Minh Hiếu Hhe

Thiếu Nữ Ban Hồng

Tiểu thuyết

1

Ánh sáng ban mai

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 1

“Nó vẫn dám vác mặt tới kìa!”

“Đồ mặt dày, nếu tao là nó, tao đã đào lỗ chôn cái bản mặt đó đi cho rồi.”

“Kìa, nó ra rồi.”

“Mong nó đừng đến chỗ tao!”

“Việc gì phải sợ! Nếu nó dám đến, tao đá bay cho coi!”

Trong ánh nắng đầu xuân, một đám đệ tử vận võ phục trắng của võ quán Toàn Thắng đang đứng tụ tập bàn tán, những con mắt hằn học, khinh khỉnh nhìn chằm chằm vào một cô bé khoảng mười bốn tuổi đang đi đến.

Mình phải ra, mình không làm gì sai, tại sao lại không dám ra?! Nếu hôm nay không ra, chứng tỏ mình tâm địa xấu, thừa nhận mình thua sao!

Nhưng, mình không sai!

Bách Thảo cắn chặt môi, ngẩng cao đầu, thẳng người đi đến giữa sânvõ quán, hai tay nắm chặt, cứ nghe thấy kẻ nào chửi mình, cô lập tức trợn mắtnhìn thẳng vào mặt kẻ đó, khiến kẻ này lập tức ngậm miệng.

Im phăng phắc.

https://thuviensach.vn

Cô ngẩng đầu rất cao, đứng vào cuối hàng, mọi người xung quanh tựđộng nhích ra xa để cô đứng một mình.

“Thích Bách Thảo! Cô tưởng bọn tôi sợ cô hả?!”

Tiếng con gái choe chóe vang lên.

Bách Thảo cau mày, đó là Quang Nhã, đứa con gái thường ngày không ưa cô nhất. Quang Nhã đỏ mặt, từ trong hàng bước ra, đứng trước mặt cô, tức giận hét lên:

“Rốt cuộc cô là loại người gì? Tại sao đã làm chuyện nhục nhã như vậy mà vẫn vênh váo thế? Tạo sao còn dám vác mặt đến đây? Cô không biết ở đây không ai chào đón cô sao?!”

“Tôi không làm chuyện nhục nhã.”

Bách Thảo nắm chặt tay, ngẩng cao đầu.

“Cô… cô…” Quang Nhã giận tái mặt, nói không thành tiếng: ” … Ai đã nuôi cô? Ai cho cô tiền đi học? Cô sống ở đâu, ăn ở đâu, vậy mà cô lại dám…”.

“Tôi dám thế nào? Chẳng lẽ phải nói dối? Chẳng lẽ phải lừa người ta? Sư phụ nói, trong hoàn cảnh nào con người ta cũng phải biết phân biết đúng sai, vinh nhục, chẳng lẽ vì cuộc thi sắp tới mà chúng ta có thể nói dối, lừa gạt người khác hay sao?!” Cố sức hít thật mạnh để không bật khóc vì cô là Thích Bách Thảo kiên cường nhất, trong bất cứ việc gì thì đúng là đúng, sai là sai.

“Cô… cô… Hu… hu…”

Quang Nhã tức tối, bật khóc, khuôn mặt xinh xắn đẫm nước mắt, giống như một con búp bê tủi thân. Những đứa khác không nhịn được, phẫn nộ

https://thuviensach.vn

nhìncô. Một đứa hét lên:

“Đánh, đánh đi!”

Lập tức mấy đứa khác lao ra đá, đạp túi bụi!

Đá trước!

Đá sau!

Đá ngang!

Đạp!

Tiếng gió xẻ không khí, những cú đá chân vun vút như tấm lưới dàybủa vây Bách Thảo! Như bức tranh màu nước đóng khung, cô ngoan cường giữ thẳnglưng, một mình, đơn độc, bị bao vây trong sát khí và thù hận.

“Ái!”

“Ối!”

“Ái da!”

Mấy đứa con trai lăn lộn trên mặt đất, ôm đầu rên la, trên mặt đứanào cũng có một dấu chân, mà chủ nhân của dấu chân đó vẫn đứng yên tại chỗ, lưng thẳng, ngoan cường, cố ngẩng cao cái đầu bé nhỏ.

Cô không làm sai!

“Thích Bách Thảo!”

Ba người đàn ông trung niên vận võ phục trắng, thắt đai đên từ phía đông đình viện đi đến, trong đó có một người mặt đỏ lừ. Nhìn lũ con trai bị đánh ngã nằm ngổn ngang trên đất, mắt tối sầm, ông ta quay sang đứa bé đứng thẳng người giữa sân, nói:

https://thuviensach.vn

“Con đánh chúng nó hả?”

“Vâng!”, Bách Thảo cúi đầu nói.

Ba người đàn ông nhìn nhau, vẫn là người mặt đỏ lừ, nửa cười nửakhông, nói: “Xem ra Khúc sư đệ nói không sai, quả nhiên con có tư chất luyệnTaekwondo”.

Bách Thảo im lặng.

“Bây giờ võ công của con lợi hại như vậy, cái võ quán nhỏ bèo bọt này không dạy được nữa rồi.”

Người đàn ông mặt đỏ cười gằn, ho khan mấy tiếng: “Hay là con đến võ quán khác tiếp tục tập luyện, sau này nếu có ngày đoạt chức vô địch Quốc gia, chỉ cần nói với phóng viên con đã học những bài tập vỡ lòng ở võ quán Toàn Thắng này là đã không uổng công chúng ta dạy dỗ rồi”.

Bách Thảo kinh ngạc ngẩng đầu.

Thế là thế nào? Sao lại bảo cô đến võ quán khác tiếp tục tậpluyện?

“Hành lý của con đã thu xếp xong, để sẵn ngoài cửa lớn rồi.” Người đàn ông mặt đỏ không nhìn cô, quay đầu nói với đám trẻ: “Thôi, tất cả tập hợp, vì trận thi đấu của võ quán vào tháng Năm tới, các con phải phấn chấn tinh thần, tăng cường tập luyện”.

Bách Thảo cắn môi, đứng vào hàng cùng với đám con trai đang lồm cồm bò dậy, phủi quần áo. Mặt lạnh tanh, cô không thèm để ý đến ánh mắt hằn học, tức tối của bọn chúng,

“Thích Bách Thảo, con không hiểu lời ta hay sao?”

Người đàn ông mặt đỏ bất lực nhìn Bách Thảo đứng trong hàng, nóitiếp:

https://thuviensach.vn

“Nếu con không hiểu thì để ta nhắc lại lần nữa, con hãy đến võ quán khác, hoặc là đi đâu thì tùy, võ quán Toàn Thắng nhỏ mọn này không phụng dưỡng nổi một vị đại Bồ tát là con.”

“Trịnh sư bá!”

Bách Thảo kinh hoàng kêu lên, không dám tin là thật, toàn thân lạnh buốt, chẳng lẽ cô bị đuổi thật sao, vì chuyện hôm qua mà phải đuổi cô đi sao?

“Đừng gọi ta là sư bá, ta không có phúc làm sư bá của con.” Trịnh Uyên Hải mặt lạnh tanh liếc cô lần nữa:

“Con hãy đi ngay lập tức”.

“Liễu sư bá! Trịnh sư bá!”

Bách Thảo hốt hoảng, cố trấn tĩnh nhìn vị sư bá kia, nhưng sắc mặtLiễu sư bá còn khó coi hơn. Ông né tránh ánh mắt cô, hình như hai người đã bànbạc với nhau rồi mới đưa ra quyết định này.

“Gọi gì? Còn không đi mau, hay muốn ta đuổi đi?”, Trịnh Uyên Hảiquắc mắt quát.

“Con không đi.”

Bách Thảo cố nén nỗi sợ hãi trào lên trong lòng, bướng bỉnh nói:

“Con không làm gì sai, con không sai, con không đi.”

“Con không làm gì sai?” Trịnh Uyên Hải tức giận cười lớn: “Còn mộttháng nữa là đến cuộc thi đấu giữa các võ quán, trong thời điểm quan trọng cầntăng cường uy danh của võ quán Toàn Thắng, mà con lại làm như vậy, Toàn Thắngcòn mặt mũi nào nữa? Võ quán Toàn Thắng giờ đây đã trở thành trò cười cho cácvõ quán khác!”.

https://thuviensach.vn

Ngực cô đột nhiên phập phồng, hai tay nắm chặt nói:

“Từ nhỏ đến giờ sư phụ luôn dạy, người tập Taekwondo cần có tinh thần Taekwondo, phải có liêm sỉ, biết phân biệt đúng sai, không thể vì bất cứ lý do gì mà làm giả làm dối, vì lợi ích hư vinh mà lừa dối người khác thì càng không nên, như vậy mới là có tinh thần Taekwondo.”

Sắc mặt Trịnh Uyên Hải từ đỏ chuyển sang trắng, mắt vằn lên những tia máu li ti, hầm hầm nói:

“Đúng, con nói đúng, người sai là ta! Con hài lòng chưa! Nhưng ta là chủ võ quán này, ta có quyền không cho con tập ở đây, ta cũng có quyền không cho con tiếp tục ở lại đây! Cho nên, bây giờ con hãy đi cho!”

“Con…”

Bách Thảo hoảng loạn.

“Con không đi, con… con phải đợi sư phụ trở về… Sư phụ sẽ không đuổi con…”

“Ha ha, Khúc Hướng Nam? Ông ta cũng là người ở nhờ võ quán này, làm gì có tư cách can thiệp? Thích Bách Thảo, khôn hồn thì tự đi khỏi đây, nếu không đừng trách ta đuổi cổ! Thế nào, có đi không?”

Trịnh Uyên Hải lạnh lùng, đằng hắng một tiếng, mắt đảo khắp lượt các đệ tử đang đứng ngây trên sân võ quán, nói:

“Từ nay về sau, nó không phải là người của võ quán Toàn Thắng này, không có bất kỳ liên quan nào với các con, bây giờ các con lập tức lôi nó ra khỏi đây!”

Ánh nắng sáng lóa đến nhức mắt.

https://thuviensach.vn

Trước mặt hình như có vô số điểm sáng xoay tròn, Bách Thảo choáng váng, những khuôn mặt đáng ghét đầy thù hận nhòa dần, mình đã sai ư, lẽ nào mình đã sai?

Cô bị lôi, đẩy, kéo đi xềnh xệch.

Hình như có rất nhiều cánh tay lôi, đẩy.

Có phải chính những người hằng ngày sống cùng cô, luyện tập cùng cô đã đuổi cô đi, đẩy cô ra khỏi cổng, sau đó đóng sập cổng lại?

Toàn thân lạnh toát, Bách Thảo đứng trơ trọi ngoài cổng võ quán.

Đứng dưới gốc cây quế già, bất giác nhìn lên tấm biển lớn trên cánh cổng đồ sộ, trên tấm biển màu đó có bốn chữ cỡ lớn màu vàng "Võ quán Toàn Thắng". Tất cả mọi người đều cho là cô đã làm sai, vậy cô đã làm sai thật sao?

Khi Trịnh sư bá đã vỡ tấm ván bằng gỗ tùng dày đúng tám phân khiến người nâng tấm ván là sư huynh Trọng Hòa loạng choạng suýt ngã, tất cả mọi người, kể cả những phóng viên có mặt đều kinh ngạc thán phục, hò reo cổ vũ.

Thậm chí còn nghe tiếng một phóng viên trầm trồ:

"Thì ra thực lực của võ quán Toàn Thắng không tồi! Cuộc thi đấu năm nay biết đâu võ quán Toàn Thắng sẽ là một con hắc mã."

Nhưng cô biết Trịnh sư bá không có công lực lớn như vậy.

Suốt ngày chìm trong men rượu, Trịnh sư bá đến cả một thanh gỗ tùng mỏng cũng không đá vỡ ra được, sao đột nhiên có thể đá vỡ tấm gỗ dày như thế chứ? Từ trong thùng rác, cô đã tìm thấy tấm gỗ tùng dày tám phân bị vỡ đôi, phát hiện vết nứt sẵn đã được dán lại, bên trên vẫn còn dấu keo

https://thuviensach.vn

dán, một tấm gỗ như vậy ngay đứa trẻ mới học Taekwondo cũng có thể đá được.

Là cô đã sai ư?

Cô không nên đến phòng Trịnh sư bá hỏi tại sao ông làm vậy, vì sao phải làm trái tinh thần Taekwondo để đánh lừa phóng viên? Cô tưởng khi hỏi như vậy, chỉ c ó cô và Trịnh sư bá, không ngờ đúng lúc đó, phóng viên vừa phỏng vấn xong quay trở lại nên đã nghe thấy câu chất vấn của cô.

Cho nên, cô đã sai ư?

Màn đêm đen kịt.

Vừa đói vừa lạnh, Bách Thảo dựa lưng vào thân cây từ từ ngồi xuống cạnh đống đồ đạc ít ỏi, chỉ có chiếc cặp sách và bộ đồng phục học sinh, những bộ quần áo khác không thấy đâu, trên người vẫn mặc bộ võ phục trắng. Cô vẫn không hiểu, cô đã sai thật ư?

Ngồi ôm gối.

Nước mắt không thể kìm nén lăn từng giọt trên má Bách Thảo.

Tại sao lại như thế? Tuân thủ lễ nghĩa, biết liêm sỉ, nhẫn nại, kiên cường… đó là lời sư phụ đã dạy cô, sư phụ nói đó là yêu cầu cơ bản nhất trong tập luyện Taekwondo. Mặc dù, Taekwondo là một môn võ hưng thịnh ở Hàn Quốc nhưng lại có nguồn gốc từ Trung Quốc, tinh thần Taekwondo bắt nguồn từ tinh túy văn hóa Trung Quốc nên đã là người Trung Quốc, muốn luyện Taekwondo thì càng phải nghiêm khắc tuân thủ tinh thần Taekwondo.

Không, cô không làm sai.

Bách Thảo mím chặt môi.

https://thuviensach.vn

Đợi sư phụ quay về, sư phụ nhất định nói, người sai không phải là cô, mà là Trịnh sư bá.

Buổi chiều.

Tại trường trung học số một của thành phố.

“Này, tối qua tập xong không tắm hả, hôi quá!” Trong giờ học, Hiểu Huỳnh cầm cuốn vở quạt phành phạch.

Bách Thảo vẫn lặng lẽ làm nốt bài tập Toán.

“Cậu vẫn chưa làm xong bài tập hả? Lạ thật đấy, mọi khi, lần nàocậu cũng làm đủ bài cơ mà, chẳng phải cậu là học sinh chăm chỉ sao?”

Bách Thảo vẫn viết lia lịa, không ngẩng đầu lên.

“Này, cậu viết nhanh quá, đầu cậu là cái máy tính hay sao thế? Không cần nghĩ, cứ viết lia lịa. Này, này, sao không trả lời. Mặc dù võ quán Tùng Bách chúng mình đối địch với võ quán Toàn Thắng của cậu, nhưng chúng ta vẫn là bạn. Mình biết, lần trước sư huynh Nhược Bạch đã đánh bài sư huynh Trọng Hòa lợi hại nhất của các cậu, sư tỷ Sơ Vy đánh bại sư tỷ Lê Lam lợi hại nhất của các cậu khiến Toàn Thắng mất mặt, câu cũng buồn suốt mấy ngày, nhưng cậu cũng không còn bực nữa cơ mà, sao hôm nay…”

“Đúng rồi, cuộc thi đấu giữa các võ quán năm nay cậu có tham gia không? Mỗi võ quán chỉ được cử ra ba người, mình sợ không có hy vọng…”

Hiểu Huỳnh nói một tràng như bắn súng liên thanh, cũng như Bách Thảo, Hiểu Huỳnh từ nhỏ đã sống trong võ quán. Chỉ khác là năm Bách Thảo tám tuổi đã được sư phụ đưa về nuôi, còn cha mẹ Hiểu Huỳnh là lái xe và bảo mẫu của võ quán Tùng Bách.

https://thuviensach.vn

Lúc đầu, cô hoàn toàn không thích Bách Thảo.

Cô không thấy ai kỳ quặc như Bách Thảo.

Nếu không phải sau nay biết Bách Thảo là trẻ mồ côi, cha mẹ đềuchết trong một tai nạn giao thông thì quả thật cô đã cho rằng Bách Thảo khinhngười, mặt lúc nào cũng vênh lên, khinh khỉnh không thèm nhìn ai.

Nhưng, ngồi cùng nhau lâu dần mới phát hiện ra.

Thì ra Thích Bách Thảo gặp trở ngại trong giao tiếp, vênh mặt lênchẳng qua là sợ bị người khác hỏi chuyện, khinh khỉnh là vì muốn giữ khoảng cáchvới các bạn trong lớp. Thực ra, tính tình Bách Thảo rất dễ chịu, nhẫn nhịn, chodù cô có trách móc, phàn nàn gì cũng không bao giờ giận.

Nói cách khác, Bách Thảo chỉ là con hổ giấy không hơn không kém.

“Ọc... ọc… ọc…”

“Ọc... ọc… ọc…”

Hiểu Huỳnh vểnh tai nghe, cuối cùng xác định mấy âm thanh vui taivừa rồi là từ bụng Bách Thảo phát ra, cô hào hứng reo lên: “Ái chà, Bách Thảo, bụng cậu biết hát! Đấy nghe xem!”.

“Ọc... ọc… ọc…”

“Ọc... ọc… ọc…”

Bách Thảo cau mày, mở nắp chai nước, uống liền mấy ngụm. May màchai nước vẫn còn ở trên bàn, không để trong phòng của võ quán, nếu không thìđến nước cũng không có mà uống.

“Cậu không ăn hả?”, Hiểu Huỳnh tò mò hỏi.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo bị đuổi khỏi võ quán từ chiều qua nên chưa kịp ăn gì. Trong người không một xu, mấy đồng tiền lẻ tích cóp được đều cất trong con ếchđựng tiền tiết kiệm để ở võ quán.

“Hay là ăn tạm cơm hộp của mình.”

Hiểu Huỳnh mở hộp cơm, bên trong có một ngăn cơm đầy, có rau xào, hai con tôm, một quả trứng rán. Bách Thảo liếc nhìn, nước miếng ứa ra, cô lấychai nước uống ừng ực mấy ngụm thật to rồi tiếp tục cắm cúi làm bài.

“Này, cậu sao thế?” Hiểu Huỳnh phát cáu: “Mình biết tính cậu kỳcục, nhưng cũng không nên kỳ cục như thế! Mình là bạn tốt duy nhất của cậu! Cậucứ thế này mình sẽ tuyệt giao vơi cậu cho xem!”.

“… Mình không đói”, Bách Thảo cúi đầu nói.

“Ha ha, cuối cùng cũng nói rồi! Thế nào, cậu sợ bị mình tuyệt giaohả? Yên tâm, mình chỉ dọa vậy thôi, mình không đoạn tuyệt với cậu đâu. Cậu cũnglà bạn tốt duy nhất của mình mà, nhưng… “ Hiểu Huỳnh nhìn Bách Thảo từ đâuxuống chân, nói tiếp: “Cậu nói dối phải không? Trên mặt cậu rõ ràng có ba chữ, bên phải có chữ tôi, bên trái có chữ đói, trên trán có chữ rất, cộng lại thànhlà Tôi rất đói!”.

“Reng!”

Tiếng chuông đáng yêu vang lên, giải phóng Bách Thảo khỏi nhữnglời nói thao thao bất tuyệt, yên lặng liếc nhìn hộp cơm Hiểu Huỳnh vừa vội vàngcất đi, bụng lại sôi lên ùng ục.

Cô thật sự rất đói.

Cái đói đã bắt đầu từ hôm qua đến tận tối.

https://thuviensach.vn

Cây quế ở cổng võ quán Toàn Thắng lá dày đặc, che kín trời. Ánhtrăng đêm lọt qua kẽ lá, cHiểu lên người Bách Thảo đang ngồi dựa vào gốc cây. Cô lợi dụng ánh trăng yếu ớt để đọc bài tập tiếng Anh vì thầy nói ngày mai cóbài kiểm tra học thuộc lòng.

Nhưng không học được.

Đói cồn cào.

Bụng như thắt lại.

Cô lại nghĩ tới hộp cơm của Hiểu Huỳnh, cơm, rau xào, tôm và quảtrứng tráng thơm phức, lòng đỏ vàng óng, có vẻ rất ngon.

Nuốt nước bọt.

Nếu… nếu lúc đó cô cứ ăn mấy miếng thì đã không đói thế này.

Trứng tráng vàng.

Bên trên ngăn đựng cơm còn có lớp nấm hương.

Rau xào đẫm mỡ.

Mùi thơm của nấm hương chỉ ngửi đã thèm.

Bách Thảo ngây người nhìn, đột nhiên ngớ ra, không phải là hộp cơmcủa Hiểu Huỳnh trong tưởng tượng. Ánh trăng cHiểu xuống nắp hộp, bàn tay HiểuHuỳnh chìa ra, thuận theo cánh tay ấy nhìn lên lại là khuôn mặt của… Quang Nhã.

“Cầm lấy!”

Quang Nhã để hộp cơm trên nền đất trước mặt cô, sau đó lấy ra cáitúi du lịch lớn, kéo khóa, nói:

https://thuviensach.vn

“Đồ đạc của cô tôi bỏ cả vào đây, quần áo, sách, ống tiền tiếtkiệm, một ít đồ dùng. Cô không nên quay lại đây nữa, Trịnh sư bá không thay đổiý định đâu, đi tìm nơi nào người ta nhận mình đi, ở mãi đây tỏ ra đáng thươngchẳng ích gì đâu.”

“Tôi không làm sai”, Bách Thảo lẩm bẩm.

“Câm đi! Cô đã làm hại Toàn Thắng, cô khiến Trịnh sư bá bẽ mặtkhông dám nhìn ai, khiến bọn này đi đến đâu cũng bị người ta cười nhào! Như thếmà không sai hả?! Vậy cô không thử nhìn lại xem nơi nào đã nuôi cô, cho cô ăn, cho cô học, cho cô ở, còn dạy cô Taekwondo, nhưng cô đã báo đáp võ quán như thếnào?! Cô hỏi lương tâm xem có sai không!”

Quang Nhã tức giận ném túi xách lên người cô, dường như không muốnnhìn mặt cô nữa, đi thật nhanh về cổng võ quán Toàn Thắng.

Đồ đạc trong túi tung ra.

Bách Thảo thẫn thờ nhặt từng thứ nhét vào trong túi, Quang Nhã làcon gái của sư phụ, cùng tuổi với cô. Từ nhỏ Quang Nhã đã ghét cô, mỗi lần nhìnthấy cô là Quang Nhã lại lườm nguýt, hấm hứ, tỏ ra khó chịu khi cô nhận chaQuang Nhã làm sư phụ. Bởi vị Quang Nhã ghét cô nên nhiều sư huynh, sư đệ ThíchQuang Nhã cũng ghét cô. Lại thêm mối quan hệ với sư phụ, năm ngoái cô còn đắctội với Trịnh sư bá nên võ quán hầu như không ai nói chuyện với cô.

Có lẽ cũng không hoàn toàn là những nguyên nhân đó.

Có lẽ cô bẩm sinh đã khiến người ta ghét bỏ.

Cho nên khi cô bị đuổi đi, mọi người đều vui? Không ai muốn nhìnthấy cô.

Nhưng cô có thể đi đâu?

https://thuviensach.vn

Đợi sư phụ quay về, liệu Trịnh sư bá có thay đổi ý định. Nếu cóthể trở lại võ quán Toàn Thắng thì dù phải lau dọn nhà vệ sinh, nấu cơm haygiặt quần áo cho mọi người, cô đều chấp nhận.

Rời khỏi Toàn Thắng cô có thể đi đâu?

Mặc dù đã quen một mình, cô độc, nhưng giờ phút này Bách Thảo cảmthấy cô đơn hơn bao giờ hết, toàn thân co lại, ngồi ôm gối thu lu. Trông côthật nhỏ bé.

"Trời ơi! Hóa ra cậu ở đây thật!"

Giọng nói hổn hển cùng tiếng thở hồng hộc từ xa vọng đến, hình nhưvừa chạy rất nhanh, sau đó người này đứng trên cao vừa thở vừa hét:

"Thích Bách Thảo! Tức chết đi được! Rốt cuộc cậu coi mình là ngườithế nào? Mình có phải là bạn cậu không? Suốt ngày cậu không nói gì, để mìnhphải nghe qua người khác!"

"Tại sao không nói với mình việc cậu bị đuổi khỏi võ quán ToànThắng? Cả ngày nay chưa ăn gì đúng không? Có khi hơn một ngày không ăn rồi! Bọnnó nói cậu bị đuổi từ chiều hôm qua! Cậu không đói sao, cậu muốn chết đói phảikhông?"

"Bọn họ đuổi thì cậu đến tìm mình! Việc gì phải bám lấy chỗ này! Cậu có biết bọn họ đang cười vào mặt cậu không, những người ở Toàn Thắng, cảnhững đứa đáng ghét ở võ quán mình, tất cả đều cười cậu, bọn nó bảo không aicần cậu, vậy mà cậu còn mặt dày không chịu đi, ngồi lì trước cổng như con chógiữ nhà! Trời ơi, tức chết được! Này, cậu nói đi chứ!"

Hiểu Huỳnh lay vai Bách Thảo đang ngồi ôm gối dưới gốc cây.

"Sao con người cậu kỳ quặc thế, nói đi chứ, nói đi, hay là cậugiận mình?! Cậu giữ lấy chút sĩ diện được không! Bọn họ đã không cần cậu,

https://thuviensach.vn

saophải cầu xin làm gì! Mình đã biết hết rồi, cậu không làm gì sai hết! Chính bọnhọ đã làm những chuyện đáng xấu hổ, bản thân không biết ngượng lại còn chửimắng cậu!”

“Này!!!”

Hiểu Huỳnh cúi xuống, hai mắt bốc lửa, ra sức nâng đầu Bách Thảolên, nhưng lúc nhìn thấy, Hiểu Huỳnh lại kinh ngạc, lắp bắp nói:

“Cậu… cậu… sao lại khóc? Cậu đừng khóc… bọn họ không cần cậu… cậuvẫn còn mình đây… Có phải cậu đói quá cho nên mới khóc không? Ở đây có cơm hộp, cậu ăn một chút đi đã…”

“…Bách Thảo… hu hu… xin cậu đấy, đừng khóc được không… Nhìn cậukhóc… mình cũng muốn khóc… Chẳng phải cậu rất kiên cường hay sao… Hu hu… đừngkhóc.. có phải tại mình mắng cậu dữ quá không… Vậy mình… mình xin lỗi cậu… huhu…?

Dưới gốc quế già lốm đốm ánh sao.

Bách Thảo vùi mặt vào đầu gối, dụi dụi mấy cái rồi ngẩng lên, mắtvẫn đỏ hoe nhưng khuôn mặt đã không còn một vệt nước mắt.

“Mình không khóc, chỉ hơi đói…”

Cô lí nhí, giọng khàn khàn.

“… Được rồi, cậu không khóc, là mình nhìn nhầm.”

Hiểu Huỳnh vẫn chưa nín, nức nở nói rồi cầm hộp cơm trên đất đưacho Bách Thảo, rút đôi đũa cài cạnh hộp cơm nhét vào tay cô. “Ăn đi, có vẻ rấtngon…”

Bách Thảo lẳng lặng ăn.

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh đưa tay lau nước mắt, nói:

“Đến ở nhà mình đi.”

“Không!”

“Vậy cậu đi đâu? Chẳng lẽ cậu ở luôn dưới gốc cây này?”

“…”

“Đến nhà mình đi! Làm bạn với mình đi! Chúng mình có thể cùng đihọc, cùng về với nhau!”

“Không!”

“Được, được… Đến đi, đến đi…”

“Không !”

“Nếu vậy coi như cậu tạm thời đến chơi nhà mình. Đợi sư phụ cậutrở về xem tình hình thế nào? Chỉ ở tạm mấy ngày thôi, coi như nghỉ phép đượckhông? Được không?”

“… Không!”

“Đến đi!”

“Không!”

“Nếu cậu còn nói không, mình sẽ tuyệt giao với cậu!”

“…”

“Mình thề không nói khoác, nếu cậu từ chối, mình sẽ làm thật, vôcùng thật, dứt khoát đoạn tuyệt với cậu!”

https://thuviensach.vn

“…”

Sáng sớm, khi tia sáng đầu tiên vạch đường phía chân trời, trongkhuôn viên đình viện rộng lớn của vỏ quán Tùng Bách, có một cô bé đã giặt xongtoàn bộ đống quần áo bẩn trong nhà tắm, đang phơi gọn gang trên day ngoài sân. Khi con chim đầu tiên bay khỏi ngọn cây, cô bé đó đã cầm một cây chổi lớn bắtđầu quét dọn.

Khi đệ tử đầu tiên của võ quán Tùng Bách ngáp ngắn ngáp dài đi rakhỏi phòng, cô bé đó đang quỳ trên sàn, dùng chiếc khăn ấm cẩn thận lau chùiđệm tập sạch baong, không còn một vết bụi bẩn.

“Nó không phải là bạn cùng lớp với con sao?”

Thấy ánh mắt phu nhân dừng lại trên người Bách Thảo đang cắm cúiphía xa, Hiểu Huỳnh vội giải thích:

"Bạn ấy là bạn cùng lớp của con, tên là Thích Bách Thảo... Bây giờ bạn ấy đang có một chút khó khăn. không có nơi ở, cho nên... phu nhân, liệu con có thể cho bạn ấy lưu lại phòng mình một thời gian... tiền ăn của bạnấy con xin nộp thay!"

"Ừ, gọi bạn ấy lại đây", Dụ phu nhân mỉm cười nói.

Khi đến trước mặt Dụ phu nhân, tay Bách Thảo vẫn cầm chiếc giẻ launhà, má đò hồng, trán lấm tấm mồ hôi.

Vẻ đẹp của người phụ nữ trước mặt khiến Bách Thảo sửng sốt đứngngây ra nhìn, đến khi Hiểu Huỳnh lén kéo cánh tay, mới định thần trở lại.

"Phu nhân!"

"Tên cháu là Thích Bách Thảo?", phu nhân mĩm cười hỏi."Thưa vâng!"

https://thuviensach.vn

"Hiểu Huỳnh nói cháu là bạn nó." Dụ phu nhân mỉm cườidịu dàng như ánh nắng sớm mai, nói tiếp: "Cháu cứ yên tâm ở lại đây. Nếucó cần gì thì cứ nói với thím Phạm, hoặc trực tiếp nói với ta cũng được. Cháucử coi đây như nhà cùa mình".

Bách Thảo vò vò chiếc giẻ trong tay.

"Sau này không cần dậy sớm như thế, cũng không cần làm nhữngviệc này. Cháu đang tuổi lớn, cần nghỉ ngơi và ngủ đầy đủ", Dụ phu nhândịu dàng nói, như nói với con gái mình.

"Cháu... cháu muốn làm mẩy việc này." Bách Thảo cắn môinói: "Phu nhân cho phép cháu tiếp tục làm công việc này."

“Tại sao?”

"Nếu không cháu sẽ cảm thấy mình là người vô dụng", côngẩng đầu, ánh mắt kiên cường, đáp.

Hiểu Huỳnh ngây người.

Dụ phu nhân nhìn cô giây lát, mỉm cười gật đầu: "Được, vậyhãy làm việc cháu thích".

Nhìn theo bóng Dụ phu nhân vừa đi khỏi.

Hiểu Huỳnh đắc ý nói với Bách Thảo: "Thế nào, Dụ phu nhân củachúng mình vừa đẹp vừa hiền, có giống tiên nữ không?".

"Ừ, đúng thế!"

Trong ký ức cùa mình, Bách Thảo còn nhớ giọng nói của mẹ cũng dịudàng, ẩm áp như vị phu nhân của vỏ quán này. Cô lưu luyến thu ánh mắt, trờ vềphòng tập, tiếp tục lau sàn nhà.

https://thuviensach.vn

"Phu nhân tỏ ý thu nạp cậu rồi, như vậy cậu có thể yên tâm ởlại đây." Hiếu Huỳnh cũng cầm mảnh giẻ lớn lau nhà, vui vẻ nói tiếp:"Ha ha... tốt quá, sau này chúng ta có thể cùng đi học, cùng về, cùng làmbài tập với nhau rồi!"

Nhưng vui vẻ chưa được bao lâu, mặt Hiểu Huỳnh lại dài thượt, khổsở.

Đã đến giờ tập luyện.

Đệ tử võ quán lục tục kéo đến đình viện rộng rãi, bắt đầu chạy bộkhởi động. Người đông dần, nhưng Hiểu Huỳnh vẫn tiếp tục lần chần trong phòngtập chưa chịu ra sân.

Trời ơi, tại sao mình phải tập Taekwondo chứ?!"

Hiểu Huỳnh ai oán than vãn với Bách Thảo đang cắm cúi lau khoảngnền cưới cùng của phòng tập.

"Mình không có tư chất tập Taekwondo, lại không chịu đượckhổ, sau này cũng không có ý định theo nghề này, sao mình nhất thiết phải tậpnó! Chỉ là do bổ thấy người ta tập nên cũng bắt mình tập, không thèm biết congái mình có thích hay không! Ngày nào cũng phải dậy sớm, muốn ngủ muộn một chútcũng không được! Cuộc đời mình sao mà thảm thế này!"

"Hơn nữa, chỉ vì cuộc thi đấu chết tiệt ấy mà bây giờ lạiphải tập sớm nữa tiếng đồng hồ! Cậu thấy không, rõ ràng mình không thể thắngcác sư tỷ đề được tham gia cuộc thi giữa các võ quán, vì sao vẫn phải dậy sớmcùng tập với bọn họ?"

Lau xong.

Bách Thảo đứng dậy, nhìn các thiếu niên nam nữ đang khởi động trênsân, cố kìm chế nỗi khao khát trong ánh mắt. Cuộc thi giữa các võ quán! Thật làcuộc đấu sôi sục khí thế, mới nghe nhiệt huyết đã dâng tràn!

https://thuviensach.vn

Nếu cô vẫn còn ởvõ quán Toàn Thắng thì có lẽ lúc này cũng đang khởi động.

Ánh mắt Bách Thảo rầu rĩ.

Cho dù còn ở võ quán Toàn Thắng, cô cũng không có tư cách tham giacuộc thi đó…

“Mình đi tập đây!”

Hiểu Huỳnh đi thất thêtr về phía cửa phòng.

“Được, mình đi giúp thím Phạm nấu cơm.”

Cả hai cùng đi ra.

“Ôi chà, không cần đâu, mẹ mình làm được mà. Bây giờ chắc cũng nấuxong rồi. cậu cứ đợi trong phòng, tập xong chúng mình đi học!”

“Ừ!”

Nếu thím Phạm đã nấu xong bữa sáng, vậy ngày mai cô sẽ điều chỉnhmột chút, giúp thím Phạm nấu cơm trước rồi mới giặt quần áo. Bách Thảo vẫy taychào Hiểu Huỳnh đang nhăn nhó rồi đi theo con đường nhỏ cạnh sân đi về căn phòng tối qua cô đã ở.

Có mấy đệ tử của võ quán vội vã chạy ra, có lẽ là dậy muộn.

Bách Thảo tránh sang một bên.

Một đệ tử vừa chạy qua, ngoái lại nhìn cô.

Cô lẳng lặng tiếp tục đi.

“Thích Bách Thảo!”

https://thuviensach.vn

“Nó là Thích Bách Thảo!”

Sáng sớm, những tiếng hô đanh gọn, lanh lảnh vang lên từ một gócđình viện nơi các đệ tử tụ tập của võ quán Tùng Bách. Đám con trai kinh ngạcnhư nhìn thấy quỷ!

Soạch!

Soạch!

Soạch!

Một đám choai choai mặt đằng đằng sát khí, chớp mắt đã chặn trướcmặt Bách Thảo!

Cô khẽ lùi hai bước.

Có mấy đứa mặt cũng đầy sát khí như vậy đã đứng ngay sau lưng cô.

Cô trấn tĩnh, nhìn phải, nhìn trái, nhận ra mình đã bị vây chặt. Đám đệ tử vừa khởi động ở sân đứng quây vòng xung quanh cô, trợn mắt nhìn cônhư gặp kẻ thù, tên vừa hét tên cô lúc nãy lại hét lên:

“Thích Bách Thảo!”

“Nó chính là Thích Bách Thảo!”

“Nó chính là Thích Bách Thảo của võ quán Toàn Thắng!”

“Thích Bách Thảo!”

Các đệ tử nhìn nhau, không biết Thích Bách Thảo là thánh thần nơinào mà lại khiến tiểu sư đệ lien tục hét lên kỳ dị như vậy, có đệ tử biếtchuyện, vội thì thầm kể với mấy đệ tử xung quanh.

“Ồ, thì ra là nó!”

https://thuviensach.vn

“Chính là đứa con gái đã bóc mẽ trò lừa bịp của Trịnh sư bá ngaytrước mặt mọi người khi Trịnh sư bá đang khoác lác với phóng viên về thực lựccủa võ quán Toàn Thắng đã mạnh lên thế nào, tin tưởng vào trận thi đấu sắp tớicủa võ quán ra sao. Thật nực cười, trong chớp mắt đã bị bó trần…”

“Xem ra con bé này cũng có dũng khí!”

“Dũng khí a"? Nó là cái họa của sư môn thì có… “

“…”

Cái họa của sư môn.

Bách Thảo quay phắt đầu, nhìn thẳng vào tên vừa nói, đó là một cậutrai khoảng mười bảy, mười tám tuổi tóc cắt ngắn, mí mắt sụp xuống như vẫn cònchưa tỉnh ngủ, thỉnh thoảng lại ngáp một cái.

“À, nó đang lườm sư huynh Diệc Phong!”

“Sư huynh Diệc Phong, mau lại xem nó đang lườm huynh.” Một đệ tửđứng bên đẩy đẩy Diệc Phong đang há mồm ngáp.

“Cứ để cho nó lườm, lườm nhiều thì nó mệt chứ ai!” Lại một cáingáp đến rách cả mồm.

“Đến giờ tập rồi, các co còn tụ tập ở đó làm gì?!”

Nghe giọng nói, các đệ tử của Tùng Bách võ quán lập tức nghiêm mặtyên lặng, nhanh chóng, cung kính đứng tranh sang bên, chừa ra một lối đi. Khôngkhí yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng lá reo trên cây.

Có ba người tới.

Đi đầu là một người đàn ông trung niên.

https://thuviensach.vn

Tóc hơi bạc, nhưng dáng người thẳng như thân tùng, bộ võ phụctrắng muốt đai lưng màu đen bay phấp phới trong gió sớm.

Tiếp sau ông là một chàng trai và một thiếu nữ.

Chàng trai dáng thanh tú, khỏe khoắn, mặt mũi sáng sủa.

Thiếu nữ xinh đẹp, cân đối.

Bách Thảo đã nhìn thấy họ ở võ quán Toàn Thắng nên biết người đànông trung niên là quán chủ Dụ Thế Tùng của võ quán Tùng Bách, chàng trai làNhược Bạch, đệ tử cưng của ông, còn thiếu nữ là Sơ Vy, con gái ông.

Người của võ quán Toàn Thắng ghét nhất võ quán Tùng Bách.

Bởi vì cùng trên một con phố nhưng danh tiếng của võ quán TùngBách hơn hẳn, đệ tử nhiều hơn, phòng tập, chỗ ở, bữa ăn đều tốt hơn, các đệ tửTùng Bách đi qua cổng Toàn Thắng, ai cũng ngẩng cao đầu.

Nhưng nguyên nhân chính khiến đệ tử Tùng Bách có thể ưỡn ngực caođầu, lại không phải là mấy thứ kể trên, mà là trình độ của các đệ tử Tùng Báchhơn hẳn Toàn Thắng. Mỗi lần hai bên thi đấu giao hữu, các đệ tử của Toàn Thắngở mọi cấp bậc hầu như đều thất bại, trong đó người đánh bại Toàn Thắng nhiềunhất chín là Nhược Bạch và Sơ Vy.

Đánh bại Nhược Bạch và Sơ Vy là mơ ước của mỗi đệ tử Toàn Thắng, chính Bách Thảo cũng thầm hy vọng có một ngày mình đủ tư cách để thách đấu vớihọ, chiến thắng họ để Toàn Thắng hiển vinh một phen!

Có điều……

Bây giờ cô không còn là đệ tử của Toàn Thắng nữa.

Mắt Bách Thảo tối sầm.

https://thuviensach.vn

“Sao lại vây lấy cô ấy thế này?”

Dụ quán chủ thấy cô bé đứng giữa vòng vây, cau mày nhìn các đệ tửcủa mình, cò bọn họ bối rối nhìn nhau. Cuối cùng mọi ánh mắt đều tập trung vềphía Tú Đạt, cậu trai lúc trước đã hét lên kinh ngạc khi nhìn thấy Bách Thảo. Dưới ánh mắt của mọi người, Tú Đạt mặt đỏ lựng, ấp úng nói.

“Cô ta…. cô ta chính là Thích Bách Thảo của võ quán Toàn Thắng.”

“À!”

Dụ quán chủ gật đầu, ra hiệu cho đệ tử tiếp tục nói.

“Bách Thảo là bạn học của con, là do con mời đến, vừa rồi gặp sưmẫu, con đã xin phép cho Bách Thảo ở tạm đây ít bữa, sư mẫu đã đồng ý, sư mẫucòn muốn Bách Thảo coii đây là nhà của minh.”, Hiểu Huỳnh cuống quýt giảithích.

“Không được! Nó không được ở đây!”, Tú Đạt hét lên.

“Tại sao không được?”, Hiểu Huỳnh tức giận, “Sư mẫu đã đồng ý, tạisao cậu bảo là không được?!” …”

“Nó là gián điệp của Toàn Thắng cử đến! Nhất định là để học lỏm võcônng của chúng ta vì cuộc thi đấu giữa các võ quán sắp đến! Nó đến đây là âmmưu của Toàn Thắng! Tuyệt đối không thể để cho nó ở đây!”

“Cậu nói linh tinh gì vậy? Sao Bách Thảo lại là gián điệp!”

“Nó là gián điệp đi ăn trộm võ công của chúng ta! Nếu không saonó…” Tú Đạt quay sang, lườm Bách Thảo đang đứng ngây ra đó.

“Hừ!”

“Sao lại thế… cậu nói đi!”

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh xông ra, định đánh nhưng Tú Đạt né sang bên ý chừngkhông muốn động thủ với Hiểu Huỳnh, nhưng nét mặt hầm hầm tức tối, chầm chừkhông chịu nói rõ.

“Tôi… tôi… nó…” Tú Đạt mặt đỏ gay, tủi thân lắp bắp: “…. Nó làgián điệp, nó học lỏm võ công của chúng ta, nếu không chỉ dựa vào bản lĩnh mèoba chân của Toàn Thắng sao bữa đó nó có thể đánh bại tôi và mấy sư đệ…”

Cái gì?

Đứa con gái này từng đánh bại Tú Đạt và mấy sư đệ?!

Các đệ tử kinh ngạc đứng ngây ra, trố mắt nhìn Bách Thảo náy giờvẫn đứng yên tại chỗ, mặt đanh lại.

Lúc này, Bách Thảo đã nhận ra Tú Đạt.

Một ngày của tháng trước, tan học trở về võ quán, Bách Thảo nhìnthấy mấy đệ tử của Tùng Bách đứng trong sân cười lớn. Một tiểu sư đệ của ToànThắng thì mắt rơm rớm ngồi một góc vẻ tủi thân nói với cô rằng, các sư phụ, sưbá đưa sư huynh Trọng Hòa và sư tỷ Lê Lam đi tập huấn, bọn tdd của Tùng Báchlại muốn giao hữu với đội Toàn Thắng, nhưng bọn họ không phải đối thủ của TúĐạt, đứa nào cũng thua liểng xiểng nên chỉ biết giương mắt nhìn bọn Tú Đạt vênhmặt đắc thắng.

Lúc đó, Tú Đạt đã cười lớn, dương dương tự đắc nói với mấy đệ tửToàn Thắng đang mặt mày xanh xám hãy bái cậu ta làm sư phụ biết đâu võ công sẽtiến bộ hơn.

Cô để cặp sách trên bãi cỏ, đi đến trước mặt Tú Đạt.

Cô đã đánh bại Tú Đạt.

https://thuviensach.vn

Cũng đánh bại mấy sư đệ của Tùng Bách đi cùng với Tú Đạt.

Cả bọn bị đánh, mặt mày thâm tím nhưng không dám gọi đồng môn cứuviện. Các đệ tử võ quán Toàn Thắng chạy ra xem, ai nấy đều hể hả gọi trận thắngnày là trận thắng đầu tiên trong lịch sử thi đấu giữa Tùng Bách và Toàn Thắng.

Từ đó về sau, trong ánh mắt vốn đầy miệt thị của các đệ tử võ quánnhìn cô đã có vài phần kiêng nể.

Cho đến ngày cô bị Trinh sư bá đuổi khỏi võ quán.

“Nó có thể đánh bại cậu?”

"Thật không, Tú Đạt! Cậu bị đánh bại bởi tay con bé này hả?"

"Tú Đạt, có xấu hổ không, thua Toàn Thắng, lại còn thua mộtđứa con gái?!"

“…”

Các đệ tử của Tùng Bách sửng sốt, nhao nhao hỏi, những ánh mắtkinh ngạc dồn vào Tú Đạt đang mặt đỏ tía tai, lại nhìn Bách Thảo đứng một mình, mặt tỉnh khô, thật khó tin Tú Đạt lại thua cô ta!

Mặc dù công lực kém xa những đại đệ tử như sư huynh Nhược Bạch, sưtỷ Sơ Vy, cũng kém cả trình độ của sư huynh Diệc Phong, nhưng Tú Đạt khá nhấttrong đám tiểu đệ, mỗi lần đấu đôi đều thắng đối thủ ngang cấp, được coi làtiểu đệ tử xuất sắc nhất của võ quán Tùng Bách.

Vậy mà lại thua một đứa bé loắt choắt gầy gò này. Mà lại là congái!

"Tôi... nhất thời nhỡ tay... là tôi sơ suất... Thực ra, tôicó thể đánh bại nó!"

https://thuviensach.vn

Trong sự kinh ngạc của các đệ tử, Tú Đạt vừa ngượng vừa khổ sở, giận mình không kìm chế được lại đem chuyện bị con bé này đánh cho sưng đầu mẻtrán ra kể. Từ nay về sau chắc chắn trở thành trò cười để huynh đệ trong võquán sỉ và khinh miệt.

"... Chắc chắn nó đã học trộm võ công của Tùng Bách chúngta... nên mới... mới... gặp may! Bây giờ nó lại muốn đến học trộm võ công củachúng ta! Không thể được! Nhất định không thể để nó lưu lại đây!"

"Xì, Tú Đạt, cậu cũng xoàng quá đi!" Hiểu Huỳnh nghe rõcơ sự, tỏ vẻ khinh thường nói với Tú Đạt: "Cậu thua thì thua, lại còn đổtội cho Bách Thảo ăn trộm võ công. Đây là lần đầu cậu ấy đền võ quán chúng tađúng không? Dù cậu có cảm tháy mất mặt, thì cũng...".

"Taekwondo trong thiên hạ vốn là một nhà, cùng giao hữu đểhọc hỏi lẫn nhau cùng tiến bộ, sao lại nói ai học trộm ai!", Dụ quán chủngắt lời tranh luân của đám đệ tử.

Bách Thảo ngây người, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trung niên đó.

Các đệ tử vội im bặt, Tú Đạt cũng lập tức ngậm miệng, Hiểu Huỳnhlườm Tú Đạt một cái rồi mới tiếp tục nghe sư phụ nói.

"Tú Đạt, con tập Taekwondo là để ra oai với các võ quán khácsao?" Dụ quán chủ nhìn Tú Đạt đang cúi đầu mỗi lúc một thấp, hỏi.

"Con... con..."

"Con về phòng suy nghĩ ba ngày, tạm thời không tham gia tậpluyện." Nói xong, Dụ quán chủ đi về phía sân tập.

"Sư phụ!"

https://thuviensach.vn

Nhìn theo bóng lưng sư phụ, Tú Đạt vừa kinh ngạc vừa bất lực. Sưphụ trước nay đều rất thương yêu mình, nhưng bây giờ vì một đứa con gái mà tỏra thất vọng và trách móc mình sao?!

Lúc đi ngang qua Bách Thảo, Sơ Vy liếc nhìn cô một cái. Nhược Bạchđi theo sư phụ, thản nhiên như không nhìn thấy ai, Diệc Phong vẫn ngáp đều nhưtrước, chỉ khi qua Tú Đạt đang suýt khóc mới uể oải giơ tay vỗ đầu sư đệ.

"Không sao chứ?", Hiểu Huỳnh hỏi nhỏ.

Bách Thảo lắc lắc đầu.

"Vậy thì tốt, đợi mình rồi cùng đi học." Nói xong, HiểuHuỳnh vội chạy theo sư phụ và đám đệ tử.

Bách Thảo nhìn theo đám người vừa đi khỏi, lòng đột nhiên cảm thấymột nỗi cô đơn không nói nên lời. Quay đầu, lại bắt gặp đôi mắt đỏ hoe của TúĐạt, rồi dõi theo bóng cậu ta hậm hực xa dần.

"Thật không?"

"Có thật không?"

Hôm sau, từ lúc đi học, lúc tan học, đến lúc ăn xong bữa tối, lạiđến lúc bắt đầu học bài, Hiểu Huỳnh đều truy hỏi Bách Thảo một vấn đề với vẻkinh ngạc như không thể tin nổi.

"Cậu có thể đánh bại Tú Đạt thật sao?"

Trong căn phòng nhỏ, Hiểu Huỳnh nghiêng đầu nhìn Bách Thảo đangcắm cúi làm bài như nhìn quái vật, như lần đầu tiên thấy cô.

"Ừ!", Bách Thảo trả lời.

https://thuviensach.vn

Cô không nhớ rõ chi tiết cụ thể của lần giao chiến với bọn Tú Đạtmột tháng trước, nhưng có lẽ là Tú Đạt quá kiêu ngạo nên khinh thường đối thủthôi.

"Này, thật sự là cậu có thể đánh bại Tú Đạt à?" HiếuHuỳnh chớp mắt nói: "Tú Đạt luôn tự cho mình lợi hại nhất trong đám đệ tửnhỏ tuổi của Tùng Bách, võ công của cậu ta là do sư huynh Nhược Bạch truyềncho. Trong võ quán Tùng Bách, ngoài mấy đại sư huynh và đại sư tỷ ra, đi đếnđâu cậu ta cũng vênh mặt nghênh ngang. Ai cũng hy vọng, mấy năm nữa, có lẽ TúĐạt có thể đại diện cho Tùng Bách tham gia thi đấu giữa các võ quán, tranh tàivới đệ tử của võ quán Hiền Võ!".

Võ quán Hiền Võ...

Chiếc bút bi dừng lại trên vở bài tập tiếng Anh, Bách Thảo hơiphân tán tư tưởng.

Cái tên võ quán Hiền Võ quả thật rất nổi tiếng, đó là võ quánTaekwondo tốt nhất ở Ngạn Dương, cũng là một trong những võ quán có tiếng nhấttoàn quốc. chính võ quán này đã đào tạo ra mấy quán quân trong những giảiTaekwondo toàn quốc, thậm chí còn giành được những thứ hạng không tồi trongnhững giải đấu Quốc tế lớn. Có điều, Hiền Võ thu nạp đệ tử rất nghiêm ngặt, mỗinăm chỉ có rất ít đệ tử mới, đa số những người hâm mộ đến bái sư đều tiếc nuốira về.

Cũng chính vì thế, xung quanh võ quán Hiền Võ xuất hiện rất nhiềunhững võ quán lớn nhỏ, chuyên thu nạp những võ sinh hâm mộ Taekwondo nhưngkhông được Hiền Võ thu nạp, về sau phát triển đến mức mỗi đường phố của NgạnDương đều có một, hai võ quán. Vậy là thành phố Ngạn Dương trở thành thành phốTaekwondo nổi tiếng với các võ quán mọc lên như rừng.

https://thuviensach.vn

Luật lệ của Hiền Võ rất nghiêm, không dễ dàng thi đấu giao hữu vớicác võ quán khác, chỉ xuất chiến trong trận thi đấu hằng năm giữa các võ quán. Bởi vậy, mỗi lần thi đấu, các võ quán đều cử người tham gia, hy vọng thể hiệnthân thủ, trình độ, vượt lên các võ quán khác, trong đó nếu chiến thắng các đệtử của Hiền Võ thì càng là cơ hội tốt để một trận thành danh.

Võ quán Toàn Thắng cũng hy vọng thông qua những đệ tử xuất sắc củamình để chiến thắng Hiền Võ một trận, trút bỏ tiếng xấu là võ quán kém nhấttrong các võ quán ở Ngạn Dương. Chỉ có điều, từ khi cô nhớ được, trong nhữngcuộc thi đấu hằng năm, đệ tử của Toàn Thắng đều bị loại ngay từ vòng ngoài, chưa bao giờ có cơ hội thi đấu chính thức với Hiền Võ.

"Cậu đã có thể đánh bại Tú Đạt, vậy có khi cậu cũng đánh bạicả mình đấy nhỉ. Nào, chúng ta thử xem, để mình xem võ công của cậu cao cườngđến đâu...!"

"Không cần!"

Bách Thảo tiếp tục làm bài, không ngẩng đầu.

"Vậy đợi cậu làm bài xong, chúng ta thử nhé", Hiểu Huỳnhtỏ ra hào hứng nói.

"... Không!"

"Tại sao? Thử một chút thì sao? Chúng ta sẽ thận trọng, khôngcần làm lớn, chỉ thử chút đỉnh thôi, không nên đả thương lẫn nhau, đượckhông?"

"Hiểu Huỳnh, điện thoại của bà nội!", tiếng thím Phạmgọi từ phòng bên.

"Hiểu Huỳnh, điệu thoại của bà nội!" Thím Phạm lại gọi, Hiểu Huỳnh miễn cưỡng đứng dậy đi ra. sốt ruột vì tiếng gọi liên hồi của mẹ, cônói to:

"Vâng, con đến đây!"

https://thuviensach.vn

Trong phòng yên tĩnh trở lại.

Bách Thảo thở phào, cây bút dừng trên tay, trong đầu lại hiện racảnh các đệ tử của võ quán Tùng Bách tập luyện trên sân lúc chiều, võ phụctrắng tinh, tiếng hô đầy sức mạnh, tung người bay lên, xoay người đạp xuống.

Không biết đến bao giờ sư phụ mới từ vùng quê xa xôi trở về.

Khi nào cô mới có thể trở lại võ quán Toàn Thắng.

Bách Thảo cắn chặt môi, không cho phép mình nghĩ ngợi thêm nữa, cắm cúi làm xong bài tập tiếng Anh, sau đó chuẩn bị bài Vật lý ngày mai.

Có lẽ cuốn sách giáo khoa Vật lý ở trong túi du lịch Quang Nhãmang đến cho cô.

Đứng dậy, lại gần giường, mở túi du lịch, đang lật tìm sách bỗngBách Thảo nhìn thấy một phong bì màu trắng. Đây không phải là đồ của mình, cônghi ngờ mở phong bì ra xem.

Bên trong là một xấp tiền.

Toàn những tờ mười đồng, mới có, cũ có, tổng cộng tất cả hơn haitrăm đồng.

Đây là...

Bách Thảo ngơ ngác, không biết làm thế nào đoán ra nguồn gốc sốtiền này. Lẽ nào... lẽ nào... là Quang Nhã...

"Cộc cộc!"

Có tiếng gõ cửa, sau đó một tiểu đệ tử thò đầu vào, nói với cô:"Chị là Thích Bách Thảo phải không? Sư phụ tìm chị".

https://thuviensach.vn

Đêm tối thui.

Theo sau tiểu đệ tử, Bách Thảo lặng lẽ đi thẳng đến sân tập vắnglặng, không một bóng người, thấp thoáng chỉ có máy bóng đen.

Vội dừng bước, hướng ánh mắt về phía những bóng đen đang nhanhchóng quây quanh, Bách Thảo hỏi:

"Các người muốn làm gì?"

"Ha ha, mày còn hỏi tao muốn làm gì hả?" Trong màn đêm, nỗi tức tối, căm giận trên mặt Tú Đạt vẫn hiện ra lồ lộ. "Mày có biết, sưphụ chưa bao giờ nặng lời, luôn đối xử tốt với tao, yêu quý tao nhất, nhưng hômnay vì mày, tao đã bị sư phụ mắng".

"Tao đã bị mày làm hại. Mày là con yêu tinh hại người. Đồ saochổi! Mày đã hại cả võ quán Toàn Thắng, bị đuổi đi, bây giờ lại định hại taonữa phải không? Tao không dễ bị bắt nạt thế đâu!"

"Tôi không làm hại cậu." Bách Thảo mím môi, những lờinói vừa rồi của cậu ta, bảo cô làm hại võ quán Toàn Thắng khiến cô đau lòng, không kìm được buột miệng: "Chính cậu tự gào lên, tự nói ra chuyệnđó".

"Mày... mày..."

Tú Đạt tức tối chỉ tay vào Bách Thảo, rít lên:

"Mày nói mày không làm hại tao là ai là có ý gì? Có phải màycoi thường tao không?"

Bách Thảo hít thở thật sâu.

Hiểu Huỳnh tốt bụng đã thu nạp, giúp đỡ mình, quán chủ và quán chủphu nhân cũng rộng lượng cho mình ăn ở miễn phí, đối xử rất tốt với mình, mìnhkhông muốn gây chuyện rắc rối.

https://thuviensach.vn

"Đến đây, tao muốn đấu với mày."

Tú Đạt tức giận trợn mắt nhìn, bước đến trước mặt cô, ngẩng caođầu, vẻ khinh khỉnh, cao ngạo nói:

"Lần trước là do tao coi thường mày nên mới thua, lần này taoquyết không để thua nữa!"

Bách Thảo lặng lẽ đứng dậy.

"Mày làm gì vậy? Sao mày đứng ngây ra như cái sào thế! Taonói rồi, tao muốn đấu với mày, tai mày điếc à?"

"Tôi không muốn đánh nhau với ai."

"Đánh nhau? Đây không phải đánh nhau mà là thi đấu."

"Nếu muốn thi đấu thì hãy đợi khi tôi quay về võ quán ToànThắng, cậu đường đường chính chính thách đấu với tôi." Bách Thảo nhìn mặtcậu ta rồi nói tiếp: "Lén lút đánh nhau thế này là vi phạm tinh thầnTaekwondo".

"Ha ha..." Tú Đạt tức sôi người, cười không thành tiếng."Đợi mày quay về võ quán Toàn Thắng? Tao nghĩ võ quán Toàn Thắng không baogiờ cần mày nữa, như vậy cả đời này tao không rửa được nhục hay sao?"

"Tôi sẽ quay về!"

"Không đời nào!"

"Tôi sẽ quay về!", Bách Thảo nắm chặt tay nói.

"Không, không, không... Dù mày có đập đầu lạy đến chết ởngoài cổng võ quán, cũng không ai cho mày quay về đâu."

"Cậu..."

https://thuviensach.vn

Bách Thảo tức giận mặt trắng bệch, hai tay nắm chặt run run. TúĐạt đắc ý lướt qua mặt của cô, nói tiếp: "Thế nào, ra đòn đi, ra đòn đichứ".

Ngớ ngẩn!

Bách Thảo cắn chặt răng, kìm nén cơn giận bùng lên như lửa, quayngười bỏ đi, không muốn nhìn mặt cậu ta nữa.

"Thích Bách Thảo...!"

Tiếng gió áp đến sau lưng, cùng với tiếng hét phẫn nộ không thểkìm nén của Tú Đạt, như phản xạ có điều kiện, Bách Thảo dừng bước, quay ngườitung chân phải định đá, nhưng sực nhớ đến lời dạy của sư phụ...

Lòng cô đau đớn.

Không biết sư phụ ở dưới quê có nghe tin cô bị đuổi khỏi võ quánhay không.

"Bốp..."

Tú Đạt đá vào đầu Bách Thảo, một tiếng "bốp" vang lênnhư sét đánh, Bách Thảo bị đá văng đi máy mét, mắt tối sầm, lộn máy vòng trên thảmcỏ, đầu và ngực đau điếng, quay cuồng, choáng váng, buồn nôn.

Thảm cỏ lạnh giá.

Cô dồn toàn bộ sức lực vào chân gắng gượng bò dậy, không muốn ngãmột cách mất mặt như vậy trước mặt cậu ta nhưng trong người rất khó chịu, đầuđau dữ dội, hỗn loạn, hình như cô nghe thấy có tiếng người.

Rất khó chịu...

Trước khi chìm vào bóng đêm, dường như cô cảm thấy có người quỳxuống ôm lấy mình, hơi thở người đó thoang thoảng mùi thuốc sát

https://thuviensach.vn

trùng. Cô muốngiãy giụa, nhưng cơn chóng mặt lại áp đến...

"Tú Đạt! Điên à? Sao cậu dám đánh lén?"

Mấy đệ tử của võ quán Tùng Bách cùng đi hoảng sợ kêu lên khiến TúĐạt sững người nhìn đứa con gái bị đánh ngất, rồi ngẩn người nhìn người đang ômBách Thảo, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Dường như Bách Thảo đã ngủ rất lâu.

Đã rất lâu rồi Bách Thảo không có giấc ngủ say như vậy, say đếnmức dù đã cố mở mắt nhưng lần nào cũng bị giấc mơ kéo lại. Cô ngủ nhưng khôngyên giấc, vẫn nhớ phải dậy sớm để luyện tập. Cô đã học được cách xoáy người baylên ra đòn, nhưng vẫn chưa đủ cao.

Sư phụ nói thể lực của cô rất tốt nhưng tốc độ phải nhanh hơnnữa...

Sư phụ...

Sư phụ...

Dường như nghe thấy tiếng gà gáy từ xa vọng lại, cô ra sức giãygiụa, cố sức nhấc đôi mi nặng trĩu lên. Trời đã sáng, phải dậy thôi, không thểngủ thêm nữa.

Những tia nắng mặt trời chiếu vào mắt cô.

Đầu vẫn hơi đau.

Bách Thảo khẽ rên lên một tiếng, hai tay ôm đầu, một cơn đau ậpđến, đau đến choáng váng buồn nôn.

Cuối cùng, cô cũng mở được mắt ra.

https://thuviensach.vn

Đây là nơi hoàn toàn xa lạ, cô ngây người nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên ngồi bật dậy, đây là võ quán Tùng Bách! Cô vẫn chưa giúp thím Phạm nấu cơm, vẫn chưa giặt quần áo, vẫn chưa lau sàn tập.

Nén cơn đau đang giày vò, Bách Thảo nhảy xuống giường.

"Tỉnh rồi!"

Trong phòng tỏa ra mùi thơm thoang thoảng của thuốc sát trùng, một chàng trai khoảng mười tám, mười chín tuổi đứng dậy, rời khỏi bàn sách gần cửa sổ tiến lại gần cô. Ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào người, vào mặt anh ta khiến cô không thể nhìn rõ, chỉ loáng thoáng nghe thấy giọng nói trong suốt như pha lê, tinh khiết như làn gió sớm mai.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Là mùi thuốc sát trùng mà cô kịp nhận ra trước khi ngất đi. Vôcùng tinh khiết.

Ngơ ngác nhìn chàng trai đứng trước cửa sổ, Bách Thảo có cảm giácanh ta không có thật, dường như toàn thân anh ta cũng được khử trùng sạch sẽ, tinh khiết đến mức ánh sáng chiếu vào cũng trở lên sáng trắng.

"Em vừa bị thương, ngồi dậy phải thận trọng, không nên cửđộng mạnh quá."

Trong ánh nắng buổi sáng, chàng trai tiến lại gần cô, tay cầmmiếng bông tẩm cồn, lặng lẽ gỡ lớp gạc trên trán, quan sát kỹ rồi dùng miếngbông lau khô vết thương cho cô.

Rất lạnh.

Cửa phòng bị đẩy mạnh, Hiểu Huỳnh xông vào như một cơn gió, thấyBách Thảo đang đứng trên nền nhà, liền nhào đến lo lắng hỏi:

"Cậu sao rồi? Đã đỡ chưa? Tối qua mình định ở lại với cậu, nhưng sư huynh Sơ Nguyên nói không nên quấy rầy, để cho cậu nghỉ nên sáng nayvừa ngủ dậy là mình chạy đến ngay. Sao rồi, vết thương vẫn đau phải không? Cónghiêm trọng lắm không?"

https://thuviensach.vn

"Mình không sao."

Bách Thảo gượng cười, nhìn thấy những tia máu li ti trong mắt HiểuHuỳnh cũng biết cả đêm qua cô ấy ngủ không yên.

"Thật không? Cậu không lừa mình chứ? Trời ạ, trán sưng to thếkia mà còn nói là không sao, vậy cậu có đi học được không? Hay mình xin phépcho cậu nghỉ nhá, nghỉ ngơi một ngày được không?"

"Không cần đâu, mình khỏe mà."

Nói xong, cô quay sang chàng trai, cúi đầu nói:

" Cảm ơn anh!"

"À, đúng rồi!" Hiểu Huỳnh dường như giờ mới để ý, luốngcuống nói với chàng trai: " Sư huynh Sơ Nguyên, cảm ơn anh đã chăm sócBách Thảo. Cảm ơn, cảm ơn!"

Sư huynh Sơ Nguyên...

Bách Thảo lặng lẽ nhìn người thhanh niên trước mặt, khuôn mătj anhcó nét hao hao giống quán chủ phu nhân, trầm tĩnh thanh nhã, tỏa sáng như ngọc.

Ra khỏi cửa, Bách Thảo mới để ý, đó là một căn nhà gỗ độc lập, phía trước có một dòng suối chảy êm ả, xung quanh trồng rất nhiều cây, trướccửa có một cây cọ già, lá xào xạc trong gió sớm đầu xuân.

"Hừ, Tú Đạt thối tha, dám đánh lén cậu, xem ra không dạy chocậu ta một bài học thì không xong."

Hiểu Huỳnh hậm hực nói, nhưng suy nghĩ một lát lại bật cười.

https://thuviensach.vn

"Nhưng xem ra lần này cậu ta cũng thảm hại. Sư phụ đã phạtcậu ta quỳ cả đêm ở phòng tập, bây giờ chắc lại đang bị sư phụ quạt cho mộttrận trước mặt các đệ tử. Đi! Chúng mình đến đó xem sao!"

Hiểu Huỳnh lôi Bách Thảo chạy đến sân võ quán, sợ không được chứngkiến cảnh tượng thú vị nữa.

"Sư phụ…"

"Sư phụ…"

"Sư phụ…"

Xa xa, từ phía sân võ quán vọng lại tiếng kêu hốt hoảng, sợ hãi. Hiểu Huỳnh ngỡ ngàng đứng lại, Bách Thảo nhìn ra, thấy Tú Đạt nước mắt đầm đìaquỳ trên thảm cỏ, cố sức ôm chặt chân quán chủ, vừa khóc vừa nói:

"Con xin lỗi, sư phụ, lần sau con không dám nữa, xin sư phụđừng đuổi con!"

Ngoài Nhược Bạch và Sơ Vy, tát cả đệ tử của võ quán đều quỳ xuốngxin tha cho Tú Đạt:

"Sư phụ, xin tha cho Tú Đạt lần này!"

Một cô gái quỳ ngay hàng đầu, dập đầu xuống đất, ra sức van nài:

"Sư phụ, Tú Đạt còn nhỏ, không hiểu biết, đều là lỗi của conkhông bảo ban cậu ấy, xin sư phụ hãy trừng phạt con, hoặc đuổi con đi cũngđược. Sư phụ, con xin sư phụ đừng đuổi Tú Đạt, cậu ấy thích Taekwondo, rấtthích võ quán Tùng Bách, nếu trừng phạt xin sư phụ hãy trừng phạt con."

Diệc Phong cũng quỳ xuống khẩn cầu:

https://thuviensach.vn

"Sư phụ, Tú Đạt còn nhỏ, tính lại hiếu thắng, chỉ là nhấtthời sốc nổi mới phạm sai lầm, xin sư phụ cho cậu ấy cơ hội sửa chữa."

"Sư phụ định đuổi Tú Đạt ra khỏi quá Tùng Bách thật sao?"

Hiểu Huỳnh sững sờ, đứng ngây ra, cô cũng từng muốn dạy cho Tú Đạtmột bài học, nhưng sư phụ định đuổi Tú Đạt đi thật sao? Thất vọng ngoái đầu, cônhìn thấy Bách Thảo đứng lặng nhìn Tú Đạt gào khóc thất thanh trước mặt.

"Luyện Taekwondo là để có sức khỏe chứ không phải ỷ mạnh làmcàn." Không để ý Tú Đạt đang ôm chân mình gào khóc, Dụ quán chủ thở dài, nói: "Con hãy đi đi, nếu con tiếp tục luyện Taekwondo thì sau này sẽ chỉlàm hại xã hội, sẽ chỉ cậy mạnh bắt nạt yếu, chi bằng từ nay con hãy từ bỏTaekwondo".

Sơ Vy đứng sau quán chủ nhìn Tú Đạt.

Nét mặt của Nhược Bạch vẫn bình thản như không nhìn thấy gì, khôngnghe thấy gì.

"Sư phụ!"

Nữ đệ tử đang quỳ trên sân và Tú Đạt nghe vậy kinh hoàng sửng sốt. Tú Đạt khóc không thành tiếng, vừa cố ôm chặt chân sư phụ, vừa ngẩng mặt tiếptục khóc lóc van xin:

"Không phải con hiếu chiến trả thù, cũng không phải con cậymạnh bắt nạt yếu, con chỉ không cam tâm... không cam tâm chịu thua người của võquán Toàn Thắng... không cam tâm bị mọi người cười nhạo vì thua một đứa congái... Sư phụ, con thực sự không... không để võ quán Tùng Bách mất mặt, contuyệt đối không làm hại xã hội. Sư phụ, xin thầy hãy tin con!"

Dụ quán chủ trầm ngâm nói:

https://thuviensach.vn

"Nếu như chỉ là thách đấu riêng thì cũng có thể bỏ qua được, nhưng đối phương từ chối thách đấu mà con vẫn đánh lén, như vậy là trái với đaođức cơ bản nhất của Taekwondo."

"Con... con..."

Tú Đạt im bặt, nước mắt tuôn như mưa.

"Tú Đạt không đánh lén con."

Các đệ tử kinh ngạc ngoái đầu nhìn, Bách Thảo nhìn Tú Đạt đầy nướcmắt, đi đến giữa sân nói:

"Dụ quán chủ, Tú Đạt không đánh lén con, trước khi Tú Đạt ratay đã nói với con rồi, nhưng con cũng nghe thấy, cho nên không phải Tú Đạtđánh lén."

Tú Đạt ngoảnh đầu nhìn, không tin ở tai mình.

"Cậu..."

Giọng Tú Đạt đã khàn đặc vì khóc, mặt ngấn nước, mắt sưng như haiquả đào, tràn ngập nỗi sợ hãi, lo bị đuổi khỏi võ quá, trông như đứa trẻ mồcôi.

Trông cậu ta giống như cô trước đây.

Lòng Bách Thảo chua xót. Lúc đó, cô vô cùng sợ hãi, cô muốn khóc, muốn quỳ xuống cầu xin Trịnh sư bá đừng đuổi mình đi vì bị đuổi khỏi võ quán côkhông biết đi đâu. Bị đuổi khỏi ngôi nhà yêu mến thật là một điều kinh khủng, cô biết, cô biết, cô biết điều đó hơn ai hết.

Nhưng Tú Đạt còn hạnh phúc hơn cô nhiều, hầu như mọi đệ tử của võquán đều cầu xin cho cậu ta, còn cô lại bị những đệ tử như vậy đuổi đi.

https://thuviensach.vn

"Con không chấp nhận cậu ấy đánh mình bị thương haysao?"

Dự quán chủ nhìn đứa trẻ nhỏ bé, gầy gò trước mặt. Đứa bé tuổi cònrất nhỏ, nhưng đứng trước bậc trưởng bối là ông lại toát ra khí chất gì đó rấtlạ.

"Dù con có chấp hay không, Tú Đạt đều không đánh lén con, đólà sự thật," Bách Thảo trả lời.

Trên sân võ im phăng phắc.

Chỉ có tiếng nức nở đứt quãng của Tú Đạt.

Các đệ tử của Tùng Bách đều nhìn đứa con gái bị Tú Đạt đánh, trêntrán còn dán miếng gạc, vẫn nhìn thấy cục u rất to, mặt thâm tím với ánh mắt kỳlạ. Diệc Phong nhìn với vẻ dò xét, ánh mắt Nhược Bạch cùng dừng lại trên ngườicô với vẻ ngạc nhiên.

Trên con đường nhỏ cạnh đình viện, một thiếu niên ôm một tập sáchdày đi qua.

***

"Ây, sao mâu thuẫn thế này chứ! Nếu Tú Đạt bị sư phụ đuổi đithật thì cũng thấy thương, nhưng nhìn vết thương trên mặt cậu lại tức, muốn nóphải trả giá thật đau!" Hiểu Huỳnh cau mày, chống cằm, ngồi trên phiến đácạnh đường nhìn Bách Thảo quét dọn.

Đã mấy ngày trôi qua sự việc của Tú Đạt.

Thái độ của các đệ tử võ quán Tùng Bách đối với Bách Thảo tốt lênnhiều, Tú đạt cũng đã chính thức xin lỗi Bách Thảo trước mặt sư phụ, mỗi lầngiáp mặt nhau, cậu ta đều tránh sang một bên, không nói không rằng. Có điều, vết thương trên trán Bách Thảo vẫn còn chưa khỏi hẳn, vẫn còn một vết bầm lớn.

https://thuviensach.vn

Ánh chiều muộn chiếu trên con đường nhỏ.

Hiểu Huỳnh thẫn thờ nhìn bóng Bách Thảo đang cặm cụi quét đường, đột nhiên cảm thấy mặc dù đã ngồi cùng bàn với nhau hai năm, nhưng với BáchThảo, hình như cô vẫn thấy có gì lạ lẫm.

" Thực ra, Tú Đạt đã đánh lén cậu đúng không? Là cậu mềm lòngnên mới nói dối giúp cậu ta thoát tội chứ gì?" Hiểu Huỳnh thăm dò. Nếu TúĐạt quả thật không đánh lén Bách Thảo, cậu ta nhất định nói ra, sao phải để choBách Thảo đứng ra nói hộ.

"Mình không nói dối."

Sư phụ từ nhỏ đã dạy, bất luật vì chuyện gì cũng không được nóidối.

"Ồ, thế thì kỳ thật...", Hiểu Huỳnh băn khoăn. Bỗng nhìnthấy một bóng người từ xa, Hiểu Huỳnh vội vàng đứng lên, cúi chào:

"Sư tỷ Tú Cầm!"

Sư tỷ Tú Cầm là chị gái của Tú Đạt, lớn hơn cô hai tuổi, võ côngrất giỏi, trong các nữ đệ tử của võ quán Tùng Bách, ngoài sư tỷ Sơ Vy thì TúCầm có thể coi là người xuất sắc nhất.

"Ừ, hai người ở đây sao." Tú Cầm liếc nhanh về phía BáchThảo cắm cúi quét, nói: "Đang đi tìm hai người đây, cô là Thích Bách Thảophải không?"

"Vâng!"

Bách Thảo vẫn còn ấn tượng với Tú Cầm, hôm đó người quỳ trước mặtDụ quán chủ xin cho Tú Đạt chính là Tú Cầm.

"Mấy ngày nay phiền cô vất vả, quét dọn sạch sẽ toàn bộ khuvực xung quanh vòng tập, phải quét thật sạch, được không?", Tú Cầm lạnhlùng nói.

https://thuviensach.vn

“…”

Bách Thảo còn chưa kịp trả lời, Hiểu Huỳnh đứng dậy nói nhanh.

"Sư tỷ Tú Cầm, Bách Thảo là bạn học của em, không phải laocông của võ quán. Bạn ấy lau sàn tập, giặt quần áo cho mọi người, làm các việcvặt khác là do bạn ấy tốt bụng, bạn ấy không bắt buộc phải làm những việcđó!"

"Ồ, vậy tôi nhầm sao? Tôi cứ tưởng cô ấy giúp việc là đổi lấytiền ăn, tiền ở trong võ quán này!"

"Chị nói gì vậy! Cậu ấy ở nhà em... ăn cơm nhà em, không phảiở trong võ quán, không dùng đồ của..."

"Thì ra cô chú Phạm không sống trong võ quán!" Tú Cầmcười nhạt, nói tiếp: " Tôi tưởng cô chú Phạm ở trong võ quán, dùng đồ củavõ quán, dùng đồ của võ quán đều không phải trả tiền, thì ra tôi đã nhầm".

"Sư tỷ..." Hiểu Huỳnh tức đỏ mặt.

Đúng là bố mẹ cô sống trong võ quán, nhưng... nhưng... trước naydã thế, từ lúc bắt đầu võ quán Tùng Bách đã như thế.

"Em sẽ quét dọn sạch sẽ", Bách Thảo nói.

"Mỗi ngày quét ba lần, phải sạch bóng không hạt bụi." TúCầm dùng ngón chân chỉ xung quanh, nói tiếp: " Những hòn đá trên đườngcũng phải lau sạch, không còn vết bụi. Bãi cỏ trước phòng tập phải cắt tỉa bằngphẳng. Sau mỗi buổi tập đệm đều phải lau sạch sẽ, không được lười biếng chỉ laumột lần buổi sáng".

"Vâng, em biết rồi,"

"Sư tỷ Tú Cầm, chúng em phải đi học! Mỗi ngày ba lần, chẳnglẽ buổi trưa cũng bắt Bách Thảo từ trường về lau dọn sao?"

https://thuviensach.vn

"Trước buổi tập sáng, sau khi tan học và sau mỗi buổi tậptối, có vấn đề gì không?"

"Vâng, em biết rồi."

"Sư tỷ Tú Cầm, nhờ Bách Thảo nói giúp nên sư phụ mới khôngđuổi Tú Đạt, chị đã không cảm ơn thì thôi, nhưng cũng không nên đối xử với bạnấy như vậy!" Hiểu Huỳnh tức giận trợn mắt, thật không hiểu sư tỷ Tú Cầm. Trước đây, cô luôn cảm thấy Tú Cầm rất điềm tĩnh, sư phụ, sư mẫu đều rất tôntrọng, cô cũng rất tôn trọng, không ngờ lại là người lấy oán báo ân!

"Cám ơn?" Tú Cầm lạnh lùng nhìn Bách Thảo, trong ánh mắtcó một vẻ là lạ không nói ra được." Thích Bách Thảo, tôi không cố ý làmkhó cô, đây là do sư phụ phân công. Các đệ tử khác đều phải luyện tập, không cóthời gian dọn vệ sinh nên đành phiền cô."

"Vì sao sư phụ bỗng dưng yêu cầu tổng vệ sinh như vậy?", Hiểu Huỳnh không tin.

"Một tuần nữa, võ quán Xương Hải của Hàn Quốc sẽ sang giaohữu với võ quán chúng ta, coi như trận khởi động trước khi vào cuộc thi giữacác võ quán năm nay nên sư phụ rất coi trọng hình thức." Nói xong Tú Cầmkhông để ý đến phản ứng của hai người, quay lưng đi thẳng.

"Xương... Xương Hải võ quán...", Hiểu Huỳnh há mồm.

Bách Thảo ngẩn người, võ quán Xương Hải... chính là võ quán XươngHải lừng danh mà mọi người luôn nhắc tới hay sao? Nghe nói đó là một trongnhững võ quán nổi tiếng nhất Hàn Quốc, có lịch sử lâu đời, có rất nhiều caothủ, rất nhiều võ sư của các viện võ thuật Hàn Quốc đều xuất thân từ đó. Cácmôn đệ của họ đã giành những thành tích cao trong các giải Taekwondo thế giới.

Taekwondo thế giới...

https://thuviensach.vn

Đó như là cái cái đích mà mọi võ sĩ Taekwondo đều khao khát hướngtới nhưng đồng thời cũng cảm thấy hết sức xa vời.

"Mình đi hỏi sư phụ!!! Trời ơi, võ quán Xương Hải!" HiếuHuỳnh vui sướng chạy như bay, cách một quãng xa vẫn còn nghe thấy tiếng hétsung sướng: "Trời ơi, võ quán Xương Hải sắp đến!"

Không biết võ quán Xương Hải có giao hữu với võ quán Toàn Thắngkhông.

Có lẽ... là không...

Võ quán Toàn Thắng có lẽ là võ quán kém nhất Ngạn Dương.

Bách Thảo quét từng nhất chổi trên mặt đường, nghĩ đến ngày trước, lúc còn ở võ quán Toàn Thắng, trong lúc nghỉ giải lao giữa buổi tập, các đệ tửnhiều lần nhắc tới võ quán Xương Hải với vẻ ngưỡng mộ vô cùng, nào là giá đượcđi thăm võ quán Xương Hải của Hàn Quốc, giá có thể chụp ảnh với các đệ tử củavõ quán Xương Hải, giá được các sư phụ của Xương Hải hướng dẫn...

Nếu nói võ quán Hiền võ của Ngạn Dương là một đỉnh núi có thể cốsức leo thử thì võ quán Xương Hải chính là một vì sao trên bầu trời cao tít, mộtvì sao mãi mãi không thể chạm tới.

Lòng Bách Thảo đầy xúc động, tay quét nhanh hơn, quyết định luyệntập lại võ công sau thời gian gián đoạn. Biết đâu cô cũng có cơ hội giao hữuvới các đệ tử của võ quán Xương Hải!

Nhưng ý nghĩ lạc quan đó lập tức bị ý chí xua tan, bao nhiêu đệ tửcủa võ quán Tùng Bách mơ ước được giao hữu với Xương Hải, làm sao đến lượt cô? Nhưng chỉ cần nhìn các đệ tử của võ quán Xương Hải lừng danh cũng đã là mơ ước, may mắn rồi!

https://thuviensach.vn

Vừa mải miết quét vừa suy nghĩ, Bách Thảo không để ý có người đangđi đến, "soạch" một tiếng, chiếc chổi va vào người đó, một đống sáchrơi tung trên mặt đất.

"Xin lỗi! Xin lỗi!"

Bách Thảo cuống quýt xin lỗi, vội quỳ xuống nhặt, mỗi cuốn đề dàycộp, người đó cũng cúi xuống cùng nhặt với cô, đôi cánh tay dài sạch sẽ, trongánh nắng chiều hồng rực có một vẻ dịu dàng kỳ lạ, không khí phảng phất mùithuốc sát trùng tinh khiết.

"Không phải xin lỗi!" Người đó mỉm cười, nói: " Tạitôi lơ đãng không để ý, không nhìn thấy em đang quét".

Bách Thảo ngẩng đầu.

Quả nhiên đó là Sơ Nguyên, anh mặc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần âumàu hạt dẻ, nụ cười tươi trong sáng, đón những cuốn sách cô vừa nhặt lên, sắpxếp lại, khi chuẩn bị đi, đột nhiên anh nhìn vào trán cô, ngây người giây lát, nói:

"Theo tôi."

Những chiếc là đa dịu dàng chao mình theo gió.

Dòng suối nhỏ êm đềm chảy trước ngôi nhà.

Bách Thảo đi theo Sơ Nguyên vào căn nhà gỗ nhỏ, bước chân chợtngập ngừng, không biết mình bị làm sao bỗng dưng lại bỏ dở công việc quét dọntheo người đó vào đây.

Sơ Nguyên bật công tắc điện. Căn phòng bừng sáng.

Đây là lần thứ hai cô đến căn nhà này, lặng lẽ ngắm nhìn chiếcgiường bệnh hẹp màu trắng, chính là chiếc giường cô đã nằm lần trước, bên cạnhcó

https://thuviensach.vn

để giá truyền và một số dụng cụ y tế. Đối diện với chiếc giường là một chiếcbàn rộng, bên trên là những chồng sách y học được sắp xếp gọn gàng, một hộp kimtiêm và mấy lọ thuốc sát trùng.

Trên chiếc bàn cạnh cửa sổ, cũng toàn là sách y học. Anh là bác sỹsao? Bách Thảo thầm đoán, nhưng anh còn trẻ như thế, nhiều nhất chỉ mười tám, mười chín tuổi, sao có thể đã là bác sỹ, có lẽ là sinh viên trường Đại học Ynào đó.

" Đang nghĩ gì thế?"

Sơ Nguyên đặt chỗ sách trong tay xuống, xắn tay áo sơ mi, ra hiệubảo cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn thuốc, dùng một miếng bông tẩm cồn nhẹnhàng rửa vết thương trên trán cho cô.

"Không... không sao..."

Vẫn như lần trước, khi miếng bông tẩm cồn chạm vào da, cảm giáclạnh buốt lập tức thấm vào lòng Bách Thảo.

"Vết bầm vẫn chưa tan, sau này phải bôi thuốc này ngày hailần, bôi xong phải day thật mạnh, đến khi nóng lên mới được, hai, ba ngày sausẽ tan hết."

Đặt lọ thuốc vào tay cô, mùi thuốc lập tức lan tỏa khắp phòng, nồng nàn mãnh liệt. Anh bóp thuốc ra đầu ngón tay, xoa lên vết bầm trên tráncô, rồi day mạnh, mùi dầu thuốc ấm nóng, ngón tay anh ấm áp, Bách Thảo bỗngkhông dám ngước lên, cúi đầu nhìn trân trân vào ngón chân mình.

Mỗi lúc một nóng.

Không chỉ vầng trán chỗ anh đang xoa bóp, mà cả khuôn mặt cô cơ hồcũng đều nóng ran như lên cơn sốt. Nhất định mặt mình đang đỏ lựng, Bách Thảohoảng hốt thầm nghĩ.

https://thuviensach.vn

"Được rồi."

"Cảm ơn anh!" Nói xong, cô đứng bật dậy, chạy thẳng raphía cửa, nhanh như thỏ.

"Đơi đã!"

Sơ Nguyên bật cười, nhìn cô dừng lại gần cửa, ngoái đầu nhìn, đôimắt to tròn như mắt nai nhìn anh, rồi cụp xuống.

Hóa ra anh đáng sợ thế sao.

Sơ Nguyên bật cười, giọng nói càng dịu dàng hơn:

"Mang thuốc về bôi."

Anh vặn chặt nắp lọ thuốc đưa cho cô. Tay cô có rất nhiều vết chaisần, những vết chai rất ít nhìn thấy ở những đứa trẻ cùng tuổi cô.

"Cảm ơn!", giọng cô hơi căng thẳng. Nói xong, cô hấp tấpmở cửa bước nhanh ra ngoài.

Màn đêm thẫm dần.

Cô tiếp tục quét con đường nhỏ cạnh sân võ quán, lúc này các đệ tửTùng Bách đã tập trung trên thảm cỏ, họ không chạy bộ hoặc khởi động như mọingày mà đứng túm tụm bàn tán rôm rả cùng một chủ đề.

"Võ quán Xương Hải..."

"Võ quán Xương Hải..."

"Võ quán Xương Hải..."

Trong sân võ quán, làn sóng âm thanh xúc động, hoan hỉ của nhữngcon chim về tổ trên cây tối nay hình như cũng vui hơn, chúng hót vang

https://thuviensach.vn

trêncành!

"Đúng là võ quán Xương Hải đấy." Lúc ăn cơm tối, HiểuHuỳnh xúc động đến nỗi cầm bát cơm mà không ăn được miếng nào, máu nóng tràodâng trong lồng ngực. "Đúng là võ quá Xương Hải! Đúng là võ quán XươngHải! Sư phụ thật tuyệt vời, sao lại có thể mời được võ quán Xương Hải đến giaohữu kia chứ! Trời ơi, các võ quán trong cả nước sẽ phát ghen với chúng ta mấtthôi!"

"Võ quán đó lợi hại vậy sao!", thím Phạm cũng tò mò hỏichuyện.

"Ừ, họ giỏi lắm. Lúc trên xe, tôi thường nghe thấy quán chủvà các quản chủ khác nhắc đến cái tên Xương Hải này với thái độ rất kínhtrọng", chú Phạm vừa cười vừa góp chuyện.

"Có thể! Có thể! Biết đâu đấy!", Hiểu Huỳnh lẩm bẩm mộtmình. Lát sau lại nhún vai, mặt ỉu xìu: " Không khả dĩ lắm. Sư phụ nhấtđịnh sẽ cử những đệ tử xuất sắc nhất, nếu thực lực quá kém sẽ bị Xương Hải cườicho, mất mặt lắm. Sư huynh Nhược Bạch, sư huynh Diệc Phong, lại còn mấy sưhuynh khác nữa, thậm chí Tú Đạt còn khá hơn mình. Ái chà, trừ khi Xương Hải cónữ đệ tử đến. Nhưng cứ coi có nữ đệ tử, người ra nghênh chiến chắc chắn là sưtỷ Sơ Vy và sư tỷ Tú Cầm, trình độ của mình con kém họ xa..."

Trong suốt bữa ăn, Hiểu Huỳnh luôn miệng than vãn, trách mình lúctrước không chịu khó tập luyện, nếu không biết đâu hôm nay đã có cơ hội giaohữu với cao thủ của Xương Hải rồi.

Thu dọn bát đũa cùng thím Phạm về, thấy Hiểu Huỳnh đang nằm bòtrên bài làm bài tập, cô cũng ngồi xuống giở sách làm bài tập toán, hỏi HiểuHuỳnh.

"Tưởng cậu đến phòng tập?"

https://thuviensach.vn

"Không kịp nữa!", Hiểu Huỳnh buồn ra mặt, " tập đếnmấy cũng không thể vượt qua sư huynh Nhược Bạch, sư tỷ Sơ Vy, sư tỷ Tú Cầm vàTú Đạt nên đành từ bỏ thôi, nếu không thì buồn muốn chết! Mình quyết định đãkhông thể trở thành võ sĩ xuất sắc nhất thì đành trở thành học trò xuất sắcnhất vậy, sau này giúp sư phụ lo liệu, công việc của võ quán để cho toàn thếgiới biết tiếng võ quán Tùng Bách!"

Bách Thảo không nhịn được cười.

Buổi tối, trước bữa cơm cô đã lén tập một số cách tấn công vừa mớibiết thời gian gần đây, nhưng do không mặc võ phục nên thực hiện các động táckhông thoải mái. Có lẽ ngày mai nên dậy sớm một chút, mặc võ phục trốn ra chỗnào vắng vẻ lén tập thôi.

Nơi vắng vẻ...

Bách Thảo đột nhiên nhớ tới căn nhà gỗ đó, với tiếng ngước chảy êmđềm, nơi đó vắng vẻ như bị cách biệt thế giới này.

Không nghe thấy tiếng bút của Bách Thảo, Hiểu Huỳnh ngạc nhiênngẩng đầu, thấy bạn đang ngây người, nhìn đăm đăm vào lọ dầu xoa trên bàn. Chỉlà lọ dầu xoa thông thường dùng để xoa bóp lúc bị thương, có gì hay đâu!

"Này!", Hiểu Huỳnh gọi.

Thấy Bách Thảo giật mình, ánh mắt lập tức rời khỏi lọ dầu, mặt đỏđến tận hai tai, Hiểu Huỳnh hỏi:

"Này, cậu đang làm mặt đỏ đấy à?"

Tròng mắt Hiểu Huỳnh suýt văng ra ngoài, ghé lại gần nhìn kỹ đámhồng loang trên má Bách Thảo. Ôi trời, đúng là đang đỏ mặt! Trời ạ!

https://thuviensach.vn

Mình đi giặt quần áo."

Bách Thảo đứng bật dậy, vớ đống quần áo trên giường chạy ra ngoài.

"Này... này..."

Trời ơi, đó là chỗ quần áo đã giặt sạch phơi khô vừa lấy từ dâyphơi xuống! Lần này thì Hiểu Huỳnh cảm thấy kinh ngạc đến mức cằm sắp văng tangoài, Bách Thảo sao lại khác thường đến thế. Rốt cuộc lọ dầu xoa đó có gì kỳlạ mà lại khiến Bách Thảo nhìn đến đỏ mặt lên như thế? Hiểu Huỳnh không hiểu, cầm lọ dầu ngắm nghía.

Ngày hôm sau, Bách Thảo dậy thật sớm, mặc võ phục luyện tập theokế hoạch. Nhưng chỉ vừa ra khỏi phòng, mới tờ mờ sáng đã có khá nhiều đệ tử củavõ quán Tùng Bách thức dậy luyện tập. Rõ ràng dạo trước vào thời gian này, ngoài cô và mấy con chim dậy sớm thì trong sân võ quán hầu như không một bóngngười.

Võ quán Xương Hải quả nhiên có khả năng kích thích nhiệt huyết tậpluyện Taekwondo của các đệ tử Tùng Bách.

Cô đành quay về phòng, cởi võ phục ra, Hiểu Huỳnh vẫn nằm trêngiường chìm trong giấc mộng.

Cô giặt sạch đống quần áo trong nhà tắm, phơi ngoài dây.

Lấy chổi quét kỹ một lượt xung quanh phòng tập, nhìn các đệ tửđang tập trên sân trong phòng, cô biết không thể lau chùi đệm tập như mọi ngày, chỉ có sáng mai dậy sớm hơn nữa mới có thể lau chùi sạch sẽ tất cả các tấm đệmtập.

Làm gì bây giờ?

https://thuviensach.vn

Nhìn con đường sạch bong, do dự một lát, cô quyết định đi qua conđường hẹp lát đá, qua một chiếc cầu nhỏ đến căn nhà gỗ có con suối bao quanh.

Lặng lẽ quét bên ngoài căn nhà.

Từng nhát, từng nhát cẩn trọng.

Mặt đất sạch sẽ, không vết bụi bẩn, không chiếc lá rụng, tim côdường như cũng bình yên trở lại, ánh bình minh tinh khôi tỏa chiếu từng tia, từng tia láp lánh ánh vàng.

"Ai cho cô đến đây?"

Giọng con gái vang lên từ phía sau, Bách Thảo ngoảnh lại, thấy TúCầm đang nghiêm mặt nhìn mình. Hình như cô đang làm chuyện đáng ghét.

"Em tự đến." Bách Thảo ngừng lại, rồi tiếp: "Giặtxong quần áo, xung quanh phòng tập em quét sạch, các đệ tử đang tập bên trongnên em không lau được đệm".

"Lần sau không được đến đây."

"Tại sao?"

"Sư huynh Sơ Nguyên thích yên tĩnh...", Tú Cầm nhìn lầncửa sổ nhà gỗ, nói lạnh nhạt," bất kỳ ai cùng không được quấy rầy".

Quét dọn là quấy rầy sao?

Bách Thảo ngây người, cô chỉ muốn cảm ơn nhưng điều cô có thể chỉquét dọn, vệ sinh xung quanh ngôi nhà của anh mà thôi.

"Vừa rồi cô nói, xung quanh phòng tập đã sạch sẽ?"

https://thuviensach.vn

"Vâng!"

"Thật không? Tôi đi kiểm tra." Tú Cầm bước vài bước, thấy cô vẫn cầm chổi đứng yên chỗ cũ, cau mày nói: " Còn đứng ngây ra đấylàm gì, mau đi đi!"

Con đường nhỏ sạch bóng không một hạt bụi, mặt đường còn vảy nước, nhìn là biết đã được quét vô cùng cẩn thận.

"Thế này mà gọi là sạch à?"

Tú Cầm dùng mũi chân chỉ hòn đá hình trứng ngỗng lát đường, caumày nói:

"Tôi đã nói với cô rồi, mỗi hòn đá này cũng đều phải lau sạchbóng. Hòn đá này vẫn còn vệt nước, cô không nhìn thấy sao? Làm lại, không chỉdùng chổi, phải dùng giẻ lau, lúc nào bẩn lại lau lại!"

Bách Thảo tần ngần nhìn mặt đường.

"Hết buổi tập sáng tôi kiểm tra lại", Tú Cầm lạnh lùngliếc xéo Bách Thảo. "Làm hết phần việc của cô đi đã, rồi hãy nghĩ đếnnhững chuyện khác, đừng có rỗi rãi bày trò chơi trội."

Vậy là, sáng sớm mỗi ngày, các đệ tử võ quán Tùng Bách đều nhìnthấy Bách Thảo quỳ trên mặt đường, dùng giẻ lau thật lực từng viên đá látđường.

Họ kinh ngạc nhận ra.

Con đường đó lại có thể sạch đến sáng bóng, mỗi hòn đá trứng ngỗngđều sạch như xối rửa, lóng lánh dưới ánh mặt trời.

Tuy vậy, mỗi khi có người qua lại đều ít nhiều để lại vết bẩn. Vậylà Bách Thảo lại xuất hiện, cẩn thận lau lại từng hon đá.

https://thuviensach.vn

Con bé này đúng là đầu óc có vấn đề.

Các đệ tử thầm thì với nhau, chưa bao giờ ai lấy giẻ lau đường. Mỗi đệ tử đi qua liếc nhìn cô, xem có phải từ lần bị Tú Đạt đá, đầu óc trụctrặc rồi không.

***

"Cô đến để khoe với tôi sao?"

Trong vườn trường, Quang Nhã lạnh lùng nhìn Bách Thảo đứng trướcmặt, hừ một tiếng, nói: " Các đệ tử của võ quán Tùng Bách đã đến để khoemấy lần, khoe đến mức tai chúng tôi mọc dài ra rồi! Thế nào, hôm nay cô lại đếnkhoe nữa hả? Cho dù võ quán Xương Hải đến Tùng Bách thì sao, có khi người taliếc qua một chút, có khi chỉ dăm phút nửa tiếng rồi đi, có gì đáng huênhhoang!".

Bách Thảo im lặng đứng nghe.

Cô đã tìm Quang Nhã từ lâu, nhưng không gặp trong trường. Xemchừng các đệ tử của Tùng Bách dạo này lại đến Toàn Thắng gây sự, nhưng chuyệnnày chẳng có gì lạ, trước đây, có chuyện gì có vẻ đáng tự hào đều có một toánđệ tử do Tú Đạt của võ quán Tùng Bách cầm đầu chạy đến khiêu khích, khoe mẽ, bởi vì hai quán võ đều nằm trên cùng một con phố.

"Cái phong bì này không phải của tôi."

Thấy Quang Nhã nói xong định đi, Bách Thảo vội lấy chiếc phong bìtrong ba lô Quang Nhã đưa lằn trước ra.

"Hừ!" Quang Nhã liếc nhìn chiếc phong bì, rồi giật khỏitay Bách Thảo: " Đúng thế, đằng nào bây giờ cô cũng ăn của ngon vật lạ củaTùng Bách, lại được gặp người của võ quán Xương Hải thì chút tiền mọn này côcoi là gì!"

https://thuviensach.vn

"Quang Nhã!" Trong lòng Bách Thảo chợt nhói lên, đăm đămnhìn Quang Nhã, nói: "Số tiền này là của cậu phải không? Là cậu... cậucho tôi đúng không?". Đúng là Quang Nhã cho cô, không phải là nhầm lẫn gìhết, là Quang Nhã cố ý bỏ vào. Có phải Quang Nhã lo cô không có tiền ăn, khôngcó chỗ ở nên mới làm vậy?

"Hừ!", Quang Nhã lừ mắt, khẽ hừ một tiếng.

"Trước đây tôi tưởng cậu ghét tôi..."

Bách Thảo đột nhiên không dám nhìn Quang Nhã.

"Tôi rất ghét cô! Bây giờ tôi vẫn ghét cô!" Quang Nhãkhông thèm nhìn Bách Thảo, ngẩng đầu cao ngạo như không muốn nhìn thấy cô, ngựcphập phồng nói: "Cô là quái vật! Rõ ràng biết mọi người đều ghét ông ấy, vậy mà cô lại ở bên ông ấy, cô muốn chơi trội hay sao? Muốn tỏ vẻ là ngườilương thiện, muốn chứng tỏ chúng tôi là người xấu chắc? Rõ ràng ông ấy là kẻkhông ra gì! Tôi ghét cô! Ghét cô! Ghét cô! Cút đi! Đừng chắn đường tôi! Tôichỉ nói chuyện với cô tôi cũng cảm thấy xấu hổ!"

Đẩy cô sang một bên, Quanh Nhã hầm hầm bỏ đi!

"Nhưng, sư phụ là..." Bách Thảo thấy lòng thắt lại, người khác nói gì cô không chấp, nhưng Quang Nhã không thể nói những lời nhưthế.

"Câm mồm!" Quang Nhã thô bạo ngắt lời, đứng thẳng lưng:" Tôi không có bất kỳ quan hệ nào với ông ấy! Tôi thấy nhục nhã vì ông ấy! Từ nay cô không được nói chuyện với tôi! Tôi thấy nhục vì cô!"

Bách Thảo cắn môi.

Nhìn bóng lưng Quang Nhã xa dần, lòng cô không khỏi kinh ngạc, chậm rãi đi về lớp học. Mặc dù từ nhỏ đã quen, nhưng vừa rồi cô thật sự

https://thuviensach.vn

chorằng, Quang Nhã chỉ nói cứng vậy thôi, nếu không sao lại lén cho cô tiền?

Nghĩ vậy, cô lại thấy lòng vui vui.

Lát sau, không nén được, cỗ lại mỉm cười. Đúng, nhất định là đúng, trước đây, có cũng từng bị đánh lừa bởi cái vẻ hùng hổ bên ngoài của Quang Nhã, là cô đã hiểu lầm Quang Nhã.

Sư phụ trở về nhất định cô sẽ nói với sư phụ, nhất định sư phụ sẽrất vui!

"Này, nghe tin gì chưa?" Hiểu Huỳnh trong lớp thò đầura, nhìn thấy nụ cười trên khóe miệng của Bách Thảo, nói: " Chắc cậu đãbiết rồi phải không, mình cũng vừa nghe tin!".

"Hả?"

"Tối nay võ quán Xương Hải sẽ đến!". Hiểu Huỳnh chắptay, nói một cách say sưa, " Nghe nói họ sẽ dừng chân ở võ quán Hiền Võ, ngày mai thứ bảy sẽ giao hữu một ngày ở đó, ngày kia, chủ nhật, sẽ đến quánTùng Bách chúng ta!"

A, tối nay đã đến rồi.

Bách Thảo sửng sốt.

***

Chương trình Thể thao Đài Truyền hình địa phương tối hôm đó phátcảnh đón tiếp võ quán Xương Hải ở sân bay. Các đệ tử của Võ quán Tùng Bách phấnkhởi xúm quanh ti vi. Quán chủ mấy võ quán đều có mặt, Dụ quán chủ cũng trongphái đoàn ra đón, nhưng Bách Thảo không nhìn thấy các sư bá Toàn Thắng.

https://thuviensach.vn

Phái đoàn của võ quán Xương Hải có khoảng mười lăm, mười sáungười.

Họ vận võ phục của võ quán Xương Hải từ cửa khẩu đi ra.

Ngoài mấy huấn luyện viên, còn lại đều là đệ tử. Có sáu, bảy đệ tửtuổi trên mười lăm, lưng đều thắt đai đen, bốn, năm đệ tử nhỏ nhất, có lẽ chưađến mười tuổi, mặt non choẹt.

Tin đưa, do giải đấu Taekwondo toàn quốc hằng năm của Hàn Quốc sắpbắt đầu, những đệ tử mạnh nhất của võ quán Xương Hải hầu hết đều ở lại trongnước tập trung tập luyện, nhưng cũng không nên xem thường đoàn giao hữu được cửsang lần này.

Cảnh trên ti vi dừng lại ở mấy đại đệ tử của võ quán Xương Hải, lời thuyết minh cho biết, trong những đệ tử này có người đã tham gia giảiTaekwondo thanh niên thế giới, có người năm ngoái lọt vào vòng tám cuộc thiTaekwondo toàn quốc của Hàn Quốc, đều là những tuyển thủ xuất sắc thế hệ mới. Ngày mai sẽ thi đấu giao hữu với võ quán Hiền Võ có thực lực mạnh nhất của thànhphố. Võ quán Hiền Võ rất coi trọng cơ hội giao hữu này nên sẽ cử những tuyểnthủ ưu tú nhất...

" Sao không thấy nhắc tới võ quán Tùng Bách chúng ta..."

Nghe mãi không thấy nhắc nửa chữ đến chuyện võ quán Xương Hải đếngiao hữu cùng Tùng Bách, mấy đệ tử không nén nỗi nỗi lo lắng, lo sợ cơ hội mongđợi bao lâu lại không thành.

"Này!"

Hiểu huỳnh vẫn tay ra hiệu giữ trật tự, ghé lại gần ti vi hơn, dánmắt vào khuôn mặt các đệ tử của Xương Hải, với vẻ ngưỡng mộ, trong số họ có mấyngười từng tham gia những giải đấu lớn.

https://thuviensach.vn

Ngoài sóng âm thanh từ và màu sắc màn hình biến ảo lấp lánh phátra từ phòng tập chật ních các đệ từ lại im phăng phắc, chỉ nghe thây tiếng timđập thình thịch, hơi thở mạnh xối xang, nhiệt huyết.

Bài tập tiếng Anh vẫn chưa làm xong.

Bách Thảo tiếc rẻ nhìn vào màn hình, định đi về làm nốt bài tập, nếu đợi bọn họ xem ti vi, luyện tập xong mới lau đệm, rồi về làm bài tập thì sẽmuộn mất. Bách Thào nhẹ nhàng rời khỏi dám đông, lúc đi cô còn thấy Nhược Bạchđang chăm chú nhìn màn hình, Diệc Phong bên cạnh ngáp liên hồi, Sơ Vy ngoái đầulườm Diệc Phong.

Trong trận giao hữu với võ quán Xương Hải chủ nhật này, sư huynhNhược Bạch, sư duynh Diệc Phong và sư tỷ Sơ Vy chắc chắn đều tham gia, BáchThảo vừa đi vừa nghĩ thầm, đây đúng là sự kiện rất đáng mong đợi.

Thứ Bảy, các đệ từ của võ quán Tùng Bách lao vào tập luyện với khíthế chưa từng có. Bách Thảo cũng lao vào dọn dẹp vệ sinh với nhiệt tình chưatừng có. Cô quỳ lên bãi cỏ sân tập nhặt từng vụn lá. phủi từng hạt bụi, tiếc làkhông thể rửa từng khóm cỏ, để cho mỗi cây cỏ xanh tươi mượt mà láng bóng.

Hiểu huỳnh đã mấy lần mắng có, nói nhất định Tú Cầm cố tình giàyvò cô vì với tính cách của sư phụ nhất định không yêu cầu lau thật sạnh mỗi hòndá lát đường, rồi bảo cô đừng ngốc nghếch như vậy.

Thực ra, Bách Thảo cũng biết.

Chỉ có điều rỗi rải quá, nếu không làm gì, cô cũng chỉ ăn không ởkhông trong võ quán, thà làm các việc vặt lại thấy thoải mái trong lòng.

Hơn nữa, như thế này cũng tốt, làm vệ sinh xung quanh sân, có thểđàng hoàng xem các đệ tử của Tùng Bách luyện tập.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô nhận thấy, thực ra chủ quán chỉ phụ trách những công việcmang tính sự vụ, rất ít đích thân hướng dẫn cho các đệ tập luyện, người hướngdẫn các đệ tử tập luyện hàng ngày là Nhược Bạch. Sư huynh Nhược Bạch bề ngoàicó vẻ lạnh lùng, nghiêm khắc nhưng lúc hướng dẫn các đệ tử nhẫn lại.

Chập tối, thấy các đệ tử của Tùng Bách kháo nhau, trận giao hữuvới võ quán Hiền Võ hôm nay, võ quán Xương Hải đã cử ba đệ tử, Hiền Võ cử ba đệtử xuất sắc nhất hiện nay. Kết quả, Xương Hải thắng hai trân, Hiền Võ thắng mộttrận!

Máu nóng như sôi trong huyết quản các đệ tử Tùng Bách.

Thực lực của Hiền Võ quả danh bất hư truyền, xứng đáng là võ quánnổi tiếng nhất toàn quốc, chẳng có thế mà quán võ Xương Hải không những đã pháiđệ tử đến giao hữu mà còn lưu lại ngay trong võ quán.

"Oa, chiến thắng Xương Hải! Võ quán Hiền Võ lại có thể chiếnthắng Xương Hải!" Hiểu Huỳnh vui đến mức suốt cả đêm trằn trọc không ngủđược. "Bách Thảo, cậu xem, thì ra, dù Xương Hải là một trong những võ quánmạnh nhất Hàn Quốc, cũng không thần kỳ bao nhiêu! Nếu Hiền Võ cử đội hình mạnhnhất xuất chiến như anh Đình Hạo, chị Đình Nghi và anh Thân Ba, người đã chiếnthắng võ quán Xương Hải hôm nay, Hiền Võ sẽ thắng!"

"Nhưng, chẳng phải đã nói những đệ tử xuất sắc nhất của XươngHải đều ở lại trong nước tập luyện hay sao?" nằm trong chăn, Bách Thảongẫm nghĩ, lát sau mới nói với Hiểu Huỳnh: "Nếu Hiền Võ cử đội hình mạnhnhất thì Xương Hải cũng cử đội hình mạnh nhất, vẫn khó nói, rốt cuộc hôm nayhai bên đều cử đội hình mạnh nhất, và Hiền Võ đã thua".

"Ờ..." Hiểu Huỳnh lắc đầu, cảm thấy Bách Thảo nói có lý, nhưng trong lòng vẫn không muốn thừa nhận."... cũng có thể nói là như vậy, anh Đình

https://thuviensach.vn

Hạo rất giỏi, mình cảm thấy các đệ tử của Xương Hải chắc chắc không aicó thể là đối thủ của anh ấy!"

Hiểu Huỳnh vẫn lâng lâng xúc động, cuộc người trong chăn, thò đầura ngoài tiếp tục nói với Bách Thảo:

"Chẳng lẽ cậu không biết? Năm ngoái, anh Đình Hạo đoạt chứcvô địch giải Taekwondo thanh niên thế giới! Vô địch nhé! Cho nên Hàn Quốc mờiriêng anh Đình Hạo và chị Đình Nghi tới võ quán Xương Hải giao hữu học hỏi, hợđi những hơn một năm đấy!"

Sư huynh Đình Hạo của võ quán Hiền Võ...

Bách Thảo kéo chăn, ngây người nhìn trăn nhà tối om, sao cô khôngnghe đến anh ta nhỉ? Võ sĩ Taekwondo thiên tài trẻ tuổi sáng chói như trongtruyền thuyết.

"A! Mình hiểu rồi!", Hiểu Huỳnh reo lên, " Thảo nàomà võ quán Xương Hải đến thăm võ quán Hiền võ, chưa biết chừng có khi là doĐình Hạo quá xuất sắc nên Xương Hải mới tìm đến xem thực lực của võ quán HiềnVõ! Vì vậy có thể nói anh Đình Hạo chiến thắng là điều chắc chắn! Còn chị ĐìnhNghi thì..."

"Thế nào..."

Bách Thảo cũng bắt đầu hiếu kỳ, không hiểu tại sao Hiểu Huỳnh lạihơi lưỡng lự. Theo cô biết, từ khi sư tỷ Đình Nghi nổi tiếng, tất cả các võ sĩtrên đất Ngạn Dương bất kể thứ hạng nào cũng đều thất bại dưới tay Đình Nghi.

Hiểu Huỳnh thở dài nói: "Nghe nói võ quán Xương Hải đã cử mộtnữ tuyển thủ Taekwondo rất xuất sắc, tên là Ân Tú. chị ấy vô cùng lợihại".

"Lợi hại đến mức nào?"

https://thuviensach.vn

"Lợi hại tới mức..." Hiểu Huỳnh tại do dự mấy giây, rồilắc đầu lia lịa:" Mình chắc chắn đó là trò lừa bịp, làm gì có ai lợi hạiđến thế, mình nghĩ không thể đấu lại được chị Đình Nghi! Vì thế cậu đợi xem, Hiền Võ đánh bại Xương Hải đúng không! Trình độ của nước ta vẫn hơn! Ha ha!".

Hiểu Huỳnh cười một lúc, bỗng thấy Bách Thảo không cười, bực mìnhbĩu môi:

"Sao cậu không cười?"

"Ừ, nếu Hiền Võ có thể đánh bại Xương Hải, mình cũng rấtvui." Bách Thảo gật đầu, nói tiếp:" Không biết trận đấu giữa XươngHải và Tùng Bách ngày mai thế nào?".

"Ơ..."

Đúng rồi, Hiểu Huỳnh đờ người, ngày mai Tùng Bách phải đấu vớiXương Hải rồi, nếu Tùng Bách thua... mà lại thua thảm hại...

"Sư huynh Nhược Bạch rất cừ!", Hiểu Huỳnh buột miệng nóito, trở mình nhìn lên trần nhà. "Mặc dù mọi lần sư huynh Nhược Bạch đềuthua Đình Hạo, nhưng năm nay võ công của huynh ấy cũng tiến bộ nhiều, dù đấuvới cao thủ của võ quán nào, hầu như cũng không thua!

Chưa biết chừng... chưa biết chừng... có thể đánh bại Đình Hạo... ôi dào, bất luận có đánh bại Đình Hạo hay không thì sư huynh Nhược Bạch vẫn cónhiều hy vọng đánh bại đệ tử của Xương Hải!"

Sư huynh Nhược bạch ư.

Hình như Nhược Bạch rất lợi hại, trước đây Bách Thảo đã được xemNhược Bạch thì đấu với sư huynh Trọng Hòa. Anh ta ra đòn nhanh như chớp, có thểlực sung mãn, toàn thân tràn đầy khí phách, dũng mãnh, khác hẳn vẻ lãnh đạmthường ngày.

https://thuviensach.vn

"Ngày mai..." Hiểu Huỳnh nhắm mắt, chắp hai tay trướcngực cầu nguyện: "... Mong sao võ quán Tùng Bách trổ hết tài năng, chiếnthắng Xương Hải! À, nếu không thể thắng hoàn toàn, ít nhất cũng phải thắng mộttrận! Sư huynh Nhược Bạch, sư huynh Diệc Phong, sư tỷ Sơ Vy nhất định phải cốgắng lên! Bách Thảo, mau cầu nguyện với mình đi!".

Thế là Bách Thảo làm theo Hiểu Huỳnh, cũng lầm rầm cầu nguyện, cóđiều nội dung cầu nguyện của cô khác nhiều hơn một chút.

Cô hy vọng sau này có ngày...

Mình cũng có cơ hội thi đấu thực sự với những cao thủ!

***

Trăng lặn dần.

Bầu trời dần lộ ra những tia sáng đầu tiên. Chim chóc bắt đầu ríurít trên ngọn cây.

Không biết có bao nhiêu đệ tử của võ quán Tùng Bách suốt đêm khôngngủ, nhưng sau buổi tập sáng, khi tập trung trên sân chờ đợi võ quán Xương Hải, tất cả đều hết sức phấn chấn. Ai cũng đứng thẳng, ánh mắt tràn trề khi thế vàkhát vọng, chờ đợi trận đấu.

Dụ quán chủ cũng thay bộ võ phục mới trắng tinh, dưới ánh nắng sớmrạng ngời, tư thế quán chủ ung dung, cao đạo như một tiên nhân.

Nhược Bạch đứng trước đội ngũ.

Nét mặt vẫn như ngày thường, dường như tinh thần không một chútxao động. chỉ có ánh mắt càng sáng hơn.

Diệc Phong và Sơ Vy đứng sau Nhược Bạch.

https://thuviensach.vn

Hình như tối qua Diệc Phong mất ngủ, ngáp liên tục khiến Sơ Vy bựcmình, lừ mắt ra hiệu.

Có lẽ võ quán Xương Hải sắp đến.

Bách thảo vừa quét con đường nhỏ phía sau sân tập vừa tò mò ngoáinhìn về phía cổng lớn của võ quán. Chưa bao giờ cô cảm kích Tú Cầm như thế này, nếu như Tú Cầm không giao cho cô công việc quét dọn thì hôm nay cô không thểđường hoàng xem trận so tài giữa Tùng Bách và Xương hải.

Hơn nữa, tối qua Tú Cầm còn đến nói riêng với cô, hôm nay khôngcần phải lau từng phiến đá lát đường, vì thế bây giờ cô có thể thoải mái cầmchổi đứng xem.

Nhưng, thực ra cô đã lau kỹ từng phiến đá ấy rồi, dưới ánh mặttrời mỗi phiến đá long lanh phát sáng.

Bỗng có tiếng xe hơi rất gần từ phía ngoài cổng võ quán vọngvào.

Người của Xương Hải đến rồi sao?

Bách Thảo nắm chặt cán chổi, nhìn ra, thấy phía xa có hai chiếc xehơi đang tiến dần về cổng võ quán, tim đập thình thịch, tay nắm cán chổi càngchặt, đột nhiên toát mồ hôi, đây là lần đầu tiên cô được tận mắt xem một trậnthi đấu trình độ cao!

Sau lưng co có tiếng bước chân đều đặn, cô quay người nhìn rồi lậptức để chổi sang một bên, cung kính đứng lùi sang lề đường, mắt dõi theo Dụquán Chủ dẫn các đệ tử ra cổng lớn đón khách.

Từng đệ tử của võ quán Tùng Bách lần lượt đi qua trước mặt cô, trên mặt cô, trên mặt họ hiện rõ niềm vui không giấu giếm, hầu như chẳng ai

https://thuviensach.vn

đểý đến cô, chỉ có Hiểu Huỳnh khi đi ngang qua đã cảm kích chớp mắt cô. Đoànngười đi hết, Bách Thảo lại nhìn về phía hai chiếc xe hơi ngoài cổng.

Nhưng...

Tại sao lại có hai chiếc?

Bách Thảo băn khoăn, võ quán Xương Hải chẳng phải sẽ cử mười lăm, mười sáu võ sinh đến sao, hai chiếc xe làm sao đủ chỗ.

Đang suy nghĩ thì hai chiếc xe đã dừng lại, một chiếc đã mở cửa. Một người đàn ông trung niên người hơi béo, vận võ phục màu trắng, đai đen cùngmột cô bé không quá mười tuổi, nét mặt non choẹt cũng vận võ phục bước ra.

Hai, ba đệ tử nữa từ chiếc xe còn lại bước ra, cũng toàn trẻ con, đứa lớn nhất cũng chưa tới mười hai tuổi, bé nhất chỉ khoảng sáu tuổi.

Sau đó...

Chẳng còn ai nữa.

Tất cả chỉ có năm người.

Bách Thảo kinh ngạc nhìn bốn đứa trẻ vận võ phục đứng ở ngoài cổnglớn của võ quán, lẽ nào võ quán Xương Hải lại đưa bốn đệ tử tí hon này ra đấuvới võ quán Tùng Bách?

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cánh cửa giấy phòng tập của võ quán Tùng Bách mở toang, ánh nắngmặt trời chan hòa trên những tấm rèm và đệm đấu sạch bóng, đai lưng của đệ tửhai võ quán bay phất phới trong gió sớm.

Dụ quán chủ và võ sư của võ quán Xương Hải ngồi xếp bằng phíatrước.

Thái độ ông rất thản nhiên, hình như không hề ngạc nhiên chuyện võquán Xương Hải chỉ phái mấy tiểu đệ tử đến thi đấu. Ông bình thản mỉm cười nóichuyện với võ sư Hàn Quốc, thỉnh thoảng lại dịch những lời nói của ông ta chocác đệ tử phía dưới nghe.

Dường như có một bầu không khí nặng nề đang bao trùm khiến phòngtập yên tĩnh khác thường, các đệ tử của Tùng Bách mặc dù đều ngồi xếp bằng rấtchỉnh tề nhưng trong mắt ai đấy vẻ băn khoăn, thất vọng, cảm giác bỗng trốngrỗng và tức tối, khác hẳn tâm trạng náo nức mong chờ mấy ngày vừa rồi.

Dụ quán chủ biết nói tiếng Hàn.

Nghe thấy trong phòng tập thấp thoáng vọng ra khi thì tiếng Hàn, khi thì tiếng Hán, Bách Thảo thầm nghĩ, lặng lẽ tiếp tục quét...

Cô cũng thấy hơi thất vọng, đang rất hy vọng được xem một trận đấutrình độ cao, ai ngờ đối phương lại cử đến mấy đệ tử tuổi quá nhỏ.

https://thuviensach.vn

Dưới con mắt của võ quán Xương Hải, võ quán Tùng Bách và Hiền Võkhác nhau đến thế sao? Khi đấu giao hữu với Hiền Võ, họ đã cử ra những đệ tửthực sự rất mạnh, nhưng thi đấu với Tùng Bách lại chỉ cử vào đệ tử nhỏ tuổi nhưvậy. Thái độ ấy là thế nào?

Cô thầm thở dài.

Nhưng, đệ tử của võ quán Tùng Bách còn tức hơn cô.

"Sao lại thờ dài?"

Một giọng nói nhẹ vang lên bên cạnh khiến Bách Thảo giật mình, ngẩng đầu thì thấy Sơ Nguyên đứng bên từ lúc nào. Hình như anh vừa đi đâu trởvề, tay ôm một mô hình người bằng nhựa dẻo, trên vẽ hệ thống sơ đồ huyệt vị, anh nhìn cô vẻ hài lòng, vết sưng tấy trên trán cô cuối cùng đã tan.

"... Không sao ạ!", Bách Thảo lắc đầu.

Sơ Nguyên nhìn theo ánh mắt cô lúc trước, thấy các đệ tử ngồithành hàng ngay ngắn trong phòng tập, cha anh và võ sư có vẻ là người Hàn Quốccũng đứng dậy, mấy đệ tử người Hàn ưỡn ngực tiến mấy bước về phía trước, dángvẻ cao ngạo.

"Vâng, là võ quán Xương Hải của Hàn Quốc đến thi đấu giaohữu."

"Võ quán Xương Hải?", anh nhắc lại, giọng nói có gì rấtkhác thường.

"Em đã nghe tiếng võ quán Xương Hải chưa?"

Bách Thảo ngơ ngác, trước giờ chưa bao giờ thấy anh tập Taekwondo, cô tưởng anh chẳng liên quan đến Taekwondo, lẽ nào anh đã từng nghe nói đến võquán Xương Hải?

"Vâng, đã nghe qua..."

https://thuviensach.vn

"Các vị! Không dám! Cùng tôi! Thi đấu?"

Giọng nói rắn đanh, cao ngạo từ phòng tập vọng ra, Bách Thảo kinhngạc ngoái nhìn. Trên tấm đệm màu vàng nhạt, một cô bé có vẻ chưa đến mười tuổinói tiếng Hán, ưỡn ngực hỏi các đệ tử Tùng Bách đang ngồi xếp bằng trước mặt. Cô ta tuy nhỏ tuổi nhưng ánh mắt rất quyết liệt. Bách Thảo nhớ ra, đó chính làngười bước ra từ chiếc xe thứ hai cùng với võ sư võ quán Xương Hải lúc mới đến.

Nhưng lúc này vẻ kiêu ngạo, vẻ khinh khi hiện lên trong ánh mắtcủa cô ta khiến Bách Thảo bất giác cau mày.

Trong phòng tập, các đệ tử của võ quán Tùng Bách kinh ngạc, trốmắt nhìn đứa bé mà đôi mắt hình như mọc trên đỉnh đầu này. Thế nào là không dámđấu với cô ta? Cô ta chỉ thắt đai lam, chỉ là trình độ dưới cấp đai đen, mới làcấp bốn trong mười cấp từ thấp đến cao là: Đai trắng, đai trắng vàng, đai vàng, đai vàng lục, đai lục lam, đai lam, đai lam hồng, đai hồng, đai hồng đen.

Taekwondo có chế độ sáthạch đẳng cấp kỹ thuật hết sức nghiêm ngặt. Trình độ của người tậpTaekwondo được phân định bằng "cấp", "đoạn","phẩm", "Cấp" phần thành mười cấp từ cấp mười đến cấp một;trong đó cấp mười là cấp thấp nhất, cấp một tương đối cao. Sau cấp một là"đoạn"; "Đoạn" lại chia thành chín bậc từ thấp đến cao.

Các tuyển thủ dưới mười lămtuổi đạt trình độ cấp " đoạn" từ một đến ba thì được phong Nhất Phẩm, Nhị phẩm, tam phẩm.

Màu đai lương của võ sĩ đạidiện cho trình độ kỹ thuật của họ, thứ tự từ thấp đến cao là đai trắng (cấpmười), đai trắng vàng (cấp chín), đai vàng (cấp tám), đai vàng Ịục (cấp bảy), đai lục (cấp sáu), đai lục Lam (cấp Năm), đai lam (cấp bốn), đai lam hồng (cấpba), đai hồng (cấp hai), đai hồng đen (cấp một, nhị phẩm đến tam phẩm), đaiđen (cấp đoạn từ một đến chín)./ >

https://thuviensach.vn

Mặc dù võ quán Tùng Bách chưa coi là võ quán Taekwondo hạng nhấtnhưng nhiều đệ tử đã là võ sĩ đai đen như sư huynh Nhược Bạch đã là võ sĩ đaiđen cấp ba, ngay cả Tú Đạt chưa tròn mười lăm tuổi cũng chuẩn bị thi cấp đaiđen nhất phẩm!

Không dám đấu với cô ta?!

Lẽ nào võ quán Tùng Bách cử một đệ tử đai đen đi thi đấu với mộtđứa trẻ mười tuổi chỉ mang đai lam ư? Cứ coi như đánh bại một con bé đó đi thìvõ quán Tùng Bách chẳng phải cũng trở thành trò cười cho thiên hạ sao!

Hiểu Huỳnh muốn vỡ ngực!

Võ sư họ Phổ của võ quán Xương Hải quở trách đệ tử đó vài câu. Côta bĩu môi, lầm bầm gì đó, ánh mắt đầy khiêu khích nhìn lướt qua mặt các đệ tửcủa võ quán Tùng Bách. Ba đệ tử khác ngồi cạnh võ sư Phổ cũng có vẻ cao ngạo, khinh thường như tiểu đệ kia, dường như chỉ một mình cô ta có thể đánh bại tấtcả các đệ tử của võ quán Tùng Bách.

Võ sư Phổ nói chuyện với Dụ quán chủ, tuy nhiên nhìn bề ngoài ôngta có vẻ cảm thấy ái ngại vì hành vi của nữ đệ tử, nhưng vẫn lộ ra vẻ đắc ýkhông thể che giấu, hình như ông ta rất tự hào về nữa đệ tử đó.

Dụ quán chủ gật đầu, phiên dịch cho các đệ tử của võ quán TùngBách:

"Võ sư Phổ nói, nữ đệ tử thách chiến vừa rồi là một trongnhững đệ tử ưu tú nhất trong lớp đệ tử mới của Xương Hải tên là Kim Mẫn Châu. Mặc dù thời gian luyện Taekwondo chưa lâu, nhưng tư chất thông minh được giớiTeakwondo Hàn Quốc đánh giá cao, vì thế trận giao hữu với võ quán Tùng Báchchúng ta hôm nay do cô bé này làm chủ tướng."

Tư chất thông minh...

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh lườm trộm cô ta, cô không tin dứa con gái kiêu căngdương dương tự đắc này lại có tư chất thông minh đến đâu. Cử một đệ tử miệngcòn hơi sữa thế này làm chủ tướng thi đấu, họ đã quá coi thường Tùng Bách rồi! Tức chết dược!

"Sư phụ, con muốn thi đấu với Kim Mẫn Châu."

Giọng nhỏ nhẹ của một cô gái từ trong đội hình bên dưới vang lên. Một cô bé mười hai tuổi bước ra, lưng thắt đai vàng, tóc cột cao vểnh đuôi ngựarất đáng yêu. Các đệ tử của võ quán Tùng Bách đều biết cô bé tên là Tống BìnhBình. Mặc dù gia nhập võ quán chưa được nửa năm, nhưng đã nắm vững hầu hết cácchiêu đá chân cơ bản. Thường ngày, cô bé tỏ ra nhanh nhẹn, đáng yêu nên dượccác sư huynh, sư tỷ yêu mến.

Tống Binh Bình nghênh chiến, Hiểu Huỳnh rắt phấn khởi, thầm cổ vũcho bạn. Đánh bại cô ta! Đánh bại cô ta đi! Nếu tiểu đệ tử đai vàng Tống BìnhBình của Tùng Bách có thể đánh bại Kim Mẫn Châu đai lam của võ quán Xương Hảithì họ sẽ phải hối hận vì đã coi thường Tùng Bách, hối hận vì đã cử tiểu đệ tửđể rồi chuốc lấy nhục nhã!

Hai cô gái đứng đối diện trên đệm đấu, cúi người hành lễ, sau đónắm chặt nắm đấm, chuẩn bị tư thế, rồi cùng hét một tiếng, triển khai tấn công.

"Hây!"

"Hây!"

Bóng hai cô gái giao nhau!

Trong những hình bóng đan xen trùng điệp.

Kim Mẫn Châu tung người bay lên, hai chân nhanh như chớp đá vềphía Bình Bình lúc đó còn chưa kịp ra chân, chỉ nghe "Phập! Phập!"hai tiếng, cả người Bình Bình bị đá bay khỏi phòng tập như một chiếc lá.

https://thuviensach.vn

"Ôi!"

Nhìn thấy Bình Bình vừa vào trận đã bị đá bay như vậy, các đệ tửcủa Tùng Bách quá bất ngờ, mấy cô bạn thân của Bình Bình lại càng kinh ngạc.

Hiểu Huỳnh hừ một tiếng, đứng bật dậy, đúng lúc cô định chạy raxem Bình Bình có bị thương không thì đã thấy Bách Thảo lao đến kịp thời đỡ đượcBình Bình!

Một phản lực cực mạnh làm cho Bách Thảo phải lùi lại mấy bước mớiđứng vững được!

Ôm chặt Bình Bình trong tay, cúi nhìn thấy Bình Bình mắt mở to ngơngác, cái nhìn ngây dạo như chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì, mặt Bình Bình biếnsắc trắng bệch, bật khóc hu hu.

"Ha ha ha ha..."

Kim Mẫn Châu hai tay chống eo cười ngặt nghẽo, rung cả trần phòngtập, ba đệ tử kia cũng đắc ý vỗ tay hoan hô.

"Các vị! Đai vàng! Muốn thắng tôi sao! Đừng mơ! Đai đen củacác người! Cũng chẳng là gì!"

Thái độ kiêu ngạo, trắng trợn đó khiến các đệ tử của võ quán TùngBách vừa tức vừa phẫn nộ, mấy đệ tử không chịu nổi, bất chấp đẳng cấp của mìnhcao hơn Kim Mẫn Châu, định bước ra cho một bài học để cô ta bớt hống hách thìđã có người xông lên!

"Để ta xem ngươi lợi hại đến đâu!"

Hiểu Huỳnh đứng thẳng trước mặt Kim Mẫn Châu, cô nén phẫn nộ bừngbừng trong lòng. Mặc dù thái độ cao ngạo của Kim Mẫn Châu khiến

https://thuviensach.vn

cô tức mắt, nhưng rõ ràng thái độ của Bình Bình không bằng người ta, nên cũng chẳng biếtnói gì.

"Người Đai xanh! Không được! Hãy cử đai đen! Ra đi!", Kim Mẫn Châu liếc nhìn với ánh mắt khinh khỉnh nói.

"Được hay không, không phải ngươi nói, đấu thử mớibiết!"

Hiểu Huỳnh nắm chặt hai tay, chuẩn bị tư thế, lúc này trong lòngkhông còn dám khinh thường đối thủ, chỉ muốn phản công, cứu vãn cục diện, khôngthể để người Hàn Quốc xem thường võ quán Tùng Bách."Nào! Ra đi!"

"Hây!"

"Hây!"

Khi tiếng hét của hai cô gái cùng lúc vang lên trong phòng tập, Bách Thảo vừa đặt Bình Bình trên bãi cỏ, lập tức nhìn vào trong, ánh nắng lóamắt khiến cô nhìn không rõ, nhưng trong những loạt tấn công nhanh như chớp, hình như cô bạn Hàn Quốc dó vẫn sử dụng chiêu đá chân cũ.

Đá song phi!

Chiêu đá chân Kim Mãn Châu người Hàn đó sử dụng là đá song phi.

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu Bách Thảo thì dã thấy Hiểu Huỳnh cũngchịu số phận như Bình Bình! Và cũng như Bình Bình, thậm chí còn chưa kịp nétránh và phản kích. Hiểu Huỳnh như con diều đứt dây, bị đã văng khỏi phòng tập, cũng theo đúng đường vòng cung như vậy, thậm chí rơi cùng một chỗ trên bãi cỏ!

"Ha ha ha! Đã nói là không được mà!" Tiếng cười khanhkhách, ngạo nghễ của Kim Mẫn Châu vang ra từ phòng tập.

https://thuviensach.vn

"Các vị! Võ công quá kém! Không phải đối thủ của tôi! Ha haha!"

Bách Thảo cau mày.

Vội đỡ Hiểu Huỳnh vừa ngã trên bãi cỏ dậy. Do vừa rồi đang ôm BìnhBình nên cô không kịp đỡ Hiểu Huỳnh ngã, lần này chắc là rất đau. Nhìn HiểuHuỳnh ngã xấp vào lòng mình, mặt tái nhợt vì đau, lòng Bách Thảo như bị daođâm.

"Mình..."

Hiểu Huỳnh gắng gượng quay nhìn về phía phòng tập. Nghe tiếng cườikhoái trá của Kim Mẫn Châu, tức run người, nước mắt ứa ra.

"... Đáng chết! Mình... mình sao có thể..."

Hiểu Huỳnh không cam tâm, lấy cùi tay lau nước mắt vẫn không ngừngứa ra, làm ướt cả áo Bách Thảo.

Nét mặt của các đệ tử võ quán Tùng Bách vô cũng đăm chiêu, ngay cảDiệc Phong nãy giờ vẫn ngủ gật cũng mở to mắt. Trên bãi cỏ. Bách Thảo ôm chặtHiểu Huỳnh vào lòng, mắt rực lên, chằm chằm nhìn Kim Mẫu Châu đang cười đắc ýtrong phòng tập.

Người tiếp theo ra ứng chiến là Tú Đạt, trước đây Bách Thảo từnggiao đấu với Tú Đạt, kỹ thật của cậu ta rất khá, công lực xuất sắc nhất trongcác tiểu đệ ở võ quán Tùng Bách, Tú Đạt cũng là đệ tử có đẳng cấp cao nhấttrong số các đệ tử cùng trang lứa, đã đạt cấp đai đen hồng.

Nhưng Kim Mẫn Châu...

Bách Thảo nhìn Kim Mẫn Châu không chớp mắt.

Lực chân của cô ta có vẻ không mạnh, nhưng tốc độ cực nhanh. Rútkinh nghiệm lối tấn công trực tiếp của Bình Bình và Hiểu Huỳnh, Tú Đạt lùi

https://thuviensach.vn

vềsau tránh cú song phi của Kim Mẫn Châu, nhưng cô ta đã vọt lên đã chặn. Cô tahét lớn một tiếng, tiếp theo là hai tiếp "Phập, phập" đanh gọn đátrúng người Tú Đạt!

Hiểu Huỳnh kinh ngạc ngồi dậy, hoảng hốt nhìn Tú Đạt. Thấy Tú Đạtchịu chung số phận với mình! Bình Bình sợ hãi ngây người, bất chợt rùng mình.

Bách Thảo nhíu mày.

Nhìn Tú Đạt cơ hồ ngã đúng chỗ của Hiểu Huỳnh, trong lòng BáchThảo bùng lên cơn thịnh nộ. Chắc chắn cô ta cố tình! Lúc đầu còn chưa khẳngđịnh, nhưng liên tiếp ba lần đều như vậy, chắc chắn Kim Mẫn Châu kia cố tình đábay đối thủ ra ngoài, còn cố tình để các đối thủ rơi cùng một chỗ.

Trong thi đấu Taekwondo, thắng bại không nên cay cú, dẫu tuổi nhỏcũng có thể chiến thắng người lớn tuổi, điều đó không phải là hiếm, tuynhiên...

Cố tình sỉ nhục người khác là không thể chấp nhận!

"Ha ha ha!"

Kim Mẫn Châu cười khanh khách, càng đắc ý nhìn khắp lượt các đệ tửcủa võ quán Tùng Bách nét mặt vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. Cô ta nói tiếng Hánbằng một giọng cứng nhắc:

Tôi đã nói rồi mà! Một mình tôi hoàn toàn có thể! Các huynh đệ cứviệc đi dạo phố! Không cần ra tay! Trình độ các vị ở dây quá kém! Taekwondo làcủa Hàn Quốc! Các vị! không học nổi đâu!"

"Mẫn Châu!"

https://thuviensach.vn

Võ sư Phổ hơi cao giọng quát, hình như muốn ngăn cản Kim Mẫn Châu, nhưng giọng lại chậm rãi, dừng dưng, ánh mắt nhìn Dụ quán chủ thậm chí đượm vẻgiễu cợt. Dụ quán chủ vẫn điềm tĩnh như thường, hình như ba trận giao đấu vừarồi cũng chỉ như những tập luyện thông thường.

"Sư phụ sao thế?" Giọng Hiểu Huỳnh vẫn còn hơi nức nở, đầy căm phẫn nói: " Đây đâu phải là giao đấu, rõ ràng là võ quán Xương Hảiđến đánh võ quán chúng ta! Sao sư phụ..."

Nếu ở võ quán Toàn Thắng, mấy vị sư bá đã đùng đùng nổi giận rôi, Bách Thảo thở dài.

Lúc đó, thím Phạm từ bên ngoài đi vào, đến bên Dụ quán chủ, nóinhỏ; "Phu nhân hỏi giao đấu đã kết thúc chưa, phu nhân đang đợi khách ởphòng trà".

"Phu nhân?"

Võ sư Phổ hình như nghe hiểu, mắt lóe sáng vẻ ngạc nhiên.

"Kết thúc rồi, thím nói với phu nhân, chúng tôi sẽ đếnngay", Dụ quán chủ gật đầu nói. Sau đó, ông lại quay sang dùng tiếng Hànnói với võ sư Phổ. Võ sư Phổ lập tức đứng lên, hình như chuẩn bị đi ra, lạingập ngừng, dặn dò mấy đệ tử đi theo, bốn đệ tử bao gồm cả Kim Mẫn Châu đồngthanh trả lời.

Dụ quán chủ nhìn lướt qua các đệ tử võ quán Tùng Bách đang bwngfbừng lửa giận, hạ giọng nói: "Mục đích tập luyện Teakwondo là tu thândưỡng tính, không phải là để ỷ mạnh hiếu chiến, càng không phải để khoe khoang. Kim Mẫn Châu dù tuổi còn nhỏ nhưng rất xuất sắc, đáng để các trò học tập. Thờigian còn lại các trò thhwr giao hữu một chút, nhưng phải nhớ không nên ôm hậntrả thù".

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách buồn rầu nhìn ông.

https://thuviensach.vn

"Rõ chưa?", Dụ quán chủ nghiêm mặt hỏi.

"Rõ, sư phụ."

Các đệ tử đồng thanh trả lời, cúi đầu ủ rũ, lúc đó Dụ quán chủ mớicùng võ sư Phổ rời phòng tập.

Không khí trong phòng im lìm như chết.

Mắt nhìn theo bóng Dụ quán chủ và võ sư Phổ đi xa dần, Kim MẫnChâu trở lại vẻ cao ngạo lúc trước, chẳng nói chẳng rằng đi lại trước mặt cácđệ tử võ quán Tùng Bách, cao giọng nói: "Ra đi! Còn ai nữa! Ra đấu vớitôi! Không nói gì hả? Chẳng lẽ! Các vị đều sợ cả rồi!".

Hiểu Huỳnh giận sôi người, phủi nhưng vụn cỏ dính trên quần áo, hùng hổ xông vào, hét to: "Ai thèm sợ! Chúng tôi… không thèm đánh với cô! Cô cũng chỉ mới đai lam, thắng cô chúng tôi không bỏ động thủ!".

Nói rồi, Hiểu Huỳnh đưa mắt nhìn các sư huynh, sư tỷ nhưng lạinhận ra họ cũng có mối em ngại như mình. Thấy Tú Đạt cũng không phải là đối thủcủa cô ta, vậy thì nhưng người cùng lứa, có đánh cũng không thắng nổi. Trừ phi, sư huynh Nhược Bạch, sư huynh Diệc Phong, sư tỷ Sơ Vy, sư tỷ Tú Cầm ra tay, nhưng họ đều là những đệ tử đai đen, nghênh chiến với đệ tử đai lam, dù cóthắng cũng bị chê cười, huống hồ đó chỉ là đứa con gái khoảng mười tuổi.

"Ha ha! Rõ ràng nhá! Các vị không dám!" Kim Mẫn Châu nhưđứa trẻ được nuông chiều, mũi một tấc phổng lên trời. "Hừ, các vị! Các vịkhông xứng luyện Teakwondo! Teakwondo! Báu vật của Hàn Quốc! Các vị có tập baolâu! Cũng không phải đối thủ của chúng tôi!"

"Cô!"

"Cô quá đáng rồi!"

https://thuviensach.vn

Bị sỉ nhục ngang nhiên như vậy, các đệ tử của võ quán Tùng Báchkhông kìm nén được nữa, các đường gân xanh trên thái dương hằn lên, giật liênhồi, ngay đến Nhược Bạch ngày thường luôn điền tĩnh, ánh mắt cũng sa sầm đángsợ!

"Ai nói Taekwondo là của Hàn Quốc!"

Một giọng nói lảnh lót từ bên ngoài vọng vào phòng tập, Bách Thảođang cầm chổi định ra về, vì sợ ở lại sẽ không kìm nổi tức giận, không ngờ câusỉ nhục vừa rồi của Kim Mẫn Châu giống như giọt nước tràn ly, đập tan nỗ lựckìm chế cuối cùng của cô!

"Teakwondo bắt nguồn từ Trung Quốc, từ võ thuật Trung Hoabiến hóa mà ra, lưu truyền đến bán đảo Triều Tiên, dần dần phát triển thànhTeakwondo hiện nay! Nếu không có võ thuật Trung Hoa, thì làm gì có cái gọi làTeakwondo báu vật của Hàn Quốc như cô nói!"

Nắm Chặt cán chổi trong tay, mắt nhìn Kim Mẫn Châu đang đắc thếchằm chằm, nỗi tức giận sôi sục trong lòng cô như một con rồng lửa lồng lộn.

Mặc dù nghe không rõ lắm, nhưng Kim Mẫn Châu cũng hiểu đại khái, cô gái bên ngoài có vẻ là người dọn vệ sinh đang nói linh tinh gì đó hình nhưTaewondo không phải của Hàn Quốc, mà là của Trung Quốc! Tức đỏ mặt, cô ra hétlên với Bách Thảo:

"Láo! Láo! Nói Láo!"

" Không phải là nói láo! Các người lúc thì cái này của cácngười, lúc thì nói cái kia của các người, chẳng lẽ đều là của các người? Giờlại muốn cướp cả Taekwondo nữa?", Hiểu Huỳnh cười khẩy thầm nghĩ.

Mặc dù không biết tại sao Bách Thảo lại khẳng định Teakwondo làcủa Trung Quốc, nhưng Bách Thảo đã nói vậy, chắc không sai, hơn nữa Kim

https://thuviensach.vn

MẫnChâu này cũng quá huênh hoang!

"Chính các vị cũng từng gọi Taekwondo là Đường thủ đạo khôngđúng sao?", Bách Thảo nhìn chằm chằm Kim Mẫn Châu, nói.

Kim Mẫn Châu mặt đỏ bừng, tức giận nói: " Đúng! Đường thủđạo! Là của chúng tôi".

"Chữ Đường có nghĩ là gì? Hình như cô cũng hiểu một ít tiếngHán, chữ Đường nói lên điều gì, nói lên Taekwondo từ đâu truyền đến, không hiểuthật sao?"

"Cô... Cô..."

"Cho nên, xin đừng nói Teakwondo là của ai, ai xứng đáng tập, ai không, cô nói vậy, chứng tỏ không hiểu những kiến thức tối thiểu!", Bách Thảo nói ràng mạch từng tiếng.

Yên lặng.

Yên lặng.

Yên lặng.

Các đệ tử của Võ quán Tùng Bách sửng sốt như hôm nay mới lần đầutiên nhìn thấy Thích Bách Thảo, Tú Đạt ngây người nhìn, Nhược Bạch cũng nhìn cômấy giây, Diệc Phong dụi mắt ngáp liền mấy cái rõ dài, Bình Bình mở to đôi mắtvẫn còn đỏ vì khóc nhìn Bách Thảo vẻ khâm phục.

Hiểu Huỳnh chỉ muốn lao ra ôm Bách Thảo thật chặt!

Bách Thảo đáng yêu quá đỗi!

" Hả! Nói láo! Dù thế nào! Các vị! Rất kém! Không đấu lạiđược chúng tôi". Kim Mẫn Châu tức lồng lộn bước đến

https://thuviensach.vn

Trước mặt Nhược Bạch, nhìn thấy trên đai lưng màu đen của anh thêubiểu tượng cấp tam đoạn, trợn mắt nói to: " Anh! Lại đây! Tôi phải đánhbại anh! Để các vị thừa nhận! Các vị rất kém!"

Nhược Bạch từ từ đứng lên.

Anh cao tới hơn một mét tám, dáng người cao lớn, Kim Mẫn Châu chưatới mười tuổi, cố gắng ngẩng đầu cũng chỉ đến thắt lưng của anh, hai người đứngđối diện trông rắt kỳ quặc, thật khiến người ta cảm thấy cho dù Nhược Bạch chỉcần một tay đánh bại cô ta thì cũng là chuyện nực cười, chẳng có vẻ vang gì.

"Một mình cô cũng đáng để đại sư huynh của chúng ta xuấtchiến sao!" Hiểu Huỳnh nóng ruột, mắt đảo lia lịa, đột nhiên trong lúc cấpbách lại trở nên mưu trí, hét lên: "ngay cả Bách Thảo, cô cũng không thắngnổi, đại sư huynh của chúng tôi không chấp nhận thách chiến của cô".

"Bách... Thảo...", Kim Mẫn Châu nghoảnh lại nhìn HiểuHuỳnh,"... là ai, bảo anh ta ra đây!"

"Chính là... cô ấy!", Hiểu Huỳnh giơ tay chỉ.

Một cô bé khoảng mười bốn tuổi, tay cầm chổi cán dài, quần áo còndính vụn cỏ đứng trên sân võ quán lọt vào tầm mắt Kim Mẫn Châu. Cô ta chính làBách Thảo ư? Kim Mẫn Châu tức giận trợn mắt, hét lên với Bách Thảo:

"Cô! Lại đây! Tôi thách đấu với cô!"

"Tôi không phải là đệ tử của võ quán Tùng Bách", BáchThảo trả lời.

"Đúng! Bách Thảo không phải là đệ tử của võ quán này, cô ấychỉ hằng ngày quét dọn vệ sinh, tiện thể xem sư phụ dạy chúng tôi tậpTaekwondo. Nhưng dù vậy cô cũng không thắng nổi cô ấy!" Hiểu Huỳnh cườiđắc ý nói. "Nói thực với cô, ba người vừa thách đấu với cô là ba đệ tử kémnhất của võ

https://thuviensach.vn

quán này, bởi vì chúng tôi coi thường cô! Cô đã đánh bại ba đệ tửđó, vậy bây giờ chúng tôi sẽ cử đệ tử đúng thứ tư từ dưới lên đấu với cô, thậtkhông may người đứng thứ tư lại là Bách Thảo, nếu cô đánh bại cô ấy, chúng tôimới cử người thứ năm từ dưới lên..."

Kim Mẫn Châu nghe một hồi dài, đầu óc rối tinh, lập tức ngắt lời, hét lên với Bách Thảo.

" Cô! Ra đi! Dám không?"

Lúc đó, các đệ tử của võ quán Tùng Bách đã hiểu ý đồ của HiểuHuỳnh.

Kim Mẫn Châu thách đấu Nhược Bạch, nếu Nhược Bạch ứng chiến, bấtluận thắng thua đề trở thành trò cười. Còn nếu Thích Bách Thảo đấu với Kim MẫnChâu, cho dù thắng thua thì võ quán Tùng Bách đều không mất mặt. Huống hồ, nghenói Bách Thảo từng đánh bại Tú Đạt, mặc dù chuyện này thực hư thế nào vẫn chưarõ, bởi sau đó Bách Thảo lại bị Tú Đạt đánh trọng thương. Nhưng tóm lại vẫn còncơ hội cứu vãn.

Nhưng Bách Thảo có dám không?

Các đệ tử nín thở nhìn Bách Thảo lúc đó tay vẫn cầm cây chổi.

Thấy Bách Thảo nhìn Kim Mẫn Châu mấy giây, sau đó bỏ cây chổixuống, ngồi trên thềm phòng tập cởi tất xắn cao ống quần, chân trần bước lêntấm đệm đấu hình vuông mỗi chiều tám mét, tiến đến trước mặt Kim Mẫn Châu.

Bách Thảo không mặc võ phục. Bên trên áo phông trắng hơi cũ, bêndưới quần dài màu xanh sẫm, người vẫn còn dính vụ cỏ. Cô hít một hơi thật làsâu, nắm chặt nắm đấm, triển khai tư thế, tập trung tinh thần nhìn chằm chằmvào Kim Mẫn Châu đang hầm hầm tức giận.

"Hây!"

https://thuviensach.vn

Kim Mẫn Châu trừng mắt, hét một tiếng, tung người bay lên, tiếnggió tít theo chân đá về phía Bách Thảo! Dám nói Taekwondo không phải của HànQuốc mà bắt nguồn từ Trung Quốc, phải cho những người võ quán Tùng Bách chứngkiến Taekwondo là thế nào! Bất luận bắt nguồn từ đâu, bây giờ Hàn Quốc là lợihại nhất, người các nước khác không có tư cách so tài với chúng ta!

"Hây!!!"

Kim Mẫn Châu hét to, trong khoảng khắc, cú đá chân sắp trúng BáchThảo, trong đầu Châu Mẫn thoáng có ý nghĩ đó. Nhưng to tiếng chẳng ích gì, phảiđá nó bay khỏi phòng này mới được!

"Hây!"

Tiếng chân xé gió cũng vang như tiếng sấm!

Trong tiếng gió xe không khí đó, mấy tiểu đệ tử Tùng Bách sợ hãinhắm nghiền mắt, tiếng gió mạnh đến mức cánh cửa giấy phòng tập rung lên.

Bóng người bị đá văng ra vạch thành đường vòng cũng cao vút!

Bay vọt qua phòng tập!

"Bịch" một tiếng.

Rơi thẳng xuống bãi cỏ trước sân!

Ngã sấp xuống đám cỏ ẩm ướt, mắt Kim Mẫn Châu tối sầm như có ngànvạn tia vàng lấp lánh, kinh hoàng không hiểu biết chuyện gì đã xảy ra, cũngkhông kịp thấy đau, ngơ ngác bò dậy, thứ chất lỏng từ miệng nhổ ra hình như cómùi đất lẫn với mùi cỏ tươi, vừa đắng vừa chát.

Một lúc lâu, mới cảm thấy choáng.

https://thuviensach.vn

Trong lúc tri giác phục hồi, Kim Mẫn Châu nghe thấy tiếng cườibùng lên như pháo nổ, nhìn thấy ba sư đệ, sư muội cùng đoàn hốt hoảng chạy vềphía mình.

"Òa!"

Kim Mẫn Châu vừa tức vừa xấu hổ, khóc rống lên, chưa bao giờ côphải chịu nhục thế này, bị đá văng ra ngoài gặm đất một cách thảm hại!

Tiếng cười càng rộ lên như sóng biển,

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách cười nghiêng gả, dùng tay đấmthình thịch xuống đất, xuýt xoa tiếc rẻ đã không kịp dùng máy ảnh ghi lại giâyphút kinh điển đó!

***

Trong thời gian còn lại của ngày hôm đó, Hiểu Huỳnh luôn săng sáibên cạnh Bách Thảo. Các đệ tử của võ quán Tùng Bách ai đi qua cũng nhìn BáchThảo một cái. Bách Thảo vẫn như mọi ngày, quỳ trên nền dùng giẻ ẩm lau từng tấmđệm đấu trong phòng tập, hàng mi rủ xuống, không hề có biểu hiện vui vẻ hay đắcý nào hết.

"Này, sao cậu bình tĩnh thế!"

Hiểu Huỳnh phấn chấn loanh quanh bên cạnh Bách Thảo, nói một thôimột hồi: "Cậu đã đánh bại Kim Mẫn Châu! Kim Mẫn Châu kiêu căng không coiai ra gì lại bị cậu đá bay ra ngoài! Ha ha ha, cô ta vênh váo nữa đi! Khinhngười nữa đi! Cậu xem, cái kiểu khóc rống của cô ta sau khi bị đá bay ra ngoài, ôi chao, thật là mát mặt quá đi. Đúng là đồ nhãi ranh, thua là lăn ra khóc, huấn luyện viên đến vẫn còn khóc mãi! Lần này thì danh tiếng của Tùng Bách vangdội rồi đây, đánh cho võ quán Xương Hải khóc sướt mướt, ha ha ha!!"

https://thuviensach.vn

Bàn tay cầm giẻ hơi ngừng lại.

Bách Thảo cúi đầu tiếp tục lau đệm, cảm giác trong lòng thực khódiễn tả. Thực ra, cô định không chỉ đá ngã Kim Mẫn Châu, mà phải đá cô ta rơiđúng chỗ Bình Bình, Hiểu Huỳnh, Tú Đạt bị ngã.

Cô không thích cái vẻ dương dương tự đắc của Kim Mẫn Châu, khôngthích cái cách cô ta đá văng Bình Bình, Hiểu Huỳnh, Tú Đạt như cố tình sỉ nhụcvậy.

Nhưng...

Cô đá bay Kim Mẫn Châu, chẳng phải cũng đang cố tình hạ nhục côta? Vậy hành động của cô và cô ta có gì khác đâu?

"Bách Thảo, thực sự bái phục cậu! Võ công của cậu lợi hại đếnthế! Một cú đá ngang, một cú đá ngang đơn giản như vậy đã có thể đánh bại KimMẫn Châu! Công bằng mà nói, cú song phi đó của Kim Mẫn Châu quả thật là khôngtồi, tốc độ và sức mạnh đều rất tốt, nhưng cậu còn lợi hại hơn cô ta!"

"Giống như... giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, Kim MẫnChâu tung các chiêu khiến người ta hoa mắt, còn cậu ta chỉ cần một cú thiếu lâmtrường quyền! Oa, thì ra cậu mới đích thực là cao thủ tiềm năng! Hi hi, chưabiết chừng sư tỷ Tú cầm cũng không phải là đối thủ của cậu!"

"Kim Mẫn Châu còn nhỏ, hai năm nữa có thể bồi dưỡng thêm tốcđộ và sức mạnh."

Thực ra tốc độ của Kim Mẫn Châu hoàn toàn không tồi, nhưng lúc đócô ta quá giận nên tốc độ chậm chút ít.

"Hai năm nữa, tốc độ và sức mạnh của cậu cũng tăng lên nhiều, lúc đó vẫn có thể đánh bại cô ta như thường!" Hiểu Huỳnh nói giọng chắcnịch.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, Hiểu Huỳnh lại nghĩ sang chuyện khác: " Ấy, không phảisao, cậu lợi hại như thế, trước đây khi Toàn Thắng đấu với Tùng Bách sao khôngthấy họ cử cậu tham chiến? Mình thấy, ngay cả sư tỷ Lê Lam của Toàn Thắng cũngchưa chắc đã là đối thủ của cậu!"

Tay Bách Thảo hơi ngừng, rồi lại cắm cúi lau tiếp.

Trịnh sư bá đã từng yêu cầu cô rời xa sư phụ, trở thành đệ tử củaông ta, nhưng cô từ chối. Bởi vậy, mỗi lần Toàn thắng giao đấu với các võ quánkhác, ông đều không cho cô tham gia, cô chỉ có thể đứng nhìn các sư huynh, sưtỷ giao đấu. Cho dù là đệ tử chăm chỉ nhất võ quán, cô cũng không có cơ hộitham gia bất kỳ cuộc giao đấu nào.

"Chẳng lẽ Toàn Thắng các cậu định giữ kín vũ khí bí mật bấtngờ đưa ra quân át chủ bài trong cuộc thi giữa các võ quán sắp tới?" Trítưởng tượng của Hiểu huỳnh tiếp bay bổng: "... Rất có thể, biết đâu đấy! Trong cuộc thi đấu sắp tới, khi mọ người cảm thấy võ quán Toàn Thắng rất yếu, sẽ coi thường các cậu, thậm trí ngay cả các đệ tử của Hiền Võ khi đối diện vớicậu cũng sẽ chủ quan khinh dịch, lúc đó cậu mới nhân lúc họ không đề phòng, tung ra cú đá ngang trứ danh, chói lọi huy hoàng..."

"Lau xong rồi!"

Bách Thảo lấy tay lau mồ hôi trên trán, đứng dậy, nhìn thấy bênngoài phòng tập trời đã tối, nghĩ bụng, Dụ quán chủ đã tuyên bố tối nay nghỉ, không phải tập, đệm có lẽ không có ai dùng, tối nay chắc chắn không cần laulại.

"À, sư phụ cậu là ai thế?", Hiểu Huỳnh chợt nhớ ra mộtvấn đề quan trọng, tò mò hỏi, "Hình như cậu chưa bao giờ nhắc đến".

Người Bách Thảo chợt cứng lại.

Cô mím môi.

https://thuviensach.vn

"Sao thế, hay là mình đã hỏi chuyện không nên hỏi." HiểuHuỳnh cảm thấy có gì bất thường, dè dặt nhìn Bách Thảo: "... Vậy cậu đãkhông muốn nói thì mình cũng không hỏi nữa".

"Không!"

Bách Thảo hít một hơi, ngẩng đầu, nhìn thẳng Hiểu Huỳnh, nói:

"Sư phụ mình là người rất tốt."

"Ha ha ha! Đúng thế, đúng thế, mình đã nói mà, sư phụ củaBách Thảo chắc chắn là rất tuyệt vời, cậu xem, mình với cậu hầu như cùng họcTaekwondo một lúc, bây giờ cậu đã mạnh hơn mình rất nhiều, cho nên sư phụ cậuchắc chắn rất giỏi!"

"Sư phụ mình là Khúc Hướng Nam của võ quán Toàn Thắng."

Hai bàn tay bơi nắm lại, Bách Thảo ngồi thẳng lưng.

Hiểu Huỳnh bối rối.

Khúc Hướng Nam?

Sau đó há hốc miệng!

Kinh ngạc nhìn Bách Thảo!

Sư phụ của Bách Thảo chính là Khúc Hướng Nam, chính nhân vật màngười ta đồn đại?!

Trời ơi...

Bao nhiêu cảnh tượng đau buồn ùa về trong ký ức, Bách Thảo hít mộthơi thật sâu, cuối cùng vẫn không kìm được phẫn nộ, nước mắt chảy ra. Cô nắmchặt tay, cao giọng, dõng dạc:

https://thuviensach.vn

"Sư phụ mình là Khúc Hướng Nam của võ quán Toàn Thắng! Mìnhtự hào vì Khúc sư phụ!"

Nói xong, không để ý vẻ kinh ngạc sửng sốt của Hiểu Huỳnh, cô bướcnhanh ra khỏi phòng tập.

Khúc Hướng Nam...

Hiểu Huỳnh vẫn còn há hốc miệng, giống như bị sai khớp quai hàm, ngơ ngẩn đứng trong phòng tập. Không thể nào! Sư phụ của Bách Thảo sao có thểlà Khúc Hướng Nam...

***

"Đã hỏi dò được rồi, cô ta không phải là đệ tử của võ quánTùng Bách, hình như là bị võ quán Toàn Thắng đuổi đi, tạm thời được Tùng Báchthu nhận." Tại võ quán Hiền Võ, dãy nhà phía tây đình viện là chỗ ở dànhcho phái đoàn của võ quán Xương Hải. Trong gian phòng bên trái ngoài cùng, hầuhết các đệ tử của Xương Hải đều ngồi quây xung quanh Kim Mẫn Châu.

"Không phải là đệ tử của võ quán Tùng Bách." Lúc này, mắt Kim Mẫn Châu vẫn hơi sưng đỏ, từ nhỏ đã được sư phụ cưng chiều, chưa baogiờ tủi nhục thế này, bị đá văng từ trong phòng ra ngoài sân ngay trước mặt mọingười. "Toàn Thắng là võ quán nào, lợi hại lắm sao?"

"Nghe nói là võ quán kém nhất ở Ngạn Dương", đệ tử đượcgiao nhiệm vụ điều tra, trả lời.

"Cái gì?", Kim Mẫn Châu hét lên the thé. Có nghĩa là côđã thua đệ tử của một võ quán kém nhất?!

"Hơn nữa, sư phụ cô ta lại là Khúc Hướng Nam", Mân ThắngHạo nhăn mặt nói.

https://thuviensach.vn

Các đệ tử ngồi quanh đều há hốc mồm sửng sốt. Khúc Hướng Nam, Cáitên này không hề xa lạ.

Trong các giải đấu Taekwondo quốc tế tại Hàn Quốc mười mấy nămtrước, Khúc Hướng Nam, một cái tên còn xa lạ với người trong giới đã bất ngờgiành chức vô địch, nhưng ngay sau đó bị phát hiện sử dụng chất kích thíchtrong thi đấu, bị thu hồi danh hiệu và buộc cấm thi đấu từ đó.

Khi mới học Taekwondo, các sư phụ đã nhiều lần nêu việc này đểcảnh báo các đệ tử, giáo dục họ phải thi đấu đàng hoàng, không được đi theo conđường gian dối.

"A!!!"

Kim Mẫn Châu hét lên, bật dậy lao đi, Mân Thắng Hạo túm lấy cô ta, nói to: "Làm gì vậy!"

"Em muốn đấu lại với cô ta! Sao em có thể thua đệ tử của KhúcHướng Nam?! Võ quán Xương Hải đã mất mặt bởi tay em! Em mặt mũi nào quay vềnước?! Em nhất định phải đánh bại cô ta! Em phải đánh để cả đời này cô ta khôngcòn dám tập Taekwondo nữa!" Kim Mẫn Châu tức phát khóc, quả thực muốn tựsát cho rồi, thua một con bé dọn vệ sinh của võ quán Tùng Bách đã đủ mất mặt, mà con bé đó lại còn là đệ tử của Khúc Hướng Nam xấu xa!

"Muộn thế này còn đấu gì nữa, chỉ khiến người ta cườicho!" Mân Thắng Hạo đưa Kim Mẫn Châu về ghế ngồi, trầm ngâm một lát, nói:"Ngày mai anh sẽ đi cùng em".

"Nhưng tối mai chúng ta đã phải về nước rồi!", Kim MẫnChâu sụt sịt.

"Nửa tiếng là đủ."

https://thuviensach.vn

Đệ tử của Khúc Hướng Nam lại có thể đánh bại sư muội Mẫn Châu, hơnnữa nghe nói chỉ là con bé khoảng mười ba, mười bốn tuổi. Võ công của sư muộiMẫn Châu, mình rõ nhất, mặc dù thời gian chính thức tập Taekwondo rất ngắn, nhưng ngay từ nhỏ dã theo Kim sư thúc nên sư muội Mẫn Châu đã tiếp xúc vớiTaekwondo từ lúc nằm trong nôi. Trong các đệ tử cùng trang lứa Mẫn Châu xuấtsắc nhất.

Con bé Bách Thảo đó.

Lẽ nào thật sự có thể đánh bại sư muội Mẫn Châu?

***

Chuyện gì thế này?

Năm giờ chiều ngày hôm sau, khi đang tập cùng đệ tử trong võ quán, Hiểu Huỳnh kinh ngạc phát hiện bốn, năm chiếc xe con đỗ thành hàng bên ngoàicổng, mười lăm đệ tử võ quán Xương Hải mặc võ phụ trắng muốt từ trong xe bướcra. Sở dĩ có thể khẳng định họ là người của võ quán Xương Hải vì Kim Mẫn Châuđi ngay đầu tiên, ba đệ tử cùng đi với cô ta hôm trước đi sau cùng.

Đi ngay sau Kim Mẫn Châu là một thiếu niên chừng mười bảy tuổi, tóc ngắn, da đen. Hiểu Huỳnh đã nhìn thấy anh ta trên ti vi, hình như anh tachính là Mân Thắng Hạo người đã tham gia giải Taekwondo thanh niên thế giới, côđã hy vọng được xem anh ta giao đấu, với sư huynh Nhược Bạch.

Tuy nhiên không hề thấy huấn luyện viên nào của Xương Hải.

Chẳng phải nghe nói tối nay họ đã phải về nước hay sao? Giờ này lẽra họ đang giao hữu với quán chủ các võ quán lớn của Ngạn Dương tại khách sạnmới phải chứ, sư phụ cũng đã đến đó. Các đệ tử của võ quán Tùng Bách

https://thuviensach.vn

nhìn nhau, đầu Hiểu Huỳnh lóe lên ý nghĩ, trời ơi, liệu có phải bọn họ đến đánh võ quánchúng ta!

"Bách Thảo! Gọi cô ta ra đây!"

Kim Mẫu Châu mặt hầm hầm đứng giữa sân, khuôn mặt non nớt lộ rõ vẻphẫu nộ không thể kìm nén, ánh mắt lướt qua các đệ tử của Tùng Bách nhưng khôngtìm thấy đứa con gái đánh bại mình hôm trước.

"Cô!"

Chỉ tay vào Hiểu Huỳnh trong đám đông, Kim Mẫn Châu trừng mắt quátlên: "Cô! Bách Thảo! Gọi ra đây! Tôi phải đánh bại cô ta!".

Lúc này, các đệ tử của Tùng Bách mới phát hiện, Thích Bách Thảohằng ngày vẫn dậy sớm quét dọn xung quanh phòng tập, lúc này chẳng thấy tămhơi.

"Hả, cô tìm Bách Thảo, sao không nói trước một tiếng?"Hiểu Huỳnh trong lòng hơi sợ, nhưng vẻ ngoài vẫn tỏ ra cứng cỏi, cười hìhì:"Bách Thảo đi chơi rồi, cô tìm Bách Thảo làm gì? À, cô muốn đánh bại côấy đúng không? Lẽ ra cô nên hẹn trước, Bách Thảo sẽ đợi cô. Nhưng, cô khôi phụccũng nhanh đấy nhỉ, nhìn cô hôm qua ngã đau như vậy, tôi cứ tưởng phải cần khakhá thời gian nghỉ ngơi cô mới lại thì đấu được chứ!"

"Hì hì!"

Một số đệ tử của Tùng Bách bật cười. Mặt Kim Mẫn Châu lúc trắngbệch, lúc đỏ lựng, đang định ghét hét lên thì Mân Thắng Hạo đã nắm lấy cánh taycô ta. Kim Mẫn Châu không chịu, giằng co một hồi, cuối cùng mới chịu im.

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài, Nhược Bạch và Diệc Phong ngừng tập, đira. Diệc Phong uể oải liếc nhìn đám đệ tử mặt mày hầm hố, lạnh tanh của

https://thuviensach.vn

võ quánXương Hải, anh mắt dừng lại trên người Mân Thắng Hạo.

"Tôi là đại đệ tử của võ quán tùng Bách, không biết các vịđến có gì chỉ giáo", Nhược Bạch điềm tĩnh nói với Mân Thắng Hạo.

"Hôm qua, sư muội Mẫn Châu bị thua Thích Bách Thảo của quýquán." Mân Thắng Hạo nói tiếng Hàn, nhưng nhận ra người thanh niên có dángngười khỏe mạnh, khuôn mặt tuấn tú này hình như có thể hiểu nên nói tiếp:"Chúng tôi khâm phục võ công của Thích Bách Thảo, muốn đấu giao hữu với côây một chút, có thể không?".

Nhược Bạch trầm ngâm giây lát, nhìn về phía Hiểu Huỳnh hỏi:

"Bách Thảo đâu?"

"Em... em không biết". Hiểu Huỳnh lắc đầu, hình như vàogiờ chơi buổi học chiều nay, Bách Thảo đi gặp Quang Nhã của võ quán Toàn Thắng. Không biết Quang Nhã nói gì mà suốt thời gian sau đó, Bách Thảo có vẻ bấtan." Buổi chiều vừa tan học, Bách Thảo vội vã đi, nghe nói công việc vệsinh sẽ làm buổi tối, cô ấy nhờ em xin phép sư tỷ Tú cầm",

Nhược Bạch nhìn Tú Cầm.

Tú cầm cúi đầu.

"Không được, gọi cô ta! Ra đây! Tôi phải đánh bại côta!" Kim Mẫn Châu tức giận mặt đỏ lên, cô không thể trở về Hàn Quốc nhưthế này, cô sẽ bị mọi người chế giễu, cô nhất định đánh Bách Thảo kia một trậntơi bời mới được!

"Chúng tôi đợi cô ấy trở về."

Mân Thắng Hạo nhìn chàng thanh niên lạnh lùng trước mặt, đôi mắtkiên nghị, tĩnh lặng như mặt nước. Không hiểu sao, đột nhiên muốn thử xem

https://thuviensach.vn

bảnlĩnh của anh ta thế nào.

"Xin mời!"

Nhược Bạch thản nhiên, quay lưng dẫn họ vào phòng tập. Võ quánToàn Thắng. Một căn nhà nhỏ vắng vẻ.

Người đàn ông tóc hoa râm đang cúi người thu dọn đồ đạc trongchiếc va ly mở nắp. Chạy một mạch đến đây, Bách Thảo thở không ra hơi, dừng lạibên cánh cửa khép hờ, nỗi tủi hờn dâng trào, nước mắt chực ứa ra, như đứa trẻbơ vơ lưu lạc bên ngoài quá lâu, cuối cùng người thân đã trở về.

"Sư phụ!"

Cô lao vào lòng ông, nghẹn ngào.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 4

“Trịnh sư bá không nên lừa đối để được sự công nhận và tôn trọngcủa người khác, vả lại con chỉ hỏi riêng ông ấy, không hỏi trước mặt mọi người, như vậy là đã suy nghĩ cho danh dự của Trịnh sư bá và võ quán Toàn Thắng rồi. Chỉ có điều không may bị phóng viên kia nghe được, đó cũng là điều con khôngmong muốn.”

Khúc Hướng Nam chậm rãi nói:

“Con là đứa trẻ ngoan, con không làm sai.”

Nghe những lời của sư phụ, hòn đá tảng đè nặng trong lòng BáchThảo bấy lâu bỗng chốc như được nhấc đi, đột nhiên thấy nhẹ nhõm vô cùng. Mặcdù luôn tự nhủ rằng mình không sai, người sai không phải là mình, nhưng đêm nàoBách Thảo cũng không ngủ được, luôn day dứt, băn khoăn, liệu mình có sai không.

“Vậy con có thể trở về không?”

Khóe miệng Bách Thảo nhếch lên, vui vẻ, cố gắng kìm chế nỗi xúcđộng trong lòng, mắt sáng long lanh. Nếu cô đã không sai, vậy có thể trở về võquán Toàn Thắng rồi.

“Bách Thảo…”

https://thuviensach.vn

Khúc Hướng Nam nhíu mày, tránh ánh mắt của cô. Lúc còn ở quê, ôngđã nghe nói chuyện này, cũng đã nói chuyện điện thoại với Trịnh sư huynh khi đóvẫn đang trong cơn thịnh nộ.

“Có phải Trịnh sư bá không muốn con…”

Nhìn vẻ mặt đau buồn của sư phụ, Bách Thảo lặng người. Vậy là côđã gây tai họa nên đêm nào cũng ngủ không yên. Đã biết Trịnh sư bá xưa nay đốixử với sư phụ thế nào, vậy mà vẫn gây chuyện như vậy khiến sư phụ khó xử.

“Con đồng ý xin lỗi Trịnh sư bá! Con chấp nhận mọi hình phạt! Chỉcần Trịnh sư bá tha thứ cho con, cho phép con trở về võ quán Toàn Thắng, dù bắtcon làm gì, con cũng…” Thấy sư phụ mãi không nói gì, cô cũng chưa bao giờ hoảngsợ như vậy, bởi vì cảm thấy đó chỉ là tạm thời, chỉ cần sư phụ trở về là cô cóthể quay trở lại, cô luôn tin như thế!

“Là sư phụ đã liên lụy đến con.” Khúc Hướng Nam thở dài, giọng cayđắng: “Con là đứa trẻ có tư chất, nếu không phải do lỗi của sư phụ thì con đãcó thể tham gia các giải đấu, cũng đã có thể tự khẳng định trong giới Taekwondorồi. Chỉ vì sư phụ mà con bị người ta coi thường, chịu bao bất công, tủi nhục. có lúc ta đã nghĩ, nếu ngày trước con không nhận ta là sư phụ, tiền đồ của connhất định đã sáng sủa hơn nhiều”.

“Sư phụ!”, Bách Thảo đau đớn kinh ngạc kêu lên.

“Sư phụ bất tài, rõ ràng biết con phải chịu tủi nhục, thiệt thòicũng không có cách nào giúp con lấy lại công bằng”. Khúc Hướng Nam đau xót thởdài, nhưng bản thân ông cũng phải nương nhờ võ quán Toàn Thắng. Nếu rời khỏiđây sẽ không một võ quán nào thu nhận ông, người bị coi là nỗi ô nhục của giớiTaekwondo, lại còn Quang Nhã, con gái ông, nếu ông rời đi, nó cũng không thể ởlại võ quán Toàn Thắng. Ông đã nợ nó quá nhiều, sao có thể nhẫn tâm phá vỡ cuộcsống ổn định của nó.

https://thuviensach.vn

“Con hiểu, sư phụ, xin lỗi, tất cả là do con đã gây chuyện… Con…con sẽ tự tìm cách, sư phụ đừng lo cho con.” Lòng vừa đau đớn vừa hoảng loạn, mắt đã mờ vì nước mắt, nhưng không dám để mình khóc nữa, cô cắn chặt môi đểkhông bật thành tiếng!

Từ nhỏ, Bách Thảo đã chăm chỉ tập luyện, chỉ mong có ngày trở nênvẻ vang rạng rỡ, để mọi người biết sư phụ Khúc Hướng Nam là một võ sĩ chânchính, tuyệt đối không phải là kẻ đã làm chuyện nhục nhã. Bây giờ còn chưa kịplàm sư phụ có thể tự hào khi đứng trước mặt người khác thì cô đã làm cho sư phụkhó xử.

“Bách Thảo, tạm thời con cứ ở lại võ quán Tùng Bách, đợi Trịnh sựbá nguôi giận, sư phụ sẽ xem có cách nào đưa con về không.”

Ông vỗ nhẹ cánh tay cô, nhưng bàn tay lạnh ngắt ấy khiến cô bỗngthấy hốt hoảng.

“Vâng, sư phụ!”

Đau khổ, bàng hoàng, lòng trống trải, trước kia dù bị các đệ tửcủa Toàn Thắng ghét bỏ xa lánh, cô cũng không quan tâm, bởi đã có sư phụ. Sưphụ đã dạy cô không nên quá quan tâm đến dư luận bên ngoài, chỉ cần giữ vững nguyên tắc và niềm tin của mình, nhưng bây giờ…

Trong ánh chiều chạng vạng.

Bách Thảo lặng lẽ rời khỏi phòng sư phụ, bỗng có một bóng ngườiđứng chắn trước mặt cô.

“Hối hận rồi hả?”

Trong ráng chiều vàng nhạt, Quang Nhã trừng mắt nhìn cô, cười khẩynói:

https://thuviensach.vn

“Hai người nói chuyện gì tôi đều nghe hết. Ha ha, cuối cùng côcũng biết mình nực cười thế nào! Mọi người đều khinh ghét ông ấy, chỉ có cái đồđần độn là cô mới sùng bái ông ấy, nhận ông ấy là sư phụ! Năm ngoái, Trịnh sưbá định thu nhận cô làm đệ tử, cô lại từ chối ngay trước mặt mọi người, để sưbá mất mặt!”

“Thích Bách Thảo, có phải cô luôn cho rằng mình rất vĩ đại khitrung thành đi theo người mà ai cũng khinh ghét, dẫu vì người đó cô bị mọingười trong võ quán này cô lập và xa lánh, không được thi đấu, cũng không có cơhội đại diện võ quán tham gia các giải đấu. Cô cảm thấy mình rất vĩ đại đúngkhông?!”

“Còn bây giờ? Thế nào, thất vọng rồi chứ gì? Khi cô gặp khó khăn, vì sự yên ổn của bản thân, ông ấy đã bỏ rơi đệ tử yêu quý nhất của mình khôngthương tiếc! Cho nên, ông ấy là người xấu xa không hơn không kém, còn cô là kẻngu ngốc nhất thiên hạ! Cuối cùng khi đã nhìn rõ con người ông ấy, cô vẫn tintưởng, ha ha, cô không thấy mình quá ngu ngốc hay sao?”

Tiếng cười khinh miệt, khô khốc của Quang Nhã vang lên trong ánhchiều tà. Bách Thảo lặng lẽ nhìn, chờ đến khi Quang Nhã không cười được nữa, mới chậm rãi nói:

“Ông ấy là cha cậu.”

“Không phải, ông ấy là kẻ vô liêm sỉ!” Mặt Quang Nhã trắng bệch, rít lên: “Tôi không nhận ông ấy, ông ấy đã làm chuyện nhục nhã, còn hại chết mẹtôi, ông ấy không phải cha tôi!”

“Quang Nhã, sư phụ rất yêu cậu, cậu thật sự không biết sao?” BáchThảo hít một hơi, bình tĩnh nói tiếp: “Nhưng xưa nay cậu không thèm để ý, khôngnhề nói chuyện với ông, cũng ghét bỏ, khinh rẻ ông như những đứa khác trong võquán, sư phụ đau lòng thế nào cậu có biết không? Những chuyện xảy ra ngàytrước, mặc dù sư phụ không nói, nhưng tôi không nghĩ

https://thuviensach.vn

sư phụ là người như bọn họnói. Tôi là đệ tử, tôi còn tin tưởng sư phụ, cậu là con gái mà lại không tinông sao?”.

“Ha ha, cô tin ông ấy, kết quả của lòng tin đó là cô làm theo lờidạy của ông ấy, bị đuổi đi nhưng ông ấy không nói được một câu cho cô!”, QuangNhã nói với vẻ bất cần, “…Nếu ông ấy dám vì cô mà xung đột với Trịnh sư bá, dẫuvì vậy mà ông ấy bị đuổi đi thì còn có thể có chút tôn trọng!”.

Nói xong, Quang Nhã nhìn về phía căn nhà của Khúc Hướng Nam hừ mộttiếng.

Khi Bách Thảo trở về võ quán Tùng Bách thì trời đã tối. Cô khôngvề phòng ngay mà đi lấy chổi bắt đầu quét con đường nhỏ cạnh sân tập, đây làcông việc lẽ ra phải làm buổi chiều. Các đệ tử của Tùng Bách đi qua đều nhìn côbằng ánh mắt kỳ dị, sau đó có người chạy đến, hét lên:

“Bách Thảo, sao giờ cậu mới về?”

Đó là Hiếu Huỳnh.

Thấy khuôn mặt đỏ hồng như đang có chuyện vui của Hiếu Huỳnh, BáchThảo thấy lòng se lại, nếu lúc đó Hiếu Huỳnh không giúp đỡ thì lúc này cô đangở đâu? Nhưng cô còn có thể ở lại võ quán này bao lâu nữa, võ quán Tùng Bách saocó thể dung nạp cô mãi.

“Ái chà, lúc cậu chưa về, ở đây đã xảy ra một sự việc kinh thiênđộng địa! Cái con bé Kim Mẫn Châu bị cậu đá bay hôm qua, lại đem các đệ tử củaXương Hải đến trả thù, rõ ràng là muốn đánh võ quán chúng ta! Nhưng đợi mãi màcậu không về, hình như phải vội lên máy bay về nước, họ đành bỏ đi, khi đó cậukhông thể tưởng tượng được sắc mặt họ hậm hực khó coi thế nào đâu!” Hiếu Huỳnhnói một mạch như bắn súng liên thanh, đang phấn khởi nên cô hoàn toàn không chúý tới vẻ khác thường của Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

“Sung sướng quá! Cuối cùng, võ quán Xương Hải không dám coi thườngchúng ta nữa, ha ha ha! Ai bảo ngay từ đầu họ đã không cử những đệ tử xuất sắcđến giao hữu với chúng ta, kiêu quá mà, ha ha ha, đáng tiếc vừa rồi cậu khôngvề, nếu không đã lại đánh cho họ một trận tơi bời nữa!”

Ồ mà thực ra Bách Thảo chưa chắc đánh được anh chàng da đen đứngcạnh Kim Mẫn Châu, anh chàng này xem ra có vẻ rất lợi hại, Hiếu Huỳnh lập tứcnghĩ lại.

“Nhưng cậu không ở nhà cũng tốt, hình ảnh cao thủ thần bí đã tạonên rồi, bọn họ nhất định không thể nào quên cậu, họ sẽ còn bàn tán về cô gáinhỏ dọn vệ sinh của võ quán Tùng Bách nhưng võ công cao siêu thần bí. Tùng Báchđúng là ngọa hộ tàng long! Ha ha!

“À, sư huynh Nhược Bạch.”

Thấy Nhược Bạch đang đi đến, Hiếu Huỳnh lập tức ngừng cười, đứngthẳng người, lễ phép cúi đầu chào:

“Chào sư huynh Nhược Bạch!”

Bách Thảo đang quét đường cũng đứng thẳng lên, lặng lẽ cúi chào.

Ánh mắt Nhược Bạch dừng lại trên người Bách Thảo.

Anh nhìn như lần đầu tiên thấy cô, vẻ thăm dò, đánh giá trong ánhmắt đó khiến cô bất giác ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt anh. Đó là đôi mắt vừa sángnhư trăng rằm, lại vừa như ánh trăng xa xăm, mênh mang.

Cô hơi sững người.

Ánh mắt Nhược Bạch đã chuyển sang nhìn cây chổi trong tay cô, nói: “Từ nay không phải làm những việc này nữa”.

“…”

https://thuviensach.vn

“Tôi thay mặt Tú Cẩm xin lỗi em, Tú Cẩm không nên nói dối đó làyêu cầu của sư phụ bảo em làm vệ sinh, tôi lại không biết chuyện, xin em bỏqua”. Giọng Nhược Bạch cũng hư ảo như ánh trăng.

“Cái gì, sư tỷ Tú Cẩm đã nói dối, bảo đó là yêu cầu của sư phụ đểbăt Bách Thảo làm vệ sinh ư?!” Hiếu Huỳnh ngẩn người, rồi phẫn nộ: “Sao sư tỷTú Cẩm có thể làm như vậy chứ? Bách Thảo rất tốt bụng, không cản trở sư tỷ TúCẩm lại còn nói tốt cho Tú Đạt, sao sư tỷ lại…”

“Là do em thích làm những việc này, không liên quan đến sư tỷ TúCẩm.”

Ngay từ đầu cô đã biết Tú Cẩm cố ý làm khó mình, nhưng chỉ có những lúc laođộng vất vả, cô mới thấy hơi yên lòng, nếu không cô luôn cảm thấy mình là kẻ vôdụng, ăn không ở không của võ quán.

“Xin cứ để em tiếp tục làm việc này.”

Cô nín thở nhìn Nhược Bạch.

Nhược Bạch nhìn cô mấy giây, thấy vẻ cầu khẩn ẩn chứa trong mắtcô, lạnh nhạt nói:

“Tùy em.”

Bóng Nhược Bạch mất hút phía cuối con đường.

Hiếu Huỳnh lại tiếp tục chủ đề đang nói, líu lo với Bách Thảo đangcắm cúi quét dọn:

“Xem chừng Kim Mẫn Châu kia rất để ý đến cậu, sau này chắc chắn côta không dám coi thường người khác như vậy nữa! Vả lại, mọi người trong võ quánbắt đầu chấp nhận, yêu mến cậu. Bách Thảo, cậu không để ý ánh mắt mọi ngườinhìn mình sao… này, sao cậu không xúc động nhỉ? À,

https://thuviensach.vn

hôm nay tan học xong cậu điđâu thế… hình như hôm nay càng ít nói, có chuyện gì không vui hả?”

Cô đang buồn sao?

Màn đêm sâu thẳm, ánh sao lấp lánh trong tán lá dày đặc, Bách Thảoôm gối ngồi trên cành đa, lá đa nhè nhẹ đung đưa, xào xạc bên tai. Ngẩng đầunhìn những vì sao lốm đốm qua kẽ lá, những vì sao trước đây luôn khiến lòng côbình yên, nhưng lúc này hình như không giúp được gì cho cô, nỗi lo sợ, hoangmang như đóng băng trong lòng.

Sư phụ là người thân duy nhất của cô.

Cha cô vốn là bác sỹ một phòng khám nhỏ gần võ quán Toàn Thắng. Khi cha mẹ qua đời, sư phụ đã mang cô về nuôi, cho cô ăn, ở, dạy cô tậpTaekwondo. Trước khi gặp sư phụ, cô chưa bao giờ biết Taekwondo là gì. Nhữngkhi nhìn cô tập Taekwondo, trong mắt sư phụ luôn thấp thoáng một tia sáng ấmáp, khi cô nhanh nhẹn tung chân tấn công sư phụ nhìn cô rất lâu, ánh mắt xúcđộng, bừng sáng như nhìn thấy ánh sáng hy vọng của đời mình.

Cho nên cô tập càng ngày càng chăm chỉ.

Nếu trở thành cao thủ Taekwondo có thể làm cho sư phụ vui, dù giankhổ thế nào cô cũng sẽ kiên trì tập luyện, chờ đến ngày thắng lợi.

Sư phụ luôn dạy cô, bất cứ lúc nào cũng phải biết kiềm liêm sỉ, nhẫn nại và kiên cường. Bất luận việc gì, đều không nên làm trái nguyên tắc làmngười. Lúc đầu, cô không hiểu vì sao sư phụ luôn luôn nhắc mình điều đó, mãiđến khi nghe kể về quá khứ của sư phụ qua những lời nhạo báng của người khác cômới hiểu.

Cô không tin.

https://thuviensach.vn

Sư phụ hiền từ không thể làm chuyện đó, mặc dù mỗi lần thử hỏi, ông đều lặng lẽ thở dài, không trả lời, nhưng cô vẫn tin rằng sư phụ tuyệt đốikhông phải là người như họ nói. Từ đó, cô càng nghiêm khắc với bản thân, ngaythẳng, chính trực và cố gắng vươn lên, tuyệt đối không thể khiến sư phụ xấu hổvề mình.

Nhưng, kết quả lại là…

Cô bị đuổi khỏi võ quán.

Trên một cành to, lá xum xuê.

Bách Thảo vùi mặt vào đầu gối, tiếng lá vẫn xào xạc không ngừngrung theo gió như tâm trạng của cô lúc này, ngơ ngẩn, hoang mang.

Cô cứ ngỡ rằng.

Chỉ cần sư phụ quay về là có thể kết thúc cuộc sống lang thang bênngoài.

Mặc dù ở võ quán Toàn Thắng, ngoài sư phụ ra thì các sư bá và đệtử đều xa lánh cô, coi cô như một cái bóng không nhìn thấy. Nhưng dù bị ghẻlạnh đến mấy, Toàn Thắng vẫn là căn nhà duy nhất của cô, huống hồ cô còn có sưphụ nữa.

Cô không thể trở về được nữa ư?

Cô đã cảm nhận được sự bất lực và nỗi khổ tâm của sư phụ, cô hiểusư phụ chắc đã phải nghĩ mọi cách những vẫn không thể giúp cô trở về.

Cho nên, rốt cuộc cô đã sai ư? Nếu cô giả bộ không nhìn thấy tấmgỗ đã bị cắt sẵn đó, nếu cô không nói gì, chắc bây giờ vẫn ở trong võ quán vuivẻ đón sư phụ trở về, giúp sư phụ thu xếp đồ đạc, để sư phụ nhìn thấy sự tiếnbộ của mình.

https://thuviensach.vn

Ánh sao vẫn lấp lánh trong tán lá.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, từ từ ngẩng đầu, hít mộthơi làn gió đêm mát mẻ, Bách Thảo bám tay vào cành cây xù xì chuẩn bị nhảyxuống thì bỗng sững người.

Có một người ngồi dựa vào gốc cây bên dưới.

Đó là một chàng trai, hình như đã ngồi đó rất lâu, ánh sao màu bạclấp lánh bao phủ lên người chàng trai khiến toàn thân anh như đang phát sáng.

Bách Thảo ngẩn người trên cành cây.

Không biết nên nhảy xuống thế nào.

Lá cây vẫn xào xạc.

Đêm tĩnh mịch.

Anh ngồi một mình, lặng lẽ như đang ngủ, như cả thế giới này đềulà của mình. Không dám kinh động đến người phía trước, hơi thở của cô bất giáccũng nhẹ hơn.

“Định đi sao?”

Hình như nhận ra động tĩnh của cô, chàng trai ngẩng đầu, hơi mỉmcười nhìn cô đang ngồi ngây giữa tán lá, trong ánh sao đêm, hình như có một ánhsao ấm áp dịu dàng như nước trong mắt anh.

Bách Thảo ngây người nhìn.

Đầu trống rỗng.

Anh đứng dậy, giơ cánh tay phải cho cô, hỏi: “Muốn xuống phảikhông?”

https://thuviensach.vn

Cô nhún người nhảy xuống, tay phải rơi vào bàn tay giơ ra của anh, ấm nóng, ấm áp, cô đột nhiên đỏ mặt, vội rụt tay về.

“Anh… sao lại ở đây…” Không biết nói gì, nhưng không nói sự yênlặng lại càng khiến tim cô đập loạn xạ.

“Tôi đến xem em thế nào”, Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói, giọng nói cómột vẻ dịu dàng tự nhiên.

“Sao?”

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Em đã ngồi trên cây rất lâu, hình như có chuyện buồn.”

Từ cửa sổ căn nhà gỗ có thể nhìn thấy cây cổ thụ này, một cô béđang ôm gối ngồi trên cành cây, cô đơn lẻ loi giống như bị toàn thế giới bỏquên, dáng vẻ u buồn như ánh trăng. Nhìn từ xa, vẻ u buồn đó đột nhiên khiếnanh không thể tiếp tục đọc sách được nữa.

“Có chuyện không vui sao, có muốn nói không?”

Lúc đó, Bách Thảo mới phát hiện, cô lại vô tình đi đến căn nhà nhỏ của SơNguyên, cái cây to đó mọc thẳng hướng cửa sổ căn nhà đó. Những lời nói của TúCẩm đột nhiên vẳng bên tai, sư huynh Sơ Nguyên thích yên tĩnh, bất kỳ ai cũngkhông được đến quấy rầy.

“Xin lỗi, đã làm phiền anh”, cô nói với vẻ căng thẳng.

“Em nhất định phải giữ khoảng cách như vậy với người khác sao?” SơNguyên nhìn cô bé có mái tóc ngắn, đôi mắt to đen như mắt nai trước mặt.

Cô mở to mắt, không biết anh có ý gì.

https://thuviensach.vn

“Có chuyện vui thì cười, có chuyện buồn thì tâm sự với bạn bè, không nên ngồi một mình lẻ loi như vậy.” Anh vuốt mái tóc ngắn của cô, giốngnhư một người anh: “Trận đấu của em với cô gái Hàn Quốc hôm qua tôi đã xem rồi, ra chân rất nhanh, lời lẽ cũng rất thú vị, dáng điệu và khí phách đó mới hợpvới em”.

“Em…”

Đột nhiên lại được khen, Bách Thảo đỏ bừng mặt, mắt sáng lên, rồilại bối rối, bất an, cúi đầu, nhìn ngón chân của mình, nói:

“…Thực ra hôm qua em đã sai, em nên nhẫn nhịn, không nên cố tìnhđá cô ta văng ra ngoài, lúc đó em có ý trả thù, cố tình muốn hạ nhục cô ta…”

“Cô bé ngốc.” Tiếng cười của anh rất hay, tay anh lại nhẹ nhàngvuốt tóc cô: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bốn.”

“Ra vậy, mới mười bốn tuổi, đúng là độ tuổi đầy nhiệt huyết, dễxúc động, lại không phải là cao tăng đắc đạo.”

“…”

Cô ngẩn người nhìn anh.

“Hãy làm những việc em thích, những việc em cho là đúng, vậy làđược rồi.” Trong màn đêm, ánh mắt của Sơ Nguyên như ánh sao.

“Nhưng, hình như em đã làm sai”, cô lặng lẽ cắn môi, “Mọi ngườiđều nói em đã làm sai, mặc dù sư phụ nói em làm đúng, nhưng sư phụ không cócách nào giúp em… em rất buồn…”

“Em có cảm thấy mình làm sai không?”

https://thuviensach.vn

“Em không biết… nhưng em rất hối hận, nếu lúc đầu biết kết quả nhưvậy, có lẽ… có lẽ em sẽ không làm…”

“Vậy em cảm thấy mình làm sai?”

“Không, em không làm sai!” Ngực phập phồng, cô tiếp tục: “Em chỉhơi hối hận một chút… Không, cũng không phải em hối hận thật… Em không biết sựthể lại thành ra như vậy…”. Những lời nói lộn xộn, anh hoàn toàn không hiểu côđang nói gì, thực ra trong đầu cô cũng rối tinh, hoang mang, chỉ cảm thấy buồntê tái, không thể nào chịu nổi.

“Có nghĩa là, em đã làm việc gì đó đến giờ em vẫn cho là đúng, phải không?”

“…Vâng!”

“Rất nhiều sự việc, bản thân em không thể nắm bắt, kiểm soát đượchậu quả của nó”, anh nhìn cô nói, “Điều em có thể làm chỉ là cứ làm những việcmình cho là đúng, còn diễn biến phía sau nó, em đã không thể kiểm soát thì cũngkhông nên nghĩ nhiều làm gì.”

“Nhưng…”

“Trên đời không có ngõ cụt nào không thể thoát ra, chỉ cần em kiêntrì đi tiếp”, Sơ Nguyên nói, “Hãy tin vào phán đoán của chính mình”.

Gió đêm hiu hiu, dịu dàng.

Lá cây xào xạc trên đầu họ.

Đêm hôm đó, Bách Thảo ngủ rất say.

Từ khi bị đuổi khỏi võ quán, chưa bao giờ cô ngủ say đến thế, hìnhbóng chàng trai bao bọc bởi ánh trăng bạc trong mơ như vẫn ngồi dựa gốc cây, bên cô.

https://thuviensach.vn

Những ngày sau đó, Bách Thảo cố gắng không nghĩ ngợi nhiều, vẫn đihọc như bình thường. Sau khi tan học, cô càng ra sức chăm chỉ dọn dẹp, làm chovõ quán Tùng Bách chỗ nào cũng sạch bóng với hy vọng, nếu thật sự không thểquay trở về võ quán cũ thì võ quán Tùng Bách thấy cô được việc, có thể giữ cô ởlại. Ngoài ngày đầu tiên sư phụ trở về, dưới sự trông chừng của Quang Nhã, dùbí mật lẻn về võ quán Toàn Thắng nhưng cô vẫn không còn cơ hội gặp sư phụ nữa. Khigặp Quang Nhã trong trường, cô rất muốn hỏi thăm tình hình của sư phụ, nhưngQuang Nhã luôn sa sầm mặt không trả lời.

Hôm đó, Bách Thảo và Hiếu Huỳnh tan học về, vừa bước chân vào cổngvõ quán đã cảm thấy bầu không khí khác lạ, vội nhìn vào sân võ quán vắng ngắt, không thấy một đệ tử nào. Hai người chạy thật nhanh về phía trước, phát hiệntất cả các đệ tử đều tập trung bên ngoài phòng tập, chen chúc nhau thò đầu nhìnvào bên trong,

Cô và Hiếu Huỳnh đi đến. sự xuất hiện của cô khiến thần sắc các đệtử Tùng Bách trở nên kỳ quặc, họ còn chủ động chừa ra một lối nhỏ dẫn đến phòngtập. Tất cả liếc nhìn Bách Thảo với ánh mắt kỳ dị khiến cô lạnh ngắt dù khi cònở võ quán Toàn Thắng, mọi người cũng nhìn cô bằng ánh mắt như thế này.

Lẽ nào…

Không kịp nghĩ kỹ, từ lối đi các đệ tử chừa ra, cô đi lên phíatrước mấy bước, nhìn thấy bóng người cao cao, tóc mai điểm bạc đang quỳ trênnền, mắt cô tối sầm, trong đầu như có tiếng nổ!

“Sư phụ!”

Bách Thảo lao đến, hoảng hốt định kéo sư phụ đang quỳ trước mặt Dụquán chủ đứng dậy. Sao sư phụ lại ở đây, tại sao phải quỳ, tại sao lại thế?

https://thuviensach.vn

“Bách Thảo, quỳ xuống!”

Khúc Hướng Hạo vẫn quỳ, không để ý đến hai cánh tay luống cuốngcủa cô.

“Quỳ xuống!”

Nghe lệnh của sư phụ, Bách Thảo phân vân một lát, cuối cùng vẫnquỳ xuống trước mặt Dụ quán chủ cạnh sư phụ.

“Xin ông hãy thu nạp nó.”

Khúc Hướng Nam phủ phục, thỉnh cầu Dụ quán chủ.

“Sư phụ, sư phụ nói gì thế?!” Bách Thảo kinh ngạc, bất chấp tất cảđứng bật dậy rồi định dìu sư phụ đứng lên. Khúc Hướng Nam vẫn giữ nguyên tưthế, ấn vai cô xuống, ép cô phủ phục trước mặt Dụ quán chủ.

“Nó bẩm sinh đã có tư chấp tập Taekwondo, là một hạt giống hiếmhoi, chỉ vì tôi mà nó không có cơ hội được giao hữu, thi đấu”, Khúc Hướng Namcay đắng nói, “Xin ông hãy thu nạp nó, tôi tin rằng nhất định có ngày nó sẽ đemlại vinh quang cho võ quán Tùng Bách”.

Đã mấy lần ông thương lượng với Trịnh sư bá nhưng ông ta vẫn khôngchịu nhận lại Bách Thảo, mà bản thân ông cũng không có khả năng từ bỏ võ quánđể đưa cô đi chỗ khác. Dụ quán chủ là vị quân tử khiêm nhường được giớiTaekwondo kính trọng, gia nhập võ quán Tùng Bách sẽ mang lại cho Bách Thảo cơhội phát triển tốt hơn.

“Hình như có gì rất khác thường.”

Dụ quán chủ cau mày, đệ tử được sư phụ đích thân dẫn đi gia nhậpvõ quán khác là chuyện chưa từng có, Nhược Bạch đứng sau lưng ông, ánh mắt dửngdưng dừng lại trên người Bách Thảo đang ngơ ngác.

https://thuviensach.vn

“Tôi cầu xin ông”, Khúc Hướng Nam cúi thấp hơn, “Nó không cha, không mẹ, bị đuổi khỏi võ quán, nếu ông không thu nhận thì nó không còn nơi nàođể đi”.

“Con có thể! Sư phụ, con có chân có tay, con sẽ tự nuôi sống bảnthân.” Bách Thảo cắn chặt môi, nỗi cay đắng trong ngực lại dội lên. “Sư phụ, làcon không ra gì, làm khổ sư phụ, sư phụ không cần lo lắng cho con, dù phải điđến đâu còn cũng sẽ tự lập được. Sư phụ là sư phụ của con, mãi mãi là sư phụcủa con, con không cần nhận ai khác làm sư phụ!”

“Con ngốc quá!” Khúc Hướng Nam ngẩng đầu nhìn cô đệ tử nhỏ, mấyngày không gặp, tóc mai sư phụ đã bạc thêm nhiều. “Sư phụ không muốn con từ bỏTaekwondo, đi theo Dụ quán chủ tập luyện, sau này con sẽ trở thành tuyển thủxuất sắc.”

“Sư phụ!”

Cô không quan tâm sau này mình có thể trở tuyển thủ cừ khôi haykhông, cô tập Taekwondo chỉ là do sư phụ muốn thế thôi!

“Cho nên, xin ông thu nạp nó, nhất định có ngày ông sẽ tự hào vìnó.”

Dụ quán chủ kinh ngạc vội bước đến dìu sư phụ đứng dậy, nhưng ôngvẫn quỳ trên sàn không chịu đứng lên. Dụ quán chủ thở dài, nói: “Ông hà tấtphải khổ thế?”

Chắc Khúc Hướng Nam đã phải sống rất cơ cực trong những năm qua. Cuộc thi Taekwondo thế giới tại Hàn Quốc nhiều năm trước ông cũng đi, cũng tậnmắt chứng kiến cảnh tượng huy hoàng khi Khúc Hướng Nam đoạt chức vô địch vàtình cảnh khốn khổ của ông ta khi bị kết tội sử dụng chất kích thích trong thiđấu. Sau khi trở về nước, ông nghe nói vợ Khúc Hướng Nam vốn bị bệnh tim, khôngchịu nổi cú sốc đó đã đổ bệnh qua đời, để lại một đứa con gái còn rất nhỏ.

https://thuviensach.vn

Do sự việc đó, giới Taekwondo trong nước đã tước quyền thi đấusuốt đời của ông, cũng không cho ông dạy võ và thu nạp đệ tử ở bất kỳ võ quánnào, cuối cùng chỉ còn võ quán Toàn Thắng nghĩ tới duyên phận trước đây nên đãthu nạp ông.

Không ngờ ông vẫn bí mật thu nạp đệ tử.

Dụ quán chủ thầm đánh giá đứa bé gái quỳ bên cạnh Khúc Hướng Nam. Cô bé khoảng mười ba, mười bốn tuổi, đôi mắt trong sáng, kiên cường như mắt nai, thân hình gầy gò, chân dài. Cô bé đã sống một thời gian trong võ quán TùngBách, rất chịu khó, mặc dù không tận mắt chứng kiến trận đấu với Kim Mẫn Châu, nhưng nghe Nhược Bạch nói lại, ông cũng biết đứa bé này ít nhất cũng có vàiphần tư chất tập luyện Taekwondo.

Nếu tiếp tục đi theo Khúc Hướng Nam cô bé này sẽ đúng là bị thiệtthòi.

“Tôi sẽ thu nhận cô bé. Bất luận sau này nó tập luyện thế nào cũngđều là người của võ quán Tùng Bách. Thực ra, tôi cũng mến cô bé. Nó rất chịukhó, nhẫn nại.”

Dụ quán chủ một lần nữa dìu Khúc Hướng Nam dậy, không đành lòng nhìn ông dậpđầu trước mình.

“Cảm ơn ông!”

Khúc Hướng Nam từ từ đứng dậy. Phán đoán của ông quả nhiên chínhxác, vì sự việc trước kia, giới Taekwondo đều kỳ thị ông, chỉ có Dụ quán chủlịch sự gật đầu với ông trong mấy lần gặp mặt.

“Xin lỗi, Dụ quán chủ.”

Không ngờ Dụ quán chủ lại nhận lời sư phụ, Bách Thảo cảm kích sựkhoan dung nhân hậu của ông, nhưng cô không thể làm vậy.

https://thuviensach.vn

“Những ngày qua, võ quán Tùng Bách đã thu nạp con, con rất cảmkích. Nhưng con không thể quay lưng lại với sư phụ mình, sư phụ đã nuôi con, cho con học, dạy con tập Taekwondo, sư phụ là sư phụ suốt đời của con, là sưphụ duy nhất của con, xin quán chủ tha lỗi cho con.”

Cô cúi gập người, trong lòng mặc dù biết không thể ở lại võ quánTùng Bách, nhưng ân tình của Dụ quán chủ cô sẽ suốt đời ghi nhớ.

“Ha ha, quả nhiên đứa học trò ngoan.” Dụ quán chủ gật đầu, cườinói: “Tốt, con có tấm lòng với sư phụ như vậy quả là hiếm hoi đáng quý. Từ nayvề sau, con ở lại võ quán Tùng Bách, có thể có cơ hội giao hữu, thi đấu nhưngkhông cần bái ta làm sư phụ, con thấy có được không?”

“Dụ quán chủ…” Bách Thảo kinh ngạc nói không ra lời, đồng thời cảmthấy vô cùng hổ thẹn.

“Vậy cứ thế nhé! Nhược Bạch, sau này giúp Bách Thảo luyện tập”. Dụquán chủ dặn dò rồi dìu Khúc Hướng Nam đứng dậy.

“Dạ!” Nhược Bạch trả lời.

Hoàng hôn dần buông.

Ráng chiều bao phủ mọi nơi.

Bách Thảo tiễn sư phụ ra cổng võ quán.

“Dụ quán chủ là người tốt”, Khúc Hướng Nam cảm khái nói, “cuộc thiđấu hàng năm giữa các võ quán sắp bắt đầu, ông ấy nói con cũng có cơ hội bìnhđẳng như các đệ tử của võ quán Tùng Bách.”

Bách Thảo sững người.

Cô cũng có cơ hội tham gia cuộc thi giữa các võ quán sao?

https://thuviensach.vn

“Luyện tập cho tốt, nhớ lời sư phụ, con có tư chất trời phú, khôngđược lãng phí.” Trong ánh hoàng hôn, Khúc Hướng Nam lại dặn dò cô: “Điều quantrọng bây giờ là con phải tích lũy kinh nghiệm thi đấu… Trước đây, kinh nghiệmthi đấu của con hầu như không có, gặp cao thủ thực sự sẽ chịu thiệt… sư phụ hyvọng có ngày con sẽ trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, đứng trên bục vinhdự cao nhất…”

“Vâng, sư phụ!”

Nhìn theo bóng lưng sư phụ xa dần, Bách Thảo tự thề với bản thân, nhất định sẽ để sư phụ được thấy ngày đó.

Đêm, ánh trăng chiếu xuống căn nhà nhỏ, Sơ Nguyên ngồi bên bàn đọcmột cuốn sách y học dày cộp, tiếng nước êm đềm hòa với tiếng lá cây xào xạc, tất cả trở nên đặc biệt tĩnh mịch. Thi thoảng ngẩng đầu, anh lại có thể nhìnthấy cây đa cổ thụ ngoài cửa sổ, cành lá xum xuê, ánh sao lấp lánh chiếu qua kẽlá, nhưng không còn thấy bóng cô bé ngồi bó gối, cô đơn trên đó nữa.

“Cộc… cộc…cộc”

Tiếng gõ cửa dè dặt vang lên.

“Mời vào!”

Sơ Nguyên buông sách đứng dậy, nhìn thấy cô bé tóc ngắn rụt rè đẩycửa bước vào. Nhìn thấy anh, đôi mắt như mắt nai của cô hình như hơi vui vui, sau đó khi ánh mắt cô dừng lại ở cuốn sách bên cạnh thì giọng nói có vẻ bất an.

“Em đến trả anh lọ thuốc.”

Bách Thảo vừa nói vừa nắm chặt lọ thuốc vẫn còn một nửa trên tay. Để lọ thuốc đã cầm nóng lên trong tay cạnh tủ thuốc trên bàn, cô cúi rất thấp,

https://thuviensach.vn

nói:

“Cảm ơn anh.”

“Đừng khách khí!” Sơ Nguyên mỉm cười nói.

Nhìn vết bầm trên trán cô đã hết, da dẻ đã khỏe mạnh, trơn bóngnhư lúa mì mùa thu.

“Em..” Nỗi xúc động trong lòng khiến cô không nén nổi muốn khoevới anh. “Từ nay, em được ở lại võ quán Tùng Bách, Dụ quán chủ đã thu nhận em.”

“A, tốt quá!”

Nụ cười bên khóe môi vẫn nở thành một đường cong hoàn mỹ.

Cô ngây người nhìn anh mấy phút, đột nhiên lại hơi bối rối, vộinói: “Vậy em đi đây, không phiền anh nữa.”

“Ừ!”

Sơ Nguyên đứng dậy, tiễn cô ra cửa.

“A, phải rồi.”

“Sơ Nguyên, nếu hằng ngày em quét dọn bên ngoài căn nhà này thì cólàm phiền anh không?”, cô đứng ở ngưỡng cửa nhìn anh hỏi.

“Không.”

Sơ Nguyên cười nhìn cô bé đáng yêu như một chú nai, mắt tràn đầyhy vọng.

“Cảm ơn anh!”

https://thuviensach.vn

Bách Thảo vui như nhận được món quà tốt nhất, cuối cùng cô đã cóthể làm gì đó giúp anh. Anh đã xoa bóp vết thương cho cô, khi cô buồn anh đãnói chuyện với cô, nhưng mãi cô không biết làm gì để đền đáp anh.

Ngày thứ hai sau hôm Dụ quán chủ thu nạp cô, khi các đệ tử của võquán Tùng Bách vẫn còn đang ngủ, Bách Thảo đã dậy lau đệm đấu trong phòng tập, đem toàn bộ quần áo của các đệ tử giặt sạch sẽ, phơi gọn gàng trên dây ngoàisân.

Khi các đệ tử tốp năm, tốp ba ra khỏi phòng, bắt đầu khởi động thìBách Thảo đã mặc xong võ phục, thắt đai lưng, chạy hết mười vòng, đang ôm gốccây tập ép chân. Lâu lắm mới mặc lại bộ võ phục, trong lòng cô dội lên nỗi xúcđộng từ lâu không có, dường như mọi tế bào trên người đã sống lại.

Trong ánh nắng sớm, các đệ tử nhìn Bách Thảo như nhìn một ngườilạ, ánh mắt họ đều dừng lại trên bộ võ phục và đai lưng của cô, ngay đến NhượcBạch cũng liếc nhìn cô rồi mới ra lệnh cho các đệ tử tập hợp bắt đầu luyện tập.

“Tập hợp!”

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Hiếu Huỳnh thở hổn hển, vừa may đến đúng lúc trước khi lời NhượcBạch chấm dứt, phù, may không đến chậm.

Đầu chưa chải còn rối tinh, vừa chạy vừa búi tóc, đột nhiên pháthiện Bách Thảo trong hàng, mắt Hiếu Huỳnh chợt sáng lên, chen đến đứng bên cô.

“May quá! Phù, may không bị muộn, sư huynh Nhược Bạch rất đángsợ!” Vừa bắt đầu tập theo động tác của mọi người xung quanh. Nhìn Hiếu Huỳnhthở hổn hển, Bách Thảo hỏi nhỏ: “Chuông đồng hồ không reo hả?”

https://thuviensach.vn

Bách Thảo nhớ đã để đồng hồ báo thức ngay đầu giường Hiếu Huỳnh.

“Có reo, có reo, chỉ reo một tiếng là bị mình tắt ngay!” HiếuHuỳnh đắc ý, giọng hơi to một chút, ánh mắt Nhược Bạch xuyên qua đội hình dừnglại trên mặt cô khiến Hiếu Huỳnh sợ hãi im bặt.

Ánh nắng đầu xuân rực rỡ, trong trẻo và se lạnh.

Luyện xong các bài cơ bản, Nhược Bạch yêu cầu các đệ tử bắt đầuchia nhóm tập đôi, luyện các thế cơ bản: đá trước, đá sau, đá ngang.

Hiếu Huỳnh và Bách Thảo cùng một nhóm.

Hiếu Huỳnh giơ cao tấm bia vẽ bình bàn chân, kinh ngạc phát hiện, lực đá của Bách Thảo không ngờ lại mạnh đến thế, mỗi cú đá đều chính xác, mạnhnhư búa tạ và tấm bia trong tay cô rung lên. Nhưng điều khiến Hiếu Huỳnh ngạcnhiên hơn lại là bộ võ phục và đai lưng của Bách Thảo.

“Võ phục của cậu cũ quá rồi”, Hiếu Huỳnh cau mày nói.

Một bộ võ phục, nói thế nào nhỉ, hình như ít nhất cũng đã mặc đếnmấy năm, màu trắng tinh vốn có đã ngả sang màu vàng nhạt, mặt vải trơn lỳ, khuỷu tay và đầu gối hầu như đều sờn, đã vá một lần, quần rõ ràng ngắn đinhiều, ống quần gần chạm mắt cá, mặc như vậy có khó chịu không?

“Không bị rách mà.”

Bách Thảo cúi đầu kiểm tra võ phục của mình, không có chỗ nào bịrách, bởi vì những chỗ khớp khuỷu cô đã vá kỹ, rất chắc chắn.

“Xin cậu, nó cũ quá rồi”, Hiếu Huỳnh lừ mắt.

“Càng cũ càng mềm, mặc cũng dễ chịu.” Bách Thảo xoay người tungmột cú đá về phía tấm bia trong tay Hiếu Huỳnh. Bộ võ phục này là sư

https://thuviensach.vn

phụ tặngkhi cô bắt đầu tập Taekwondo, lúc đó cô mặc rất đẹp, mấy ngày liền cứ ra đứngtrước gương ngắm mãi.

“Được, vậy đai lừng cậu là thế nào?”

Tay bị rung đến sắp tê dại, Hiếu Huỳnh nhăn nhó xoay cổ tay, rồitrợn mắt nhìn chiếc đai lưng rất trắng trên thắt lưng Bách Thảo. Cô không nhìnnhầm, đó là đai trắng, là cấp thấp nhất.

Người mới học Taekwondo, chỉ cần tập một thời gian ngắn đã có thểthoát khỏi đai trắng, nâng cấp lên cao hơn. Sao đến giờ Bách Thảo vẫn thắt đaitrắng? Mặc dù không rõ Bách Thảo đã tập bao nhiêu năm, nhưng ít nhất khi họccấp hai, ngồi cùng bàn với cô, Bách Thảo đã tập Taekwondo ở võ quán Toàn Thắngrồi.

Vậy mà bây giờ vẫn đai trắng.

Thật không thể nào hiểu nổi.

“Nghỉ năm phút.”

Cùng với lời tuyên bố của Nhược Bạch, các đệ tử tản ra, ngồi nghỉtrên đệm hoặc chạy đi chơi. Bình Bình lưng thắt đai vàng hiếu kỳ nhìn Bách Thảothắt đai trắng đang đi đến, cũng hỏi một câu đúng như Hiếu Huỳnh:

“Bách Thảo, tại sao cậu lại thắt đai trắng thế?”

“Thì mình đai trắng mà”, Bách Thảo cười ngượng nghịu, “cho nênđương nhiên chỉ có thể thắt đai trắng.”

“Cậu không đùa chứ!”

“Sao có thể!”

https://thuviensach.vn

Hiếu Huỳnh và Bình Bình đồng thanh nói to, nếu Bách Thảo mới đaitrắng thì làm sao có thể đánh bại Kim Mẫn Châu, làm sao có thể đá văng cô ta rangoài chỉ bằng một cú đá chứ! Thấy phía bên này có nhiều tiếng ồn, các đệ tửtới tấp ngoái đầu lại nhìn, ánh mắt hầu như đều dừng ở chiếc đai lưng màu trắngcủa Bách Thảo. Diệc Phương ngồi gần đó, nghe câu trả lời của Bách Thảo, uể oảingáp một cái, nói:

"Có phải không dự thi nâng cấp trong võ quán nên vẫn đai trắng?"

Bách Thảo cúi đầu, sờ đai trắng của mình, các đệ tử cùng bắt đầutập với cô, dù là mới nhập môn cũng là đai trắng vàng, còn cô vẫn thắt đaitrắng mấy năm nay.

"Đúng, em chưa đi tham gia thi nâng cấp."

Mỗi lần thi nâng cấp trong võ quán đều phải nộp lệ phí, đó cũng làmột phần nguồn thu nhập của mỗi võ quán. Cô không có tiền, sư phụ định bỏ tiềnđể cô dự thi, cô đều từ chối. từng màu đai đều phải qua thi đấu, cũng tốn khoảntiền kha khá, bản thân sư phụ cũng đã khó khăn. Mặc dù khi còn ở võ quán ToànThắng, cô thường bị chế nhại tập bằng ấy năm vẫn thắt đai trắng, nhưng kết quảtập luyện Taekwondo chẳng lẽ chỉ là dựa vào màu sắc của thắt lưng để chứng minhsao?

Bị chế nhạo quá nhiều, dần dần, cô ngày càng không quan tâm đếnchuyện đó. Chỉ là có lúc nhìn người khác thắt đai đen thì cảm thấy màu đen làmnổi bật võ phục trắng, rất đẹp.

"Ra vậy, hi hi!" Hiếu Huỳnh lắc đầu, vẻ bối rối.

Trời đất, sao mình lại quên Bách Thảo là trẻ mồ côi, sống rất tằntiện, bữa cơm ở trường cũng rất đơn giản, nhiều lúc chỉ là một ít dưa muối vàcái bánh bao cũng xong bữa trưa, làm gì có tiền nộp lệ phí thi nâng cấp.

"Tập hợp!"

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch yêu cầu các đệ tử tiếp tục luyện tập theo nhóm haingười, các khẩu lệnh vang lên đều đều:

“Đá trước!”

“Đá ngang!”

“Đá sau!”

“…”

Các đệ tử thực hiện từng động tác một cách đều tăm tắp, nhanhnhẹn, dứt khoát, tràn đầy khí thế, những bộ võ phục trắng muốt sáng lóa trongánh mặt trời buổi sớm.

Nhưng trong giờ tập đầu buổi tối, Bách Thảo thực hiện một cú xoayngười đá hậu, tấm bia trong tay Hiếu Huỳnh bị đá văng ra ngoài!

“Ái ôi!”

Hiếu Huỳnh lùi về sau hai bước, xoay cổ tay đau điếng, trán vã mồhôi.

“Xin lỗi, mình đá vào tay cậu phải không?” Bách Thảo vội chạy đến, thấy cổ tay Hiếu Huỳnh hình như hơi bị trẹo.

“Không”, Hiếu Huỳnh hơi buồn, “tại lực chân cậu quá mạnh, mìnhkhông cầm được bia cho cậu”

“A, Hiếu Huỳnh, cậu không cầm được bia cho Bách Thảo sao?!”

Các đệ tử xung quanh kinh ngạc hỏi. Chỉ khi thực lực hai bên chênhlệch rất lớn thì một bên mới không cầm được bia cho bên kia. Trong các nữ đệ tửcủa võ quán Tùng Bách, ngoài Sơ Vy và Tú Cẩm, thì Hiếu Huỳnh là xuất sắc nhất.

https://thuviensach.vn

Hiếu Huỳnh sa sầm mặt.

Thừa nhận điều này thì mất mặt quá. Mặc dù đã cùng Bách Thảo thửgiao đấu mấy lần, lần nào cũng thua Bách Thảo, nhưng lẽ nào ngay đến bia của BáchThảo cũng không cầm nổi thì… rõ ràng cả hai người đều mười bốn tuổi.

Nhược Bạch đi đến.

Anh cầm chiếc bia bị đá văng trên sàn lên, giơ trước mặt Bách Thảonói: "Xoáy người đá hậu."

Bách Thảo ngây người.

Các đệ tử trố mắt, Sơ Vy và Tú Cẩm đang tập với nhau cũng kinhngạc ngoái nhìn, thấy Nhược Bạch cầm tấm bia chân, mắt nhìn Bách Thảo hô khẩulệnh:

"Xoáy người đá hậu."

"Rõ!"

Bách Thảo không do dự nữa.

Đứng thẳng!

Xoáy người!

Tung chân đá!

Khi ở võ quán Toàn Thắng, không có ai chịu tập đôi với cô, mỗi lầntập đều là sư phụ cầm bia cho cô.

Sư phụ bảo cô, phải để mục tiêu tấn công vào lòng, không nên nhìnbằng mắt, tập trung toàn bộ tinh thần, đá một cú trúng ngay!

https://thuviensach.vn

“Phập!”

Một tiếng đanh gọn, lực chân căng tràn, sung mãn, xé không khígiống như tia sét đầu xuân, âm thanh nối tiếp nhau vang vọng trong phòng tập.

Các đệ tử ngây người nhìn Bách Thảo.

Hai hàng lông mày Tú Cẩm thoáng cau lại, Sơ Vy nhìn Bách Thảo chămchú, Diệc Phong ngáp ngắn. Hiếu Huỳnh hưng phấn hoan hô:

“Oa, đẹp quá! Bách Thảo, cậu giỏi quá!”

Không quen được khen như vậy, hai má Bách Thảo thoáng đỏ hồng, mỉmcười với Hiếu Huỳnh, sau đó lập tức lấy lại thăng bằng, đứng yên, nín thở quansát biểu hiện của Nhược Bạch. Có phải anh đang kiểm tra lực chân của cô, sư phụtrước giờ chỉ bảo cô luyện tập cho tốt, nhưng không nói rốt cuộc lực chân củacô như thế nào.

Nhược Bạch để tấm bia xuống, không nhìn Bách Thảo, quay sang nóivới Hiếu Huỳnh:

“Từ nay em tập cùng nhóm với Phong Thạch”.

“Sao?”

Hiếu Huỳnh há hốc mồm, có nghĩa là, Nhược Bạch vừa khảo sát lựcchân của Bách Thảo, kết quả là cô không thích hợp tập đôi với Bách Thảo. BáchThảo phải tập cùng người giỏi hơn? Oa! Bách Thảo thật lợi hại!

“Bách Thảo, em và…”

Ánh mắt Nhược Bạch dừng lại trên từng đệ tử, Tú Cẩm cau mày cúimặt, Sơ Vy hơi ngẩng đầu, ánh mắt anh dừng lại trên người Tú Đạt mấy giây, TúĐạt lập tức kinh hoàng mặt trắng bệch, lắc đầu nguầy nguậy.

https://thuviensach.vn

“Em và Diệc Phong cùng nhóm tập.”

Diệc Phong?

Câu nói này của Nhược Bạch không khác gì ném một quả bom trongphòng tập! Các đệ tử suýt ngất xỉu, Sơ Vy kinh ngạc nhìn Nhược Bạch, người TúCẩm cứng lại như không tin câu nói đó là do Nhược Bạch nói ra, Hiếu Huỳnh đãhoàn toàn choáng váng.

Bách Thảo không hiểu lắm, vì sao mọi người lại có phản ứng mãnhliệt như vậy, nhưng Nhược Bạch đã quyết định như thế, có lẽ anh có lý do riêng. Cô cúi gập người nói:

“Rõ!”

Sau đó, lại cúi gập trước Diệc Phong đang ngồi trên đệm đấu, nói:

“Xin được chỉ giáo.”

Diệc Phong liếc nhìn Nhược Bạch, vặn người một cái, từ đệm đấuđứng lên, vẻ tươi cười, thong thả nói với cô:

“Sau này cũng xin được cô chỉ giáo.”

“Diệc Phong là nhị sư huynh mà!”

Hiếu Huỳnh chưa hết choáng váng, không thể nào trấn tĩnh được, mãiđến khi làm xong bài tập buổi tối vẫn trở lại chủ đề cũ.

“Mỗi lần luyện tập và giao đấu sư huynh Nhược Bạch đều cùng tổ vớiDiệc Phong, cũng chỉ có sư huynh Diệc Phong mới có khả năng so tài với sư huynhNhược Bạch. Cậu chớ coi thường, đừng thấy cái vẻ đù đờ, lúc nào cũng như buồnngủ của Diệc Phong mà coi thường, thực ra võ công huynh ấy siêu lợi hại, mỗilần thi đấu với các võ quán khác hầu như chỉ dựa vào sư huynh Diệc Phong vàNhược Bạch.”

https://thuviensach.vn

Hiếu Huỳnh mắt long lanh như sao, nhìn Bách Thảo đang ngây người, nói vẻ phấn khích.

“Sư huynh Nhược Bạch để cậu tập cùng nhóm với sư huynh DiệcPhhong, chính là công nhận thực lực của cậu, cảm thấy cậu rất lợi hại, chỉ cósư huynh Diệc Phong mới xứng đáng tập đôi với cậu! Oa, lẽ nào cậu có thể đánhbại sư tư Sơ Vy và Tú Cẩm? Oa, Bách Thảo, mình yêu cậu quá đi! Sao trước đâycậu không nói với mình, cậu mới là cao thủ thật sự, một cao thủ thần bí màkhiêm nhường…”

Mình lợi hại vậy sao?

Tay cầm bút, Bách Thảo ngơ ngẩn, mặc dù vẫn biết Hiếu Huỳnh haynói khoa trương, nhưng cô cũng không khỏi cảm thấy xúc động.

Lúc còn ở võ quán Toàn Thắng, ngoài lần ngẫu nhiên giao đấu với TúĐạt, cô chưa hề có cơ hội tập đôi hoặc giao đấu với các đệ tử khác, càng khôngnói đến có thể đại diện Toàn Thắng tham gia thi đấu với các võ quán khác. Côkhông biết thực lực của mình rốt cuộc thế nào, là trình độ gì, liệu có được nhưsư phụ hy vọng, có một ngày trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, mang lạivinh quang cho sư phụ và cho bản thân?

Có lẽ…

Cô thật sự có thể sao?

Mím chặt môi, Bách Thảo cảm thấy tim nhảy loạn xạ. Trước đây, côchỉ coi đó là giấc mơ, một giấc mơ xa với không thể với tới, nhưng vẫn cố gắng nỗlực.

Nhưng, lẽ nào cô có cơ hội thật sao?

Ngày thứ hai khi Bách Thảo chính thức gia nhập võ quán Tùng Bách, Dụ quán chủ được mời đi Canada làm huấn luyện viên đặc biệt cho phong

https://thuviensach.vn

tràoTaekwondo vừa phổ cập ở đó. Thời gian tương đối dài, ngay cả cuộc thi giữa cácvõ quán sắp tới cũng không về kịp. Trước khi đi, như thông lệ, Dụ quán chủ giaohết mọi công việc huấn luyện và chuẩn bị thi đầu của võ quán cho Nhược Bạchtoàn quyền xử lý.

Mọi người vẫn còn chưa hết lưu luyến vì sư phụ phải đi xa thìtrong buổi tập tối, Nhược Bạch đã tuyên bố, thứ Bảy tuần này sẽ tiến hành thiđấu trong võ quán lựa chọn người đại diện cho Tùng Bách tham gia cuộc thi đấugiữa các võ quán năm nay, trong đó sẽ lựa chọn hai đại diện nam và một đại diệnnữ.

Cuộc thi giữa các võ quán!

Các đệ tử của Tùng Bách nín thở.

Trong những cuộc thi hằng năm trước đây, Tùng Bách chỉ dừng lại ởvòng loại. họ đã nén hận quyết chí phục thù, suốt một năm nay nằm gai nếm mậttập luyện không mệt mỏi, cuối cùng ngày rửa hận cuối cùng đã đến!

Từ giây phút Nhược bạch tuyên bố thứ bảy này bắt đầu thi đấu lựachọn đại diện tham gia cuộc thi, các đệ tử như được tiêm chất kích thích!

“Hây!”

“A!”

“A ha!”

Những tiếng hô trong phòng tập hình như to hơn ngày thường, lực rachân của mỗi đệ tử cũng mạnh hơn nhiều.

Cuộc thi đầu giữa các võ quán hằng năm là cuộc thánh chiến tronglòng các đệ tử mỗi võ quán ở đất Ngạn Dương.

https://thuviensach.vn

Nhất là đối với các đệ tử võ quán Tùng Bách. Mấy năm nay, TùngBách dần trở thành võ quán hạng hai ở Ngạn Dương, cuộc đấu trên là cơ hội duynhất để họ lấy lại uy tín của võ quán! Mà mấy cuộc thi trước, sau khi chật vậtmới được vào vòng trong thì đã nhanh chóng bị loại, hoặc là ngay cả vòng loạicũng không qua nổi. nhưng lần này…

Có lẽ sẽ không như vậy nữa!

Không chỉ các đệ tử khác của Tùng Bách, ngay đến Hiếu Huỳnh cũngkhông chậm chạp, lề mề trong tập luyện như trước nữa, toàn tâm toàn ý tập trungtập luyện, cuối ngày, chân chỗ nào cũng đau nhức, mỏi nhừ.

“Đau quá!”

Hiếu Huỳnh than vãn, Bách Thảo không quan tâm, tiếp tục cúi đầuxoa dầu lên những chỗ đau cho Hiếu Huỳnh. Nói thật, đây là lần đầu tiên cô thấyHiếu Huỳnh luyện tập nghiêm túc như vậy.

“Nhẹ thôi! Nhẹ thôi! Á, đau chết được, sắp xong chưa?”

Hiếu Huỳnh kêu loạn xạ, cuối cùng thấy Bách Thảo ngẩng đầu, đóngnắp lọ dầu, vội nói:

“Ai da, từ từ, đừng dậy, đừng dậy, để mình xoa chân cho cậu!”

“Không cần, mình còn phải tập lát nữa.”

Bách Thảo cười, xoa xoa tay, ngồi trên mép giường bắt đầu thay võphục. Ở trường, nhân lúc nghỉ giữa giờ cô đã tranh thủ làm xong bài tập để vềvõ quán là có thể dốc toàn bộ sức lực và thời gian luyện tập. mặc dù bề ngoàisư huynh Diệc Phong lừ đừ như buồn ngủ, nhưng chỉ cần cô tỏ ý định muốn tậpthêm, anh liền tập cùng. Tối nay, cô muốn tập thêm một lát, Diệc Phong lập tứcủng hộ.

https://thuviensach.vn

Trong lòng Bách Thảo cảm thấy hơi áy náy.

Cô hiểu, mình đã làm phiền giờ nghỉ của sư huynh Diệc Phong.

Nhưng quả thật cô rất muốn tập thêm. Sư phụ luôn bảo cô còn quáthiếu kinh nghiệm giao đấu, bây giờ may mắn được tập cùng cao thủ Diệc Phong, cô không muốn lãng phí cơ hội quý báu.

“Ấy, vậy cậu đi đi, mình không đi nổi, đau đến không bước được nữarồi.” Hiếu Huỳnh lại đổ vật xuống giường, bỗng bật cười nói: “Bách Thảo, cậubiết không, mình rất khoái cuộc thi hàng năm giữa các võ quán! Hình như mọingười trong võ quán đều gắn bó với nhau hơn, cùng phấn đấu cho một mục tiêu!”

Sao cô không biết?

Mặc dù năm nào Toàn Thắng cũng đứng cuối danh sách, ngay đến vòngtrong cũng chưa bao giờ vào được, dù vậy, Bách Thảo vẫn nhớ trước mỗi cuộc thiđó, hầu hết các sư bá và đệ tử đều toàn tâm toàn ý luyện tập và chuẩn bị. Mặcdù thực lực của Toàn Thắng rất kém, bị các võ quán khác coi thường, nhưng nỗikhao khát vươn lên, đánh thắng một trận vẫn không thua kém các võ quán khác.

Chỉ có điều, cô chưa bao giờ có cơ hội tham gia.

“Thực ra, mình biết mình không thể đại diện cho võ quán tham giathi đấu, nhưng vẫn muốn cổ vũ cho các sư huynh, sư tỷ”, Hiếu Huỳnh nằm bò ragiường, mắt sáng long lanh.

“Nhưng hình như chỉ cần mình cố gắng luyện tập một chút là có thểkhiến bầu không khí chuẩn bị giao chiến trở nên náo nhiệt hơn!”

Đúng vậy.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay, thấy các đệ tử nỗ lực luyện tập với ngọn lửa bùngcháy trong lòng, mỗi tế bào trong người Bách Thảo đều bị kích động, tràn đấykhí thế.

“À, Bách Thảo, mình sẽ không nương tay đâu đấy!” Hiếu Huỳnh độtnhiên rất nghiêm túc, nói: “Mặc dù mình với cậu là bạn tốt, nhưng trận thi đấuthứ bảy này, mình sẽ dốc hết sức để thắng cậu!”

“Ừ, mình cũng thế”, cô gật đầu.

Dù là bạn thân đến mấy, một khi đã đứng trên sàn đấu thì đều làđối thủ, dốc hết sức thi đấu mới là tôn trọng bạn bè và đối thủ. Sư phụ đã dạycô như vậy.

“Ha ha, ôi trời, cứ nghĩ tới cuộc tranh tài thứ bảy tới là xúcđộng quá đi! Không được, mình cũng không ngồi yên được, Bách Thảo, mình với cậuđi tập đi.” Hiếu Huỳnh bật dậy, mặc võ phục.

Để chuẩn bị cho cuộc thi tuyển thứ bảy tới, các đệ tử của TùngBách đều thức khuya dậy sớm tập thêm, Bách Thảo là một trong những người chịukhó nhất.

Trời chưa sáng cô đã dậy.

Đêm rất khuya, mọi người đều ngủ cả, Diệc Phong quả thực khôngchịu nổi, cũng đã đi ngủ, cô vẫn một mình luyện tập trong phòng tập.

Đèn phòng tập dường như sáng thâu đêm.

Có mấy lần, Nhược Bạch đứng trong bóng tối ngoài cánh cửa giấy, nhìn cô gái vận võ phục đã cũ đứng trên đệm đấu.

Mặt đầy mồ hôi.

Mái tóc đen dính bết, dán vào thái dương.

https://thuviensach.vn

Đôi mắt kiên cường, tinh thần tập trung cao độ, nhìn đăm đăm mộtđiểm, hình như điểm đó chính là mục tiêu tấn công của cô! Tung người, phi chân!

Bách Thảo không hề hay biết sự xuất hiện và bỏ đi của Nhược Bạch.

Chỉ tiếc thời gian quá ngắn.

Giá như thời gian một ngày dài thêm chút nữa thì tốt nhưng thờigian vẫn vùn vụt trôi.

Hôm nay đã là thứ sáu.

Tan học, Bách Thảo vội vàng cầm cặp sách rảo bước đi ra, về sớmbao nhiêu là có thể tập sớm bấy nhiêu. Không biết tại sao, cô đột nhiên cảmthấy hết sức căng thẳng với cuộc thi đấu ngày mai, luôn cảm thấy đòn ra châncủa mình không đủ nhanh, không đủ mạnh.

Cô vẫn phải tập thêm.

Đây là cơ hội chờ đợi bao năm, cuối cùng đã có hy vọng tham giacuộc thi giữa các võ quán, dẫu là hy vọng mong manh, cô cũng sẽ không bỏ qua!

Nhưng, tại sao hôm nay trường lại đông đúc như vậy, người đôngnghịt, cả một đám đông chen chúc, không đi nổi, Bách Thảo hơi cuống.

“Có chuyện gì thế?”

Hiếu Huỳnh cũng muốn nhanh chóng quay về võ quán, tranh thủ tập. hôm nay, không biết xảy ra chuyện gì, các lớp cấp Hai và cấp Ba ở những địađiểm khác nhau, tuy cuối cùng đều phải theo con đường chính ra ngoài cổng, vàogiờ tan học dòng người luôn đông đúc, nhưng chưa bao giờ đông đúc và chen chúcnhư vậy!

Hít một hơi thật sâu, Bách Thảo nén nỗi sốt ruột, sư phụ đã nhiềulần nhắc nhở, tính cô quá nóng nảy, dễ xúc động, là điều đại kỵ trong thi đấu.

https://thuviensach.vn

“Chỗ kia kìa.”

Bình tĩnh lại, nhìn thấy nguyên nhân gây ùn tắc. Ở một chỗ cáchcổng trường mười mấy mét có một đám đông học sinh tụ tập chen chúc, hình nhưvây quanh ai đó, người mỗi lúc càng đông khiến đường tắc nghẽn.

Từ xa, thỉnh thoảng có thể nghe thấy những tiếng nói cười phấnkhích và xúc động từ đám đông.

Hình như có ngôi sao nào đó xuất hiện.

Có lẽ đúng là ngôi sao, bởi vì mặc dù đứng cách khá xa, cũng hoàntoàn không nhìn thấy người bị đám đông bao vây là ai. Nhưng cô vẫn có thể cảmnhận được bầu không khí hâm mộ cuồng nhiệt của đám đông.

Cuối cùng, khi cô cùng Hiếu Huỳnh cố chen ra khỏi cổng trường, vềtới võ quán, thay xong võ phục, chạy suốt dọc đường đến gần phòng tập, lại mộtlần nữa chứng kiến bầu không khí tương tự.

Bách Thảo ngơ ngác nhìn vào bên trong phòng tập.

Thấy các đệ tử mấy ngày lao vào tập luyện căng thẳng chuẩn bị chocuộc thi tuyển thứ bảy tới lại chưa triển khai tập luyện, mà cũng vây quanh mộtngười nào đó như đám học sinh ngoài cổng trường, hào hứng náo nhiệt, tranh nhaunói.

Bách Thảo không nhìn rõ hai người bên trong, nhưng có thể nhận rađó là một thanh niên và một thiếu nữ. Nhìn thoáng qua cũng có thể biết đó lànhững nhân vật xuất chúng, quanh họ như có lớp hào quang tỏa sáng, ánh mắt nóngbỏng như ánh nắng hè.

Nhược Bạch đứng ngoài đám đông đó.

https://thuviensach.vn

Dáng người thẳng tắp, thanh tú như thân tùng, vẫn vẻ lãnh đạmthường ngày, hình như không mấy quan tâm tới hai người đang được đám đông vâyquanh, nhưng Bách Thảo cảm thấy anh có gì đó rất khác.

Cô bất giác nhìn anh chăm chú.

Một Nhược Bạch rất khác người mà cô nhìn thấy hàng ngày, mặc dùthoạt nhìn vẫn có vẻ lạnh lùng xa cách cố hữu, nhưng hình như từ ngón tay đếnsống lưng, mỗi tế bào trên cơ thể anh đều căng thẳng.

Nhược Bạch ngẩng đầu.

Anh nhìn cô, ánh mắt hững hờ, lạnh lùng.

Bách Thảo vội cụp mắt, đột nhiên cảm thấy mình vừa xúc phạm đến bímật riêng tư của người khác.

“Cho cậu biết nhá, thì ra là anh Đình Hạo và chị Đình Nghi!” Lờinói vui vẻ của Hiếu Huỳnh từ vòng trong cùng đám đông vọng ra. “Thảo nào màchấn động cả trường học, lần này hai người đi Hàn Quốc một thời gian dài, nhấtđịnh đã học được rất nhiều điều ở võ quán Xương Hải!”

“Có thể học được những gì từ võ quán Xương Hải.” Đó là giọng củaSơ Vy sư tỷ. “Người của Xương Hải hoàn toàn không thể là đối thủ của anh ĐìnhHạo.”

“Đúng thế! Đúng thế!”

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách nghĩ đến trận đấu lần trước vớiKim Mẫn Châu, đệ tử của Xương Hải.

“Võ quán Xương Hải cũng chẳng có gì ghê gớm!”

“Mấy hôm trước Xương Hải cũng từng giao hữu với bọn em, bị bọn emđá cho lăn lóc!”

https://thuviensach.vn

“Một nữ đệ tử của Xương Hải không đánh được bọn em, còn òa khóc huhu!”

“Đúng thế! Đúng thế!”

“Với trình độ của họ, thách cả bốn, năm người cùng ra tay cũnghoàn toàn không phải là đối thủ của sư huynh Đình Hạo! Chưa biết chừng, có khivõ quán Xương Hải phát hiện trình độ Taekwondo của chúng ta tiến bộ quá nhanh, có thể không địch nổi nên mới mời sư huynh Đình Hạo và sư tỷ Đình Nghi đến giaohữu để ăn trộm cao thủ của chúng ta!”

“Đúng, chắc chắn là thế!”

“Trước khi tôi và anh trai đến đây, lúc ở võ quán Xương Hải cũngđã nghe nói.” Giọng thiếu nữ trong trẻo, nhẹ nhàng như làn gió xuân lướt trênmặt nước: “…Có một cô bé tên là Thích Bách Thảo đã đánh bại Kim Mẫn Châu, đúngkhông?”

“Ôi, chị Đình Nghi cũng biết rồi!” Hiếu Huỳnh vui vẻ nói: “Chínhlà Thích Bách Thảo đánh bại cô Kim Mẫn Châu đó. Bách Thảo giỏi lắm, cô ấy là…”

“A, Bách Thảo cậu đến rồi!” Ngoái đầu nhìn thấy Bách Thảo đứngngoài đám đông, Hiếu Huỳnh vội vẫy tay gọi. “Mau vào đây! Nhanh lên! Đây là anhĐình Hạo và chị Đình Nghi của võ quán Hiền Võ! Chắc chắn trước đây cậu đã nghedến tên các anh chị ấy, đúng không?”

Cùng với cái vẫy tay của Hiếu Huỳnh, các đệ tử của Tùng Bách cũngdạt ra chừa một lối đi, Bách Thảo nhìn thấy hai nhân vật truyền thuyết, ĐìnhHạo của võ quán Hiền Võ và em gái Đình Nghi.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy họ.

https://thuviensach.vn

Chàng trai tuấn tú, chói lọi như ánh mặt trời, đôi mắt sáng đangnhìn cô. Bách Thảo ngây người, bối rối cụp mắt, anh ta lại mỉm cười, như nhìnthấy một nhân vật hết sức thú vị.

Cô thiếu nữ lại mang vầng hào quang khác, đó là hào quang của ánh trăng, nhu mìvà thanh tĩnh, mỉm cười với Bách Thảo đang đứng ngây ra bên ngoài đám đông, hỏi:

“Em chính là Bách Thảo?”

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Trước khi về nước, Mẫn Châu một mực đòi đấu với em lần nữa, xem võ công của em là trình độ gì, tại sao cô ấy lại thua." Đình Nghi bướcđến, ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái có cặp chân dài, đôi mắt to, hay mắt như mắtnai, nói tiếp: "Em mới đến võ quán Tùng Bách phải không? Trước đây khôngthấy em".

"Vâng!"

Bách Thảo dời mắt khỏi Đình Hạo, nhìn sang thiếu nữ tên Đình Nghi, trong lòng hơi xúc động.

Hai an hem Đình Hạo, Đình Nghi bẩm sinh xuất chúng, từ nhỏ đã đượccoi là cặp anh em Taekwondo tài năng. Đầu năm ngoái, cả hai cùng tham gia giảiTaekwondo thanh niên thế giới tổ chức tại Hàn Quốc. Đình Nghi lọt vào vòng támtuyển thủ xuất sắc nhất hạng cân của cô, còn Đình Hạo chiến thắng tuyển thủIran, Mỹ và Hàn Quốc, xuất sắc giành chức vô địch hạng cân của anh. Đây làthắng lợi chưa từng có trong các giải đấu Taekwondo gần đây có thanh niên TrungQuốc tham gia!

Khi tin tức từ nước ngoài bay về, tên của Đình Hạo và Đình Nghixuất hiện la liệt trên các mặt báo. Bách Thảo đã cầm một tờ báo xem suốt cảbuổi tối, trên trang báo đó bức ảnh Đình Hạo mình khoác lá cờ tổ quốc, đứngtrên bục cao nhất, bức ảnh hơi mờ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nụ cười rạng ngờinơi khóe miệng của anh.

https://thuviensach.vn

Lúc đó cô đã thầm nghĩ...

Nếu như có thể trở thành nhà vô địch như anh, đứng trên bục vinhquang, mình khoác lá cờ tổ quốc, nghe quốc ca táu bên tai...

Nhìn thấy anh em Đình Hạo, Đình Nghi ở khoảng cách gần như vậy, Bách Thảo đột nhiên hơi hốt hoảng, đến mức không nghe rõ Đình Nghi đang nói gìvới mình. Cứ tưởng Đình Nghi giỏi như vậy chắc sẽ rất kiêu kỳ, xa cách nhưngánh mắt nhìn cô lại vô cùng dịu dàng.

"Đáng tiếc, lần này không mặc võ phục. "Đình Nghi mỉmcười lịch thiệp. "Nhưng lần này tôi sẽ ở lại võ quán Tùng Bách mấy ngày, có cơ hội chúng ta thử giao hữu, em thấy thế nào?"

Bách Thảo bỗng sững người, Hiểu Huỳnh phải huých vào người mới sựctỉnh, vội vàng trả lời:

"Vâng!"

Cô không dám tin vào tai mình, sao lại có thể được giao đấu vớicao thủ như Đình Nghi! Quả là chuyện chưa từng dám nghĩ.

Nghe thấy Bách Thảo sẽ có cơ hội giao đấu với Đình Nghi, các tiểuđệ tử của Tùng Bách hâm mộ vô cùng, họ tranh nhau vây lấy Đình Nghi, ngỏ ý saukhi kết thúc cuộc thi lựa chọn đại diện của võ quán cũng muốn được giao hữu vớicô, đến khi Nhược Bạch ra lệnh cho các đệ tử bắt đầu tập luyện mới thôi.

Do ngày mai đã bắt đầu cuộc thi tuyển trong võ quán, lại có anh emĐình Hạo chứng kiến nên các đệ tử của Tùng Bách như được tiếp thêm sức mạnh, nhiệt huyết dâng trào, đặc biệt hăng hái hơn mọi ngày. Đá trước, đá sau, đángang, tạt chéo, mỗi động tác đều tiếc là không thể đưa ra sức mạnh mười haiphần! nhưng động tác của Bách Thảo không hiểu sao, bỗng trở nên thiếu linhhoạt, cứng nhắc, cô luôn vô tình liếc nhìn Đình Hạo, Đình

https://thuviensach.vn

Nghi, muốn mình thểhiện tốt hơn, tốt hơn nữa trước mặt họ! Kết quả lại trái ngược!

"Cô lại đá vào tay tôi rồi."

Bên tai vang lên tiếng của Diệc Phong, Bách Thảo vội thu chân lạinhư vừa tỉnh mộng, nhìn thấy cổ tay phải cầm tấm bìa của Diệc Phong đỏ lên.

"Xin lỗi!"

"Mới nhìn thấy thần tượng là đã phân tán tư tưởng, sức tậptrung dể bị phân tán như vậy sao?" Diệc Phong lại ngáp, hình như khôngnghe thấy câu xin lỗi của Bách Thảo. "Tình trạng trước khi thi đấu như thếnày, cuộc thi ngày mai tôi thấy cơ hội của cô không lớn."

"Xin lỗi!"

Bách Thảo xấu hổ đỏ mặt. Sư phụ đã dạy, khi tập luyện phải tậptrung chú ý, tuyệt đối không được phân tâm, không nên cho rằng tập luyện khôngphải là thi đấu mà có thể lơ đễnh. Cô đã luôn tuân thủ như vậy, không ngờ, hômnay nhìn thấy anh em Đình Hạo lại trở nên bất thường.

"Tiếp tục!"

Diệc Phong giơ cao tấm bia chân, Bách Thảo không dám phân tâm, tậptrung tinh thần, nghe khẩu lệnh của Nhược Bạch, hướng về tấm bia giơ cao trongtay Diệc Phong, tung chân đá.

Sau khi buổi tập kết thúc, Bách Thảo mới phát hiện anh em ĐìnhHạo, Đình Nghi đã rời khỏi phòng tập từ lúc nào. Khi ăn cơm tối, Hiểu Huỳnhnói, mấy ngày này anh em họ sẽ ở lại võ quán Tùng Bách, nhân tiện sẽ xem cuộcthi tuyển ngày mai.

"À, Hiền Võ với Tùng Bách chúng ta có quan hệ rất tốt."

https://thuviensach.vn

Sau bữa cơm, cùng Hiểu Huỳnh đến phòng tập, trên các đệm đấu đãđầy các đôi đang tập. Tối nay Diệc Phong không đến, vậy là cô đành tập với HiểuHuỳnh. Lúc nghỉ giải lao, Hiểu Huỳnh vừa lau mồ hôi vừa nói nói Bách Thảo.

"Quán chủ phu nhân và Phương phu nhân là bạn tâm giao từ hồihọ còn những tiểu thư khuê các. Khi anh Đình Hạo và chị Đình Nghi còn rất nhỏ, Phương phu nhân thường đưa họ đến đây chơi. Họ rất thân với sư huynh Sơ Nguyênvà sư tỷ Sơ Vy, cho nên, lần này vừa từ Hàn Quốc trở về là họ đến thăm và ở lạichơi luôn."

"Ra thế!"

Bách Thảo ngồi trên đệm bóp hai chân, không biết có phải do căngthẳng không mà cô cảm thấy chân mình trở nên cứng hơn bình thường.

"Thực ra, võ quán Tùng Bách ngày xưa cũng rất khá." HiểuHuỳnh thở dài, mân mê tấm bia chân trong tay. "Lúc sư huynh Sơ Nguyên còntập Taekwondo, võ quán Tùng Bách đã rất nổi tiếng. Năm Sơ Nguyên mười bốn tuổi, bằng tuổi bọn mình bây giờ, hầu như trong các giải đấu các hạng cân, anh ấy đềuđoạt chức vô địch. Mặc dù chưa bao giờ ra nước ngoài thi đấu, nhưng mọi ngườiđều cảm thấy chỉ cần sư huynh Sơ Nguyên tham gia, nhất định sẽ đoạt chức quán quân."

"Sư huynh Sơ Nguyên cũng từng luyện Taekwondo sao?"

Bách Thảo rất đỗi kinh ngạc.

"Đúng thế, cậu chưa nghe nói à? Có thể nhiều người không nhớ, nhưng mình không bao giờ quên." Hiểu Huỳnh buồn bã thở dài, nói tiếp:"Hồi đó thật là huy hoàng, anh Đình Hạo lúc đó còn nhỏ, rất sùng bái sưhuynh Sơ Nguyên, suốt ngày chạy theo sư huynh. Các võ quán khác cũng rất hâm mộTùng Bách có một tài năng nhỏ tuổi như Sơ Nguyên. Sư huynh Sơ Nguyên hầu như làthần tượng trong lòng mỗi đệ tử các võ quán."

https://thuviensach.vn

Bách Thảo ngây người lắng nghe.

Chàng trai điềm đạm với đôi mắt trong veo, cái nhìn dịu dàng thanhtĩnh như không vướng bụi trần, sống trong căn nhà gỗ nhỏ gần như cách biệt thếgiới...

"Nhưng đến năm mười lăm tuổi, chuẩn bị thi nâng cấp lên đaiđen thì sư huynh Sơ Nguyên đột nhiên quyết định từ bỏ Taekwondo. Dù ai khuyêngiải thế nào cũng không thay đổi, cương quyết đi theo ngành y, về sau thi đỗvào trường Đại học Y nổi tiếng." Hiểu Huỳnh cau mày, tiếp tục than thở:"Cậu không biết đâu. Lúc đó, sư huynh Sơ Nguyên buồn lắm. Mọi người đềucho là anh ấy bị điên, sư phụ gần một năm không nói chuyện với anh ấy, các sưhuynh, sư đệ cũng giận, không nói với anh ấy. Sơ Nguyên bị hoàn toàn cô lậptrong võ quán này."

Lòng Bách Thảo thắt lại.

Cô rất hiểu cảm giác bị mọi người cô lập, không ngờ sư huynh SơNguyên cũng từng trải qua cảnh ngộ như vậy.

"Cũng không nên trách mọi người giận Sơ Nguyên, từ khi SơNguyên từ bỏ Taekwondo, sau khi sư huynh Nhược Bạch trở thành đại đệ tử, trongcác cuộc thi đấu hằng năm giữa các võ quán, Tùng Bách càng ngày càng kém. Banăm nay, nhiều nhất cũng chỉ lọt vào vòng trong, đánh một trận là bị loại, nămngoái ngay vòng trong cũng không vào được. Trong mắt các võ quán, võ quán TùngBách cũng rớt xuống võ quán hạng hai." Hiểu Huỳnh cúi đầu thở dài: "Nếusư huynh Sơ Nguyên vẫn còn tiếp tục thi đấu, võ quán Tùng Bách nhất định đượccác võ quán khác tôn trọng. Ôi...".

"Ôi dào, không nói nữa, nói cũng chẳng ích gì! Nếu lần thinăm nay có thể đạt thứ hạng tốt, Tùng Bách có thể lấy lại được danhtiếng!" Hiểu Huỳnh đứng dậy, nói với Bách Thảo lúc này đang đứng sững ngơngác. "Nhanh lên, chúng mình tập tiếp, ngày mai đã thi rồi!".

https://thuviensach.vn

Bách Thảo và Hiểu Huỳnh còn tập thêm một tiếng nữa. Các đệ tử đãvề hết, Hiểu Huỳnh cũng về đi ngủ, Bách Thảo vốn định ở lại tập thêm như mấyngày vừa rồi, nhưng cảm thấy cơ thể mình càng tập càng cứng, hình như động táccũng biến hình, lòng bỗng hoang mang cực độ. Giống như một việc chờ đợi đã lâu, bây giờ sắp đến, lại thấy hốt hoảng, chỉ sợ không nắm được cơ hội.

Thu chân về sau cú đá, cô ngây người đứng trên đệm.

Xung quanh yên tĩnh.

Muốn cho lòng mình yên tĩnh nhưng đầu óc lại suy nghĩ miên man. Hít một hơi thật dài, cố xua đuổi mọi ý nghĩ, cô quyết định không tập nữa, đilấy dụng cũ, bắt đầu lau đệm. Ngày mai ở đây sẽ diễn ra cuộc thi tuyển trong võquán, chỉ người chiến thắng mới giành được tư cách đại diện cho Tùng Bách thamgia cuộc so tài với các võ quán khác, mà trong toàn võ quán chỉ có một suất. Dụquán chủ và sư huynh Nhược Bạch đã cho cô cơ hội giành suất đó, còn cô...

Có thể thắng không?

Cô có thể chiến thắng sư tỷ Sơ Vy và sư tỷ Tú Cầm không?

Đệm đã lau sạch bóng, nhưng tâm trạng cô không sao bình yên được. Tắt đèn, đóng cửa phòng tập, cô cầm chổi bắt đầu quét bên ngoài.

Đêm lạnh như nước.

Bất giác, Bách Thảo nhận ra mình đã quét gần đến căn nhà gỗ của SơNguyên. Dưới ánh trăng, tiếng nước suối chảy êm đềm, ngẩng đầu là có thể nhìnthấy cửa sổ căn nhà đó, ánh đèn trong phòng ám áp, tiếng cười nói của bốn ngườitrong đó còn ám hơn ánh đèn.

Anh em Đình Hạo vẫn còn ở đó.

https://thuviensach.vn

Nhờ ánh trăng, quét con đường nhỏ xung quanh căn nhà, Bách Thảothậm chí có thể nghe thấy tiếng cười ám áp của Sơ Nguyên, nhưng không nhìn thấykhuôn mặt tươi cười của anh, chỉ thấy Đình Nghi ngồi bên cạnh, khuôn mặt kiềudiễm, thanh tao, đang nghiêng đầu nói thầm gì đó với Sơ Nguyên, trông hai ngườicó vẻ rất thân thiết.

Bách Thảo cúi đầu lặng lẽ quét.

Sau khi chính thức hỏi, quét dọn xung quanh nhà không quấy rầy sựyên tĩnh của anh và được cho phép, cô thường đến đây. Mỗi lần chỉ cần đến gầncăn nhà, nhẹ nhàng quét trên mặt đường, quét sạch từng hạt bụi, lòng cô độtnhiên trở nên vô cùng yên ả.

Hiểu Huỳnh nói cô là người trầm tĩnh, luôn chê cô ít nói.

Nhưng sư phụ đã dạy.

Sư phụ nói, Bách Thảo, tính cách con quá quyết liệt, nếu không kìmchế, có thể sẽ gây chuyện, cho nên phải thận trọng trong từng lời nói, hànhđộng, cố gắng bình tĩnh, mọi việc phải suy nghĩ thấu đáo.

Vậy là cô cố gắng im lặng, ít nói.

Cô càng lặng lẽ, không nói, sư phụ càng tán thưởng. Dần dần cô đãquen im lặng, tính cách cũng trầm hơn nhiều so với lúc được sư phụ mang vềnuôi. Chỉ có những lúc, khi ngọn lửa trong ngực bị đốt cháy, không thể kìm chế, như lúc đánh lại Tú Đạt, lúc chứng kiến việc làm của Trịnh sư bá và lúc Kim MẫnChâu khiêu chiến.

Từ sâu trong lòng cô như có một con rồng vùng vẫy.

Cô thường lo lắng, sợ nhỡ có ngày mình thật sự không kìm chế được, khi quá xúc động sẽ gây ra chuyện gì không thể cứu vãn. Còn bây giờ, chỉ

https://thuviensach.vn

cầnyên lặng quét ở đây, nhìn thấy con đường đã được quét sạch như lau, trong lòngcô mới thấy bình yên thư thái.

Cô thích quét.

Từng động tác lặp lại, hình như tâm trạng căng thẳng đến mấy cũngcó thể trở nên nhẹ nhàng.

Ánh trăng sáng...

Không biết bao lâu, Bách Thảo quét đằng trước, đằng sau căn nhà, lại không biết bao nhiêu thời gian, từ sau căn nhà quét đến gốc cây đa đó.

Đó là một cây đa cổ thụ.

Cành lá rậm rạp, cành cây to, thô ráp, xù xì, rễ dài rủ xuống, cắmvào lòng đất. Ánh trăng mờ ảo lọt qua kẽ lá, lốm đốm, láp lánh như ánh sao.

"... Nghe nói, Ân Tú của võ quán Xương Hải là tuyển thủ rấtgiỏi. "Giọng nói của Sơ Vy bỗng vang lên từ phía sau thân cây: "Cóđúng như vậy không?".

"Đúng, cô ấy rất có tư chất", giọng chàng trai âm vang, rõ ràng.

"Nghe nói, cô ấy cũng rất đẹp?", giọng Sơ Vy thoáng ngậpngừng.

"Rất đẹp."

Hình như Sơ Vy ngây người ra, không biết là do cô gái tên Ân Tú đóđẹp thật hay do câu trả lời thành thật của chàng trai.

"... Vậy, cô ấy đẹp hay là em..." Hình như thấy mình lỡlời, Sơ Vy lập tức nói chữa: "... Hay là chị Đình Nghi đẹp hơn?".

https://thuviensach.vn

" Ha ha ha...", chàng trai cười phá lên, "tại saolại quan tâm chuyện đó, chẳng lẽ khi các cô lên sàn đấu, cũng phải nhìn xem đốithủ có đẹp bằng mình không à!".

"Anh Đình Hạo!"

Sơ Vy tức giận giậm chân, nhưng khi nói tiếp, lại trở nên có gìbăn khoăn và bất an, giọng nói hình như không tự nhiên, bối rối và thấpthỏm.

"Anh Đình Hạo..."

Bách Thảo nín thở, nhẹ nhàng cầm chổi ra khỏi gốc cây, cản thậnkhông giẫm lên lá khô dưới gốc. Thì ra Sơ Vy thích Đình Hạo, khi nghe thấy HiểuHuỳnh nói vậy, mọi người có vẻ không tin, đều cho rằng Sơ Vy và Nhược Bạch làmột đôi rất đẹp, một cặp thanh mai trúc mã, cũng lạnh lùng kiêu ngạo nhưnhau.

A, mình đang nghĩ gì nhỉ.

Bách Thảo vừa đi vừa lắc đầu, xua đuổi ý nghĩ kỳ lạ vừa nảy ratrong đầu, đột nhiên cảm thấy có bóng người phía trước liền ngẩng đầu lên nhìn.

Là Sơ Nguyên và Đình Nghi.

Hai người sánh vai trên con đường nhỏ, ánh trăng mờ ảo, tinhkhiết, tỏa ánh bạc bao phủ lên người họ. Lúc này, trông họ giống như từ một bứctranh bước ra, đẹp, thanh cao, xa vời không vướng bụi trần.

Hai người đang khẽ nói cười gì đó.

Khóe miệng Đình Nghi ẩn hiện nụ cười, đôi mắt nhìn Sơ Nguyên êmđềm, dịu dàng. Cách mấy bước nên Bách Thảo không nghe rõ Đình Nghi nói gì, chỉcảm thấy giọng nói đó hay như nghe tiếng suối chảy.

Sơ Nguyên nhìn thấy Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

Mặt anh lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn cây chổi trong tay cô, nói:"Sao muộn thế này còn quét?".

"Xong ngay đây ạ."

"Nghỉ đi, em đã quét rất sạch rồi", Sơ Nguyên dịu dàngnói.

"Vâng, xin lỗi." Bách Thảo cúi đầu, cảm thấy mình làngười thứ ba chen vào phá vỡ khung cảnh thần tiên vừa rồi.

"Cô bé ngốc, xin lỗi gì?" Anh cười, giơ tay xoa đầu cônhư một người anh. "Ngày mai chẳng phải đã phải thi tuyển rồi sao? Mấyngày tập luyện vất vả rồi, tối nay nên nghỉ sớm đi."

Anh...

Sao anh biết cô luyện tập vất vả, Bách Thảo nghi hoặc nhìn.

"Người cuối cùng rời khỏi phòng tập hằng đêm không phải là emsao?", Sơ Nguyên mỉm cười nói. Mỗi tối thức khuya đọc sách, khi mệt thườngđi dạo trong võ quán, anh luôn nhìn thấy bóng cô qua cửa giấy phòng tập, khôngmệt mỏi, như một chú nai quật cường tràn đầy sinh khí.

"... Là em."

Một cảm giác êm dịu trào dâng trong lòng. Cô cứ tưởng đêm khuyachỉ có một mình đơn độc trong phòng tập, vậy mà thỉnh thoảng vẫn có bóng anhbên ngoài.

"Hy vọng ngày mai em có thể giành được thành tích như mongmuốn." Cầm chiếc chổi trong tay cô, Sơ Nguyên nói tiếp: "Cho nên bâygiờ em về phòng nghỉ đi, được không?"

"Không cần, em xong ngay đây."

https://thuviensach.vn

Bách Thảo muốn lấy lại cây chổi, luống cuống thế nào lại chạm vàotay Sơ Nguyên. Ngón tay anh ấm nóng, khiến cô giật mình, vội buông ra, chân taycàng cuống khi thấy Đình Nghi nói:

"Anh Sơ Nguyên quan tâm em, đừng tranh cãi nữa, đi nghỉđi!" Đình Nghi dịu dàng nhìn vào mắt Sơ Nguyên, lại nhìn Bách Thảo:"Rất mong ngày mai em thể hiện thật tốt, có thể đánh bại Mẫn Châu, thựclực của em phải rất tốt. Cố lên!".

"... Vâng."

Vô cùng cảm kích lời cổ vũ của Đình Nghi, nhưng nhìn thấy haingười họ đẹp như tranh đi bên nhau, trong lòng cô lại có gì đó khắc khoải khôngyên, nhẹ nhàng thấm thía giống nỗi buồn vô cớ.

Trở về phòng, Hiểu Huỳnh đã chui vào chăn ngủ. Sau khi đánh răngsúc miệng, cô cũng lên giường nhưng trăn trở mãi vẫn không ngủ được.

"Bách Thảo..."!

Trong bóng tối, đột nhiên vang lên giọng nói ngập ngùng của HiểuHuỳnh.

Bách Thảo lập tức nằm im, không cựa quậy.

"Vẫn chưa ngủ sao? Tại mình đánh thức cậu hả?"

"Không phải, mình cũng mãi không ngủ được.", Hiểu Huỳnhlại do dự một lát rồi nói: "Bách Thảo à, mình có câu này muốn nói vớicậu..."

"Cái gì?" Bách Thảo bỗng cảnh giác.

"... Cậu cũng không nên đặt quá nhiều hy vọng!"

"Sao?"

https://thuviensach.vn

"Bách Thảo, mình biết cậu luyện tập rất chăm chỉ, cũng rất cốgắng", Hiểu Huỳnh đắn đo nói, "nhưng chỉ có một nữ được chọn, dù võcông của cậu rất lợi hại, nhưng sư tỷ Sơ Vy, sư tỷ Tú Cầm có thể còn lợi hạihơn... Mình là bạn cậu, đương nhiên hy vọng cậu chiến thắng, có thể tham gia sotài với các võ quán... Nhưng... nhưng nếu cậu thua sư tỷ Sơ Vy hay sư tỷ Tú Cầmthì liệu cậu có buồn lắm không...".

"Sẽ buồn!" Thua đương nhiên là buồn, nhưng cô chưa hiểuHiểu Huỳnh định nói gì.

"A, mình biết cậu rất buồn." Hiểu Huỳnh rụt đầu vào chănnhư tránh một cú tấn công, nói tiếp: "Có lẽ là lỗi của mình. Mình nói năngcó phần phóng đại, luôn tán dương cậu, bảo cậu lợi hại, võ công cao siêu... Mình thực sự cảm thấy võ công của cậu rất lợi hại... nhưng ngộ nhỡ ngày maikhông đánh được sư tỷ Sơ Vy hoặc sư tỷ Tú Cầm... chắc cậu sẽ rất thất vọng... Nếu ngày thường mình không nói quá lên... Nếu mình không để cậu quá hy vọng... Ngộ nhỡ ngày mai cậu thua, cậu sẽ không quá thất vọng, chán nản chứ...".

Cuối cùng, Bách Thảo đã hiểu điều Hiểu Huỳnh muốn nói.

"Hi hi..." Không nhịn được, Bách Thảo bật cười, nhìntrần nhà tối om, nói: "Sao có thể như vậy chứ? Nếu ngày mai mình thua, chỉchứng tỏ kỹ thuật chưa bằng người khác, sẽ thất vọng buồn bã một chút, sau đólại tiếp tục cố gắng, sẽ không nghiêm trọng như cậu nghĩ đâu".

"Phù... thế thì tốt."

Hiểu Huỳnh thở phào, chỉ cần Bách Thảo chuẩn bị tâm lý như vậy làđược. Thời gian này sống ở võ quán Tùng Bách, sắc mặt Bách Thảo đã tốt hơnnhiều, nói cũng nhiều hơn, cô chỉ ngại nếu bị thua, bị sốc, Bách Thảo sẽ lạitrở nên lầm lì không nói không rằng như trước.

"Nhưng, Hiểu Huỳnh..."

https://thuviensach.vn

Một lúc lâu sau, Bách Thảo kéo cao chăn, quấn chặt vào người, ngơngẩn nói: "Thực sự mình rất muốn thắng, rất muốn, mình muốn tham gia cuộcthi đấu giữa các võ quán, từ trước tới giờ mình chưa từng được tham gia cuộcthi đấu chính thức nào...".

Hiểu Huỳnh đã ngủ, tiếng thở đều đều vang lên trong phòng.

Bách Thảo cũng nhắm mắt.

Thực sự cô rất muốn giành chiến thắng trong cuộc thi ngày mai.

Tại một căn phòng khác.

"Không biết cuộc thi đấu của phía nữ trong võ quán ngày maicó thú vị không!" Diệc Phong nằm trong chăn, ngáp liên tục, thủng thẳngnói: "Chẳng trách cậu bắt mình tập với Bách Thảo, còn tưởng là cậu báo thùlúc trước mình đã trúng ngực cậu, bây giờ xem ra, cậu cũng quan tâm tiềm lựccon bé đó".

Mùi mực phảng phát.

Nhược Bạch lặng lẽ, tập trung chú ý vào từng nét bút. Trên tranggiấy trắng tinh, từng ô chữ nối nhau hiện ra, dường như anh đang chìm đắm trongmột thế giới khác không nghe thấy tiếng Diệc Phong.

"Thể lực của con bé rất tốt. Nghe nói học cùng lớp với HiểuHuỳnh, có lẽ mười bốn tuổi, Sơ Vy và Tú Cầm hơn ba tuổi, nhưng khi ra chân lựcbùng phát không bằng con bé ấy", Diệc Phong nằm thoải mái trong chăn nói,"Hơn nữa, con bé này rất chịu khó, kiến thức cơ bản rất vững, chỉ thiếukinh nghiệm thi đấu!".

Như tiếng mưa rơi trơn tuột không một tiếng động.

Các con chữ lặng lẽ hiện ra trên trang giấy.

https://thuviensach.vn

"Cuộc thi đấu năm nay, Bách Thảo có khả năng thay thế Sơ Vyhoặc Tú Cầm xuất chiến không? Dù sao trận đánh với Kim Mẫn Châu lần trước, conbé cũng đánh rất đẹp." Diệc Phong lại ngáp, mắt lờ đờ sắp ngủ.

Để khích lệ nữ giới luyện Taekwondo, cuộc thi hằng năm giữa các võquán yêu cầu trong ba đại diện của mỗi võ quán nhất thiết phải có một nữ tuyểnthủ. Mà từ trước, ngay cả khi Sơ Vy và Tú Cầm chưa xuất chiến, mỗi lần vào đượcvòng trong, hầu như các nữ tuyển thủ của Tùng Bách chưa bao giờ giành chiếnthắng, áp lực nhìn chung đều rơi vào các tuyển thủ nam.

"Phải xem biểu hiện ngày mai." Nhìn những chữ vừa viếttrên trang giấy, Nhược Bạch cau mày, đẩy sang một bên, lại lấy tờ giấy khác."Taekwondo không phải chỉ dựa vào sức lực, cũng không phải chỉ cần khổluyện là được!"

Lần thực chiến với Kim Mẫn Châu hôm đó quả nhiên là đẹp, nhưngnguyên nhân lớn nhất khiến Bách Thảo có thể đá bay Kim Mẫn Châu là do cô ta quátự phụ, trước sau chỉ ra cùng một đòn. Nếu trong cuộc thi tuyển ngày mai, và cảcuộc thi các võ quán một tháng nữa, đối thủ Bách Thảo sẽ gặp tuyệt đối khôngthể chỉ sử dụng một cách tấn công như Kim Mẫn Châu.

Sáng hôm sau.

Tất cả các đệ tử mặc võ phục trắng tinh tập hợp trong phòng tập, cánh cửa giấy mở toang, ánh mặt trời rực rỡ chiếu trên những chiếc nệm đấu đãđược lau sạch bóng. Bách Thảo thẳng người đứng trong hàng ngũ, nghe thấy tiếngthở hình như hơi gấp hơn thường ngày của đồng đội xung quanh, tim cô bỗng dưngcũng bắt đầu đập loạn nhịp, hít thở sâu mấy lần, vẫn không thể chế ngự niềmhưng phấn bắt đầu trào dâng trong huyết quản.

"Bách Thảo, căng thẳng phải không?"

https://thuviensach.vn

Lòng bàn tay Hiểu Huỳnh túa mồ hôi, nhhinf Nhược Bạch đang đi đếnmỗi lúc một gần, biết rõ sau khẩu lệnh của anh, cuộc thi tuyển của võ quánchính thức bắt đầu. Mặc dù biết cơ hội đại diện võ quán tham chiến là hết sứcmong manh, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ hy vọng.

"Ừ, cũng hơi hơi."

Bất giác cô thắt lại đai lưng chặt hơn, bắt đầu hít thở sâu, tậptrung tinh thần, không nên căng thẳng, không nên căng thẳng, căng thẳng khôngcó lợi cho thi đấu.

Tiếp tục hít thở sâu, đột nhiên Bách Thảo phát hiện đồng đột xungquanh cũng đều căng thẳng, co người nắm chặt tay, có người mươr mắt trừngtrừng, có người liên tục hít thở sâu như mình. Tú Cầm cũng căng thẳng mím môi, không khí như đông lại.

Chỉ có Sơ Vy đứng ngay hàng đầu là có một vẻ khác hẳn.

Từ vị trí của Bách Thảo, có thể nhìn thấy khuôn mặt trắng xanhkhác thường của Sơ Vy, môi khô, hơi tái, hàng mi rủ xuống, ánh mắt thất thầnnhìn về phía trước.

Chị ấy bị ốm sao?

Bách Thảo nghĩ tới được mẫu đối thoại nghe được cạnh gốc đa tốiqua, liệu có phải sư tỷ Sơ Vy thức quá khuya nói chuyện với Đình Hạo, khôngđược nghỉ ngơi nên sức khỏe không tốt, bị ốm rồi không?

Nhược Bạch đi vào phòng tập.

Đình Hạo và Đình Nghi theo sau, tiến đến một góc phòng rồi ngồixuống. Khi họ đi qua, hàng mi Sơ Vy khẽ lay động, vừa như muốn ngẩng lên nhìnvừa như không, nhưng rồi vẫn cụp mắt xuống.

https://thuviensach.vn

"Buổi sáng nhóm nữ thi đấu, buổi chiều nhoms nam."

Giọng của Nhược Bạch khiến sự chú ý của Bách Thảo rời khỏ Sơ Vy, chăm chú lắng nghe anh giải thích thể lệ cuộc thi.

"Hiện nay, toàn võ quán chúng ta có tổng cộng mười hai nữ đệtử, chia làm hai nhóm thi đấu. Sơ Vy và Tú Cầm có thành tích tốt nhất trong cáccuộc thi trước nên sẽ vào hai nhóm khác nhau, những người còn lại sẽ bốc thămđể biết mình thiddaus trong nhóm đai hồng hay nhóm đai lam. Áp dụng hình thứcđấu loại trực tiếp, hai đệ tử chiến thắng trong nhóm đai lam và nhóm đai hồngsẽ tthi đấu với nhau để giành tư cách tham gia cuộc thi giữa các võ quán sắptới."

Nhược Bạch vận võ phục trắng như tuyết, lưng thắt đai đen, vẻ mặtbình thản, lướt nhìn từng đệ tử đứng thẳng tắp trước mặt, hỏi:

"Tất cả đã rõ chưa?"

"Rõ!"

"Tốt, nếu không còn vấn đề gì, tất cả khởi động mươi lămphút, các trận đấu nữ chính thức bắt đầu."

"Rõ!"

Các đệ tử đồng thanh trả lời, khi âm thanh còn chưa kịp vang vọngkhắp phòng tập, Sơ Vy đã bước ra khỏi hàng tiến đến trước mặt Nhược Bạch, cúichào, sắc mặt tái nhợt, môi run run nói:

"Sư huynh, tôi xin rút khỏi cuộc thi này."

Các đệ tử nhìn nhau, tát cả sững sờ, trố mắt, há miệng nhìn Sơ Vynhư không tin những gì vừa nghe thấy.

https://thuviensach.vn

"Tại sao?" Nhược Bạch nhìn Sơ Vy, cau mày: "Có phảibị ốm không, chịu khó một chút, sau cuộc thi đấu sáng nay lại nghỉ ngơi, cònnữa, không nên nói những lời thiếu ý chí đó, trở về hàng!".

Sơ Vy vẫn đứng yên. Nắm chặt tay, hai hàng mi đen nhánh vẫn rủxuống. "Sư huynh, tôi xin rút khỏi cuộc thi này."

Cô nhắc lại, ngừng một lát, lại nói giọng kiên quyết: "Hơnnữa, từ nay về sau, tôi không tập Taekwondo nữa, không tham gia bất kỳ cuộc thiđấu nào".

"Cô biết mình đang nói gì không?"

Nhược Bạch nhìn Sơ Vy, ánh mắt trở nên lạnh lùng nghiêm khắc, không khí trong phòng cũng đột nhiên giảm xuống.

"Tôi biết." Sơ Vy hít nhẹ một hơi, tiếng nói lại vanglên trong phòng: "Thực ra, tôi vốn không thích Taekwondo, chỉ là từ nhỏ đãthích một người, người đó rất thích Taekwondo, vậy là tôi cũng muốn tập". Thâm tâm cô chỉ muốn anh để ý đến mình, muốn ở bên anh, muốn có một chủ đềchung để nói chuyện.

Ở một góc phòng, Đình Nghi bất giác liếc nhìn người ngồi bên.

"Nhưng bây giờ tôi biết, dù tôi gắng bao nhiêu anh ấy cũngkhông thích tôi." Môi càng mím chặt, càng khô nẻ, một nụ cười đau khổ lộra trên môi Sơ Vy: "Nói những điều này thật xấu hổ..."

"... Cho nên, tôi không tập Taekwondo nữa, tôi sẽ đi làmnhững việc mà mình thích!" Toàn thân cứng đờ, bất động, Sơ Vy nói tiếp:"Xin lỗi, sư huynh Nhược Bạch".

Nhược Bạch yên lặng mấy giây, sắc mặt không thay đổi, nói:

https://thuviensach.vn

"Nếu Taekwondo đối với cô chỉ là để theo đuổi một người đànông, vậy thì quả thực cô không nên tiếp tục tập nữa. Cô đi đi."

Nói xong, không nhìn Sơ Vy, anh hạ giọng nói với các đệ tử đangđứng sững trước mặt: "Giải tán! Khởi động! sau mười lăm phút cuộc thituyển nhóm nữ chính thức bắt đầu".

"Rõ!"

Các đệ tử đồng thanh trả lời, ngẩn ra nhìn Sơ Vy chậm rãi đi qua. Bước chân Nhược Bạch nặng nề như đeo đá, không hề ngoái lại, anh ra khỏi phòngtập.

Không thể như thế, lẽ nào sư tỷ Sơ Vy thực sự không tham gia cuộcthi đấu năm nay?

Sao có thể?

Các nữ đệ tử của Tùng Bách thực lực vốn đã yếu, nếu sư tỷ Sơ Vyrút lui, chẳng phải cuộc thi năm nay càng thêm khó khăn hay sao?

Bách Thảo cũng sững sờ nhìn theo bóng Sơ Vy khuất dần bên ngoàisân võ quán, nghĩ tới mẫu đối thoại nghe dưới gốc đa tối qua, bất giác nhìn vềphía Đình Hạo. Thấy anh đang nghiêng đầu nghe Đình Nghi nói, thần sắc không hềcó dấu hiệu xúc động, hình như người Sơ Vy nói tới không phải là mình.

"Tối qua, rốt cuộc anh đã nói gì với cô ấy? Nếu không tại saoSơ Vy lại quyết định từ bỏ Taekwondo. Thậm chí không hề quan tâm tới cuộc thiđấu giữa các võ quán sắp tới. Nhất định anh đã nói ra điều gì đó rất tàn nhẫn, anh biết rõ cô ấy thích anh thế nào mà."

Thấy bóng Sơ Vy đã khuất hẳn, Đình Nghi không kìm chế được liềnquay sang hỏi. Cô vẫn cho rằng nhất định có ngày Sơ Vy có thể làm anh

https://thuviensach.vn

mình độnglòng.

"Cứ để cô ấy theo đuổi một hy vọng không thể, chẳng phải càngtàn nhẫn hơn ư?"

Ngồi xếp bằng trên chiếu cói, Đình Hạo nhìn các đệ tử của TùngBách đang làm các động tác khởi động, chậm rãi nói: "Hơn nữa, lại từ bỏthi đấu vào lúc này, hoàn toàn bất chấp mọi người coi trọng thế nào, nếu tìnhyêu của cô ấy đối với Taekwondo hoàn toàn biến mất chỉ vì lời từ chối của anhthì sự từ bỏ của cô ấy chẳng đáng để luyến tiếc."

"Anh..."

Những lời đó hình như cũng có lý, nhưng nghe quá tàn nhẫn. ĐìnhNghi nhìn anh trai tuấn tú, đẹp rạng rỡ như ánh mặt trời, đi đến đâu cũng thuhút các cô gái, cô biết rất nhiều cô gái bị anh mê hoặc, thực lòng thích anhnhưng hình như trái tim anh đã bị Taekwondo chiếm lĩnh, không còn chỗ trống choai.

"... Vậy rốt cuộc anh có thích ai không?"

"Hả?", Đình Hạo lơ đãng hỏi lại.

Thời gian khởi động đã hết, các nữ đệ tử của Tùng Bách bắt đầuchia nhóm thi đấu. Nhược Bạch và Diệc Phong làm trọng tài của hai nhóm. Các nữđệ tử của Tùng Bách vốn không nhiều, Sơ Vy đã rút lui chỉ còn mười một người, cuộc thi đấu chắc cũng không mất nhiều thời gian.

"Anh..." Đình Nghi nhắc lại, lát sau nói vẻ thăm dò:"Thực ra anh thích Ân Tú đúng không?". Có lẽ chỉ có thiếu nữ xuất sắcnhư Ân Tú mới có thể khiến anh trai động lòng, mới lọt vào trái tim anh.

"Trong đầu em chỉ toàn những điều vớ vẩn đó hay sao? Tậptrung xem đi!"

https://thuviensach.vn

Đình Nghi trề môi, lườm Đình Hạo nhưng bỗng phát hiện mắt anh hìnhnhư đang tập trung vào một điểm nào đó.

"Cô bé này xem ra không tồi."

Đình Nghi chăm chú nhìn Bách Thảo đang thi đấu.

Khi nghe tin Kim Mẫn Châu đến võ quán Tùng Bách giao hữu bị một côgái tên là Bách Thảo đánh bại, cô đã rất ngạc nhiên. Một là do cô quá quenthuộc Tùng Bách, không hề nghe tiếng một cô gái tên Bách Thảo thực lực xuấtsắc, hai là cô rất biết thực lực của Kim Mẫn Châu. Mặc dù Mẫn Châu mới mườituổi, nhưng tư chất thông minh, lĩnh hội kỹ thuật rất tốt, các nữ đệ tử bìnhthường hơn bốn, năm tuổi đều không phải là đối thủ của Mẫn Châu, ngay cả Sơ Vyxuất chiến cũng rất khó một chiêu đá bay Mẫn Châu ra ngoài.

Lúc này, xem mấy trận đấu của Bách Thảo trong nhóm đai lam, côphát hiện, lực ra chân và tốc độ của cô gái này quả thực rất tốt, rất có khảnăng xuất đầu lộ diện trong giới Taekwondo.

"Ồ, tố chất rất tốt nhưng quá căng thẳng."

Trận đấu của nhóm đai hồng đã kết thúc, Tú Cầm chiến thắng dễdàng. Ánh mắt Đình Hạo lại quay về trận đấu đang diễn ra trong nhóm đai lam, thấy Bách Thảo đang tấn công quyết liệt, không tiếc sức, những cú đá chân tràndầy sức mạnh, toàn thân đẫm mồ hôi, nhưng vẫn duy trì thế tấn công cao ngạo.

"Thế lực hình như đặc biệt sung mãn."

Hoàn toàn là lối tấn công thục mạng, Đình Nghi mỉm môi cười, cảmthấy rất hứng thú. Thường thường trong các cuộc thi đấu chỉ thấy các tuyển thủnam sử dụng lối đánh thục mạng đó, rất hiếm thấy ở các tuyển thủ nữ.

https://thuviensach.vn

Tú Cầm dùng khăn lau mồ hôi, vừa đón nhận những lời khen ngợi củacác đệ tử trong trận đấu vừa rồi, vừa thầm quan sát Bách Thảo đang thi đấu. Xemchừng trong nhóm đai lam, Bách Thảo sẽ thắng. Cô không ngạc nhiên bởi kết quảnày, ngay từ lầu đấu với Kim Mẫn Châu, Bách Thảo đã thể hiện thực lực vượt trộiso với các nữ đệ tử khác của võ quán.

Chỉ có điều...

Lối đánh đó.

Nhìn mảng mồ hôi ướt đẩm sau lưng bộ võ phục của Bách Thảo, Tú Cầmcười khẩy, để khăn mặt sang một bên. Thực ra hôm nay, cô rất hy vọng được quyếtmột trận thắng thua với Sơ Vy, chứ không phải với Thích Bách Thảo chỉ biết laovào tấn công thục mạng.

Tú Cầm đã mười bảy tuổi, sang năm vào lớp mười hai, lúc đó khôngthể không tập trung học hành, không có nhiều thời gian cho Teakwondo, cuộc thigiữa các võ quán năm nay có lẽ là cơ hội duy nhất của cô. Trước đây, trận cuốicùng trong cuộc thi đấu lựa chọn đại diện tham dự cuộc thi hàng năm giữa các võquán thường là Tú Cầm thua Sơ Vy, mặc dù thua một cách tâm phục khẩu phục, nhưng trong lòng vẫn có chút không cam tâm. Năm ngoái, sau một lần nữa thấtbại, cô đã lao vào tập luyện một năm ròng, mỗi lần tập đều tưởng tượng đối thủlà Sơ Vy, cô đã nghiên cứu rất kỹ mỗi động tác ra chân của Sơ Vy.

Hôm nay, cô tràn đầy tự tin, chờ đoiij cuộc đấu với Sơ Vy!

Nhưng Sơ Vy lại bất ngờ rút lui.

Tú Cầm lặng lẽ, dửng dưng nhìn Diệc Phong tuyên bố Bách Thảo chiếnthắng trong nhóm đai lam. Mặc dù tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán hằngnăm là mơ ước bấy lâu của cô, nhưng không qua trận quyết chiến với Sơ Vy đãgành tư cách tham gia cuộc thi này quả thực là hụt hẫng và đáng buồn, không aicần một chiến thắng không cần động thủ như vậy!

https://thuviensach.vn

"Quá lợi hại! Bách Thảo! Cậu có thể chiến thắng trong nhómđai lam!"

Nghe sư huynh Nhược Bạch tuyên bố, sau giải lao mười lăm phút sẽlà trận thi đấu giữa đại diện nhóm đai hồng và đại diện nhóm đai lam, cũngchính là trận chung kết giữa sư tỷ Tú Cầm và Bách Thảo, Hiểu Huỳnh hưng phấnxông ra ôm chặt Bách Thảo xoay một vòng trên cao.

Thắng rồi...

Mãi đến khi ngồi trên chiếu trúc, tay cầm bình nước Hiểu Huỳnhnhét cho, ngơ ngẩn uống, tim cô mới bắt đầu đập thình thịch! Có đúng là cô đãchiến thắng trong nhóm đai lam? Thắng lợi này hình như đến quá nhanh khiến côcảm thấy như đang nằm mơ, mỗi trận đấu vừa rồi, cô đều căng thẳng đến mức gầnnhư hơi hoảng hốt, thậm chí không nhớ mình đánh như thế nào để chiến thắng đốithủ!

Đây là lần đầu tiền cô tham gia thi đấu từ khi bắt đầu tậpTaekwondo.

Cô chiến thắng thật sao?

Cô...

Chỉ cần chiến thắng một trận nữa, là có thể tham gia cuộc thi đấugiữa các võ quán sao? Sư phụ, sư phụ, chẳng lẽ hy vọng bao lâu của sư phụ đốivới cô không phải là ảo tưởng, là điều mà cô thực sự có thể làm được sao? Thắnglợi! Bách Thảo căng thẳng tay nắm chặt cổ chai nước khoáng, bên tai là tiếngtim đập thình thịch, tiếng máu đang trào dâng trong huyết quản, thì ra đó chínhlà mùi vị của chiến thắng.

"Bách Thảo, Bách Thảo!"

Tiếng gọi liên hồi làm Bách Thảo định thần trở lại, nhìn thấy HiểuHuỳnh bên cạnh đang xoa bóp chân cho mình, ngẩng đầu hỏi: "Bách Thảo, cậukhông sao chứ, sao cơ bắp cứng thế?"

https://thuviensach.vn

"Hả?"

"... Có phải cậu căng thẳng quá không?" Hiểu Huỳnh vừaxoa bóp mạnh tay hơn vừa nói: "Thả lỏng đi, căng thẳng quá chỉ khiến cơbắp cứng lại, ảnh hưởng đến việc triển khai kỹ thuật, thắng nhóm đai lam đã cừlắm rồi, có thể chiến thắng sư tỷ Tú Cầm hay không tất cả phải trông chờ vậnmay!".

Thắng nhóm đai lam là đã là quá giỏi rồi ư?

Nhưng...

Không được!

Cô còn muốn thắng nữa!

Giống như đứa trẻ chưa từng được ăn kẹo, ngạc nhiên sung sướngphát hiện, thì ra mùi vị của kẹo lại tuyệt vời đến thế, thì ra mùi vị của chiếnthắng lại tuyệt vời đến thế, máu toàn thân như sôi trào, nỗi xúc động căng tràn lồng ngực, và một cảm giác say sưa choáng ngợp chưa từng có.

Chỉ cần chiến thắng sư tỷ Tú Cầm...

Không nén được, Bách Thảo liền ngẩng đầu nhìn, Tú Cầm từ xa hìnhnhư cảm nhận được ánh mắt cô, cũng ngẩng đầu nhìn, chỉ thoáng một cái rồi lậptức ngoảnh đi, hình như không vui.

Ánh mắt đó...

Bách Thảo ngây người.

Mười lăm phút sau trận chung kết nữ của võ quán Tùng Bách bắt đầu!

Nhược Bạch đích thân làm trọng tài. Ánh mặt trời trong veo nhưthủy tinh từ sân võ quán chiếu lên người hai nữ tuyển thủ Tú Cầm và Bách Thảo, tiếng hoan hô lúc dậy lên lúc lắng xuống, tiếng gió rít từ những cú ra

https://thuviensach.vn

chân, xékhông khí, tấn công như vũ bão. Trong ánh nắng xuân, thân hình hai tuyển thủgiao nhau trên không trung, liên tục trập trùng như sóng biển!

Các đệ tử ngồi vây xung quanh chăm chú theo dõi, mặc dù đây thựcra là trận đấu không có mấy kịch tính.

"Sao vẫn lối đánh đó!"

Đình Nghi cảm thấy hơi tiếc.

Cũng như mấy trận đấu trong nhóm đai lam vừa rồi, Bách Thảo vẫnlối tấn công thục mạng, toàn thân bừng bừng như có ngọn lửa bị đốt từ bêntrong, hai chân không ngừng đá về phía Tú Cầm. Còn Tú Cầm trầm tĩnh, cẩn trọng, không nôn nóng tấn công, chỉ nhẹ nhàng né tránh mỗi cú ra chân của Bách Thảo, chờ cơ hội phản kích.

"Hình như cô áy chỉ biết mỗi cách đánh đó", Đình Hạo buộtmiệng thốt lên, "Như một con thú hoang dã, hoàn toàn không có kỹ xảo sáchlược gì hết, chỉ biết cắm đầu xông lên muốn cắn một miếng vào cổ họng người đisăn".

"Cứ tưởng cô ấy là người trầm tĩnh, biết kìm chế." ĐìnhNghi lắc đầu, không hiểu lần đó Kim Mẫn Châu bị cô ta đánh bại như thế nào, chẳng lẽ cũng cách đánh thục mạng thế này. "Không ngờ khi giao đấu cô ấylại hoàn toàn không biết kìm chế, một mực tấn công, nóng nảy, bộp chộp, chẳngcó quy tắc gì hết."

"Em tưởng cô ấy là người trầm tĩnh hay sao?", Đình Hạobật cười.

"Là sao?"

"Em nhìn mắt cô áy xem." Trong khi liên tiếp tấn công, khuôn mặt Bách Thảo mồ hôi đã vã đầy, ánh mắt trời phản chiếu, sáng lóa mắt, những giọt mồ hôi trên người cô lại chói mắt hơn cả ánh mặt trời, "Có vẻnhư cô áy bị

https://thuviensach.vn

áp chế quá lâu, tất cả khí huyết và sức mạnh đều lắng xuống, trôngbề ngoài có vẻ điềm tĩnh, kìm chế hơn người khác rát nhiều, nhưng thực ra, giống như núi lửa ngủ yên, chỉ cần một tia lửa nhỏ châm ngòi là có thể đốt cháycô ấy hoàn toàn."

Cho dù có thể lực như núi, những loạt tấn công liên tiếp khôngngừng nghỉ cũng khiến Bách Thảo dần dần không chịu nổi. Cô lo lắng phát hiệnthể lực mình đã bị tiêu hao gần hết. Mồ hôi ướt đẫm võ phục, giống như toànthân bị dìm trong nước, mỗi lần ra đòn càng khó khăn, mà điều đáng sợ là nhữngđạt tấn công của cô không hề có hiệu quả.

Đã xảy ra chuyện gì?

Rõ ràng mấy lần trước mình tấn công như thế đều thắng lợi, sao bâygiờ đột nhiên không được? Cảm giác không thể nói ra đó, giống như cho dù côđiên cuồng tấn công cũng chỉ là con rối để Tú Cầm đùa giỡn, mỗi cú ra đòn củacô, Tú Cầm đều nhẹ nhàng né tránh, mỗi động tác của cô đều hoàn toàn nằm trongdự đoán của Tú Cầm.

Bách Thảo vận toàn bộ nội lực, phi thân đá thẳng nhưng hụt, cảngười rơi xuống, phản lực đó trực tiếp dồn lên người cô, khí huyết toàn thânsôi trào. Đúng lúc đó, Tú Cầm đá trúng lớp áo bảo vệ trên ngực cô, liền sau đólà loạt phản công như chớp giật, cô vội vàng né tránh, gắng gượng, tung cú đángang mới chặn được loạt phản công chớp nhoáng của Tú Cầm.

"Tú Cầm, được một điểm!"

Nhược Bạch bình thản tuyên bố, sau đó giơ tay ra hiệu, hạ giọngnói:

"Tiếp tục!"

Bách Thảo thủ thế, đầu óc bắt đầu rối loạn, nhìn Tú Cầm, khôngbiết có nên tiếp tục tấn công quyết liệt như trước hay không. Tại sao, rõ ràngcô

https://thuviensach.vn

liên tiếp tấn công, Tú Cầm liên tiếp lùi sau nhưng người ở vào thế hạ phong, điểm số kém hơn lại là cô?

Trong khoảnh khắc hai thân hình giao nhau.

"Hừ!", Tú Cầm khẽ cười một tiếng.

Bách Thảo cứng đờ, cô đã nhân sự khinh miệt, coi thường trongtiếng cười đó, nó giống như tiếng cười nhạo của các đệ tử võ quán Toàn Thắngđối với cô năm nào.

Cách đánh như thế quá nghiệp dư.

Nhìn Bách Thảo thục mạng tấn công, các đệ tử của Tùng Bách ngồixem bên dưới không biết nói sao. Trước đây, trong khi tập luyện hoặc giao đấuvới các đối thủ có trình độ tương đương, lối tấn công máy móc đó của Bách Thảocòn chưa quá bộc lộ yếu điểm, nhưng bây giờ gặp đối thủ đầy kinh nghiệm như TúCầm, điểm yếu hiện ra quá rõ ràng, lối đánh của cô nực cười như đứa trẻ lớpmột.

Đáng thương thật, rõ ràng sư tỷ Tú Cầm đang đùa giỡn cô, giống nhưmèo vờn chuột, dẫn dụ cô cắm đầu cắm cổ tấn công, mồ hôi vã như tắm, còn Tú Cầmkhông một giọt mồ hôi, ung dung chờ đợi. Đợi khi cô hoàn toàn kiệt sức, khôngthể nhấc nổi chân, mới ra đòn quyết định.

Vẫn như vừa rồi, mỗi đòn tấn công của cô đều đá hụt, mỗi cú đá đềurơi vào không khí, thể lực tiêu hao gần hết, hai chân nặng chì, hơi thở cũngmệt mỏi, ngực và cổ họng khô rát, đau đớn.

Không được! Nếu cứ thế này mình sẽ thua mất!

Cảm giác thất bại trào lên như thủy triều khiến cô cảm thấy mìnhnhư con thú sập bẫy, còn Tú Cầm lại như người thợ săn đang cười đắc ý. Bìnhtĩnh! Thích Bách Thảo, bình tĩnh lại! Vừa thở mạnh, trong liên tiếp

https://thuviensach.vn

những đònphản kích của Tú Cầm, trong nỗi tuyệt vọng lo thất bại, cô buộc mình tỉnh lại, nhìnra mình đã sai ở đâu!

Tại sao mỗi lần tấn công đều rơi vào khoảng trống?

Trong đòn phản kích trùng điệp hoa mắt đó, cô lại nhìn rõ ánh mắtkhinh khi của Tú Cầm, như đang cười nhạo sự ngu xuẩn của cô, cười nhạo mỗi phatấn công của cô đều nằm gọn trong dự toán của mình...

Như bị dội chậu nước lạnh, Bách Thảo bỗng thấy toàn thân ớn lạnh, bàng hoàng né tránh, vai cô đã lĩnh trọn cú đá như búa tạ của Tú Cầm! Đúng vậy, chính bởi vì mỗi lần ra đòn của cô đều trong dự đoán của Tú Cầm nên cô ấy cóthể phòng ngự rất chuẩn xác, sau đó lập tức phản công. Mỗi ý đồ và động tác củacô đều bị Tú Cầm nhìn thấu! Cho nên cô mới bị Tú Cầm vờn như mèo vờn chuột.

Bách Thảo đã nhận ra rồi sao?

Nhìn Bách Thảo đột nhiên đứng sững giữa sàn, Đình Hạo khẽ nhướnmày, nhưng cho dù nhận ra lỗi sai trong đấu pháp, làm sao có thể lập tức tìm rađối sách? Có lẽ chỉ khiến cho thất bại của mình đến nhanh hơn mà thôi.

Cục diện trên sàn đột nhiên thay đổi!

Bách Thảo thất thần như bị trói, không lao vào tấn công nữa, TúCầm lại thay đổi đấu pháp phòng ngự phản kích vừa rồi, triển khai tấn công nhưsét đánh!

"Phập!"

"Phập!"

"Phập!"

https://thuviensach.vn

Từng cú ra chân đạp trúng đầu, vai và ngực Bách Thảo. Bị trúngđòn, Bách Thảo lùi từng bước về sau, toàn thân run rẩy, không thể đứng vững! Nhìn Bách Thảo bị đánh thảm hại như vậy các đệ tử của võ quán Tùng Bách bỗngthấy thương cảm, cô đã hoàn toàn kiệt sức nên không thể tiếp tục tấn công, mặcdù trận đấu ngay từ đầu đã chênh lệch, nhưng nhìn thấy thất bại tất yếu củaBách Thảo, họ bất giác vẫn thấy thương thương.

"Phập! Phập!"

Ngực và mặt lại bị đá trúng!

Đầu óc trống rỗng, cảm giác thất bại khiến Bách Thảo không cảmthấy đau! Tại sao rõ ràng nhìn rõ Tú Cầm sẽ đá ngang, vậy mà một động tác giảlắc chân, cuối cùng giáng vào người cô lại cú song phi! Cô không muốn tấn côngmù quáng nữa, cô muốn giống như Tú Cầm, trước tiên nhìn ra ý đồ và phương hướngtấn công của đối phương rồi mới phản kích! Tại sao cô không nhìn ra? Tại saophán đoán của cô luôn sai? Tại sao mỗi lúc cô càng rơi vào tình trạng tồi tệnhư vậy!

Cô thất bại rồi sao...

Sẽ thất bại sao?

Ý nghĩ đó bám riết lấy cô, nỗi sợ hãi từ nơi sâu nhất của cơ thểbộc phát, cô hốt hoảng hét lên: "A!!!", rồi dốc toàn bộ nội lực mộtlần nữa nhằm vào Tú Cầm, phát động đợt tấn công như vũ bão! Đã không nhìn rathì không nhìn nữa! Tấn công điên cuồng, cú nào cũng lộ điểm yếu, tất cả là đềunằm trong dự đoán của Tú Cầm, đều nực cười, đều ngu xuẩn! Nhưng nếu tấn côngnhư chớp giật, tấn công như vũ bão, tấn công quyết liệt không cho đối phương cơhội để thở, không cho đối phương cơ hội đánh trả...

Vậy, có phải vẫn còn hy vọng chiến thắng!

Trời ơi, Bách Thảo điên rồi sao?

https://thuviensach.vn

Nhìn Bách Thảo đột nhiên hét lên lại bắt đầu lao vào tấn công nhưmãnh thú, các đệ tử của Tùng Bách hoàn toàn sững người. Thật tình, họ chưa từngchứng kiến một trận thi đấu như vậy. Đây hoàn toàn không phải là thi đấuTaekwondo mà là...

Chính là...

Tấn công liều mạng!

Không hề có chút phương pháp, nếu không phải cách ra chân tấn côngcủa Bách Thảo vẫn là Taekwondo tiêu chuẩn thì đây quả thực hoàn toàn là lối tấncông liều mạng!

Làm gì có ai thi đấu như vậy!

Toàn thân như bùng nổ, điên cuồng tấn công, không hề phòng thủ, giống như võ sỹ liều chết trên đấu trường, không dừng một phút, không giảm tốcđộ, dường như chỉ cần có thể hạ gục đối phương, dẫu chết cũng cam lòng!

Hiểu Huỳnh vô cùng lo lắng.

Mặc dù so với vừa rồi, tấn công như vậy có thể khiến thất bại củaBách Thảo đến chậm hơn một chút, nhưng Bách Thảo cũng phải trả giá rất lớn, chính là thể lực nhanh chóng cạn kiệt! Cô đã nhận thấy Bách Thảo đã hoàn toànkiệt sức mới vã nhiều mồ hôi như vậy, thở dốc khó khăn, ngực phập phồng dữ dội, nhưng vẫn tấn công như vũ bão! Tấn công, tấn công!

Cho dù ý chí mạnh đến đâu, cơ thể vẫn bằng xương bằng thịt, liệucó thể trụ được bao lâu? Bách Thảo quả thực không phải đối thủ của sư tỷ TúCầm. Sức mạnh của chân dù lợi hại, tốc độ nhanh đến mấy cũng chẳng ích gì, côhoàn toàn là đứa trẻ không biết trong thi đấu nên đánh thế nào. Gặp đối thủ mớivào nghề còn được, nhưng đối diện với đối thủ giàu kinh nghiệm như Tú Cầm, cô hoàntoàn bất lực.

https://thuviensach.vn

Sự hao tổn thể lực nặng nề khiến Bách Thảo bắt đầu ù tai, hoa mắt, mỗi lần ra đòn cơ thể đều đau đớn muốn ngã, thậm chí bước chân cũng trở nên têcứng, khó khăn.

Vẫn là... Sắp thua rồi sao...

Rõ ràng chỉ cần chiến thắng trận này là cô có tư cách thay mặtTùng Bách tham chiến, sao có thể thua chứ? Trong lúc hoảng loạn, cô đột nhiênkhông nhớ đây là hiệp thứ mấy, có phải đã là hiệp ba? Cô có còn cơ hội chuyểnbại thành thắng không? Cô còn kém mấy điểm? Ba? Năm? Hay bảy điểm? Tấn công nhưvừa rồi liệu có cứu vãn được điểm nào? Cô hoảng loạn ngoái đầu nhìn tấm bảngghi điểm, mồ hôi như mưa nhỏ xuống mắt, không thể nhìn rõ.

"Phập!"

Một âm thanh cực lớn bùng nổ giữa ngực trên lớp áo giáp bảo vệ. Đường lực mạnh như búa tạ giáng thẳng vào ngực khiến cơ thể cô tê dại, rồi ầmmột tiếng, cơn đau bùng phát trên toàn thân, lục phủ ngũ tạng như bị lộn tung, xéo nát.

Hai chân cũng không thể trụ được nữa.

Cô giống như quả bóng căng phồng bị chọc thủng, nỗ lực gắng gượngcuối cùng đã tiêu tan, ngã xuống đệm đấu, mắt tối sầm, trong lúc thần tríchoáng váng như đêm đen, mũi và miệng lờ mờ cảm thấy mùi của niệm đấu, tấm đệmmà hằng ngày cô lau mấy lần, hóa ra có mùi như vậy.

"1... 2... 3..."

Trong phòng tập im phăng phắc, các đệ tử nín thở nhìn sư huynhNhược Bạch đang cúi nhìn Bách Thảo nằm gục trên đệm. Nếu đếm đến mười mà khôngđứng dậy, coi như sư tỷ Tú Cầm thắng K. O.

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh đưa hai tay bịt chặt miệng.

Bách Thảo cũng bị...

Có phải bị chấn thương quá nặng không? Tại sao không như không cònthở nữa, người nằm gục trên đệm kia hoàn toàn giống như đã chết.

Không ngờ cuộc đấu này lại khó khăn như vậy. Tú Cầm cúi người lấykhăn mặt lau mồ hôi, đột nhiên phát hiện người mình cũng đầy mồ hôi, lặng lẽliếc nhìn Bách Thảo nằm sụp trên đệm, những ngón tay gắng sức run run.

Cô ta chưa ngất sao?

Bị đánh thê thảm đến thế vẫn muốn gượng dậy đánh tiếp sao?

Trong những lần đấu với Sơ Vy trước đây, thỉnh thoảng cô cũng bịSơ Vy đánh gục như thế này, mọi người hoan hô thắng lợi của Sơ Vy, không aibiết nỗi nhục nhã, đau đớn của con người khốn khổ là cô đang giãy giụa trongtuyệt vọng, cố gượng đứng lên mà không sao đứng được.

"5... 6..."

Nhược Bạch vẫn tiếp tục đếm, đôi tay gầy gò nhô cả đốt xương củangười nằm trên đệm đấu vẫn run run cố nắm lấy mép đệm.

Đình Nghi thở dài, rời mắt khỏi con người khốn khổ đó, liếc nhìnra ngoài. Trên con đường nhỏ cạnh bãi cỏ sân tập có một chàng trai điđến.

"Anh Sơ Nguyên!"

Lòng vui vui, Đình Nghi đi nhanh ra ngoài, gọi nhẹ một tiếng. Nghetiếng cô, chàng trai dừng lại.

Tú Cầm nghe thấy tiếng Đình Nghi.

https://thuviensach.vn

Mắt bất chợt liếc ra ngoài, theo phía có tiếng gọi đó, cô thấy SơNguyên đứng trên đường về phía Đình Nghi, tay ôm chồng sách dày, vừa nhìn ĐìnhNghi, miệng anh thoáng nở nụ cười rạng ngời như ánh nắng thủy tinh long lanh, tỏa sáng xung quanh.

"7... 8..."

Các đệ tử trong phòng tập kinh ngạc nhìn Bách Thảo cuối cùng đã bòdậy khỏi tấm đệm, người hơi chao đảo, cơ hồ chỉ thổi một hơi là lại ngã gục. Máu vẫn cuộn trào trong lồng ngực, Bách Thảo cố đứng vững, trận đấu chưa kếtthúc, cô vẫn còn cơ hội...

"... Mình phải tiếp tục thi đấu..."

Mặc dù mắt đã mờ, chỉ nhìn thấy bóng người nhập nhòa trước mặtnhưng cô vẫn có thể đứng dậy, chỉ cần cô còn sức đứng lên, chân cô vẫn còn chúttàn lực.

Đứng dậy được thì sao? Trong cuộc đấu với Sơ Vy trước đây, Tú Cầmcũng từng gắng gượng đứng lên, nhưng cơ thể đã hoàn toàn suy sụp, cố đứng lênchỉ là để giữ chút tự tôn cuối cùng của bản thân.

Lơ đãng nhìn cơ thể suy kiệt không thể ra một cú tấn công của BáchThảo, Tú Cầm một lần nữa liếc ra ngoài phòng tập.

Trên bãi cỏ trước sân phòng tập.

Cỏ xanh mỡ màng.

Đình Nghi đứng cạnh Sơ Nguyên, dịu dàng nhìn anh, nói nhỏ gì đó, anh mỉm cười, trong ánh mắt có vẻ dịu dàng không nói ra được.

Hình như... anh hoàn toàn không để ý đến bên này.

Nhược Bạch ngừng đếm, nhìn Bách Thảo giây lát, mới lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

"Được, tiếp tục thi đấu!"

Tai ù ù, khẩu lệnh thi đấu lại như một luồng điện kích hoạt huyếtdịch toàn thân Bách Thảo, khởi động lại trong tích tắc, xốc lại tinh thần trongcơ thể đã gần kiệt sức, mắt cũng mờ hẳn, cơ hồ không nhìn rõ Tú Cầm, nhưng...

Đây là cơ hội cuối cùng của cô!

…

... Sư phụ mong con có ngàytrở thành tuyển thả Taekwondo xuất sắc, đứng trên bục vinh quang nhất...

... Sức mạnh tích tụ trong cơ thể.

Không dám lãng phí thời gian để điều chỉnh hơi thở, cũng không còsức lực lựa chọn cơ hội tốt nhất, cô dốc cạn toàn bộ sức lực cuối cùng vào mộtđòn này! Miệng hét to, chân phải phi ra đá, dốc hết năng lượng trong cơ thểnhằm bóng người nhập nhoạng trước mặt. Bách Thảo người vọt lên, đạp xuống.

Nhìn hai người đứng trên sân từ xa, lòng Tú Cầm đột ngột se lại! Sơ Vy vì thích một chàng trai nên mới tập Taekwondo, vì sao cô ấy lại..

"Sư tỷ Tú Cầm!"

Xung quanh đột nhiên bùng lên loạt tiếng hô thất thanh, Tú Cầmthảng thốt ngoái đầu.

"A... a!!!"

Trong tiếng hét như sấm, như luồng sét bùng nổ, đinh phòng tập bịnhư chấn động rung lên! Trong khoảng khắc đó, thời gian như ngưng đọng, trôiqua rất chậm...

https://thuviensach.vn

Chính khoảnh khắc Tú Cầm quay lại...

Bóng chân Bách Thảo như xé gió, như trái núi áp đến, trùm lên bóngđen bên dưới.

Khoảnh khắc đó...

Tất cả đều bị đóng khung.

Hình như là rất chậm, chậm đến mức giống như thắng lợi đã ở ngaytrước mắt nhưng chỉ là một giấc mơ ngắn ngủi.

Bàn chân xé gió từ không trung đạp xuống.

Nhằm đỉnh đầu cô tấn công.

Dốc cạn sức!!!

Đây là cơ hội cuối cùng của cô!!!

…

... Sư phụ mong con có ngàytrở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, đứng trên bục vinh quang nhất...

…

Cô phải thắng, cô nhất định phải thắng!

Hình như cảm thấy bầu không khí bất thường trong phòng tập, SơNguyên và Đình Nghi đang đứng ngoài sân cùng ngoái nhìn vào.

"Phập!!!"

Cú ra chân đó như cự lôi vạn tấn đạp mạnh vào đầu Tú Cầm. Tú Cầmkhông kịp có phản ứng né tránh, trợn mắt nhìn Bách Thảo không thể

https://thuviensach.vn

tin nổi, sauđó...

Đột nhiên ngã gục.

"Sư tỷ Tú Cầm!!!"

Các đệ tử kinh hoàng thất sắc lao đến, Hiểu Huỳnh cũng kinh hãibởi tiếng gió phát ra từ cú đạp ngàn cân đó, hoảng hốt chạy đến đứng ngay phíatrên, kinh hoàng nhìn sư tỷ Tú Cầm nằm ngửa bất động trên đệm.

Nhược Bạch cởi mũ bảo hiểm, kiểm tra một lượt, thấy không có vấnđề gì nghiêm trọng, lạnh lùng nói: "Cô ấy đã ngất, không thể tiếp tục thiđấu".

Bách Thảo đứng ở một góc sàn.

Gắng gượng giữ thăng bằng, đứng vững, không để mình khuỵu xuống. Sau khi điều chỉnh hơi thở, sức lực đã khôi phục chút ít, làn sương lờ mờ mệtmỏi trước mắt dần tiêu tan, cô mới nhìn thấy các đệ tử đang tụ tập quanh Tú Cầmvẻ lo âu, Sơ Nguyên cũng từ bên ngoài chạy vào, cúi người kiểm tra tình trạngcủa Tú Cầm.

Hình như Bách Thảo bị mọi người bỏ quên.

Cô độc, lẻ loi đứng một mình.

Đến khi Sơ Nguyên ấn vào người Tú Cầm khiến cô dần dần tỉnh lại, các đệ tử mới lần lượt tản ra. Tú Cầm mặt tái nhợt từ trên đệm ngồi dậy, NhượcBạch đứng giữa Tú Cầm và Bách Thảo, không khí yên lặng như chết, chỉ có tiếngnói lạnh lùng của anh vang lên khắp phòng tập, tuyên bố cuộc đấu kết thúc...

"Trận chung kết lựa chọn đại diện nữ của võ quán, Thích BáchThảo thắng K. O !"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Buổi chiều khi tiến hành thi đấu lựa chọn đại diện nam, Dụ phunhân vốn ưa ẩn dật lại xuất hiện trong ban trọng tài với trang phục trang nhã, tư thái thanh cao như tiên nữ khiến các đệ tử ngồi xem có phần phân tán tưtưởng.

Cuối cùng, vào lúc chiều tối, trận đấu cũng có kết quả đúng như dựđoán của mọi người, Nhược Bạch và Diệc Phong chiến thắng, giành tư cách đạidiện cho Tùng Bách tham gia trận thi đấu giữa các võ quán năm nay. Các đệ tửđều vô cùng phấn khởi, bởi vì trong trận chung kết, Nhược Bạch chiến thắng DiệcPhong, ai cũng thấy sự tiến bỏ rõ rệt về trình độ, thực lực của hai người!

Trong cuộc thi đấu năm ngoái, do kém may mắn, loạt đấu vòng loạilại bị phân vào cùng nhóm với những võ quán thực lực rất mạnh, nếu không đãkhông đến nỗi không được vào vòng trong. Còn bây giờ xem ra, trình độ của haisư huynh đã tiến bộ vượt bậc, chỉ cần may mắn một chút, khả năng lọt vào vòngbán kết năm nay là hoàn toàn có thể.

Tuy nhiên, sự vui mừng của các đệ tử Tùng Bách kéo dài không lâu, tâm trạng hoang mang họ đang phải đối diện với một vấn đề hiện thực. Theo thônglệ thi đấu giữa các võ quán, mỗi võ quán cử ba đại diện tham gia, sư tỷ Sơ Vyđã rút lui ngay trước cuộc thi lựa chọn đại diện tham gia thi

https://thuviensach.vn

khỏi nói, nhưngsư tỷ Tú Cầm lại đột nhiên bị Thích Bách Thảo kia đánh bại...

Rõ ràng người chiến thắng phải là sư tỷ Tú Cầm! Nhưng...

Cuối cùng lại là Thích Bách Thảo.

Lẽ nào thật sự để Thích Bách Thảo đại diện cho Tùng Bách tham giacuộc thi năm nay? Chỉ cần nghĩ đến lối đánh thục mạng, chỉ biết tấn công, hoàntoàn không biết phòng ngự, không hề có kỹ xảo của cô ta là các đệ tử của võquán Tùng Bách tức tím mặt. Cử một người như vậy đại diện cho võ quán tham giathi đấu, e rằng trong mắt các võ quán khác, Tùng Bách không còn là võ quán hạnghai mà là võ quán nghiệp dư.

Hơn nữa, cô ta đánh bại sư tỷ Tú Cầm cũng không khiến mọi ngườitâm phục khẩu phục! Nếu lúc đó sư tỷ Tú Cầm không quay đầu đi, cô ta đã hoàntoàn không thể đá trúng...

Ráng mây ngũ sắc lúc hoàng hôn chói lọi trên bầu trời ngoài phòngtập.

Nhược Bạch tuyên bố cuộc thi đấu lựa chọn đại diện hôm nay kếtthúc, ngày mai sau buổi tập sáng sẻ chính thức công bố danh sách các đệ tử đạidiện võ quán tham gia cuộc thi đấu năm nay. Nói xong, anh quay người đi ra, anhem Đình Hạo, Đình Nghi sau một ngày theo dõi các trận đấu cũng ra khỏi phòngtập, tiếp đến là Diệc Phong và Tú Cầm cũng lần lượt đi ra.

Bách Thảo tư lự, hai tay bó gối ngồi trên đệm phòng tập.

Vốn định đợi cho mọi người ra hết, dọn dẹp vệ sinh rồi đi ăn cơm. Chỉ còn hai tuần nữa là đến trận thi đấu năm nay, thời gian luyện tập khôngnhiều, cô nhất định phải tranh thủ từng phút.

Quả là cô đã giành chiến thắng một cách may mắn trong trận thi đấuvới Tú Cầm.

https://thuviensach.vn

Nếu muốn có thể giành chiến thắng trong trận thi đấu quan trọngdiễn ra sau hai tuần nữa mà không dựa vào may mắn, cô nhất thiết phải gấp rútnâng cao trình độ, phải nhanh chóng trưởng thành. Nhưng làm thế nào đề nâng caotrình độ, nhanh chóng trưởng thành? Trước đây, sư phụ thường nói cô rất thiếukinh nghiệm thi đấu, có phải sư phụ muốn nói đến vấn đề này không? Sư phụ, nhấtđịnh sư phụ sẽ có biện pháp, nghĩ đến đây, bỗng cô muốn chạy ngay đến trước mặtsư phụ, hỏi sư phụ nên làm thế nào, cho dù sau đó không ăn không ngủ suốt đêmngày luyện tập, cô cũng không muốn giành chiến thắng một cách khó coi như hômnay.

Có người từ phía sau đi tới.

Cô có thể cảm nhận được từng ánh mắt không thiện chí hướng vàomình. Trong những ngày ở võ quán Toàn Thắng, cô đã quá quen với những ánh mắtđó, quen đến thành nhàm, nó không còn gây đau khổ cho cô nữa.

"Thích Bách Thảo, mày không cảm thấy xấu hổ sao?"

Một bóng người đứng trước mặt cô, giọng nói bất bình phẫn nộ, mộtsố đệ tử còn chưa rời phòng tập cũng dồn mắt vào cô. Bách Thảo ngẩng đầu, thấyTú Đạt mặt đỏ lựng, nhìn mình đầy tức tối.

"Nói gì vậy!"

Hiểu Huỳnh trợn mắt với Tú Đạt, mặc dù cô hiểu tâm trạng Tú Đạtkhi Bách Thảo hạ gục Tú Cầm, nhưng thua thì cũng thua rồi, sư tỷ Tú Cầmđã khôngnói gì, cậu ta gào thét gì chứ.

"Tôi nói gì cậu không hiểu sao? Tôi đang nói, cô ta có biếtbản thân rất đáng xấu hổ không!" Tú Đạt phẫn nộ nói với Hiểu Huỳnh, lạiquay ra nhìn thẳng Bách Thảo hét to: "Mày

không nghe thấy tao nói gì hả? Ngay đến phép lịch sự tối thiểuđứng lên nói chuyện với người khác cũng không có sao? Dùng thủ đoạn bỉ ổi

https://thuviensach.vn

đểthắng một trận, mày đã kiêu đến mức khinh thường tất cả mọi người phảikhông?".

Bách Thảo từ từ đứng dậy.

Cô và Tú Đạt bằng tuổi nhau nhưng khi đứng lên thì cao hơn cậu ta nữacái đầu, lại đứng gần như vậy nên Tú Đạt phải ngửa lên mới thấy mặt Bách Thảo. Cậu ta ấm ức vì chị gái bị thua nên tới gây sự với cô, thay chị gái trách móccô.

"Thích Bách Thảo, có đúng lả mày không cảm thấy xấu hổ không? Mày có biết như thế là nhục nhã hay không?" Tú Đạt trợn ngược mắt nhìn cô:"Dù mày có giành được thắng lợi, nhưng ai cũng coi thường mày. Cái gọi làchiến thắng của mày đều bị mọi người phỉ nhổ vào!".

Xấu hổ?

Mạc dù may mắn chiến thắng, nhưng cố đã dùng hết sức lực, chỉ dựavào trực giác ra đòn, có thể đánh gục cả sư tỷ Tú Cẩm, quả thực có chút maymắn, nhưng bất luận thế nào cũng không đến nỗi bị coi là "xấu hổ", là"nhục nhã".

Những từ ngữ đó khiến Bách Thảo không kìm nổi giận, hơi cao giọngnói:

"Tôi chẳng có gì phải xấu hổ."

Vừa dứt lời, ánh mắt các đệ tử trong phòng tập đột nhiên trở nênkhinh khỉnh dồn vào cô, thậm chí có tiếng "hừ" đầy miệt thị. Tú Đạttức đến nghẹn giọng, căm phẫn thét lên:

"Mày đánh lén chị tao! Nhân lúc chị ấy phân tán tư tưởngkhông kịp quay đầu lại, mày dám đánh lén chị ấy! Dùng thủ đoạn đánh lén nhụcnhã giành được thắng lợi, mà mày vẫn dám nói không thấy xấu hổ?"

https://thuviensach.vn

Bách Thảo ngây người.

Khi ra cú đá đó, lẽ nào sư tỷ Tú Cầm vẫn chưa chuẩn bị tốt để ứngchiến? Nhưng rõ ràng sau khi cô nghe thấy khẩu lệnh tiếp tục thi đấu phát rarồi mới tấn công cơ mà. Bách Thảo cố nhớ lại, đuang rồi, cô còn nhớ rất rõ saukhi nghe thấy khẩu lệnh tiếp tục thi đấu của Nhược Bạch cô mới ra đòn, còn TúCầmcó bị phân tán tư tưởng hay không cô hoàn toàn không biết, thể lực đã tiêu haođến mức chỉ có thể nhìn thấy cái bóng lờ mờ của sư tỷ Tú Cầm, làm sao cô cònphân biệt được biểu hiện và động tác của chị ấy.

"Tú Đạt, cậu quá đáng rồi!" Hiểu Huỳnh không thể nghetiếp được nữa, liền hét lên: "Bản thân cậu cũng từng đánh lén Bách Thảo, cậu có quyền gì mà quát nạt cậu ấy?".

"Đúng, tôi từng đánh lén nó! Nhưng tôi đã bị trừng phạt, cũngđã xin lỗi nó rồi! Còn nó thì sao?" Mắt Tủ Đạt như bốc lửa: "ThíchBách Thảo, tôi bắt nó phải xin lỗi chị tôi! Tôi phải bắt nó thừa nhận nó đánhlén chị tôi! Thắng lợi đó phải thuộc về chị tôi, chứ không phải là nó!".

"Tôi không đánh lén chị ấy", nắm chặt tay, Bách Thảo nóicứng.

"Mày nói gì?"

Tú Đạt không thể tin ở tai mình, Hiểu Huỳnh cũng hơi nghiêng đầungạc nhiên nhìn Bách Thảo.

"Tôi nói, tồi không đánh lén chị ấy, lúc đó tôi..." Hítmột hơi dài, cô tiếp tục nói:"... Lúc đó thể lực tồi tiêu hao đến mứckhông thể nhìn rõ tình trạng của chị ấy, tôi không biết chị ấy phân tán tưtưởng, cho nên không phải tôi đánh lén".

Tú Đạt trợn mắt, gào lên:

https://thuviensach.vn

"Thích Bách Thảo, người ta nói thầy nào trò nấy, lúc đầu taocũng không tin, nhưng mày và sư phụ mày cùng một giuộc, miễn là thắng phảikhông? Bất luận dùng thủ đoạn xấu xa nào, bất luận mất mặt đến đâu, miễn làgiành phần thắng đúng không?!"

Trong ngực như có vật gì nứt toác, máu nóng trào lên cô họng, cỗphẫn nộ áp sát Tú Đạt, nói:

"Cậu..."

"Tú Đạt""

Không biết Tú Cầm đến từ lúc nào, dường như không nhìn thấy BáchThảo người cứng đờ do có kẻ vừa nhắc đến sư phụ, đi thẳng đến lôi Tú Đạt đanghầm hầm tức tối ra khỏi phòng tập, lạnh lùng nói:

"Đi mau, sao lắm lời thế!"

Mặt trời lặng lẽ chìm dần giữa biển mây ngũ sắc.

Phòng tập đã diễn ra cuộc thi đấu lúc này trống không, chỉ còn lạimột mình Bách Thảo, Hiểu Huỳnh lúc đầu còn lau sàn cùng với cô, nhưng đượcmộtlúc đã bị mấy tiểu đệ tử một mực gọi di. Lau dọn sạch sẽ phòng tập thì trời đãtối, đóng cảnh cửa kính có dán giấy che ánh nắng, cô lặng lẽ đi trên con đườngtrở về phòng.

Thỉnh thoảng gặp tốp năm, tốp ba các đệ tử.

Ai nấy hình như không nhìn thấy cô, chỉ khi đi qua mới ngoái lại, sau đó hoặc là phớt lờ như không, hoặc là khinh khỉnh cười nhạt, hoặc thì thầmgiễu cợt.

"Bách Thảo, cậu không nên quá để ý tới mọi người."

Nhìn Bách Thảo lặng lẽ ăn cơm, Hiểu Huỳnh nói vẻ đắn đo:

https://thuviensach.vn

"Thực ra, từ khi cậu đá bay Kim Mẫn Châu khiến Tùng Bách nởmặt nở mày trước võ quán Xương Hải, mọi người đã bắt đầu thích cậu, chấp nhậncậu. Chỉ có điều, mọi người đều rất coi trọng cuộc thi đấu giữa các võ quán sắptới, chỉ sợ cậu thay thế sư tỷ Tú Cầmxuất chiến, sẽ làm cho thực lực của TùngBách yếu đi, sợ là áp lực dồn lên sư huynh Nhược Bạch và Diệc Phong quá lớn, nên mới..."

Ngón tay Bách Thảo cứng lại.

Như vậy sao? Nếu cô xuất chiến mà không phải Sơ Vy hoặc Tú Cầm thìsẽ khiến cho thực lực của Tùng Bách giảm sút. Đây chính là nguyên nhân cô bịmọi người ghét bỏ hay sao? Nếu đã quyết định người đại diện tham gia thi đấuchỉ cần chọn ra giữa Sơ Vy và Tú Cầm thì sao còn phải tiến hành thi đấu lựachọn trong võ quán? Mà khi đã tiến hành thi đấu lựa chọn chẳng phải là tạo cơhội cho tất cả mọi người cạnh tranh bình đẳng hay sao?

"Hơn nữa, có lẽ bọn họ hiểu nhầm cậu." Hiểu Huỳnh lắcđầu nói: "Bọn họ cho là cậu đánh lén sư tỷ Tú Cầm, cho nên giành thắng lợikhông đàng hoàng...".

"Mình không đánh lén chị ấy."

Tay cầm chặt bát ăn cơm, Bách Thảo nhìn chằm chằm vào trong.

"Đúng, mình biết", Hiểu Huỳnh rầu rĩ nói, "nhưngdưới con mắt của bọn họ, rõ ràng cậu đánh lén sư tỷ Tú Cầm mà vẫn cứng mồmkhông chịu thừa nhận. Có điều, ôi dào, thực ra cũng khó trách họ, tình cảnh lúcđó, rõ ràng sư tỷ Tú Cầm ngoái đầu nhìn về phía sân võ quán, còn mắt cậu thìlại mở rất to...".

"Cho nên", Bách Thảo buông cái bát trong tay xuống, nghẹn giọng, "cậu cũng cho là mình cố ý đánh lén?".

Hiểu Huỳnh ngớ người.

https://thuviensach.vn

Suy nghĩ một lát, lại cau mày nói:

"Bách Thảo, nói thật là, nếu dựa vào những gì mắt thấy, cảnhtượng đó thật sự rất giống cậu cố ý nhân lúc sư tỷ Tú Cầm phân tán tư tưởng màtấn công chị ấy. Nhưng cậu tuyệt đối không phải là người nói dối, cậu nói cậukhông đánh lén, vậy chắc chắn là không đánh lén."

Bách Thảo mím chặt môi.

Nỗi uất ức trong lòng ngực dâng lên. Cô muốn khóc, nhưng lại khôngmuốn bị Hiểu Huỳnh phát hiện mình trở nên mềm yếu, cô đứng phắt dậy, nói.

"Mình đi tập đây."

"Bách Thảo, cậu đừng giận bọn họ, được không?" Sau lưngvang lên giọng cầu khẩn của Hiểu Huỳnh. "Từ nhỏ mình đã sống cùng mọingười, ai cũng đều tốt, rất tốt, hiểu lầm cậu chỉ là nhất thời. Lâu dần mọingười sẽ hiểu cậu là người thế nào, cho nên đừng giận mọi người, đượckhông?"

"Mình biết rồi."

Bách Thảo trầm tư một lát rồi trả lời gọn lỏn, đi ra ngoài, ngẩngđầu nhìn những đốm sao chi chít trên trời, mình có tư cách gì giận mọi người, là bản thân mình đã thi đấu khó coi, tồi tệ như vậy.

Đi vào phòng tập.

Bên trong không có một ai, ấn công tắc điện, tối om, điện khôngsáng. Dưới ánh sao lờ mờ, cô dò dẫm kiểm tra dây bảo hiểm, phát hiện dây bảohiểm đã bị ai đó cắt đứt, còn dụng cụ sửa chữa mọi khi vẫn để bên cạnh hộp bảohiểm cũng bị đem đi mất.

Cô lẳng lặng đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Vậy đi giặt quần áo trước đã, hôm nay thi đấu suốt một ngày, võphục của mọi người chắc đều đẫm mổ hôi, cần giặt sạch sẽ. Đi đến phòng giặt, côbỗng ngẩn người, bên trong không có một bộ quần áo bẩn nào cần giặt, ngay cảcái chậu cô vẫn dùng hằng ngày cũng bị dẫm bẹp.

Bách Thảo sững người đến mấy giây.

Cô quyết định về phòng lấy dụng cụ sửa chữa dây bảo hiểm, chỉ cònhai tuần nữa là phải tham dự trận thi đấu quan trọng đó rồi, thời gian luyệntập mỗi buổi tối đối với cô là vô cùng quý báu.

Nhưng cứ đi, đi miết, nhưng không hiểu sao cô không trở về phòng, mà lại đến một nơi. Ánh trăng chiếu qua kẽ lả, ánh sáng lờ mờ mông lung, lá cây reo rì rào, ở nơi này dẫu lòng rối bời đến đâu hình như cũng có thể yên tĩnhtrở lại.

Bách Thảo ngồi trên cây.

Cô ôm chặt đầu gối, giấu mình trong tán lá dày dặc. Thực sự côkhông hiểu tại sao mình chiến thắng mà không những không được thừa nhận, trái lại còn bị mọi người thù dịch? Nếu lúc đó Tú Cầm không phân tán tư tưởng, nếucô không tấn công thì người thua có lẽ là cô.

Nếu cô thua.

Người thắng là Tú Cầm.

Thì võ quán Tùng Bách lúc này có lẽ tràn ngập niềm vui sướng nhưmọi người mong đợi.

Cô đã rất nỗ lực muốn giành thắng lợi, vậy mà đối với Tùng Bách, lại là chuyện không thể tha thứ, không thể chấp nhận. Có lẽ, cô sinh ra đãkhông được chấp nhận, bất luận là võ quán Toàn Thắng, võ quán Tùng Bách hay bấtcứ nơi nào.

https://thuviensach.vn

"Bộp bộp bộp!"

Đột nhiên có tiếng gõ vào thân cây.

Bách Thảo không động đậy, người dưới gốc cây kia thở dài:

"Đang buồn phải không?"

Trong ánh trăng êm đềm, giọng nói âm vang lên như tiếng chuôngbạc.

Cô vẫn ngồi yên, vẫn lặng lẽ giấu mặt vào đầu gối, trong giây phútnghe thấy giọng nói của anh, cô đã hiểu mình đang tự lừa mình dối người, côkhông muốn giấu mình trong tán lá, cô đến đây là để từ xa có thể nhìn thấy ánhđèn trong căn nhà gỗ nhỏ của anh. Không biết bắt đầu từ lúc nào cô đã thích mùihương của anh, tinh khiết giống mùi thuốc sát trùng.

Lá cây chạm vào nhau xào xạc.

Cô vùi mặt vào đầu gối như con đà điểu rúc đầu vào cát, cảm thấyanh đã ngồi xuống cạnh mình. Anh cũng ngồi trên một cành cây, sức nặng của haingười khiến cành cây rung oằn xuống như sắp gãy.

Anh không nói gì.

Lặng lẽ cùng ngồi với cô giữa tán lá. Cô cũng không nói.

Cảm nhận mùi cơ thể anh có lẫn mùi thuốc sát trùng nhè nhẹ, thoangthoảng, cô đột nhiên mệt mỏi, buồn ngủ, cành cây bên dưới nhẹ nhàng đung đưanhư ru ngủ. cỏ không muốn nghĩ nhiều thêm nưa, dù thắng lợi cô giành được mộtcách không đàng hoàng đến mấy, bị mọi người không phục thế nào, bất luận mọingười có chấp nhận hay không, cô đã chiến thắng, vậy nên nhất thiết phải nỗ lựccao nhất nâng cao trình độ trong hai tuần này.

Nếu trong trận thi đấu giữa các võ quán lần này cô thể hiện xuấtsắc.

https://thuviensach.vn

Mọi người sẽ chấp nhận cô.

"Anh Sơ Nguyên, sao anh lại ở đây?"

Giọng nói dịu dàng pha lẫn ngạc nhiên, nhìn Bách Thảo và Sơ Nguyêncùng ngồi trên một cành cây, khuôn mặt ngẩng lên của Đình Nghi, được ánh trăngxuyên qua tán lá chiếu rọi trở nên đặc biệt dịu dàng. Mắt cô cũng dịu dàng nhưánh sao, mỉm cười nói với Sơ Nguyên: "Thì ra anh vẫn như hồi bé, dù thấyai bị thương, dẫu là một con mèo, con chó cũng giúp nó băng vết thương, chẳngtrách anh nhất định muốn theo nghề ý".

Bách Thảo từ từ ngẩng đầu.

Ánh mắt Đình Nghi nhẹ nhàng dừng trên người cô vài giây, lại tươicười ôn hòa nhìn Sơ Nguyên: "Nhưng anh không cần phải lo cho Bách Thảo, cóthể thắng trong trận cuối cùng sáng nay, có lẽ Bách Thảo là người kiêncường".

* * *

Trước buổi tập sáng ngày hôm sau, Bách Thảo đã phải chịu đựng sựcô lập, xa lánh của mọi người, tất cả không một ai nói, không một ai nhìn cô.

Bởi vì sau khi rút lui, Sơ Vy đã nhanh chóng thu xếp đồ đạc đếntrường nội trú, các đệ tử của Tùng Bách chỉ còn đặt toàn bộ hy vọng vào Tú Cầm. Họ vây lấy Tú Cầm, như muốn dùng thái độ đó nói với Bách Thảo, họ cho rằngngười thực sự chiến thắng trong trận đấu hôm qua là Tú Cầm.

Bách Thảo lặng lẽ làm các động tác khởi động.

Cô không dễ bị sự cô lập xa lánh đánh gục, mấy năm qua, cố đã quenvới tình cảnh đó đến mức tê liệt rồi.

https://thuviensach.vn

Trong ánh nắng buổi sớm, khi Nhược Bạch đứng trước các đệ tử, ánhmắt bình thản lướt qua các đệ tử, bắt đầu chính thức công bố danh sách đệ tửđại diện cho Tùng Bách tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán năm nay, BáchThảo đột nhiên vô cùng căng thẳng.

"Như quy định hằng năm trước đây, mỗi võ quán cử ba đại diệntham gia thi đấu, qua cuộc thi lựa chọn trong nội bộ võ quán ngày hôm qua, độinam sẽ do Diệc Phong và tôi xuất chiến, còn đội nữ..."

Bách Thảo cắn chặt môi, lặng lẽ nhìn đám cỏ dưới chân, hai tay từtừ nắm chặt lại.

Không đủ dũng khí nhìn phản ứng của các đệ tử xung quanh. Cô biết, các đệ tử đều mong muốn Tú Cầm xuất chiến, chứ không phải cô, người đã giànhthắng lợi một cách chật vật, may mắn, có lẽ họ đang hy vọng cô có thể chủđộng từ bỏ tư cách dự thi.

Nhưng...

Nhưng...

"... Mặc dù trong trận thi đấu đội nữ hôm qua, Bách Thảo đãchiến thắng, nhưng xét tổng hợp thực lực và biểu hiện hằng ngày của haingười..."

Ánh nắng buổi sáng thanh khiết và lạnh lẻo.

Trong đình viện đột nhiên có thể nghe thấy tiếng gió thổi qua ngọncỏ, các đệ tử tròn mắt, cố kìm chế niềm vui, không dám mở miệng.

Chậm rãi…

Bách Thảo ngẩng đầu.

Bên tai ù ù như có vô vàn tạp âm nhỏ vụn, cô nghe không rõ lắm, chỉ cảm thấy giọng nói của Nhược Bạch nhẹ bẫng và lạnh như những tia sáng

https://thuviensach.vn

nhảynhót quay cuồng trên bầu trời đình viện.

"… quyết định cử Tú Cầm đại diện võ quán tham gia thiđấu."

"Tốt quá!"

"Ôi!"

"Sư tỷ Tú Cầm! Sư tỷ Tú Cầm!"

Tiếng hò reo hoan hô phút chóc khiến cả đình viện sôi lên! Tú Cầmđứng ngây, như muốn xác định không phải mình nghe nhầm lời tuyên bố của NhượcBạch. Các đệ tử đã phấn khởi xông đến, hò reo hoan hô!

"... Tại sao?"

Thậm chí Tú Đạt mừng đến phát khóc, lao đến ôm chặt Tú Cầm, sau đócàng nhiều đệ tử lao đến, ôm, hoan hô như vừa giành được một thắng lợi vô cùngto lớn, như là chúc mừng, chào đón vị anh hùng khải hoàn.

Tốt quả rồi

Sư tỷ Tú Cầm!

Cuối cùng, vẫn là sư tỷ Tú Cầm dự thi.

"Tại sao?"

Bị những con người tràn đầy phấn kích đẩy ra một bên, trong bầukhông khí náo nhiệt, hân hoan, kích động, tiếng nói khàn đặc đó là tạp âm duynhất. Bách Thảo nắm chặt tay, không nhìn thấy đám người sung sướng phát cuồngkia, không nghe thấy tiếng hò reo phấn kích của họ, chỉ có cơn phẫn nộ tràodâng trong ngực, thiêu đốt mọi nỗ lực trấn tĩnh và lý trí của cô!

"Tại sao?"

https://thuviensach.vn

"Rõ ràng hôm qua em đã thắng! Tại sao không cho em thamgia!"

"Nếu trước khi thi đấu đã quyết định người được lựa chọn sẽlà hai sư tỷ Sơ Vy và Tú Cầm, vì sao còn phải tổ chức thi đấu tuyển chọn trongvõ quán! Chẳng phải đã nói, người chiến thắng trong trận đấu tuyển chọn sẽ đạidiện cho Tùng Bách tham gia thi đấu với các võ quán hay sao? Hôm qua, rõ ràngem chiến thắng! Chẳng lẽ không phải chính miệng sư huynh tuyên bố em là ngườichiến thắng!"

Âm thanh đầy sự phẫn nộ!

Các đệ tử đang trong cơn hoan hỉ, giật nảy mình nhìn Bách Thảo mặtđỏ lựng, giống như nhìn một quái vật vừa xuất hiện, tất thảy đều há mồm kinhngạc như muốn nói, con người này sao còn chưa biến đi, con người này khôngnhững không biến đi mà còn dám ngang nhiên chất vấn sư huynh Nhược Bạch!

"Nói gì vậy?"

Buông cánh tay đang ôm chị gái, Tú Đạt thấy Bách Thảo phẫn nộ nhìnsư huynh Nhược Bạch, nỗi giận trong lòng bùng lên, cậu bước ra khỏi đám đông, hét lên với cô:

"Thế nào là rõ ràng chiến thắng! Ai có mắt đều nhìn thấy thựclực của cô kém chị tôi không chỉ một trượng! Nếu cô không đánh lén, người chiếnthắng chắc chắn là chị tôi! Dùng thủ đoạn chẳng vẻ vang gì giành chiến thắng màlại còn định đại diện cho Tùng Bách đi thi đấu?!"

"Tôi không đánh lén", Bách Thảo gằn giọng.

"Cô đánh lén!"

Tú Đạt phẫn nộ hét to, chưa từng thấy kẻ nào mặt dày như vậy, rõràng mọi người đều nhìn thấy cô ta đánh lén, vậy mà vẫn rắn mặt một mực

https://thuviensach.vn

khôngthừa nhận!

"Tôi đã nói rồi, tôi không đánh lén!"

Móng tay cô ấn vào lòng bàn tay đến bật máu.

Bách Thảo nhắm mắt.

Ngực phập phồng hồi lâu, khi trấn tĩnh được mở mắt lại nhìn chămchăm vào Nhược Bạch đứng cánh hai mét, nói giọng kiên quyết.

"Em không đánh lén sư tỷ Tú Cầm. Khi đó, thể lực em đã suykiệt, hoa mắt nhìn không rõ, không biết sư tỷ phân tán tư tưởng, em chỉ dựa vàobàn năng để tấn công."

Nhược Bạch lãnh đạm nhìn cô, nét mặt không biểu cảm

"Hơn nữa, lúc đó anh đã ra lệnh tiếp tục thi dấu, dẫu em cónhìn thấy chị ấy phân tán tư tưởng thì cũng sẽ tấn công! Thi đấu là thi đấu, phân tán tư tưởng là lỗi của chị ấy chứ không phải lỗi của em. Nếu vì thế màanh quyết định hủy bỏ tư cách tham gia thi đấu của em, em không phục! Hít mộthơi thật sâu, nỗi uất ức bùng lên trong lồng ngực, không cách nào dịu đi được!

"Mày đánh lén! Mày đánh lén! Mày là đồ đánh lén! Đã khôngbiết xấu hổ, lại còn bao biện", Tú Đạt gào lên như điên, hùng hổ lao đếnđịnh đánh cô!

"Tôi đã nói rồi, tôi không đánh lén!"

Ngọn lửa uất hận trong lồng ngực bị tiếng gào thét của Tú Đạt kíchđộng đến cao độ, Bách Thảo quay phắt đầu lại, trợn mắt nhìn Tú Cầm đứngngây ra như khúc gỗ giữa đám đệ tử, phẫn nộ chất vấn:

"Tại sao chị không nói gì, chị cũng cho là em đánh lénsao?"

https://thuviensach.vn

Hình như Tú Cầm không ngờ bị chất vấn thẳng thừng như vậy, há hốcmồm, cười khảy một tiếng, rồi mím chặt môi, mặt lạnh tanh.

"Em không biết tình trạng của chị lúc đó, nhưng bọn họ đềunói lúc dó chị phân tâm, tại sao chị lại phân tâm, rõ ràng trận đấu vẫn dang tiếptục, tại sao lại phân tâm? Là chị khinh thường em, cảm thấy nhất định em sẽthất bại cho nên dù có phân tâm, dù chị không thèm nhìn em, cũng không ảnhhưởng đến thắng lợi của chị phải không? Khẩu lệnh tiếp tục thi đấu đã đưa ra, vậy thì dù có lùi một vạn bước, cứ coi như em đánh lén chị, chi thua em còn gìđể nói!"

Các đệ tử sửng sốt.

Trời ơi.

Thích Bách Thảo này bình thường chẳng phải là đứa con gái đặc biệtít nói hay sao? Hằng ngày thấy cô ta lặng lẽ giặt quần áo, quét sân, lau nhàthậm chí còn quỳ trên đường cẩn thận lau từng phiến đá còn tưởng cô ta là đứachỉ biết nhẫn nhịn.

Vậy mà.

Khi nổi giận lại đáng sợ như vậy.

"Nói xong chưa?"

Nhược Bạch bình tĩnh nhìn Bách Thảo, hình như sự nổi giận của côkhông hề ảnh hưởng đến anh. Đợi mấy giây, thấy cô toàn thân như tê cứng, khôngthấy có ý tiếp tục nói nữa, anh mới bình thản lên tiếng:

"Bất luận hôm qua Tú Cầm thua em vì lý do gì, thắng lợi củaem là điều không có gì đáng ngờ. Nhưng đại diện cho võ quán tham gia thi đấu, Tú Cầm thích hợp hơn em."

https://thuviensach.vn

"Tại sao?" Bách Thảo nhìn thẳng vào Nhược Bạch, cô cầnmột lý do chứ không phải chỉ một câu nhẹ tênh như gió thổi bay như vậy."Vì sao anh nhận định chị ấy thích hợp hơn em? Nếu chỉ cần dựa vào nhậnđịnh của anh, vậy tại sao còn tổ chức thi đấu tuyển chọn trong võ quán? Chẳngphải đã nói, người chiến thắng trong trận đấu tuyển chọn sẽ đại diện cho võquán tham gia thi đấu hay sao?"

Ánh mắt Nhược Bạch lạnh lùng.

"Bởi vì mấy trận đấu hôm qua, cách đánh của em máy móc, đơnđiệu. Trong trận thi đấu sắp tới, nếu chỉ dựa vào sức lực thì chỉ có thất bạithảm bại."

Bách Thảo sửng sốt.

Chỉ dựa vảo sức lực, cách đánh máy móc, đơn điệu... Đúng vậy, côcũng nhận thức được đó là hạn chế chí mạng của mình... nhưng...

Lúc lâu sau, âm thanh khàn đặc trong cổ họng, cô nói khó nhọc:

"Nhưng em chỉ thiếu một số kinh nghiệm thi đấu, em sẽ tiếnbộ! Hôm qua là lần đầu tiên em tham gia thi đấu chính thực, vẫn còn hai tuần lễnữa, em sẽ có thời gian tiến bộ! Mặc dù bây giờ có lẽ thực lực sư tỷ Tú Cầmmạnh hơn em, nhưng em sẽ nỗ lực tập luyện. Trên sàn đấu hai tuần sau có lẽ... có lẽ..."

Không, cô không muốn bỏ lỡ cơ hội hiểm hoi này, cô rất muốn sư phụngồi trong khán đài nhìn thấy cô vận võ phục đứng trên sàn đấu chínhthức!

Nhược Bạch bình thản nhìn cô.

Nhưng anh không muốn để cuộc thi đấu năm nay của võ quán Tùng Báchđặt vào sự nỗ lực hoàn toàn không thể xác định được kết quả của cô.

https://thuviensach.vn

Tú Cầm làsự lựa chọn an toàn hơn nhiều.

Sắc mặt cô dần dần tái nhợt.

Băng giá và tuyệt vọng khiến trái tim cô chìm dần, chìm dần, cô cóthể hiểu biểu hiện của anh. Có lẽ anh đúng, chính là cô quá ích kỷ, trận thiđấu giữa các võ quán là trận thánh chiến trong lòng mỗi đệ tử, sao có thể traocho cô, một người không hề có chút kinh nghiệm thi đấu nào?

Chỉ do tiếc nuối, không chịu từ bỏ, cuối cùng cũng khiến cô vẫnmuốn tranh đấu, cô nói to:

"Nhưng dẫu cách đánh của em như vậy, cũng đã chiến thắng sưtỷ Tú Cầm!"

"Hừ, có vẻ là một cô gái rất tự tin." Giọng nói dịu dàngtừ phía sau vọng đến, sau đó người này đi đến đứng bên cạnh cô, hình như đãđứng nghe rất lâu không biết từ lúc nào, mỉm cười nói: "Tôi thích người tựtin, nhưng em có biết không, tự tin và tự phụ rất khác nhau".

Bách Thảo ngây người nhìn.

"Hình như em không hiểu tại sao Nhược Bạch lại đưa ra quyếtđịnh như vậy đúng không? Chi bằng chúng ta thực chiến một phen có lẽ em sẽ hiểucho nỗi khổ tâm của Nhược Bạch."

Nụ cười của Đình Nghi rất dịu dàng xinh đẹp.

Nhưng trong ánh nắng sớm, nụ cười đó giống như nụ cười thương hạicủa kẻ bề trên.

Các đệ tử ngồi đầy phòng tập, Nhược Bạch xếp bằng ngồi ngay trêncùng, Diệc Phong và Tú Cầm ngồi hai bên.

Đình Nghi thay võ phục.

https://thuviensach.vn

Mái tóc đen dài cột cao vểnh đuôi ngựa, bộ võ phục trắng tinh cànglàm tồn vẻ đẹp thanh tao, càng đối lập hoàn toàn với một Bách Thảo gầy gò xanhxao như một cô bé con trước mặt.

Trận đấu này.

Cả đời Bách Thảo không thể quên.

Đối với cô, lúc đó mười bốn tuổi, trận đấu này cơ hồ là trận đấuhoàn toàn hủy diệt lòng tự tin của cô. Thậm chí có thể coi là trận đấu nhục nhãnhất trong cuộc đời cô. Đến nỗi mấy năm sau, thỉnh thoảng cô vẫn nằm mơ thấytrận đấu này với Đình Nghi.

Nhưng cô lại không mơ thấy chi tiết trận đấu.

Bởi vì lúc đó, ngay Đình Nghi ra đòn chân thế nào cô cũng khôngthể nhìn rõ.

"Phập!"

"Phập!"

Một cú phản kích đá ngang như sét đánh đá trúng eo trái cô.

"Phập!"

Một cú đá trước, đá ngã cô xuống đệm!

"Phập!"

Một cú tạt chéo làm cô ngã nhào.

"Phập!"

Một cú đá hậu bật cô khỏi đệm1

https://thuviensach.vn

"Phập! Phập!"

Hai cú song phi vào ngực và bụng, khi đổ gục xuống đệm, máu trongngực cuộn trào khiến cô có cảm giác tanh tanh nơi cô họng, toàn thân đau đếnkhông thể nào đứng lên nổi.

"Phập!"

Bị đá bật ngửa về sau, tiếng ù ù trong tai khiến cô không còn nghеđược tiếng thầm thì của các đệ tử xung quanh.

"Phập!"

Lại một cú đá hậu trúng mặt, sống mũi buốt nhói đến tận óc, mộtthứ chất lỏng dính nhớt âm ấm trào ra, cô gắng gượng đứng lên, nhưng trước mắttối sầm, đen kịt, hình như cả thế giới quay cuồng...

Hình như có người chạy đến cuống quýt gọi tên cô, cố xốc cô lênkhỏi đệm, Bách Thảo nhắm mắt, thở hổn hển hồi lâu, mới dần dần nhìn ra khuônmặt lo lắng, bồn chồn trước mặt là của Hiểu Huỳnh. Giống như cảnh phim quaychậm, trong não cô một mảng trống rỗng. Cố gắng gượng muốn đứng lên, Hiểu Huỳnhxốc cô dậy, có cánh tay khác cũng giơ ra dịu dàng tháo áo giáp bảo hiểm, dùngkhăn ấm nhẹ nhàng lau vết máu trên mặt cho cô.

Cánh tay đó thuộc về Đình Nghi.

Nụ cười của cô nhu mì như ánh trăng, ngón tay dịu nhẹ, nhưng lạicảm giác như chạm vào băng.

"Nếu tham gia thi đấu giữa các võ quán, đối thủ của em sẽkhông nương nhẹ như tôi đâu. Nhược Bạch không để em tham gia là muốn bảo vệem."

https://thuviensach.vn

Toàn thân đau đớn tê dại, lòng tê tái, không còn cám giác. Cô thắpthoáng nghe thấy tiếng Nhược Bạch tuyên bố, do Sơ Vy rút lui, từ nay về sauDiệc Phong và Tú Cầm sẽ cùng nhóm tập luyện, Bách Thảo và Hiểu Huỳnh vẫn cùngphối hợp như trước...

Hình như bên cạnh có âm thanh huyên náo...

Hình như bên cạnh có vô số ánh mắt hoặc giễu cợt hoặc thương hạihoặc là khinh thị...

* * *

Kết quả là võ quán sau buổi tập sáng càng vui vẻ, thoải mái hơnnhiều so với ngày thường. Những trận đấu tuyển chọn đại diện thi đấu đã kếtthúc, kết quả Nhược Bạch, Diệc Phong và Tú Cầm như mọi người dự đoán, mong đợisẽ tham gia cuộc thi đấu hằng năm giữa các võ quán chính thức bắt đầu từ thángsau. Trong thời gian này, các đệ tử còn lại chỉ cần tập luyện theo chế độ thôngthường, võ quán sê tập trung nhiều hơn cho ba đại diện vừa được lựa chọn, tạocho họ môi trường tập luyện tốt nhất trước khi thi đấu, cổ vũ tinh thần, độngviên nhuệ khí để họ có thể giành thành tích cao nhất...

Hôm nay lại là Chủ nhật, không cân đến trường, vậy là đâu đâu cũngthấy tiếng nói vui vẻ của các đệ tử. Cuối cùng mọi người đã có thể nghỉ ngơimột chút, thời gian vừa qua để chuẩn bị cho những trận đấu lựa chọn nhân tài, ai cũng vất vả căng thẳng.

Trong gian phòng phía sau đình viện.

Võ phục thấm đẫm mồ hôi vừa ẩm lạnh dán chặt vào người. Trong lòngBách Thảo chỉ có một nỗi đau âm ỉ, thấm thìa, thẫn thờ nhìn ánh nắng từ cửa sổchiếu thẳng vào trong. Trong ánh sáng chói chang, từng hạt bụi li ti nhảy múa, dường như chúng cũng sáng trắng, sáng đến nhức mắt, đến choáng đầu.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên không biết mình nên làm gì.

Từ khi được sư phụ đưa đến chính thức gia nhập võ quán Tùng Bách, hằng ngày cô thức khuya dậy sớm lao vào tập luyện, khao khát giành được tư cáchtham gia thi đấu giữa các võ quán hằng năm, đó từng là toàn bộ cuộc sống củacô.

Còn bây giờ...

Thu mình thật nhỏ, nhắm mắt, cảnh tượng bị đá từng cú, liên tiếpđổ gục, ngã nhào dường như không chịu buông tha cô, giống như những mảnh vụnquay cuồng trong đầu, lóe sáng, lặp đi lặp lại.

Chính cô đã không biết tự lượng sức mình đến thế.

Cứ tưởng, những gì sư phụ nói đều là sự thật, sư phụ nói cô có tưchất Taekwondo thiên bẩm, chỉ cần nỗ lực kiên trì nhất định có ngày trở thànhtuyển thủ Taekwondo xuất sắc! Cho nên, cô không thể nào chịu được khi thắng lợimà mình nỗ lực bao nhiêu có được bỗng dưng bị cướp mất, nên đã cố sức giành lạinên trước mặt Nhược Bạch, trước mặt các đệ tử của võ quán Tùng Bách, cô chorằng mình có lẽ thật sự có thể!

Nhưng đã bị Đình Nghi nhẹ nhàng, liên tiếp đá gục như một hìnhnộm, giống như con rối. Thậm chí ngay một cú phản kích cho ra hồn cô cũng khôngthể làm được! Liên tiếp bị đá gục trên nệm, trước mắt hoàn toàn chỉ một màu đentối và tuyệt vọng, mỗi lần vùng vẫy cố đứng dậy là mỗi lần bị đá đau hơn...

"Soạch!"

Cánh cửa bật mở, có tiếng chân vội di tới, cô ngồi thu mình co rotrong một góc tường. Không, cô không muốn bị bất cứ ai nhìn thấy! cố kìm chếsống lưng đang run rẩy, cô càng thu người bé hơn!

https://thuviensach.vn

"Bách Thảo, sao thế, đau lắm phải không?" Hiểu Huỳnh lo lắngđi đến, nhìn thấy Bách Thảo ngồi co ro trong góc tường, lòng buồn bã, nói liềnmột hơi: "Đừng sợ, sẽ hết đau ngay, mình đã dẫn sư huynh Sơ Nguyên đến xemvết thương cho cậu!"

Sơ Nguyên...

Không, cô không muốn bị Sơ Nguyên nhìn thấy trên mặt in đầy nhữngdấu vết thất bại do Đình Nghi đá! Đình Nghi đứng bên cạnh anh đích thực là mộtđôi kim đồng ngọc nữ... Đinh Nghi mỉm cười với anh... Đình Nghi nhu mì xinhđẹp... Cô không nhìn rõ ra đòn của Đình nghi. Đòn tấn công của cỗ thậm chíkhông thể chạm được đến mép áo Đình Nghi.

"Bách Thảo, cậu ngẩng lên để sư huynh Sơ Nguyên xem vếtthương đi, cậu không chịu đến chỗ Sơ Nguyên thì để sư huynh đến khám cho cậu, như thế không được sao?" Hiểu Huỳnh cầu khẩn, cố thử sốc vai cô lên:"Đinh Nghi đá dữ như vậy, cậu nhất định bị thương đúng không? Xin cậu đấy, để anh Sơ Nguyên khám một chút, bị thương nhất thiết phải chữa trị ngay, nếukhông, thành bệnh thì làm thế nào!".

"... Mình không sao."

Cổ họng tắc nghẹn, khô đắng đau đớn, cô càng cố thu người lại, cốchống lại bàn tay Hiểu Huỳnh đang sốc vai mình! Không, cô không muốn bị anhnhìn thấy! Cô không muốn Đình Nghi xinh đẹp như tiên nữ, còn cô chỉ là con mèo, con chó được người ta thương hại…

"Bách Thảo!", Hiểu Huỳnh phát cáu, thấy không thể nàokéo Bách Thảo lên được, kiên quyết dùng hết sức lực, dùng cả hai tay kéo côdậy. "Cậu nhất định phải để Sơ Nguyên sư huynh khám! Cậu có nghe thấykhông? Tại sao cậu lại ngang bướng thế chứ?"

Sơ Nguyên giơ tay ngăn Hiểu Huỳnh đang nổi cáu.

https://thuviensach.vn

Nhìn Bách Thảo nãy giờ ngồi bất động, anh lắc đầu, nói với HiểuHuỳnh: "Được rồi, không nên làm phiền, có lẽ Bách Thảo muốn được yên tĩnhmột lát".

"Nhưng, vết thươnng của cậu ấy…"

"Đình Nghi ra đòn nhìn chung đều có cân nhắc, không đến nỗigây thương tích quá nặng." Đưa cho Hiểu Huỳnh lọ thuốc, Sơ Nguyên lại nhìnBách Thảo gục đầu xuống gối giống như con đà điểu, nói tiếp: "Đợi BáchThảo bình tĩnh lại, em giúp cô ấy xoa lên những chỗ bị thương. Nếu thấy trongngười có chỗ nào khó chịu lập tức đến tìm anh".

"… Vâng!"

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, Bách Thảo khẽ nhắm mắt, người tê dại, cứngđờ, lắng nghe tiếng bước chân ngoài cửa xa dần, đến khi không còn nghe thấy gìnữa.

"Bách Thảo..."

Hiểu Huỳnh bất lực luống cuống đứng bên cạnh không biết làm gì đểan ủi bạn. Cô biết Bách Thảo rất coi trọng trận thách đấu của võ quán, vậy màphải giương mắt chịu đựng tư cách thi đấu đã vào tay mình lại bị cướp mất, hơnnữa còn bị thảm bại trong tay Đình Nghi trước mặt mọi người. Nếu đổi vị trí, nếu cô là Bách Thảo có lẽ sẽ còn buồn hơn.

Từ nhỏ đến giờ, cô đã sùng bái Đình Nghi như thần tượng, nhưng vìsao hôm nay Đình Nghi nhất định phải khiến Bách Thảo thất bại thê thảm như vậy! Chỉ cần cho Bách Thảo nhìn thấy thực lực của mình có khoảng cách so với cao thủlà được, vì sao phải hết lần này đến lần khác đá Bách Thảo một cách khôngthương tiếc, đá như vậy là hoàn toàn đập tan chút tự tin và lòng tự tôn cuốicùng của đối phương.

Mặt trời ngoài cửa sổ đã lên đến đỉnh dầu.

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh dọn cơm lên bàn, quay ra nhìn, thấy Bách Thảo vẫn ngồitrong góc giờ đã ngẩng đầu đang nhìn trân trân ra ngoài cửa sổ.

"Bách Thảo, ăn một chút đi!"

Hiểu Huỳnh gắp thức ăn vào bát, đặt vào tay Bách Thảo, thấy bạnvẫn ngồi bất động nhìn ra ngoài cửa sổ, Hiểu Huỳnh sốt ruột nói:

"Chẳng lẽ chỉ vì không được tham gia cuộc thi ấy, chỉ vì bịĐình Nghi hạ gục mà cậu phản ứng quyết liệt thế này sao? Ai chẳng từng thấtbại, hôm qua chẳng phải mình cũng thua sư tỷ Tú Cầm đấy thôi! Nếu ai cũng chỉvì một lần thất bại mà không đứng dậy nổi, như hôm qua bị cậu đánh bại, sư tỷTú Cầm phải làm thế nào?"

Toàn thân cứng đờ.

Bách Thảo từ từ quay đâu lại.

"Ây, cậu đừng để ý, mình cũng chả biết bản thân đang nói lungtung gì đâu... Mình biết cậu rất buồn... thấy cậu buồn, mình cũng buồnlắm..." Hiểu Huỳnh thở dài, vò đầu bứt tóc:"... Có điều, mọi chuyệncũng qua rồi... Nếu sư huynh Nhược Bạch tuyên bố để sư tỷ Tú Cầm tham gia thiđấu, chứ không phải cậu... thì hẳn huynh ấy cũng đã cân nhắc rồi... Mình biếtcậu rất muốn tham gia thi đấu... Nhưng... nhưng...".

Hiểu Huỳnh không biết nên nói tiếp thế nào.

Cô hiểu tâm trạng Bách Thảo, cô cũng hiểu tâm trạng của Tú Cầm, nếu Nhược Bạch quyết định lựa chọn Tú Cầm thì cô cũng hiểu. Nhưng cuối cùng vẫnlà Bách Thảo chịu tủi nên buồn cũng là chuyện thường.

"... Xin lỗi!"

https://thuviensach.vn

Chợt nghe thấy một giọng nói khàn khàn bên tai, Hiểu Huỳnh tròmắt, không tin vào tai mình, sửng sốt nhìn Bách Thảo vài giây rồi như trút đượcgánh nặng, mỉm cười nói:

"Tốt quá! Cuối cùng thì cậu cũng đã chịu nói chuyện với mìnhrồi! Mình biết Bách Thảo cứng rắn lắm mà, chuyện lần này chắc chắn không thể hạgục cậu được! Vậy... vậy cậu ăn cơm đi được không? Hôm nay có cá vược nhé, mẹmình làm riêng cho cậu đấy! Cậu ăn thử xem có thích không?"

"... Ừ!"

Bách Thảo cúi đầu lặng lẽ ăn.

Từng miếng, từng miếng.

Cho đến khi chiếc bát sạch trơn.

"Ha ha, quả thật là rất ngon! Lần sau phải bảo mẹ thườngxuyên nấu cá ăn mới được!" Hiểu Huỳnh cũng nhanh chóng ăn hết phần mình, tuy không khí nặng nề của ngày hôm nay khiến dạ dày có vẻ khó tiêu hóa, nhưngcuối cùng Bách Thảo đã dần bình thường trở lại, cô có thể thở phào rồi.

Thấy Bách Thảo lặng lẽ thu dọn bát đĩa mang đi rửa như thường lệ, Hiểu Huỳnh vội chạy đến giằng lấy bát: "Để mình! Cậu nghĩ một chút, đi ngủtrưa đi! Ái chà, mình đã nói để mình rửa cho mà! Đừng có tranh, mình sẽ nổigiận đấy!

Rửa bát xong, Hiểu Huỳnh phát hiện Bách Thảo đã biến mất tăm, cănphòng trống rỗng cô đơn lạ thường. Cô nàng đi đâu nhỉ? Không biết có xảy rachuyện gì không? Đầu óc rối bời, Hiểu Huỳnh cuống cuồng chạy ra ngoài, bênngoài ánh mặt trời giữa trưa gay gắt đến chói mắt, trong sân không một bóngngười.

https://thuviensach.vn

… Thôi.

Chắc là như sư huynh Sơ Nguyên nói, có lẽ Bách Thảo chỉ muốn yêntĩnh một chút.

Hiểu Huỳnh đứng sững giữa sân, ngao ngán.

Chỉ cần cho Bách Thảo một chút thời gian, đợi cậu ấy bình tĩnhlại, dần dần rồi sẽ nghĩ thông thôi mà. Có lẽ mấy tiếng nữa Bách Thảo sẽ quayvề.

Nhưng đến tận chiều tối, buổi luyện tập đã bắt đầu mà Bách Thảovẫn chưa quay về. Nhược Bạch nhìn vào vị trí Bách Thảo vẫn đứng, lạnh lùng hỏi:

"Sao Bách Thảo vẫn chưa đến?"

"... Bạn ấy bị ốm!" Hiểu Huỳnh luống cuống ứng phó, nghĩmột lát thấy có vẻ không ổn, lại ấp úng nói chữa:"... Bạn ấy... bạn ấy bịthương cũng khá nặng... cứ đòi đến tập... nhưng em đã bắt bạn ấy ở lại phòngnghỉ ngơi...".

Nhược Bạch lạnh lùng nhìn Hiểu Huỳnh vẻ dò xét, thấy cô run đếnmức tay vã mồ hôi, anh mới "hừ" một tiếng rất khẽ, rồi nhìn đi chỗkhác, bắt đầu hướng dẫn các đệ tử phân tổ tập luyện.

"Phù...", Hiểu Huỳnh thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ánh hoàng hôn bao phủ khiến cảnh sắc trở nín êm, Khúc Hướng Namđẩy cửa bước ra, thấy Bách Thảo đang đứng bên ngoài, hình như đã đứng rất lâu.

"Thua cũng chẳng sao."

Mấy hôm trước ông đã nghe các đệ tử bàn tán, võ quan Tùng Báchđang tổ chức thi đấu chon đại diện tham gia cuộc thi giữa các võ quán toànthành phố, trong lòng cứ suy nghĩ vẫn vơ liệu con bé có thể làm nên điều gìchăng. Giờ nhìn vẻ buồn bả của nó, ông có thể đoán biết kết quả.

Ngồi trên ghế đá trong sân, ông nhẹ nhàng vỗ vai, an ủi cô, tronglòng cũng thấy buồn giọng nói có phần cao hơn bình thường: "Với một tuyểnthủ Teakwondo, nếu mọi việc quá thuận buồm xuôi gió cũng không phải là một điềutốt, vì như vậy dễ khiến người ta trở nênkiêu căng tự phụ, chỉ có thất bại mớikhiến người ra biết mình cần cố gắng hơn ở điểm nào"

Cô lặng lẽ ngồi nghe.

Rất muốn nói với sư phụ rằng cô không thua! Cô đã thắng, vốn dĩngười tham gia cuộc giữa các võ quán toàn thành phố phải là cô, nhưng người tađã trắng trợn cướp đi tư cách ấy! Nhưng nói ra những đều đó có ích gì, cuốicùng vẫn là không được tham gia thi đấu, nói ra chỉ khiến sư phu tiếc nuối, buồnphiền.

https://thuviensach.vn

Nghỉ cả một buổi chiều.

Cuối cùng cùng cũng đã nghĩ thông.

Nhược Bạch đã chọn Tú Cầm cũng bởi thực lực của cô chưa đủ.

Trận chung kết hôm ấy, có thật là cô đã thắng? Nếu không phải domay mắn, nếu phút cuối Tú Cầm không bị phân tâm thì người thua phải là cô mớiđúng. Dù cô có thể tranh cãi với những đệ tử không công nhận chiến thắng củamình, nhưng rõ ràng thực lực giữa cô và Tú Cầm có khoảng cách, đó là điều hiểnnhiên. Nếu cô đại diện võ quán Tùng Bách tham gia thi đấu, chẳng qua cũng chỉlà ăn may. Nếu trong cuộc thi đó, gặp phải đối thủ như Đình Nghi…

Cô nói, giọng khàn khàn:

Sư phụ, con đã làm cho sư phụ thất vọng rồi."

"Ngốc ạ, đừng mất tự tin chỉvì thất bại đó. Con phải tin lờisư phụ, con có năng khiếu, có tư chất luyện Teakwondo, rồi sẽ có ngày con nổitiếng khiến mọi người ngưỡng mộ."

Có năng khiếu, có tư chất...

Lòng chua chát:

"Con sẽ tiếp tục cố gắng rèn luyện, để năm sau có thể thamgia thi đấu. Nhưng sư phụ... con cảm thấy, có lẽ con không có năng khiếu haytư chất gì đâu."

"Sao?"

"Con chỉ có một chút sức mạnh thô lỗ." Cô cắn chặt môi, tiếp tục: " Nhưng trong thi đấu, chỉ có sức mạnh thì mãi mãi không đủ. Đốiphương có thể nhìn ra ý đồ trong mỗi lần tấn công của con, nhưng con lại hoàntoàn

https://thuviensach.vn

không nhìn ra ý đồ của họ! Giống như con mèo vờn chuột, con là con chuộtđang bị vờn giỡn...".

Nước mắt đọng lại giữa hai bờ mi Bách Thảo.

Cô cúi đầu, không dám để sư phụ nhìn thấy mình buồn. Đúng vậy, côchỉ là một đứa bé ngốc nghếch, hữu dũng vô mưu, chỉ biết những cách tấn côngngờ nghệch và ấu trĩ nhất, bị người ta cười nhạo, gặp người giỏi hơn một chútlà thua thê thảm.

Khúc Hướng Nam chau mày: "Con gọi sức mạnh của mình là thô lỗu?"

Không phải là thô lỗ thì là gì?

Cô im lặng không nói. Tất cả mọi người đều cười nhạo cô, cú đá củaĐình Nghi nhẹ nhàng như vậy lại khiến cô bất lực, không thể chống đỡ.

"Đối với một võ sĩ Teakwondo thì sức mạnh cơ thể là tố chấtcơ bản." Khúc Hướng Nam ngừng một lát:" Bách Thảo, trả lời ta, thắngK. O là gì?"

"Thắng K. O là một bên đánh ngã khiến đối phương không thể tiếptục thi đấu trong vòng mười giây, như vậy, dù trước đó tỷ số giữa hai bên thếnào thì người ngã sẽ bị xử thua." Chẳng cần suy nghĩ, cô cũng có thể trảlời.

Đây là kiến thức nhập môn của Teakwondo. Hầu như mọi võ sĩTeakwondo đều mong muốn chiến thắng đối phương bằng phương pháp này. Nói nhưvậy, hôm qua cô cũng thắng K. O với Tú Cầm.

"Vậy con có bao giờ nghĩ rằng tại sao người ta lại dùng luậtthắng K. O trong thi đấu chính thức không?", Khúc Hướng Nam nhìn cô chămchú rồi hỏi.

Người run lên.

https://thuviensach.vn

Cô chưa từng nghĩ đến chuyện này.

"Teakwondo vốn là một hình thức vận động rèn luyện thân thể, rất có uy lực trong chiến tranh và đấu tay không. Nhưng khi Teakwondo dần trởthành môn thi đấu chính thức, chỉ cần đánh trúng một bộ phận nào đó trên cơ thểđối phương là được tính điểm, điểm số quyết định kết quả thắng thua thì ngàycàng có nhiều võ sĩ Teakwondo quên mất tầm quan trọng của sức mạnh, chỉ chútrọng kỹ thuật", Khúc Hướng Nam chậm rãi nói, " Nếu chỉ cần đánhtrúng những bộ phận cơ thể có hiệu quả, mà không quan tâm thực ra sức mạnh củamình không hề có khả năng uy hiếp. Cứ như vậy Teakwondo sẽ trở thành màn biểudiễn khoa chân múa tay, đánh mất ý nghĩa vốn có của nó. Vì vậy mới xuất hiệnluật thắng K. O. Mục đích là muốn nhắn nhủ các võ sĩ: chỉ khi có đủ sức mạnh đánhngã đối phương mới có thể trở thành người chiến thắng thực sự".

"Các nữ tuyển thủ càng có nhiều người ngay từ đầu chỉ tậptrung rèn luyện kỹ thuật, rất thiếu rèn luyện sức mạnh, làm mất cái gốc củaluyện tập Teakwondo." vẻ mặt nghiêm túc, Khúc Hướng Nam hạ giọng nói:"Ngay từ lúc bắt đầu tập Teakwondo, con đã được rèn luyện theo hướng pháttriển thể lực và kỹ thuật cơ bản. Những năm gần đây, thể lực của con hơn ngườikhác rất nhiều. Bách Thảo, đây là điểm mạnh nhất lớn nhất của con, con nên tự hàovề điều này mới phải!"

Cô lắng nghe sư phụ nói.

Tâm trạng u uất nặng nề bỗng vơi đi.

"Có được thể lực mạnh mẽ và tri thức cơ bản vững vàng, conphải tiếp tục hoàn thiện kỹ thuật và tích lũy kinh nghiệm." Nói rồi, KhúcHướng Nam hạ giọng: "Khi con đã đến lúc nâng cao kỹ thuật và kinh nghiệmthi đấu thì sư phụ lại giúp con có cơ hội tham gia thi đấu, cũng không thể giữcon lại võ quán Toàn Thắng để hướng dẫn thêm kỹ thuật, để con lỡ mất cơhội..."

https://thuviensach.vn

"Sư phụ!", cô thảng thốt gọi kêu lên.

"... Không sao, ở võ quán Tùng Bách, con cũng thích ứng khánhanh... Bên đó... người bên đó đều là rất tốt với con, lần này còn cho contham gia thi tuyển trong võ quán... chỉ có điều, thực lực của con chưađủ..." cố nén nỗi chua xót trong lòng, cô ngước nhìn sư phụ, mỉm cười:"Sư phụ không chê con ngốc nghếch, không trách con không được tham gia thiđấu lần này là con vui lắm rồi..."

"Con ngốc quá!" nhìn Bách Thảo đang cố mỉm cười, nhữngvẫn giấu được nỗi buồn, thất vọng nơi đáy mắt, Khúc Hướng Nam thở dài:"Thắng thua là lẽ thường tình, đừng để tâm chuyện đó. Sư phụ tin, năm saunhất định con sẽ được tham gia cuộc thi đó, con sẽ đứng trên võ đài thi đấuchính thức và sẽ giành chiến thắng".

"... Vâng, thưa sư phụ!" Thấy trên khuôn mặt già trướctuổi của sư phụ, hy vọng vẫn ngời trong ánh mắt, cô nói dõng dạc: "Con sẽđể sư phụ nhìn thấy ngày ấy".

Rời võ quán Toàn Thắng qua của ngách.

Hoàng Hôn đã hoàn toàn bị bóng tối đẩy lùi.

Cô bước chầm chậm, từng bước, từng bước một. Chiếc bóng cô đơn đổdài trên đường.

Mình không thể bỏ cuộc.

Không chỉ vì kỳ vọng của sư phụ, mà hơn thế, nếu lần này bị ngườikhác đánh bại về ý chí, thì chính mình cũng sẽ coi thường bản thân. Đây chỉ làmột khó khăn nho nhỏ, là khó khăn mà bất cứ võ sỹ Teakwondo nào cũng đều phảigặp phải, mình cần cố gắng rèn luyện để trở nên mạnh mẽ hơn.

Bách Thảo cũng tự nhủ như vậy.

https://thuviensach.vn

Cô tưởng đã thuyết phục được chính mình.

Nhưng khi đứng ở đầu đường, từ xa cô nhìn thấy Đình Nghi đang vuivẻ cười nói với Sơ Nguyên, Sánh vai cùng đi vào võ quán, nhìn thấy hai người hợthành một cặp như hình với bóng...

Con tim lặng đi.

Sư phụ nói, chỉ cần cố gắng rèn luyện kỹ thuật và tích lũy kinhnghiệm thi đấu, nhất định sẽ tiến bộ.

Nhưng mình tiến bộ đến mức nào...

Mới có thể chiến thắng Đình Nghi?

***

Buổi sáng hôm sau, Bách Thảo lại lặng lẽ đứng vào hàng.

Hôm qua, cô rất kích động, lại côn thản bại dưới tay Đình Nghitrước mặt mọi người nên cứ nghĩ sẽ bị các đệ từ cười nhạo.

Nhưng...

Hiểu Huỳnh luôn ở bên cô, mọi người xung quanh không ai nhìn côvới ánh mắt khác, thậm chí Bình Bình còn khẽ túm áo cô, cười rất tươi khi côquay lại nhìn. Trước khi luyện tập, Nhược Bạch chỉ thoáng nhìn cô, không nói gìđến chuyện cô vắng mặt trong buổi tập hôm trước.

Cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chỉ có điều, kỳ thực đã có chuyện gì xảy ra?

Như thường lệ, sau khi tan học buổi chiều, Bách Thảo không về võquán, lưng đeo ba lô, một mình đi lang thang trên đường. Để chuẩn bị cho

https://thuviensach.vn

cuộcthi sắp tới, hôm nay Nhược Bạch sẽ đưa Diệc Phong, Tú Cầm và các đệ tử thi đấugiao hữu "khởi động" với một võ quán khác. Hiểu Huỳnh rất háo hức, vừa tan học là chạy ngay về, tuyên bố nhất định không bỏ lỡ bất cứ buổi đấugiao hữu nào, dù chỉ được đứng ngoài cổ vũ.

Cô không đi cùng Hiểu Huỳnh.

Cô biết, tâm trạng như thế này là không ổn, bây giờ cô đã là đệ tửcủa võ quán Tùng Bách, phải đặt danh dự của võ quán lên trên danh dự của bảnthân, nhưng nhìn mọi người háo hức đón chờ những buổi đấu giao hữu, nỗi buồnlại âm ỉ len lỏi trong lòng.

Cô đi thang lang trên phố.

Vừa hay thầy giáo tiếng Anh bảo phải mua thêm sách tham khảo, vậy thihôm nay đi mua thôi.

"Ái chà, Bách Thảo, lâu lắm không thấy cháu đến!"

Chủ hiệu sách cũ là một người đàn ông trung niên, tuổi chừng ngoàibốn mươi, đang ngồi trên ghế nghe radio, niềm nở chào cô. Đứng trước những dãysách cũ kỹ, thoáng mùi mực lâu ngày, Bách Thảo dần dần cảm thấy bình tâm trởlại, giơ tay với xuống từng cuốn sách trên giá, rồi lại đặt vào chỗ cũ. Hầu hếtsách tham khảo của cô đều mua ở hiệu sách cũ này, rẻ hơn sách mới rất nhiều.

Tìm được cuốn sách cần mua, trên giá có đến bốn, năm quyển, cô cẩnthận chọn lựa. Người ta thường thích những quyển sách mới, không bị ghi chúlinh tinh, cô cũng thích sách mới, nhưng không thích những quyển chả được ghichú chữ nào. Như quyển sách này rất đúng ý cô, người chủ cũ của nó hẳn rất cẩnthật, mỗi từ tiếng Anh phức tạp được ghi chú ngữ nghĩa và cách phát âm ở bên.

https://thuviensach.vn

Cầm quyển sách trong tay, chuẩn bị ra cửa trả tiền, chân cô bỗngkhựng lại...

"Toàn phong thổi pháp1!" Giữa dãy sách tham khảo tiếngAnh bìa xanh, sự xuất hiện của cuốn sách này trở nên thật lạ lùng. Có lấy nó ravà lập tức cau mày. Cuốn sách rất bẩn, bìa dính đầy những vết dầu mỡ, nướctương, giấy đã cũ ố vàng, trở nên cứng giòn, góc đã quăn queo, bên trong đầynhững chữ cuồng thảo, không thể nào đọc được.

Bẩn quá.

Mặc dù hình vẽ các thế tấn công trong sách có vẻ rất thú vị, hìnhnhư thổi pháp trong võ thuật, một luồng gió thổi qua, các trang sách bị thổibật lên, những hình người trong đó như đang biểu diễn những cú đá cực mạnh mẽ, sống động.

Bỗng thấy tim đập mạnh.

Những cô vẫn rất do dự, một cuốn sách bẩn như thế này mà cũng phảimất tiền mua được ư? Mặc dù Dụ quán chủ và phu nhân rất tốt, cho ăn ờ miễn phí, những đủ thứ tiền lặt vặt như học phí, sách vở... đối với cô, cũng không phảilà nhỏ.

Trước đây, sư phụ không cho cô đi làm thêm, ông nói cô còn nhỏ, nên tập trung học hành, ngoài giờ học thì luyện tập Teakwondo cũng đủ chiếm hếtthời gian rồi.

Bây giờ...

Cô khẽ cắn môi, có lẽ vẫn nên tìm một công việc làm thêm thì tốthơn. "Đã chọn được sách chưa?"

Ông chủ đang xếp lại giá sách vừa bị một cậu học sinh để lộn xộn, thấy cô buồn bã đi về phía quầy tính tiền bèn gọi với theo. Cô bé này luôn

https://thuviensach.vn

nhưvậy, khi tập trung suy nghĩ là chẳng chú ý gì đến xung quanh, ông đang đứngngay cạnh đây mà cô bé còn đi ra phía quầy tính tiền.

Nhưng ông rất quý cô bé, cô luôn đặt những quyển sách vào đúngchỗ, không thể lung tung như những cô cậu học sinh khác khiến ông mất thời gianxếp lại.

"Cháu mua quyển này, bao nhiêu tiền ạ?"

Bách Thảo đưa cuốn sách tham khảo tiếng Anh cho ông, bỗng pháthiện trong tay mình vẫn là cuốn "Toàn phong thổi pháp" cũ nát, saumột lúc do dự, cô quyết định không mua, bèn nói với ông chủ:

"Quyển sách này hình như xếp nhầm chỗ, không biết nên để chỗnào? Cháu sẽ xếp lại cho bác."

" Hai đồng bốn hào hai." ông chủ giảm giá quyển sách thamkhảo tiếng Anh đến tám mươi phần trăm cho Bách Thảo, rồi liếc qua cuốn"Toàn phong thổi pháp", nói: "Bác thấy cháu cháu xem quyển nàymột lúc, chắc cũng thích phải không? Thế này đi, dù sao quyển sách này cũng bẩnrồi, cũng khó bán, cháu đưa bác hai đồng rưỡi, bác không phải trả lại tiền lẻnữa, cháu cầm quyển sách này đi, được không?".

Bách Thảo ngây người.

Vậy là cuộc mua bán đã thành công.

Ông chủ hiệu sách còn kiếm một tờ lịch cũ, giở lấy mặt trắng bọccuốn "Toàn Phong thổi pháp" rồi mỉm cười nói:

" Như thế này sạch sẽ hơn bao nhiều. Đúng rồi, Bách Thảo, nămnay cháu có tham gia cuộc thi giữa các võ quán không? Bác và bác gái mua đượcvé xem trận chung kết, mong là lúc đó có thể nhìn thấy cháu!"

https://thuviensach.vn

Ra khỏi cửa hiệu sách cũ là một con ngõ hẹp, đầu ngõ có một chiếcô tô hai chỗ đen bóng đang đỗ. Cô không biết là xe của cửa hiệu nào, chỉ thấyxe đỗ trong con ngõ hẹp này có vẻ kỳ lạ, sẽ cản trở đi lại. Bách Thảo hơinghiêng người, đanh định lách qua chiếc xe thì cửa kính xe bỗng từ hạ xuống.

"Quả nhiên là Bách Thảo."

Chàng trai ngồi trước vô lăng đang nhìn cô mỉm cười, nụ cười nhẹnhàng nhưng rạng rỡ như ánh mặt trời mùa hạ. Ngẩn người mấy giây mới nhận ra đólà sư huynh Đình Hạo.

"Vừa nãy nhìn thấy em hình như em rẽ vào con ngõ này, gọi mãiem không nghe thấy." Đình Hạo mở cửa xe, nói: "Lên đi".

Sư huynh Đình Hạo đỗ xe trong con ngõ này đề chờ cô ư? Cô há hốcmồm, lại cảm thấy hỏi câu đó thì hơi vô duyên, trong lúc đứng ngây ra khôngbiết có nên lên xe hay không, Đình Hạo lại giục: " Mau lên, không tắcđường bây giờ".

"... Vâng."

Cô hấp tấp chui vào xe.

Mặc dù không biết nhãn hiệu gì, nhưng trực giác cho biết chiếc xenày hẳn là rất đắt, ghế ngồi mềm mại, rất thoải mái, trong xe lại có mùi gì dễchịu. Đây là lần đầu tiên cô được ngồi trong chiếc xe như vậy, để tiết kiệmtiền, đến xe bus công cộng cô cũng hiếm khi đi, chủ yếu là đi bộ.

Đình Hạo nhoài qua người cô, đóng cưa xe, lại giúp cô thắt đai antoàn. Cô đỏ mặt, hơi co người lại phía sau, trừ những lúc luyện tập, chưa baogiờ cô tiếp xúc với một người khác giác gần đến như vậy.

"Sao mặt đỏ thế, sốt hả?"

https://thuviensach.vn

Đình Hạo nhìn, đưa tay áp lên trán cô, Bách Thảo vội ngả đầu tránhbàn tay anh thì "bộp" một tiếng, đầu đập vào lưng ghế.

"Ha ha!"

Anh cười vang, nổ máy khiến người cô lại đập vào lưng ghế. Nhưngcô không quan tâm, chỉ lo lắng nhìn về phía trước, sao lại có thể đi nhanh nhưthế trong ngõ, nếu có người đi bộ thì sao...

Phóng nhanh khỏi con ngõ hẹp, Đình Hạo mới giảm tốc độ, đi chầmchậm trên một đường phố sầm uất tráng lệ, liếc nhìn cô đang im lặng nhìn ra ngoàicửa xe, anh hỏi:

"Em cần đi đâu?"

"... Em tự đi được."

"Đi đâu?", anh nhắc lại.

"... về võ quán." Ngoài võ quán, cô không còn chỗ nào đểđi.

"Chiều nay có đấu giao hữu giữa Tùng Bách và Nhật Thăng? Saoem không đi?"

“…”

"Không được tham gia thi đấu nên mất hứng sao?"

“…”

"Nếu đã mất hứng với Teakwondo thì đi cùng anh một lát, vềsớm làm gì." Nói rồi, anh đánh vô lăng, không để ý đến phản ứng của cô, rẽtheo chiều ngược lại!

Quán cà phê vắng tanh.

https://thuviensach.vn

Ngồi sát cửa sổ, Đình Hạo không cần xem thực đơn, nói luôn vớinhân viện phục vụ: "Một cà phê đen và một nước cam".

"Xin đợi một lát." Nói xong, nhân viên phục vụ đi vàotrong chuẩn bị đồ.

Quán bài trí rất đẹp, Bách Thảo chưa từng thấy bộ đồ uống trên bànbao giờ, sang bóng và long lánh. Còn chưa kịp ngắm nghía, nhân viên phục vụ đãnhẹ nhàng đặt ly nước cam trước mặt. Nước cam vàng óng cỏ mùi dễ chịu, trong cónhiều đá, và chiếc ly thủy tinh thì trong suốt hơn bất kì chiếc ly nào cô từngthấy, dùng chiếc ống hút khẽ quấy, đá va vào nhau thành những tiếng lanh canh.

Thật vui tai.

Không nén nổi nụ cười, cảm thấy không nỡ uống.

"Sao lại cười?"

Nghe thấy tiếng Đinh Hạo ở phía đối diện, nụ cười nơi khóe miệngchợt dừng lại, cô ngẩng đầu, thấy anh đang nhìn mình chăm chú.

"Không phải vừa mới bị Đình Nghi đánh bại sao? Lại còn bịtước mất tư cách tham gia thi đấu nên chán nản không muốn đi xem giao hữu, saomột cốc nước cam lại có thể khiến em vui vậy?"

Cô lặng người.

"Chả trách em thua thê thảm đến thế." Anh nhấp một ngụmcà phê: "Một cốc nước cam là có thể quên đi nỗi buồn thảm hại, có thể vuinhư thường, người như em có được bao nhiêu tình yêu với Teakwondo?"

"Sư huynh Đình Hạo..."

Bách Thảo ngây người.

https://thuviensach.vn

Trước đây, cô chỉ biết tiếng Đình Hạo qua báo chí, mấy hôm trướcnhìn thấy anh trong võ quán, nhưng cũng chỉ là nhìn thấy mà thôi, ấn tượng vềanh chỉ dừng lại ở bộ võ phục trắng như tuyết, dáng thanh thoát, khuôn mặt rạngngời, toát ra một thứ hào quang vương giả đầy quyến rũ của một người luôn chiếnthắng.

Nhưng sư huynh Đình Hạo đang ngồi trước mặt cô bây giờ, mặc áophông đen, áo vest đen cách điệu, quần bò đen mài trắng, đôi mắt đen long lanh, trông côn mạnh mẽ hơn cả khi vận võ phục. Nhưng có điều khiến cô băn khoăn là, tâm trạng của anh hơi bất thường, khi cười dường như đúng là sư huynh đinh Hạothường nhật, lúc không cười lại có một vẻ ức chế nặng nề.

Đối diện với ánh mắt ngớ ngẩn dường như không biết nên phản ứngthế nào của cô, tâm trạng Đình Hạo bỗng trở nên thoải mái hơn, anh cười cúi đầuuống cà phê, nói khẽ:

" Đừng chấp nhé, hôm nay tâm trạng anh không được tốt."

"... Vâng!"

Vẫn không biết nên nói gì, cô lại lặng lẽ uống nước cam. Mặc dù bịchế giễu, nhưng anh đã xin lỗi rồi. À, mà lời anh vừa nói có thể coi là xin lỗikhông? Thôi được, cứ coi như lời xin lỗi vậy. Nước cam có đá rất lạnh, cô uốngtừng ngụm, không khí trầm lắng lạ thường, hai người im lặng hồi lâu.

"... Em uống xong rồi, cảm ơn sư huynh Đình Hạo."

" Cho em thêm một cốc dâu tây", Đình Hạo gọi người phụcvụ.

Cô nói ngay: "Em phải về rồi!".

https://thuviensach.vn

"Về làm gì, mọi người đi xem đấu giao hữu cả rồi." Cũnggọi thêm một ly cà phê cho mình, không để ý cô đang giải thích phải về dọn dẹpvệ sinh, anh đăm đăm nhìn dòng người và xe qua lại ngoài cửa sổ.

Hình như sư huynh Đình Hạo đang có tâm sự.

Biết anh không nghe mình nói, Bách Thảo do dự nhìn khuôn mặtnghiêng nghiêng, tư lự của anh, cuối cùng quyết định ngồi lại. Như anh nói, dùsao võ quán lúc này cũng chẳng có ai, buổi thi đấu giao hữu chắc đang bước vàocao trào. Nước dâu tây cũng có đá, vào miệng mát lạnh, uống mấy ngụm, ngẩng đầunhìn sư huynh Đình Hạo, cô nghĩ thầm cùng lắm là nửa tiếng nữa phải về thôi.

Có tiếng chuông điện thoại.

Đình Hạo nghe máy, cau mày nghe mấy câu từ đầu dây bên kia, rồinói: "Được, tôi sẽ về ngay", cất điện thoại, nhìn cô, anh nói: "Anh có việc về trước, em tự bắt xe về được không?"

"Không sao, em về được", cô vội nói.

Đình Hạo nhìn cô mỉm cười, trả tiền xong đi ra. Uống nốt cốc dâutây mát lạnh, đang chuẩn bị đứng lên thì nhân viên phục vụ đi đến.

"Tiền thừa của quý khách."

Tổng cộng hai mươi tám đồng.

Cô vội quay đầu nhìn qua cửa kính, chiếc xe của anh đã khuất tầmmắt. Đành để lần sau trả vậy. Cô cầm tiền thừa, cảm ơn phục vụ rồi đứng dậy rờikhỏi quán cà phê.

Nhưng đi được một lúc, bỗng thấy trong người mỗi lúc một khó chịu, toàn thân lạnh run, mồ hôi ướt đẫm lưng.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe hơi màu đen chạy như bay trên con đường rộng.

Cảnh vật hai bên vun vút lướt qua.

Một tay đặt trên vô lăng, Đình Hạo nhìn ghế bên cạnh trống rỗngnhớ lại vẻ trầm tư của cô bé lúc nãy.

Mình lại có thể ngồi lâu đến thế với một cô bé ít nói, âm thầm đếnmức có cảm giác như cô không tồn tại, thật kỳ lạ! Lắc lắc đầu, tăng tốc, anhphóng xe thật nhanh.

***

Quán cà phê vừa rồi Bách Thảo chưa từng đến, hỏi thăm mấy hàngquán xung quanh một lúc mới tìm ra đường về võ quán. Cô quyết định đi bộ, thầmnghĩ hơi khó chịu một chút có thể chịu được, không cần đi xe bus.

Nhưng càng đi, càng thấy khó chịu đến mức phải đi chậm lại. Lúcđầu tưởng là do uống đồ lạnh nên đau bụng đi, nhưng vào nhà vệ sinh công cộngthì không phải đau bụng đi ngoài, chỉ thấy bụng cứ quặn lên từng cơn.

Đường về võ quán chưa bao giờ dài đến thế.

Hình như không thể nào đi hết được.

Lê gót, cắn răng bước từng bước về phía võ quán Tùng Bách, nhìncảnh vật xung quanh dần trở nên quen thuộc, sắp về đến võ quán rồi, lúc này màcòn ngồi xe bus thì thật chả đáng. Cố giữ thẳng người, cô cắm cúi đi, cảm thấyhơi thờ mỗi lúc càng nặng nhọc, mồ hôi ướt đẫm lưng áo!

Gió chiều xào xạc thổi qua những vòm cây ven đường, ánh nắng cuốingày bao phủ lên người, từng cơn ớn lạnh, đau thắt, quặn lên trong bụng, chânray bắt đầu lạnh dần.

Cuối cùng...

https://thuviensach.vn

Đã nhìn thấy cánh cửa màu đỏ của võ quán Tùng Bách...

Chân bước càng chậm, đau đến không thể đi nổi, đau đến hoa cả mắt, vừa đau vừa lạnh, cơn đau từ bụng lan đến mọi ngóc ngách cơ thể! Ôi, cô cắnchặt môi, run rẩy khom người ôm bụng, cảm giác hoàn thân lạnh ngắt đầy mồ hôi.

"Em sao thế?"

Hình như có người dìu cô dậy, bàn tay người ấy tòa ra một hơi ấm, toàn thân run rẩy, trong cơn đau, cố ngước nhìn, nhận ra Sơ Nguyên.

"Em... em đau..."

Không biết do sự xuất hiện của anh, hay do quả thực quá đau, côrên lên, ôm chặt lấy bụng, nước mắt cũng trào ra! Sơ Nguyên chau mày, bế xốc côlên, sải bước dài, vội vã đi về phía võ quán. Cô miễn cưỡng vùng vẫy một lúc, nhưng bụng đau quá, đành ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng anh.

Vòng tay anh yên tĩnh.

Dịu dàng.

Tinh khiết.

Trong cơn đau, được vòng tay anh ôm chặt, lòng cô dần miên man mộtcảm giác khác lạ, nhưng cơn đau khiến cô không thể phân biệt được rốt cuộc đólà cảm giác gì. Cô vùi đầu vào vòng tay anh, cắn chặt môi, cái lạnh và cơn đaukhiến cơ thể ướt đẫm mồ hôi của cô co rúm lại, run rẩy từng cơn.

"Xoạch!" một tiếng, cánh cửa căn nhà gỗ bật mở.

Anh đặt cô lên giường, kéo chăn đắp cho cô. Cái lạnh và cơn đaukhiến người cô càng co quắp, trong lúc mơ màng cảm thấy hình như anh đặt tay

https://thuviensach.vn

lênbụng cô ấn nhẹ, sau đó anh vội rụt tay lại, đứng ngây bên giường giây lát.

Tiếp đó, nghe thấy tiếng chân gấp gáp đi lại trong phòng.

Một lúc sau, có vật gì nóng ran đặt lên bụng, hình như là một túisưởi, hơi ấm liên tục truyền qua bụng. Lại một chiếc khăn nóng lau sạch mồ hôitrên trán cô. Chầm chậm mở mắt, cô chỉ muốn ngồi dậy, thấy Sơ Nguyên cúi xuốngnhìn mình chăm chú, tay vẫn cầm chiếc khăn đang bốc hơi nóng, ánh mắt lo âu. Anh đứng rất gần, hơi thờ ấm áp cơ hồ chạm vào da mặt cô.

"Đỡ hơn chưa?"

Sơ Nguyên đỡ cô ngồi dậy, ngồi tựa vào thành giường.

"Em..."

Bách Thảo nhìn quanh, căn phòng vẫn như những lần trước cô đến, tủthuốc nhỏ đặt trên chiếc bàn kê sát tường, trên chiếc bàn sách kê sát cửa sổ lànhững chồng sách y học, dày cộp xếp ngay ngắn.

"... Không biết em bị làm sao?"

Tự dưng lại đau đến thế, đau tưởng sắp chết, cô cúi đầu, nhìn thấychiếc túi chườm đặt trên bụng mình.

"Uống cái này đi, em sẽ thấy khá hơn."

Đưa cho cô cốc nước đường nóng, cô đón lấy, cúi đầu uống vài ngụm, hơi nóng lan tỏa khắp dạ dày, quả nhiên dễ chịu hơn, cơn đau đang dịu dần.

"Lần nào em cũng như thế này à?"

https://thuviensach.vn

Nhìn cô chậm rãi uống cốc nước đường, Sơ Nguyên ngập ngừng một hồirồi hỏi.

"Dạ?" Bách Thảo ngạc nhiên, không hiểu anh đang nói gì."Không, trước nay chưa bao giờ đau như thế này. Em bị bệnh rồi sao? Có lẽchiều nay uống đồ lạnh quá..." Hai cốc nước quả đều có đá, trước đây côchưa bao giờ uống những thứ đó.

"Hóa ra là thế." Sơ Nguyên mỉm cười: "Sau này phảichú ý, hằng tháng đến ngày này đừng uống chiều nước lạnh, cũng cố gắng đừngtiếp xúc nước lạnh, nếu không sẽ lại đau bụng đấy".

"Hằng tháng?"

Cô lặng người, một ý nghĩ lóe trong đầu, chợt hiểu anh đang nóigì, mặt đỏ bừng! Mình... mình đã "bị" rồi ư? Cúi nhìn xuống chân, phát hiện chiếc quần đồng phục đã bị nhuốm đỏ. Khẽ kêu một tiếng, cô vội kéochăn che kín người, hoảng hốt lén nhìn xuống giường, phát hiện ga giường mìnhđang nằm cũng dính máu.

"... Em... em..."

Cô ngượng đến mức chỉ muốn biết mất ngay lập tức.

Lúc nãy đi vào nhà vệ sinh rõ ràng không thấy, vậy mà bây giờ lạicó. Bỗng thấy hoảng sợ, đây là lần đầu tiên của cô, đã biết con gái ai cũng nhưvậy, thường vào năm cuối tiểu học, đã thấy bọn chúng lén lút dùng băng vệ sinhtrong nhà vệ sinh. Lên đến trung học thì bọn con gái hầu như đứa nào cũng có, chỉ mình cô là chưa thấy. Không dám hỏi Hiểu Huỳnh, càng không dám hỏi sư phụ, nhưng không thể ngờ, lần đầu tiên, thật xấu hổ, lại xảy ra khi có mặt sư huynhSơ Nguyên.

"Xin lỗi, em... sẽ giặt sạch." Lóng ngóng che vết máutrên ga trải giường, cô muốn về phòng thật nhanh, nhưng người toàn máu, làm thếnào

https://thuviensach.vn

đi khỏi đây? Cô ngượng ngùng cúi mặt, không dám nhìn Sơ Nguyên.

"Không sao, đừng bận tâm." Sơ Nguyên cũng bối rối:"Có cần gọi Hiểu Huỳnh đến không?".

"Hình như Hiểu Huỳnh cũng chưa về."

"... chưa về..." Anh nhắc lại, ngập ngừng một lúc, nếucứ liếp tục hỏi thế này thật không tiện, nghĩ đến vẻ hốt hoảng của cô lúctrước, anh khẽ ho một tiếng: "... Trước đây, em chưa từng thế này à?".

Cô ngỡ ngàng, cúi đầu trả lời: "Vâng!".

Dường như khám phá ra một bí mật, anh càng bối rối. "Đừng lo, chỉ đau thế này vào ngày đầu tiên thôi, sau này sẽ không thế nữa đâu." Sựcnhớ ra mình là bác sỹ, anh nói thật tự nhiên, nhưng hai tai đang đỏ ửng lại tốcáo điều ngược lại.

"... Vâng!"

"... Em có băng vệ sinh chứ?"

"... Không có."

Sao cứ phải hỏi đáp kiểu này, mặt cô đỏ như tôm luộc, giá có cáihố để chui xuống.

"... Đêr anh tìm cho..."

"Không cần đâu, em..." Cô ngần ngại nói, nhưng khôngbiết phải làm thế nào, tại sao lại là ngày hôm nay, nếu vào một ngày khác, nhấtđịnh Hiểu Huỳnh sẽ giúp cô.

"... Cám ơn."

https://thuviensach.vn

Sơ Nguyên đẩy cửa vào, tay cầm cái túi vừa tìm được, thấy BáchThảo đã ra khỏi giường, đang lấy áo khoác đồng phục thắt ngang eo, che vết máu. Cái chăn đã được gấp gọn gàng, cô đang quay lưng lại về phía anh, loay hoaytháo tấm ga gưỡng.

Nghe tiếng bước chân, cô quay người lại, liếc nhìn gói băng vệsinh trên tay anh, nói: "Anh còn ga giường để thay không? Cái này phải đemđi giặt".

"Để anh giặt. Mấy ngày này em không nên động vào nướclạnh."

"Em làm được mà", cô vội nói, ôm tấm ga giường, cô nóitiếp: "Cùng lắm, em sẽ dùng nước nóng".

Thấy thái độ kiên quyết của cô, Sơ Nguyên cũng nhượng bộ, anh đưagói băng vệ sinh: "Đây là của Sơ Vy, em cứ dùng đi".

Bách Thảo ngượng nghịu nhét vào ba lô: "Vậy... em đi đây... Cám ơn sư huynh Sơ Nguyên".

Nhìn theo bóng cô chạy vụt đi, Sơ Nguyên nói với theo:" Mấyngày này ít vận động ít thôi!".

Rời khỏi căn nhà gỗ, lẫn vào ánh hoàng hôn chan hòa, mặt cô vẫn đỏbừng bừng, đi vài bước rồi chạy thục mạng như bị con hổ đói theo sau.

Ngày hôm sau, đi học về Bách Thảo mang trả ga giường đã được giặtsạch, Sơ Nguyên đang đứng bên bàn trước cửa sổ tập châm cứu trên mô hình.

"Sư huynh Sơ Nguyên, em đã giặt sạch rồi!"

Bách Thảo nói thật nhỏ để không làm phiền anh. Cô đã giặt thật kỹtấm ga dính máu đến mức hai tay vừa ngứa vừa đau rát, đến khi tấm ga giườngtrắng tinh không còn dấu vết.

https://thuviensach.vn

"Để trên giường ấy." Anh ngẩng đầu, rồi xếp kim vào hộp, ngước nhìn cô, thấy cô đã khá hơn nhiều, anh mỉm cười, hòi: "Không côn đaunữa phải không?".

"Vâng, hết đau rồi!"

Tuy vẫn còn e ngại, nhưng đã tự nhiên hơn nhiều, cô tò mò nhìn môhình vẽ đầy sơ hồ huyệt đạo, hỏi:

"Anh học Đông y à?"

Nhưng hình như trên bàn có sách Tây y.

"Không, anh học Tây y nhưng rất thích Đông y nên học thêm vàimôn Đông y", anh mỉm cười trả lời.

" Hóa ra là thế."

"Sao?"

"Không có gì" Cô khẽ chớp mắt: "Em thấy tên anh ráthợp làm nghề bác sỹ".

"Ồ, sao lại thế?"

"Sơ Nguyên, không phải là "Xuất viện*" haysao?" Cô nhẹ nhàng nói: " Làm bệnh nhân của anh, chắc chắn sẽ mauchóng khỏi bệnh và xuất viện".

"Ha ha!" Sơ Nguyên cười ngất, tiếng cười vẫn thật ấm áp."Đúng, đúng là tên anh rất hợp với bác sỹ."

Sơ Nguyên không giận vì bị đọc trật tên, trái lại còn cười rất vuikhiến Bách Thảo cũng cười theo, mắt sáng bừng, long lanh.

https://thuviensach.vn

"Thực ra tên của em cũng rất hay." Sơ Nguyên xoa đầu côcười: "Hy vọng em sẽ luôn mạnh mẽ như cây cỏ ngoài kia, không ngã gụctrước bất kỳ khó khăn nào".

Biết anh đang muốn nói về cuộc thi lần trước, cô lắc đầu nói:"Lúc đó, em hơi ngông cuồng, em không được tham gia thi vì chưa đủ nănglực".

"Đừng nghĩ nhiều thế, nếu năm nay không được tham gia thì cứcoi đỏ là một kỳ nghỉ, và hãy tận hưởng nó."

"Một kỳ nghỉ ư?"

Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói với cô ban nhỏ có đôi mắt đen láy đứngtrước mặt mình: "Có một mục tiêu, con đường để hướng tới là điều rất tốt, nhưng không có nghĩa em phải dốc hét sức lực, khi nào qua mệt em hãy dừng lainghỉ ngơi và suy nghĩ một chút, nó sẽ làm em tiến bộ rất nhanh".

Cô lặng yên nghe anh nói.

Thấy Bách Thảo im lặng nhìn mình, Sơ Nguyên nhẹ nhàng vuốt tóc cô, mỉm cười: "Em là cô bé thông minh, nhất định em sẽ làm được những gì mìnhmuốn".

***

Sơ Nguyên nói cô là người thông minh…

Tối hôm đó, sau khii làm xong bài tập, Hiểu Huỳnh ra ngoài xem tivi, trong phòng chỉ có mình Bách Thảo. Cô ngồi vào bàn, vừa lơ đãng lật giởcuốn "Toàn phong thổi pháp" mua hôm trước, ngay người suy nghĩ.

Nghĩ đến là đỏ mặt, dường như vânnx còn cảm thây bàn tay anh dịudàng vuốt tóc mình, giống như một người anh.

Không biết thời gian trôi qua đã bao lâu.

https://thuviensach.vn

Cô bỗng nhận ra, có thể anh làm thế chỉ là để an ủi mình. Nếu côthông minh thật, cô đã không thất bại thảm hại trước sư tỷ Đình Nghi như thế.

Quả là thảm bại.

Gục đầu xuống bàn, đúng là cô không hề thông minh chút nào, côkhông nhìn ra sư tỷ Đình Nghi ra chân như thế nào, còn tất cả những gì cô địnhlàm hầu như đều bị Đình Nghi đoán biết. Không, hình như cả sư tỷ Tú Cầm cũngđoán được.

Sao lại thế?

Đây có phải là điều mà sư phụ đã nói, cô thiếu kinh nghiệm và kỹthuật thi đấu? Phải làm sao đây?

Gió lùa vào từ ngoài cửa sổ.

Bách Thảo ngây người, cuốn "Toàn phong thổi pháp" bị giócthổi lật qua lật lại, từng trang giấy vàng ố, mỏng dính, từng dòng chữ nhảymúa. Cô cứ nhìn mãi những dòng chữ đó, rất lâu sau, mới chớp chớp mắt, nhìn sátvào những dòng chữ đó…

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sáng sớm hôm sau, các đệ tử của võ quán Tùng Bách tập trung trênsân đang lần lượt khởi động trước buổi tập sáng, phát hiện thấy Bách Thảo ngồitrên tấm đệm ngoài phòng tập. Chiếc chổi dựa chéo bên cạnh, cô đang cúi đầuchăm chú đọc sách. Cuốn sách đó vừa cũ vừa rách, nhưng dường như cô lại xem đếnmê mẩn. Các đệ tử đi ngang qua, cũng không ngẩng lên.

“Bách Thảo, cậu đang đọc gì vậy?” , Bình Bình ghé đầu tò mò hỏi.

Trong ánh sáng buổi sớm, thấy trong sách có vẽ hình người đangtrong tư thế Taeokwondo, còn có mấy dòng ghi chú nguệch ngoạc, nhìn chẳng rõchữ gì. Giật mình bởi tiếng của Bình Bình, Bách Thảo ngẩng đầu ngượng nghịunói:

“Là cuốn thối pháp.”

“ Ấy, mình xem được không?” Đón cuốn sách từ tay Bách Thảo, BìnhBình lật vài trang, bỗng liên tưởng đến những bộ phim, những cuốn tiểu thuyết, sách cũ thế này liệu có phải là…

“Võ công bí truyền!”

Tiếng kêu kinh ngạc khiến các đệ tử chạy ùa đến, đứng vòng quanh, nhao nhao tranh nhau cuốn “ Võ công bí truyền” trong tay Bình Bình.

https://thuviensach.vn

Trong cuốnsách cũ nát kia vẽ gì? Trên bìa có mấy chữ” Toàn phong thổi pháp”.

“Thích Bách Thảo, mới sáng sớm mày đã ngồi xem sách, hóa ra quyểnnày sao?” Tú Đạt ném luôn cuốn sách cho một đệ tử. “Không phải là mày tưởng đólà võ công bí truyền thật, xem xong lập tức trở thành tuyệt đại cao thủ chứ.”

“ Xì!”

“ Ha ha ha!”

Các đệ tử truyền tay nhau xem, không nhịn được cười phá lên, miệngliến thoắng:” Võ công bí truyền cóc khô gì! Thiếu gì hiệu sách có, chẳng qua làliệt kê vài cú đá của Thiếu Lâm Tự, thêm vào mấy chiêu của các môn phái nhỏ lẻnào đấy, rồi cố ý đặt cho cái tên thật kêu, thế thôi”.

“Bình Bình, cậu nên ít xem mấy cuốn truyện này được không, xem đếnmụ cả người, rồi la lên là võ công bí truyền. Cậu chưa thấy cuốn này sao? Năngoái chẳng phải Phong Thạch cũng mua rồi lén lút tự tập chán chê, cuối cùngmới vỡ lẽ là bị lừa đấy thôi!”

“A!”

Bình Bình chợt nhớ ra, hình như từng có chuyện như vậy, mặt bỗngđỏ bừng. “Nhưng mà, nhưng mà, cuốn sách Phong Thạch mua rất mới. Còn cuốn sáchcủa Bách Thảo trông rất cũ nên không nghĩ chúng là một”.

“Không có tài đánh bại chị tao, lại định dựa vào võ công bí truyềngì gì, hòng đi đường tắt sao?” Tú Đạt hừ một tiếng, nhìn chằm chằm vào BáchThảo: “Tuy mày không tự lượng sức, hôm đó trước mặt mọi người lại còn dám nghingờ quyết định của sư huynh Nhược Bạch, nhưng tao cũng thấy thán phục dũng khícủa mày. Cứ tưởng mày sẽ vùng lên phấn đấu, chăm chỉ luyện tập, có gắng năm saulại thi đấu cùng chị tao lần nữa. Kết

https://thuviensach.vn

quả thế nào! Hừ, mơ mộng hão, cũng đòiluyện võ công bí truyền! Trông như ma thế này, có tập mười năm nữa cũng đấukhông lại chị tao".

Bách Thảo mím chặt môi.

Cô không muốn nói gì với Tú Đạt. Trừ phi một ngày nào đó cô có thểđường hoàng chỉ dựa vào thực lực của mình chiến thắng Tú Cầm, nếu không nói gìcũng vô ích.

"Trả lại sách cho tôi!"

Thấy cuốn "Toàn phong thổi pháp" bị chuyền đi chuyền lại, ném qua ném lại trongtay các đệ tử như món đồ chơi, những trang giấy mỏng manh như sắp bung ra, côlo lắng đứng bật dậy.

Các đệ tử vừa chơi trò chuyền qua chuyền lại, vừa nói:

"Ai da, cậu vẫn cho rằng cuốn sách này là võ công bí kíp cơ à!"

"Đừng ngốc nữa! Thời gian xem cuốn sách này thà để luyện tập cácchiêu cơ bản còn hơn!"

Chẳng ai để ý đến cô. Các đệ tử tiếp tục ném sách cho nhau, càngchơi càng hứng thú, cười vang cả sân. Tận mắt nhìn thấy cuốn sách đó sắp bịbung cả gáy, Bách Thảo sốt ruột, nói:

"Bí truyền hay không các cậu khỏi cần biết, sách của tôi, hãy trảcho tôi".

"Ha ha ha, cuốn sách vô dụng đó còn cần làm gì". Không thèm để ýđến cô, các đệ tử vẫn tiếp tục trò chơi.

Bách Thảo cắn chặt môi, bước lên phía trước, đang định đòi lạicuốn sách, chợt nghe tiếng Nhược Bạch.

https://thuviensach.vn

“Làm gì vậy? Mau tập hợp”.

Mình vận võ phục trắng, vẻ mặt nghiêm nghị. Nhược Bạch từ giữa sânđi đến, các đệ tử lập tức không dám đùa nữa, đùn đẩy nhanh chóng đứng thànhhàng. Cuốn sách bị tung lên cao, rơi xuống bãi cỏ.

Bách Thảo định cúi xuống nhặt.

Bình Bình đã nhanh chân nhặt trước, đưa cho Bách Thảo ngần ngại, nói:” Xin lỗi, mình không cố ý. Đều tại mình cả”.

“Không có gì”.

Bách Thảo cầm cuốn sách, phủi những ngọn cỏ. Cô biết bọn họ nóikhông sai, đây chẳng phải là võ công bí truyền nào cả. Nhưng không phải là võcông bí truyền thì không được xem ư?

Hiểu Huỳnh ngủ dậy muộn nên đến trễ mấy phút, sau khi bị NhượcBạch phạt chống đẩy ba mươi lần, cuối cùng trong giờ giải lao trước khi luyệntập theo nhóm cũng nghe được câu chuyện võ lâm bí truyền từ miệng các đệ tử.

Chính là cuốn “Toàn phong thổi pháp” này?”

Hiểu Huỳnh nhíu mày, chỉ có vài phút giải lao ngắn ngủi mà BáchThảo cũng vùi đầu đọc, người ngẩn ra như đang nghiên cứu điều gì quan trọnglắm, như không hề nghe thấy cô nói.

“Tối qua mình đã nói với cậu rồi, cuốn sách này chẳng phải võ côngbí truyền gì hết. Các chiêu thức của võ thuật và Taekwondo khác nhau, đọc cũngvô ích. Sao sáng sớm cậu lại mang ra? Rốt cuộc có gì hay chứ?”

“Cậu xem.”

https://thuviensach.vn

Bách Thảo hơi ngẩng đầu, chỉ những dòng chữ nguệch ngoạc, vừa nhưnói với Hiểu Huỳnh vừa như nói với chính mình:

“Ở đây viết hình như rất giống…”

“Hết giờ nghỉ, bắt đầu luyện tập theo nhóm.”

Nghe thấy mệnh lệnh của Nhược Bạch, Hiểu Huỳnh lập tức nhảy lên. Tuy về lý mà nói, những đệ tử không tham gia thi đấu cũng không luyện tập vớisư tỷ Tú Cầm, chỉ cần tập luyện thông thường là được. Nhưng sư huynh Nhược Bạchmột mặt vẫn tăng cường huấn luyện và thi đấu khởi động cho các đệ tử chuẩn bịtham dự thi đấu, một mặt vẫn theo dõi tập luyện thường ngày của các đệ tử. Không muốn bị Nhược Bạch phạt như vừa rồi, phải chống đẩy đến mệt lử, liếc nhìntrang sách Bách Thảo vừa chỉ cho xem, Hiểu Huỳnh nhanh tay giằng cuốn sách từtay Bách Thảo, nói:

“Đừng xem nữa. Cẩn thận, xem lắm mụ người. Mau tập đi thôi.”

Ấy, sao thế này?

Không phải mình độc miệng chứ.

Sau khi bắt đầu tập luyện theo nhóm, Hiểu Huỳnh trố mắt nhìn BáchThảo hình như đang trở nên mụ mẫm thật!

Bình thường khi luyện tập cùng nhau, mỗi lần đấu thực sự, BáchThảo đều lao vào tấn công liên tiếp khiến cô liên tục phải lùi về sau, khôngcòn khả năng phản công.

Nhưng hôm nay…

Dường như Bách Thảo không biết tấn công thế nào, chỉ nhìn chằmchằm vào cô, phản ứng cũng chậm mấy nhịp.

“Phập!”

https://thuviensach.vn

Cú đá trúng eo Bách Thảo, Hiểu Huỳnh vừa hốt hoảng chạy đến xemBách Thảo có thương không, vừa kêu lên:" Sao không tránh! Cậu sao vậy? Có phảilà bị ốm rồi không? Chỗ nào khó chịu?". Trước kia đòn tấn công như vậy của côhoàn toàn không thể chạm vào người Bách Thảo.

Trán không nóng.

Có nghĩa là không bị sốt.

Hiểu Huỳnh băn khoăn nhìn Bách Thảo. Vậy tại sao hôm nay Bách Thảolại như người ấm đầu, chẳng buồn tránh đòn, chỉ nhìn chằm chằm vào mình.

"Mình không sao, cậu tiếp tục ra đòn đi."

Chuẩn bị xong tư thế phòng thủ, hai mắt Bách Thảo chăm chăm nhìnvào hai vai, cánh tay, eo và đùi của Hiểu Huỳnh. Không được, hình như điểm nhìnkhông được phân tán như vậy, chỉ có thể hướng vào một bộ phận, các phần khácchỉ cần nằm trong phạm vi tầm nhìn.

Vậy thì nên vào đâu?

Chờ hồi lâu vẫn không thấy Hiếu Huỳnh tấn công tiếp, cô băn khoănnhìn Hiểu Huỳnh, thấy Hiểu Huỳnh nhìn mình đầy kinh ngạc rồi hoảng sợ hỏi:

"Bách Thảo, cậu thực sự không sao chứ?"

"Không sao cả, cậu tấn công đi." Cô nói giọng kiên quyết, rồi lạiđợi một lúc, thấy Hiểu Huỳnh vẫn do dự đứng yên, không kìm được lại giục:" HiểuHuỳnh, mình chuẩn bị xong rồi".

"… Ồ, được!"

https://thuviensach.vn

Nghe thấy Bách Thảo nói giọng vẫn hoàn toàn bình thường, HiểuHuỳnh lại do dự một chút, nhưng thấy Nhược Bạch đang nhìn về phía mình, lại sợbị trách phạt, đành cắn răng hét lên một tiếng.

“Hây!”

Tấn công như chớp về phía Bách Thảo.

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

“Phập!”

Hiểu Huỳnh thế như mãnh hổ.

Bách Thảo không có sức đánh trả. Mỗi đòn tấn công của Hiểu Huỳnhđều đánh trúng người cô!

Các đệ tử trong sân đều ngây người nhìn. Mọi người không ai bảo aivừa xem, vừa ngơ ngác nhìn nhau, ánh mắt lo âu. Là do sư huynh Nhược Bạch khôngcho tham gia thi đấu, lại bị thua Đình Nghi thê thảm, bị sốc nặng, tự hành hạbản thân, hay là do xem võ công bí truyền nhiều quá, đến nỗi tẩu hỏa nhập matrở nên ngớ ngẩn mất rồi.

Điên rồi sao?

Nếu không, sao bỗng nhiên không còn sức trả đòn như vậy?

Các đòn tấn công của Hiểu Huỳnh cũng không thể chỉ trong một đêmđã trở nên lợi hại, vẫn thực lực như trước. Nhưng Bách Thảo chỉ nhìn Hiểu Huỳnhra đòn, nhìn đăm đăm vào Hiểu Huỳnh, chẳng hiểu đang nghĩ gì, dường như khôngthể tập trung tinh thần, cũng không thể phản công.

https://thuviensach.vn

Thật lạ lùng!

“Hây!”

Hiểu Huỳnh tung một cú đá ngang, chưa đá hết đột nhiên dừng lạikhiến cơ thể mất thăng bằng suýt ngã.

“Xin cậu đấy, Bách Thảo. Cậu tập trung một chút được không?” Mặtnhăn nhó như suýt khóc, Hiểu Huỳnh năn nỉ:” Tuy trước kia bị cậu đá cho thêthảm, trong lòng chẳng cam tâm chút nào, tuy là liên tục tấn công rất sướng, nhưng cậu không đánh trả, cứ để mình đá như vậy, mình sẽ cảm thaays có tội!”.

Bách Thảo nghe vậy ngẩn người, nói:

“Mình đâu có…”

“Tập trung tập luyện, không được nói chuyện!” Nhược Bạch không biếttừ lúc nào đã bước đến, ra lệnh:” Hiểu Huỳnh, tiếp tục tấn công, sử dụng tất cảcác cú đá ấy!”.

“Rõ!”

Hiểu Huỳnh hoảng sợ liếc nhìn Nhược Bạch, chẳng lẽ hôm đó bị BáchThảo chất vấn trước mặt mọi người, giận quá nên mới nhân cơ hội này trả đũa? Rõràng thấy Bách Thảo không ổn, lại bắt mình tiếp tục tấn công Bách Thảo.

“Tấn công!” , Nhược Bạch cau mày ra lệnh cho Hiểu Huỳnh.

“Rõ!”

Hiểu Huỳnh lập tức không dám nghĩ vẩn vơ, dốc hết sức huy độngloạt tấn công như vũ bão về phía Bách Thảo, miệng hét to:

https://thuviensach.vn

“Hây!”

Đá trước!

Chăm chăm nhìn vào chân của Hiểu Huỳnh, trong tích tắc Hiểu Huỳnhvừa giơ chân phải lên, Bách Thảo lập tức phán đoán, muốn tìm khe hở phản kíchcú đá thẳng thì: “ Phập! Phập!”, Hiểu Huỳnh không đá thẳng mà đá song phi, haichân liên tiếp đá trúng eo và ngực cô!

Đau điếng!

Bách Thảo lùi lại một bước, nắm chặt tay, mím chặt môi, nén đau, không để lộ ra mặt. Hiểu Huỳnh vốn đã e ngại, nếu thấy mình đau đớn lại càngkhông dám tấn công. Đúng, phải là cú song phi, tuy lúc đá song phi, tư thếchuẩn bị ra chân của Hiểu Huỳnh có vẻ giống đá thẳng, nhưng nâng chân thấp hơnmột chút.

“Đừng nhìn chân, nên nhìn hai vai”, Nhược Bạch nói khẽ, “Nhìn chânsẽ khiến sức chú y của em quá tập trung vào phần dưới, phản ứng sẽ chậm”.

Nhưng trong giây phút tấn công ngắn ngủi đó, các cú ra chân khácnhau thì sự thay đổi của phần vai là rất nhỏ, rất khó phân biệt. Bách Thảo ngẩnngười suy nghĩ. Đến khi ngẩng đầu, đinh hỏi thì Nhược Bạch đã đi mất, như chưatừng nói với cô lời nào.

Nhìn chân, nhìn vai cái gì?

Hiểu Huỳnh không hiểu.

Nhưng từ khi sư huynh Nhược Bạch nói câu đó, mắt của Bách Thảothực sự tập trung vào phần vai Hiểu Huỳnh khiến cô cảm thấy không tự nhiên, cảmgiác như đôi vai mình đang bị Bách Thảo nhìn nóng ran.

Buổi tập sáng sắp kết thúc.

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, chỉ mấy phút trước khi buổi tập sáng kết thúc, HiểuHuỳnh vừa ra cú song phi trong nháy mắt, cú ra chân trọn vẹn, chưa kịp thu vềthì " phập" một tiếng, bị Bách Thảo đá trúng eo.

Cái cảm giác đó…

Giống như thể Bách Thảo đã tìm được chênh lệch thời gian.

Giống như Bách Thảo đã đoán trước cô sẽ đá song phi, cho nên mớiung dung phản kích! Hiểu Huỳnh hơi loạng choạng.

Cảm giác bị Bách Thảo đá trúng này không giống như kiểu tấn côngthục mạng của Bách Thảo trước đây, nhưng lại không thể nói rốt cuộc khác nhau ởchỗ nào.

Buổi tập sáng kết thúc, Hiểu Huỳnh cảm thấy ó gì đó không bìnhthường. Trong lúc giải lao giữa giờ học, cô bò gục đầu xuống bàn, vắt óc suynghĩ, lát sau quay sang Bách Thảo đang chăm chú xem bài của giờ Toán sắp tới, băn khoăn hỏi:

"Cậu nói đi, rốt cuộc là thế nào?"

"Gì?"

Khi xem bài trước, Bách Thảo đều gạch dưới những chỗ không hiểu, để lúc lên lớp chú ý nghe.

Hiểu Huỳnh nghĩ nát óc, vẫn không tìm ra câu trả lời, bèn hỏi:

"Vì sao trong buổi tập sáng nay, cậu lại ngơ ngẩn. Vì sao cậu luônđể mình tấn công, còn cậu không hề phản công, lại còn nhìn mình đăm đăm. Đầutiên nhìn toàn thân, rồi nhìn chân, sau đó sư huynh Nhược Bạch nói gì đó, thếlà cậu chuyển sang nhìn vào vai của mình. Có phải là mình có chỗ nào trông rấtbuồn cười không?"

https://thuviensach.vn

“Không phải!”

Dừng bút, Bách Thảo lôi trong ba lô cuốn “ Toàn phong thổi pháp”, nói:

“ Cuốn sách này viết…”

Lại là cuốn sách này! Hiểu Huỳnh bực muốn nổ mắt đã nói bao lầnđây chẳng phải là võ công bí truyền nào hết, sao Bách Thảo vẫn không chịu nghe.

“… Đại khái là nói về các tư thế trước khi ra đòn”.

Trang thứ sáu của “Toàn phong thổi pháp”, bên cạnh hình vẽ miêu tảcác tư thế ra chân, có ghi mấy hàng chữ viết tháu, phải xem rất kỹ mới đoánđược là chữ gì. Hiểu Huỳnh bước đến nhìn vào chỗ Bách Thảo chỉ, hình như ýnghĩa của nó đại khái cũng như ý Bách Thảo vừa nói.

“ Mình thấy sách nói rất có lý.” Bách Thảo đắn đo tìm cách diễnđạt: “ Cậu còn nhớ hôm mình thua sư tỷ Đình Nghi không? Mình đã thua rất thảmđúng không?”.

“Hi hi…”, Hiểu Huỳnh bối rối cười hi hi, an ủi Bách Thảo, “ là dosư tỷ Đình Nghi thực lực quá mạnh, nhưng cậu cũng giỏi lắm rồi, nếu là tớ, cólẽ chưa hết hai cú đá đã ngất xỉu rồi”.

Bách Thảo lắc đầu, nói:

“ Đấu với chị ấy, có cảm giác, thế trận đều bị chị ấy kiểm soát, dường như mỗi lần mình chuẩn bị ra đòn đều bị chị ấy đoán biết, đều nằm trongtầm kiểm soát của chị ấy”.

“ Hình như là vậy.” Hiểu Huỳnh nhớ lại trận đấu hôm đó. “ Mỗi lầncậu vừa giơ chân, hình như chị ấy đã nắm ngay ý đồ, nhẹ nhàng né tránh và

https://thuviensach.vn

lậptức phản đòn. Đúng rồi, không sai, cứ như thể chị ấy có thể đoán trước cậu sẽlàm như vậy!”

“ Tại sao chị ấy lại có thể đoán trước được?”

“ Ừ, tại sao thế?” Hiểu Huỳnh bò ra bàn, gối đầu lên cánh tay, suynghĩ.

“Là do chị ấy quan sát được tư thế trước khi ra đòn của mình.”

“ Hả?”

“ Cậu xem, giả sử cậu chuẩn bị đã thắng, như vậy cử động của haivai và chân cũng khác so với đá hậu”. Bách Thảo vừa nói vừa sắp xếp lại mạchsuy nghĩ của mình. “ Muốn thực hiện bất cứ động tác nào, đều phải dùng lực từhai vai, eo, đùi đến cơ toàn thân, mà các động tác khác nhau, sự thay đổi củacác bộ phận cơ thể trong khoảnh khắc đó cũng khác nhau…”

“A!”

Hiếu Huỳnh nhảy lên, chạy đến cuối lớp, biểu diễn động tác đáthắng và đá hậu, rồi làm lại lần nữa, phấn khởi reo lên:

“Đúng rồi! Đúng là như vậy! Sự thay đổi của các bộ phận cơ thểtrước khi thực hiện hai động tác này rất khác nhau, chính là tư thế chuẩn bị gìgì đó trước khi ra đòn mà cậu nói, đúng là có sự khác biệt!”

Tiếng reo quá to.

Các bạn trong lớp đều ngoái đầu lại nhìn.

Hiểu Huỳnh ngượng nghịu, mỉm cười với các bạn, lập tức quay trở vềbàn học, nói nhỏ, vẻ rất hào hứng.

“ Cậu không nói mình cũng chẳng chú ý! Thực ra, nghĩ lại cũngđúng, thực hiện các động tác không giống nhau, tư thế chuẩn bị đương nhiên

https://thuviensach.vn

phảikhác. Nếu không sao có thể ra đòn khác nhau được”.

“ Đúng!” Bách Thảo gật đầu: “ Cho nên, nếu có thể qua sát tư thế, chính là tư thế chuẩn bị ra đòn, phán đoán được họ chuẩn bị ra đòn gì sẽ nắmđược ý đồ của đối thủ, sau đó…”

“ Sau đó có thể hại gục đối thủ! Biết mình biết người, trăm trậntrăm thắng! Ha ha ha!” Hiểu Huỳnh nói liến thoắng, càng nghĩ càng thấy hưngphấn, càng nghĩ càng đắc ý, đột nhiên cảm thấy mình sắp vô địch thiên hạ đếnnơi, không nhịn được, bật cười thành tiếng!

Cả lớp lại nhao nhao ngoái nhìn.

Hiểu Huỳnh lập tức ngậm miệng.

Đợi các bạn quay đi, trở lại công việc của mình, Hiểu Huỳnh lạikhông nhịn được nói:” Cho nên lúc tập sáng nay, cậu mới ngây người, không chủđộng tấn công mình như trước, chính là để nghiên cứu tư thế trước khi mình xuấtchiêu, đúng không?”

“ Đúng!”

“ Thôi đi, sao cậu không nói sớm. Mình sẽ hành động chậm chút, nóitrước cho cậu mình định xuát chiêu gì, có phải là cậu đỡ mất sức không?”

Bách Thảo ngẩn người.

“ Nhưng mà, nếu cậu cố ý cử động chậm, mà lại biết rõ là mình đangquan sát, liệu có gì khác so với lúc đấu bình thường hoặc khi thi đấu không?”

“ Ấy, cái này không phải…” Hiểu Huỳnh lắc lắc đầu, cảm thấy bồnchồn, đột nhiên rất muốn tự mình kiểm nghiệm phương pháp tập luyện

https://thuviensach.vn

của BáchThảo xem có hiệu quả không. “ Hôm nay tan học, chúng mình trở về võ quán thửnghiệm ngay nhé!”

“ Được!”

Hiểu Huỳnh hào hứng định nói tiếp thì tiếng chuông vang lên, thấythầy giáo dạy Toán, mái tóc bạc phơ, ôm giáo án bước vào nên đành im bặt. Suốtgiờ Toán, Hiểu Huỳnh vẫn xúc động, tâm trí để ở đâu. Thực ra, cô cảm thấyphương pháp Bách Thảo nói nhất định có hiệu quả.

Ngay trước khi buổi tập sáng kết thúc, Bách Thảo đá trúng cô mộtcái đã chứng tỏ điều đó. Ấy, chẳng nhẽ cuốn sách đó đúng thực là võ công bítruyền?

Võ công bí truyền trong truyền thuyết!

Luyện tập theo có thể biến thành đệ nhất thiên hạ!

Ha ha ha ha.

Kỳ lạ, mình xúc động như vậy, sao Bách Thảo vẫn có thể tập trungtinh thần nghe thầy giảng bài? Thấy bách Thảo chăm chú lắng nghe, cắm cúi ghichép, Hiểu Huỳnh cảm thấy quá đỗi lạ lùng.

* * *

Nắm được ý đồ của đối thủ!

Trước khi đối thủ chưa thực sự xuất hiện, chỉ là tích tắc ngắnngủi khi chuẩn bị tư thế, đã nhìn rõ ý đồ của đối phương, bất ngờ giáng một đònchí mạng, nếu có thể luyện đến trình độ như vậy thì có thể nói là trăm trậnthắng, thiên hạ vô địch!

Hiểu Huỳnh xúc độnghưng phấn đến mức vừa tan học liền kéo BáchThảo chạy thật nhanh về võ quán, thay võ phục, chạy ngay đến phòng

https://thuviensach.vn

tập, sau đóra lệnh cho Bách Thảo tấn công! Cô muốn quan sát sự thay đổi tư thế trước khithực hiện mỗi động tác như thế nào để từ đó phá giải mỗi đòn tấn công của BáchThảo.

Nhưng mà…

Nhưng mà…

Sao lại không dễ như trong tưởng tượng?

Đến lần thứ ba mươi bảy bị Bách Thảo đá trúng, Hiểu Huỳnh khóckhông ra nước mắt, ngồi sụp xuống đệm, gào lên:

“Không tập nữa! Cậu lừa bịp, không thể nào phát hiện, nắm bắtđược!”

Thời gian trước khi tung chân còn nhanh hơn cả chớp mắt, chưa kịpnhận ra dấu hiệu thay đổi nào, chân Bách Thảo đã đá trúng người. Cái gọi là tưthế gì gì đó nhanh như chớp, chưa đến một giây, không, chỉ trong một phần mườimấy giây, làm sao có thể nhìn ra được! Làm sao có đôi mắt thần thông như củaTôn Ngộ Không!

“ Đau chết được! Không tập nữa, không tập nữa!”

Hiểu Huỳnh ngao ngán ngồi trên đệm, không buồn đứng dậy. Tại saogiữa ước mơ với hiện thực lại có khoảng cách lớn đến thế, thật quá đau lòng!

Bách Thảo đưa khăn cho bạn.

Đúng là rất khó.

Tối qua cô đã nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng thấy câu nói đó rấtco lý, nhưng đến buổi tập sáng nay mới phát hiện muốn nắm bắt khởi thế của đốiphương không phải chuyện dễ. Cho nên sáng nay bị Hiểu Huỳnh liên

https://thuviensach.vn

tục đá trúng, nhưng lại không thể đoán ra ý đồ tấn công của Hiểu Huỳnh, chỉ có đúng một lầnkhông biết có phải ngẫu nhiên mới phản kích được.

“ Thôi đi, cậu cũng đừng luyện nữa. Khó lắm! Hơn nữa để luyệnphương pháp này, cậu phải chịu không biết nao nhiêu cú đá, cơ thể cũng chịukhông nổi.” Hiểu Huỳnh ôm eo, rên rỉ: “ Hừ, mình bây giờ đang đau muốn chết…”.

Ấy, mới luyện một lúc đã chịu không nổi. Trong buổi tập sáng nay, cô đá bao nhiêu vào người Bách Thảo, chắc Bách Thảo đau lắm. Bách Thảo này, lạ thật! Không kêu một tiếng, hình như tỏ vẻ anh hùng lắm, không đáng yêu nữa rồi!

“ Nhưng mà về lý thì rất có lý…”, Bách Thảo nghĩ lại.

“ Có quá nhiều chuyện trên lý thuyết thì đúng, nhưng trong thựctiễn lại không thể làm được!” Hiểu Huỳnh chán nản nói: “ Không thể được, chỉtrong nháy mắt mà định nắm được ý đồ ra đòn của đối thủ quả là chuyện trên trờidưới biển!” . Đáng ghét, đáng ghét, làm mình mất công xúc động!

“… Mình vẫn muốn thử”.

Hiểu Huỳnh ngẩn người nói:” Cậu…cậu…”.

“ Dù ao mình cũng không tham gia cuộc thi đấu sắp tới, vừa may cókhoảng thời gian thử một chút. “ Bách Thảo mỉm cười: “ Không luyện được cũngchẳng sao, đằng nào cũng chẳng mất gì”. Cho dù thất bại, cũng được rút kinhnghiệm. Bây giờ mình đang thiếu kinh nghiệm và kỹ năng thi đấu, cho nên, chỉcần lý thuyết nói có thể, mình nhất định phải thử.

“ Sao lại không mất gì? Chẳng nhẽ mình đá cậu không đau sao?”

“… Cũng không đau lắm. Hì hì!”

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh lừ mắt đứng dậy, giọng bức xúc: “ Cậu nói, mình đákhông đau, vậy là giễu mình sức yếu phải không? Đấy là mình không nỡ đá mạnh, cố ý nương tay với cậu! Đến đây, cho xậu xem đôi chân của mình! Nào!”.

Hiểu Huỳnh tập cùng Bách Thảo đúng hơn một tiếng đến lúc khôngchịu nổi mới quay về nghỉ. Bách Thảo lại một mình luyện các cách đánh cơ bản, đến giờ dọn vệ sinh mới thu xếp, lau chùi các tấm đệm trong phòng tập, rồi cầmchổi ra ngoài quét sân.

Ôi.

Đau quá!

Quét dọc theo con đường nhỏ cạnh sân, lúc tập không nhận thấy cơthể đang dần dần đau ê ẩm, liên tục dùng cánh tay đỡ các cú ra chân của Hiểu Huỳnh, cánh tay bây giờ đau đến mức không cầm được chổi lên nữa.

“ Tay em sao vậy?”

Một bóng người mảnh khảnh in lên mặt đường, nghe thấy giọng nóiquen thuộc, Bách Thảo giật mình, giấu cánh tay về sau.

“ Để anh xem.”

Sơ Nguyên chìa tay về phía cô, những ngón tay thon dài, sạch sẽ, được ánh hoàng hôn bao bọc, tỏa ra hơi ấm. Tại sao liên tiếp gặp anh vậy? Bấtgiác thầm nghĩ, Bách Thảo đưa cánh tay ra. Sơ Nguyên vén tay áo võ phục của cô, thấy cánh tay đầy vết thâm tím, đang tấy đỏ, anh cau mày.

Nước suối êm đềm chảy.

Gió chiều hiu hiu từ cửa sổ lùa vào.

Trong căn nhà gỗ nhỏ, Sơ Nguyên cẩn thận bôi dầu, xoa bóp nhữngvết bầm tím trên cánh tay Bách Thảo, mùi dầu lan tỏa trong không gian, nồng

https://thuviensach.vn

nànấm áp. Cô cúi đầu, khuôn mặt ửng hồng bởi ánh hoàng hôn, có lúc thoáng ngướcmắt, thấy anh vẫn chăm chú xoa bóp cánh tay cho cô. Hai hàng lông mày hơi nhíulại.

“ Sao lại bị thương nặng thế này?”

Luyện tập bình thường không đến mức bị thương như vậy, trừ phihoàn toàn không phản kháng hay phòng bị. Xoa bóp cánh tay đầy vết bầm cho BáchThảo, thấy cô mím chặt môi, cố chịu đau, Sơ Nguyên nhẹ tay hơn.

“ Em…”, Bách Thảo ngập ngừng

“ Sao vậy?”

“… Em đang thử một phương pháp”. Cuối cùng không kìm được, cô kểnhững điều đọc được trong cuốn” Toàn phong thổi pháp” và những suy nghĩ thựccủa mình, nếu có thể đoán trước ý đồ tấn công của đối phương, có lẽ sẽ có đượcưu thế nhất định trong thi đấu.

Sơ Nguyên ngừng tay, sau đó lại quệt dầu lên lòng bàn tay, tiếp tục xoa bópcánh tay cho cô, anh nói:

“ Ừ, suy nghĩ đó rất tốt.”

“ Thật không?”

Bách Thảo phấn khởi mở to mắt.

“ Nhưng mà, cũng có thể dù em luyện tập thế nào cũng không thể nắmbắt được cảm giác trước khi đối thủ ra chiêu, dẫu sao giây phút đó cũng cực kỳngắn ngủi, thoáng qua.” Thấy cô xúc động như con nai nhỏ, đôi mắt sáng lên, anhkhông giấu nổi nụ cười: “ Hơn nữa tập luyện theo phương pháp này rất cực khổ, em có chịu được không?”.

“Được ạ!”, cô nói không cần suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn đăm đăm vào cô mấy giây, nụ cười từ khóe môi dâng lên, thấm vào mắt anh. Đúng, anh biết cô không sợ khổ, chir cần cho cô một mục tiêu, là cô sẽ giống như cây cỏ dại, cho dù bị đè dưới tảng đá lớn, cũng vẫn kiêncường vươn lên.

“Em phải hứa với anh một điều.”

“Vâng!”

Bất luận sư huynh Sơ Nguyên muốn cô làm gì, cô đều làm theo, thậmchí Bách Thảo còn hy vọng đó là chuyện không dễ dàng làm được, như vậy cô mớicảm thấy có thể báo đáp một chút sự chăm sóc của sư huynh Sơ Nguyên dành chomình.

Anh cúi đầu vừa xoa thuốc cho cô vừa nói:

“Mỗi ngày sau khi tập xong đều phải đến đây. Vết thương phải chữatrị ngay, nếu không càng ngày càng nặng, tổn hại đến bên trong.”

“Sao?”, cô ngẩn người.

“Chỉ có vậy thôi, có thể hứa với anh không?”

Ngón tay anh nhẹ nhàng xoa bóp, những vết thương trên cánh tay côđược xoa dầu nóng ran, vết bầm tan dần. Cô muốn lắc đầu nói không cần, cô cóthể tự xoa dầu hằng ngày, nhưng ngước nhìn khuôn mặt dịu dàng, đăm chiêu củaanh trong ánh hoàng hôn, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại gật đầu.

***

Thời gian trôi rất nhanh, chỉ còn hơn một tuần nữa là đến cuộc thigiữa các võ quán, không khí chuẩn bị thi đấu của võ quán Tùng Bách càng ngàycàng khẩn trương, sôi động. Nhược Bạch gấp rút luyện tập, mỗi ngày

https://thuviensach.vn

đều thứckhuya, dậy sớm, ngoài lúc đến trường, ăn, ngủ thời gian còn lại đều ở phòngtập. Diệc Phong cũng thau đổi, không còn lười biếng như trước, hằng ngày đingủ, thức dậy đúng giờ cùng luyện tập với Nhược Bạch, hai người tăng thời gianluyện tập thi đấu, thường tập đến khi người đẫm mồ hôi mới ngồi nghỉ.

Tú Cầm cũng chăm chỉ dốc sức khổ luyện. Bởi vì ngoài buổi tập sángvà tập tối cùng luyện với Diệc Phong, thời gian khác Diệc Phong chủ yếu tậpcùng Nhược Bạch, cho nên Nhược Bạch cứ thêm mấy đệ tử nam luyện cùng Tú Cầm. Đương nhiên Tú Đạt trở thành người được tập luyện nhiều nhất với chị gái.

Còn các đệ tử không phải tham gia thi đấu, dù phải tập luyện cùngsư tỷ Tú Cầm hay không đều cố gắng tạo không khí và môi trường tốt nhất chonhóm thi đấu luyện tập, hy vọng trong cuộc thi đấu năm nay sẽ mang lại vinhquang, danh tiếng cho võ quán.

Hiểu Huỳnh thành lập đội cổ động, gồm toàn các cô gái, hằng ngàyngoài giờ tập thông thường, họ bắt đầu làm công tác chuẩn bị và tập hô khẩuhiệu. Đình viện là nơi hoạt động của đội cổ động, các cô gái phấn khởi triểnkhai đội hình diễn tập, tay cầm những quả cầu bông sặc sỡ, tập vẫy theo lệnhchỉ huy của Hiểu Huỳnh. Nói theo lời Hiểu Huỳnh, bất luận võ quán Tùng Bách nămnay được xếp hạng mấy, đội cổ động nhất định phải có được khí thế tốt nhất.

Bách Thảo cũng bị Hiểu Huỳnh lôi kéo vào đội cổ động.

Hai ngày đầu cô còn rụt rè, trước kia các hoạt động của võ quánđều không cho cô tham gia, lâu dần, cô không biết làm cách nào để hòa nhập vớimọi người. Tay vụng về giơ quả cầu bông, tưởng mọi người sẽ chế giễu mình, nhưng không phải một mình cô vụng về, các cô gái khác cũng thường không theokịp khẩu hiệu của Hiểu Huỳnh, mỗi lần như vậy mọi người lại nhìn nhau cười phálên.

https://thuviensach.vn

Tiếng cười trong trẻo của các cô gái khiến sân võ quán với thảm cỏxanh mướt bên cạnh bỗng chốc trở thành hoa viên vui vẻ.

Các động tác của đội cổ động cũng dần dần nhịp nhàng, thống nhất, những quả cầu hoa đủ màu sắc rực rỡ trong ánh nắng, các cô gái phấn khởi hô to: " Cố lên, cố lên, Tùng Bách cố lên", " Võ quán Tùng Bách, vững bước tiến lên!". Các đệ tử nam cũng tíu tít vây quanh, giúp họ dán băng rôn, khẩu hiệu, đưa ralời nhận xét.

Đứng giữa đội cổ động, xung quanh là những gương mặt rạng rỡ củacác bạn gái, Bách Thảo cũng hô vang khẩu hiệu, đưa quả cầu hoa tung bay tronggió, bỗng chốc, nụ cuýoif trên mặt cô cũng trở nên rạng rỡ như ánh mặt trời.

Nụ cười này là do Hiểu Huỳnh yêu cầu.

Là thành viên của đội cổ động, đi cổ vũ cho các sư huynh, sư tỷ, nụ cười nhất thiết phải tươi tắn, rạng ngời, ít nhất là phải lộ ra đủ tám cáirăng trắng bóng, tốt nhất là mười cái! Hiểu Huỳnh bắt các bạn nữ phải tập cườitrước gương. Nụ cười của Bách Thảo càng là đối tượng chú ý của Hiểu Huỳnh.

Từ lúc đầu không quen, đến khi nụ cười tự nhiên lộ ra, Bách Thảokhông còn nhớ phải mất bao lâu. Chỉ nhớ có một lần, khi kết thúc tập luyện cùngđội cổ vũ, về phòng, tình cờ thấy nụ cười của mình trong gương, đôi mắt sángrực, khuôn mặt ửng hồng.

Bách Thảo bỗng đứng ngây người.

Từ trước đến giờ, vẫn tưởng rằng mình không được mọi nguwoif chấpnhận, yêu mến, đành nỗ lực tập Taekwondo để được thấy nụ cười hài lòng của sưphụ. Lẽ nào, hay là, thực ra mình cũng có thể được mọi người chấp nhận, cũng cóthể không bị ghét bỏ, cũng có thể kết bạn, cũng có thể được người khác nhìnbằng con mắt thân thiện, ấm áp?

https://thuviensach.vn

Cũng như hai ngày tập luyện vừa qua.

Cô vẫn tiếp tục thử quan sát các tư thế trước khi ra đòn, mỗi ngàytrong hai buổi tập sáng và tối đều chăm chú quan sát các thế ra đòn của HiếuHuỳnh, quan sát thay đổi của ánh mắt, cánh tay, eo và chân của Hiếu Huỳnh, dotập trung quan sát nên phản đòn hơi chậm, đều bị Hiếu Huỳnh đá trúng.

Do tập luyện tập trong đội cổ động, các cô gái trong đội bỗng trởnên thân thiện với Bách Thảo, không còn cảm thấy Bách Thảo quá trầm lặng, đềuchủ động bắt chuyện, quan tâm đến cô.

“ Vì sao mấy ngày nay, lúc tập luyện cậu cứ ngơ ngẩn như vậy, không tránh các đòn tấn công của Hiếu Huỳnh?” A Nhân cùng tuổi với Bách Thảonhưng học trường dành cho con nhà giàu, có nước da nâu, mái tóc dài hơi xoănlượn sóng, rất đẹp.

“ Có phải là cậu vẫn buồn vì không được tham gia thi đấu?” BìnhBình lo lắng nhìn Bách Thảo, đến bên lau mồ hôi cho cô. “ Sức khỏe là quantrọng nhất, nếu ngày nào cũng bị đá trúng sẽ rất đau, lại nguy hiểm nữa.”

Bách Thảo giải thích với các bạn.

Nhưng các cô gái nghe xong ngẩn người nhìn nhau, rồi ai nấy nhìncô với ánh mắt thương cảm, lo lắng, giống như cô bị sốc quá nặng nên mới tẩu hỏanhập ma như vậy. Sau đó mọi người tránh nói chuyện đó, chỉ nhắc đến nhữngchuyện vui lúc tập trong đội cổ động. Sau đó lại giúp cô lau dọn phòng tập.

“ Các bạn về nghỉ đi, mình tự làm được.”

Mỗi lần Bách Thảo ngăn cản, là mỗi lần các cô gái đều cố giúp, họviện đủ lý do, lúc thì:

https://thuviensach.vn

“ Làm nhanh lên còn đi tập với đội cổ động, cậu là chủ lực củađội, thiếu cậu là không được!”.

Lúc thì:” Hôm nay ăn nhiều quá, muốn làm chút việc để giảm béo!”

Lúc thì: “ À, mình có tin giật gân muốn nói với cậu, vừa làm vừanói càng thêm không khí!”.

Căn nhà gỗ nhỏ trước giờ cơm tối.

“ Có chuyện gì vui à?”

Vết bầm trên cánh tay đã ít hơn mấy ngày trước. Sơ Nguyên dùng dầuxoa bóp cánh tay cho cô, dù Bách Thảo không ngẩng đầu, anh cũng có thể cảm nhậntoàn thân cô đang toát lên niềm vui khôn xiết.

“ Vâng!”

Bách Thảo cố gắng kìm nén, nụ cười lấp lánh trong mắt, không saogiấu nổi. Vừa rồi Hiểu Huỳnh, A Nhân và Bình BÌnh cùng giúp cô dọn dẹp, lauchùi những tấm đệm trong phòng tập, không đến hai mươi phút mọi việc đã xong, thực ra dù lau dọn phòng tập hay quét sân, giặt quần áo, cô đều đã quen, chẳngthấy mệt.

Nhưng…

Có các bạn giúp, lòng cảm thấy ấm áp như được ánh mặt trời chiếurọi. Ánh mặt trời rạng rỡ, thân thiện bao bọc quanh mình.

Cảm giác đó…

Tuyệt diệu làm sao!

“ Hình như các bạn ấy muốn làm bạn với em!”

https://thuviensach.vn

Vội vã kể mọi chuyện cho anh nghe, giọng hồ hởi, cao hơn thườngngày, như một cô bé mong được tâm sự với người mình tin tưởng nhất.

“ các bạn ấy sẽ thích em.” Sự vui vẻ của cô như truyền sang anh, Sơ Nguyên cũng mỉm cười, thấy cô vui mắt long lanh, anh nói: “ Chỉ cần tiếp xúcvới em, hiểu em, các ban sẽ thích em ngay”.

Mặt cô ửng đỏ.

Có thể thấy sự tán thưởng trong lời nói của anh, say sưa trongniềm vui, bỗng nhiên lại thấy bất an, vội cúi đầu. Thực ra, không phải muốn tấtcả mọi người đều yêu mến mình, chỉ mong mọi người không ghét bỏ, xa lánh nhưtrước.

“ Có phải là do em tham gia đội cổ động không?” Nếu tham gia vàocác hoạt động tập thể có thể khiến mọi người chấp nhận thì sau này cô sẽ cốgắng tham gia.

“ Đúng vậy, tình bạn phải có thời gian vun đắp”. Sơ Nguyên mỉmcười, chuyển sang xoa bóp cánh tay trái cho cô. “ Nhưng, cũng có thể vì các bạncảm thấy áy náy”.

“ Áy náy?” Cô không hiểu.

“ Là vì em đã giành chiến thắng trong cuộc thi tuyển của võ quán, nhưng cuối cùng Tú Cầm lại được tham gia thi đấu.”

“ Nhưng mọi người đều cảm thấy nên để sư tỷ Tú Cầm tham gia? Tạisao lại cảm thấy áy náy với em?” Bỗng thấy hoang mang, cô nói chậm lại: “Hôm đóem hơi xúc động nên mới nói với sư huynh Nhược Bạch như vậy, có lẽ mọi ngườiđều ghét em, thấy em không biết tự lượng sức”.

“ Thực ra, về sau em cũng nghĩ ra rồi, là do em ích kỷ, chỉ muốnmình được đi thi đấu, không nghĩ đến danh dự của cả võ quán. Sư tỷ Tú Cầm

https://thuviensach.vn

đạidiện võ quán tham gia thi đấu, quả thực là tốt hơn em.” Giọng băn khoăn, côhỏi: “ Vậy tại sao mọi người lại cảm thấy áy náy với em.”

Mùi dầu gió lan tỏa khắp phòng.

Sơ Nguyên mỉm cười:

“ Đời là vậy. Khi em chưa đủ thực lực để hoàn toàn đánh bại TúCầm, cho dù em chiến thắng Tú Cầm, được tham gia cuộc thi đấu quan trọng đó thìmọi người sẽ đồng tình với Tú Cầm, trút giận lên em. Nhưng khi quyết định cuốicùng để Tú Cầm thi đấu, mọi người lại thấy trong thi đấu thực tế em đã thắng, cảm thấy em bị thiệt thòi.”

Cô ngẩn người.

“ Không vui nữa sao?” Sơ Nguyên dùng một ngón tay chạm nhẹ vào mimắt cô.

“ Đâu có”.

Nghĩ một lát, cô lại ngẩng lên, nói:

“ Lủi thủi một mình, chẳng có ai trò chuyện, chỉ có những ánh mắtthù ghét, coi như mình không tồn tại, cảm giác đó đáng sợ hơn không được thamgia thi đấu. Nếu như không được tham gia thi đấu, đổi lại được mọi ngươif chấpnhận, yêu mến, em thấy thích hơn. Với lại bất kể vì lý do gì, đối với em, aitốt với em, em sẽ đối tốt với họ, sẽ cảm kích họ.”

Hoàng hôn mênh mông ngoài cửa sổ.

Khuôn mặt cô đỏ ửng, sinh động tươi tắn. Ngừng một lát, cô lại nóitiếp, vẻ trịnh trọng:

“ Sư huynh Sơ Nguyên, cảm ơn anh đã cho em biết những điều này. Nếu thực lực không đạt, cuối cùng vẫn không thể khiến người khác tâm

https://thuviensach.vn

phục khẩuphục, cho dù may mắn giành chiến thắng, cũng không thể xóa đi khoảng cách vềthực lực. Cho nên, em sẽ luyện tập thật tốt. Nhất định có ngày, em sẽ dùng thựclực của mình để được mọi người ghi nhận!”

“ Ô, nói hay lắm, rất khí phách”.

Cánh cửa căn nhà nhỏ chỉ khép hờ, tiếng cười ủa cô gái vọng vào. Bách Thảo ngây người, ngoái đầu, thấy sư tỷ Đình Nghi đang bước tới, ánh mắthướng vào Sơ Nguyên, rồi mới nhìn cô, mỉm cười: “ Tôi tin là em sẽ tiến bộ rấtnhanh, hy vọng có ngày lại được đấu với em”.

“ Sư tỷ Đình Nghi!”

Bách Thảo đứng dậy, cung kính nói. Tuy hôm đó cô bị thua thê thảm, nhưng trong lòng rất tâm phục khẩu phục.

“ Sao vậy? Bị thương à? Có nặng lắm không?” Đình Nghi bước tới, thấy Sơ Nguyên gật đầu gật đầu rồi lại tiếp tục bôi dầu, xoa bóp cánh tay choBách Thảo.

“ Không có gì. Chỉ là bị thương một chút thôi ạ”.

Không biết vì sao, tuy Đình Nghi nói rất nhẹ nhàng nhưng Bách Thảolại cảm thấy không được thoải mái, muốn rút tay ra khỏi bàn tay của Sơ Nguyên.

Sơ Nguyên giữ chặt tay cô, tiếp tục xoa bóp, anh nói: “ Chờ chútnữa, xong ngay đây”.

“ Không sao, tôi không cản trở hai người.” Đình Nghi mỉm cười:” À, Bách Thảo, em ăn tối chưa?”.

“ Chưa ạ”.

https://thuviensach.vn

“ Tôi và anh Sơ Nguyên đã hẹn đi ăn tối, hay là em cùng đi chovui.” Đình Nghi đặt mấy cuốn sách lên bàn học cạnh cửa sổ, đó là mấy cuốn sáchy học, rồi quay người, ánh mắt dịu dàng hướng về Sơ Nguyên, tuy nói với BáchThảo, nhưng hình như đối với cô trong phòng chỉ có cô và Sơ Nguyên.

“ Không cần ạ. Cảm ơn sư tỷ Đình Nghi”.

Sơ Nguyên vừa buông tay, Bách Thảo đã vội vàng đứng dậy. Thì ra côlàm lỡ cuộc hẹn của sư huynh Sơ Nguyên và sư tỷ Đình Nghi, lòng áy náy, cô vộivàng cám ơn rồi lập tức vụt ra ngoài như cơn gió.

“ Dạo này sao hay gặp cô ấy thế.”

Đình Nghi mỉm cười, giúp Sơ Nguyên thu dọn đồ trên bàn. Có lẽ làtình cờ, liên tiếp mấy lần đến tìm Sơ Nguyên đều bắt gặp anh đang cùng BáchThảo.

Chờ một lúc, không thấy Sơ Nguyên đáp lại, cô ngẩng đầu nhìn thìthấy Sơ Nguyên đang nhìn ra ngoài cửa sổ, ở phía xa, bóng cô gái vừa chạy khỏicăn nhà gỗ mỗi lúc một nhỏ dần.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Không biết từ lúc nào, Bách Thảo bỗng có một trực giác rất kỳ lạ. Có khi Hiểu Huỳnh vừa đưa chân, nhanh như chớp, ý thức của cô vẫn chưa kịp phảnứng thì cơ thể dường như đã đoán trước được ý đồ của Hiểu Huỳnh, và vào thờiđiểm quan trọng nhất, khi Hiểu Huỳnh còn chưa kịp ra chân...

Phản kích!

"Oạch!"

Ngã lăn ra đệm, đau đến mức răng miệng như vỡ ra, Hiểu Huỳnh kêulên như sắp khóc: "Đau quá..."

"Xin lỗi."

Vừa thu chân, lấy lại thăng bằng, Bách Thảo vội chạy đến bên HiểuHuỳnh. Mỗi lần quan sát thấy những thay đổi của Hiểu Huỳnh trước khi ra đòn, mặc dù không phải lần nào cũng đoán đúng và phản đòn chính xác, nhưng điềukhiển cô âm thầm vui mừng là mình đang tiến bộ. Ban đầu, mười lần tấn công chỉđoàn trúng một lần, sau đó có thể đoán trúng năm lần, hôm nay đã có thể đoánchúng hơn một nữa.

"Thôi, không sao, cậu đâu cố ý."

https://thuviensach.vn

Hiểu huỳnh nằm trên đệm, không muốn để Bách Thảo kéo dậy. Kỳ lạ, cú ra chân vừa rồi, Bách Thảo dường như đã nhìn ra mình sẽ đá ngang và đã chuẩnbị sẵn để chặn đòn, mình còn chưa kịp tung hết chân, Bách Thảo đã xoay người đáhậu, đá trúng người mình trước.

"Có cần nghỉ một chút không?"

Bách Thảo quỳ bên cạnh, dùng khăn lau mồ hôi cho Hiểu Huỳnh.

"Tiếp tục tập luyện, không được nói chuyện!"

Nhược Bạch đang vừa hướng dẫn Tú Cầm vừa ra lệnh, không quay đầulại, Hiểu Huỳnh và Bách Thảo cùng giật mình quay mình quay nhìn anh. Để chuẩnbị cho cuộc thi đấu sắp tới, mấy hôm nay, ngoài lúc luyện tập sư huynh NhượcBạch cùng Diệc Phong chỉ quan tâm luyện các thế đá cho Tú Cầm. Vậy mà, sao mọiđộng tĩnh bên này anh đều biết? Lẽ nào anh có mắt sau gáy?

Càng tập càng quen, dần dần dường như mỗi lần phản đòn, Bách Thảođều có một cảm nhận nào đó, số lần đoán sai, bị đá trúng giảm đi nhiều, số lầnHiểu Huỳnh bị cô đoán trúng và phản đòn chính xác tăng lên. Chính lúc Bách Thảođang thầm khấn khởi, nghĩ rằng mình đã tìm ra bí quyết đoán trước ý đồ tấn côngcủa đối thủ, quá trình luyện tập cuối cùng đã nhìn thấy kết quả thì sau một lúcquan sát Bách Thảo và Hiểu Huỳnh tập luyện Nhược Bạch bỗng ra lệnh:

"Dừng lại."

Cả hai lập tức dừng lại.

Đưa mắt nhìn một lượt các đệ tử đang chia cặp luyện tập trongphòng, ánh mắt Nhược Bạch dừng lại ờ một cậu trai chừng mười hai, mười ba tuổi, dung mạo khôi ngô, anh gọi:

https://thuviensach.vn

"Phong thạch!"

"Dạ!"

Phong Thạch ngừng tập chạy lại, đứng nghiêm trước mặt Nhược Bạch, nói giọng lễ phép:

"Sư huynh Nhược Bạch!"

"Em và Hiểu Huỳnh đổi vị trí cho nhau, từ bây giờ em và BáchThảo cùng một nhóm."

"Rõ!"

Phong Thạch trả lời, vẻ hơi ngạc nhiên. Bách Thảo cũng ngạc nhiên.

Hiểu Huỳnh càng ngạc nhiên, rõ ràng cô và Bách Thảo đang tập luyệnrất ăn ý, sao lại đổi người.

"Tiếp tục luyện tập!"

Nhược Bạch ra lệnh, vẻ mặt dửng dưng.

Hiểu Huỳnh đi rồi, Phong Thạch và Bách Thảo cúi đầu chào nhau:

"Mong được giúp đỡ!"

Sau đó, dưới sự quan sát của Nhược Bạch, hai người bắt đầu luyệntập.

"Hây!"

"Hây!"

Phong Thạch ra đòn trước, Bách Thảo hơi chậm hơn nửa giây, haithân hình giao nhau giữa không trung!

https://thuviensach.vn

"Phập!"

"Phập!"

"Phập!"

Đá ngang! Đá thẳng! Quay người đá hậu! Eo, ngực vai đều bị PhongThạch đá trúng, Bách Thảo sững sờ, liên tiếp ngã song soài, kinh ngạc đến mứckhông kịp thấy đau.

Sao lại thế?

Tại sao Hiểu Huỳnh và Phong Thạch lại khác nhau đến thế!

Mấy ngày nay, tập với Hiểu huỳnh vừa có được một chút kinh nghiệmvà cảm giác, nhưng khi vận dụng với Phong Thạch thì hoàn toàn thất bại. HiểuHuỳnh trước khi ra đòn đá ngang thường hơi lùi về sau một chút, Phong Thạch lạikhông như vậy, cú đá thẳng của Hiểu Huỳnh, song phi của Phong Thạch... Rõ ràngcùng một động lác, nhưng Bách Thảo hoàn toàn không nắm bắt được quy luật ra đòncủa Phong Thạch.

Cuối cùng Phong Thạch một đòn đá trúng bả vai, khi cả người rơithẳng xuống đệm như một hình nộm thì...

Nhược Bạch thông báo buổi tập kết thúc.

Thấy Bách Thảo hình như đau không đứng dậy được, Phong Thạch đangđịnh chạy đến đỡ, Hiểu Huỳnh cũng hoảng hốt chạy lại thì Nhược Bạch đã tới trướcmặt cô.

Anh cúi xuống.

Nhìn thẳng vào Bách Thảo đang cố gắng ngồi dậy. Anh lạnh lùng nói:

https://thuviensach.vn

"Đã hiểu chưa, dù em nhìn thấu mọi ý đồ ra đòn của HiểuHuỳnh, nhưng một khi thay đổi đối thủ thì vẫn phải làm lại từ đầu."

Vậy là luyện tập của mình trở nên uổng công vô ích rồi ư?

Một chút niềm vui vừa tìm thấy đã bị đập vỡ tan tành vậy sao? Rõràng có thể đối phó với Hiểu Huỳnh rất hiệu quả, nhưng đối với Phong Thạch lạihoàn toàn thất bại.

Cô đờ đẫn, ngồi trên ghế đệm.

Toàn thân cứng đờ. Mấy ngày nay, tràn trề hy vọng, luyện tập hăngsay, cô đã tưởng nhìn thấy tia sáng nào đó, giờ bỗng phát hiện tất cả chỉ làcon số không.

Khi đi ngang qua Bách Thảo, các đệ tử đều nhìn cô với ánh mắtthông cảm có phần thương hại. Chỉ vì không được tham gia thi đấu giữa các võquán mà trờ nên ngớ ngẩn thế sao? Bị Hiểu Huỳnh - đối thủ dưới cơ đánh chokhông đứng lên được, hôm nay lại bị Phong Thạch đánh cho thê thảm.

Tú Cầm dừng lại bên cô mấy giây, định nói gì, lại thôi.

Mọi người đã về gần hết, Hiểu Huỳnh, A Nhân, Bình Bình cố giả bộnói cười huyên náo, cùng dọn vệ sinh với Bách Thảo nãy giờ vẫn lầm lũi khôngnói câu nào, cố gắng không để cô nhớ đến những lời châm biếm của Nhược Bạch lúctrước.

Nhìn Bách Thảo bị thương, đi không vững, kéo tay áo võ phục, thấycổ tay cô xuất hiện thêm rất nhiều vết tấy đỏ, Sơ Nguyên nhíu mày, hỏi:

"Sao lại bị thương nặng thế này?"

https://thuviensach.vn

Cô ngồi im, đôi mắt đờ đẫn nhìn thẳng như đang cố suy nghĩ điềugì, không nghe thấy những gì anh nói. Anh lắc lắc đầu, bóp thuốc vào lòng bàntay xoa cho nóng, rồi đứng dậy xoa vào vết thương nặng nhất trên vai cô, mộtlúc sau, lại hỏi:

"Luyện tập vất vả lắm hả?"

Một lúc lâu sau, tưởng Bách Thảo vẫn không nghe thấy, nên khôngtrả lời thi bỗng cô nói:

"Phương pháp tập luyện lần trước em nói với anh..."

"Anh Sơ Nguyên, em đi khắp mấy hiệu sách, cuối cùng cũng muađược cuốn anh cần rồi!" Cánh cửa phòng khép hờ bỗng bật mở, Đình Nghi hớnhở ôm một quyển sách bước vào, nhưng lập tức khựng lại.

Cảnh tượng trước mắt giống như một bức tranh...

Bộ võ phục của Bách Thảo hơi trễ khỏi vai, tay Sơ Nguyên đang đặtlên bờ vai ấy, anh cúi đầu nhìn Bách Thảo, Bách Thảo ngẩng mặt lên nhìn anh, trông như đang được anh ôm vào lòng.

Lại là Bách Thảo.

Thời gian gần đây, không ít lần cô nhìn thấy con bé ấy trong cănnhà này, một lần ngẫu nhiên, hai lần ngẫu nhiên, nhưng bây giờ lần nào đến cũnggặp Bách Thảo là sao?

"Sư tỷ Đình Nghi."

Ánh mắt của Đình Nghi khiến Bách Thảo cảm thấy không thoải mái, sau phút ngạc nhiên, cô lập tức nhích xa Sơ Nguyên, kéo áo che vai lại.

"Cảm ơn em, nhưng cuốn sách này hôm qua anh đã mua đượcrồi", Sơ Nguyên mỉm cười nói với Đình Nghi. "Đình Nghi, em đừng phíthời gian

https://thuviensach.vn

cho những việc như thế này, vài ngày nữa phải thi đấu rồi, em nên gấprút tập luyện mới phải."

Đình Nghi bối rối nhìn cuốn sách trong tay, ngập ngừng giây látrồi mỉm cười: "Anh Sơ Nguyên, cho dù em không tập luyện thì cũng chưa chắccó người đánh bại được em".

"Tự tin là rất tốt." Sơ Nguyên mỉm cười: "Ngồi đợimột lát nhé, anh đang có bệnh nhân".

Anh vừa trả lời Đifnh Nghi, vừa kéo cánh tay Bách Thảo, mặc cho côđang cố rụt lại, anh kéo ống tay áo, tiếp tục xoa bóp vết thương cho cô, látsau lại hỏi:

"Phương pháp tập luyện ấy là gì?"

Đình Nghi vẫn không ngồi xuống, nhận thấy Sơ Nguyên không hề chú ýđến mình, cô im lặng đứng nhìn hai người.

"Là khi luyện tập..."

Ngừng một lát, Bách Thảo muốn tiếp tục câu chuyện vừa nãy, nhưngkhông khí trong phòng thật kỳ lạ. Sư tỷ Đình Nghi tuy trông vẫn có vẻ dịu dàngnhư thường ngày nhưng sao có gì đó khiến cô cảm giác như bị kim đâm vào người.

"Bách Thảo, lại bị thương à?"

Đình Nghi bước đến nhìn vết thương của Bách Thảo, nói có vẻ quantâm:

"Sao gần đây bị thương suốt vậy? Nếu cứ để vết thương cũ chưalành, đã có vết thương mới sẽ rất hại cho sức khỏe đấy, dù em..."

https://thuviensach.vn

Ngừng giây lát, khi Bách Thảo ngước nhìn với ánh mắt không hiểu, Đình Nghi mới mỉm cười nói tiếp:

"... Nếu em muốn ngày nào cũng đến đây, thì cứ việc đến. Tuyanh Sơ Nguyên thích yên tĩnh, không thích bị quấy rầy, nhưng còn hơn là emkhông biết thương thân, tự làm mình bị thương để được đến đây thế này."

Bách Thảo lặng người.

Câu nói ấy ngoắt ngoéo quá, cô chưa hiểu ngay.

Phải mất mấy giây, bỗng "ầm" một tiếng, thâm ý của câunói như nổ tung khiến cô đứng bật dậy, lắp bắp:

"Em... em không cố ý bị thương, là lúc luyện tập..."

"Em quên rồi sao, tôi đã từng đấu với em, với thực lực củaem, không thể mỗi lần tập đều bị thương đến thế này."

Đình Nghi cười lạnh lùng: " Hơn nữa, cũng từng có rất nhiềucô bé thích anh Sơ Nguyên như em, chuyện này có gì phải xấu hổ. Nhưng em cònnhỏ, nên chú tâm học hành thì tốt hơn, đúng không?".

"Em không!"

Bách Thảo hoảng hốt, nghẹn lời, có phải sư tỷ Đình Nghi đang nói, vì cô thích sư huynh Sơ Nguyên nên bất chấp sỹ diện, cố ý làm mình bị thương đểđược sư huynh điều trị?

"Đình Nghi, đừng nói linh tinh."

Đóng nắp lọ thuốc, Sơ Nguyên cau mày nhìn Đình Nghi.

"Sao lại nói linh tinh?" Đình Nghi mỉm cười nhìn SơNguyên, mắt chớp chớp:" Cô ấy giống hệt mấy cô bé trước đây cứ bám lấyanh, tìm đủ lý do để

https://thuviensach.vn

được gần anh. Anh Sơ Nguyên, anh dễ mủi lòng quá, lúc cầntừ chối thì phải từ chối, nếu không, không chỉ bản thân anh không được yên màcô ấy cứ để tâm vào chuyện đó, ảnh hưởng đến học tập..."

"Em nói rồi, em không có ý đó!"

Mặt đỏ bừng, Bách Thảo không kìm nổi nói to, hai tay nắm chặt!

"A, vậy chẳng lẽ tôi đã hiểu lầm?" Dường như giật mình vìgiọng nói của Bách Thảo, Đình Nghi đăm đăm nhìn cô, nói tiếp: "Anh sơNguyên đã giúp em xử lý xong vết thương, em còn việc gì nữa không?"

"Đình Nghi!"

Giọng sơ Nguyên trở lên lạnh lùng.

Nhưng Bách Thảo đã nghe rõ, có ngốc đến mấy cũng biết người tađang đuổi mình! Cắn chặt môi, cô lễ phép nói với Sơ Nguyên:

"Cảm ơn sư huynh Sơ Nguyên, em đi đây."

Sơ nguyên không kịp ngăn lại. Vừa dứt lời, cô đã cắm đầu chạy vụtđi.

Trên con đường nhỏ trong võ quán Tùng Bách.

Cô chạy thật nhanh!

Bên tai ù ù tiếng gió, lồng ngực nóng đến sắp nổ tung, cô khôngthích Sơ Nguyên! Cô cũng không tìm cớ để tiếp cận anh một cách trơ trẽn!

Cô không hề!

Lần đầu tiên bị nói thích một người con trai, lại là người mà côrất kính trọng như sư huynh Sơ Nguyên! Dù biết có lẽ sư tỷ Đình Nghi đã hiểulầm,

https://thuviensach.vn

dù biết có lẽ sư tỳ Đình Nghi không vui khi nhìn thấy cô và sư huynh SơNguyên bên nhau nên mới nói ra những lời ấy.

Nhưng, cho dù là thế cũng không thể nói ra những lời như vậy!

Ngực như bị một tảng đá đè nặng, cô chạy thục mạng, má và hai taiđỏ bừng, nóng ran, không nhìn thấy một bóng người từ con đường nhỏ phía trướcđi ra...

"Uỵch!"

Đầu đập mạnh vào người đó, lực va đập lớn đến nỗi khiến đầu ongong như sắp vỡ, tai ù lên, may mà người đó nhanh tay đỡ lấy vai, cô mới khôngngã. Trước mắt như có một đống sao trời tung tóe, Bách Thảo ôm đầu, đau khôngnói được, nhưng cô đã đau thế này thì người cô bị va phải hẳn còn đau hơn.

"Xin lỗi, anh có..."

Cố gắng ngước nhìn người bị mình va phải là ai, Bách Thảo ngạcnhiên, người bị cô lao thẳng vào, mặt đang nhăn nhó, chính là sư huynh ĐìnhHạo.

"Sư huynh Đình Hạo..."

Buông vai cô ra, Đình Hạo vừa ôm chặt cằm bị đầu cô đập vào đauđiếng, vừa nhìn cô nói:

"Là em à?!"

Lần trước, gặp sư huynh Đình Hạo là lúc đi mua sách, Bách Thảo nhớlại, phải rồi, hôm đó anh còn đưa cô đến quán cà phê, mời cô uống nước cam vànước dâu.

"Xin lỗi!", Bách thảo cúi người, nói.

https://thuviensach.vn

"Không sao, lần sau đừng có chạy nhanh thế."

Đình Hạo buông một câu rồi lướt qua cô, đi tiếp. Đình Nghi bắt anhlái xe đưa khắp mấy hiệu sách, tìm mua sách cho Sơ Nguyên, vừa mua được vội đòivề ngay, không kịp đợi anh đỗ xe, lập tức chạy đến Sơ Nguyên.

"Xin đợi một chút!"

Chợt nhớ chỗ tiền thừa lần trước vẫn chưa trả lại, Bách Thảo vộivàng gọi với theo. Khi Đình Hạo quay người lại, lúc đó cô mới nhận ra mình đangmặc võ phục, số tiền hôm đó đã để ở phòng. Do dự một lúc, cô hỏi:

"Anh... bây giờ anh phải đi đâu? Lát nữa em có thể tìm anh ởđâu?"

"Có chuyện gì?"

Cô lúng túng kể chuyện tiền thừa hôm trước, vốn định trả sớm hơn, nhưng không gặp được anh, vả lại cảm thấy đi tìm anh chỉ vì mấy đồng tiền lẻthì có ver hơi kì kì, nên cô để đến tận bây giờ.

"Em cứ cầm lấy." Đình Hạo nói thản nhiên, nhưng thấy côkiên quyết, nghĩ một lúc anh nói: "Nếu em cứ nhất định phải trả tiền lạicho anh thì lát nữa tìm anh ở chỗ anh Sơ Nguyên".

Bách Thảo ngần người.

Chỗ anh Sơ Nguyên? Sao mình dám đến gần nơi ấy nữa...

"Sao?"

Thấy biểu hiện của cô có vẻ lạ lạ, Đình Hạo thắc mắc hỏi.

"Có thể... đứng đây đợi em một lát được không, em sẽ quaylại! Chỉ năm phút thôi, không, ba phút thôi!"

https://thuviensach.vn

Còn chưa kịp trả lời thì cô đã chạy vút như một chú nai con, cònnhanh hơn cả khi cô va phải anh.

Ráng chiều đỏ rực chân trời.

Màu trắng của bộ võ phục trên người cô nhuộm màu đỏ sẫm, bóngngười lao vút như bay về phía xa, dường như tràn trề sinh lực.

Nhìn theo bóng người lao vút như bay về phía xa, dường như tràntrề sinh lực.

Nhìn theo bóng ngươi thoáng cái đã mất hút trong khoảng không rựcđỏ, Đình Hạo bất giác nhớ đến lần đầu nhìn thấy cô.

Bách Thảo đứng xa, bên ngoài đám đông, lặng lẽ, như không hợp vớiđám đông đó, bộ võ phục trên người hình như rất cũ, đã ngả màu vàng, thân hìnhgầy gò, đôi chân dài, cặp môi mỏng kiên cường, đôi mắt sáng, tinh nhanh như mộtchút nai con, nhưng đáy mắt ẩn chút thứ gì đó có thể bùng cháy.

Mãnh liệt.

Cảm giác có thể bùng cháy mãnh liệt vì thứ mình yêu thích...

Từ lúc nào, anh bắt đầu khâm phục sự mạnh mẽ của cô bé đó, ánh mắtdịu lại, anh nhớ tới những lời cha nói tối qua.

Ráng chiều thong thả trôi ngang trời.

Anh vẫn đứng nguyên chỗ cũ.

Hình như sau lúc cô rời đi, anh vẫn đứng yên bất động, thẫn thờ, đôi mắt đen thẫm, khuôn mặt không mấy biểu cảm, nhưng có một vầng hào quang tỏara, hào quang đó toát ra từ bên trong, sáng chói đến lóa mắt.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo nhìn anh.

Bỗng cảm thấy sư huynh Đình Hạo đứng trên sàn đấu hắn cũng thưthái này, chỉ riêng hào quang tỏa ra từ người anh đã khiến đối thủ khiếp sợ.

"Đây là tiền thừa hôm trước."

Đưa tiền cho Đình Hạo.

"Sư huynh Đình Hạo, em muốn hỏi một chuyện!"

"Ừ!"

Đình Hạo lại dừng bước.

Làm mất thời gian của anh, cô cảm thấy ngại, cũng thấy mình thậtbất lịch sự. Nhưng chàng trai trước mắt là một võ sĩ thần đồng đã từng đoạtchức vô địch Teakwondo thanh niên thế giới, có lẽ anh có thể giải thích đượcthắc mắc của cô. Hơn nữa sư phụ cũng từng dạy cô, nếu có chỗ nào không hiểu thìdù hỏi tiền bối hay hậu bối, đều không nên ngại ngùng.

"Phương pháp này phải chăng là không ổn?" Kể cho ĐìnhHạo nghe toàn bộ trải nghiệm luyện tập của mình trong thời gian gần đây, BáchThảo thành thực hỏi:"... Tại sao khó khăn lắm em mới được chút kinhnghiệm trong đoán biết ý đồ tấn công của Hiểu Huỳnh, vậy mà áp dụng đối vớiPhong Thạch thì lại thất bại?"

Đình Hạo suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Em biết đấy, trên đời không có hai chiếc lá hoàn toàn giốngnhau."

"Sao?"

"Vì vậy cũng không có hai người hoàn toàn giống nhau."Như để cô dễ hiểu hơn, anh nói chậm lại: "Dù sử dụng cùng một thổi pháp, nhưng do thể

https://thuviensach.vn

trạng, đặc điểm tính cách, thói quen của mỗi người khác nhau, chonên phản ứng của mỗi người trước khi ra đòn chắc chắn cũng khác nhau".

"... Vâng."

Cô đã hiểu.

Ví dụ, một người béo, một người gầy cùng ta đòn thì động tác sẽ cókhác biệt, dù vóc dáng tương đương, nhưng nếu một người từng bị thương ở eo thìtrước khi ra đòn, những thay đổi ở phần eo của anh ta chắc chắn cũng khônggiống người khác. Lại thêm khác biệt về tính cách, thói quen... cho nên tư thếtrước khi ra đòn cũng khác nhau.

"Hơn nữa, thời gian trước khi xuất chiêu rất ngắn, chỉ mộtphần mấy giây, những thay đổi trước khi xuất chiêu chỉ là dấu hiệu rất nhỏ, nênphán đoán dễ sai lệch."

"... Vâng."

Thấy cô có vẻ đang cố giữ bình tĩnh nhưng nét mặt vẫn chưa hết bănkhoăn, Đình Hạo mỉm cười, nói:

"Nhưng em đừng nhụt chí."

"Sao?"

"Dù trên đời không có hai chiếc lá giống nhau hoàn toàn, nhưng người ta không thể nhầm chiếc lá là con bươm bướm. Tuy sử dụng cùng mộtthổi pháp, mỗi người có tư thế chuẩn bị xuất chiêu không giống nhau hoàn toàn, nhưng rốt cuộc vẫn sử dụng cùng một thổi pháp."

Cô chăm chú nhìn anh.

Trong đầu dường như có gì đó vừa được khơi dậy bởi câu nói ĐìnhHạo, tuy còn mông lung mơ hồ, nhưng có một tia sáng vừa lóe lên, không thể

https://thuviensach.vn

nắmbắt.

"Anh phải đi đây, em từ từ suy nghĩ." Nhìn số tiền lẻ côvừa đưa vẫn trong nắm tay, Đình Hạo nhướn mày: "Lần sau lại dùng chỗ tiềnnày mời em uống nước".

Chỗ tiền lẻ ấy...

Ánh mắt bất giác dừng lại nơi bàn tay anh đang cầm chỗ tiền lẻ. Hôm ấy khi trở về, cô để lẫn số tiền đó với tiền của mình, hôm nay trả lại choanh, tiền vẫn đủ, nhưng không chính xác số tiền nhân viên phục vụ đã đưa cho côhôm đó...

Bỗng nhiên cô ngẩn người.

Như có một dòng điện chạy qua, cô đột nhiên mở to mắt, kêu lên!

"Em hiểu rồi!"

Trong khoảng khắc, cô như vỡ lẽ, huyết mạch toàn thân như đượckhai thông, máu trong cơ thể sôi lên, cô nhảy cẫng, mừng rỡ bắt tay Đình hao, vừa cười vừa nói:

"Em hiểu rồi! Em hiểu rồi! Em đã biết rồi!"

Bị lây niềm vui của cô, khóe môi Đình Hạo cũng nhếch lên, nhìn côbé đứng trước mặt mình vừa nhảy vừa reo mừng rỡ, đôi mắt lấp lánh, toàn thâncùng bừng sáng!

***

"Hây!"

"Hây!"

https://thuviensach.vn

Nhờ gợi ý của Đình Hạo, Bách Thảo càng thêm quyết tâm và đã lấylại tinh thần tham gia các buổi tập hằng ngày mỗi lần bị đá trúng là mỗi lầnđứng dậy, như một kẻ đánh mãi không chết. Các đệ tử của võ quán Tùng Bách lúcđầu còn thấy thương, thấy thông cảm, nhưng nhìn nhiều thành quen, cũng không cócảm giác gì nữa.

Thích Bách Thảo quá phấn kích.

Đó là sự thật rõ ràng.

Trong tập luyện hằng ngày ngoài quan tâm Diệc Phong và Tú Cầm, ánhmắt Nhược Bạch càng chú ý đến Bách Thảo nhiều hơn. Sau khi tập cùng nhóm vớiPhong Thạch, từ chỗ hoàn toàn không nắm được cách ra đòn của Phong Thạch, liêntiếp bị đánh ngã do phán đoán sai, dần dần cô đã nắm được nhịp độ và quy luậtcủa Phong Thạch, thỉnh thoảng lại phán đoán chính xác và đánh trả.

Quá trình thay đổi này.

Cô chỉ mất hai ngày.

"Ngô Hải, em và Bách Thảo một nhóm."

Trong khi Bách Thảo vui mừng phát hiện tỉ lệ phán đoán chính xáccủa mình đã tăng hơn nửa thì Nhược Bạch lại đột nhiên lạnh lùng đổi người, yêucầu Ngô Hải to béo tập cùng nhóm với cô.

Thế là tất cả phải quay lại từ đầu.

Cô có cảm giác khi Ngô Hải tấn công không hề giống với Hiểu Huỳnhvà Phong Thạch. Không ngừng suy nghĩ và trải nghiệm những lời Đình Hạo nói hômđó, Bách Thảo chú ý tìm ra quy luật ra đòn của Ngô Hải. Dù bị cậu ta đá trúngnhiều lần và rất đau, nhưng cô không nản, ngược lại càng cố gắng và hy vọng!

https://thuviensach.vn

Có điều Bách thảo thường xuyên không nén nổi, ngoái nhìn NhượcBạch.

Nhưng anh không hề để ý đến cô.

Dường như mỗi lần ngoái nhìn Nhược Bạch, cô đều thấy ánh mắt anhkhông hề hướng về phía mình, thậm chí luôn quay lưng lại, chỉ chú tâm hướng dẫnTú Cầm thổi pháp tấn công.

Vậy tại sao, mỗi khi cô vừa bắt đầu tìm được cảm giác, vừa bắt đầuphản đòn chính xác và thành công thì anh lập tức thay người tập luyện với cô? Chẳng lẽ sư huynh Nhược Bạch có mắt ở sau lưng? Cô rất muốn hỏi, nhưng mỗi lầnnhìn vẻ mặt lạnh như băng của anh, lại chẳng dám.

Có điều, cô đã tập luyện quan sát thế ra đòn của đối phương đượcmột thời gian, nhưng chưa từng nếm mùi vị chiến thắng.

Vẫn bị đánh trúng từ đầu chí cuối.

Niềm an ủi duy nhất của cô là trong thời gian này liên tiếp bị bạntập mới đáng trúng, các vết thương trên người tầng tầng lớp lớp, khả năng chịuđau như được cải thiện rõ rệt!

"Chuyện gì thế nhỉ?"

"Có phải sư huynh Nhược Bạch đã không chịu nổi cô ta rồikhông?"

"Cô ta càng ngày càng ngớ ngẩn!"

Chỉ trong vài ngày, hầu hết các đệ tử của võ quán Tùng Bách đềuđược Nhược Bạch cho thử sức với Bách Thảo, hơn nữa tốc độ thay người ngày càngnhanh, từ mỗi ngày một người đến nữa ngày một người, hai ngày gần đây, chỉ mộtbuổi sáng mà thay đến hai người luyện tập cùng Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

Ai cũng nhận thấy Bách Thảo đã ngớ ngẩn đến mức không thuốc nàochữa nổi!

Hầu hết thời gian cô ta chỉ chăm chú quan sát, cũng chẳng biếtđang quan sát cái gì, ra đòn đánh trả thì không đâu vào đâu, chẳng ai biếtđường nào mà lần. Đến khi cô ta có vẻ phấn chân ra đòn phản kích tương đối hữuhiệu thì sư huynh Nhược Bạch lại thay người phối hợp.

Ai cũng thấy kỳ lạ.

Không biết rốt cuộc Nhược Bạch đang làm cái gì, tại sao phảithường xuyên thay người đấu luyện với Bách Thảo? Nếu nói sư huynh Nhược Bạchmuốn hoàn toàn vứt bỏ Bách Thảo thì có vẻ không giống, nếu nói sư huynh NhượcBạch đang tiến hành huấn luyện đặc biệt cho Bách Thảo thì kiểu phản đòn chả đâuvào đâu của cô ta, quả thực cũng không giống huấn luyện đặc biệt.

Nhưng, mọi người cũng không có thời gian chú ý đến Bách Thảo.

Vì cuộc thi đấu chính thức giữa các võ quán chỉ còn bốn ngày nữalà khai mạc.

Không khí ở võ quán Tùng Bách chưa bao giờ sôi động, khẩn trươngđến thế!

Để giúp nhóm sư huynh Nhược Bạch toàn tâm toàn ý luyện tập, các đệtử đều tự giác tập luyện theo thời gian biểu hằng ngày, không để Nhược Bạch mấtthời gian nhắc nhở. Ngoài những buổi tập sáng và tập tối, thời gian còn lại, mọi người đều cố ý nhường phòng tập cho sư huynh Nhược Bạch, sư huynh DiệcPhong và sư tỷ Tú Cầm tập luyện!

Trong khi nhhoms ba người tăng cường luyện tập, các đệ tử đều túctrực bên cạnh, chuẩn bị sẵn nước uống và khăn bông. Giờ giải lao, họ vừa ngừngtập là có đệ tử chạy đến giúp xoa bóp thư giãn.

https://thuviensach.vn

Đội cổ động cũng gấp rút luyện tập.

Bách Thảo cũng dốc sức tham gia công tác chuẩn bị cho cuộc thi.

Không chỉ tham gia đội cổ động, ngoài quét dọn vệ sinh thôngthường, mỗi ngày trước khi nhóm ba người đến, cô đều đến sớm, dọn dẹp lau chùiphòng tập sạch sẽ. Hơn nữa, để ba người có võ phục sạch mặc cho mỗi ngày, dùmuộn đến mấy cô cũng ở lại, chờ họ tập xong cho là lập tức mang những bộ võphục ướt đẫm mồ hôi đi giặt.

Ngày nào Bách Thảo cũng bận rộn như vậy.

Cho đến hai ngày trước hôm khai mạc cuộc thi, Hiểu Huỳnh thông báocho đội cổ động nghỉ để cô đi thăm dò tình hình chuẩn bị của đội cổ động các võquán khác thì Bách Thảo mới có thời gian rỗi.

Cuối cùng đã có thể thong thả quét dọn, không cần phải vội vàngnhư mấy ngày trước.

Khua cây chổi trong tay, Bách Thảo cặm cụi quét dọc theo con đườngnhỏ. Trời gần tối, ánh sáng cuối cùng của hoàng hôn phủ lên con đường lát đálát hình quả trứng, hắt ra tia sáng dịu dàng, gió xuân xào xạc trong vòm lá. Cômải miết quét, lát sau, con đường đã trở nên sạch bóng.

Cầm cán chổi, nhìn về phía xa, thấp thoáng nhìn thấy căn nhà gỗnhỏ, có bỗng ngây người.

Mấy ngày rồi không quét bên ấy.

Có lẽ con đường bên ấy.

Có lẽ con đường bên ấy đã phù đầy bụi, người ưa sạch sẽ như SơNguyên hẳn sẽ không thích.

Nhưng mà, ngộ nhỡ lại gặp sư tỷ Đình Nghi...

https://thuviensach.vn

…

Cô ấy giống hệt mấy cô bétrước đây, cứ bám lấy anh, tìm đủ lý do để được gần anh. Anh Sơ Nguyên, anh dễmủi lòng quá, lúc cần từ chối thì phải từ chối...

…

Cắn chặt môi, định quay đi, nhưng trong lòng thấy không yên, côlại dừng bước, quét dọn là một phần công việc của cô, sao có thể để chỗ sưhuynh Sơ Nguyên không sạch sẽ?

Bách Thảo vừa ngập ngừng vừa thận trọng đi về phía căn nhà.

Ồ, cửa khóa!

Sư huynh Sơ Nguyên không ở nhà!

Tốt quá, cô thở phào, quét như bay! Trước tiên vẩy ít nước lên mặtđường, sau đó cẩn thận quét sạch từng góc nhỏ, từng khe hở bên đường, cố quétcàng nhanh càng tốt, phải nhanh hơn nữa, tranh thủ quét sạch trước khi sư huynhSơ Nguyên trở về.

Sau này phải nhân lúc chỗ này không có ai, tranh thủ đến quét dọn. Dù không muốn khiến sư tỷ Đình Nghi hiểu lầm cũng không nên để nơi này dơ bẩn.

Ráng chiều như say.

Cây chổi như đang múa, vì mặt đường đã vẩy nước nên không làm baybụi, cô quét thật nhanh, chợt nghe đằng sau có tiếng bước chân và giọng nói!

"... không biết anh Sơ Nguyên đã tan học về chưa, em muốn quađó một chút..."

https://thuviensach.vn

Giọng nói êm ái này...

Rõ ràng là của sư tỷ Đình Nghi!

"Ồ, Bách Thảo, là em hả?"

Nghe thấy giọng nói hơi ngạc nhiên cua Đình Nghi, Bách Thảo cảmthấy như bị dòng điện chay qua người, toàn thân cứng đờ.

"... Em... em chỉ đến quét dọn!" Mặt đỏ bừng, Bách Thảoluống cuống, tay nắm chặt cây chối, những lời Đình Nghi nói hôm trước lại lóetrong đầu. "... Em quét dọn xong rồi!" Vừa dứt lời, cô lập tức quayngoắt người bỏ chạy!

"Bách Thảo!"

Hình như Đình Nghi gọi, nhưng đầu cô đang ong ong, không, khôngphải cô lại muốn tìm cớ đến gặp sư huynh Sơ Nguyên, cô đến quét dọn vệ sinhthật mà!

Nhưng sư tỷ Đình Nghi nhất định sẽ không tin cô!

Có trời mới biết, cô thà đối mặt với mười võ sĩ, dù thảm hại đếnmấy cũng còn hơn bị người ta nói cô không biết liêm sỉ đi yêu thầm một ngườicon trai!

"Uỵch!"

Chạy qua Đình Nghi, vừa lao vào chỗ rẽ, Bách Thảo lại đâm sầm vàomột bóng người, một tiếng "uỵch" thật to vang vang lên, hình nhưngười đỡ cô lại nhưng bị cô xô quá mạnh nên ngã ra đất.

Cú xô quá mạnh!

https://thuviensach.vn

Bách Thảo không thể khống chế được cơ thể mình, trong khoảng khácsắp ngã sấp xuống, cô tròn mắt nhìn đầu mình lao về phía đầu người ấy, môi mìnhcũng đang lao về phía môi người ấy!

Dường như có thể cảm nhận được hơi ấm trên đôi môi ấy.

Đôi môi nóng bừng như bị mặt trời thiêu đốt!

A!

Bách Thảo kinh hoàng mở to mắt, quả thực cô cảm thấy mình sắp nổtung ngay tức khắc, nhưng theo lực quán tính cực mạnh của cơ thể, môi cô và môingười ấy…

Trong khoảnh khắc mong manh ấy!

Như cảnh phim quay chậm...

Người bị cô đè ngã, nhanh tay ôm lấy cô lật một vòng, hàng mi đennhánh dường như chỉ cách hàng mi cô một hơi thở. Đôi mắt đen thẩm nhìn cô, nhưcười như không, anh nói: "Nếu còn có lần thứ ba thì anh sẽ nghi ngờ là emcố ý đây".

Anh buông tay, Bách Thảo mặt đỏ bừng bật dậy!

Cuối cùng, nhận ra người đó lại là sư huynh Đình Hạo, cô xấu hổ, luống cuống chân tay không biết để vào đâu, miệng lắp bắp:

"... Xin lỗi! Xin lỗi!"

"Thích Bách Thảo, sau này đừng có hậu đậu như thế nữa."Nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, Đình Nghi có vẻ không vui.

Cô vốn định xin lỗi Bách Thảo vì những lời hôm trước, một cô gáitrầm tính và mạnh mẽ như vậy, nhất định không thể làm trò giả vờ bị thương

https://thuviensach.vn

đểtiếp cận Sơ Nguyên. Nhưng con bé Bách Thảo này sao hậu đậu quá, vừa nãy cònsuýt... anh trai mình.

"Xin lỗi."

Vẫn nắm chặt cây chổi trong tay, Bách Thảo xin lỗi Đình Hạo thêmlần nữa, nước mắt ứa ra, không thể nào ngăn nổi.

"Không sao!" Đình Hạo phủi bụi trên người, điềm tĩnhnói: " Nhưng lần sau đừng có cắm đầu cắm cổ chạy như thế, nhỡ bị thươngthì sao? Một võ sĩ Teakwondo trước tiên phải biết cách bảo vệ chính mình".

"... Vâng, cám ơn sư huynh Đình Hạo." Cô lại cúi ngườixin lỗi Đình Nghi, nước mắt vẫn ứa ra không thề kim nén, Bách Thảo quay vềphòng.

Cô không dám chạy nữa.

Hai vai hơi nhô, bước đi thật chậm.

Mặt trời chếch dần về phía tây.

Bách Thảo kéo lê cây chổi, một mình chầm chậm đi trên con đườngnhỏ trở về phòng, lòng ngổn ngang, xúc cảm mông lung.

Đi rất chậm, rất chậm.

Lòng buồn bã.

Cô không hiểu, không phải cô chưa từng bị ai mắng, nhưng tại saomỗi lần bị sư tỷ Đình Nghi nói, cô lại buồn đến vậy?

Mà lần này sư tỷ Đình Nghi nói cũng không sai.

Là do cô hậu đậu không nhìn trước sau, không chỉ xô ngã sư huynhĐình Hạo, mà còn suýt nữa...

https://thuviensach.vn

"Về rồi sao!"

Bỗng, một giọng nói quen thuộc vang lên ờ phía trước. Cô vội ngẩngđầu lên, kinh ngạc nhận ra dó là sư huynh Sơ Nguyên!

Hóa ra cô đã về đến ký túc từ lúc nào, ở đó có một hàng bạchdương, Sơ Nguyên đứng dưới hàng bạch dương trong ánh chiều muộn. Anh mỉm cườinhìn cô, tay cầm mấy cuốn sách, hình như vừa từ trường về.

Cô ngây người nhìn anh, bước chân như bị níu chặt, muốn bước nhưngkhông cất nổi chân, rất lâu sau, cô mới chầm chậm đi đến trước mặt anh.

"Sư huynh Sơ Nguyên..."

Nhìn vẻ thẫn thờ của cô, Sơ Nguyên mỉm cười, bất giác giơ tay xoađầu cô, anh nói: "Thái độ gì thế này? Cứ như anh là quái vật vậy".

Cô đỏ mặt, ngẩng đầu nhìn, anh hỏi:

"Sao anh lại ở đây?"

"Vì em không chịu tìm nên anh đành tìm em thôi." Nụ cườicủa anh trong ánh chiều muộn trở nên dịu dàng lạ thường.

"Em..."

"Bách Thảo, em đã đồng ý với anh, ngày nào cũng đến chỗ anhtrị thương, đúng không?"

"... Vâng."

"Vậy tại sao mấy hôm nay đến?"

https://thuviensach.vn

Cô đăm đăm nhìn vào giày, không nói nên lời. Đúng vậy, chính cô đãhứa ngày nào cũng đến nhưng, nhưng...

Sơ Nguyên lắc lắc đầu nói:

"Vì câu nói đó của Đình Nghi nên em không dám đến nữa phảikhông?"

"Em..."

Mặt đỏ bừng, không biết nói sao, lát sau cô buồn rầu nói:

"... Em không kiếm cớ, em cũng không cố ý bị thương! Em sẽkhông làm phiền sư huynh Sơ Nguyên, hãy tin em, em không làm chuyện ấy!"

"Làm sao anh không biết?" Khẽ vuốt tóc cô, anh mỉm cườiđáp: "Em quên là, chính anh yêu cầu em ngày nào cũng phải đến ư?"

À!

Hình như là thế...

Cô đứng sững nhìn anh, nỗi phiền muộn đè nặng trong lòng suốt mấyngày qua bỗng chốc tan biến, nhìn thấy nụ cười phảng phất trong mắt anh, cô lạibối rối, nói khẽ:

"... Em xin lỗi."

"Em định nói, em không nên vì mấy câu nói của người khác màkhông dám đến tìm anh nữa, phải không?" Anh nhìn cô chăm chú.

"... Vâng."

"Được, anh chấp nhận lời xin lỗi của em." Anh mỉmcười:"nhưng lần sau không được thế nữa".

Ánh chiều dịu dàng lọt qua kẽ lá phủ lên người anh và cô.

https://thuviensach.vn

"Mấy hôm nay có bị thương không?"

“…”

Do dự một lúc, cô vẫn phải nói thật "... Có một chút, nhưngcũng không sao".

"Để anh xem nào", anh nói.

"Ừ, tốt hơn mấy hôm trước nhiều rồi, nhưng vẫn phải bôi thuốc."Sơ Nguyên cẩn thận xem kỹ vết thương trên cổ tay cô.

"Vâng." Nghĩ một lúc, cô lại buột miệng: "Mấy hômnữa, có lẽ em sẽ không bị thương nữa!".

"Vì sao?"

"Vì ngày kia cuộc thi bắt đầu rồi, em ở trong đội cổ vũ, hômnào cũng đến cổ vũ cho sư huynh Nhược Bạch và mọi người!", cô nói, mắtsáng lên.

Đây là lần đầu tiên cô được tận mắt chứng kiến cuộc thi đấu giữacác võ quán toàn thành phố!

"Ngày kia cuộc thi bắt đầu..."

Ráng chiều nhuộm đỏ bầu trời, câu nói của Sơ Nguyên Khẽ khàng nhưtự nói với mình. Không hiểu tại sao, Bách Thảo cảm thấy nỗi u uẩn không thể kìmchế trong giọng nói ấy.

"Sư huynh Sơ Nguyên...", cô do dự hồi lâu, "saongày trước anh quyết định không tập Teakwondo nữa?"

"Chuyện này..."

https://thuviensach.vn

Anh khẽ nhíu mày rồi lại mỉm cười, dường như đó là một vấn đề cầnphải suy nghĩ rất lâu mới có thể trả lời được.

***

Nếu sư huynh Sơ Nguyên không muốn nói thì cô cũng không nên gặnghỏi hoặc suy nghĩ đến nữa. Nhưng cô cứ luôn nhớ đến vè u uẩn thoáng qua giọngvà cái nhìn mày thật khẽ của anh lúc đó.

Cô vừa giúp thím Phạm nấu cơm, vừa suy nghĩ vẩn vơ.

Trước bữa tối, Hiểu Huỳnh đi thăm dò các võ quán khác trở về, đemtheo một tin vui!

"Ôi, nghe nói cuộc thi năm nay sẽ có huấn luyện viên của độituyển quốc gia Teakwondo Quốc gia tới dự!" Cả nhà ngồi quanh bàn cơm, HiểuHuỳnh vừa ăn vừa kể, phấn khơi ra mặt, mắt sáng như sao: "Ban đầu còntưởng họ nói đùa, huấn luyện viên đội tuyển Quốc gia sao có thể đến xem cuộcthi cấp Thành phố này chứ, nhưng không ngờ, đúng là thật! Vừa nãy trên đường vềgặp sư huynh Nhược Bạch, huynh ấy cũng nói như thế. Ôi trời ạ, mà mọi ngườiđoán xem, vị huấn luyện viên ấy là ai?"

Huấn luyện viên đội tuyển Quốc gia?

Bách Thảo thầm nghĩ đôi đũa đang định gắp thức ăn, chợt khựng lại.

Huấn luyện viện quốc gia tới thành phố nhỏ bé này làm gì? Cứ tưởnghuấn luyện viên quốc gia chỉ xuất hiện trong các cuộc thi đấu Quốc gia mà thôi.

"Là ai thế, nổi tiếng lắm phải không?", thím Phạm cườihỏi.

"Là huấn huyện viên Thẩm Ninh!!!"

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh cơ hồ muốn khóc, ngay đến chú thím Phạm cũng nhìn nhau, há miệng kinh ngạc. Tuy chưa bao giờ tập Taekwondo, nhưng sống trong thành phốcủa Taekwondo này, sao họ lại không nghe tiếng cái tên Thẩm Ninh lừng danh đó!

"Huấn luyện viên Thẩm Ninh?"

Bách Thảo nhắc lại, ánh mắt cũng sáng lên, ngưỡng mộ không kémHiểu Huỳnh.

Cô đã được nghe nói về huấn luyện viên Thẩm, nhân vật truyềnthuyết đó.

Nghe nói nhiều năm trước, huấn luyện viên Thẩm là sinh viên ĐạiHọc Thể dục Thể thao, bộ môn Wushu. Cục Thể dục Thể Thao muốn phát triểnTeakwondo, để tăng ưu thế và sức cạnh tranh của Trung Quốc ở môn thể thao nàynên đã chuyển cô ấy và một số sinh viên khác sang học Teakwondo.

Trong thời gian gần hai năm du học tại Hàn Quốc, Thẩm Ninh đã kếthợp nhuần nhuyễn Teakvvondo với kỹ thuật Wushu của mình trước đó. Sau khi vềnước, cô nhanh chóng bồi dưỡng nên một thế hệ võ sĩ Teakwondo vô cùng xuất sắc. Nhiều nữ đệ tử do cô huấn luyện đã giành huy chương vàng Olymopic!

Cô là một huấn luyện viên Teakwondo xuất sắc cấp quốc gia, đượcnhà nước tặng thưởng huân chương.

Bao nhiêu võ sĩ Teakwondo mơ ước được cô lựa chọn, được cô hướngdẫn tập luyện. Dù không thể trở thành quán quân thế giới nhưng được thành đồngmôn với những nhà vô địch thế giới cũng là niềm vinh hạnh lớn lao rồi!

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, đúng vậy! Chính là huấn luyện viên Thẩm!"Hiểu Huỳnh càng nói càng phấn khích, đôi đũa trên tay như đang múa trên không."... Mà mọi người đoán xem, vì sao huấn luyện viên Thẩm lại đến xem trậnđấu có võ quán chúng ta tham gia?"

"Vì sao?", thím Phạm háo hức hỏi.

"Huấn luyện viên Thẩm muốn xây dựng một cơ sở đào tạoTeakwondo ở thành phố ta! Ha ha! Huấn luyện viên Thẩm sẽ thành lập một độiTeakwondo ở thành phố ta! Tập luyện ở đây! Hơn nữa ngay từ những trận đầu tiênsẽ bắt đầu chọn ra những ứng viên có tiềm năng!!!", Hiểu Huỳnh phấn khíchnói oang oang đến rung cả mái nhà.

"Vậy huấn luyện viên Thẩm không ở đội tuyển Quốc gia nữaư?", chú Phạm nghĩ một lúc rồi hỏi. "Dù sao đội tuyển Quốc gia cũngquan trọng hơn, sao có thể rời bỏ đội tuyển để đến đây, dù gì cũng chỉ là cơ sởhuấn luyện cấp thành phố?"

"Nghe nói, sẽ giống như đội tuyển nhảy cầu. Ngoài đội tuyểnQuốc gia còn có đội tuyển Thanh Hoa, Phụ Minh Hà, Quách Tinh Tinh đều là củađội Thanh Hoa, vừa học vừa luyện tập, thành tích thi đấu của họ rất tốt nên độituyển Teakwondo Quốc gia cũng định thử nghiệm mô hình đó." vấn đề này HiểuHuỳnh cũng đã hỏi rồi, lúc đầu cô cũng khấp khởi mừng thầm, tuy vẫn bán tín bánnghi. "Hơn nữa thế vận hội cũng vừa kết thúc, còn ba năm nữa mới tới Thếvận hội tiếp theo cơ mà."

"Ô, được đấy." Thím Phạm cũng thấy háo hức. "HiểuHuỳnh này, con chịu khó luyện tập, khi nào huấn luyện viên Thẩm tới, con cốgắng để được vào đội tuyển của cô ấy, bố mẹ đều rất ủng hộ con!"

"Vâng, hi hi..."

Hiểu Huỳnh sung sướng lúc lắc đầu, lập tức cắm cúi ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Ăn xong, Bách Thảo lại giúp thím Phạm thu dọn bát đĩa như mọingày, đang chuẩn bị rửa bát thì thím Phạm ngăn lại, thím nói:

"Bách Thảo à, những việc này con đừng làm nữa, tranh thủ thờigian luyện tập đi, để năm nay có thể được huấn luyện viên Thẩm để ý đưa vào độicủa cô ấy, đến lúc đó con và Hiểu Huỳnh cùng đi, bạn bè chăm sóc lẫnnhau."

Đợi thím Phạm phấn khởi đi ra ngoài.

Hiểu Huỳnh mới thở dài, cúi đầu ù rũ, giọng chán nản: " Đúngthật là, sống ở võ quán bao nhiêu năm mà mẹ không biết, mỗi võ quán chỉ có bangười được đi thi, những người còn lại đều không được lên sàn đấu. Không có cơhội thể hiện làm sao được huấn luyện viên Thẩm lựa chọn".

Bách Thảo đang dùng một miếng giẻ lớn lau bàn.

"À... Xin lỗi..." Chợt nhớ ra, nếu sư huynh Nhược Bạchkhông dành xuất thi đấu cho sư tỷ Tú Cầm thì Bách Thảo đã có thể có cơ hội, Hiểu Huỳnh mới ngượng ngùng nói chữa: "... Nhưng cậu đừng buồn, khôngchừng năm sau... năm sau huấn luyện viên Thẩm lại chọn cậu thì sao".

"Sao lại phải buồn?"

Mặt bàn được lau sạch bóng, Bách Thảo mới đi giặt giẻ, thong thảnói: "Nếu thực lực mình kém thì dù năm nay có được tham gia thi đấu cũngkhông được huấn luyện viên Thẩm lựa chọn".

"Ấy, cậu hết giận rồi à? Không giận sư huynh Nhược Bạch đãchọn sư tỷ Tú Cầm đi thi hả?" Hiểu Huỳnh tròn mắt, cô vẫn chưa quên sự tứcgiận của Bách Thảo, lúc đó mới đáng sợ làm sao.

"Hết giận từ lâu rồi."

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh nghiêng đầu nhìn Bách Thảo, thấy Bách Thảo quả thậtkhông có vẻ gì là buồn giận nữa, nhưng bỗng lắc đầu than thở: "Bách Thảoà, cậu rất thiệt thòi, cậu biết không? Trông cậu lúc nào cũng lầm lì ít nói, khiến người khác cảm giác khó gần, nhưng thực ra cậu rất tốt bụng, giận ai cũngkhông giận lâu, mà lại luôn nghĩ cho người khác. Từ nay về sau cậu cười nhiềuvào nhé, cứ cười như lúc ờ đội cổ động ấy, mình nghĩ không chừng sẽ có anhchàng nào theo đuổi rồi viết thư tình cho cậu cũng nên!"

Bách Thảo ngẩn người.

Thư tình?

Từ nay về sau đúng là cỏ lẽ cô nên cười nhiều hơn.

***

Ngày hôm sau, tin huấn luyện viên Quốc gia Thẩm Ninh sẽ đến NgạnDương tìm nhân tài Teakwondo đã nhanh chóng lan ra thành phố.

Thật là một tin chấn động!

Hơn nữa, tin này đã được xác nhận, trung tâm huấn luyện Teakwondosẽ là một tổ chức bán công. Mục đích là cùng việc phổ cập môn thể thaoTeakwondo, sẽ tìm kiếm, phát hiện những tuyển thủ trẻ ưu tú đưa vào đội tuyểnquốc gia, thậm chí có thể trực tiếp tham gia các giải thi đấu quy mô lớn trongvà ngoài nước, nếu đặc biệt xuất sắc, chưa biết chừng còn có thể tham gia giảithế giới hoặc Olympic!

Sở dĩ chọn Ngạn Dương.

Có lẽ là bởi vì thời gian gần đây, Ngạn Dương xuất hiện khá nhiềuvõ sĩ Teakwondo ưu tú, đồng thời cũng là một trong những địa phương chủ yếucung cấp tuyển thù cho đội tuyển Quốc gia, nên khi bộ Thể dục Thể

https://thuviensach.vn

Thao hỏi ýkiến huấn luyện viên Thẩm Ninh, cô đã chọn Ngạn Dương là nơi xây dựng trung tâmđào tạo.

Tất nhiên cũng có nhiều các lý giải ly kỳ khác, chẳng hạn như huấnluyện viên Thẩm đặc biệt yêu mến Ngạn Dương, nhưng kiểu lý giải ấy không có căncứ nên chẳng mấy người tin.

Nếu nói cuộc thi đấu giữa các quán võ quán sắp tới đã khiến mọingười vô cùng phấn khích thi sự xuất hiện của huấn luyện viên Thẩm càng khiếntất cả các võ quán ở Ngạn Dương trở nên sôi sục. Trong không khí nô nức phấnkhởi đó, cuộc thi Teakwondo toàn thành phố..

Cuối cùng đã chính thức bắt đầu!

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cũng như mọi năm, cuộc thi Taekwondo năm nay được tổ chức tại nhàthi đấu thành phố! Toàn bộ bảy mươi sáu võ quán lớn nhỏ của thành phố đều thamgia. Ngày khai mạc, bên ngoài nhà thi đấu cờ hoa rực rỡ, kèn trống rộn ràng cácđoàn đại diện của mỗi võ quán giương cao biển tên võ quán mình, rầm rộ tiến vàokhu trung tâm nhà thi đấu.

Thị trưởng phát biểu khai mạc.

Chính giữa trung tâm nhà thi đấu, những thiếu niên nam nữ thânhình tuyệt đẹp, võ phục trắng tinh, đứng thành hàng thẳng tắp. Ai nấy tràn trềtinh thần, đứng thẳng nghiêm trang, mỗi vận động viên đều mang trên mình kỳvọng lớn lao của bao người, họ sắp thi đấu vì danh dự của võ quán!

Ngồi giữa khác giả đông đúc, nhìn về phía trung tâm nhà thi đấu, nơi Nhược Bạch, Diệc Phong và Tú Cầm đang đứng với tư cách đại diện chovõ quán Tùng Bách, Bách thảo cảm thấy cổ họng như có vật gì chặn lại, máu tronglồng ngực như trào sôi.

Trước đây, nhìn vẻ xúc động, náo nức của các đệ tử Toàn Thắngchuẩn bị tham gia thi đấu, cô chỉ có thể đứng từ xa cảm nhận. Hôm nay được trựctiếp đến nhà thi đấu, lần đầu tiên cô cảm nhận một cách chân thực đội mình sắpchiến đấu vì danh dự của võ quán!

"Bách Thảo, theo cậu, năm nay chúng ta có thể vào bán kếtkhông?"

https://thuviensach.vn

Nắm chặt cổ tay Bách Thảo, khi nghe thị trưởng tuyên bố cuộc thichính thức bắt đầu, Hiểu Huỳnh toàn thân cứng đờ hồi hộp. Đúng là vừa hy vọngvừa lo lắng... Hy vọng Tùng Bách lọt vào chung kết thuận lợi, thậm chí còn hyvọng lập được kỳ tích đoạt giải quán quân! Nhưng, năm ngoái đội Tùng Bách thiđấu không tốt, nhanh chóng bị loại, có lẽ lần này chỉ cần vào đến vòng trong làtốt lắm rồi, dù sao thực lực của sư tỷ Tú Cầm vẫn kém một chút so với sưtỷ Sơ Vy.

"Được!"

Bách Thảo gật đầu thật mạnh.

"Vì sao?"

Nghe câu khẳng định chắc nịch của Bách Thảo, Hiểu Huỳnh thấy vuihơn.

"Vì các sư huynh, sư tỷ nhất định sẽ không thua."

Thời gian gần đây, quan sát nhóm Nhược Bạch dốc sức tập luyện côtin những nỗ lực và mồ hôi công sức của họ sẽ không vô ích!

"Đúng! Chúng ta nhất định sẽ chiến thắng!" Hiểu Huỳnhnắm chặt nắm đấm, thấy tiin tưởng hơn hẳn, quay ra nói với các ban trong đội cổđộng: "Mọi người, chuẩn bị xong chưa? Lát nữa khi trận đấu bắt đầu. chúngta phải dốc toàn lực cổ vũ cho đội Tùng Bách""

"Được! Đã chuẩn bị xong rồi!"

Các cô gái tay cầm những quả cầu sặc sỡ, khí thế hừng hực, dõngdạc, đồng thanh trả lời.

Lễ khai mạc kết thúc, vong đấu dầu tiên lập tức bắt đầu. Cuộc thiđấu chia làm ba giai đoạn: vòng loại, vòng bán kết và chung kết. Ngoại trừ

https://thuviensach.vn

nhàvô địch năm ngoái – võ quán Hiền Võ được trực tiếp vào thẳng vòng trong, tất cảvõ quán còn lại đều phải tham gia vòng loại.

Vòng loại sử dụng hình thức thi đấu luân lưu giữa các nhóm, cònbảy mươi lăm đội đại diện cho bảy mươi lăm võ quán chia làm tám nhóm. Bảy nhómđầu, mỗi nhóm mười đội, sau khi kết thúc vòng loại, hai đội có số điểm cao nhấtcủa mỗi nhóm sẽ được vào vòng trong, nhóm thứ tám chỉ có năm đội, sẽ chỉ có mộtđội vào vòng trong.

Cuối cùng, thêm võ quán Hiền Võ, tổng cộng có mười sáu đội tham dựvòng bán kết.

Kết quả bốc thăm vừa ra, các đệ tử của võ quán Tùng Bách đều khôngnén nổi vui mừng! Chín đội cùng nhóm của Tùng Bách, ngoài võ quán Nhật Thăngnăm ngoái lọt vào tám đội mạnh nhất, những đội còn lại đều rất bình thường.

Còn phải nói!

Hy vọng lọt vào vòng bán kết năm nay của đội Tùng Bách là rất lớn! Dù có thua đội Nhật Thăng, chỉ xếp thứ hai trong nhóm là có thể vào vòng trongrồi!

Trận đấu đầu tiên của đội Tùng Bách trong cuộc thi đấu năm nay vớivõ quán Hải Khoan.

Diệc Phong thi đấu với nam đệ tử Bình Nhân của võ quán Hải Khoantrong trận đầu tiên. Bách Thảo kinh ngạc phát hiện, khi đứng trên sàn thi đấuchính thưc, ngoại trừ đôi mắt tinh nhanh thì Diệc Phong vẫn giữ cái dáng chậmchạp lờ đờ như thường ngày. Bình Nhân bị đánh lừa bởi vẻ bề ngoài đó, xemthường đối phương, bị Diệc Phong liên tiếp đánh trúng.

Hóa ra, cái vẻ lờ đờ buồn ngủ đó lại là một chiến thuật của DiệcPhong, Bách Thảo không khỏi kinh ngạc, thầm kêu lên.

https://thuviensach.vn

Tú Cầm thi đấu trận thứ hai và Nhược Bạch đấu trận thứ badều đứng bên cạnh sàn đấu, tập trung quan sát trận đấu giữa Diệc Phong và BìnhNhân. Hiệp đầu kết thúc, Diệc Phong và Bình Nhân. Hiệp đầu kết thúc, Diệc Phongdẫn trước ba điểm, Tú Cầm thở phào, Nhược Bạch đưa cho Diệc Phong chainước, nói thầm câu gì đó, Diệc Phong vừa nghe vừa gật đầu.

"Tùng Bách! Tùng Bách chiến thắng!"

"Tùng bách tiến lên!"

Vẫy những quả cầu bông rực rỡ, dưới sự chỉ đạo của Hiểu Huỳnh, Bách Thảo cùng các bạn thành viên trong đội cổ động hăng hái hô to cổ vũ độiTùng Bách!

Ở vòng loại, để tăng thêm không khí và giao hữu học hỏi giữa cácvõ quán được học hỏi giữa các đệ tử không tham gia thi đấu của các võ quán đượcphép đứng gần sàn thi đấu quan sát, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến trận đấu.

Cho nên, ngoài các tuyển thủ tham gia thi đấu chính thức, sự cómặt của các đội cổ động cũng hết sức nổi bật. Đội cổ động của võ quán Tùng Báchdo Hiểu Huỳnh dẫn đầu, võ phục trắng tinh, tay cầm những quả cầu bông sặc sỡ, đội cổ động của võ quán Hải Khoan nhất loạt mặc váy ngắn đỏ chói cầu bông cũngmàu đỏ, trông rất bắt mắt.

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

"Hải Khoan chiến thắng! Hải Khoan chiến thắng!"

Hai đội cổ động dường như có sự ganh đua ngấm ngầm, ra sức hô thậtto, chẳng mấy chốc, ai nấy cổ họng đều đau buốt, nóng ra như lửa đốt, nhưngkhông ai tỏ ra yếu thế, không ngừng hô vang cổ vũ cho đội nhà. Đến

https://thuviensach.vn

lúc trọngtài ra hiệu, hiệp hai trận đấu Diệc Phong và Bình Nhân bắt đầu, hai đội cổ độngmới tạm thời hạ nhiệt, hồi hộp theo dõi trận đấu.

Hiệp hai, Diệc Phong đánh càng hăng, Bình Nhân lộ rõ không phải làđối thủ của Diệc Phong, hiệp hai kết thúc, Diệc Phong dẫn trước đến bảy điểm.

"Hải Khoan quyết không bỏ cuộc!"

"Hải Khoan chuyển bại thành thắng!"

Thấy đội nhà có vẻ thua ngay trong trận đầu tiên, cổ động viên củavõ quán Hải Khoan càng hô to, át hẳn tiếng hô của cổ động viên Tùng Bách.

"Tùng Bách vô địch!"

Hiểu Huỳnh cuống lên, xúc động hét thật to, Bách Thảo hơi chậm hơnmột chút, vội vàng giơ cao quả cầu bông, cùng Hiểu Huỳnh hô tô:

Tùng Bách! Vô địch""

Đang nói nhỏ câu gì với Diệc Phong, Nhược Bạch bị thu hút bởi âmthanh phát ta từ đội cổ vũ, ánh mắt thường ngày lảnh đạm của anh bỗng lóelên như cười. Diệc Phong cũng cười lớn, hướng về phía đội cổ vũ giơ cao ngóntay cái, được động viên, cổ động viên của Tùng Bách lập tức như có thêm sứcmạnh, càng ra sức cổ vũ hăng hái hơn.

Hiệp ba, Diệc Phong tiếp tục chiếm ưu thế. Cuối cùng chiến thắngvới tỷ số 9: 1, đem lại thắng lợi đầu tiên cho võ quán Tùng Bách!

"Ôi, sư huynh Diệc Phong!"

Đội cổ động và các đệ tử khác phấn khích tới mức trận đấu vừa kếtthúc lập tức ào ra ôm chầm Diệc Phong, hoan hô vang dội! Trận đầu chiến

https://thuviensach.vn

thắngnhanh gọn, đây là một sự khởi đầu rất tốt, chắc chắn là điềm báo năm nay võquán Tùng Bách sẽ đạt thành tích tốt.

Người tiếp theo là Tú Cầm. Tú Cầm thi đấu không được thuận lợi nhưDiệc Phong, kết thúc hiệp hai, còn bị đối thủ dẫn trước một điểm. Tất cả các đệtử Tùng Bách đứng quan sát đều rất lo lắng, Bách Thảo nắm chặt Quả cầu bôngtrong lay, Hiểu Huỳnh sững người, quên cả chỉ huy đội cổ động, đến khi BáchThảo khẽ đẩy, mới như tỉnh mộng, hô to:

"Sư tỷ Tú Cầm! Cố lên!"

"Cố lên! Cố lên!"

Đội cổ động phấn khích gào lớn, chỉ mong có thể đem toàn bộ sứclực của mình truyền cho Tú Cầm!

Qua cơn nguy hiểm, cuối cùng Tú Cầm cũng chiến thắng với tỷ sốchênh lệch hai điểm, người thi đấu cuối cùng là Nhược Bạch.

Đây là lần đầu tiên Bách Thảo được thấy Nhược Bạch thi đấu chínhthức.

Võ phục trắng tinh, đai lưng màu đen, đôi mắt lảnh đạm nhìn đốithủ đang căng thẳng thủ thế, khuôn mặt anh vẫn hoàn toàn không biểu cảm nhưngày thường.

"Cậu xem, người kia thua chắc rồi."

Trọng tài vừa tuyên bố trận đấu bắt đầu, Hiểu Huỳnh đã hứng khởireo lên, nhảy đénbeen Bách Thảo. Đúng, Bách Thảo cũng nhận thấy thế, mặc dù haingười vẫn chưa chính thức ra đòn nhưng trước khí thế điềm tĩnh mà lạnh lùng củaNhược Bạch, đối thủ đến từ võ quán Hải Khoan đã căng thẳng, chân bắt đầu loạnnhịp.

https://thuviensach.vn

Trận này Nhược Bạch chắc thắng, không cần phải bàn.

Mặc dù cổ động viên của võ quán Hải Khoan liên tục hô vang tiếpthêm khí thế cho đại diện của mình, nhưng đến hiệp hai, khi đã dẫn trước mườiđiểm, Nhược Bạch bất ngờ tung một cú đá hậu trực tiếp hạ gục đối thủ.

Trọng tài tuyên bố Nhược Bạch thắng K. O

"Sư huynh Nhược Bạch!"

"Sư huynh Nhược Bạch!"

Các đệ tử của Tùng Bách chay ùa tới, ôm chặt Nhược Bạch hoan hôvang trời như vừa làm với Diệc Phong và Tú Cầm. Trời ạ,, thắng K. O cơ mà! Trậnđầu tiên trong cuộc thi đấu năm nay, đội Tùng Bách đã giành thắng lợi mỹ mãn.

Nhìn những gương mặt sáng bừng rạng rỡ niềm vui của đồng đội xungquanh, mặc dù không chạy ùa ra ôm Nhược Bạch như mọi người, nhưng nỗi xúc độngcũng cuộn trào trong lòng Bách Thảo mãi mới lắng xuống. Do vừa rồi hò hét quánhiều, lúc này cô cảm thấy cổ họng đau rát như lửa đốt, đến gần sàn đấu, cúingười lấy chai nước uống, khi ngẩng đầu nhìn thấy đội cổ động của võ quán HảiKhoan mặt mày ủ rũ đang thu những quả cầu bông.

Đệ tử của Hải Khoan vừa thua Nhược Bạch ngồi ngây trên đệm đấu, vai rũ xuống, huấn luyện viên của Hải Khoang vỗ vai anh, nói:

"Mới thua một trận, đừng mất tinh thần!"

"Xin lỗi!"

Anh ta lấy tay xoa mặt, đứng lên.

https://thuviensach.vn

"Phấn chấn lên, trận sau chúng ta gặp võ quán Nhật Thăng, chỉđược thắng không được thua!" Huấn luyện viên của Hải Khoan cao giọng nói, các đệ tử xung quanh phấn kích đồng thanh trả lời.

"Rõ!"

Giọng nói tràn đầy sức mạnh, hình như nhiệt huyết lại được đốtlên!

Vừa thu ánh mắt về, Bách Thảo bỗng thấy khó thở, lòng se lại xótxa. Còn nhớ trước đây, năm nào các đệ tử của võ quán Toàn Thắng cũng đều dùngcả một năm ròng, chuẩn bị cho cuộc thi đấu hằng năm giữa các võ quán, vậy mànăm nào cũng thua thê thảm, chưa một lần lọt vào trong danh sách vào vòngtrong.

Cô tồn tại trong võ quán Toàn Thắng như một cái bóng, không ai nóivới cô rốt cuộc Toàn Thắng đã thua như thế nào, cô chỉ có thể cảm nhận khôngkhí im lìm như chết của võ quán sau khi thi đấu thất bại.

Năm nay, cuối cùng cô đã có thể tận mắt chứng kiến cuộc thi đó.

Nhưng lại đứng trong hàng ngũ của võ quán Tùng Bách.

Bách Thảo nhắm mắt, ngửa cổ tu nước ừng ực như muốn xua đuổi nỗibuồn đột nhiên trỗi dậy trong lòng.

"Đi thôi, chúng mình đi xem các đội mạnh!"

Trận Tùng Bách gặp Hải Khoan là trận đầu tiên của nhóm thứ sáu, tiếp theo là các trận đấu khác trong nhóm, Nhược Bạch, Diệc Phong và Tú Cầm ở lại quan sát trận đấu đó, Hiểu Huỳnh, A Nhân, Bình Bình xếp cầu bôngvào túi. Gọi Bách Thảo cùng đi xem các đội mạnh thi đấu.

"Được!"

https://thuviensach.vn

Bỏ chai nước vào ba lô, Bách Thảo đi cùng các bạn, nhà thi đấungười đông nghịt, đang chợt nhìn thấy một tốp người đi từ phía trước đến, BáchThảo và các bạn tránh sang bên, nhường đường cho tốp người ủ rũ đó.

Bách Thảo sững người.

Đó là đội của Toàn Thắng. Điều lạ lùng là cô không nhìn thấy sư tỷLê Lam. Lê lam luôn đại diện cho võ quán tham gia thi đấu, lại không có trongtốp người đó, mà lại là Quang Nhã đang vận võ phục tới đôi mắt đỏ hoe, đi theosau Trịnh sư bá và sư huynh Trọng Hòa.

Họ thua rồi ư?

Mặc dù bị đuổi khỏi võ quán Toàn Thắng, mặt dù chưa từng được côngnhận, nhưng lúc này, nhìn bộ dạng ủ rũ thảm hại của họ, cô thấy lòng quặn thắt, cơ hồ không thể thở được.

"Hừ!"

Lúc này, Trịnh Uyên Hải đã nhìn vào Bách Thảo, liếc nhìn mấy ngườicủa võ quán Tùng Bách đi cùng cô, đằng hắng một tiếng thật to. Vậy là các toánđệ tử của võ quán Toàn Thắng, không ai bào ai, lập tức quay lại nhìn cô, ánhmắt thù địch, dường như những nỗi hậm hực của họ đã tìm được chỗ xả.

"Đồ phản bội!"

"Đồ vô liêm sỉ!"

"Hừ!"

Bị vây bọc bởi những cái nhìn lạnh giá, thù hận nghe thấy tiếngnhững lời mệt thị đó, Bách Thảo đang đứng né một bên, chỉ biết cắn môi, cốkhông để người run lên, cố bỏ ngoài tai những câu nói đó. Cô đã không còn ở

https://thuviensach.vn

võquán Toàn Thắng nữa, chính Trịnh sư bá đuổi cô đi, chính võ quán Tùng Bách đãthu nhận cô. Võ quán Toàn Thắng bây giờ ra sao, có thái độ gì với cô, cô khôngcần quan tâm mới đúng.

Nhưng...

Tại sao khi thấy Quang Nhã cũng lạnh lùng "hừ" một tiếngrồi đi qua, cô lại thấy buồn đến vậy.

"Ấy, Bình Bình, có phải Toàn Thắng thua rồi không?"

Nhìn sắc mặt Bách Thảo trắng bệch, Hiểu Huỳnh bực lắm, cố tình nóithật to. Sống cùng Bách Thảo lâu nay, sao cô không biết Bách Thảo đang buồn? Thật quá đáng! Khi Bách Thảo còn ở Toàn Thắng thì ra sức bắt nạt, không chotham gia bất kỳ cuộc thi đấu nào, bây giờ Bách Thảo không còn ở đó nữa mà họvẫn còn bắt nạt!

"Thật ư? Mình... mình không biết..." Nhìn đám người củavõ quán Toàn thắng nghe xong câu nó của Hiểu Huỳnh ai nấy tức tối, mặt hầm hầm, Bình Bình sợ không nói lên lời.

"Hì hi, thật ra nhìn là biết ngay." Hiểu Huỳnh cười hihí, giả bộ nói nhỏ, nhưng thực ra cố tình để xung quanh nghe thấy. "Xemkìa, ủ rũ như gà rù thế kia, không thua thì thắng ai?"

"Ờ... ờ..."

Bình Bình sợ hãi khẽ bóp cổ tay Hiểu Huỳnh, sợ người của ToànThắng nghe thấy sẽ xông đến gây sự.

"Cô nói gì! Thua thì đã sao! Chẳng lẽ Tùng Bách không thuatrận nào?!"

Quang Nhã bước ta, tức giận lừ mắt với Hiểu Huỳnh, rồi nhìn BáchThảo đứng im lặng bên cạnh, giận run người thét lên:

https://thuviensach.vn

"Cô vẫn còn mặt dày đứng đây ư! Tưởng là phản bội Toàn Thắng, đến Tùng Bách là có thể vênh mặt chế nhạo bọn này hả? Từ bé đến giờ, ai cho côăn, ai cho cô ở, ai cho cô đi học, ai dạy cô tập võ thế mà cô trở mặt phản bộiToàn Thắng, cô là kẻ phản bội!"

"Xin lỗi, tai nào của cô nghe thấy tiếng Bách Thảo chế nhạocác người! Vừa nãy chính các người sỉ vả cô ấy, vậy mà Bách Thảo cũng không nóigì, các người con muốn cô ấy làm gì nữa? Chế giễu các người là tôi, đừng cótrút giận lên Bách Thảo!"

Hiểu Huỳnh tức điên, đứng thẳng người, chắn trước mặt Bách Thảo, nói một thôi:

"Thế nào là phản bội, ai chẳng biết vì cái trò lừa bịp bịphát giác, các người quá xấu hổ, nhục nhã mới đuổi Bách Thảo! Các người khôngcần Bách Thảo, chẳng lẽ cũng không cho nơi khác thu nhận cô ấy hay sao?"

"Cô..."

Quang Nhã tức ghen giọng, nhưng không chấp Hiểu Huỳnh, chỉ nhìn BáchThảo, nói vẻ hằn học: "Tôi cứ nghĩ, cho dù cả võ quán Toàn Thắng khinh ôngấy, ít nhất còn có cô không phản bội ông ấy. Nhưng hóa ra cô cũng như những kẻkhác thôi".

Bách Thảo nhìn Quang Nhã!

Cô không nghe nhầm. Thì ra, nỗi buồn giọng nó của Quang Nhã vừarồi là vì tưởng Bách Thảo phản bội sư phụ nên mới tức giận run người như vậy.

"Là sư phụ gửi tôi đến võ quán Tùng Bách."

Vốn không định giải thích gì hết, từ bé đến giờ, đã quen bị coithường, bị mang tiếng oan, nhưng lúc này, Bách Thảo không thể để Quang Nhã

https://thuviensach.vn

hiểulầm mình.

"Tôi không tin!" Quang Nhã không thèm nghĩ ngợi cắtngang lời cô:" Ông ấy hy vọng cô đến thế, làm sao nỡ đem cô gửi cho nơikhác! Cô đừng hòng lừa ai!"

"Hóa ta là Khúc sư đệ gửi cô vào võ quán Tùng Bách!", Trịnh Uyên Hải mặt đỏ lựng, cười khùng khục, "Đúng thế, cái võ quán bèobọt này đâu phải dành cho người tài cao như cô, đã chui được vào Tùng Bách cầngì quan tâm đến Toàn Thắng nữa, được, được lắm! Đi!"

Ông ta nói hầm hầm bỏ đi.

Các đệ tử của Toàn Thắng giận dữ nhìn Bách Thảo rồi kéo nhau đitheo Trịnh Uyên Hải, Quang Nhã càng không thèm nhìn Bách Thảo.

"Các người..."

Hiểu Huỳnh quá tức giận trước thái độ của bọn họ đối với BáchThảo, định chạy theo nói cho ra nhẽ, rõ ràng họ ức hiếp Bách Thảo mà vẫn nóinhư là Bách Thảo phản bội, quá đáng đến thế là cùng!

"Hiểu Huỳnh, đi thôi."

Bách Thảo ngăn Hiểu Huỳnh, trong lòng bỗng thấy bất an. Có lẽ vừanãy cô không nên nói ra sư phụ gửi mình cho Tùng Bách? Trịnh sư bá vốn không ưasư phụ, liệu có tìm cách khó dễ cho ông không?

"Mình thấy, cái ông Trịnh sư bá đó đúng là người hẹp hòi, chắc chắn không thích sư phụ cậu nên mới không cho hướng dẫn các đệ tử, lại còntẩy chay cậu, không cho cậu thi đấu". Hiểu nỗi lo của Bách Thảo, Hiểu Huỳnh lắc lắc đầu, vừa đi vừa phân tích hình hình: " Nhưng ông ta lạichấp nhận cho sư phụ cậu ở lại võ quán, chắc là cũng có nguyên do nàođấy..."

https://thuviensach.vn

"Mình cũng nghĩ thế", A Nhân xen vào, "Sau chuyệnnăm ấy mà sư phụ cậu vẫn ở lại võ quán Toàn Thắng, chứng tỏ Trịnh sư bá đókhông dám đuổi sư phụ, vậy thì chuyện nhỏ vừa rồi, ông ta cũng không dám đuổisư phụ cậu đâu, yên tâm đi!".

"Đúng thế, đúng thế, Bách Thảo, cậu yên tâm đi!" BìnhBình nhanh nhảu phụ họa, dù cô cũng không hiểu lắm mọi người đang nói gì.

"Ừ."

Bách Thảo cố đáp, cố không suy nghĩ nhiều, hơn nữa cũng không muốnảnh hưởng đến tình thần các bạn. Vì mọi người đang rất vui vì chiến thắng vừarồi của võ quán Tùng Bách. Nhìn trước mặt, các trận đấu đang diễn ra hết sứcsôi nổi, chủ đề câu chuyện lại chuyển từ võ quán Toàn Thắng sang cuộc thi đấu.

"Chúng mình xem trận nào bây giờ?"

"Đi xem võ quán Thần Uy thi đấu! Nếu có thể vào vòng trong, rất có thể trận đầu tiên chúng ta sẽ gặp phải đội Thần Uy!", Hiểu Huỳnhnói một cách phần khích. A nhân và Bình Bình lập túc hưởng ứng, thế là bốn côgái chen lấn đến chỗ thi đấu của đội Thần Uy, chăm chú đứng xem.

Trận đấu của đội Thần Uy đang diễn ra là của một nữ tuyển thủ, cũng là trận thi đấu thứ hai của họ. Cuộc thi này năm nào cũng vậy, ban tổ chứcthường bố trí các nữa tuyển thủ thi đấu trận thứ hai, trận đầu tiên và trận thứba là của nam, nhìn chung, trận thứ ba thường là trận có tính quyết định.

"Cô ấy tên Lý Phương, mạnh lắm đấy." Nhìn nữ tuyển thủcủa võ quán Thần Uy nhẹ nhành tung một cú song phi, đá trúng đối thủ và ghiđiểm, Hiểu Huỳnh nói: " Trong trận giao hữu, sư tỷ Tú Cầm đã thua côấy".

https://thuviensach.vn

"Ồ, sư tỷ Tú Cầm thua cô ấy ư?" Bình Bình nói vẻ sợ hãi, nếu vòng trong cũng gặp Lý Phương... "Phải làm sao đây?"

"Làm sao cái gì, sư tỷ Tú Cầm chỉ thua trận giao hữuthôi, biết đâu là do muốn thử sức, đợi đến thi đấu chính thức mới tung hết sứcgiành chiến thắng!" Hiểu Huỳnh trợn mắt nhìn Bình Bình, quay lại thấy BáchThảo đứng bên đang tập trung chú ý quan sát Lý Phương thi đấu, mắt dán chặtnhất cử nhất động của cô ta, dáng vẻ ấy giống hệt lúc tập luyện gần đây củaBách Thảo.

Hiểu Huỳnh bỗng thất băn khoăn.

Ồ, có lẽ Bách Thảo vẫn kiên trì rèn luyện cách quan sát đốiphương?

"A! nhìn kìa! Võ quán Hiền Võ kìa!", A Nhân mừng rỡ reolên.

Hiểu Huỳnh và Bình Bình lập tức quay lại nhìn theo hướng mắt ANhân, quả nhiên thấy các đệ tử Hiền Võ đang xếp hàng, từ trong đám đông đi ra, đệ tử các võ quán khác đều dạt sang bên nhường lối, nhìn họ với ánh mắt sùngbái, ngưỡng mộ không thể kìm nén.

"Đúng là rất có khí chất...", Bình Bình thì thầm.

Tuy không phải lần đầu nhìn thấy đệ tử của võ quán Hiền Võ, nhưngmỗi lần nhìn thấy họ trong bộ võ phục trắng vẫn không khỏi rộn rã trong tim.

"Họ được vào thẳng vòng trong."

A Nhân ngưỡng mộ họ, mọi võ quan đều phải vất vả vượt qua vònglại, chỉ có Hiền Võ là ung dung ngồi nhìn.

"Mau cầu nguyện đi!"

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh chắp tay, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ông Trời ơi, xin đừng để Tùng Bách gặp phải Hiền Võ quá sớm..."

A Nhân và Bình Bình lập tức làm theo, căng thẳng cầu nguyện theoHiểu Huỳnh.

Trước trận chung kết, nếu gặp Hiền Võ là cầm chắc thua. Vì Vậy gặpHiền võ càng muộn càng tốt.

Bách Thảo tập trung chú ý quan sát trận đấu, khi Lý Phương bằngmột đòn đá hậu hết sức ngoạn mục kết thúc trận đấu, cô phát hiện ba cô bạn hoàntoàn không xem trận đấu của võ quán Thần Uy.

"Hào quang của nhà vô địch!"

A Nhân bần thần nói, Hiểu Huỳnh và Bình Bình cũng thẫn thờ nhìnphía xa, theo hướng nhìn của họ, Bách Thảo thấy đoàn người đó.

Tổng cộng khoảng mười mấy người.

Khác với các đội thường túm một chỗ, họ đứng thành hàng ngay ngắn, thân người thẳng tắp như những cây tùng, mắt chăm chú quan sát sàn đấu, khôngnhìn xung quanh, không nói chuyện riêng.

Đình Hạo đứng đầu nhóm người ấy.

Anh chăm chú quan sát, các trận đấu đang diễn ra, xung quanh, đệtử các võ quán khác đều nhìn anh như có ma lực khiến người ta không thể rờimắt.

Chẳng thế mà võ quán Hiền Võ có thể trở thành một trong bốn võquán Teakwondo đứng đầu toàn quốc.

Bách Thảo thầm nghĩ, chỉ đi xem đấu mà đã nghiêm túc như vậy thìlúc luyện tập còn nghiêm lúc đến đâu.

https://thuviensach.vn

Khi Hiểu Huỳnh và mấy cô bạn quay lại thì trận đấu của Lý Phươngcủa võ quán Thần Uy đã kết thúc, Lý Phương chiến thắng với tỷ số cách biệt nămđiểm.

"Hi hi, trận đấu kết thúc nhanh quá nhỉ." Hiểu Huỳnhcười hi hí, không muốn thừa nhận mình không tập trung xem thi đấu, không tậptrung quan sát Lý Phương.

"Đi, chúng mình đi xem võ quán Phong Dương thi đấu", ANhân đề nghị.

"Được, được!"

Hiểu Huỳnh và Bình Bình tán thành, thế là cả bọn lại kéo Bách Thảochạy ta chỗ khác. Xem hết trận này đến trận khác, khi trận cuối cùng kết thúc, cả bọn đã mệt rã, chân không muốn bước nổi.

Nhưng...

Niềm vui chiến thắng của họ quên hết mệt mỏi!

So với nhóm Nhược Bạch thi đấu căng thẳng thì chạy đi xem vài trậnđấu có là gì.

Về Đến võ quán, thím Phạm đã chuẩn bị một bữa cơm thịnh soạn đónchào Nhược Bạch, Điệc Phong và Tú Cầm chiến thắng trở về, các đệ tử quâyquanh họ vô cùng phấn khích, kể lại từng chi tiết của mỗi trận đấu!

Nhược Bạch chỉ nhẹ nhàng nói, hôm nay chỉ là trận đầu tiên, còntám trận nữa, chỉ cần thua hai trận là không thể vào vòng trong, mọi người đừngvui mừng quá sớm.

Như dội gáo nước lạnh vào đầu mọi người.

https://thuviensach.vn

Nhưng các đệ tử của võ quán Tùng Bách đã quen với kiểu nói đó củaNhược Bạch, nên chỉ hơi chùng xuống một chút rồi lại bàn luận sôi nổi với DiệcPhong, Tú Cầm về trận đấu hôm nay!

Do câu nói lúc nãy của Nhược Bạch, Tú Cầm phải cố nén lạiniềm vui, không dám bộc lộ quá rõ. Trái lại, Diệc Phong hoàn toàn không để ý, cười ngất nói với các đệ tử, mấy hôm sau cũng phải thắng lớn như hôm nay!

Đúng như lời Diệc Phong!

Hai ngay liên tiếp theo quả nhiên đội Tùng Bách thế mạnh như chetre! Đấu với võ quán Kim Tuyền, Diệc Phong, Tú Cầm, Nhược Bạch đều nhất loạtchiến thắng!

Trong lần gặp võ quán Tinh Hàn, tuy Tú Cầm thua một trận, nhưngDiệc Phong và Nhược Bạch vẫn chiến thắng hết dức ngoạn mục, cuối cùng Tùng Báchvẫn chiến thắng!

Không khí của võ quán Tùng Bách như sôi lên.

Từ sau khi Sơ Nguyên nghỉ thi đấu, liên tiếp bốn năm trở lại đây, chưa năm nào võ quán Tùng Bách giành được thắng lợ vang dội trong cuộc đua tàigiữa các võ quán toàn thành phố như năm nay!

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

Nhưng trong trận thi đấu với võ quán Lam Sư hôm nay, Diệc Phong đãđể thua đối thủ với cách biệt một điểm. Trân đấu của Tú Cầm ngang tài ngangsức, điểm số bám đuổi liên tục, Hiểu Huỳnh thấy vậy lại càng hô hào đội cổ độnghăng hái hơn nữa!

Nhưng mấy ngày này, hò hét quá nhiều, cổ họng các cô gái đội cổđộng đều đau rát khản đặc, tiếng hô vừa khàn vừa nhỏ.

https://thuviensach.vn

"Lam sư cố lên! Lam Sư cố lên!"

Tiêng hô như sấm của các cổ động viên Lam Sư át tiếng hô của cáccố động viên Tùng Bách!

"Phập!"

Một cú phản kích đá ngang của nữ tuyển thủ Lam Sư trúng ngực TúCầm, được một điểm. cổ động viên Lam Sư vỗ tay như sấm, người của họ đã ghi đượchai điểm!

"Tùng Bách tất thắng! Tùng Bách tất thắng!"

Hiểu Huỳnh hoảng hốt, luống cuống, lại gân cổ hô, nhưng dù cố đếnmấy cổ họng như tắc lại, chỉ phát ra được âm thanh rất nhỏ như tiếng mèo kêu, giọng thế này làm sao chỉ huy được đội cổ động!

"Tùng Bách tất thắng! Tùng Bách tất thắng!"

Một tiếng hô trầm, mạnh mẽ từ trong đội cỗ vũ vang lên, đó là BáchThảo. Giọng Bách Thảo tuy không đanh nhưng rất vang, hay như tiếng chuông bạc, lại có sức mạnh như sóng ngầm dưới đáy biển, hay tay cầm hai quả cầu bông màulam, ra sức vẫy.

"Tùng Bách tất thắng! Tùng Bách tất thắng!"

Tiếng hô đó quả là có sức kích động, sức hiệu triệu mãnh liệt, ANhân và mấy cô bạn giọng đã khàn đặc cũng phấn kích hô vang như một kỳ tích.

"Phập! Phập!"

Trong tiếng cổ vũ một lần nữa dậy lên như tiếng sấm, Tú Cầm hét lên, chủ động tấn công, tung cú đá song phi!

Hai điểm!

https://thuviensach.vn

Tỷ số cân bằng!

"Òa!!"

Đội cổ động của Tùng Bách, sung sướng nói: "Tốt quá! Tại saocậu lại có giọng tốt như vậy! Từ giờ cậu chỉ huy đội cổ động!"

"Mình..."

Bách thảo ngỡ ngàng, bất giác đưa tay sờ cổ họng những câu hò hétvừa rồi khiến họng đau rát như phải brng, nhưng nhìn những ánh mắt chờ đợi củacả đội...

"Được."

Nghe câu trả lời, Hiểu Huỳnh lập tức rút quả cầu màu lam khỏi tayBách Thảo, ấn vào đó quả cầu bảy sắc biểu tượng của người chỉ huy, rồi đẩy côlên trước đội cổ động.

"Bách Thảo! Bắt đầu đi!"

"Tùng Bách! Dũng cảm tiến lên!"

"Tùng Bách! Dũng cảm tiến lên!"

Nhà thi đấu tràn ngập tiếng hô cổ vũ của các cổ động viên, bênnày, dưới sự chỉ huy của Bách Thảo, khí thế đội cổ động của Tùng Bách hoàn toànáp đảo đội cổ động của Lam sư. Tú Cầm cũng dần dần tìm được cơ hội tấn công, liên tiếp giành điểm, cuối cùng chiến thắng ở hiệp cuối với tỷ số chênh lệch bốnđiểm!

Sau khi Nhược Bạch lên sàn đấu.

Cuộc đấu giữa chủ tướng hai đội liên tục đẩy trận đấu lên caotrào, đội cổ dộng của Tùng Bách và Lam Sư đều dốc hết sức, hét đến lạc giọng. Làn

https://thuviensach.vn

sóng âm thanh như những dợt sóng biển cuộn trào, giọng hô khỏe khoắn củaBách Thảo như ngọn hải đăng vững chãi giữa đại dương bão tố, dù tiếng hô củađội cổ động Lam Sư to, vang đến đâu, giọng hô kiên cường của cô vẫn dẫn dắt độicổ động Tùng Bách, tiếp thêm động lực và niềm tin cho người thi đấu.

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

"Tùng Bách sẵn sàng! Tùng Bách sẵn sàng! "

"Tùng Bách tất thắng! Tùng Bách vô địch!"

Nhược Bạch thắng!

Khi trọng tài tuyên bố đội Tùng Bách chiến thắng với tỉ số 2: 1, tất cả đệ tửcủa võ quán Tùng Bách hân hoan lao ra quây lấy nhóm của Nhược Bạch.

Thắng bốn trận liền!

Võ quán Tùng Bách đã thắng liền bốn trận!

"Đội cổ động hôm nay rất xuất sắc."

Nghe thấy câu nói Nhược Bạch dành cho đội cổ động khi anh vẫn đanggiữa vòng tay và những tiếng hoan hô, các cô gái của đội cổ động không ai bảoai, họ cùng đứng lặng, sững người, sau đó tất cả cười vang, không dám tin vàotai mình!

Ôi, sư huynh Nhược Bạch xưa nay luôn nghiêm khắc, lạnh lùng đãbiểu dương họ!

"Là Bách Thảo!" Hiểu Huỳnh đẩy Bách Thảo ra phía, vui vẻnói Nhược: "Trận đấu ngày hôm nay phần lớn là do Bách Thảo chỉ huy chúngem cổ vũ,

https://thuviensach.vn

Bách Thảo giỏi lắm, hô rất khí thế đúng không! Chúng em cũng khôngngờ Bách Thảo lại có thể hô tốt đến vậy!"

"Đúng, đúng! Hôm nay người vất vả và nhất đội cổ động là BáchThảo!", Các cô gái trong đội đồng thanh, nói.

"Vất vả quá."

Nhược Bạch khẽ gật đầu với với Bách Thảo, rồi đi về phía phòngthay đồ. Cả đội cố động đề thầm ghen tị với Bách Thảo vì được Nhược Bạch khenkhông phải chuyện dễ. thậm chí Hiểu Huỳnh còn hỏi Bách Thảo, vừa rồi lúc đượcNhược Bạch quan tâm hỏi han "vất vả quá" tim có đập nhanh không?

Bách Thảo đỏ mặt.

Mặc dù đã khá thân thiết với các bạn trong đội cổ động, nhưng vẫnchưa quen bị trêu như thế, cô liền viện cớ đi uống nước. Lúi húi lục tìm chainước trong ba lô để trên sàn, thấy câu chuyện của họ đã chuyện từ chủ đề NhượcBạch và mình sang hướng khác, Bách Thảo mới thở phào.

Trận đấu giữa tùng Bách và Lam Sư là trận thi đấu cuối cùng củanhóm thứ sáu trong ngày hôm nay. Lúc này, thi đấu của các nhóm khác hầu nhưcũng đều kết thúc, chỉ có sàn đấu bên phải và phía trước chệch về trái là vẫnđang tiếp tục.

Mở nắp bình nước, Bách Thảo ngửa cổ, dốc ngược bình nước lắc lắc, đợi mãi mới có một giọt nước chầm chậm lăn theo mép bình rơi xuống đôi môi khônẻ của cô.

Hết nước.

Khi Diệc Phong thi đấu, để có thể hô được, cô gần như đã uống cạnbình cạn bình nước. cố nuốt nước bọt, cổ họng đau như nứt ra, cơn đau từ

https://thuviensach.vn

cổhọng lan ra hai tai, ngay cả thái dương cũng rần rật đau buốt.

"Ồ, nhìn kìa!", A Nhân bỗng kêu lên như phát hiện rachâu lục mới, "Kia chẳng phải sư huynh Đình Hạo sao? Người đứng bên anhấy...".

Đúng là sư huynh Đình Hạo!

Các cô gái đội cổ động nhất loạt nhìn ra, vừa rồi chỉ chú tâm vàotrận đấu giữa Tùng Bách và Lam Sư mà không hề để ý, thì ra sư huynh Đình Hạocủa đội Hiền Võ đang đứng ở sàn đấu bên phải xem nhóm thứ năm thi đấu! Chiếc áovest cách điệu màu đen khoác bên ngoài áo phông trắng, phía dưới là quần bò màimàu đen, sư huynh Đình Hạo lúc này vô cùng lịch lãm và đẹp đến mê hồn.

Có lẽ do không vận võ phục thi đấu trông anh không trang nghiêmnhư hôm khai mạc, tay cầm chai nước khoáng, anh vừa xem thi đấu vừa thì thầmbàn luận điều gì đó với người phụ nữ bên cạnh.

" Người kia..."

Hiểu Huỳnh đột nhiên mờ to mắt, trong đầu vụt xuất hiện hình ảnhđã từng được thấy trên báo chí và ti vi.

Bách Thảo đã từng nhìn thấy người phục nữ đó rất quen.

"Có lẽ nào chính là...", Bình Bình ngạc nhiên, xúc độngnói nhỏ, "... Chính là huấn luyện viên Thẩm Ninh!". Cô đã sưu tầm rấtnhiều sách báo nói về Teakwondo, có lẽ không thể sai, đây có lẽ chính lả huấnluyện viên Thẩm Ninh lừng danh mà thiên hạ đồn đại!

"Ấy...!" Lúc này, các cô gái của đội cổ động đều đã nhậnra, không sai, đó chính là huấn luyện viên Thẩm Ninh! Nhưng không giống khixuất hiện trên báo! Trên Báo chí, huấn luyện viên Thẩm đứng trên sàn đấu, luônvận

https://thuviensach.vn

động phục của đội tuyển Quốc gia, tóc buộc cao vểnh đuôi ngựa, mặt thanhtú không sao phấn, trẻ măng như nữ sinh viên mới tốt nghiệp đại học.

Nhưng người phụ nữa đứng cạnh Đình Hạo lúc này.

Bộ sườn xám cách tân màu tím nhạt bó sát, mái tóc đen nhánh búitrễ, gài một chiếc trâm đuôi phượng màu tím sẫm, gương mặt trang điểm nhẹ, lànda trắng mịn, mắt đen sâu thẳm, quả là một trang tuyệt sắc từ tranh cổ bước ra.

Lúc này, trận đấu của nhóm thứ năm kết thúc, Thẩm Ninh nói nhỏ vớiĐình Hạo điều gì đó, Đình Hạo khẽ gật đã, hai người đi về phía cửa nam nhà thiđấu, vừa hay cùng đường với các cô gái đội cổ động của võ quán Tùng Bách!

Đấy chính là huấn luyện viên họ Thẩm, một nhân vật truyền thuyếtsao? Chính là vị huấn luyện viên muốn thành lập cơ sở đào tạo Teakwondo tạiNgạn Dương ư! Hôm nay xuất hiện ở đây, chắc là để chọn hạt nhân tài tiềm năngtrong cuộc thi này!

Nhìn hai người đi tới, mỗi lúc mỗi gần.

Mỗi lúc càng gần.

Cơ sở đào tạo Teakwondo!

Đội tuyển quốc gia!

Cup thế giới!

Nhìn Thẩm Ninh đang đi tới mỗi lúc càng gần, nghĩ đến những sựkiện khiến nhiệt huyết sục sôi gắn với cái tên đó, tim các cô gái đập thình thịch. Nhưng không ai dám xông vào, dù chỉ kà đề chào một câu đơn giàn:" Huấnluyện viên Thẩm!"

https://thuviensach.vn

Ngay cả Hiểu Huỳnh ngổ ngáo, không sợ trời không sợ đất, mà chỉdám phấn khích trong lòng, mờ to mắt, nín thờ nhìn trân trân!

Bách Thảo hồi hộp nắm chặt lấy bình nước rỗng không.

Cảm giác ấy...

Tuy người phụ nữ trước mắt không có vẻ cao ngạo của kẻ bề trên, nhưng chính vẻ uy nghiêm khó tả khiến người ta bất giác phải bất giác phải lùilại.

Bách Thảo cúi đầu, vặn nắp bình nước, cổ họng đau rát, khó chịuđến lỗi cô chỉ muốn chạy thật nhanh về võ quán để uống nước.

" Anh Đình Hạo!"

Thấy huấn luyện viên huyền thoại sắp đi qua mình, biết đâu sẽ đểlại niềm nuối tiếc vô hạn về sau, Hiểu Huỳnh bí quá hóa thông minh, cười thậttươi, vẫy tay với Đình Hạo:

"Anh Đình Hạo, anh cũng đến xem thi đấu đấy ư? Có xem trậnđấu vừa nãy của võ quán Tùng Bách chúng em không?"

Thật bái phục Hiểu Huỳnh!

A nhân và mấy cô bạn vừa thầm thán phục Hiểu Huỳnh, vừa xúc độngnhìn ngắm huấn luyện viên Thẩm và sư huynh Đình Hạo đang dừng lại trước mặt. Ôi, cuối cùng họ cũng có thể nhìn thấy huấn luyện viên Thẩm ở khoảng cách rấtgần!

"Ừ, có xem trận đâu của Nhược Bạch. Năm nay, võ quán TùngBách tiến bộ vượt bậc", Đình Hạo trả lời Hiểu Huỳnh một cách lịch sự.

Bách Thảo nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Thấy Đình Hạo tuy đứng cùng huấn luyện viên Thẩm, nhưng vẫn khôngbị mờ nhạt, trái lại dung mạo tuấn tú của anh dường như còn tỏa sáng hơn.

"Nhược Bạch là tuyển thủ chiến thắng trong trận đấu cô vừaxem lúc trước", Đình Hạo giải thích với huấn luyện viên Thẩm Ninh, huấnluyện viên Thẩm Ninh hơi ngẩng đầu, tỏ ý đã nhớ ra.

Huấn luyện viên Thẩm đã xem Nhược Bạch sư huynh thi đấu!

Rất có thể Nhược Bạch sẽ được chọn, được đưa đến cơ sở đào tạoTeakwondo của huấn luyện viên Thẩm!

Các cô gái bổng vui mừng sửng sốt, mắt tròn xoe.

Hiểu Huỳnh càng phấn khởi nói:

"Đúng vậy đấy ạ! Sư huynh Nhược Bạch của chúng em là mộttuyển thủ xuất sắc, huynh ấy đã thắng bốn trận liên tiếp, cũng đã giúp võ quánTùng Bách chiến thắng bốn trận rồi! Huấn luyện viên Thẩm, nếu huấn luyện viênlựa chọn đệ tử, xin hãy suy nghĩ về sư huynh Nhược Bạch của chúng em!"

Thẩm Ninh mỉm cười, chậm rãi nói:

"Tôi sẽ xem xét tình hình của mỗi tuyển thủ."

Câu nói này rất khách sáo. Hiểu Huỳnh bổng cảm thấy mình quá mạomuội, xấu hổ mặt đỏ lựng, nói:

"Cảm ơn huấn luyện viên Thẩm!"

Huấn luyện viên Thẩm Ninh ngẩng đầu, đi thẳng ra phía ngoài nhàthi đấu. Đình Hạo cũng đi theo, đi ngang qua Bách Thảo, anh hơi dừng lại.

https://thuviensach.vn

Đưa chai nước khoáng trong tay cho cô, nói vẻ thản nhiên:

"Cầm đi, lần trước anh nói sẽ mời em uống nước mà."

Bách Thảo còn chưa kịp phản ứng, anh đã ấn chai nước vào tay cô, rồi sải bước theo Thẩm Ninh.

"Sao anh Đình Hạo lại đưa nước cho cậu?"

Vừa cùng cả bọn ra khỏi nhà thi đấu, Hiểu Huỳnh tò mò hỏi. Cáctrận đấu ngày hôm nay đều đã đều đã kết thúc, nhà thi đấu vắng tanh, chỉ cónhân viên phục vụ đang khẩn trương quét dọn.

"Mình cũng không biết."

Bách Thảo lắc đầu, chai nước khoáng vẫn hơi ấm dường như còn lưuhơi ấm tay anh. Họng vừa đau vừa khô, rất muốn lập tức mở nắp chai ra uống, nhưng cô không biết tại sao mình lại ngây người, lặng lẽ nhìn bình nước.

"Thật ra, cậu rất lợi hại đấy nhé!" Nhìn chai nước trongtay Bách Thảo, Hiểu Huỳnh bỗng thấy cổ họng cũng nóng rát, lấy chai nước củamình tu ừng ực, thở hổn hển, lại nói tiếp: "Mình bình thường hay nói thế, cổ họng được rèn luyện nhiều, cậu ít nói, cổ họng phải yếu hơn chứ nhỉ. Tại saocổ họng mình không nói ra hơi, vậy mà cậu vẫn hô được?"

"Đúng!" Mấy cô bạn cũng thi nhau uống nước, vừa vuốt cổhọng vừa nói: "Trận đấu của sư tỷ Tú Cầm, quả thực là không nói ra tiếngnữa. Bách Thảo, hôm nay cậu vất vả rồi!"

"... Không có đâu."

Được mọi người khen, Bách Thảo rất vui. Thực ra chỉ cần dùng lực, cổ họng luôn có thể phát ra âm thanh, chỉ cần lúc hô quên đi cái đau trong cổhọng là vẫn có thể hô được bình thường. Nhìn Diệc Phong, Tú Cầm,

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch dốchết sức thi đấu, cô chỉ mong có thể truyền hết sức lực của mình cho họ, cơn đaunơi cổ họng có nghĩa lý gì.

"Bách Thảo, hay cậu làm đội trưởng đội cổ động đi!" HiểuHuỳnh bỗng nhiên nảy ra sáng kiến. "Cậu có thể hô dõng dạc, lại có thểnghĩ ra những khẩu hiệu khác nhau cho từng trường hợp, lại có số may nữa, trậncủa sư tỷ Tú Cầm không chừng đã thua rồi, nhưng cậu vừa chỉ huy đội cổđộng thì lại chuyển lại thành thắng! Từ nay cậu chỉ huy đội cổ động đượckhông!"

"Mình?"

Bách Thảo ngẩn người. Được tham gia đội cổ động, đối với một ngườiít nói như cô đã là một thử thách rất lớn, sao cô có thể thích hợp chỉ huy mọingười hò hét cổ vũ?

"Đúng rồi, chính là cậu!" Hiểu huỳnh vui vẻ quay ra nhìncác bạn trong đội nói: " Mọi người thấy thế nào, để Bách Thảo chỉ huychúng ta cổ vũ cho đội Tùng Bách nhé!"

"Được!"

"Bách Thảo, làm đội trưởng của chúng mình đi!"

Các cô gái vây lấy Bách Thảo, tay vẫy vẫy những quà cầu bông còn chưa kịp cất đi. Vừa đi ra phía cửa, vừa thi nhau hô to:

"Võ quán Tùng Bách! Bách chiến Bách thắng!"

"Chúng ta thắng liền bốn trận rồi!"

"Ngày mai là thắng liền năm trận! Ngày kia là thắng liền sáutrận! Mình có linh cảm, chúng ta sẽ vào vòng trong với thành tích cao toànthắng không thua trận nào! Vượt qua vong loại! Vượt qua vong tám đội mạnh! Vượtqua vòng bốn đội mạnh! Tiến thẳng vào vòng chung kết!"

https://thuviensach.vn

Chiến thắng thuộc về võ quán Tùng Bách của chúng ta!"

"Võ quán Tùng Bách vô địch!"

Các đệ tử của võ quán tham gia thi đấu đều đã về hết nên các côgái trong đội cỗ vũ của võ quán Tùng Bách vô tư cười nói vui vẻ, tiếng cườivang vọng khắp không gian.

Bách Thảo cũng cười.

Nụ cười thật rạng rỡ.

Nếu như có thể giúp võ quán Tùng Bách giành chiến thắng, dù có bịmất giọng cô cũng nguyện đem chút sức lực nhỏ bé của mình cùng đội cổ vũ tăngthêm sức mạnh cho mỗi trận đấu của võ quán Tùng Bách.

Tiếng cười của họ vang khắp nhà thi đấu, vọng lên trời cao.

Chuẩn bị lên xe bus về võ quán các cô gái bỗng thấy đói bụng, sôilên ầm ầm. Bến xe bus ngay bên ngoài nhà thi đấu, họ vả đi ra thì thấy rấtnhiều cảnh sát, đang đứng quây phía trước, chụp ảnh liên tục, trên mặt đất córất nhiều mảnh kính vỡ, còn vương một ít máu.

Tai nạn chăng?

Bách Thảo sợ hãi không dám nhiinf vết máu đó, cùng lúc nghe tiếngHiểu Huỳnh hỏi thăm mấy công nhân vệ sinh của nhà thi đấu, xem chuyện gì xảyra, họ đang chờ cảnh sát đi để quét dọn vệ sinh.

"Có một cô gái tham gia thi đấu trong này bị xe đâm, đã đưađi bệnh viện rồi", cô công nhân vệ sinh nói.

"Ôi, là tuyển thủ bị đụng xe ư?", Các cô gái kinh ngạc, Hiểu Huỳnh lập cập nói: "Lát nữa về phải nhắc bọn anh Nhược Bạch cẩn thậnan toàn giao

https://thuviensach.vn

thông, đáng sợ quá! À, cô ơi, cô có biết là tuyển thủ của võ quánnào không?"

"Cũng không rõ lắm." Cô công nhân vệ sinh nghĩ một hồi, nói vẻ không chắc lắm: "Hình như là Tùng… Tùng… gì đó…".

"…võ quán Tùng Bách?!!!"

Quá kinh ngạc, các cô gái đồng thanh kêu lên.

Nhất định là nhầm lẫn!

Nhất định là cô lao công kia có tuổi, nặng tai nghe nhầm rồi, saolại cố thể là võ quán Tùng Bách! Nhưng khi Hiểu Huỳnh cố trấn tĩnh ấn số diđộng gọi cho mấy đồng đội, khi cả bọn vội vã bắt hai chiếc taxi phóng đến bệnhviện, khi thấy ngoài phòng bệnh 320 llaf các đệ tử của võ quán Tùng Bách đangtụ tập với vẻ mặt lo lắng tột độ, chân của các cô gái mềm nhũn như muốn khuỵuxuống.

"Sư tỷ Tú Cầm bị thương thế nào?", Hiểu Huỳnh sợ hãi hỏiSơ Nguyên.

Sơ Nguyên nhấc tấm bảng ghi chú ở cuối giường bệnh, xem kỹ mộthồi, nói: "Khớp vai phải bị thương, nhiều nơi bị xây xát, cũng không nặnglắm. Vừa nãy cũng đã nói chuyện với bác sĩ chủ trị của Tú Cầm, ngày mai là cóthể xuất viện, chịu khó tĩnh dưỡng một thời gian là sẽ bình phục, chắc cũngkhông để lại di chứng gì".

Bách Thảo lúc này mới dần bình tĩnh lại.

Nhìn vũng máu vừa nãy, cô sợ là tai nạn rất nghiêm trọng, giờ đây, Tú Cầm không bị thương quá nặng, vậy là có thể yên tâm rồi.

"Vậy… vậy trận đấu ngày mai…" Hiểu Huỳnh vừa thươr phào, lại lập tức nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng khác, lo lắng hỏi; "…Liệu sư tỷ Tú

https://thuviensach.vn

Cầm có tiếp tục tham gia thi đấu được không?"

"Cậu nói xem! cậu nói xem chị tôi có thể thi đấu đượckhông?" Tú Đạt bỗng đứng phắt dậy, giận dữ nhìn Hiểu Huỳnh. "Cậu thấyrrox ràng là cổ tay chị tôi không động đậy được, cổ cũng không cử động được, làm sao có thể thi đấu ngày mai! Cậu biết rõ là chị tôi cố găgs bao năm nay làvì hy vọng có thể đại diện cho Tùng Bách giành thắng lợi trong giải đấu hằngnăm, bây giờ chị ấy không thể tiếp tục nữa rồi, chị ấy buồn thế nào cậu có biếtkhông? Cậu lại nói ra những câu này trước mặt chị ấy là có ý gì!"

"Mình…", Hiểu Huỳnh run lẩy bẩy.

"Tú Đạt, im đi!"

Tú Cầm đang nằm trên giường, mặt trắng bệch, vội quát Tú Đạt. TúĐạt khựng lại, rồi nhanh đi ra ngoài.

"Xin lỗi mọi người…"

Nằm trên giường bệnh, khuôn mặt Tú Cầm dường như còn trắng hơn cảvỏ gối, giọng khản đặc, nước mắt ứa ra từ hai hàng mi khép chặt, lặng lẽ lăntrên má. Mấy năm liền, cô kiên trì nỗ lực đến thế, khó khăn lắm mới được đạidiện võ quán tham gia thi đấu, bây giờ đã thắng liền bốn trận, sắp vào vòngtrong tới nơi, vậy mà vì vụ tai nạn này mà ảnh hưởng đến cả võ quán.

"Xin lỗi, sư tỷ Tú Cầm, em không nên nói ra những lờiấy!"

Hiểu Huỳnh cũng khóc òa, vừa nãy cô không nghĩ được đến thế. Phảirồi, Tú Đạt nói không sai, cô biết sư tỷ Tú Cầm nhất định còn buồn hơn.

Trong phòng bệnh im phăng phắc.

https://thuviensach.vn

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách đứng ngây ra, ai nấy đều buồn bã, lo lắng.

Theo quy định, danh sách tham gia thi đấu của các võ quán đượcchốt lại trước khi bắt đầu giải đấu, không được thay đổi giữa chừng. Dù có làthành viên bị thương hoặc nguyên nhân nào đó giữa chừng không thể tham gia thiđấu thì cũng không cho phép thay thế bằng người khác. Sư tỷ Tú Cầm bị thương, cũng có nghĩa năm nay võ quán Tùng Bách không có quyền lọt vào vòng trong.

Sao có thể như thế!

Nhưng Tùng Bách đã thắng liền bốn trận, sao đọt nhiên xảy rachuyện thế này!

"Hãy nghỉ cho khỏe. Năm sau vẫn còn cơ hội." Sơ Nguyênđắp chăn cho Tú Cầm, rồi quay ra nói với các đệ tử đứng trong phòng: "Ểlại hai người chăm sóc Tú Cầm, còn lại quay về thôi, Tú Cầm cần yên tĩnh nghỉngơi".

"Em ở lại chăm sóc sư tỷ Tú Cầm."

Nhìn Tú Cầm vẫn đang lặng lẽ khóc, Bách Thảo thấy như ruột gan bịthắt chặt. Nếu dạo trước, cô đã đau buồn đến thế nào khi không được tham giathi đấu, vậy Tú Cầm đã tham gia thi đấu và giành chiến thắng mấy trận, lại gặpphải tình huống thế này, chắc hẳn còn buồn hơn nhiều.

"Em cũng ở lại!", Hiểu Huỳnh vội nói.

"Cả em nữa!"

"Em cũng muốn chăm sóc sư tỷ Tú Cầm!"

“…”

https://thuviensach.vn

A Nhân và Bình Bình cũng một mực đòi ở lại. Phòng bệnh bỗng trởnên ồn ào.

"A Nhân, Bình Bình và Tú Đạt ở lại, những người khác quay về võ quán." Nhược Bạch bước vào phòng, vẻ bình tĩnh, cứ như thương tích của Tú Cầm không ảnh hưởng mấy đến tinh thần của minh.

"Trước đây em đã có kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân, hãy để em ở lại!"

Bách Thảo nhìn Nhược Bạch với vẻ khẩn cầu. Hồi trước lúc sư phụ ốm, cô từng ở lại bệnh viện, chạy đi chạy lại nhiều nên đã quen với các loại quy trình thủ tục ở đây.

"Không được!" Nhược Bạch nhìn cô, nói: "Ngày mai côphải thay Tú Cầm tham gia thi đấu, bây giờ lập tức quay về võ quán bắt đầu luyện tập".

"Cái gì…?!!"

Các đệ tử của võ quán tbb đang lo âu, ngao ngán như chưa tin vào tai mình, chẳng phải đã có quy định không cho phép thay người giữa chừng sao?

Hơn nữa, tại sao lại là Bách Thảo thay sư tỷ Tú Cầm thi đấu?

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Thì ra qua nghiên cứu thảo luận căng thẳng Ban tổ chức giải đãquyết định. do so xuất của phía tổ chức gây ra hậu quả khiến tuyển thủ Tú Cầmcủa võ quán Tùng Bách bị thương, không thể tiếp tục thi đấu. Cho nên ngoài chịutrách nhiêm chi phí điều trị, tiền bồi dưỡng phục hồi sức khỏe của tuyển thủ TúCầm, ban tổ chức còn đặc biệt phê chuẩn cho phép võ quán Tùng Bách cử tuyển thủkhác thay thế Tú Cầm tham gai thi đấu.

Chỉ có điều tại sao lại là Bách Thảo.

Võ quan Tùng Bách ban đêm chìm trong trầm lặng đến kỳ lạ. Trongphòng tập, Nhược Bạch đang tăng cường bồi dưỡng cho Bách Thảo, các đệ tử đứngbên ngoài, ai nấy nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Không phải họ xem thường thực lực của Bách Thảo.

Trên thực tế, khi võ quán tổ chức thi đấu lựa chọn người đại diệntham gia thi đấu, Bách Thảo đã hiến thắng Tú Cầm, trở thành người đứng đầu nhómnữ, về sau Nhược Bạch xét tình huống tổng thể mới lựa chọn Tú Cầm. khi Tú Cầmbị thương, Bách Thảo bổ sung thay thế, về lý là chuyện đương nhiên.

Chỉ có điều…

https://thuviensach.vn

Sau chuyện đó, có lẽ do bị sốc biểu hiện của Bách Thảo bắt đầu trởnên thất thường. Khi tập đôi, thường nhìn đối thủ chằm chằm phản ứng rấtchậm, cơ hồ ngay những người mới nhập môn cũng có thẻ đánh gục.

Một Bách Thảo như vậy sao có thể đại diện cho Tùng Bách tham giacuộc thi đấu quan trọng này?

"Sư huynh Diệc Phong!"

Các đệ tử bbeen ngoài sốt ruột không đợi được nữa, lại không dámquấy rầy Nhược Bạch đang luyện tập với Bách Thảo, bàn nhau rồi quyế định gọiDiệc Phong rra ngoài hỏi cho ra nhẽ.

"Sao thế? Có chuyện gì mà lén lút như vậy?"

Diệc Phong người đẫm mồ hôi, vừa ngáp vừa thong thả đi ra.

"Sư huynh Diệc Phong, vì sao sư huynh Nhược Bạch quyết địnhđể Bách Thảo thi đấu? Dạo này tinh thần của Bách Thảo hình như không được tốt, liệu có thua không?" Các đệ tử cố hạ giọng, sợ Bách Thảo nghe thấy.

"Vậy theo các em, nên để ai thay thế Tú Cầm?" Diệc Phonglại ngáp, hất hàm hỏi: "Hiểu Huỳnh? A Nhân? Bình Bình hay người nàokhác?".

Các đệ tử buồn bã lặng thinh.

Đúng vậy, Hiểu Huỳnh và mấy người nhìn nhau, đúng là bọn họ đềukhông bằng Bách Thảo, thực lực của các nữ đệ tử Tùng Bách trước nay vẫn tươngđối yếu.

"Có nên liên hệ với sư tỷ Sơ Vy?"

Ngô Hải đột nhiên nảy ra ý nghĩ, các đệ tử khác cũng đua nhau phụhọa. Mặc dù trước cuộc thi đấu lựa chọn đại điện trong võ quán, sư tỷ Sơ Vy đãtuyên bố từ bỏ Taekwondo, hơn nữa cũng đã chuyển vào trường nội trú,

https://thuviensach.vn

nhưngtrong thời điểm khó khăn của võ quán, sư tỷ Sơ Vy cũng nên đứng ra gánh vác mớiphải!

"Các em cảm thấy sư huynh Nhược Đạch sẽ đồng ý để một ngườidễ dàng từ bỏ Taekwondo như vậy đại diện cho võ quán xuất chiến hay sao?"Đứng tựa vào cửa kính phòng tập, Diệc Phong lướt nhìn mọi ngươi với ánh mắt lờđờ buồn ngủ.

"…"

Các đệ tử cúi đầu ủ rũ. Đúng, dẫu sư tỷ Sơ Vy đồng ý thay thế TúCầm xuất chiến, sư huynh Nhược Bạch cũng chưa chắc đổng ý.

"Đá hậu!"

Cùng với khẩu lệnh dứt khoát của Nhược Bạch, Bách Thảo xoay ngườiđá hậu, đá mạnh vào tấm bia giơ cao trong tay anh! Sau khi định thần, ánh mắtcô bất chợt nhìn ta ngoài cửa phòng tập, chỗ các đệ tử đang vây quanh DiệcPhong. Từ biểu hiện của bọn họ, cũng có thể đoán biết họ đang phản đối cô xuấtchiến, thậm chí còn nghe thấy họ nhắc đến tên Sơ Vy.

Cuối cùng cũng có thể tham gia cuộc thi đấu giữa các võ quán màmình mơ ước từ lâu!

Nhưng lại trong hoàn cảnh thế này.

Nỗi xúc động không thể kim chế trào lên, lại có gì dồn nén tronglồng ngực khiến cô tức thở, Có thể thông cảm tâm trạng bất an của các đệ tửngoài kia, Tùng Bách đã thắng liền bốn trận, khả năng vượt lên đứng đầu nhóm làhoàn toàn có thể, bây giở lại đột nhiên phải thay người, mà lại là cô!

Rốt cuộc khoảng cách thực lực giữa cô và Tú Cầm là bao nhiêu?

https://thuviensach.vn

Trận tỷ thí lựa chọn đại diện trong võ quán, nếu không do Tú Cầmphân tâm, cô không thể chuyển bại thành thắng. Còn trận giao chiến với ĐìnhNghi hôm đó, cô lại càng thảm hại.

"Đá ngang!"

Nhược Bạch hô dõng dạc, Bách Thảo thoáng ngây người, lập tức tậptrung chú ý, hét một tiếng:

"Hây!"

Một cú đá ngang xé gió trúng tấm bia trong tay Nhược Bạch!

"Song phi!"

"Đá chéo!"

"Xuống tấn!"

Nhược Bạch ho tô khẩu lệnh, Bách Thảo hoàn thành từng động tác, lại mười mấy phút trôi qua, mồ hôi ướt đẫm. Ném cho cô chiếc khăn mặt, anh nóigiọng lãnh đạm:

"Hôm nay tập đến đây thôi, em về nghỉ đi."

"Em vẫn muốn tập thêm lát nữa", cô vội nói.

"Dù có tập suốt đêm, ngoài mệt mỏi thể xác chẳng giúp gì chotrận đấu ngày mai"

Nói xong anh quay ngươi bỏ đi hướng về phía cửa, bóng lưng sao màdửng dưng, hình như anh không hề quan tâm đến trận đấu ngày mai, thậm chí cảnhững trận đấu sau này của cô, không kìm chế được, cô nói với bóng lưngđó:

https://thuviensach.vn

"Anh cảm thấy ngày mai em sẽ thua phải không?"

Nhược Bạch dừng chân, từ từ quay người.

"Em cho là ngày mai mình sẽ thua?"

Bị ảnh mắt lạnh lùng của anh nhìn chăm chú, cô lâng lâng xúc động, thoáng run người, bất chợt như có sức mạnh mới dâng trào., cô nói cứng cỏi:

"Em sẽ không thua!"

Nhược Bạch không hề có bất kỳ phản ứng nào đối với câu nói đócủa Bách Thảo, chỉ lặng lẽ nhìn cô một lát. Các đệ tử bên ngoài thấy anh đi rachợt im bặt, cung kính chào "sư huynh Nhược Bạch", anh vỗ vai họ, không nói gì.

Nhìn bóng Nhược Bạch khuất trong màn đêm, các đệ tử bên ngoài cũnggiải tán, Bách Thảo một mình ngơ ngẩn đứng giữa phòng tập sáng trưng, trốngrỗng. Lát sau, hít một hơi thật sâu, cô bắt đầu cầm lấy giẻ lau sàn tập nhưthường lệ, cố gắng xua đuôi những ý nghĩ vẫn vơ trong đầu, tự nói với mình, lặpđi lặp lại:

Mình sẽ không thua!

Ngày mai nhất định mình sẽ chiến thắng đối thủ!

Mặc dù mình chỉ là người giữa chừng thay thế Tú Cầm bất ngờ bịthương, nhưng ngày mai khi phải lên sàn đấu, mình tuyệt đối không để ảnh hưởngđến cả đội!

"Mau về ăn cơm! Ở đây để mình thu dọn!"

Nhìn thấy Bách Thảo ngày mai thi đấu, giờ vẫn quỳ trên nền ra sứclau chùi, Hiểu Huỳnh xông vào phòng tập, giằng giẻ lau trong tay Bách Thảo,

https://thuviensach.vn

nóiliền một hơi.

"Chờ mỏi cả mắt không thấy cậu đâu, cứ tưởng từ bệnh viện trởvề, sư huynh Nhược Bạch tập luyện cho cậu đến tận bây giờ, không cho cậu về ăncơm, hóa ra đến giờ vẫn dọn vệ sinh! Đừng có tranh với mình, những việc này cứgiao cho mình. Cậu yên tâm mình nhất định sẽ lau sạch sẽ!"

"Không sao, Mình vẫn làm được."

Bách Thảo cười, hai tay nắm chặt giẻ, tiếp tục lau, đằng nào cũngchẳng có việc gì làm, Nhược Bạch không cho cô tập thêm, trở về phòng chỉ suynghĩ lung tung, càng căng thẳng hơn chẳng ích gì cho việc thi đấu ngày mai.

"Bách Thảo về đi", Hiểu Huỳnh cầu khẩn. "Mẹ mình đãlàm riêng mấy món ngon cho cậu, đã hâm lại mấy lần rồi, nếu mình không gọi đượccậu về, sẽ bị mẹ mắng, xin cậu đấy!"

Xoach!"

Cánh cửa giấy phòng tập bị kéo mạnh.

Các đệ tử lúc trước đã giải tán, giờ lại kéo đến, đứngmột hàng, ngay ngắn trước mặt Bách Thảo và Hiểu Huỳnh, trong tay họ, nào là giẻ lau, xôthùng, chổi, hót rác, có vẻ như định mở chiến dịch tổng vệ sinh, nét mặt phấnkhởi họ đồng thanh nói:

"Hãy giao cho chúng mình!"

Phong Thạch bước tên một bước, thay mặt các đồng đội nói:"Hiểu Huỳnh, câu đưa Bách Thảo về ăn cơm đi, hãy chăm sóc cậu ấy, để cậuấy nghỉ ngơi, các công việc khác cứ giao cho bọn mình!".

"Nhưng..."

https://thuviensach.vn

Nhưng vừa rồi chẳng phải bọn họ không yên tâm để cô thi đấu haysao? Bách Thảo ngây người nhìn lướt mọi ngươi, mặc đù họ nói nhỏ với Diệc Phongbên ngoài nhưng cô vẫn nghe được ít nhiều.

"Ôi, tốt quá!" Hiểu Huỳnh vui vẻ, thở phào, nói với họ:"Mình còn tưởng các cậu phản đối Bách Thảo thay sư tỷ Tú Cầm xuấtchiến!".

"Thực ra chúng mình cũng có chút không yên tâm, nhưng khôngphản đối Bách Thảo, hơn nữa chúng mình quả căng thẳng." Phong Thạch lúngtúng đỏ mặt: "... Có điều, chúng mình tin tưởng sư huynh Nhược Bạch, cũngtin tưởng Bách Thảo sẽ dốc hết sức thi đấu! Bách Thảo, cậu hãy cố lên!".

Các đệ tử khác cũng tranh nhau động viên:

"Cố lên, Bách Thảo! Cậu phải tin tưởng!"

"Cố lên! Cậu nhất định sẽ thắng!"

"Khi thi đấu không nên ngớ ngẩn như lúc tập luyện mấy hôm vừarồi, phải chú ý phòng thủ!"

"Đừng căng thẳng! Căng thẳng sẽ ảnh hưởng đến tinh thần thiđấu!"

"Hãy phát huy khí thế hôm đánh bại Kim Mẫn Châu, chúng mìnhtin tưởng cậu, ngày mai nhất định cậu sẽ giành chiến thắng! Cố lên, BáchThảo!"

Đêm đã muộn.

Vầng trăng trong trẻo lơ lửng trên bầu trời.

Bị các đệ tử "đuổi" khỏi phòng tập, bị Hiểu Huỳnh kéođi, Bách Thảo chỉ có thể vừa đi vừa ngoái lại.

https://thuviensach.vn

Đèn phòng tập sáng trưng.

Các đệ tử của Tùng Bách vừa thay cô lau sàn vừa bàn luận sôi nổivề trận đấu ngày mai. Nhìn bầu không khí sôi nổi, ấm áp như vậy, cô cảm thấydường như mình đang gánh trên vai tất cả hy vọng của họ, chuẩn bị chiến đấu vìdanh dự của họ.

Trong ngực đột nhiên dâng trào nhiệt huyết

Cô vội vã quay đầu lại miễn cưỡng đè nén một tình cảm xa lạ vừanhen len khiến hai mắt cay cay.

Hiểu Huỳnh bên cạnh vần thao thao nói.

"A Nhân và Bình Bình từ bệnh viện gọi điện về bảo là cậu đừnglo cho sư tỷ Tú Cầm, hãy chuẩn bị thật tốt để thi đấu, bảo là sư tỷ Tú Cầmngoài đi lại và trở mình hơi khó khăn thì các mặt khác đều rất tốt. Họ nói, sưtỷ Tú Cầm bảohọ nhắn lại với cậu, dù cậu bị thua thì vẫn có Nhược Bạch và DiệcPhong đỡ cho, không nên quá căng thẳng, không nên tự gây áp lực quá lớn chomình."

Sư tỷ Tú Cầm...

"Còn nữa, vừa rồi sư huynh Sơ Nguyên đã đến, để lại cho cậumột chai thuốc, nói là ăn cơm xong hâm nóng lại uống, nó sẽ làm cho cổ họng cậukhông đau nữa..." Hiểu Huỳnh lắc lắc đầu; "Cũng lạ, sao sư huynh SơNguyên lại biết cậu đau họng? Cậu nói với huynh ấy hay sao?".

"Không!"

Buổi chiều lúc ở phòng bệnh, do đông người, thậm chí có còn khôngnói được với sư huynh Sơ Nguyên. Nhưng, lúc này khi Hiểu Huỳnh nhắc nhở, cô mớiphát hiện cổ họng đau rát hơn cả lúc chiều.

https://thuviensach.vn

"Ai dà, đúng rồi, ngày mai cậu phải thi đấu, vậy thì khôngthể làm đội trưởng đội cổ động." Hiểu Huỳnh sực nhớ ra.

Đúng.

Bách Thảo cũng ngây người.

"Nhưng cậu khỏi lo chuyện đó, đội cổ động sẽ do mình phụtrách." Hiểu Huỳnh suy nghĩ rồi nói tiếp: "Cho dù có hét đến khản cổ, cho dù sau này không nói được nữa, mình cũng sẽ kiên trì trận nào cũng hô to, nhất cổ vũ cho võ quán chúng ta, vậy nên...".

Hiểu Huỳnh đứng dậy, hai mắt sáng rực lên nhìn cô, nói:

"Bách Thảo, xin cậu hãy cố gắng!"

Đêm yên tĩnh.

Từ xa, ánh đèn phòng tập như một vầng sao ấm áp.

"Đúng, mình phải cố gắng!"

Cô biết điều mình phải làm vẻn vẹn chỉ là cố gắng, cô phải đánhthắng, cô phải làm cho Tùng Bách chiến thắng như trước khi Tú Cầm bị thương!

***

Ngày hôm sau, các trận đấu trong nhà thi đấu thành phố diễn ra vôcùng quyết liệt. Do thi đấu vòng loại giữa các nhóm đã đi được nửa chặng đường, sự thắng bại của mỗi trận đều hết sức quan trọng, thậm chí phương thức và tỷ sốmỗi trận thắng đều sẽ ảnh hưởng đến thứ tự cuối cùng trong nhóm, cho nên các võquán đều gắng hết sức, không một phút buông lỏng.

Võ quán Tùng Bách hôm nay phải giao chiến với võ quán Giang Bắc.

https://thuviensach.vn

Trong nhóm thứ sáu hiện nay, xét theo tỷ số lớn, thành tích củaTùng Bách và Nhật Thăng bằng nhau, đều bốn trận thắng, cùng xếp thứ hai trongnhóm. Nhưng xét theo tỷ số nhỏ, mỗi vòng của Nhật Thăng đề thắng cả ba trận, còn Tùng Bách chỉ có hai trận thắng, ở vào cục diện kém hơn.

Mà trong ngày thi đấu thứ hai võ quán Giang Bắc đã thua võ quánNhật Thăng nên trận thi đấu ngày hôm nay, đối với Giang Bắc là vô cùng quantrọng, nếu lại thua Tùng Bách, hy vọng vượt lên trong nhóm sẽ hết sức khó khăn.

Tinh hình võ quán Tùng Bách cũng tương tự, do thực lực võ quánNhật Thăng rất mạnh, vì vậy thi đấu với các đội khác trong nhóm phải hết sứcthận trọng, chỉ cần hơi sơ suất là có nguy cơ bị loại.

Người đầu tiên đại diện cho võ quán Tùng Bách thi đấu vẫn là DiệcPhong.

Cũng với lời trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, cổ động viên củahai võ quán đua nhau hô vang khẩu hiệu cổ vũ, tiếng hô dồn dập như sóng biển! Sau mấy pha giao chiến, đệ tử của Giang Bắc thi đấu với Diệc Phong thực lựckhông tồi, tỷ số thay nhau nâng lên. Khi Diệc Phong hăng hái tấn công, đệtwrcủa Giang Bắc cẩn trọng phòng thủ, trận đấu mỗi lúc cang thêm quyết liệt, gaycấn.

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

"Giang Bắc tất thắng! Giang Bắc tất thắng!"

Tiếng cổ vũ của hai võ quán chân động cả nhà thi đấu, ngồi ở bênrìa sàn đấu, ngây người thảng thốt, có một cảm giác xa cách kỳ lạ. Hôm qua, côcòn là thành viên đội cổ động, dùng tiếng hô to nhất của mình cổ vũ cho DiệcPhong, mặc dù hò hét đến mức cổ họng đau rát, nhưng lúc đó, chỉ việc là khôngthể đem hết sức mạnh của mình truyền cho Nhược Bạch và các đồng đội tham chiến!

https://thuviensach.vn

Nhưng, hôm nay...

Ngồi ở vị trí dành cho các tuyển thủ thi đấu. Khi trận đấu củaDiệc Phong kết thúc...

Là đến lượt cô.

Diệc Phong kết thúc hiệp một khi bị dẫn trước một điểm, mình đầmđìa mồ hôi đi về phía Bách Thảo, thở hổn hển ngồi xuống cạnh cô và Nhược Bạch-Nhược Bạch đưa khăn mặt và chai nước cho anh, sau đó hạ giọng phân tích đặcđiểm chiến thuật của tuyển thủ Giang Bắc, gợi ý hiệp sau có thể sử dụng sáchlược thế nào.

"Ờ, được!"

Hai phút giải lao ngắn ngủi đã qua, Diệc Phong gật đầu đồng ý, đứng dậy tiếp tục vào hiệp hai. Mùi mồ hôi vẫn tràn ngập bên cạnh, đột nhiên, cảm giác hoảng hốt dần tan đi, một cảm giác chân thực mãnh liệt khiến cô nắmchặt chai nước trong tay.

Hiệp một đã kết thúc.

Chi còn hai hiệp nữa...

Cô sắp phải lên sàn đấu!

Hai tay nắm chai nước cứng đờ, mồ hôi từ lòng bàn tay túa ra. Không nén nổi, cô nhìn sang Nhược Bạch bên cạnh, hy vọng anh tiếp cho chút sứcmạnh, nhưng Nhược Bạch mím chặt môi, tập trung tinh thần theo dõi trận đấu, cơhồ hoàn toàn không biết cô đã căng thẳng đế mức thở không ra hơi.

Hiệp hai Diệc Phong vượt đối thủ hai điểm.

"Tùng Bách vô địch! Thiên hạ vô địch!"

https://thuviensach.vn

Trong hoàn cảnh không có A Nhân và Bình Bình, dưới sự chỉ huy củaHiểu Huỳnh, đội cổ vũ vẫn hét vang như sấm, hầu như không chịu thua kém cổ độngviên của Giang Bắc người đông thế mạnh.

"Hiệp ba cậu thử điều chỉnh chiến thuật…"

Nhược Bạch vừa nói vừa chăm chú nhìn Diệc Phong, Diệc Phong vừa tunước ừng ực, vừa gật đầu nghe. Trước khi vào hiệp ba, Diệc Phong gọi Bách Thảo:"Này, Bách Thảo khởi động đi, sắp đến lượt cô rồi".

Khởi động?

Đứng bật dậy như lò xo, tai Bách Thảo ù lên, sắp rồi, cô sắp phảira sàn đấu đến nơi rồi!

Hiệp đấu thứ ba của Diệc Phong bắt đầu.

Thấy Diệc Phong càng đánh càng thuận, khoảnh cách tỷ số càng giãnrộng, Nhược Bạch cũng yên tâm, nghe bên cạnh có tiếng động. Anh ngoái đầu, thấyBách Thảo đang ép chân, mặt đỏ bừng bừng, ánh mắt hơi ngơ ngác, lưng cứng nhắc.

Nhược Bạch cau mày.

Không nói gì, quay đầu, tiếp tục theo dõi Diệc Phong thi đấu, quảnhiên, Diệc Phong cuối cùng giành được thắng lợi đầu tiên trong trận gặp võquán Giang Bắc với tỷ số dẫn trước năm điểm.

"A! Hoan hô sư huynh Diệc Phong!"

Các đệ tử của Tùng Bách xông ra vây lấy Diệc Phong, ôm chặt anh, xúc động hoan hô vang dội!

Tốt quá, như thế là đỡ lo rồi!

https://thuviensach.vn

Sư huynh Diệc Phong thắng rồi, vậy cho dù Bách Thảo có thua, vâncòn Nhược Bạch ở trận sau, hy vọng vượt lên trước võ quán Giang Bắc hôm nay vẫnrất lớn!

"Võ quán Tùng Bách..." Xác nhận lại danh sách tuyển thủbổ sung do võ quán Tùng Bách đăng ký trên bảng, trọng tài bắt đầu điểm danh."Thích Bách Thảo đã đến chưa?"

"Có!"

Bách Thảo trả lpif như một cái máy, lập tức bật dậy, đứng thẳngtrang nghiêm, những tiếng ù ù vẫn không dứt trong tai.

"Võ quán Giang Bắc, Trần Nhị Anh!"

"Có!"

Một âm thanh vang hơn trả lời, đó là nữ tuyển thủ có thân hìnhchắc nịch, da rám nắng hồng hào, đai lưng màu đỏ.

"Hai tuyển thủ chuẩn bị, mười phút nữa trận đấu bắtđầu."

"Rõ!"

"Rõ!"

Hai cô gái đồng thanh đáp, cùng nhìn nhau, Bách Thảo nhìn thấy vẻkẻ cả đàn chi coi cô là chú bé con trong mắt Trần Nhị Anh.

Khi trở về vị trí dành cho các tuyển thủ, Bách Thảo nghe thấytiếng cười và lời bàm tán khe khẽ của các đệ tử Giang Bắc sau lưng: "Vẫnthắt đai trắng. Chị Nhị Anh, chắc chắn chi cần hai, ba cú là chị hạ gục côta!".

"Bách Thảo, sắp đến lượt cậu rồi!"

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh và các cô gái trong đội cố vũ chạy lại, tranh nhau đưakhăn mặt, nước uống cho cô. Hiểu Huỳnhcăng thẳng vừa xoa bóp vai cho Bách Thảovừa hỏi:

"Câu vẫn ổn chứ? Không căng thẳng chứ? Không nên căng thăng, sư huynh Diệc Phong đã thắng một trận nên cậucứ thoải mái đi, nhất định khôngđược căng thẳng!"

"... Ừ, mình sẽ không cảng thẳng."

Cơ vai bị Hiểu Huỳnh ấn đau điếng, Bách Thảo hít thở sâu. Đúngvậy, cô không được căng thẳng, căng thẳng chẳng giúp gì cho thi đấu, còn ảnhhưởng đến tinh thần. Trong trận đấu lựa chọn đại diện tham gia thi đấu, cô căngthẳng đến mức toàn thân cứng đờ, phản ứng vì thế trở nên chậm chạp, lần nàytuyệt đối không thể dẫm lại vết xe đổ nửa.

"Hiểu Huỳnh, cô chỉ biết nói Bách Thảo, bản thân cô còn căngthẳng hơn cả Bách Thảo kia kìa." Thi đấu xong, Diệc Phong thoải mái ngápmây cái rõ to, cười nói: "Nếu còn tiếp tục bóp nữa, vai Bách Thảo sẽ bị emlàm sưng tấy lên cho xem".

"Ôi!"

Hiểu Huỳnh sợ hải buông tay.

Đúng lúc đó, các đệ tử của Tùng Bách ngồi phía trước, đột nhiên àolên ngạc nhiên, thấy Tú Đạt đẩy Tú Cầm ngồi trên xe lăn đi đến! Cổ Tú Cầm đangphải đeo đai cố định, cánh tay phải bó thạch cao to ụ, ngồi trên xe lăn, ngườivà đầu cứng đờ không thể cử động.

"Cố lên!"

Được Tú Đạt đẩy đến trước mặt Bách Thảo, Tú Cầm nhìn cô hồi lâu, chỉ nói hai chữ, sau đó để cho Tú Đạt đấy đến chỗ ngồi của đồng đội.

https://thuviensach.vn

"Bách Thảo, cố lên nhé!"

Cùng với Tú Cầm, Tú Đạt ra khỏi bệnh viện, A Nhân, Bình Bình vừathay xong trang phục cổ động viên cũng chạy thẳng đến, tay cầm quả cầu hoa, cảhai ôm chặt Bách Thảo, xúc động nói:

"Chúng mình tin cậu nhất định thắng!"

"Các tuyển thủ chuẩn bị lên sàn đấu!"

Nghe thấy mệnh lệnh của trọng tài, Bách Thảo đứng dậy nhìn các bạntrong đội cổ vũ một lượt thấy ai nấy mặc dù nét mặt căng thẳng nhưng đều giơngón tay ra hiệu cố lên. Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở Nhược Bạch, anh đang cúiđầu tổng kết tình hình thi đấu vừa rồi với Diệc Phong, cơ hò hoàn toàn không hềđể ý đến cô.

Anh không định nói gì với cô sao?

Mấy hôm trước, cô ngồi xem đấu với tư cách là cổ động viên, cònnhớ trước khi Tú Cầm vào sân, Nhược Bạch đều dặn dò Tú Cầm mấy câu. Bây giờ côsắp bước đấu, vì sao anh vẫn không nói gì?

Có lẽ ánh mắt nhìn quá mạnh, cuối cùng Nhược Bạch quay đầu lại..

Nhìn cô.

Trán anh hơi nhăn.

Cô nín thở, muốn nghe rõ từng lời của anh.

"Thua cũng không sao."

Nhược Bạch nói với nét mặt không biểu cảm.

https://thuviensach.vn

"Võ quán Tùng Bách, Thích Bách Thảo! Võ quán Giang Bắc, TrầnNhị Anh! Bắt đầu!" Tiếng trọng tài dõng dạc, vậy là trận thi đấu chínhthức đầu tiên trong cuộc đời Bách Thảo đã đến!

Trên đêm đấu màu xanh lam.

Hai cô gái đứng thẳng đối diện nhau, hai bên cúi chào xong, lậptức vào trận. Trần Nhị Anh võ phục mới tinh, mái tóc cắt ngắn như con trai, nắmchặt tay, chân đảo theo tiết tấu miệng hô không ngớt.

Bách Thảo vẫn bộ võ phục cũ, cũng tóc ngắn, mái tốc mềm như chỏmlông trên đầu hươu. Đôi mắt trong veo, như mắt nai, hai tay nắm chặt, đảo bướctheo tiết tấu của mình nhưng không hô gì hết chỉ nhìn chằm chằm vào Trần NhịAnh trước mặt đang thỉnh thoáng thử ra đòn thăm dò.

"Hây!"

Trần Nhị Anh tấn công trước, một cú tạt chéo nhanh như chớp vềBách Thảo.

"Hây!"

Bách Thảo đồng thời hét lên một tiếng, tung người vọt lên.

Bóng hai người giao nhau trên không.

Ở khu vực dành cho tuyển thủ thi đấu ngay sát võ đài, thấyNhược Bạch chăm chú theo dõi từng động tác của Bách Thảo trên sàn đấu, DiệcPhong ngáp dài hỏi:

"Vì sao phải cố ý tỏ ra lạnh lùng như vậy? Rõ ràng cậu rấtquan tâm đến việc luyện tập của Bách Thảo, dù bận chuẩn bị thi đấu, cậu vânkhông quên theo sát, ngày nào cũng thay người phối hợp với cô ấy như đến cùng. Vì sao hôm qua lúc tập cho cô ây, thái độ của cậu lại lạnh như băng vậy,

https://thuviensach.vn

vừarồi Bách Thảo sắp ra sàn, ngay một câu động viên cũng không chịu nói."

Nhược Bạch mím môi.

Hình như hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì.

"Cậu không sợ thái độ của mình như vậy sẽ khiến cô ấy khôngcòn chút tự tin nào, làm sao đánh được?" Diệc Phong hứng thú theo dõi biểuhiện của Nhược Bạch, chính vào lúc đã tưởng Nhược Bạch không trả lời, thì anhlại lên tiếng, mắt không rời Bách Thảo trên sàn đấu vừa hét to, vọt lên không.

"Nếu vì thế mà thua, cũng chẳng có gì đáng tiếc."

"Phập!"

Chính trong khoảnh khắc Trần Nhị Anh vừa ra cú tạt chéo, Bách Thảohấu như đồng thời xoáy người bay lên đá hậu, tránh chân đối phương, liền sau đólà cú phản đòn mạnh mẽ trúng vai Trần Nhi Anh!

""Phầng phầng phầng!"

Trần Nhị Anh loạng choạng lùi về sau mấy bước mới đứng vững đượcmắt trợn tròn kinh ngạc như không dám tin, như không hiểu đã xảy ra chuyện gì, tại sao mình lại khinh suất bị đá trúng!

Trọng tài vẫy tay ra hiệu.

Các nhân viên lật bia ghi điểm.

1: 0

Khán giả im phăng phắc.

Đệ tử cả hai võ quán đều ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Trận đâu vừa bắt đầu chưa đầy một phút, sao đã ghi điểm nhanh nhưvậy? Nhìn chung, một, hai phút đầu của hiệp một lạ giai đoạn thăm dò lẫn nhau, hai bên cùng tìm hiểu đối phương, không khinh suất tấn cống, cùng khôngdễ ghi điểm, trừ phi thực lực hai bên có khoản cách rất lớn hoặc làmột bên rất hiểu bên kia.

Nhưng Thích Bách Thảo và Trần Nhị Anh trước đó chưa hề gặp nhau, Trần Nhị Anh cũng không phải là tuyển thủ tầm thường, vốn nổi tiếng dũng mãnh, mấy lần trước chỉ thua trận khi gặp võ quán Nhật Thăng mà thôi.

Sao có thể nhanh chóng bị Bách Thảo dẫn điểm như vậy?

"Òa!!"

"Bách Thảo!"

Sau phút ngưng trệ ngắn ngủi võ quán Tùng Bách ào lên, những tiếnghò reo kinh thiên động địa, các sàn đâu xung quanh đều ngoái nhìn.

Bách Thảo đã ghi điểm!

Trời ơi! Bách Thảo đã ghi điểm!

Vỗ tay, hò hét bao nhiêu cũng không thể biểu đạt tâm trạng xúcđộng của các đệ tử võ quán Tùng Bách! Mặc dù, hom hy vọng Bách Thảo có thểchiến thắng, mặc dù họ tự nhủ, bất luận Bách Thảo thua thảm hại thế nào, chicần Bách Thảo dốc hết sức thi đấu, họ cũng quyết không trách móc cô.

Nhưng Bách Thảo lại có thể nhanh chổng ghi điểm như vậy.

Cứ coi sư tỷ Tú Cầm không bị thương, cũng khó giành được một điểmtừ đối thủ nhanh chóng như thế! Rõ ràng thực lực Bách Thảo kém xa sư tỷ Tú Cầm, lại thua Đình Nghi một cách thê thảm, lại còn sau chuyện

https://thuviensach.vn

buồn xung quanh việclựa chọn người đại diện võ quán tham gia thi đấu, Bách Thảo bị sốc nặng, ngayđến đệ tử yếu nhất đội cơ không thắng nổi.

Nhưng, bây giờ…

Lại ghi được một điểm!

"Bách Thảo cố lên!"

"Bách Thảo tất thắng!"

Dưới sự chỉ đạo của Hiểu Huỳnh, các cô gái đội cổ động hô vang, Cólẽ… có lẽ sẽ xuất hiện kỳ tích, có lẽ Thích Bách Thảo sẽ thắng trận này!

Nhìn hai con số 1: 0 đỏ tươi trên tâm bảng ghi điểm.

Bách Thảo bàng hoàng như đang mơ, mình lại có thể ghi điểm, khôngkhó khăn như tưởng tượng, đơn giản như phản xạ tự nhiên, sau đó ghi được điểm. Ngây ngất nhìn tấm bảng, cô không nén nổi muốn bật cười, nếu sư phụ ở đây, nhấtđịnh sẽ rất vui.

Một bóng đen xộc tới, là bóng chân đối phương, mặc dù cô phản ứngcũng khá nhanh nhưng cú song phi của Trần Nhị Anh vẫn đá trúng mặt"Ẩm" như có muôn ánh sao vàng nhảy nhót!

1: 2

"Giang Bắc, Giang Bắc uy chấn hải nội!"

Nhìn thấy tỷ số lập tức đảo ngược, cổ động viên của Giang Bắc hưngphấn tột độ, hô như sấm cổ vũ cho Trần Nhị Anh! Chuyện ghi điểm ngay phút vàotrận của đổi phương xem ra chỉ là may mắn mà thôi, người của Tùng Bách ngâyngây ngô ngô, vừa rồi lại ngơ ngẩn chỉ nhìn tấm bảng ghi điểm, ngay khẩu lệnhtiếp tục thi đấu của trọng tài hình như cũng không nghe thấy.

https://thuviensach.vn

Các cổ động viên của Tùng Bách vừa rồi còn phấn khởi hoan hô vangdội, bổng ai nấy tái mặt.

Tú Cầm ngồi trên xe lăn không kìm nổi, cau mày.

Nhược Bạch vẫn không biểu hiện, chì lạnh lùng "hừ" mộttiếng.

"Bắt đầu!", trọng tài lại hạ lệnh.

Trần Nhị Anh phát động loạt lấn công về Bách Thảo như mãnh hổxuống núi khiến cô không dám phân tâm, tập trung chú ý vào trận đâu. Mấy phagiao chiến vừa rồi, cô phát hiện thực ra cách đánh của Trần Nhị Anh với cáchđánh trước đây của cô như đúc một khuôn, đều là lối tân công thục mạng, hoàntoàn không để ý đôi thủ làm gì, chỉ biết một mực tấn công!

"Phù"

Cú đá ngang của Trần Nhị Anh mang theo tiếng gió phù phù, cô cóthể cảm thấy sức mạnh của nó. Nhưng tấn công như vậy là hoàn toàn công thức, máy móc, chỉ cần xoay người là tránh được, khi Trần Nhị Anh lại dùng chiêu cũ, một củ phán kích đá hậu hoặc xuống tấn là có thể..,

"Phập!"

Giống hệt tình huống ghi điểm phút đầu trận đầu, cú phàn kích đáhậu của cô trúng vai Trần nhị Anh, cú đá đó lực khí sung mãn, Trần Nhị Anh đổthẳng xuống đệm!

2: 2

Thời gian sau đó, đệ tử của cả hai võ quán ai nấy ngồi ngây nhưtượng, cục diện trên sàn hoàn toàn nghiêng về một phía. Anh mắt Bách Thảo nhưtia diện, phán đoán chuẩn xác, hầu như phá vỡ mọi ý đồ tân công của Trần NhịAnh, luôn luôn là mỗi lần Trần Nhị Anh vừa tung chân, hoặc trong

https://thuviensach.vn

khoảnh khắc rachiêu thức cũ không thể thu chân, mà cho đối thủ một đòn chí mạng!

Trần Nhị Anh càng đánh càng cuống, càng cuống càng không có phươngpháp, giống như bị trúng bùa phép, bất chấp tất cả chỉ lao đầu tấn công!

"Phầng!"

"Phầng!"

"Phầng!"

"Phầng!"

“…”

Mỗi lần tân công đều bị Bách Thảo phản kích ghi điểm, đến khi mâyphút trước hiệp ba, tỷ số chênh lệch là l1: 2.

Giống như mèo vờn chuột

Các đệ tử của võ quán Tùng Bách ngồi xem không ai bảo ai đều nghĩđến trận tỷ thí giữa Tú Cầm và Bách Thảo trong võ quán lần trước, chỉ khác là, lúc đó Tú Cầm là mèo, Bách Thảo là chuột còn bây giờ, Bách Thảo biến thành mèo.

Chỉ hai tuân lễ ngắn ngủi mà lối tấn công của BáchThảo lại có thayđổi lớn như vậy? Các đệ tử kinh ngạc: sửng sốt, nổi kinh ngạc này thậm chí cònhơn cả nỗi xúc động khi thấy Bách Thảo sắp giành thắng lợi.

Tiến bộ nhanh đến thế.

Nhìn Bách Thảo tấn công dồn đập trên võ đài khiến Trần Nhị Anhhoàn toàn không thể đánh trả, nhìn thấy khí thế đang dần bộc lộ từ người

https://thuviensach.vn

BáchThảo, mặc dù còn manh nha chưa rõ ràng nhưng đã thấp thoáng phong độ cao thủ, một cảm giác mông lung, khó chịu vừa nảy sinh trong lòng Tú Cầm. Cô đột nhiênhiểu ra tại sao ngay lần gặp đầu tiên cô đã không thích Bách Thảo, có lẽ là vừanhìn thấy Bách Thảo, tiềm thức cô đã phát tín hiệu cảnh báo nguy cơ.

"Cho nên, cậu lựa chọn để Bách Thảo xuất chiến, khôngphải vì không có những nữ đệ tử khác mạnh hơn cô ấy, đúng không?" NhìnBách Thảo như đang thoát thai hoán cốt, Diệc Phong hứng thú hỏi NhượcBạch.

"Hừ!"

Nhược Bạch đăm đăm nhìn mỗi động tác phản kích của Bách Thảo. Lựachọn Tú Cầm xuất chiến, nếu cô ấy nản chí, không kiên tri tiếp tục tập luyện, nếuluyện Taekwondo mà vừa gặp thất bại đã nản chí từ bỏ, nêu không được sự cổ vũcủa anh đã mất tinh thần, mất tự tin, như vậy cô ấy càng không đáng để anh nhìnbằng con mắt khác.

Đến những phút cuối cùng kết thúc hiệp ba, dưới sự đạo của huấnluyện viên, Trần Nhị Anh vẫn thục mạng tấn công! Chỉ còn hy vọng cuối cùng, dùng sức mạnh thể lực sung mãn của mình tiêu hao thể lực Bách Thảo, có lẽ khiBách Thảo đã kiệt sức không còn khả năng phản kích nữa, lẽ cô sẽ có cơ hội K. O, chuyển bại thành thắng!

Nhưng khi trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc

Tỷ số chốt ở các con số 14: 4.

Trần Nhị Anh mệt rũ, mồ hôi vã ra như tắm, ngôi trên đệm thở dốcthì Bách Thảo vẫn có thể đứng thẳng, có vẻ như đánh thêm hiệp nửa cũng khôngthành vấn đề.

"Thích Bách Thảo của võ quán Tùng Bách chiến thắng!"

https://thuviensach.vn

Trọng tài vẫy tay với Bách Thảo tuyên bố thắng lợi. Các đệ tử củaTùng Bách bỗng dưng như quên tất cả. Họ đứng ngây nhìn Bách Thảo, nhìn cô trongbộ võ phục đã ngả màu vàng đứng giữa võ đài, mồ hôi dính ướt mái tóc ngắn, đennhánh, lúc này họ vẫn tưởng đang mơ, chưa tin là thật.

Bách Thảo đó.

Bách Thảo ít nói đến kỳ quặc.

Bách Thảo trong con mắt họ thực lực kém rất xa Tú Cầm.

Nhìn cô đứng thẳng, trang nghiêm, một mình trên sàn đấu, toàn thânnhư phát ra ánh sáng, cô đơn, ngạo nghễ, hoàn toàn không phải là Bách Thảo màhọ quen biết.

"Bách Thảo!"

"Bách Thảo!!!"

Không biết ai đã phá vỡ bầu không khí yên lặng không nghe thấy hơithở đó, các cô gái đội cổ động hét lên lanh lảnh, hò nhau xông lên, từng cánhtay ôm choàng Bách Thảo, vui đến phát khóc, không nói được gì, chỉ lặp lại từngtiếng, từng tiếng:

"Bách Thảo!!"

"Bách Thảo!!!"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sự chấn động, phấn kích do thắng lợi của Bách Thảo thậm chí vượtchí vượt xa niềm vui Tùng Bách năm lần liên tiếp chiến thắng!

Đã tưởng sư tỷ Tú Cầm bất ngờ bị thương, mọi hy vọng chỉ có thểđặt lên vai Nhược Bạch và Diệc Phong, nếu hai người thất bại, Tùng Bách đươngnhiên thất bại, mơ ước vượt lên đứng đầu nhóm, do vậy cũng trở nên xa vời.

Nhưng trận hôm nay, không ngờ Bách Thảo lại có thể nhanh chóng dứtđiểm với ưu thế tuyệt đối đánh bại tuyển thủ của võ quán Giang Bắc, phong tháiđó, khí thế đó khiến mọi người quên hẳn con người mới hai tuần trước còn bịcười nhạo, chỉ biết dùng sức không biết đến kỹ thuật là gì!

Thoát thai hoàn cốt!

Quả thật là kỳ tích!

Võ quán Tùng Bách náo nhiệt, hoan hỉ tiếng nói cười, hy vọng củamọi đệ tử lại được nhóm lên từ khoảnh khắc Bách Thảo giành chiến thắng!

Hoàng hôn phủ những tia sáng dịu dàng lên căn nhà gỗ nhỏ.

Sơ Nguyên đang tưới cho những cây thuốc nam dưới tấm lưới che, nghe thấy tiếng chân gấp gáp, nôn nóng, xúc động như tiếng chân nai chạy

https://thuviensach.vn

trêncon đường nhỏ mỗi lúc một gần, khi anh ngẩng đầu thì Bách Thảo đã đứng trướcmặt thở hổn hển. Mặt đỏ ửng, ngực phập phồng, thở như kéo bễ, có vẻ như cô đãchạy rất nhanh, thẳng một mạch đến đây.

“Em thắng rồi!”

Giọng nói mang hơi thở gấp, cô xúc động nhìn anh, mắt sáng nhưsao, toàn thân tràn ngập hân hoan, sung sướng.

Sơ Nguyên cười, nói:

“Chúc mừng em”.

“14: 4, em đánh bại Trần Nhị Anh của võ quán Giang Bắc!”

Bách Thảo vui đến nỗi mỗi tế bào như căng tràn, nhìn ánh mắt vuicười dịu dàng của anh, mặt cô càng đỏ. Mặc dù hơi xấu hổ khi mình vừa mới thắngmột trận đã vội vàng khoe ngay với anh, nhưng thật sự rất muốn nói với anh, muốn anh chia sẻ niềm vui tột bậc.

Sơ Nguyên mỉm cười, vuốt tóc cô.

“… Em đi đây, ăn cơm xong còn phải tập tiếp.” Được bàn tay ấm ápcủa anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc, mặt cô đột nhiên càng đỏ, nóng ran. Khôngthể kìm chế, cô vội chạy đi, được mấy bước lại đứng lại, ánh mắt chờ đợi longlanh nhìn anh, nói: “… Sư huynh Sơ Nguyên, huynh có đi xem thi đấu không?”.

Những trận thi đấu Taekwondo…

Rất lâu rồi anh không xem.

Gió xuân lướt qua những luống cây thuốc, thoảng mùi ngai ngái củađất ẩm và mùi thuốc nam hòa quyện, khi Sơ Nguyên định thần trở lại, cô đã chạyxa, hầu như không nhìn thấy nữa.

https://thuviensach.vn

* * *

Buổi tối, trong phòng tập, Nhược Bạch vẫn giữ vẻ lãnh đạm thườngngày.

Các đệ tử ùa vào, đua nhau muốn tập đôi cùng với Bách Thảo đều bịanh đuổi đi, khép cánh cửa có dán những tấm giấy che bớt ánh sáng, bên trongchỉ còn Bách Thảo và Hiểu Huỳnh, Diệc Phong và anh tập luyện. Để đội nhà chiếnthắng, Hiểu Huỳnh quyết tâm phát huy tinh thần một: không sợ mệt; hai: không sợđau, chỉ cần Bách Thảo có thể lại tiếp tục thi đấu tốt các trận đấu sau mộtcách xuất sắc như vậy, cô sẵn sàng làm tất cả. Nhưng suốt nửa tiếng tập luyệnsau đó, Hiếu Huỳnh vẫn luôn mồm kêu khổ. Dù Bách Thảo chủ động tấn công, haybản thân chủ động tấn công, Bách Thảo phòng thủ phản kích hầu như mỗi pha phốihợp đều kết thúc bằng cảnh cô bị Bách Thảo đá ngã trên đệm.

Xương cốt toàn thân như rời ra.

Nhìn Hiếu Huỳnh nằm bẹp trên đệm, luôn miệng rên rẩm, không thểdậy được, Nhược Bạch đành cho cô nghỉ mười phút.

“Chỗ này có đau không?”

Hiếu Huỳnh ngây người, nghiêng đầu nhìn Bách Thảo đang xoa bóp vaicho mình, bỗng dưng ngớ ra, hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của Bách Thảo. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao Bách Thảo có thể tiến bộ một cách kinhngạc đến vậy, chắc chắn không đơn giản là kỳ tích trên trời rơi xuống.

Hình dung lại trận đấu buổi chiều, mường tượng lại cảm giác vừaluyện tập với Bách Thảo… cô có cảm giác, có vẻ như tất cả đều nằm trong dự tínhcủa Bách Thảo, mình ra chân thế nào, định tấn công ra sao, Bách Thảo đều đã sẵnsàng chờ đợi, một đòn chuẩn xác ngay!

https://thuviensach.vn

Ái, từ từ thôi…

“A… Cho nên có thể nói thần công của cậu luyện thành rồi đúngkhông?!”

Hiếu Huỳnh cao hứng hét to:

“Chế địch dĩ tiên cơ! Trước khi xuất chiêu nhìn thấu được ý đồ củađối thủ! Bách Thảo, cậu đã làm được, đúng không! Cho nên cậu mới trở nên lợihại như vậy! Trời ơi, Bách Thảo giỏi quá, cậu là thiên tài đấy!”

“La hét gì vậy!”

Đang tập với Diệc Phong lại bị quấy rầy, Nhược Bạch cau mày, nóinhỏ. Hiếu Huỳnh sợ hãi rụt đầu, không dám nói gì nữa. Liếc nhìn Bách Thảo dángvẻ bối rối, ngồi cạnh Hiếu Huỳnh, Nhược Bạch nói vẻ dửng dưng:

“Không nên mới thắng một trận đã quên hết tất cả”.

Nhìn thấy Nhược Bạch tiếp tục luyện tập với Diệc Phong, vỗ vỗ mấycái ngực nén nỗi kinh ngạc, Hiểu Huỳnh thở dài, hạ giọng tiếp tục câu chuyệndang dở:

“Này, bây giờ mới thấy câu nói của người xưa có công mài sắt cóngày nên kim là rất có lý.”

“Hả?”

Bách Thảo ngây người.

“Cậu thấy đấy, cậu thần công đại thành, trong trận đấu hôm nay đạiphát thần uy, đánh bại Trần Nhị Anh của Giang Bắc một cách thoải mái, dứtkhoát. Đối phó với những đòn tấn công vừa rồi của mình càng dễ như trở bàn tay, như Phật tổ Như Lai đối phó với Tôn Ngộ Không, bất luận mình chuẩn bị xuấtchiêu nào đều trong lòng bàn tay cậu, đúng không?”

https://thuviensach.vn

“Đó không phải là thần công”.

…

Mặc dù trên thế giới không có hai chiếc lá giống hệt nhau, nhưngngười ta vẫn không ngộ nhận lá cây là bươm bướm. Mặc dù khi dùng cùng một đònchân, nhưng tư thế của mỗi người hoàn toàn khác nhau. Nhưng rốt cuộc cái mà họchuẩn bị ra đòn vẫn cùng một thế đá.

…

Lúc đầu cô không hiểu, mỗi lần thay đổi đối thủ đều dò dẫm tìmhiểu lại, hơn nữa thường phán đoán sai, nhưng cùng với thời gian cảm giác cũngtrở nên ngày càng nhanh nhạy, chuẩn xác. Hôm nay, đối diện với Trần Nhị Anh, docách đánh của Nhị Anh tương đối đơn giản thiếu biến hóa nên rất dễ đối phó.

Đột nhiên…

Lòng xao động!

Liếc nhanh về phía Nhược Bạch, thì ra…

“Tại sao cậu có thể luyện thành thần công!” Hiểu Huỳnh than thở: “Mình cũng biết phương pháp luyện thần công này cùng lúc với cậu, nhưng tại saomình không luyện được?”. Hiểu Huỳnh buồn não ruột, tại cô không luyện, nếukhông bây giờ mình cũng trở nên lợi hại lắm rồi.

Đăm đăm nhìn bóng Nhược Bạch và Diệc Phong đang tập, Bách Thảothoáng lơ đãng, buột miệng nói:

“Đúng thế, tại sao?”

“Tại vì…” Hiểu Huỳnh suy nghĩ một lát, uống mấy ngụm nước, cuốicùng, vẫn giọng rầu rĩ: “Tại vì vất vả quá, bị đá đau như vậy, hơn nữa

https://thuviensach.vn

cònkhông biết bị đá như thế liệu có luyện thành không, cũng chỉ có cái đồ ngốc nhưcậu mới đi luyện cách đó".

Bách Thảo cười, tiếp tục xoa bóp vai cho Hiểu Huỳnh.

"Nói cậu ngốc, vậy mà cậu luyện được thật! Cho nên mới nói, cócông mài sắt có ngày nên kim, không có chuyện bánh nhân thịt từ trên trời rơixuống!" Hiểu Huỳnh tiếp tục cảm thán: "Thiên tài là dựa vào nỗ lực mà có, đằngsau thiên tài là bao nhiêu mồ hôi công sức, thà khâm phục sự khổ luyện của họcòn hơn đố kỵ cái may mắn của họ…". Hiểu Huỳnh lầm bầm một chuỗi triết lý nhânsinh.

Thấy vẻ ngưỡng mộ của Hiểu Huỳnh, Bách Thảo nói: "Bây giờ cậu bắtđầu tập cũng chưa muộn, mình có một chút tâm đắc thế này, khi cậu quan sát đốithủ…".

"Mình không thèm!" Hiểu Huỳnh không hứng thú, ngắt lời cô. "Ồ, vaiđược xoa bóp dễ chịu thật. Bị cậu đá lên đá xuống cả nghìn lần mà chắc gì đãluyện thành, mình không chịu được cái khổ đó! Hì hì, đằng nào mình…mình cũngkhông định trở thành một cao thủ Taekwondo, chỉ cần sau này thi đỗ một trườngđại học tầm tầm nào đó, giúp sư phụ quản lý võ quán, làm cho danh tiếng của võquán Tùng Bách càng ngày càng vang xa, vậy là hoàn thành mộng ước lớn nhất đờimình rồi!"

"Bắt đầu luyện tập!"

Nhược Bạch không quay đầu, lạnh lùng cắt ngang chuyện gẫu của haingười. Hiểu Huỳnh còn luyến tiếc chưa chịu đứng lên, nhưng nghĩ tới ngày maiBách Thảo phải tiếp tục thi đấu, lập tức trở nên phấn chấn!

"Nào!"

Hiểu Huỳnh thủ thế, gọi Bách Thảo. Chỉ cần ngày mai Bách Thảo tiếptục chiến thắng, chịu khổ luyện với Bách Thảo một buổi tối có là gì!

https://thuviensach.vn

Nhưng mười phút sau, hùng tâm tráng khí của Hiểu Huỳnh quyết tâmtập cả một buổi tối với Bách Thảo, một lần nữa lại xẹp lép, Hiểu Huỳnh lại nằmbẹp trên đệm không dậy được.

Thấy Hiểu Huỳnh quả thật đã mệt đến mức chỉ có thể ngồi thở, NhượcBạch cau mày, đành để cô cùng với Diệc Phong trở về phòng trước, còn mình ở lạicùng tập với Bách Thảo.

Đêm tối.

Trong phòng tập thênh thang chỉ có hai người.

“Đá trước!”

“Đá sau!”

“Đá ngang!”

Giống như tối hôm trước, Nhược Bạch giơ cao tấm bia chân để BáchThảo liên tục đá, luyện tập đòn chân cơ bản, sắc mặt dửng dưng, hình như khôngcó bất kỳ lời nào muốn nói với cô. Bách Thảo cũng không dám mở miệng, chỉ làmtheo khẩu lệnh của anh, chuyên chú nhằm tấm bia trong tay anh đá tới!

Mấy chục thế đá đã tập xong, mồ hôi ướt đẫm võ phục, hơi thở khôngđều, cô cúi người, hai tay chống đầu gối thở gấp, nhưng không dám kêu mệt mộttiếng.

“Hôm nay tập đến đây thôi.”

Nhược Bạch bỏ tấm bia xuống, nhìn Bách Thảo người đẫm mồ hôi, lạinói: “Hôm nay em không cần quét dọn vệ sinh, về nghỉ đi.”

“Không sao, em có thể làm được!”, cô vội đáp.

https://thuviensach.vn

Anh cau mày, không nói thêm nữa, quay người rời khỏi phòng tập.

“Sư huynh Nhược Bạch!”

Cô lấy hết dũng khí gọi anh, nói với bóng người dừng lại cách đómấy bước:

“Xin lỗi, lần trước anh lựa chọn sư tỷ Tú Cầm xuất chiến, em khôngnên chất vấn quyết định đó. Mong anh thứ lỗi.”

Nhìn thấy Trần Nhị Anh chỉ biết dụng sức trên sàn đấu, cô đã hìnhdung trong cuộc thi lựa chọn đại diện của võ quán lần trước, bản thân mình cũngđúng như vậy, cô hiểu vì sao lúc đó Nhược Bạch lại lựa chọn Tú Cầm.

Lưng Nhược Bạch hơi thẳng lên một chút.

“Còn nữa…”, cô cắn môi, giọng bất an, “cảm ơn anh vì muốn cho emcó nhiều cơ hội quan sát đối thủ, đã liên tục thay đổi người phối hợp”.

Ánh trăng lọt vào qua cánh cửa giấy khép hờ.

Lưng võ phục của Nhược Bạch cũng đầy những vệt mồ hôi, gió đêmthổi tới, mái tóc hơi bết của anh dính vào thái dương.

“Chỉ cần em làm tốt những việc cần làm là được”. Giọng Nhược Bạchkhông thể hiện bất kỳ tâm trạng nào.

Sau đó, bóng anh lẫn vào ánh trăng.

* * *

Nếu trận thắng đầu tiên của cô còn có thể coi là may mắn thì trongtrận đấu ngày hôm sau với võ quán Kim Xương, Bách Thảo thể hiện vô cùng xuấtsắc và chiến thắng với tỷ số 7: 3 đã khiến các đệ tử của võ quán Tùng Bách hoàntoàn tâm phục khẩu phục.

https://thuviensach.vn

Thắng liền sáu trận.

Sau đó võ quán Tùng Bách gặp võ quán Áo Tĩnh thực lực yếu nhấtnhóm, thua liên tiếp trong nhóm thứ sáu. Trong hiệp hai, với một cú đạp xuốngtấn dứt khoát, Bách Thảo đã khiến đối thủ ngất xỉu, thắng KO!

Thắng liền bảy trận!

Càng đánh càng hăng, suốt chặng đường, thế như chẻ tre, cùng vớinhững cái vẫy tay của trọng tài ra hiệu cô chiến thắng, Thích Bách Thảo của võquán Tùng Bách liên tiếp chiến thắng, tên tuổi nổi như cồn, thu hút chú ý củacác võ quán.

Cuộc đấu vòng loại đã tiến vào nửa sau, tình hình xếp hạng ở cácnhóm cũng dần rõ ràng, những võ quán có khả năng lọt vào vòng sau bắt đầu đuanhau quan sát đối thủ có thể sẽ gặp trong trận đấu sắp tới. Khi Thích Bách Thảothi đấu, các tuyển thủ và đệ tử các võ quán khác đứng quây quanh sàn đấu quansát cô ngày càng đông, thậm chí các đệ tử của võ quán Nhật Thăng còn quay videotrận đấu của cô để làm tư liệu nghiên cứu chuẩn bị ứng phó.

Ngày hôm đó, Tùng Bách giao chiến với võ quán Nhật Thăng.

Nhật Thăng là một trong tám đội mạnh nhất cuộc thi đấu năm ngoái, thực lực rất mạnh. Trước khi cuộc thi bắt đầu, Tùng Bách từng có một trận đấugiao hữu với Nhật Thăng, trong ba trận, ngoài Nhược Bạch may mắn thắng một trận, Diệc Phong và Tú Cầm đều thua.

Hiện nay, võ quán Nhật Thăng và võ quán Tùng Bách đều có thànhtích bảy trận thắng liên tiếp, cùng đứng thứ nhất trong nhóm, tuy nhiên, NhậtThăng dẫn đầu với tổng số trận toàn thắng. Cho nên, trận đấu hôm nay, quyếtđịnh tới thứ tự của các đội trong nhóm thứ sáu xem ai sẽ đứng đầu nhóm!

https://thuviensach.vn

“Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!”

“Nhật Thăng vô địch! Nhật Thăng vô địch!”

Tiếng hò reo cổ vũ của những cổ động viên hai đội vang lên khôngngớt, cuộc đấu giữa hai đội mạnh nhất nhóm sáu cũng thu hút sự chú ý của rấtnhiều võ quán khác. Bắt đầu từ hiệp một, khi Diệc Phong lên sàn, không khí đãnóng lên nhanh chóng!

“Sư huynh Diệc Phong cố lên!”

Hiểu Huỳnh dẫn đầu các cổ động viên ra sức hò hét, nhưng tuyển thủcủa võ quán Nhật Thăng thực sự rất mạnh. Từ hiệp ba, Diệc Phong đã dùng hết sứclực, nhưng cuối cùng vẫn thua với hai điểm chênh lệch.

Ngồi cạnh sàn đấu, Diệc Phong buồn bã ngửa cổ tu nước ừng ực. Cácđệ tử của Tùng Bách ngồi im như chết, còn các cổ động viên của Nhật Thăng nhảylên hò reo, vây chặt hoan hô chúc mừng sư huynh của mình đã chiến thắng.

“Không hề gì.”

Nhược Bạch vỗ vai Diệc Phong.

Sau khi trọng tài điểm danh hai nữ đệ tử đại diện của hai võ quántham gia thi đấu trận thứ hai, Bách Thảo đang ở bên ngoài sàn, tiếp tục khởiđộng. Hiểu Huỳnh và đồng đội vây quanh vẻ căng thẳng, họ vừa muốn Bách Thảonhất định phải nỗ lực, nhất định phải chiến thắng, vừa sợ gây cho cô áp lực lớnsẽ ảnh hưởng tâm lý thi đấu của Bách Thảo, vì vậy không ai dám nói gì, chỉ nhìncô khởi động xong ngồi xuống là tất cả lập tức ào ra xoa bóp vai, cánh tay vàchân cho cô.

Đây là trận có tính quyết định.

https://thuviensach.vn

Nếu Bách Thảo cũng thua trận này, coi như Tùng Bách thua, trongkhi chỉ còn lại trấn đấu cuối cùng vào sáng ngày mai, vị trí đứng đầu nhóm sáucủa Nhật Thăng về cơ bản được xác lập. Mặc dù sau những trận đấu vòng loại, mười sáu đội lọt vào vòng sau sẽ rút thăm, chia lại các nhóm đấu, xếp thứ nhất, thứ hai trong nhóm không quan trọng lắm, nhưng thứ tự trong nội bộ nhóm cũngliên quan nhiều tới danh dự của võ quán!

“Bách Thảo!”

Diệc Phong gọi Bách Thảo lúc đó đang đi về phía sàn đấu, chìa bàntay phải ra khiến cô ngớ người, cũng chìa tay phải, “đét” một tiếng, Diệc Phongđập vào tay cô.

“Cố lên!”

Nhược Bạch cũng chìa tay ra, tay ba người đập vào nhau.

“Cố lên!”, anh trầm giọng nói.

Hít một hơi thật sâu, bàn tay phải vẫn còn hơi ấm của bàn tayNhược Bạch, Bách Thảo đi lên sàn đấu. Sau khi cúi chào trọng tài và đối thủPhong Bình của võ quán Nhật Thăng.

“Hây!”

“Hây!”

Hai nữ tuyển thủ lập tức triển khai đợt tấn công đầu tiên, trậnđấu bắt đầu.

Trong nhà thi đấu thành phố, các khu vực đều đang diễn ra nhữngtrận đấu quyết liệt, tiếng hò reo cổ vũ vang trời. Các đệ tử của võ quán ToànThắng đang ngồi chờ đến lượt thi đấu với võ quán Phổ Hải ở nhóm thứ tư, ngẩng đầulà có thể nhìn thấy cách đó không xa, hơi chếch một chút

https://thuviensach.vn

là nơi thi đấu củanhóm thứ sáu, nữ tuyển thủ đại diện cho võ quán Tùng Bách tiến ra giữa sàn đấu, chính là Thích Bách Thảo, đã sống cùng họ sáu năm.

Trên người vẫn vận bộ võ phục ngả màu.

Người luôn bị họ bắt nạt, luôn bị họ coi thường, khinh rẻ, khôngđược chào đón, giống như kẻ lạ loài, người luôn lặng lẽ đứng cuối hàng ngũ, lạichính là Thích Bách Thảo - nữ tuyển thủ đại diện cho võ quán Tùng Bách thi đấuvới Phong Bình của võ quán Nhật Thăng, tư thái bình thản lạnh lùng, lặng lẽ tỏasáng kia sao?

“Thích Bách Thảo!”

“Thích Bách Thảo! Bách Thảo chiến bách thắng!”

Các cổ động viên và đệ tử của võ quán Tùng Bách ào lên, Bách Thảolại được một điểm, từ xa các đệ tử của Toàn Thắng còn kịp nhìn thấy tấm bảngbáo tỷ số 3: 1 là tỷ số kết thúc hiệp một. Bách Thảo toàn thân đẫm mồ hôi, trởvề chỗ nghỉ, Diệc Phong đưa khăn bông cho cô, đại sư huynh Nhược Bạch của võquán Tùng Bách đưa nước cho cô, các nữ cổ động viên của Tùng Bách vẫy những quảcầu hoa sặc sỡ vừa nhảy vừa hò reo với cô, Bách Thảo vừa uống nước vừa bẽn lẽnmỉm cười với họ.

Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy nụ cười của Bách Thảo.

Quang Nhã ngơ ngẩn nhìn từ xa, nụ cười bẽn lẽn, nhưng lại như tỏasáng. Sống cùng trong võ quán bằng ấy năm, cô đã tưởng Bách Thảo không biếtcười, suốt ngày lặng lẽ như một người lập dị, lúc nào cũng chỉ mặc duy nhất mộtbộ võ phục, ương ngạnh cố chấp như một con bò, cho nên trong cuộc đời ngoàingười cô ghét nhất đó thì người kia chính là Thích Bách Thảo.

Đúng vậy cô rất ghét Thích Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

Con người đó mang đến cho Toàn Thắng nỗi nhục đến giờ vẫn chưa rửađược, nhưng Thích Bách Thảo lại một lòng một dạ nhận ông ta là sư phụ. Conngười đó đáng bị khinh bỉ, đáng phải trả giá cả cuộc đời cho sai lầm của mình, nhưng do có Thích Bách Thảo luôn ở bên như một con đỉa nên không đến nỗi quá côđơn.

Mỗi lần nhìn thấy dáng hiền từ của người đó nói chuyện với ThíchBách Thảo, mỗi lần nhìn thấy Bách Thảo đứng bên cạnh ông ấy như con gái, cô lạivô cùng căm ghét cả hai.

Nhưng khi Bách Thảo bị đuổi đi.

Nhìn thấy Bách Thảo vào võ quán Tùng Bách dường như được hồi sinh, vẻ vang sáng chói, ngày càng được nhiều người chú ý, lúc này khi nhìn thấy cácđệ tử của Tùng Bách vây lấy cô ta nói cười, nụ cười bẽn lẽn nở ra bên khóemiệng Bách Thảo…

Còn cái người ở võ quán Toàn Thắng thì tóc đã bạc nhiều, thân hìnhcô đơn càng thêm già nua…

Cô càng căm ghét Thích Bách Thảo.

“A! Bách Thảo!”

“Bách Thảo! Thắng rồi! Chúng ta thắng rồi!”

Tiếng hét, tiếng hô kinh thiên động địa từ phía bên kia truyền đến, Quang Nhã nhìn ra, phát hiện trận đấu của Bách Thảo đã kết thúc với tỷ số 7: 4, Bách Thảo chiến thắng Phong Bình của võ quán Nhật Thăng. Bách Thảo đang đượccác đệ tử của Tùng Bách ôm chặt tung hô, Phong Bình cũng rất đường hoàng đếntận nơi chúc mừng đối thủ, Bách Thảo cúi đầu hành lễ với Phong Bình. Từ phía xanhư cảm nhận được cái nhìn của cô, trong đám đông Bách Thảo ngẩng đầu, nhìn vềphía cô…

https://thuviensach.vn

Quang Nhã nghiến răng ngoảnh mặt đi!

Mới thắng một trận, cũng đáng khoe khoang sao, Bách Thảo, kẻ phảnbội! Chính Toàn Thắng đã nuôi dưỡng cô ta, dạy cô ta Taekwondo, cứ coi như… cứcoi như Toàn Thắng đuổi cô ta, cô ta cũng không thể đại diện cho Tùng Bách thamgia thi đấu!

Một sự tủi thân và phẫn nộ kỳ lạ khiến Quang Nhã đột nhiên muốnkhóc.

Cô hận tất cả những người mang đến nỗi nhục cho Toàn Thắng, phảnbội Toàn Thắng, bao gồm cả người đó, cả Thích Bách Thảo, cả sư tỷ Lê Lam!

Trận đấu giữa võ quán Toàn Thắng và võ quán Phổ Hải bắt đầu.

Các cổ động viên của Phổ Hải gào thét vang trời, các đệ tử củaToàn Thắng cố lấy tinh thần hét mấy tiếng cổ vũ, nhưng nhìn Trọng Hòa bị đốithủ đánh không thể phản kích, họ đành ngây người không hô được một tiếng nàonữa.

Đến giờ tổng cộng đã có bảy trận đấu.

Toàn Thắng trận nào cũng thua.

Không được điểm nào.

Đứng cuối nhóm.

Họ vốn không hy vọng võ quán Toàn Thắng có thể vượt lên đứng nhất, nhì trong nhóm. Họ chỉ hy vọng đánh tốt hơn năm ngoái một chút, dẫu thắng mộttrận cũng được, họ không muốn bị các võ quán khác chế giễu là “Toàn Thắng, ToànThắng, toàn không thắng”.

Nhưng ngay trước cuộc thi đấu, sư tỷ Lê Lam lại đột nhiên rời khỏivõ quán, đầu quân cho võ quán Thanh Hà. Quang Nhã không hề có kinh nghiệm vẫnbuộc phải xuất chiến, thực lực của Toàn Thắng càng yếu hơn.

https://thuviensach.vn

Thất bại với tỷ số chênh lệch lớn, Trọng Hòa kết thúc trận đấu củamình.

Quang Nhã đi lên sàn đấu.

Thắt lại đai lưng, cúi chào trọng tài và đối thủ, ánh mắt một lầnnữa lại nhìn về phía sau, nơi thi đấu của võ quán Tùng Bách. Nhược Bạch cũngthắng, các đệ tử của Tùng Bách không nén nổi xúc động, thậm chí có mấy cô gáitrong đội cổ động bật khóc. Thực sự là một niềm hân hoan vui sướng, trong cáibiển sung sướng đó, không nhìn thấy Bách Thảo, có lẽ là do bị các đệ tử TùngBách quây chặt…

“Bắt đầu!”

Tiếng trọng tài tuyên bố, giơ tay ra hiệu trận đấu bắt đầu.

“Phổ Hải cố lên! Phổ Hải cố lên!”

Bên cạnh sàn đấu đều là tiếng cổ vũ của võ quán Phổ Hải.

Các đệ tử của Toàn Thắng tiu nghỉu, đứng im, nhiều đệ tử thậm chíđã quay mặt đi, không muốn nhìn Quang Nhã hết lần này đến lần kia bị đá gục. Trọng Hòa dường như vừa rồi đã bị đánh đến tê liệt, ngơ ngẩn nhìn tấm biển báotỷ số không hề thay đổi của Quang Nhã.

“Phập!”

Thấy Quang Nhã một lần nữa bị Mai Linh tung chân đá hậu, trúngngười, bò trên đệm mãi không đứng dậy được, các đệ tử của Phổ hải cười rộ lên!

“Sư tỷ Mai Linh, người ta không đánh nổi nữa rồi, dứt khoát KO đi, để người ta sớm nghỉ ngơi dưỡng thương!”

Không biết đệ tử nào của Phổ Hải lên như vậy khiến các đệ tử khácũng cười rộ tới tấp phụ họa.

https://thuviensach.vn

“Đúng rồi K. O đi!”

“K. O!”

“K. O! K. O!”

“K. O! K. O!”

Trong tiếng hô đều đặn K. O của các cổ động viên đội Phổ Hải, QuangNhã gắng gượng đứng lên, còn chưa kịp tránh mấy cú phản kích lại bị một cú nữađá ngã.

Tiếng hò hét.

Tiếng cười rộ.

Quang Nhã một lần nữa loạng choạng từ trên đệm đấu đứng dậy, miệngcó mùi máu tanh tanh, tiếng hò hét cổ vũ của các đệ tử Phổ Hải muốn cô bị KOchấn động màng nhĩ, khiến tai cô ù đặc. Cố nhìn đồng đội của mình, mặt ai nấysa sầm, tuyệt vọng.

Trong lòng cô cũng tuyệt vọng như thế.

Có lẽ, cô hoàn toàn không nên tập Taekwondo, có lẽ cô hoàn toàn khôngcó tư chất tập Taewondo, bảy trận thi đấu không trận nào thắng, với bất kỳ đốithủ nào cô cũng không đánh nổi.

“K. O! K. O!”

“K. O! K. O!”

Nghe thấy tiếng hét đầy kích động của các cổ động viên võ quán PhổHải, Quang Nhã đột nhiên tuyệt vọng rã rời, ngây người nhìn trọng tài phát khẩulệnh tiếp tục thi đấu, cô đã mất khả năng phản ứng. Thậm chí ai cũng có thểnhận ra trận thua không thể tránh khỏi của cô, không chỉ võ

https://thuviensach.vn

quán Phổ Hải, ngaycả các đồng đội Toàn Thắng, ngay bản thân cô cũng biết mình thua là tất yếu.

Bảng ghi điểm số của cô vẫn là số 0.

Mai Linh hét lên một tiếng, phi chân tấn công! Vậy thì thi đấutiếp còn có ý nghĩa gì, đằng nào Toàn Thắng cũng không còn bất kỳ khả năng bứtphá nào nữa, cô đứng trên sàn đấu càng lâu, con số 0 nhục nhã kia sẽ dừng lạicàng lâu trên bảng số.

Đờ đẫn, Quang Nhã nhìn bóng chân ra đòn nhanh như chớp.

Vậy thì bị K. O thôi…

“Quang Nhã cố lên!”

Trong lúc tê dại chờ đợi bị đá gục, một giọng cổ vũ đột nhiên vanglên khiến Quang Nhã giật mình như vừa tỉnh mộng. Né tránh một cách vô thức đòntấn công của Mai Linh, nhưng vẫn bị đá trúng, ngực đau nhói, loạng choạng mấybước mới đứng vững.

0: 11

Tỷ số trên bảng lại thay đổi.

Là ai đã cổ vũ mình, giọng nói như quen quen, lại như chưa bao giờnghe thấy. Quang Nhã ngây người nhìn về phía phát ra tiếng nói, các đệ tử củaToàn Thắng đang ủ rũ cũng quay đầu nhìn, tiếng nói đó là từ bên cạnh họ phátra…

Môi mím chặt.

Một đôi mắt mở to như mắt nai.

Ánh mắt quật cường.

https://thuviensach.vn

Cô ta vẫn để tóc ngắn, vẫn bộ võ phục cũ, tay nắm lại, khi trọng tàihô khẩu lệnh tiếp tục thi đấu, cô ta một lần nữa hét to với Quang Nhã:

“Quang Nhã cố lên! Không bao giờ nói thua!”

Cô ta đang khoe khoang!

Ngọn lửa phẫn nộ đột ngột bùng cháy trong lòng mỗi đệ tử của ToànThắng! Đại diện cho Tùng Bách thi đấu, cũng giành được mấy trận thắng, đến nhạobáng Toàn Thắng liên tiếp thất bại sao? Họ không muốn sự cổ vũ giả nhân giảnghĩa đó! Đã bị họ tận tay đẩy ra khỏi cổng võ quán, bị đuổi khỏi Toàn Thắng, cô ta nhất định sẽ rất hận, cô ta nhất định rất hả hê khi nhìn thấy họ thảm bạinhư vậy, cô ta tuyệt đối không thật lòng cổ vũ, cố ý dùng thắng lợi của bảnthân để nhạo báng họ!

“K. O! K. O!”

“K. O! K. O!”

“Quang Nhã cố lên!”

“Quang Nhã cố lên!”

Như không nhận ra những ánh mắt thù hận của các đệ tử Toàn Thắng, Bách Thảo tiếp tục gào to, dùng một giọng đơn độc đối chọi với tiếng hô đồngloạt của các cổ động viên Phổ Hải.

“Giả nhân giả nghĩa!”

“Cút đi!”

“Cút về Tùng Bách đi!”

“Câm mồm! Quang Nhã không cần mày cổ vũ!”

https://thuviensach.vn

Các đệ tử Toàn Thắng phẫn nộ chửi rủa, có mấy đệ tử thậm chí xônglên mấy bước định đuổi cô, cũng không biết vì sao lúc này họ vô cùng căm hậntiếng cổ vũ của cô dành cho Quang Nhã!

“Vậy sao mọi người không cổ vũ cho cô ấy?”

Bách Thảo cũng phẫn nộ nhìn họ, ánh mắt căm giận, lạnh tanh quétqua mặt từng người:

“Vì sao thấy Quang Nhã thi đấu khó khăn như vậy, khi bị người takêu gào KO mà các người không một tiếng cổ vũ!”

Từ khi Tùng Bách kết thúc thi đấu, ánh mắt cô không thể nào rờikhỏi nơi thi đấu của võ quán Toàn Thắng.

Không liên quan đến cô.

Cô đã không còn ở Toàn Thắng nữa.

Không muốn nhìn nữa, rất muốn cùng với các đệ tử của Tùng Báchcùng hò reo ăn mừng chiến thắng. Nhưng khi nhìn thấy Quang Nhã liên tục bị đángã, thậm chí không hề có ý chí phản kích, cơ hồ chỉ muốn trận đấu kết thúcthật nhanh, một ý nghĩ khiến cô tức ngực, không thể nào kìm chế…

Đó là một đội ngũ không hề có ý chí vươn lên, họ đã mặc nhiên chấpnhận kết cục thất bại, ngay một tiếng hô, một lời cổ vũ cũng không có, họ đãhoàn toàn muốn bỏ cuộc!

“Sư tỷ Bách Thảo, sư tỷ Quang Nhã đã thua quá nhiều, không thểthắng được nữa…” Một nữ đệ tử người nhỏ bé của Toàn Thắng đột nhiên bật khóc. “,,, Không phải chúng em không cổ vũ…nhưng dù có cổ vũ cũng chẳng ích gì… chúngem năm nay toàn thua, trận nào cũng thua…”

“Không được gọi nó là sư tỷ!”

https://thuviensach.vn

“Nó là kẻ phản bội võ quán Toàn Thắng!”

Các đệ tử của Toàn Thắng tức giận chỉ trích khiến cô bé bật khóc.

Bách Thảo cắn môi, hai tay nắm rất chặt. Không muốn tranh cãi mìnhkhông phải là kẻ phản bội, nhìn Quang Nhã trên võ đài bị bủa vây trong nhữngtiếng hét đòi KO của các cổ động viên đối phương, mắt cô tối sầm… hạ giọng nói: “Các người thích nói gì cứ việc, đó là chuyện của các người. Còn tôi muốn cổ vũcho Quang Nhã hay không cũng là chuyện của tôi!”.

“Quang Nhã cố lên!”

“Quang Nhã cố lên!”

Tiếng cổ vũ lẻ loi không hề bị tiếng hò reo của các cổ động viênPhổ Hải lấn át, hình như cô đã dốc toàn bộ sức lực để hô, cô muốn thông quatiếng hô đó đem lại toàn bộ sức mạnh của mình truyền cho Quang Nhã!

Né tránh đòn tấn công của Mai Linh, nghe thấy từng tiếng hô độngviên của Bách Thảo, lại hoàn toàn không thể giả bộ không nghe thấy, Quang Nhãđột nhiên muốn khóc. Không muốn nghe lời động viên của một kẻ phản bội! Nhưngcũng không thể thua một cách nhục nhã trước mặt kẻ đó!

“Hây!”

Hét lên một tiếng kinh người, trong tiếng ào lên kinh ngạc của cácđệ tử Phổ Hải, Quang Nhã vốn thậm chí đã sẵn sàng chịu thua, đột nhiên lần đầutiên chủ động tấn công.

“Bách Thảo…”

Bình Bình không hiểu chuyện gì ngoái đầu nhìn đồng đội xung quanh, thấy họ đều ngẩn người nhìn Bách Thảo. Bách Thảo đại diện cho Tùng

https://thuviensach.vn

Bách vừagiành chiến thắng, lại đứng bên cạnh nơi thi đấu của Toàn Thắng, hò hét cổ vũcho người của Toàn Thắng.

Hiểu Huỳnh buồn bã.

Cảm thấy một chút chua chát.

Chính Toàn Thắng đã đuổi Bách Thảo, vì sao còn chạy đến cổ vũ chohọ? Lẽ nào trong lòng Bách Thảo, Toàn Thắng vẫn rất quan trọng hay sao?

Thấy các cô gái trong đội cổ động nhìn về phía Bách Thảo, vẻ mặtkhác lạ, Diệc Phong nhìn theo ánh mắt họ, ngáp một cái uể oải, nói:

“Nếu vừa đến võ quán mới đã quên ngay võ quán cũ, như vậy dù cógiành được nhiều thắng lợi cho Tùng Bách đến mấy cũng sẽ bị coi thường”.

Nhược Bạch cũng nhìn ra.

Cạnh sàn thi đấu của Toàn Thắng, Bách Thảo đang nắm chặt hai tay, một mình cố sức gào thật to, giống như một người lính đơn độc trên chiếntrường.

“Mình đi giúp cậu ấy!”

Bị lời nói của Diệc Phong thức tỉnh, Hiểu Huỳnh cảm thấy xấu hổ vìsự hẹp hòi vừa rồi của bản thân, liền cầm quả cầu hoa của mình, lấy luôn cả quảcầu của Bách Thảo, chạy thật nhanh.

“Quang Nhã cố lên! Quang Nhã cố lên!”

Cổ họng khô đắng, đau buốt, nói khó khăn, thể lực cũng tiêu haorất nhiều trong trận thi đấu vừa rồi, lúc này, mỗi âm thanh phát ra đều giốngnhư có lưỡi dao cứa vào cổ họng. Nhưng, nhìn Quang Nhã hình như

https://thuviensach.vn

đã lấy lại đượcý chí chiến đấu, mặc dù lại bị Mai Linh đá trúng, ghi điểm, nhưng cuối cùngcũng bắt đầu nỗ lực tấn công, không còn đờ đẫn chờ đợi thất bại, Bách Thảo cảmthấy đau đớn của mình hình như dịu bớt.

“Võ quán Toàn Thắng tiến lên!”

Bên cạnh đột nhiên đồng thanh vang lên tiếng cổ vũ quen thuộckhiến Bách Thảo giật mình quay đầu, nhìn thấy Hiểu Huỳnh mặt mày rạng rỡ nháymắt, nhét quả cầu hoa vào tay cô, nói:

“Sao không mang theo vũ khí đã đi cổ vũ? Mà sao lại bỏ mình, mìnhlà bạn tốt nhất của cậu cơ mà!”

“Đúng, vẫn còn chúng mình.” A Nhân, Bình Bình và các cô gái kháctrong đội cổ động cũng chạy đến, nhao nhao nói:

“Bách Thảo, sao cậu có thể bỏ mặc chúng mình, đồng đội phải sátcánh bên nhau!”

Vậy là, tiếng cổ vũ đột nhiên mạnh mẽ chưa từng có.

Dưới sự dẫn dắt của Bách Thảo, đội nữ cổ động của võ quán TùngBách nhất loạt vẫy những quả cầu hoa, phấn kích đồng thanh hô thật to…

“Võ quán Toàn Thắng không bao giờ thất bại!”

“Võ quán Toàn Thắng không bao giờ thất bại!”

“Võ quán Toàn Thắng tiến lên!”

“Võ quán Toàn Thắng tiến lên!”

“Hây!”

https://thuviensach.vn

Trong tiếng reo vang dội đó, Quang Nhã hét lên một tiếng, liêntiếp đá ra ba, bốn cú song phi, ép Mai Linh từng bước lùi về sau, cuối cùng khithấy đối phương sắp tới vạch biên, Quang Nhã dùng toàn bộ sức lực tung ngườibay lên, một nhát đạp trúng ngực Mai Linh!

“Phập!”

Trong khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại.

Các đệ tử của Toàn Thắng không tin vào mắt mình, Mai Linh lùi vềsau mấy bước rồi đứng vững, Quang Nhã đã vận hết sức lực lại rơi uych một cáixuống đệm, nằm yên không động đậy.

Trên bảng ghi điểm lật một cái.

Con số 0 từ đầu trận đấu giờ biến thành một con số 1 đỏ tươi.

“Quang Nhã, Quang Nhã càng đánh càng mạnh!”

“Kiên trì đến cùng, chính là thắng lợi!”

“Kiên trì đến cùng, chính là thắng lợi!”

Cùng với sự gia nhập mỗi lúc mỗi đông của các đệ tử Toàn Thắng, tiếng hò reo át hết mọi tiếng cổ vũ của những đội khác trong nhà thi đấu.

Trong hiệp thứ ba, sau một cú tung người đá hậu, Quang Nhã đã đágục Mai Linh, giành chiến thắng như một kỳ tích, hoàn toàn chuyển bại thànhthắng trong sự kinh ngạc không thể tưởng tượng của tất cả đệ tử hai đội, các côgái cổ động của võ quán Toàn Thắng và võ quán Tùng Bách trong nỗi xúc động cựcđộ, bỗng quên tất cả, nắm tay nhau nhảy lên reo hò!

“Thắng rồi!”

https://thuviensach.vn

Quên tất cả mọi chuyện không vui trước đây giữa hai võ quán, cáccô gái nắm tay nhau vừa nhảy vừa reo, mấy nữ đệ tử của Toàn Thắng trào nước mắtôm lấy Bách Thảo, nếu Bách Thảo không bị đuổi đi, nếu bây giờ vẫn còn ở lại võquán…

Tuy nhiên, cùng với tiếng ho rất to của Trịnh Uyên Hải từ nhà thiđấu đi ra mỗi lúc một gần, các nữ đệ tử của Toàn Thắng đang trong cơn xúc độngmãnh liệt, đột nhiên bừng tỉnh, lúng túng buông tay, rời khỏi các cổ động viêncủa Tùng Bách, mấy nữ đệ tử rớm nước mắt đang ôm Bách Thảo cũng buông tay nhưbị điện giật.

Trịnh Uyên Hải liếc nhìn Bách Thảo với vẻ khó hiểu.

Bách Thảo nín thở nhìn Quang Nhã.

Lúc này, thấy Quang Nhã giành chiến thắng cô cảm thấy xúc động hơncả chính mình khi chiến thắng Phong Bình của võ quán Nhật Thăng. Nếu sư phụ cóở đây, nếu sư phụ có thể tận mắt chứng kiến Quang Nhã thi đấu chắc sẽ vui lắm.

Đúng giữa sàn đấu.

Quang Nhã không dám tin mình có thể chiến thắng trận này, sức mạnhkhi ra cú đá khiến Mai Linh bị K. O hình như không phải từ cơ thể cô, mà là từnhững tiếng hô cổ vũ ngợp trời đã truyền sức mạnh vào cơ thể cô.

Cô ngây người nhìn Bách Thảo.

Bách Thảo cũng đang đăm đăm nhìn cô.

Cách một khoảng không đầy mấy bước, hai người nhìn nhau, mặc dùsống cùng võ quán nhiều năm, nhưng đây là lần tiên họ nhìn nhau lâu như vậy.

https://thuviensach.vn

Khi các cô gái của võ quán Tùng Bách rời khỏi nhà thi đấu, bênngoài đã chiều muộn, ráng hồng rực đầy trời, má các cô đỏ au dưới ánh chiều tàhồng rực.

“Cảm ơn các cậu”.

Từ bậc thềm bước xuống, trong tiếng bàn luận huyên náo của đồngđội, Bách Thảo nói nhỏ. Đáng nhẽ họ phải giận cô vì đã cổ vũ cho đội ToànThắng, nhưng họ lại đứng về phía cô, cùng với cô cổ vũ cho Toàn Thắng.

“Nói gì vậy!” Một bàn tay vỗ vai Bách Thảo, Hiểu Huỳnh lườm cô, nói: “Cậu đã là một cổ động viên, cậu làm gì, chúng mình cũng nên cùng làm vớicậu chứ!”.

“Đúng đấy, chúng ta là chị em, cũng là đồng đội”. A Nhân cũng ômlấy vai Bách Thảo.

Các cô gái khác cũng tranh nhau nói:

“Sau này, nếu lại có chuyện như thế, nhất định phải gọi chúngmình, nếu lại bỏ lần nữa, chúng mình quyết không tha!”

Nói mãi, cuối cùng các cô lại nói đến trận đấu hôm nay của võ quán Tùng Bách.

“Bách Thảo, trận đấu hôm nay với Phong Bình hay quá! Lúc đầu, mình còn sợ cậu thua cơ đấy. Sư huynh Diệc Phong đã thua, nếu cậu cũng thua thì không đội mình coi như đi đứt!”

“Đúng vậy, đúng vậy, đẹp quá, rất mê ly!”

“Chúng ta đã lọt vào tám đội mạnh nhất!”

“Đứng đầu nhóm thứ sáu!”

https://thuviensach.vn

“Bách Thảo, ngày mai nhất định cậu phải thắng nữa đấy! Tùng Bách chúng ta phải thắng liền chín trận để vào vòng trong với thành tích bất bại”.

“Vòng trong! Chúng tôi đến đây!”

Trong ánh hoàng hôn, các cô gái của Tùng Bách nhất loạt hô vang!

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 1: ÁNH SÁNG BAN MAI

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Trải qua trận đấu với võ quán Nhật Thăng, đối thủ của ngày thi đấucuối cùng trong nhóm là võ quán Lập Uy thực lực bình thường, suốt trận đấukhông có gì căng thẳng. Diệc Phong, Nhược Bạch, Bách Thảo đều giành chiến thắngtương đối dễ dàng.

Chín trận thắng liên tiếp!

Võ quán Tùng Bách được vào vòng trong với thành tích chín trậnthắng liên tiếp.

Các đệ tử Tùng Bách sôi sục khí thế, không có cách nào thể hiệnnổi xúc động và niêmmf vui cuồng nhiệt của họ, đây là thành tích chưa từng cócủa võ quán Tùng Bách mấy năm gần đây.

Mặc dù trước cuộc thi họ đã nghĩ chỉ cần năm nay Tùng Bách có thểlọt vào vòng trong đã tốt lắm rồi, mặc dù sư tỷ Sơ Vy thực lực mạnh nhất trongcác nữ đệ tử của võ quán không tham chiến khiến thực lực của Tùng Bách bị giảmsút rất lớn. Vậy mà, Bách Thảo giữa đường thay thế Tú Cầm xuất chiến lại liêntiếp thắng lươij như một kỳ tích, thậm chí đánh bại cả Phong Bình của võ quánNhật Thăng, lập tức khiến hy vọng của các đệ tử Tùng Bách không ngừng phình tonhư quả bóng được bơm hơi!

Chưa biết chừng…

https://thuviensach.vn

Tùng Bách có thể lọt vào danh sách tám đội mạnh nhất!

Cũng có thể lọt vào bốn dội mạnh nhất!

Nếu ông Trời ban cho may mắn, chưa biết chừng có thể vào vòngchung kết!

Sau vòng đấu loại, các đội được nghỉ một ngày, sau đó mới bắt đầuthi đấu giai đoạn sau. Ngày hôm đó, ngoài Diệc Phong và Bách Thảo vẫn còn phảitiếp tục tập luyện, các đệ tử ai nấy đứng ngồi không yên, chờ đợi kết quả bốcthăm do Nhược Bạch mang về.

"Thượng đế phù hộ!"

Luôn miệng nói như vậy, Hiểu Huỳnh cũng như các đệ tử khác tậptrung ở ngoài cổng lớn, thấp thỏm chờ đợi. Thượng đế! Xin Người phù hộ cho võquán Tùng Bách! Xin hãy để cho Tùng Bách chỉ đấu với những đội yếu nhát, xinhãy đem tất cả những đội mạnh ra xa khỏi Tùng Bách, cầu xin Người!

Tuy nhiên, khi Nhược Bạch trở về.

Kết quả bốc thăm anh đưa về giống như một búa tạ phát ra những tiasáng lạnh lẽo, đập vỡ tan tành niềm hy vọng vừa nhen lên trong lòng các đệtử.

Trố mắt.

Ngây người như khúc gỗ.

Buồn bã.

Bực tức.

Tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

Trận đầu tiên Tùng Bách phải ứng chiến là một trong bốn đội mạnhnhất năm ngoái, võ quán Kiên Thạch. Trong trận đấu năm trước, võ quán KiênThạch dừng lại ở bốn đội mạnh nhất, là bởi vì vòng bán kết họ gặp phải võ quánHiền Võ, nếu không họ rất có khả năng lọt vào chung kết.

Tiếp theo, đội chiến thắng trong trận võ quán Tùng Bách và võ quánKiên Thạch sẽ phải gặp đội chiến thắng giữa võ quán Hiền Võ và võ quán KhôngNhân.

Võ quán Hiền Võ sao có thể thua võ quán Không Nhân!

Vậy thì, có thể nói, dẫu Tùng Bách may mắn chiến thắng Kiên Thạchthì trong trận thứ hai gặp Hiền Võ cũng hoàn toàn không một tia hy vọng.

Không từ nào có thể hình dung được tâm trạng của các đệ từ TùngBách sau khi biết kết quả bốc thăm. Giống như một người vốn không hề có thamvọng, đột nhiên có một giấc mơ đẹp, đang tràn trề hy vọng theo đuổi giấc mơ đẹpđó, lại đột nhiên phát hiện, thực ra đó là một sự hoang tưởng tuyệt đối.

Nêu đã vậy, cần gì phải trải qua cảm giác hẫng hụt khó chấp nhận, từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Một không khí im lặng nặng nề bao trùm lên võ quán.

Các đệ từ lén thờ dài.

Nhưng đứng trên bãi cỏ trước đình viện, nhìn bóng Nhược Bạch, DiệcPhong thấp thoáng trong phòng tập, họ lại không dám nói ra một câu bi quan nào.

Thời gian trôi quá nhanh, thoắt cái đã đến tối.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo giặt sạch bộ võ phục đẫm mồ hôi, vắt kiệt nước, phơitrên dây bên ngoài. Thấy cô trước sau vẫn thở ra hít vào đều đều, Hiểu Huỳnhkhông nén được, bật hỏi.

"Cậu không thấy căng thẳng sao?"

"Hả?"

Thấy Hiểu Huỳnh đã nằm yên, Bách Thảo tắt đèn, cũng lên giường củamình, đắp tấm chăn mỏng. Buổi chiều, Sơ Nguyên đưa cô đến căn nhà gỗ, xoa thuốccho cô, mấy ngày nay thi đấu liên tiếp, các chấn thương ở cánh tay và đùi rấtnhiều. Cô muốn hỏi anh các trận đấu vừa rồi anh đều không đi xem, vậy giai đoạnsau anh có đi không? Nhưng đắn đo hồi lâu, lại không dám mở miệng.

"Trận ngày mai có lẽ rất khó khăn!" Không kìm nén được, Hiểu Huỳnh lại than thở: "Sư huynh Diệc Phong và sư huynh Nhược Bạch cùngcố gắng, biết đâu còn có chút hy vọng... Còn cậu, đối thủ của cậu sẽ là LâmPhong... Bách Thảo, cậu đã nghe nói về chị ấy chưa?".

"Ừ, mình có nghe."

Trước khi Đình Nghi xuất hiện, Lâm Phong của võ quán Kiên Thạchvẫn giữ vững ngôi vị đệ nhất nữ tuyển thủ Taekwondo ở đất Ngạn Dương. Nghe nóichị ta có phong cách khi thi đấu đặc biệt lạnh lùng, khiến đối phương thườngchưa thi đấu đã thua ba điểm về khí thế, cho nên bị đệ tử các võ quán khác gọilà "Sát thủ mặt lạnh".

"Thôi đi. sao cậu vẫn bình tĩnh thế! Đó là Lâm Phong! NgoàiĐình Nghi, chị ấy chưa từng thua ai!" Hiểu Huỳnh không kìm chế được nỗi lotrong lòng, mặc dù không muốn khiến Bách Thảo quá căng thẳng, nhưng cô còn losợ hơn nếu Bách Thảo chủ quan coi thường đối phương.

https://thuviensach.vn

"… Mình…", Bách Thảo nhìn trần nhà tối om, ngây người,"… mình không bình tĩnh lắm, thực ra mình rất căng thẳng…". Chỉ làNhược Bạch nói với cô, dẫu căng thẳng cũng không nên để lộ ra, trước mặt đốithủ nhất định phải tỏ ra tựu tin.

"Thôi vậy, cậu không nên căng thẳng thì tốt hơn." Càngcăng thẳng, trận đấu ngày mai sẽ càng khó khăn, Hiểu Huỳnh gục đầu trên gối suynghĩ, lại thấy nản: "Dù chúng ta may mắn chiến thắng võ quán Kiên Thạch, trận sau sẽ phải gặp võ quán Hiền Võ, sao lại như thế, thật quá bấtcông!".

"…"

Bách Thảo lại ngơ ngẩn.

Nếu có thể chiến thắng võ quán Kiên Thạch, mình sẽ được gặp ĐìnhNghi…

Nhắm mắt, hít thở thật sâu, cô nỗ lực làm dịu căng thẳng để toànthân thoải mái. Không nên suy nghĩ quá nhiều, cứ đánh xong trận ngày mai hẵnghay.

***

Không khí trong nhà thi đấu thành phố đặc biệt náo nhiệt.

Mấy chục ngọn đèn trên đỉnh lầu chiếu sáng chiang khu vực thi đấu. Hôm nay là trận đấu đầu tiên của vòng trong, bắt đầu từ hai rưỡi, tổng cộng támtrận, đồng thời diễn ra ở bốn sàn đấu.

Khán giả ngồi kín.

Sau khi vào vòng trong, theo quy định, các đệ tử không tham chiếncủa các võ quán không thể tùy tiện đi lại trong khu vực thi đấu như ở vòngloại. Đội cổ động của các đội tham chiến cũng chỉ có thể ngồi ở vị trí dành

https://thuviensach.vn

chođội của mình trên khán đài cùng với đồng đội. Họ nhất loạt ngồi ở phía trêncùng, chọn vị trí gần võ đài nhất, chuẩn bị các loại "vũ khí" cổ vũ.

Trận đấu chưa bắt đầu.

Mười sáu đội cổ động đã bắt đầu hò hét, dường như chỉ cần họ dùnghết sức lực cổ vũ là các đồng đội thay mặt họ xuất chiến có thể thêm một phầnsức mạnh.

"Không Nhân cố lên! Không Nhân cố lên!"

"Minh Hạo tất thắng! Minh Hạo tất thắng!"

"Kiên Thạch vững như bàn thạch! Kiên Thạch vững như bànthạch!"

"Hiền Võ số một! Hiền Võ số một!"

"…"

"Tùng Bách vô địch!! Tùng Bách vô địch!"

Trong tiếng cổ vũ trùng điệp như sóng biển, tiếng hô của Tùng Báchvượt hẳn lên, đặc biệt vang dội. Các đội cổ động khác ngạc nhiên tới tấp liếcnhìn, số lượng đệ tử của Tùng Bách có thể coi là tương đối ít trong các võ quánở Ngạn Dương, đội cổ động đương nhiên cũng ít, sao tiếng cổ vũ có thể vang tolấn lướt các đội khác như vậy. Là do họ chuẩn bị chu đáo, khiến các đội cổ độngkhác trố mắt nhìn.

Hiểu Huỳnh đang tự làm một cái loa tự làm bằng bìa cứng đưa lênmiệng, chỉ cần vẫy tay một cái, các cô gái xung quanh cũng dùng những chiếc loagiấy như thế nhất loạt hô theo.

"Tùng Bách vô địch!! Thiên hạ đệ nhất!!!"

https://thuviensach.vn

Bởi vì khi thi đấu không cho phép măng loa vào sân nên Hiểu Huỳnh, A Nhân và mấy đồng đội tối hôm trước đã vắt óc suy nghĩ, linh hoạt tùy cơ ứngbiến, quyết tâm bắt tay làm loa giấy, như vậy mới có thể làm cho tiếng hô tohơn.

Đắc ý thấy ánh mắt ghen tỵ của các cổ động viên khác đổ dồn vàođội mình, Hiểu Huỳnh vừa giơ tay ra hiệu, A Nhân đã giơ lên một tấm bìa lớn, mọi người nhìn rõ tám chữ đỏ chói, to như cái đấu trên tấm biển…

"Tôn trọng sáng tạo, xin đừng bắt chước."

Ồ!

Cổ động viên các đội tức muốn ói máu, mặt sa sầm, hạ quyết tâm đấuđến cùng với cổ động viên võ quán Tùng Bách.

Nhưng trận gặp võ quán Kiên Thạch không thuận lợi. Ngay từ hiệpmột, Diệc Phong đã rơi vào thế bất lợi, anh vốn định tỏ ra lờ đờ uể oải khiếnđối phương mất cảnh giác, nhưng đối với đệ tử võ quán Kiên Thạch, chiêu nàyhoàn toàn vô hiệu. Trước các loạt tấn công quyết liệt của đệ tử Kiên Thạch, Diệc Phong hầu như không triển khai được, tỷ số từng bước cách biệt.

Hiệp một kết thúc.

Bảng điểm dừng lại con số 5: 2

Nhìn thấy Diệc Phong mình đẫm mồ hôi đi đến, Bách Thảo lập tứcđứng dậy, đưa khăn và nước cho anh. Nhược Bạch nói với Diệc Phong, phải thayđổi chiến thuật, Diệc Phong vừa lau mồ hôi vừa gật đầu, ngửa cổ tu nước ừng ực.

"Diệc Phong cố lên! Diệc Phong cố lên!"

https://thuviensach.vn

Trên khán đài, Hiểu Huỳnh và đội cổ động hô to, khích lệ anh.

Hiệp hai bắt đầu, Diệc Phong chuyển lối đánh từ phòng thủ sang tấncông, nhanh chóng rút ngắn tỷ số còn 6: 4. Nhưng đệ tử của Kiên Thạch cũng lậptức điều chỉnh chiến thuật, phòng thủ phản công, đánh chắc đá chắc, khi hiệphai kết thúc, tỷ số lại nâng lên 8: 4.

Thể lực Diệc Phong dường như không cầm cự được nữa.

Nhìn Diệc Phong chỉ lau qua mồ hôi, quẳng khăn mặt sang bên, bàntay cầm chai nước khoáng chốc chốc lại run run, Bách Thảo không kìm nổi, đi đếnsau lưng anh, nói: "Sư huynh Diệc Phong, để em xoa bóp vai cho". Khithi đấu vòng loại, công việc này do các đệ tử của Tùng Bách đảm trách, nhưngbây giờ họ đều ngồi xem trên khán đài.

Nhược Bạch ngẩng đầu nhìn cô.

"Được!" Để cô nhẹ nhàng xoa bóp hai vai, Diệc Phong thởmột hơi dài, đến khi trọng tài ra hiệu hiệp ba bắt đầu, anh mới từ từ đứng dậynói: "Cảm ơn, tốt nhiều rồi!".

Hiệp ba.

"Sư huynh Diệc Phong! Chuyển bại thành thắng!"

Trong tiếng hô khích lệ của các cổ động viên, Diệc Phong lấy lạitinh thần, những phút đầu lại rút ngắn được tỷ số. Nhưng ngay sau đó thể lựclại sa sút, bị đối thủ liên tục tấn công, cuối cùng thua với tỷ số chênh lệch13: 6.

Trên khán đài, cỗ động viên của Tùng Bách im như tờ, Hiểu Huỳnhcắn chặt mỗi, các cô bạn bên cạnh, ai nấy ngồi ngây như những con gà gỗ.

https://thuviensach.vn

Mặc dù kết quả bốc thăm vừa ra, họ đã biết vòng đấu này sẽ khókhăn, đã chuẩn bị sẵn tâm lý nếu bị thua. Mặc dù nhìn thấy Diệc Phong bất lợi, nhưng trong trận đấu vòng loại sư huynh Diệc Phong cũng từng thua hai trận, nhưng sao tỷ số có thể chênh lệch như vậy, hình như họ hoàn toàn không phải làđối thủ của võ quán Kiên Thạch.

Rõ ràng năm nay sư huynh Diệc Phong tiến bộ không nhỏ, lẽ ra phảimạnh gấp đôi chứ... lẽ nào Tùng Bách phải dừng lại ở vòng này sao?

"Kiên Thạch vô địch! Kiên Thạch vô địch!"

Ngồi cách nhau vài đội trên khản đài, cổ động viên của Kiên Thạchhưng phấn hô to. Mặc dù, sớm biết đánh bại võ quán Tùng Bách hạng hai không cógì khó khăn, nhưng chiến thắng với tỷ số chênh lệch lớn như vậy vẫn khiến họhân hoan gấp bội!

"Phấn chán lên, chúng ta vẫn chưa thua, chúng ta vẫn còn BáchThảo!" Hiểu Huỳnh trợn mắt, nói to: "Nào, chúng ta cổ vũ cho BáchThảo, Bách Thảo sẽ không thua!".

"Đúng!"

A Nhân và các bạn đồng thanh hưởng ứng, mặc dù so với sư huynh DiệcPhong, thực ra họ càng không mấy kỳ vọng, nhưng... nhưng từ lúc Bách Thảo thamgia đến giờ chưa hề thua, có lẽ Bách Thảo có số may.

Hiểu Huỳnh giương loa, dùng hết sức hô tô:

"Bách Thảo cố lẽn! Bách Thảo cố lên!"

Các cô gái đồng thanh hô theo:

"Bách Thảo cố lên! Bách Thảo cố lên!"

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng hô cổ vũ cho mình, Bách Thảo hít một hơi thật sâu, điveề phía sàn đấu. cô biết, mình không thể thua, sư huynh Diệc Phong đã thua rồi, nếu cô cũng thua thì võ quán Tùng Bách đành phải dừng lại ở vòng này.

"... Xin lỗi!"

Tiếng Diệc Phong buồn buồn phát ra từ chiếc khăn lớn trùm đầu, anhngồi lủi thủi một chỗ, nước cũng không muốn uống, Bách Thảo ngẩn người, đỏ mặt, không biết nói thế nào, cuối cùng, nói nhỏ nhưng cương quyết:

"Em sẽ cố!"

"Đi đi!" Nhược Bạch hạ giọng dặn: "Cẩn thận với LâmPhong, đừng để bị ép sân".

"Vâng!"

Không hiểu chút nào hàm ý câu nói của Nhược Bạch, Bách Thảo bướclên sàn đấu, từ vị trí của khán giả, những tiếng cổ vũ vang dội vọng đến.

Cô và Lâm Phong đứng đối mặt nhau.

Trước đây chỉ mới nghe tên Lâm Phong, khi thi đấu vòng loại cũngkhông được xem các trận đấu của võ quán Kiên Thạch nên đây là lần đầu tiên cônhìn thấy Lâm Phong.

Người cao chừng mét bảy mươi lăm, mười chín tuổi, Lâm Phong đứngtrước mặt Bách Thảo gây cảm giác trấn áp của người trên nhìn xuống dưới, cảmgiác trấn áp này không chỉ đến từ thân hình cao lớn, cũng không chỉ đến từthành tích chinh chiến trăm trận, mà là một thứ khiến người đối diện bát giáckinh ngạc...

https://thuviensach.vn

Khí chất lạnh băng!

Khí chất đó lạnh đến mức khiến người ta không rét mà run, phảthẳng vào người đối diện.

Bách Thảo bất giác rùng mình.

Đôi mắt lạnh như ánh thép, Lâm Phong âm thầm đánh giá đối thủ, bậtra tiếng cười lạnh khô khốc, sự khinh thường, nhạo báng trong tiếng cười đókhiến Bách Thảo cứng người. Chính trong lúc đó, trọng tài lớn tiếng tuyên bố:

"Trận đấu bắt đầu!"

"Lâm Phong tất thắng! Lâm Phong tất thắng!"

Cổ động viên của Kiên Thạch hò reo cổ vũ.

"Bách Thảo cố lên! Bách Thảo cố lên!"

Cổ động viên của Bách Thảo cũng không chịu kém, ra sức hét to cổvũ cho Bách Thảo, vậy mà trên sàn đấu, thoát cái Bách Thảo và Lâm Phong đã quamấy pha giao chiến.

Chuyện gì thế này.

Tay giữ chặt chiếc loa giấy, Hiểu Huỳnh trố mắt, tim muốn nhảykhỏi lồng ngực. Tại soa Bách Thảo hôm nay dường như không phải là Bách Thảo củamấy ngày thi đấu vừa qua? Mấy trận thắng liên tiếp trong vòng loại, Bách Thảođã dần có được sự tự tin của một cao thủ, nhưng lúc này, đối diện với LâmPhong…

Chân tay Bách Thảo giống như bị trói chặt.

"Hừ!"

https://thuviensach.vn

Lại một tiếng cười khẩy lạnh lùng, đúng lúc Bách Thảo định ra đòn, tiếng cười khẩy khinh thị đó giống như băng tuyết lập tức khiến cơ thể côđông cứng. Trong nháy mắt, Lâm Phong đã lập tức chớp thời cơ, thực hiện loạttấn công. "Phập!", một chân đá trúng nửa mặt phải Bách Thảo.

Bảng ghi điểm lại lật.

0: 3

Mặt bỏng rát, đầu choáng váng, tại sao thế? Bách Thảo ngẩn người. Trong tiếng cười lạnh giá của Lâm Phong, chiến thuật quan sát khởi thế của đốiphương, rồi ra đòn phản kích, đã tương đối thành thục trong mấy trận đấu trước, lúc này hình như đã mất không gian triển khai, mỗi lần tiếng cười khẩy lạnhlùng của đối phương lại vang lên đúng vào lúc định ra đòn khiến cô bỗng dưngmất phương hướng.

Bình tĩnh.

Hít thật sâu một hơi, Bách Thảo không dám mạo hiểm tấn công, trântrân nhìn Lâm Phong, ánh mắt tập trung vào phần vai, tập trung tinh lực quansát mỗi thay đổi trên cơ thể của cơ ta. Nhưng Lâm Phong chốc chốc lại mỉm cườikhiến ánh mắt cô bất giác rời khỏi vai cô ta, rơi vào tiếng cười lạnh lẽo âm uđó.

Lâm Phong cũng không nôn nóng tấn công, chỉ cười khẩy, thong thảđảo chân, ép Bách Thảo về phía đường biên, với một tiết tấu kỳ dị, Bách Thảolùi từng bước, cô ta từng bước ép sát.

"Hừ!"

Cùng với tiếng cười lạnh giá của Lâm Phong, Bách Thảo bỗng nhận ramình đã bị đối phương ép đến sắp rớt khỏi đường biên, bỗng dưng luốngcuống.

https://thuviensach.vn

"Phập! Phập!"

Lâm Phong lại cười khẩy, xoài người tung cú song phi, hai chânhoàn toàn rơi vào khu vực ghi điểm trên cơ thể Bách Thảo, cú ra chân với sứcmạnh kinh khủng đó trực tiếp đá văng Bách Thảo ra ngoài biên.

Hiệp một kết thúc.

Bách Thảo đứng sững mấy giây, mới sực tỉnh đi về chỗ nghỉ giảilao.

1: 5, tỷ số này thậm chí còn vượt tỷ số mà Diệc Phong vừa thua. Bất luận cô thử tấn công hay phòng thủ, những tiếng cười lạnh, rợn sống lưng đóđều vang lên đúng lúc. Hình như Lâm Phong đã nắm được mỗi ý đồ của cô, còn mỗiý đồ của cô trước mặt Lâm Phong đều trở nên ngốc nghếnh, nực cười.

"Bách Thảo, hiệp sau…"

Nhược Bạch đứng dậy nói nhỏ với cô, sắc mặt bình thản, cô ngâyngười đứng nghe, như không nhìn thấy khăn bông và chai nước khoáng Diệc Phongđưa.

"Xem ra sư tỷ Lâm Phong tiến bộ không nhỏ."

Ở chỗ ngồi chờ đến lượt thi đấu cạnh võ đài, Đình Nghi nói vớiĐình Hạo. Trong các nữ tuyển thủ ở Ngạn Dương hiện nay, người duy nhất khả dĩcó gì đó có thể sánh với cô, chính là Lâm Phong võ quán của Kiên Thạch. Cô cònnhớ, thời kỳ đầu bản thân mình cũng từng mấy lần thất bại dưới tay Lâm Phong, hồi đó đang độc chiếm danh hiệu Ngạn Dương đệ nhất nữ đệ tử, tình cảnh cũngtương tự như Bách Thảo hôm nay.

"Sư tỷ Lâm Phong vẫn luôn cố gắng tiến bộ."

https://thuviensach.vn

Hoàn toàn không để ý Đình Nghi đang nói với Đình Hạo, Thân Ba đẩychiếc kính đen trên sống mũi, vừa cúi đầu ghi chép vào cuốn sổ tay, vừa nói.

Anh ghi lại chi tiết trận đấu đầu tiên giữa Kiên Thạch và TùngBách, sau trận đấu này sẽ là trận so găng giữa Hiền Võ và Không Nhân. Hôm nay, cuối cùng Thân Ba cũng giành được tư cách đại diện cho Hiền Võ tham gia cuộcthi quan trọng này, do võ quán Hiền Võ không phải thi đấu vòng loại, trực tiếpvào vòng sau, chính là vòng đấu loại trực tiếp, vì vậy lát nữa sẽ là trận xuấtchiến đầu tiên của anh trong cuộc thi này.

"Đúng thế, sư tỷ Lâm Phong là tuyển thủ rất có nghị lực, cũnglà người chịu khổ luyện, có lẽ ngày mai sẽ là một trận không dễ dàng." Nóixong, Đình Nghi phát hiện anh trai mình đột nhiên im bặt, bất giác quay sangnhìn, thấy ánh mắt Đình Hạo hướng vào Bách Thảo đứng ở phía trước, đang lắngnghe Nhược Bạch nói.

Bách Thảo...

Trong đầu Đình Nghi đột nhiên nảy ra những suy nghĩ mông lung.

Không ngờ Bách Thảo lại có thể thay thế Tú Cầm thi đấu, hơn nữa lạicó thể thắng liền mấy trận giúp võ quán Tùng Bách lọt vào vòng trong với thànhtích đáng nể, đứng đầu nhóm trong vòng loại. Có điều, cô đã xem danh sách cáctuyển thủ trong nhóm thi đấu của Tùng Bách, ngoài Phong Bình của võ quán NhậtThăng tương đối có thực lực, những đối thủ khác đều không phải người của nhữngđội mạnh, có lẽ Bách Thảo đã gặp may.

"Anh, anh có cảm thấy em có thể K. O sư tỷ Lâm Phong trướchiệp ba như năm ngoái không?" Hoàn toàn không tính đến khả năng Bách Thảocó thể chiến thắng, Đình Nghi mỉm cười, hỏi nhỏ Đình Hạo.

Thấy Bách Thảo gật đầu lia lịa với Nhược Bạch, sau đó đi về phíasàn đấu, Đình Hạo không nhìn nữa quay sang hỏi Đình Nghi bên cạnh:

https://thuviensach.vn

"Em cho rằng võ quán Kiên Thạch nhất định chiến thắng?"

"Chẳng lẽ Bách Thảo có thể chiến thắng sư tỷ LâmPhong?", Đình Nghi hỏi vẻ ngạc nhiên.

"Anh còn nhớ lúc em mới tập Taekwondo, cũng không ai tin emcó thể đánh bại Lâm Phong."

Trọng tài tuyên bố hiệp hai bắt đầu. Ánh mắt Đình Hạo lại hướngvảo Bách Thảo lúc này đã ra giữa sàn đấu: "Cô ấy tiến bộ rất nhanh. ĐìnhNghi, em đừng khinh suất".

"Sư tỷ Lâm Phong, vô địch thiên hạ!"

Các cỗ động viên của Kiên Thạch xúc động hô vang cổ vũ cho hiệphai.

Do thất bại của Diệc Phong và tỷ số chênh lệch quá lớn của BáchThảo ở hiệp một, tinh thần các cổ động viên Tùng Bách có phần giảm sút, HiếuHuỳnh buồn rầu nhìn đồng đội, nghiến răng cố lấy lại tinh thần gào to:

"Bách Thảo, Bách Thảo, quyết không đầu hàng!"

A Nhân và mấy cô gái lặp tức như phản xạ có điều kiện, đồng thanhhét vang.

"Bách Thảo, Bách Thảo quyết không lùi bước!"

Cho dù Bách Thảo thua trận này, họ cũng vẫn cổ vũ cho cô, thi đấucó thể bại, nhưng khí thế không thể thua!

Trên sàn đấu, Bách Thảo hét một tiếng, triển khai tư thế, bắt đầuđảo chân theo thói quen của mình, cố gắng không để ý đến tiết tấu bước chân củaLâm Phong. Tập trung quan sát đối phương như Nhược Bạch đã nói với cô, quên hẳntỷ số hiệp một, coi như trận đấu giờ mới bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Thấy Bách Thảo không bị dẫn dắt theo tiết tấu tấn công của mình, Lâm Phong nheo mắt, "hừ" một tiếng, khinh miệt lấn ép sát Bách Thảo, giống tinh huống kết thúc hiệp một, chính lúc ép Bách Thảo đến gần đườngbiên...

Ánh mắt lạnh lùng như thép, khóe miệng Lâm Phong lại lộ ra nụ cườikhẩy.

Ánh mắt...

Khinh miệt đó...

Có thể dập tan...

Mọi nổ lực tự tin của đối phương...

"Nụ cười khẩy lạnh lùng là vũ khí của cô ta". Nhược Bạchnói giọng trâm trầm.

"... Nếu muốn thắng cô ta, trước tiên phải..."

"Hừ!"

Một tiếng cười gằn khinh khi bật ra từ khóe miệng Bách Thảo! Nhưcó muôn ngàn ánh quang phát ra từ cơ thể. như cô là nữ thần hắc ám miệt thịnhân gian, bất cứ ai đứng trước mặt cũng đều trở nên nhỏ bé như loài kiến!

"Phập!"

Trong khoảnh khắc Lâm Phong ngạc nhiên, Bách Thảo xoáy thân đáhậu, nhanh như một ánh chớp, dũng mãnh như rồng cuốn gió, một cước mạnh như búatạ đá trúng đầu Lâm Phong.

Bật ra ngoài biên.

https://thuviensach.vn

"Phầng phầng phầng!"

Loạng choạng mấy bước, cuối cùng Lâm Phong vẫn không giữ đượcthăng bằng, mặt tái xanh, ngã ngồi xuồng sàn!

Khán giả sững sờ.

Tất thảy đều kinh ngạc, há miệng, ánh mắt không ai bảo ai đều dồnvào phía bên kia. Lâm Phong của võ quán Kiên Thạch, một Lâm Phong chỉ thất bạidưới tay Đình Nghi, lại bị một tuyển thủ vô danh, mới tham chiến đá bật khỏisàn một cách thê thảm như vậy.

"A! Bách Thảo!"

Hiểu Huỳnh và toàn đội cổ động vui đến phát cuồng hét lên, quên cảhô khẩu hiệu, Bình Bình xúc động mắt đỏ hoe. Ôi, Bách Thảo có thể một cú đá gụcLâm Phong của Kiên Thạch như thế, nếu thua trận này cũng không đến nỗi mấtmặt...

… Trước tiên phải chiếnthắng nụ cười uy hiếp của cô ta.

2: 5

Nhìn Lâm Phong từ đệm nặng nề đứng dậy, quay trở lại sàn đấu BáchThảo trầm ngâm nghĩ.

Chẳng phải cũng chỉ là nụ cười khẩy thôi sao?

Hồi sống ở võ quán Toàn Thắng, cô đã biết các kiểu cười khẩy, cườimiệt thị, nhạo báng xuyên thấu xương tủy, kiểu cười mà hồi nhỏ cô từng chuitrong chăn khóc suốt đêm, mỗi kiểu cười của họ đều đáng sợ hơn kiểu cười uyhiếp của Lâm Phong hôm nay.

"Trời ơi..."

https://thuviensach.vn

Đình Nghi bàng hoàng. Trước đây, cô cũng từng điêu đứng vì nụ cườikhẩy lạnh lùng, uy hiếp của Lâm Phong. Nụ cười đó quả có sức sát thương, mãi vềsau khi đã rèn luyện hoàn toàn không để ý đến nó, cô mới đối phó được LâmPhong, bắt đầu chiến thắng, trận nào cũng thắng. Còn Bách Thảo... lại có thểlập tức đối phó, cũng cười khẩy trả đũa... lại có thể ra đòn đánh trả...

"Ha ha!"

Nhìn cảnh tượng đó, Đình Hạo bật cười thành tiếng, vô cùng hàohứng chăm chú theo dõi trận đấu.

Lúc này, Lâm Phong phát hiện mình đã không thể tiếp tục cười uyhiếp được nữa, chỉ cần cô cười là Bách Thảo nhất định sẽ cười trả đũa, nụ cườicủa cô chỉ có một kiểu, nhưng nụ cười của Bách Thảo lại luôn biến hóa, không hềtrùng lặp!

Lại ngạo mạn tới mức như bố thí cho kẻ ăn xin.

"Oạch!"

Một cú đá ngang trúng eo Lâm Phong!

Kinh tởm đến mức nhìn thấy là buồn nôn.

"Phập!"

Một cú xoáy người đá hậu trúng ngực Lâm Phong!

Đáng ghét đến mức như con ruồi, xua mãi không đi.

"Phập!"

Một cú xuống tấn từ trên cao đạp trúng đỉnh đầu Lâm Phong!

https://thuviensach.vn

"Sao mình không phát hiện con bé còn có khả năng này..."

Diệc Phong trợn mắt, há mồm đến sái quai hàm. Thì ra, Bách Thảocười khẩy còn lợi hại hơn cả Lâm Phong, đến nỗi chỉ Bách Thảo bật cười, LâmPhong bị chấn động đến mức không còn sức đánh trả.

Nhược Bạch lặng thinh không nói một câu.

Sau khi nhận ra, cười khẩy chì là thủ đoạn tác chiến, phá được nụcười uy hiếp của Lâm Phong, Bách Thảo hoàn toàn có thể tự tin trở lại. Dùng nụcười khẩy lạnh lùng, khắc nghiệt hơn để khắc chế nụ cười uy hiếp của Lâm Phong, tác động vào lòng tự tin của Lâm Phong, Bách Thảo quả thật đã dùng đúng phươngpháp.

Chỉ có điều... nụ cười khẩy của Lâm Phong được hình thành dần dầntrong quá trình vô số lần giao đấu, Bách Thảo sao có thể trong nháy mắt đã cóthể phát ra nụ cười đáng sợ đến thế? Thực sự chỉ là thủ đoạn thôi sao?

Lông mày anh thoáng nhíu lại.

Khi Lâm Phong từ bỏ chiến thuật cười khẩy, tỷ số đã bị Bách Thảosan bằng 5: 5. Hiệp hai kết thúc.

Bách Thảo trầm ngâm trở về chỗ nghỉ giải lao, đón khăn mặt và chainước Diệc Phong đưa, ngồi ngơ ngẩn. Khi vận dụng hết những kiểu cười mà vỗ quánToàn Thắng đã sử dụng với mình, đột nhiên trí nhớ cô lại trở về những ngày đó.

Sư phụ luôn hy vọng cô có thể chính thức đứng trên võ đài, thi đấumột cách đường hoàng dũng mãnh. Trong cuộc đấu vòng loại, khi được thay Tú Cầmxuất chiến và giành chiến thắng, cô đã vui sướng chạy đi báo với sư phụ, cuốicùng cô đã có thể chính thức đứng trên võ đài. Nhưng sư phụ lại không thể đếnxem cô thi đấu, võ quán Toàn Thắng không cho phép ông

https://thuviensach.vn

xuất hiện trước mọingười, họ bảo như thế sẽ khiến người ta nhớ lại nỗi nhục lớn nhất trong lịch sửvõ quán Toàn Thắng.

"Bách Thảo, hay là từ nay cô cũng dùng chiến thuật cười khẩynày của Lâm Phong đi", Diệc Phong nói đùa, "Tôi thấy nụ cười khẩy củaLâm Phong hoàn toàn không phải...".

"Uống nước đi, hiệp ba sắp bắt đầu rồi."

Nhược Bạch ngắt lời Diệc Phong, Bách Thảo mở nút chai nước khoáng, ngửa cổ uống một hơi.

"Tùng Bách cố lên!! Tùng Bách cố lên!!!"

Các cô gái cổ động viên xúc động trào nước mắt, hô vang. Hiệp haiđã san bằng tỷ số, hy vọng lại xuất hiện! Họ tin tưởng Bách Thảo! Bách Thảonhất định tạo nên kỳ tích!

Hiểu Huỳnh dùng hết sức hò hét, các cô gái khác cũng gàotheo.

"Bách Thảo tất thắng! Tùng Bách tất thắng!!!"

Hiệp ba bắt đầu.

Nhìn hai người trên sàn đấu, Đình Nghi không khỏi kinh ngạc.

Lâm Phong hoàn toàn từ bỏ chiến thuật cười khẩy. Nhưng điều kỳ lạlà, rõ ràng trong hiệp hai nụ cười khẩy của Bách Thảo đã có công hiệu thần kỳ, nhưng khi Lâm Phong không cười khẩy nữa thì nụ cười trả đũa cũng đồng thời biếnmất trên mặt Bách Thảo.

Một cô gái kiên cường.

Có lẽ Bách Thảo không muốn dùng cách đó để giành chiến thắng, ĐìnhNghi thầm nghĩ, nhưng thâm tâm không tán thành. Chỉ cần đánh bại

https://thuviensach.vn

đối thủ màkhông vi phạm quy định thi đấu, thủ đoạn nào, phương thức nào cũng có thể vậndụng. Nếu từ bỏ mẹo vặt đó, thực chiến với Lâm Phong, Bách Thảo thực ra vẫn cókhoảng cách.

Tuy nhiên, mấy pha giao chiến vừa rồi, xem ra...

Đình Nghi lại ngẩn người!

Không biết bắt đầu từ lúc nào...

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào khu vực thi đấu của võ quán KiênThạch. Cô gái đang giao chiến với Lâm Phong kia là ai? Đối diện với Lâm Phongcủa võ quán Kiên Thạch thực lực chỉ sau Đình Nghi, vậy mả cô ta tuyệt nhiên tỏra không hề thua kém. Từng bước, từng bước chiếm ưu thế và thế chủ động, lại cóthể dẫn trước Lâm Phong!

"Phập!"

Né loạt tấn công của Lâm Phong, trong khoảnh khắc Lâm Phong phithân đá ngang, cô gái đó như đã có chuẩn bị trước, xoáy người vọt lên, một cúđá hậu phản kích!

Sức mạnh của cú ra chân đó...

Kinh khủng đến mức khán giả trên sân cơ hồ có thể nghe thấy âmthanh phát ra từ tiếng đạp của bàn chân vào đầu Lâm Phong.

"Phập!!!"

Đầu lắc lư, Lâm Phong ngả sấp xuống đệm. Trọng tài đếm thời gian, cô gái đó đứng bên, bộ võ phục cũ đẫm mồ hôi, những giọt mồ hôi lớn từ trên mặtrơi xuống, dưới ánh đèn sáng trắng, như phát ra những tia sáng lóa mắt...

https://thuviensach.vn

Nhưng điều khó tin là, thắt lưng cô ấy vẫn là đai trắng, tượngtrưng trình độ sơ cấp nhất!

Khán giả bắt đầu ồn ào, đệ tử các võ quán tới ghé tai nhau bàntán...

"Nhân vật nào thế? Thực lực rất đáng gườm, sao trước giờkhông thấy?"

"... Không biết."

"Hình như người của võ quán Tùng Bách!"

"Tôi thăm dò được rồi! Đó là đệ tử mới của võ quán Tùng Bách, hình như tên là Thích... Thích Bách Thảo!"

"Thích Bách Thảo?"

"Có đúng là cô ấy lần đầu thi đấu không?"

"Rất bản lĩnh..."

"Sao tôi cứ cảm thấy hình như sư tỷ Lâm Phong không phải làđối thủ của cô ấy?"

"Sao có thể! Thực lực của sư tỷ Lâm Phong ai chẳng biết, còncô ấy là lính mới toanh, cái tên cũng còn lạ hoắc..."

"Nhưng... nhìn kìa..."

Trong thời gian quy định, Lâm Phong đã đứng dậy, trận đấu lại tiếptục. Nhưng, sau đó tình hình dường như hoàn toàn đảo ngược.

Khi Lâm Phong chủ động tấn công, cô gái của Tùng Bách đầu tiênluôn né tránh đòn, sau đó khi đối thủ đã dùng hết sức, trong khoảnh khắc khi rađòn của đối phương trở nên máy móc không thể biến hóa thì cô ta chớp thời cơphản công một cách quyết liệt, không thể tưởng tượng.

https://thuviensach.vn

"Phập!"

Một cú đạp mau lẹ như sét đánh trúng ngực phải Lâm Phong!

Cùng với tỷ số từng điểm, từng điểm kéo dần khoảng cách, sự tự tincủa Lâm Phong hình như cũng dần mất đi, trái lại cô gái của Tùng Bách càngtriển khai sức mạnh và tốc độ đáng kinh ngạc, đến mức Lâm Phong chì có thể cầmcự không còn sức phản công!

"Ồ, sao có thể..."

Đình Nghi sững người nhìn Bách Thảo khí thể áp đảo trẽn sàn đấu. Chỉ có hai tuần lễ, sao cô ta có thể tiến bộ nhanh như vậy, cái người chỉ biếttấn công thục mạng trong những trân đấu lựa chọn đại diện của võ quán Tùng Báchlần trước và Bách Thảo bây giờ, cơ hồ hoàn toàn là hai con người khác nhau. Hơnnữa, từ lúc nào cô ta có khả năng phán đoán mau lẹ lợi hại như vậy, mỗi ý đồcủa Lâm Phong hầu như đều nằm trong dự tính của cô ta.

"... Tiến bộ của cô ây thực sự đáng kinh ngạc."

Nén tiếng thờ dài, Đình Nghi không thể không thừa nhận lời nói vừarồi của anh trai mình. Từ sâu trong lòng, cô thấy thích một người như vậy, cóđiều, nghỉ đến cảnh Sơ Nguyên và Bách Thảo ở bên nhau...

"Có điều, cô ấy vẫn kém xa, hoàn toàn không phải là đối thủcủa em!" Những ý nghĩ phức tạp một lần nữa lại lóe lên trong đầu, ĐìnhNghi buột miệng nói ra.

Thân Ba vừa đẩy chiến kính đen trên sống mũi, vừa ngẩng đầu nhìnĐình Nghi vẻ nghi hoặc.

Không hiểu sao Đình nghi đột nhiên lại so sánh cô gái kia với bảnthân mình. Mặc dù thực lực cô gái tên Thích Bách Thảo xem ra không tồi,

https://thuviensach.vn

nhưngnếu so với Đình Nghi khác nào một người đứng trên đỉnh núi, một người ở giữalưng đèo.

"Thực lực hiện nay của cô ấy đúng là vẫn không phải là đốithủ của em." Đột nhiên phát hiện huấn luyện viên Thẩm Ninh ngồi giữa khángiả, Đình Hạo đang nói dừng lại, lát sau mới nói tiếp: "Chỉ có điều, emnên biết câu chuyện Rùa chạy thi với Thỏ. Chủ quan khinh địch là sai lầm đángsợ nhất đối với mọi tuyển thủ Taekwondo".

Thời gian kết thúc trận đấu chỉ còn tính bằng giây.

Các đệ tử của võ quán Kiên Thạch ngồi im như chết.

Có lẽ sư tỷ Lâm Phong đã thua trong chiến thuật cười khẩy này. Sựthất bại của chiến thuật cười khẩy lạnh lùng khiến tinh thần của sư tỷ LâmPhong bị tổn thương nặng nề, mà một khi tinh thần bị tổn thương, thi đấu chắcchắn khó khăn.

Nếu sư tỷ Lâm Phong không sử dụng chiến thuật cười khẩy...

Nếu Thích Bách Thảo kia không vận dụng chiến thuật cười khẩy trảđũa một cách giảo hoạt như vậy...

Họ không tin thực lực của sư tỷ Lâm Phong không bằng một nữ đệ tửmới toanh của võ quán Tùng Bách! Nhất định là... nhất định là chiến thuật đã sửdụng thất bại, nếu không sư tỷ Lâm Phong sẽ không bị động như vậy, tuyệt đốikhông thể bị Thích Bách Thảo kia đánh cho thảm hại như vậy!

Nếu trận đấu có thể quay trở lại...

"Bách Thảo! Bách Thảo!"

https://thuviensach.vn

Cùng với tiếng hô dậy lên như sóng biển của các cổ động viện, mộtcú đá hậu kinh hoàng của Bách Thảo trúng giữa ngực khiến Lâm Phong mất thăngbằng, loạng choạng lùi về sau năm, sáu bước mới lấy lại thăng bằng.

Khi đã đứng thẳng lên được, sắc mặt đã trắng bệch như tờ giấy.

Hiệp ba kết thúc, tỷ số chốt lại ở con số 10: 5. Trong hiệp này, Bách Thảo hầu như không cho đối phương một cơ hội nào!

Tiếng hô qua những chiếc loa giấy của các cổ động viên của TùngBách trên khán đài lại ào lên, phấn kích, hoan hỉ, cuồng nhiệt. Hiểu Huỳnh xúcđộng quên hết tất cả, sau mấy câu khẩu hiệu quen thuộc, bắt đầu gào to theotình cảm bát chợt trào dâng.

"Bách Thảo, Bách Thảo mình yêu cậu! Giống như chuột yêugạo!"

A Nhân và mấy cô bạn thấy câu nói của Hiểu Huỳnh đã nói trúng tìnhcảm của họ lúc này, vậy là ai nấy bắc loa giấy cố hết sức hô thật to, kinhthiên động địa.

"Bách Thảo, Bách Thảo chúng mình yêu cậu! Như chuột yêugạo!!!"

"Tuyệt lắm!"

Diệc Phong đấm lên vai Bách Thảo như huynh đệ.

Lần đầu tiên được Diệc Phong khen ngợi, Bách Thảo đỏ bừng mặtngượng nghịu, muốn nói mấy câu khiêm tốn, nhưng vẫn đang xúc động tim đập thìnhthình, một lúc sau chỉ biết cười bẽn lẽn, lắp bắp:

"... Em... em... đã để mọi người lo lắng..."

"Tốt rồi, đừng khiêm tốn nữa, thắng quá đẹp!" Diệc Phongcười ngất, vỗ vai cô, đoạn quay sang nhìn Nhược Bạch đã khởi động xong, thongthả nói:

https://thuviensach.vn

"Nhược Bạch, sau đây tất cả đều dựa vào cậu, đừng để chúng mìnhthất vọng!".

"Cố lên!" Bách Thảo mắt sáng rực, nhìn Nhược Bạch.

Nhược Bạch sẽ không để họ thất vọng!

Càng không để các đệ tử của Tùng Bách thất vọng!

Mặc dù mỗi hiệp đều hết sức gay cấn, tỷ số thay nhau tăng lên, cuối cùng tuy rất khó khăn nhưng ở trong những giây cuối cùng với cú tung thânđá ngang dứt khoát đã nâng tỷ số lên 7: 6.

"A!!!"

"Tùng Bách vô địch!!!"

"Tùng Bách vạn tuế!!!"

"Tùng Bách vạn tuế!!!"

Trên khán đài, cổ động viên và các đệ tử của võ quán Tùng Bách xúcđộng đến nghẹt thở, hò hét đến khản tiếng, âm thanh như sóng vang dội nhà thiđấu, họ quây chặt Nhược Bạch, Diệc Phong đang cúi chào các tuyển thủ KiênThạch!

Họ đã thắng!

Võ quán Tùng Bách đã thắng! Chiến thắng một cách khó tin võ quánKiên Thạch thực lực chỉ sau Hiền Võ. Tùng Bách được vào vòng trong!

"Võ quán Tùng Bách! Vô địch thiên hạ!!"

"Võ quán Tùng Bách! Vô địch thiên hạ!!"

https://thuviensach.vn

Trong tiếng hô điên cuồng của các đệ tử Tùng Bách, trận đấu giữaHiền Võ và Không Nhân bắt đầu. Các đệ tử của Tùng Bách và Kiên Thạch vừa kếtthúc thi đấu, đi ra ngoài.

Diệc Phong phấn khởi ra sức vẫy tay về phía các đệ tử Tùng Báchđang ở khu vực dành cho khán giả.

Thấy đồng đội của mình xúc động phát khóc, Nhược Bạch vốn lạnhlùng, lúc này ánh mắt cũng lấp lánh nụ cười. Nhưng khi nhìn thấy các đệ tử củaHiền Võ đang đi tới, nhìn thấy khuôn mặt rạng ngời như tỏa hào quang của ĐìnhHạo đi ngay phía đầu hàng, bước chân anh chợt chững lại, niềm vui vừa lóe lêntrong đáy mắt bỗng dưng tắt ngấm,

"Bách Thảo! Chúng ta thắng rồi!"

Giọng nói lanh lảnh khiến Bách Thảo ngẩng đầu tìm kiếm, thấy HiểuHuỳnh đang chen giữa đám đông, tay cầm cái loa lớn bằng bìa cứng vừa tươi cườinhảy lên, ra sức vẫy tay, miệng nói to:

"Bách Thảo! Vui quá! Chúng ta thắng rồi!!"

Nhìn Hiểu Huỳnh từ xa, nỗi xúc động không thể kìm nén, lại cuộntrảo, mãnh liệt, vẫy tay với Hiểu Huỳnh, trong lòng Bách Thảo cũng vang lênnhững âm thanh tương tự:

Chúng ta thắng rồi!

Tùng Bách chiến thắng Kiên Thạch!

Mình đã chiến thắng Lâm Phong!

Nỗi xúc động, niềm vui khôn xiết này thật khó hình dung, nỗi buồnsau khi tuyên bố danh sách người đại diện võ quán thi đấu, tiếp đó là nhữngngày quan sát, nghiên cứu biến đổi trong khởi thế của đối phương,

https://thuviensach.vn

rồi bất ngờthay thế Tú Cầm thi đấu! Đến hôm nay, lại thực sự có thể chiến thắng Lâm Phong!

Tất cả giống như một giấc mơ...

Một giấc mơ không có thật, nhưng xốn xang đến tận đáy lòng!

Hơn nữa, trải qua trận đấu khó khăn chuyển bại thành thắng hômnay, đột nhiên lại thêm tự tin vảo bản thân! Có lẽ trận sau, có thể đánh đẹphơn trận này...

Như một thước phim quay chậm, khi đội quân thi đấu của Hiền Võ vàTùng Bách đi ngang qua nhau, có một người dừng lại trước mặt Bách Thảo.

Đang vui vẻ vẫy tay cười với Hiểu Huỳnh, Bách Thảo ngây người, ngoái đầu nhìn.

Bắt gặp nụ cười nhu mì của Đình Nghi.

"Trận đấu ngày mai với em, tôi rất mong đợi."

Nói xong, Đình Nghi mỉm cười, rảo bước theo đồng đội vào sân.

Đúng vậy, như anh trai mình đã nói, khinh địch đối với bất cứtuyển thủ Taekwondo nào đều là sai lầm đáng sợ nhất.

Thích Bách Thảo đã đánh bại Lâm Phong ngay trước mắt mình, vậy thìThích Bách Thảo tuyệt đối không phải là một đối thủ có thể xem thường!

Nụ cười thoáng lộ nơi khóe miệng Bách Thảo.

Đánh bại võ quán Kiên Thạch, trận sau sẽ gặp võ quán Hiền Võ... mànữ tuyển thủ đại diện cho Hiền Võ xuất chiến là... Đình Nghi.

https://thuviensach.vn

Hình ảnh trận tỷ thí với Đình Nghi lần đó lập tức lướt qua trongđầu... Cô đã thất bại thê thảm... thậm chí không nhìn rõ Đình Nghi ra chân thếnào...

Đúng vậy, cô cũng rất mong đợi trận đấu ngày mai.

Hít một hơi thật sâu, không ngoái đầu nhìn theo Đình Nghi, BáchThảo lặng lẽ theo sau Nhược Bạch và Diệc Phong, đi về phía các đệ tử của võquán Tùng Bách trên khán đài, lúc này vẫn đang cuồng nhiệt hò reo mừng chiếnthắng.

*** Hết ***

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đèn đã tắtTrong phòng tối đen như mực.

Có tiếng thì thào của Hiểu Huỳnh bên cạnh: "Bách Thảo, cậungủ rồi à?".

"Chưa!"

Bách Thảo nhắm mắt trả lời, mặc dù mệt đến mức chỉ muốn ngủ ngaylập tức, nhưng đầu óc cô rối loạn, lòng cũng xốn xang, bồn chồn. Ngày mai, côphải đối mặt với Hiền Võ võ quán, sẽ gặp lại Đình Nghi.

Đình Nghi...

"Bách Thảo, mình nhất định phải nói với cậu điều này. Từ khibắt đầu tham gia cuộc thi này, biểu hiện của cậu đã vượt xa kỳ vọng ban đầu củamọi người, đó là một bất ngờ thú vị không ai có thể nghĩ tới!", Hiểu Huỳnhthò đầu ra ngoài nói với Bách Thảo. "Vốn dĩ khi Tú cầm sư tỷ bị thươngkhông thể tiếp tục thi đấu, mọi người đều tưởng võ quán năm nay lại giống nhưmấy năm trước, bị loại ngay từ vòng loại, chắc chắn không thể vào được vòngtrong. Vậy mà khi cậu thay Tú cầm sư tỷ xuất chiến lại có thể liên tiếp chiếnthắng một cách thần kỳ, giúp Tùng Bách võ quán chúng ta tiến thẳng vào vòngtrong."

https://thuviensach.vn

"Không chỉ có thế, ngay trận đấu đầu tiên của vòng trong hômqua chúng ta đã gặp phải Kiên Thạch võ quán, một trong bốn võ quán mạnh nhấtnăm ngoái, mặc dù không nói ra nhưng trong lòng mọi người đều cảm thấy đã hếthy vọng. Vậy mà...", Hiểu Huỳnh trở mình, tay nắm chặt tấm chăn mỏng, mắtrơm rớm, "chúng ta còn đánh bại cả Kiên Thạch, nhất là trận đấu giữa cậuvà Lâm Phong, thật sự rất bất ngờ, hấp dẫn! Bách Thảo, mình đã nói với cậu chưanhỉ? Mình yêu cậu chết đi được!".

"Nhược Bạch sư huynh và Diệc Phong sư huynh còn xuất sắc hơnnhiều!" Nghe những lời tán tụng đầy khoa trương của Hiểu Huỳnh, Bách Thảocảm thấy hơi ngượng.

"Đúng thế, Nhược Bạch sư huynh và Diệc Phong sư huynh cũngrất cừ!" Hiểu Huỳnh lúng túng gãi gãi đầu cười, nói tiếp: "Chỉ cóđiều trước đây đều là Nhược Bạch sư huynh và Diệc Phong sư huynh xuất chiến, nhưng chỉ có năm nay mới có được thành tích tốt như thế... Bởi vậy, cậu mới làcông thần, là phúc tinh của bọn mình! Bởi vậy...".

Trong căn phòng tối om, giọng Hiểu Huỳnh ngắc ngứ giây lát.

"... Bởi vậy", Hiểu Huỳnh nhổm người dậy, trịnh trọngnói với Bách Thảo đang nằm cạnh, "Cậu không cần quá bận tâm đến trận đấungày mai, có thua Đình Nghi cũng không sao. Chị ấy là thiên tài đã thành danhtrên toàn quốc, còn cậu vừa mới bắt đầu. Bách Thảo, cậu đã rát rát rát cừ rồi, chúng mình tự hào về cậu!".

Tim Bách Thảo trĩu xuống.

Nói như vậy là cô nhất định sẽ thua Đình Nghi sao?

Bách Thảo thẫn thờ nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên những trậngiao đấu với Đình Nghi trước đây: những cú đạp nhanh như điện, bao nhiêu lần bịđánh trúng, bao nhiêu lần ngã nhào trên đệm... Cô vội vàng nhắm mắt, hơi thởgấp như sắp ngạt.

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh đã ngủ.

Ánh trăng hắt trên giường, tiếng côn trùng vọng vào rả rích. BáchThảo nằm yên, nhắm mắt, mãi không ngủ được, đầu dần dần đau nhức. Cuối cùng, côngồi dậy, mặc võ phục, rón rén ra khỏi phòng.

Một mảnh trăng cong cong treo giữa trời đêm.

Tùng Bách võ quán lúc này yên tĩnh lạ thường, đèn các phòng đều đãtắt, trong đêm khuya phòng tập giống như một lát cắt mờ ảo. Bách Thảo kéo cánhcửa giấy, bên trong tối om, không nhìn thấy gì, cô không bật đèn, ngồi xếp bằngtrên tấm đệm.

Chính nơi đây, cô đã từng thảm bại dưới tay Đình Nghi.

Đó là một trận đấu mà thực lực quá chênh lệch, trước Đình Nghi, quả thật cô không đánh nổi một đòn, thậm chí còn không kịp nhìn rõ Đình Nghi rađòn như thế nào. Bây giờ, mặc dù cô đã có tiến bộ nhưng khoảng cách với ĐìnhNghi còn bao xa?

Bách Thảo hoàn toàn mơ hồ.

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu lên võ phục, tay nắm chặt mép áo, Bách Thảo ngồi thẫn thờ rất lâu. Từ khi tham gia cuộc thi đến nay, ngay cả đêmqua, trước khi thi đấu với Lâm Phong cô cũng chưa từng căng thẳng thế này.

"Em sợ rồi!"

Trong bóng tối, một giọng nói vang lên từ góc phòng. Bách Thảogiật mình, vội quay đầu lại, phát hiện một bóng người ngồi dựa vào tường, màlúc bước vào cô không nhận ra. Đó là giọng nói của Nhược Bạch"

https://thuviensach.vn

Trong góc tối không có ánh trăng, hình như anh đã ngồi đó rất lâu, khuôn mặt lẫn trong bóng tối không thể nhìn thấy thần sắc thế nào.

"Em đang sợ hãi, đúng không?"

Giọng nói bình thản của anh lại cất lên, Bách Thảo cúi đầu, hítnhẹ một hơi đáp: "Vâng!".

Đúng vậy, cô đang sợ hãi, mặc dù ngày mai trận đấu mới bắt đầunhưng cô đã căng thẳng không thể ngủ được.

"Em sợ điều gì?"

"Em..."

Bách Thảo cắn môi. Cô sợ thua, sợ là cho dù mình đã tiến bộ khánhiều nhưng khoảnh cách giữa mình và Đình Nghi vẫn còn rất lớn. Cô không chỉ sợthua mà còn sợ sẽ thua thảm hại.

"Sợ hãi thì có ích gì? Nó sẽ giúp em thi đấu trận ngày maitốt hơn sao?", giọng nói lãnh đạm từ góc tường lại vang đến.

"Chưa thi đấu đã sợ thế này thì ngày mai em xin rút lui luônđi." Giọng anh lạnh đến tận xương tủy, như lưỡi phi đao ngâm trong băngtuyết.

"Em...", Bách Thảo cứng người,"... em chỉ hơi căngthẳng một chút. Ngày mai em sẽ thi đấu thật tốt, em sẽ cố gắng hếtsức...".

"Em nghĩ ngày mai mình có thể đánh bại Đình Nghi?"

"... Em sẽ cố gắng!"

"Cho dù cố gắng hết sức thì mai em cũng sẽ thất bại trướcĐình Nghi. Bởi vì đẳng cấp của hai người cách nhau quá xa, em hoàn toàn khôngphải là đối thủ của cô ấy."

https://thuviensach.vn

"Em tưởng may mắn đánh bại Lâm Phong là đã có hy vọng so tài với Đình Nghisao? Nếu như không phải nụ cười lạnh lùng của em khiến Lâm Phong bối rối trởtay không kịp thì làm sao em thắng được trận đó."

Bách Thảo đờ người.

"Cho nên, một trận đấu đã cầm chắc thất bại thì việc gì phảitham gia đến cùng?" Giọng nói của Nhược Bạch còn lạnh hơn cả ánh trăng, như nói với cô, lại như đang nói với chính mình.

Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn bóng Nhược Bạch.

Cô không hiểu.

Nhược Bạch sư huynh định bảo cô nên rút khỏi trận đấu với ĐìnhNghi ngày mai sao? Bởi vì cô sợ thua? Bởi vì chắc chắn cô sẽ thua?

Nhược Bạch đứng dậy.

Anh làm như trong phòng không có ai, cũng không nhìn thấy cô, đithẳng về phía cửa.

Thấy anh sắp kéo cánh cửa giấy bước ra ngoài, Bách Thảo không nénnổi, nói: "Nhưng em vẫn thắng Lâm Phong đấy thôi!".

Mặc dù mọi người đều nghĩ cô không thể thắng Lâm Phong, nhưng cuốicùng cô vẫn thắng, biết đâu trận đấu ngày mai...

"Tốt, vậy thì hy vọng ngày mai em cũng sẽ đánh bại ĐìnhNghi."

Nói xong, cánh cửa giấy bị kéo "soạt" một tiếng, bóngNhược Bạch mất hút trong ánh trăng.

Bách Thảo ngẩn ngơ đứng nhìn về phía Nhược Bạch vừa đi khuất, mộtlúc sau mới chợt nhớ ra, tại sao muộn như vậy Nhược Bạch sư huynh

https://thuviensach.vn

vẫn còn ngồimột mình ở đây?

Ánh ban mai le lói.

Rạng sáng, Bách Thảo trằn trọc mãi mới ngủ được đã lại phải bòdậy, lấy chổi quét sân võ quán. Chỉ có công việc quét dọn mới làm cho cô cảmthấy thoải mái nhất, hơn nữa nghĩ đi nghĩ lại, nhất định là do Nhược Bạch sưhuynh không quen thấy cô căng thẳng như vậy nên mới cố ý khiêu khích.

Đúng vậy, căng thẳng và sợ hãi đều chẳng ích gì.

Đã không thể làm kẻ đào ngũ thì phải thi đấu thật tốt thôi.

Hơn nữa...

Chẳng phải cô cũng đã đánh thắng Lâm Phong sao?

Xa xa, nơi cuối con đường nhỏ, cô bỗng phát hiện thấy Sơ Nguyên đang tưới câytrong vườn. Bóng cao gầy của anh nhuộm ánh nắng ban mai phớt hồng, cô bất giácđi về phía đó.

"Sơ Nguyên sư huynh..."

Nghe tiếng gọi, Sơ Nguyên vừa tưới cây vừa ngẳng đầu nhìn cô cười:"Chào buổi sáng! Thế nào, tối qua ngủ không ngon giấc hả? Mắt có quầngthâm rồi đấy".

"... Tối qua em ngủ không đủ giấc."

Sơ Nguyên nhìn cô chăm chú, cất bình tưới, hỏi:

"Em có dây buộc tóc không?"

"Dạ?"

https://thuviensach.vn

"Buộc tóc lên đi, tóc em có vẻ hơi dài, khi thi đấu sẽ cảntrở tầm nhìn." Sơ Nguyên xoa đầu cô, tóc cô vừa mảnh vừa dài, bị gió sớmthổi tung, nhè nhẹ bay bay lên má.

A, hình như là thế, vì tiết kiệm tiền mà lâu rồi cô chưa đi cắttóc.

"... Em đi mượn Hiểu Huỳnh dây buộc tóc."

"Em không có à?", Sơ Nguyên hỏi vẻ ngạc nhiên.

"... Em không biết tết tóc...", Bách Thảo đỏ bừngmặt nói. Hồi nhỏ, lúc mẹ còn sống, mẹ đều tết tóc cho cô nhưng sau khi bố mẹqua đời, không ai tết tóc cho nữa nên cô luôn để tóc ngắn.

Sơ Nguyên lắc đầu cười: "Chờ anh một lát".

Lát sau, Sơ Nguyên quay lại, xòe tay trước mặt cô, nói: "Đâyvốn là quà tặng cho Sơ Vy, nếu em không phật ý, anh tặng em được chứ?".

Trong tay anh là một chiếc dây buộc tóc màu đen, bên trên đính mộttrái dâu tây đỏ mọng, trong ánh nắng sớm mai, màu thủy tinh đỏ lấp lánh rấtđẹp.

Bách Thảo như ngừng thở.

"Không thích à?" Nụ cười của anh còn sáng hơn cả hàoquang của trái dâu tây.

"Thích ạ!" Bỗng nhiên cô không dám nhìn thẳng vào mắtanh, mặt đỏ bừng, cúi đầu nói.

"Lại đây, anh buộc tóc cho."

Ngồi trên ghế gỗ dài trong đình viện, Sơ Nguyên bảo cô nghiêngngười, dùng ngón tay thay lược nhẹ nhàng chải tóc cho cô. Ngồi rất gần anh,

https://thuviensach.vn

giósớm hiu hiu, hơi thở của cô toàn mùi hương từ người anh, không giống mùi thuốcsát trùng như mọi khi, đó là mùi hương mang theo từ vườn hoa, phảng phất mùithơm thanh thanh của cây cỏ.

Cô dần dần trở nên mơ hồ.

Quên hết trận đấu sắp bắt đầu hôm nay, chỉ cảm nhận ngón tay anhmềm như giọt sương sớm trên cành lá, lùa giữa làn tóc mình.

"Hôm qua, em đã đánh bại Lâm Phong của Kiên Thạch võ quánà?"

Giọng anh vọng đến từ phía sau khiến tâm trí Bách Thảo đang hỗnloạn mơ hồ bỗng bừng tỉnh.

"Vâng ạ!"

"Lâm Phong là một tuyển thủ xuất sắc." Anh thận trọngdùng tay chải xuôi mái tóc cho cô, nói tiếp: "Có thể chiến thắng cô ấy, emnên tự tin vào bản thân mình mới đúng. Tại sao lại có vẻ bồn chồn nhưthế?". Vừa nãy, trong vườn ươm, anh thấy Bách Thảo đứng đỏ, cầm cây chổitrong tay, ngơ ngác như con hươu non lạc đường.

"Em... em bộc lộ rõ như thế sao?" Tim Bách Thảo loạnnhịp, lo lắng sờ lên mặt, chả trách Nhược Bạch sư huynh chỉ trích cô như vậy.

Khóe miệng Sơ Nguyên khẽ nhếch lên.

"... Hôm nay", cô hít một hơi dài, "chúng em sẽ thiđấu với Hiền Võ võ quán...".

"Ờ, sau đó thì sao?" Thu gọn mái tóc của Bách Thảo trongtay, anh cảm thấy lưng cô hơi cứng lại.

"... Lần trước em đã thua Đình Nghi sư tỷ."

https://thuviensach.vn

"Ờ, đúng thế." Anh khẽ mỉm cười, hỏi: "Sau đó thìsao?".

Giọng nói như nghẹn lại, nhớ lại những lời chế giễu của Nhược Bạchtối qua, cô cắn chặt môi, nói giọng cứng cỏi:

"Em sẽ thi đấu thật tốt, cho dù hôm nay đối thủ là Hiền Võ võquán, chúng em cũng chưa chắc đã thua!".

Sơ Nguyên chải tóc cho cô thành một túm nhỏ xinh, rồi dùng dâybuộc tóc có hình trái dâu túm lại mấy vòng, nói tiếp: "Trước trận đấu hômqua, em có nghĩ mình sẽ thắng Lâm Phong không?".

Bách Thảo sững người.

Cô chưa từng nghĩ đến việc đó. Trước trận đấu, thậm chí cô cònkhông biết Lâm Phong là ai, chỉ nghe mọi người nói Lâm Phong rất lợi hại, HiểuHuỳnh còn nghĩ rằng cô không thể đánh bại Lâm Phong.

"Sở dĩ được gọi là thi đấu vì nhất định phải thông qua quátrình giao tranh mới định được kẻ thắng người thua. Thi đấu là một quá trình, trong quá trình đó, việc gì cũng có thể xảy ra, mà thắng thua chỉ là kết quảcủa quá trình đó." Trong ánh nắng sớm, trái dâu tây trên dây buộc tóc sánglung linh, phản chiếu làm tóc cô càng đen nhánh. Sơ Nguyên ngắm nghía một hồimới buông tay, nói: "Hơn nữa, cho dù kết quả trận đấu thế nào đi nữa, anhtin rằng so với trận giao đấu lần trước với Đình Nghi, em sẽ tiến bộ hơnnhiều."

Lồng ngực căng tràn, cô ngẳng đầu, hít một hơi thật sâu, chăm chúnhìn anh, nói: "Vâng, em biết rồi! em sẽ thi đấu thật tốt, cho dù có thua, em cũng sẽ dốc hết sức để trận đấu không đến nỗi chẳng có gì đáng nhớ!".

"Cố lên!"

https://thuviensach.vn

Sơ Nguyên mỉm cười xoa đầu cô. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng càngtrở lên rực rỡ. Nhìn khuôn mặt sau khi buộc gọn tóc của Bách Thảo, anh mới nhậnra khuôn mặt cô tròn trịa nhưng cằm lại hơi nhọn, đôi tai trắng như ngọc phớthồng, đôi mắt to tròn, đen lấy, trong veo như mắt nai.

Anh nhìn cô chăm chú.

Cô khép hàng mi xuống, thoáng ngượng ngùng.

"... Sơ Nguyên sư huynh, hôm nay anh sẽ đến xem thi đấuchứ?"

Lòng đầy hy vọng, tim đập thình thịch, đắn đo hồi lâu, cuối cùngcô mới dám hỏi. mấy trận đấu trước đều không thấy bóng anh trên khán đài, hômnay không chừng là trận đấu cuối cùng, cô thật sự hy vọng có thể nhìn thấy anh.

Không thấy anh trả lời.

Cô len lén ngẩng đầu, bắt gặp khuôn mặt thất thần của anh, SơNguyên mỉm cười nói: "Nếu có thời gian anh sẽ đến".

Nhà thi đấu thành phố.

Cuộc thi đấu giữa các võ quán Taekwondo tổ chức mỗi năm một lần. Hôm nay là trận thứ hai của vòng trong, tổng cộng phải thi đấu bốn trận, cuộcthi kết thúc sẽ tìm ra bốn đội mạnh của năm.

Khán đài chật cứng người, dẫn đội cổ động của Tùng Bách võ quánngồi vào vị trí, Hiểu Huỳnh mới phát hiện hầu như tất cả các võ quán khác đềuđến xem thi đấu. Các loại cờ đủ màu sắc của các võ quán tung bay trong gió, chiêng trống cổ vũ tưng bừng, trận đấu còn chưa bắt đầu nhưng tiếng reo hò cổvũ đã vang lên khắp nơi, tràn ngập nhà thi đấu.

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh vẫy tay một cái, đội cổ động sau lưng cô nhất loạt giơcao vũ khí bí mật của họ: những chiếc vòng xúc xắc!

Hiểu Huỳnh cầm một đầu chiếc vòng bằng nhựa loại nhỏ, khẽ lắc mộtcái, mấy quả cầu be bé trên vòng va vào nhau "cách! cách! cách! cách!", âm thanh vừa giòn giã vừa đều tăm táp, mọi ánh mắt lập tức bị hútvề phía họ, tràn đầy ngưỡng mộ.

Hiểu Huỳnh cười đắc ý. Cô đã đoán trước, khắp nhà thi đấu nhấtđịnh sẽ tràn ngập những cây cổ vũ, nếu họ cũng dùng loại đó, ấy là còn chưa kểhai đoạn gậy nặng chích, gõ vào nhau cũng rất tốn sức, hơn nữa đội nào cũngdùng cây cổ vũ, âm thanh giống hết nhau thì làm sao có sự khác biệt?

Bởi vậy bọn họ không muốn giống các đội khác.

Họ sẽ dùng những cái vòng xúc xắc để cổ vũ, cho dù cả khán đàichìm trong tiếng cổ vũ của các võ quán khác thì trên sàn đấu, Nhược Bạch, DiệcPhong và Bách Thảo vẫn có thể nghe ra tiếng cổ vũ độc đáo khác người của họ. Hơnnữa dùng những vòng xúc xắc có thể tiết kiệm hơi sức để mà reo hò cổ vũ chođồng đội.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên đầy ngưỡng mộ của đệ tử các võ quán khác, đội cổ động của Tùng Bách võ quán càng thêm hào hứng, ra sức lắc những chiếcvòng xúc xắc, tiếng hô đồng thanh vang lên đều đặn, nhịp nhàng:

"Tùng Bách vô địch!"

"Tùng Bách tất thắng!"

Cuộc thi đấu giữa các võ quán năm nay mang đến cho các đệ tử củaTùng Bách võ quán quá nhiều bất ngờ. Bách Thảo giữa chừng thay thế Tú cầm sư tỷthi đấu như một thứ vũ khí bí mật lại kiên cường, dũng mãnh, đánh bại hết mọiđối thủ, cùng Nhược Bạch sư huynh và Diệc Phong sư huynh đưa Tùng Bách võ quántiến thẳng vào vòng trong.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa... Xin hãy chú ý...

Tùng Bách võ quán với thành tích xuất sắc: toàn thắng ở vòng loại, hiên ngang bước vào vòng trong.

Càng bất ngờ hơn nữa là ngay trận đầu tiên của vòng trong, TùngBách lại đánh bại Kiên Thạch võ quán, một trong bốn đội tứ cường của năm ngoái! Nhất là trận so tài giữa Bách Thảo và Lâm Phong, quả thực có thể coi là trậnđấu kinh điển!

Tùng Bách võ quán đã bước vào hàng ngũ tám đội mạnh nhất.

Mặc dù các đệ tử của Tùng Bách võ quán đều mong có ngày võ quáncủa mình sẽ khôi phục hùng danh, lại có thể được vào danh sách các võ quán hàngđầu ở Ngạn Dương, nhưng chiến thắng đến một cách quá nhanh chóng và đột ngộtnhư vậy, quả thực quá sức tưởng tượng của họ.

Chỉ có điều, kỳ tích sắp đến hồi kết.

Hôm nay, Tùng Bách võ quán sẽ phải nghênh chiến với Hiền Võ võquán. Năm nào Hiền Võ võ quán cũng đoạt chức quán quân, là đội số một, khôngcần hoài nghi, thực lực mạnh đến nỗi các đệ tử của Tùng Bách võ quán không mộtmảy may ảo tưởng mình có thể thắng.

Hai anh em Đình Hạo, Đình Nghi của Hiền Võ võ quán đã sớm xưnghùng, xưng bá trong giới Taekwondo cả nước, không đối thủ nào có thể đánh bạianh em họ, ngay cả Bách Thảo, người đã liên tiếp lập kỳ tích trong cuộc thi đấunày cũng từng thảm bại dưới tay Đình Nghi.

Đây là một trận tất bại!

Trong lòng các đệ tử của Tùng Bách võ quán có nỗi buồn khótránh.

"Tùng Bách vô địch!"

https://thuviensach.vn

"Tùng Bách tất thắng!"

Thua người quyết không thua trận! Thi đấu có thể thua, nhưng khíthế quyết không kém. Đội cổ động của Tùng Bách võ quán do Hiểu Huỳnh, A Nhân, Ngô Hải, Bình Bình cầm đầu nhất loạt vừa vẫy những chiếc vòng xúc xác vừa hôvang khẩu hiệu.

Hiểu Huỳnh khẽ thở phào.

Mặc dù thực lực của Hiền Võ võ quán rất mạnh nhưng đội cổ động củahọ cũng bình thường.

Tốt lắm! Hiểu Huỳnh mừng thầm. Bất luận kết quả trận đấu hôm naythế nào, ít nhất về mặt khí thế, đội của họ cũng không thua Hiền Võ võquán.

Thế nhưng, khi tám đội mạnh nhất bắt đầu tiến vào nhà thi đấuthì...

"Hiền Võ cố lên!"

"Hiền Võ cố lên!"

"Hiền Võ cố lên!"

"Hiền Võ cố lên!"

Trong nhấy mắt, tiếng hò reo cổ vũ của Hiền Võ võ quán dâng lên, tràn ngập nhà thi đấu khiến đội cổ động của Tùng Bách võ quán sững sờ. tiếng cổvũ mang tính áp đảo như sóng biển cuồn cuộn, trào dâng nhấn chìm tất cả nhữngtiếng cổ vũ khác.

Hiểu Huỳnh kinh ngạc nhìn sang.

Ngoài sáu đội tham gia thi đấu hôm nay, tất cả đệ tử của các võquán khác hầu như đều đồng thanh cổ vũ cho Hiền Võ võ quán, vô số những

https://thuviensach.vn

dụng cụcổ vũ gõ vang, vô số lá cờ nhỏ đồng loạt phất lên, vô số âm thanh reo hô...

"Hiền Võ!!! cố lên!!!"

"Hiền Võ!!! cố lên!!!"

Mấy chục chiếc đèn pha trên vòm nhà thi đấu chiếu sáng lòa, khắpnơi vang đến tiếng reo hò cổ vũ kinh thiên động địa, trong những tiếng reo hòấy chỉ có thể nghe ra một cái tên duy nhất: "Hiền Võ, Hiền Võ". BáchThảo đứng cạnh Nhược Bạch và Diệc Phong, cúi chào xong, cô chầm chậm đứng dậy, chăm chú nhìn vào đội ngũ của Hiền Võ võ quán đứng đối diện.

Chỉ cách nhau một tấm đệm.

Cúi chào xong, Đình Nghi nói thầm gì đó với Đình Hạo, giơ tay rahiệu cho anh nhìn lên hàng ghế đầu tiên trên khán đài.

Bách Thảo vô tình nhìn theo.

Đó là huấn luyện viên Thẩm Ninh, cô mặc chiếc sườn xám màu tímthêu một chùm hoa nhài màu sữa, ánh mắt dõi theo từng tuyển thủ trên sân nhưđang suy nghĩ điều gì, hình như nhận ra Đình Hạo đang nhìn mình, Thẳm Ninh liềngoái lại.

Đình Hạo vội thu ánh mắt về, cau mày lườm Đình Nghi. Đình Nghi lấytay che miệng, khẽ cười, có vẻ như với cô lúc này không phải là sự căng thẳngtrước trận thi đấu mà chỉ là sự thoải mái bỡn cợt ông anh trai.

Trông Đình Nghi có vẻ hết sức thoải mái.

Nhớ lại bản thân mình hầu như suốt đêm qua không ngủ, lòng BáchThảo bỗng có một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

https://thuviensach.vn

"Bách Thảo, đi thôi."

Tiếng của Diệc Phong khiến Bách Thảo bừng tỉnh. Cô quay đầu lại, thấy Nhược Bạch đang đi về phía phòng nghỉ, khuôn mặt lãnh đạm khácthường.

Trận đấu chính thức bắt đầu.

Các trận đấu được chia thành hai vòng, tiến hành đồng thời trênhai sàn đấu. Vòng thứ nhất là Kim Đường võ quán gặp Hồng Thái võ quán, Hiền Võvõ quán gặp Tùng Bách võ quán. Cùng với lời tuyên bố trận đấu bắt đầu của trọngtài, tất cả ánh mắt trong nhà thi đấu đều dồn về phía sàn đấu của Hiền Võ võquán.

"Hiền Võ cố lên!" "Hiền Võ cố lên!"

Khán giả ở các khán đài đều nhiệt tình hô vang cổ vũ Hiền Võ võquán. Dường như hôm nay họ chỉ đến để xem Hiền Võ thi đấu, tiếng đội cổ độngcủa Tùng Bách võ quán chìm nghỉm. A Nhân, Ngô Hải ra sức cổ vũ cho Diệc Phonglà người thi đấu đầu tiên, vừa giơ cao vòng xúc xắc, lắc ầm trời, vừa kề sátloa giấy vào miệng gào to:

"Diệc Phong cố lên! Diệc Phong cố lên!"

"Tùng Bách cố lên! Tùng Bách cố lên!"

Người Bình Bình cứng đờ, cô nhìn vào giữa sàn đấu, càng nhìn càngđau lòng, không chịu nổi, quay sang Hiểu Huỳnh ngồi cạnh, rơm rớm nước mắt, hỏi: "Sao lại thế này?".

Hiểu Huỳnh cũng sững người.

Dường như chỉ trong chớp mắt hiệp một đã kết thúc. Rõ ràng năm nayHiền Võ võ quán cử một đệ tử lần đầu tiên tham gia cuộc thi này, tên là

https://thuviensach.vn

ThânBa, anh ta đeo một cặp kính giọng đen nhìn rất thư sinh, nhưng Diệc Phong sưhuynh lại hoàn toàn không phải là đối thủ của anh ta. Thân Ba thế mạnh như chẻtre, những cú đá nhanh như gió liên tiếp đá trúng khiến Diệc Phong phải lùi vềsau, hiệp đầu kết thúc đã để thua ba điểm.

"Hiền Võ cố lên!"

"Hiền Võ tất thắng!"

Nhìn xung quanh, thấy cảnh tượng tưng bừng của nhà thi đấu, nghetiếng hò reo như sóng xô bờ, Hiểu Huỳnh buồn bã, nắm chặt vòng xúc xắc trongtay, chẳng trách đội cổ động của Hiền Võ võ quán không cần phải chuẩn bị vì bọnhọ chắc chắn đều biết, chỉ cần trận đấu bắt đầu, hầu như toàn bộ khán giả đềutức khắc trở thành cổ động viên của mình.

Hiểu Huỳnh mặt mày ủ rũ.

Đúng vậy, thực ra nếu hôm nay không phải Tùng Bách võ quán đấu vớiHiền Vỗ thì bản thân cô nhất định cũng sẽ hào hứng cổ vũ cho Hiền Võ. Năm nàocũng là đội vô địch trong cuộc thi giữa các võ quán, anh em Đình Hạo lại làthần tượng của các đệ tử Taekwondo từ thành phố cho đến cả nước. Thậm chí HiềnVõ võ quán chỉ cần cử một đệ tử vô danh xuất chiến cũng có thể dễ dàng đánh bạiDiệc Phong sư huynh. Hào quang như vậy, thực lực như vậy, uy phong như vậy, aikhông cúi đầu bái phục?

Trước khi hiệp ba bắt đầu, Diệc Phong đã ghi được hai điểm, nhưngThân Ba lại ghi thêm ba điểm.

Bách Thảo tập trung theo dõi trận đấu, cố gắng không nhìn về phíaĐình Nghi ngồi ở khu vực nghỉ giải lao. Lát nữa thôi, sẽ đến lượt cô ra sànđấu, cô không muốn để Đình Nghi phát hiện mình đang căng thẳng.

Hít thở sâu.

https://thuviensach.vn

Không nên nghĩ đến kết quả trận đấu, cô đã không còn là Thích BáchThảo giao đấu cùng Đình Nghi lần trước nữa. Ngày ngày cô đều luyện tập chămchỉ, cô không thua một trận nào trong các trận đấu vòng loại, cô đã chiến thắngLâm Phong, mọi người đều nói cô tiến bộ thần tốc...

Cho nên... cho nên cô không thể không ra nổi một đòn như lầntrước.

Trận đấu kết thúc.

Diệc Phong thua với tỷ số 2: 6

Nặng nề ngồi xuống ghế dài, mồ hôi Diệc Phong vã ra như suối. BáchThảo mở nắp chai nước cho anh, anh cũng không bận tâm, chỉ vùi đầu vào tấmkhăn, không nói một lời.

Do dự một lát cô vỗ nhẹ lên lưng Diệc Phong. Anh hạ giọng ừ hử mộttiếng.

Trọng tài tuyên bố: "Bắt đầu điểm danh trận thứ hai".

Bách Thảo lập tức đứng dậy, đi về phía đệm đấu. Đi được hai bước, không dằn lòng được, cô quay nhìn Nhược Bạch. Hôm nay, Nhược Bạch vẫn chưa nóilời nào với cô, biết đâu lúc này anh muốn dặn dò cô vài câu. Nhưng Nhược Bạchchỉ lặng lẽ ngồi đó, không hề nhìn cô một lần.

Lòng Bách Thảo thắt lại.

Bước chân thoáng nặng trĩu.

"Tùng Bách võ quán, Thích Bách Thảo." Trọng tài nhìn bảngdanh sách.

"Có!"

"Hiền Võ võ quán, Phương Đình Nghi."

https://thuviensach.vn

"Có!"

Bách Thảo và Đình Nghi cùng cúi chào nhau trước khi giao đấu. KhiBách Thảo cúi chào, Đình Nghi phát hiện mái tóc trước nay vẫn để ngắn của BáchThảo giờ buộc thành một cái đuôi ngựa nhỏ, được cột bằng chiếc dây buộc tóchình trái dâu tây, chiếc dây buộc tóc đó nhìn quen quen. Bách Thảo đứng thẳngdậy, Đình Nghi lập tức lấy lại tâm trí. Hôm qua, Lâm Phong đã đại bại trướcBách Thảo, cô không nên quá coi thường đối thủ.

Bách Thảo...

Nhìn cô gái có đôi mắt kiên cường như một chú nai nhỏ trước mặt, Đình Nghi mỉm cười, lâu rồi không gặp một đối thủ có thể khiến tinh thần thiđấu của cô hưng phấn như thế, hy vọng lần này cô sẽ không thát vọng.

Bách Thảo ngẳng đầu, đúng lúc nhìn thấy nụ cười của Đình Nghi

Nụ cười đó. Giống như nhìn thấy một vật vô cùng thú vị. Bách Thảongẩn người trong giây lát, dường như lại quay trở về trận đấu lần trước, lần đótrên gương mặt Đình Nghi cũng là nụ cười này.

"Hiền Võ tất thắng! Hiền Võ tất thắng!"

"Đình Nghi cố lên! Đình Nghi cố lên!"

Cuối cùng khi Đình Nghi của Hiền Võ võ quán đứng vào vị trí, khôngkhí của nhà thi đấu náo nhiệt hẳn lên, khán giả ào ào đứng dậy vỗ tay như sấmcổ vũ cho cô.

Phương Đình Nghi, nữ tuyển thủ Taekwondo thiên tài của Ngạn Dương, xuất thân danh gia vọng tộc, vừa nhập làng Taekwondo đã đánh bại mọi đối thủtrong thành phố, vững vàng trên ngôi vị nữ tuyển thủ số một thanh thiếu niêntoàn quốc, đạt thành tích cao trong giải Cup Taekwondo thanh niên thế giới. Họkhông bận tâm lúc này ai thi đấu với Đình Nghi, chỉ cần lại được

https://thuviensach.vn

tận mắt chứngkiến phong thái của thiếu nữ Taekwondo thiên tài là đã mãn nguyện lắm rồi.

Một số tiểu đệ tử của Tùng Bách võ quán không nén nổi, kinh ngạcreo lên.

Sau cuộc thi đấu giữa các võ quán năm ngoái, bọn họ chỉ được chứngkiến thân thủ của Đình Nghi trong trận giao đấu với Bách Thảo lần đó. Mặc dùkhi ấy, Đình Nghi chưa hoàn toàn phát huy hết thực lực, nhưng những cú ra đònnhanh như chớp của cô khiến họ không thể quên. Hôm nay là thi đấu chính thức, Đình Nghi nhất định sẽ giao đấu nghiêm túc, phong độ nhất định càng tuyệt vờihơn!

Mặc dù... mặc dù người thi đấu với Đình Nghi hôm nay là người củahọ: Bách Thảo!

"Tùng Bách võ quán! Dũng mãnh tiến lên!"

Trong hàng ghế khán giả, Hiểu Huỳnh đập đập vòng xúc xắc, hô hàocổ vũ, giọng to vang lạ thường, làm giật mình mấy đệ tử của võ quán ngồi bên.

Đúng thế, đối diện với Hiền Võ võ quán hôm nay là Tùng Bách võquán, sao bọn họ có thể sùng bái đối thủ, quên cổ vũ cho đồng đội của mình cơchứ? Đêm qua họ đã dự đoán được tình hình này rồi, thua Hiền Võ là sự thật chắcnhư đinh đóng cột, nhưng thi đấu có thể thua, khí thế không thể kém!

"Tùng Bách võ quán! Dũng mãnh tiến lên!"

A Nhân, Bình Bình, Ngô Hải đồng thanh hô vang, tiếng xúc xắc lanhlảnh, giòn giã vang khắp nhà thi đấu.

Bách Thảo tập trung tinh thần.

https://thuviensach.vn

Khi trọng tài ra hiệu trận đấu bắt đầu... Bách Thảo cũng khôngkhinh xuất ra đòn. Cô nhún chân theo tiết tấu của mình, mỗi tế bào trong cơ thểđều đang sẵn sàng chờ lệnh. Ánh mắt cô khóa chặt trên cơ thể Đình Nghi, chămchú theo dõi từng cử động của Đình Nghi.

Mỗi khi xuất chiêu, ai cũng cần phải có sự chuẩn bị của cơthể.

Đình Nghi cũng không ngoại lệ.

Cô cần phải bình tĩnh, phải nắm chắc cơ hội, không thể như lầntrước, chỉ biết cắm đầu tấn công, dẫn đến vô số sơ hở.

Thời gian chậm chạp trôi.

Đình Nghi vẫn giữ được bình tĩnh, chỉ thỉnh thoảng khẽ ho vàitiếng, vờ đá vài cú, thủ thế vô cùng thận trọng, dường như đang chờ Bách Thảomất bình tĩnh, chủ động tấn công trước. Bách Thảo bất giác phát hiện ra mìnhđang lùi dần về sau, cô đang bị từng bước nhún chân của Đình Nghi ép dần đếnsát đường biên!

Hoét!

Tiếng còi vang lên, trọng tài lao đến, ra hiệu Bách Thảo đang ởthế phòng thủ tiêu cực. bên ngoài bảng điểm lật giở, tỷ số 0: 0 biến thành 1: 0!

"Oa!"

"Ha ha ha ha!"

Khán giả ồ lên kinh ngạc, sau đó vang lên một trận cười lớn, khắpnhà thi đấu vang dậy tiếng vỗ tay và tiếng cây cổ vũ đập vào nhau ầm ầm. ĐìnhNghi xứng danh là thiếu nữ Taekwondo thiên tài, đối thủ có thể sợ đến mức khôngdám có ý định tấn công, phải lùi về sau rồi bị phạt một điểm do cố ý kéo dàithời gian thi đấu.

https://thuviensach.vn

"Sao lại thế? Bách Thảo sợ rồi ư?", Bình Bình lo lắnghỏi.

"Dù sao thì đối thủ cũng là Đình Nghi mà...", A Nhân thởdài nói. Từ khi tham gia giải đấu đến nay đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy BáchThảo như vậy. Có điều, đối mặt với đối thủ mạnh như Đình Nghi, ai chẳng sợ!

Để thua một điểm như vậy sao?

Đầu óc Bách Thảo bắt đầu rối loạn, ngơ ngác nhìn bảng điểm, con sốmột đỏ tươi khiến cô hiểu rằng mình bị phạt một điểm thật rồi. cô biết nếu cứtiếp tục phòng thủ tiêu cực, trốn tránh tấn công sẽ bị phạt tiếp, nhưng côkhông hề có ý trốn tránh, cô chỉ muốn quan sát kỹ động tác của Đình Nghi màthôi.

"Tiếp tục!"

Tiếng hô của trọng tài vang lên.

Đình Nghi nhún chân, vẫn tiết tấu cũ, không nhanh không chậm, dường như một điểm được ghi vừa rồi không hề tốn sức, không có ảnh hưởng đếncô, khóe miệng chỉ thoáng lộ nụ cười.

Nắm tay của Bách Thảo chặt lại, hơi sững người, một điểm bị trừlàm rối loạn kế hoạch của cô. Nếu cứ tiếp tục chờ Đình Nghi xuất chiêu, chờ tưthế ra đòn của Đình Nghi rồi mới phản kích thì chắc chắn sẽ lại bị phạt điểm. Nếu như cô chủ động tấn công, liệu có tái diễn lần giao đấu trước?

"À!"

Đúng vào khoảnh khắc cô đang do dự, Đình Nghi ra chân, chân phảitung lên quét ngang trước ngực cô. Trong chớp nhoáng, Bách Thảo vội vàng lùilại, tránh được cú đá trong tích tắc nhưng vai trái lại bị đá trúng. Sức mạnhcủa cú đá làm cô loạng choạng mấy bước mới gượng đứng vững được.

https://thuviensach.vn

Vai đau buốt như tê liệt, Bách Thảo thở gấp vài hơi, vẫn chưa điềuchỉnh lại được nhịp thở, Đình Nghi đã tiếp tục triển khai loạt tấn công khác.

Kiểu tấn công nhanh đến độ gió cũng không thể lọt qua khiến BáchThảo vừa phòng thủ vừa căng mắt quan sát để nhìn rõ đặc điểm kỹ thuật mỗi chiêuđòn của Đình Nghi, nhưng những động tác đó diễn ra quá nhanh, giống như chỉtrong chớp mắt, dường như không có bất kỳ thay đổi nào. Cô không nhìn ra, đãluyện tập quan sát phương thức ra đòn của đối thủ lâu như vậy, nhưng đối vớiĐình Nghi lại không thể áp dụng được.

"Phập!"

"Phập!"

"Phập!"

"Phập!"

Một chuỗi âm thanh của cú đá khiến không khí nhà thi đấu lên đếnđỉnh điểm. Thấy Đình Nghi xuất ra đòn khiến cô gái kia liên tiếp lùi về phíasau, hoàn toàn không có khả năng phản kích, khán giả liên tục bật đứng dậy reohò cổ vũ. Quá đẹp, quả không hổ danh là thiếu nữ thiên tài, mỗi năm xuất chiếnđều sáng chói, hoàn toàn không ai có thể là đối thủ của Đình Nghi.

Hiệp đấu thứ nhất kết thúc.

Tỷ số dừng lại ở con số 1: 3.

Từ sàn đấu bước xuống, Bách Thảo như đờ đẫn, trước mắt chỉ nhìnthấy một mảng trắng tinh. Cô không biết mình đã đi và ngồi xuống chiếc ghế dàinhư thế nào. Đầu óc hoàn toàn trống rỗng, màng nhĩ kêu ù ù, không nghe thấy gìhết, tất cả là một mớ hỗn loạn.

https://thuviensach.vn

“…”

Hình như có người đang nói gì đó với cô.

Cô nghe không rõ, từ từ quay sang, Diệc Phong đang nói gì đó, mộtlúc sau cô mới láng máng hiểu được ý Diệc Phong.

"... Em còn thiếu kinh nghiệm thi đấu." Diệc Phong đưakhăn mặt cho cô, nói tiếp: "Thực ra, khi mới bắt đầu cả hai người đềukhông tấn công, trọng tài phạt em vì Đình Nghi liên tục tung đòn giả, còn emlại quá thật thà...".

Bách Thảo ngây người, cầm khăn lau mồ hôi như một cái mấy,

"Anh cũng sớm biết em sẽ thua, nhưng không ngờ em lại thuamột cách khó coi đến vậy." Giọng Nhược Bạch vẫn đều đều, gương mặt khôngchút cảm xúc, mắt vẫn nhìn vào sàn đấu, dường như câu nói này không hẳn chỉ choBách Thảo nghe. "Em sợ Đình Nghi đến thế sao?"

"Em không sợ!", Bách Thảo nắm chặt tay. Chỉ là... chỉ làkhông có kế sách gì.

"Khăn mặt của em không có một giọt mồ hôi" Giọng nóilạnh lẽo của Nhược Bạch làm Bách Thảo cứng người. "Dẫu có thua thì cũngphải dốc hết sức ra rồi hãy thua."

Hiệp đấu thứ hai bắt đầu.

Trong tiếng reo hò cổ vũ vang trời, Đình Nghi thoáng mỉm cười, nhịp chân chậm rãi mà duyên dáng, dường như đây không phải là trận thi đấu màlà một buổi biểu diễn.

Hai tay nắm chặt, ngực Bách Thảo phập phồng, cố gắng điều chỉnhhơi thở, nhưng lòng vừa hoang mang vừa lo lắng. Cô không tìm thấy sơ hở nào

https://thuviensach.vn

củaĐình Nghi, dường như Đình Nghi không có một kẽ hở nào để công phá, cô hoàn toànkhông có cơ hội.

"Hây!"

Cú ra đòn của Đình Nghi nhanh như gió, như nhìn thấu trái tim đanghoảng loạn của Bách Thảo. Đình Nghi tung người vọt lên, một cú lăng chân vềphía cô. Cú ra chân quá nhanh, Bách Thảo nửa muốn tránh nửa muốn nhìn rõ thânpháp của Đình Nghi nhưng ngay lập tức cú xoay mình đá ngang đã trúng ngựccô!

"Bộp!"

Cả người cô bật ngửa ra sau, đầu đập mạnh xuống đệm sàn đấu, mắttối sầm, ngực bị đá tưởng chừng nứt toác! Đau, đau đến mức không muốn đứng dậy. Ngoài đau, Bách Thảo còn có cảm giác chán chường, nỗi chán chường khi biết mìnhsẽ thua mà vẫn phải tiếp tục thi đấu.

Ngay lúc này, cô bỗng hiểu cảm giác lúc Quang Nhã muốnbỏ cuộc.

"Đình Nghi!"

"Đình Nghi!"

"Đình Nghi!"

Lại tiếng reo hò kinh thiên địa vang lên khắp nhà thi đấu, như cóthể nhấn chìm bất cứ thứ gì, vô số âm thanh ấy hội tụ lại thành một cái tên duynhất: "Đình Nghi!". Cô nằm bất động trên tấm sàn đấu, bóng tối hỗnloạn trước mắt dần tan đi. Trọng tài đang cúi nhìn, hình như đang suy nghĩ xemcó nên đếm hay không.

"Bách Thảo! cố lên!"

https://thuviensach.vn

Trong tiếng hô tên Đình Nghi ngập tràn khán đài, Bách Thảo lờ mờnghe thấy có ai đó đang gọi tên mình. Dưới ánh mắt chim ưng của trọng tài, côcố gắng đứng lên, tìm kiếm một cách vô thức trong đám khán giả, giữa vô vàn lácờ nhỏ đang tung bay và vô vàn tiếng "Cắc! Cắc!" đập vào nhau củanhững cây cổ vũ khiến tầm nhìn rối loạn, nhưng tiếng cổ vũ cho cô càng lúc càngrõ hơn.

"Bách Thảo! cố lên!"

Đó là Hiểu Huỳnh, từ xa có thể thấy Hiểu Huỳnh đang đập thật lựcchiếc vòng xúc xắc trong tay, hướng về phía cô, gân cổ gào, sắc mặt đỏ lựng, dường như tất cả các mạch máu trên đó đều nổi lên.

"Bách Thảo! cố lên!"

Thấy Bách Thảo nhìn về phía mình, tất cả các đệ tử của Tùng Báchvõ quán đều dồn sức hét lên, thanh âm vang dội tưởng như vỡ họng. Cô có thểnhìn rõ các bạn mình, từng ánh mắt chứa đầy lo âu và quan tâm khiến lồng ngựccô cuộn lên. Cắn chặt môi, hít thở sâu, đúng lúc ánh mắt sắp rời khỏi khán đài, Bách Thảo bỗng nhìn thấy ở một góc trên đó...

"Sơ Nguyên."

Khi giáo sư bước vào phòng thí nghiệm, Sơ Nguyên mới nhận ra mìnhđang nhìn vào kính hiển vi mà người cứ ngây ra. Hình ảnh Bách Thảo lúc sáng sớmkhiến anh nhớ lại, rát lâu, rất lâu về trước, anh cũng giống hệt cô, lúc nàocũng phấp phỏng hỏi...

…..

“Bố sẽ đến xem thi đâuchứ?”

…..

https://thuviensach.vn

"Thí nghiệm làm xong rồi chứ?", giáo sư bước đến hỏi.

"Xong rồi ạ!" Sơ Nguyên cầm bản báo cáo đã ghi hết sốliệu lên, giáo sư đón lấy, gật đầu hài lòng rồi noi: "À, có việcnày...".

Ở một góc không gây chú ý đó.

Dường như mọi ánh sáng đều mờ đi, trong khoảnh khắc hơi thở trởlên đông cứng, cô chỉ có thể nhìn thấy hình bóng ấy. Tóc hai bên thái dương củangười ấy đã điểm bạc, hình như càng già hơn, người ấy ngồi lặng lẽ trên khánđài, trâm ngâm nhìn cô. Trọng tài ra hiệu trận đấu tiếp tục, cô nín thở nhìn vềgóc đó lần nữa, rồi mới quay nhìn Đình Nghi.

Tim cô đập thình thịch, loạn nhịp.

Nắm chặt nắm đấm, cô nhìn Đình Nghi chằm chằm. Được lắm, cô ấykhông có sơ hở nào có thể tấn công, vậy thì...

"Hây!!!"

Một tiếng hét vang lên giữa sàn đấu như tiếng thét giận dữ, tràn ứnăng lượng vô hạn. Khán giả kinh ngạc nhìn lên, chỉ thấy đột nhiên tình hình cósự biến đổi lớn. Cô gái bị Đình Nghi đánh không còn sức phản đòn đột nhiên tấncông dũng mãnh như mãnh hổ xuống núi, không theo một chương pháp nào hết, chỉlao vào tấn công. Những cú tấn công thục mạng đó buộc Đình Nghi lùi về phía saumấy bước!

Khán giả sững sờ.

Nhưng đó là phút hồi tỉnh thần tốc hay là sự giãy giụa trước lúclâm chung?

Như vậy cũng hay, mặc dù muốn xem các cú đá chóng mặt của ĐìnhNghi, nhưng nếu đối thủ của cô giống như một người đã chết thì trận

https://thuviensach.vn

đấu cũngkém phần thú vị.

Chỉ có điều...

Thời gian thi đấu đã trôi qua gần một nửa, cô gái này đã bị đánhngã bao nhiêu lần, vừa rồi đứng dậy còn không vững, vậy mà tại sao lại có thểcó được sức mạnh tấn công khủng khiếp đến thế?

"Hây!"

Bóng cô vọt lên không, cú ra chân như có sức mạnh ngàn cân, kéotheo âm thanh xé gió hướng về phía Đình Nghi. Đình Nghi giơ hai tay đỡ, né quamột bên. Chân phải Bách Thảo vừa chạm đất, trong chớp mắt chân trái lại bất ngờtung ra cú đá xoấy, miệng thét to, đá trúng người Đình Nghi.

Bách Thảo ra đòn như một cơn bão.

Bóng chân đá tới tấp, cú tấn công nào cũng mạnh, hầu như không mộtgiây ngừng nghỉ, hơi thở của Đình Nghi dường như trở nên gấp gấp. Mặc dù tất cảcác đòn tấn công đều bị hóa giải, Bách Thảo không ghi được điểm nào, nhưng đốiphó với cách đánh thục mạng này cũng mất rất nhiều sức lực, mồ hôi tủa ra đẫmáo, dính chặt trên người Đình Nghi, cô rất không thích cảm giác này chútnào.

"Phập!"

Đình Nghi tung đòn phản kích! Được điểm! Nhìn Bách Thảo loạngchoạng lùi về sau mấy bước, Đình Nghi cau mày, lối tấn công của Bách Thảo khôngcó ý nghĩa gì hết, chỉ hoàn toàn lãng phí sức lực của hai bên mà thôi. Nhưng, dường như không cần điều chỉnh hơi thở, Bách Thảo hét to rồi đá về phía trước, bắt đầu loạt tấn công mới!

Bách Thảo ra đòn như bão táp khiến người ta không thể thở được.

https://thuviensach.vn

Khán giả trố mắt nhìn, rõ ràng Đình Nghi đang chiếm thế thượngphong, liên tiếp ghi điểm nhưng tại sao lúc này khí thế kinh người lại là côgái vô danh kia? Khí thế ấy tựa như cô ta sẽ hoàn toàn hạ gục Đình Nghi, tựanhư cô ta mới là người chiến thắng trận đấu này.

Vậy mới phải chứ!

Ở một góc nhà thi đấu, Khúc Hướng Nam trầm ngâm quan sát BáchThảo, con bé đang tấn công Đình Nghi như một cơn cuồng phong. Bách Thảo, mặc dùthực lực của Đình Nghi rát mạnh nhưng có một điều cô ta tuyệt đối không thểbằng con!

Đó là sức mạnh thể lực.

Cô ta là một bông hoa trong tủ kính, còn con là một cây cỏ dại cósức sống ngoan cường, từng chịu đựng bao mưa gió của thời gian.

"Hây!"

Lại một đạt tấn công chóng mặt, thậm chí khán giả còn không nhìnrõ thân hình Bách Thảo, chỉ sau khi nghe thấy âm thanh nặng nề của cú đòn đátrúng, trọng tài mới tách hai người ra, tấm bảng điểm lật giở, con số"-1" đã trở thành số "0"

"Òa..." Cả nhà thi đấu như nổ tung, khán giả không tinvào mắt mình.

"Bách Thảo! Bách Thảo!"

Sau phút tĩnh lặng ngắn ngủi, các đệ tử của Tùng Bách võ quán àolên, hoan hô cuồng nhiệt. Bên ngoài, Diệc Phong cũng bất giác ngồi thẳng lưng, chỉ có Nhược Bạch vẫn không chút biểu cảm.

Đình Nghi quay đầu nhìn lướt bảng điểm, lại quay sang nhìn BáchThảo. Dường như không chút xao động nhưng nụ cười ở khóe miệng đã biến mất.

https://thuviensach.vn

0: 5

Hiệp đấu thứ hai kết thúc.

Mặc dù điểm số của Đình Nghi và Bách Thảo chênh lệch rất lớn, mặcdù đến phút cuối hiệp hai Bách Thảo mới ghi được một điểm duy nhất, nhưng khôngkhí trên sàn đấu đột nhiên thay đổi, khán giả bắt đầu chú ý đến cô gái bỗngdưng bộc phát một sức mạnh không ngờ kia. Tiếng cổ vũ cho Đình Nghi mặc dù vẫnrất náo nhiệt, nhưng tiếng cổ vũ của Tùng Bách võ quán càng lúc càng rõ ràngvang dội hơn.

"Không tồi! Cuối cùng cô ấy đã tìm ra lợi thế của mình."

Thấy Bách Thảo không giấu nỗi niềm vui đi về phía khu vực nghỉngơi, Đình Hạo nhướn mày mỉm cười, anh đã tưởng niềm tin của cô đã bị Đình Nghihủy diệt hoàn toàn rồi chứ.

"Anh hy vọng cô ấy thắng sao?"

Đình Nghi lấy khăn lau mồ hôi, lườm anh trai.

"Thua trận này đối với em chưa hẳn là việc xấu."

Thấy cô em mồ hôi nhễ nhại, hơi thở cũng gấp gấp, Đình Hạo vừa nắnbóp vai cho em gái vừa nói bâng quơ.

"Bởi vì đã lâu em chưa gặp một đối thủ mạnh, cũng đã lâu chưathi đấu cho tử tế, việc tập luyện cũng rất trễ nải. Hy vọng Bách Thảo có thểcảnh tỉnh em, đừng có trở thành con thỏ như trong câu chuyện Rùa và Thỏ."

Đình Nghi nắm chặt chiếc khăn trong tay, cau mày.

“Đừng đắc ý quá sớm!”

https://thuviensach.vn

Diệc Phong đang nhiệt tình biểu dương chiến tích của Bách Thảo thìtừ giọng nói lãnh đạm của Nhược Bạch từ bên cạnh vang lên. Bách Thảo hơi sữngngười nhìn anh.

Nhược Bạch hững hờ nhìn cô nói:

"Em tưởng mình là đối thủ có thể lực tốt nhất trong các đốithủ của Đình Nghi hay sao?"

Hiệp đấu thứ ba bắt đầu.

Bách Thảo bước vào giữa sàn đầu, hít thở đều, cố gắng gạt đi nhữngsuy nghĩ vẩn vơ. Đúng vậy, cô không hẳn là đối thủ có thể lực tốt nhất mà ĐìnhNghi từng gặp, nhưng ngoài thể lực sung mãn, cô không tìm thấy điểm nào mình cóthể chiến thắng Đình Nghi.

"Hây!"

Cũng như hiệp đấu thứ hai, khi trọng tài vừa ra hiệu trận đấu bắtđầu, Bách Thảo liền mở loạt tấn công như vũ bão. Không chừng loạt tấn công củacô có thể khiến Đình Nghi hao kiệt thể lực để cô có thể phá vỡ phòng tuyến, tìmra điểm yếu của Đình Nghi.

Thế nhưng... Có gì đó không ổn...

Khi người cô đang vọt lên cao và tung cú đá về phía Đình Nghi, khoảnh khắc hai thân hình giao nhau giống như đoạn phim quay chậm, cô nhìn thấyđôi mắt Đình Nghi. Đôi mắt bình tĩnh lạ thường, giống như đôi mắt của con sóihoang mai phục trong tuyết, chờ đợi rất lâu giữa trời băng giá.

"Phập!"

Như một tia chớp, động tác đó nhanh đến mức hầu như không ai nhìnrõ, giống như một vệt sáng xẹt qua. Cú xoay mình đá hậu của Đình Nghi

https://thuviensach.vn

trúngngười Bách Thảo. Cú đá vừa mạnh vừa hiểm mang theo tiếng xé gió sắc lém tựa nhưđã nhìn rất chuẩn rồi mới ra đòn.

Cảm giác đó.

Giống như cơn ác mộng quay trở lại.

Đầu óc Bách Thảo hơi ngây ra, thậm chí cô còn không cảm thấy đaurát ở vai, nhịp thở gấp gấp, rối loạn.

"Phập!"

Bách Thảo tiếp tục tấn công, tiếp tục bị Đình Nghi phản kích đátrúng. Mặc dù cô tránh khá nhanh nên không bị đá trúng chỗ bị mất điểm nhưngnhững cú đá khiến cô loạng choạng mấy bước lùi ra khỏi đường biên!

Cô vẫn nhớ nguyên cảm giác như gặp ác mộng đó.

Cuộc giao đấu lần trước với Đình Nghi cũng như vậy, mỗi cú rachân, mỗi ý đồ của cô đều bị Đình Nghi nắm trong lòng bàn tay. Dường như ĐìnhNghi đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, ung dung chờ đợi. Thời gian qua, ngày nào côcũng chịu khó luyện tập, cô tưởng mình đã có chút tiến bộ, vậy mà tại sao vẫnrơi vào cơn ác mộng tương tự...

"Oạch!"

Khi lại một lần nữa bị ngã trên sàn đấu, trái tim Bách Thảo độtnhiên rung lên. Cô đã hiểu ra! Đúng vậy, ngay trong khoảnh khắc khi cô xuấtchiêu, Đình Nghi đã đoán được ý đồ của cô. Đó chính là cái mà cô ngày đêm khổluyện nhưng vẫn chưa thành công... Nhìn thấu thế xuất chiêu của đối thủ.

https://thuviensach.vn

Cô không thể nhìn rõ khởi thế xuất chiêu của Đình Nghi nhưng cô ấycó thể.

Không sai, khi hiệp hai sắp kết thúc, cô liên tiếp tấn công nhằmlàm tiêu hao thể lực của Đình Nghi, nhưng bây giờ, Đình Nghi lại thay đổi chiếnthuật, không tiếp tục hao phí thể lực với cô nữa mà dự định tốc chiến tốcthắng, triệt để đánh bại cô.

"Ra đòn đi, cho tôi thấy thể lực cô sung mãn đến đâu!"

Đứng trên cao nhìn Bách Thảo ngã gục trên sàn đấu, khóe miệng ĐìnhNghi lại lộ ra nụ cười.

0: 7

Nhà thi đấu sôi lên.

"Đình Nghi! Đình Nghi!"

Tiếng hò reo như rung chuyển trần nhà! Quả nhiên là thiếu nữTaekwondo thiên tài, cho dù gặp khó khăn cũng lập tức khắc phục được, một sựcan đảm khiến đối thủ hiếu chiến đến mấy cũng phải chuốc lấy thất bại.

Ngoài sân, Đình Hạo tủm tỉm cười, trong lòng biết rõ những lời vừarồi chỉ là để khích cô em gái vốn bản tính mạnh mẽ, khiến cô thêm quyết tâmmuốn chứng minh bản lĩnh của mình mà thôi.

Ngồi trên hàng ghế khán giả, Khúc Hướng Nam thầm than một tiếng.

Không thể không thừa nhận, thực lực của Bách Thảo và Đình Nghicách nhau quá xa.

Trọng tài ra hiệu trận đấu tiếp tục.

https://thuviensach.vn

Mồ hôi vã đầy trên sàn, từ từ chảy xuống mi mắt, Bách Thảo nhắmmắt. sau những loạt tấn công vừa rồi, cô cũng cảm thấy sức lực của mình khôngcòn nhiều nữa, trong khi cơ hội không còn bao nhiêu.

Cô không dám nhìn sư phụ ở hàng ghế khán giả.

Cuối cùng, sư phụ cũng có thể đến xem cô thi đấu, vậy mà cô chỉ cóthể để sư phụ nhìn thấy mình thảm bại thế nào.

Nghe thấy tiếng trọng tài giục đẩy nhanh tiến độ trận đấu.

Cắn chặt môi, Bách Thảo bừng mở mắt.

Nhìn thấy đôi mắt Đình Nghi vẫn bình thản như trước, và vẫn trongtư thế phòng thủ, động tác nhún chân duyên dáng, dường như đang chờ đợi quyếtđịnh của cô. Cô hiểu rằng nếu như mình không tấn công thì Đình Nghi cũng sẽkhông tấn công, mà một khi mình tấn công, Đình Nghi cũng sẽ phản kích như giốngnhư những lần trước và sẽ lại đánh bai mình.

"Hây!"

Hai tay nắm chặt, Bách Thảo hét to một tiếng, xoay mình đá ngangchân trái, bóng chân như gió, lao tới tấn công. Cô đã bị bỏ xa rất nhiều điểmrồi, Đình Nghi có thể hao phí thời gian thi đấu, nhưng cô thì không. Không tấncông tức là ngồi chờ chết, chỉ có tấn công mới có cơ hội sống.

Trong khoảnh khắc xoáy người vọt lên không. Lòng cô se lại.

Tại sao Đình Nghi có thể nhìn ra ý đồ của cô, còn cô luyện tập lâunhư vậy lại không có cách nào nhìn ra khỏi thế của cô ấy. Lần tấn công này cũngsẽ bị Đình Nghi nhìn thấu mà thôi.

Gần như cùng lúc.

https://thuviensach.vn

Thời gian như ngưng lại, trong khoảnh khắc thân mình lơ lửng trênkhông, mọi giác quan của Bách Thảo dường như cũng đóng băng. Giống như pha quaychậm, cô nhìn thấy thân hình của Đình Nghi khẽ lắc, từng bước, từng bước tungmình lên. Đúng vậy, Đình Nghi đã nhìn ra ý đồ của cô, Đình Nghi biết là cô muốnvọt lên đá ngang...

"Hây!"

Nhanh như chớp, Đình Nghi đem toàn bộ sức mạnh toàn thân tập trungvào đùi, lần này sẽ cho Bách Thảo không còn cơ hội bò dậy khỏi tấm đệmnữa.

Cho nên...

Đình Nghi nhìn thấu cô!

Thời gian như ngừng trôi, suy nghĩ đó thậm chí còn chưa kịp truyềnđến não, thân thể của cô đã phản xạ lại.

Cho nên...

Đình Nghi sẽ phản kích đòn tung người quét ngang của cô

"Hây... Aaaa...!"

Bách Thảo hét lên một tiếng rất lớn

Khán giả trên sân đờ người kinh ngạc.

Khoảnh khác thân hình hai cô gái sắp giao nhau, Bách Thảo đột

nhiên xoay mình thu chân trái đá ra với tốc độ kinh hồn. Lại một cú xoáy người

vọt lên, Bách Thảo hét to một tiếng, như cơn lốc lao vào Đình Nghi...

https://thuviensach.vn

Đạp xuống!

Cú đá thẳng mang theo toàn bộ sức mạnh của Bách Thảo, cùng với sức

rơi của cơ thể. Cô đạp xuống mạnh như búa bổ, tựa hồ rát chậm, lại tựa hồ không

thể nhìn rõ.

“Uych!”

Cô đá trúng đầu Đình Nghi.

2: 7

Nhà thi đấu đột nhiên tĩnh lặng.

Khán giả không dám tin vào mắt mình, Đình Nghi sau một giây đứng

sững bỗng đổ gục xuống

Đình Hạo ngồi dưới bỗng đứng bật dậy!

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hiểu huỳnh lấy tay bịt chặt miệng, sợ bật ra thành tiếng, đội cổvũ đứng bên cạnh cũng không dám hoan hô. Đã xảy ra chuyện gì? Thực lực của BáchThảo và Đình Nghi cách xa nhau vậy, tại sao có thể đạp trúng đỉnh đầu ĐìnhNghi? Tại sao Đình Nghi lại nằm đờ như chết vậy...

Yên lặng đến nghẹt thở.

Sững sờ nhìn khuôn mặt trắng bệch của Đình Nghi nằm đó, Bách Thảocũng hơi hoảng, không dám tin là sự thật. Đình Nghi nhìn ra cú xoáy người đángang của cô, cho Đình Nghi sẽ phản kích, mà những lần trước cô ấy đều dùng đònphản kích đá hậu nên cô cố quyết định kiều một phen.

... Và cô đã đúng.

"1... 2... 3..."

Trọng tài ngồi xuống, kiểm tra qua tình hình của Đình Nghi rồi bắtđầu đếm. Nhà thi đấu im lặng như tờ, tiếng đếm truyền đến tai mỗi khán giả. Không lẽ Đình Nghi bị một gái vô danh Knock out? Sao thế? Rõ ràng thực lực củaĐình Nghi vượt xa Bách Thảo, sao có thể xảy ra một chuyện khó tin nhưthế?

"... 4... 5..."

https://thuviensach.vn

Trên khán đài bật ra tiếng reo vui.

Chầm chậm.

Đình Nghi ngồi dậy.

Sau đó từ từ đứng lên.

Mới đầu, người hơi lảo đảo, sau khi ra hiệu cho trọng tài có thểtiếp tục trận đấu, Đình Nghi chậm rãi bước đến trước mặt Bách Thảo. Bước châncủa cô rất chậm, nhưng từ đằng xa phía khán đài người ta cũng có thể cảm nhậnđược không khí trên sàn đấu như dồn nén.

"Tôi quá coi thường cô!"

Khuôn mặt vẫn trắng bệch như sáp nến, nhưng từ khóe miệng Đìnhnghi lộ ra nụ cười lạnh lùng. Nhìn chằm chằm vào Bách Thảo, Đình Nghi nói rõtừng chữ:

"Bắt đầu từ lúc này, tôi sẽ thi đấu nghiêm túc vớicô!"

Khi con bốn mười giây nữa là kết thúc trận đấu thứ ba, khá giảkinh ngạc chứng kiến một Đình Nghi mà họ chưa bao giờ nhìn thấy. Họ không cònthấy một Đình Nghi trang nhã, với lối phòng thủ phản kích bình thản, điềm tĩnhnữa.

"Hây!"

"Hây!"

Như thiêu đốt bởi một đám cháy rừng, Đình Nghi hét lên rồi lao vàotấn công cô gái lần đầu tiên tham gia thi đấu kia bằng một loạt trận đònliên tiếp, quyết liệt, không ngừng nghỉ! Dường như cô muốn cho mọi người nhìnthấy thế nào và khoảng cách về thực lực, cô muốn Bách Thảo phải trả giá cho cúđá vừa rồi của mình.

https://thuviensach.vn

"Phập!"

Gần như giống hệt động tác vừa rồi của Bách Thảo, Đình Nghi xoayngười hai vòng, đạp xuống đất một đòn cực mạnh, Bách Thảo vội vàng lùi về sautranh, nhưng cú đá quá nhanh, cô đành cố hết sức ngẩng đầu lên tránh. Một tiếng"Huỵch!" vang lên, cơn đau bùng phát trên mặt cô.

Trước mắt tối om, thính giác bỗng trở lên cực nhạy, cô có thể thấytrên khán đài vài giây bỗng ào lên tiếng vỗ tay như sấm.

Có chất gì dinh dính từ mũi lăn xuống khóe môi. Có vị tanh.

Tựa như mùi của máu.

Cô lấy tay quệt, bàn tay đầy máu tươi. Cô kinh hãi nhìn Đình Nghi, vội càng dùng tay lau mũi cho sạch hết vết máu, Đình Nghi dường như đang cườivới cô, sau đó không cho một phút nghỉ ngơi, lại triển khai tấn công quyết liệtkhác.

"Phập!"

"Phập!"

"Phập!"

"Phập!"

Thế nhưng, cùng với những cú đá liên tiếp của Đình Nghi, tiếng hòreo của khán giả bỗng giảm dần. Họ kinh hãi nhận ra, mỗi đòn tấn công chí mạngcủa Đình Nghi đều nhằm vào mặt cô gái kia mà đá!

Cô gái đó bị đá liên hồi, mặt bê bết máu.

Đôi mắt sưng vù, không thể mở ra.

https://thuviensach.vn

Khuôn mặt sưng tấy, bầm tím đến không nhận ra, nhưng cô gái vẫnkhông ngã xuống, loạng choạng những vẫn gắng gượng đứng vững, dường như còn cóý định đánh trả.

"Bốp!"

Giây cuối cùng của trận đấu, Đình Nghi lại một lần nữa đá vào mặtBách Thảo khiến đầu cô bật ngửa ra sau. Bách Thảo lảo đảo, cố hết sức để khôngbị ngã, nhưng cuối cùng vẫn đổ gục trên sàn đấu. Đầu Bách Thảo ù ù, toàn thânđau rát, toàn thân như dập nát, hai mắt sưng vù không thể mở ra. Trong tiếnghoan hô vang dội, cô nghe thấy tiếng chân Đình Nghi bước đến, ngồi xuống bêncạnh, ghé sát vào tai cô thầm thì:

"Đã học được chưa? Đá như vậy mới là đá!"

Sau đó, ký ức của Bách Thảo bắt đầu mơ hồ dần.

Bách Thảo láng máng nhận ra, hình như mình được bế ra khỏi sànđấu...

Sau đó, trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cô không biết tỉ sốchung cuộc là bao nhiêu, cũng không biết kết quả trận đối giữa Nhược Bạch vàĐình Hạo thế nào...

***

Ba năm sau.

Tọa lạc phía trên bên phải nhà thi đấu thành phố là cơ sở huấnluyện Taekwondo mới thành lập của Ngạn Dương. Ánh nắng hè chói chang chiếu trêntoàn nhà màu trắng xuyên qua tấm kính khung cửa sổ, chiếu lên người các đệ tửđang khởi động trước buổi tập chính thức.

"Sao vẫn chưa đến nhỉ?"

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh quỳ trên sàn lau đệm tập, mắt không ngừng nhìn về phíacửa ra vào. Hôm nay, vừa tan học Bách Thảo nói đi giải quyết chút việc, một látsẽ quay lại. Vậy mà, sắp đến giờ tập vẫn chưa thấy đâu.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh ghét nhất là đệ tử đến muộn.

Hiểu Huỳnh khẽ rùng mình vội xua đuổi một hình ảnh đáng sợ xuấthiện trong đầu, tiếp tục lau nhưng trong lòng rất lo lắng.

"Bách Thảo! Bách Thảo! Mau đến! Mau đến!"

Lại một lúc nữa trôi qua, vẫn chưa thấy Bách Thảo đâu. Hiểu Huỳnhbồn chồn ngồi trên tấm đệm nghỉ ngơi một lát, vừa thầm mong Bách Thảo sẽ kịpđến vào những giây phút cuối cùng, vừa ngơ ngẩn nhìn các đệ tử khác.

Cơ sở huấn luyện Taekwondo Ngạn Dương đã thành lập được ba năm. Lúc đầu chỉ lợi dụng những khoảng trống của nhà thi đấu để tập luyện, về sauđược sự tài trợ của tập đoàn Phương Thị mới có được cơ sở huấn luyện tráng lệnhư thế này.

Thực sự tráng lệ.

Hiểu Huỳnh còn nhớ, ba năm trước khi cơ sở huấn luyện Taekwondochính thức thành lập, cô và các đệ tử lần đầu đi theo huấn luyện viên Thẩm Ninhđến đây đều kinh ngạc đến ngơ ngẩn. Một tòa nhà hai tầng có tường bao bằng đátrắng, mái được thiết kế thành hình đường vòm trang nhã, nhìn từ xa giống mộtngọn núi tuyết duyên dáng, tinh khôi. Bên trong có rất nhiều phòng tập rộng, sáng sủa, bốn mặt tường lắp gương, đệm tiêu chuẩn tương tự với đệm thi đấu, lạicòn một nhà tắm vòi sen với nhiều phòng nhỏ. Không phải là phòng tắm chung màlà các phòng riêng biệt có rèm che!

Quá đỗi xa xỉ! A a a a a!

https://thuviensach.vn

Hơn nữa ở đây còn nhiều thiết bị tân tiến hiện đại như, đo nhịptim, mạch đập và tình hình biến thiên của cơ bắp trong quá trình tập luyện, khác xa so với phương thức tập luyện truyền thống của Tùng Bách võ quán cũngnhư các võ quán khác.

Từ ngày huấn luyện viên Thẩm Ninh chính thức khai trương cơ sởhuấn luyện Taekwondo này, nó đã trở thành kiểu mẫu điển hình của các võ quánTeakwondo ở Ngạn Dương. Hiểu Huỳnh còn nhớ, thời kỳ đầu, các võ quán có tiếngkhác ít nhiều có phần e ngại nó sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh đáng gờm nhấtcủa mình. Ngay bản thân Hiểu Huỳnh cũng thấy lo, ngộ nhỡ cơ sở huấn luyện lấyhết những đệ tử tiềm năng, Tùng Bách võ quán đóng cửa thì sao?

Nhưng huấn luyện viên Thẩm Ninh không bắt các đệ tử phải từ bỏ võquán cũ, mà mỗi ngày chỉ tập trung huấn luyện một lần vào buổi chiều, còn bìnhthường vẫn để họ tập luyện ở võ quán của mình. Khi cứ đại diện của võ quán thiđấu, nếu ai giành được thắng lợi thì vinh dự đó sẽ vẫn thuộc về võ quán củahọ.

Các võ quán bấy giờ mới yên tâm.

Hơn nữa, thành tích huấn luyện của huấn luyện viên Thẩm Ninh quáthực khiến mọi người thán phục.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh chia các đệ tử thành hai nhóm, một nhómhướng vệ đại chúng để phổ cập Taekwondo, chỉ cần có hứng thú và nộp được họcphí đều có thể tham gia, nhưng tất cả chỉ có hai lớp, mỗi lớp có hai mươingười.

Một nhóm khác do đích thân cô huấn luyện với một số lượng rất nhỏ.

Mặc dù học phí của lớp đại chúng rất đắt nhưng sau một thời gianluyện tập, trình độ của học viên tiến bộ rất rõ rệt. Thế nên mỗi học kỳ, có rấtđông

https://thuviensach.vn

người đến đăng kí để giành bốn mươi vị trí danh sách lớp, các võ quán cũngcố đăng kí có thể gửi đệ tử của mình vào đó.

Còn lớp chính thức, đương nhiên càng đỉnh.

Do cơ sở huấn luyện này là dự án thực nghiệm của đội Taekwondoquốc gia nên lớp chính thức được đặt cách, có tư cách tổ chức các đội đơn lẻ, trực tiếp tham gia các giải thi đấu trên cả nước.

Ba năm nay, thành tích của cơ sở huấn luyện hết sức huy hoàng.

ở các giải Toàn quốc, giải Thanh niên toàn quốc và các giải đấukhác, đội do huấn luyện viên Thẩm Ninh dẫn dắt đều giành được thành tích cao, thậm chí nhiều lần đánh bại tuyển thủ xuất sắc của đội tuyển Quốc gia và độithanh niên quốc gia, đoạt chức quán quân. Tháng trước, huấn luyện viên độituyển Taekwondo quốc gia còn đặc biệt đến Ngạn Dương chúc mừng thầy tròThẩm Ninh, mong họ tiếp tục cố gắng, giành tư cách tham gia giải Taekwondo quốctế đầu năm tới và Olympic hai năm sau.

Gấp tấm khăn lau trong tay, tiếp tục lau đệm tập, Hiểu Huỳnh uểoải thở dài một hơi, tiếc là mình không phải là đệ tử của lớp chính thức. Thựcra, nghĩ cũng phải, trình độ của cô kém như vậy, sao huấn luyện viên Thẩm Ninhcó thể thu nhận?

Nhưng cô cũng không mấy bận tâm.

Cô không bận tâm mình có thể trở thành cao thủ Taekwondo haykhông, mơ ước vĩ đại của cô là đưa Tùng Bách võ quán phát triển thành một võquán thượng hạng.

Cô đã chạy đến cạnh huấn luyện viên Thẩm Ninh, cầu khẩn vai nài côấy cho mình một cơ hội phục vụ trong cơ sở huấn luyện. Tạp phục gì cô cũng làmđược, dù quét dọn vệ sinh, chép lịch tập hay vác hành lý, chỉ cần có thể vào cơsở học cách điều hành một đội Teakwondo như thế nào là được.

https://thuviensach.vn

Có công mài sắt có ngày nên kim.

Cuối cùng, huấn luyện viên Thẩm Ninh cũng bị thuyết phục, hơn nữasau khi thử việc một tháng còn trả cô ít tiền công. Mặc dù số tiền đó khôngnhiều nhưng cũng đã nằm ngoài mong đợi với cô.

Nói là làm tạp vụ nhưng cũng không vất vả cho lắm. Cô nàng BáchThảo hiền lành đã lẳng lặng giúp cô hầu hết các việc nặng nhưng lại không chịunhận một nửa tiền công với cô. Cô chỉ là nhân viên tạp vụ trên danh nghĩa, cònBách Thảo mới là nhân viên tạp vụ thật sự.

Bách Thảo...

Nghĩ đến Bách Thảo, cô lại bất giác nghĩ đến trận thi đấu giữa cácvõ quán ba năm trước.

Đó là trận quyết đấu giữa Tùng Bách võ quán và Hiền Võ võ quán. Thê thảm quá sức tưởng tượng của mọi người. Đến hôm nay, ký ức trận đấu hôm đóvẫn sống động như mới. Cô vẫn nhớ, lúc đó mình đứng trên khán đài, kinh sợ nhìnĐình Nghi đá liên tục vào mặt Bách Thảo, kinh sợ khi khuôn mặt Bách Thảo đầymáu tươi, sưng húp, bầm tím. Cô đã tưởng Bách Thảo bị đánh trọng thương phảivào bệnh viện.

Trận đấu kết thúc, Bách Thảo ngã vật, ngất xỉu, Nhược Bạch sưhuynh phải bế về. Khi từ khác đài lao xuống, chạy về phía Bách Thảo, nhìn khuônmặt bầm dập thê thảm của Bách Thảo, cô đã không thể nào kìm được nướcmắt.

Hàng mi Bách Thảo khép chặt.

Mi mắt ướt đẫm run run, một giọt nước từ khóe mắt Bách Thảo từ từlăn xuống, ôm Bách Thảo khóc, cô nhận ra thân thể lạnh cứng của bạn mình đangrun lên.

https://thuviensach.vn

Trận đấu tiếp theo, Nhược Bạch sư huynh thua Đình Hạo.

Trận thua đó của Nhược Bạch là một đại kị ở Tùng Bách võ quán. Trận đó... Tùng Bách thảm hại.

Chính vào Tùng Bách võ quán chìm trong chán nản thì danh sáchtuyển chọn của huấn luyện viên Thẩm Ninh đã làm mọi người phấn chấn trở lại. Tên của Nhược Bạch chễm chê trên danh sách, hơn nữa lại ngay cạnh tên Đình Hạo, đứng thứ hai, trên cả Thân Ba. Diệc Phong cũng có trong danh sách, thần kỳ nhấtlà ở cuối bảng còn có cả tên Bách Thảo.

Ba người họ đều có tên trong danh sách có nghĩa là mặc dù TùngBách thảm bại dưới tay Hiền Võ, nhưng huấn luyện Thẩm Ninh vẫn coi trọng thựclực của Tùng Bách võ quán.

Các đệ tử của Tùng Bách võ quán vui đến mức tiếc là không đượcđánh trống phất cờ ăn mừng.

Chỉ có điều, không có ngờ Nhược Bạch sư huynh lại thẳng thắngthừng từ chối.

Anh không đến cơ sở huấn luyện báo danh. Ngoại trừ hằng ngày đềuđặn dẫn các đệ tử của Tùng Bách võ quán đến luyện tập ở cơ sở huấn luyện thìhầu như anh cũng không nói chuyện với ai, trầm lặng như tự khóa chặt bản thân. Trong thời gian đó, Nhược Bạch sư huynh cũng không luyện tập gì, dường như đãtừ bỏ Taekwondo, hơn nữa từ người anh còn toát ra vẻ lạnh lùng xa cách khiếnmọi người không dám đến gần.

Cho đến một tối nọ...

Hiểu Huỳnh và mấy người bạn đi xem về, khi đang dò dẫm xuyên quacon đường nhỏ trong võ quán thì bất ngờ phát hiện trên hành lang gỗ ngoài phòngtập tối om có hai bóng người.

https://thuviensach.vn

Đêm đó trăng rất sáng.

Nhược Bạch ngồi trên hành lang, Bách Thảo ngồi sánh vai bên anh, bóng hai người kéo dài bởi ánh trăng.

Đứng cách đó xa nên Hiểu Huỳnh hoàn toàn không nghe thấy gì, cũngkhông biết họ có nói gì với nhau hay không.

Sau đó, Nhược Bạch sư huynh càng ngày càng trầm lặng, ngày càngnghiêm khắc, yêu cầu của anh đối với luyện tập hằng ngày của Bách Thảo có thểnói là " hà khắc" và "tàn khốc". Hiểu Huỳnh nghĩ hay là đêmđó, Bách Thảo nói sai điều gì khiến Nhược bạch sư huynh trở lên như vậy.

Hiểu Huỳnh biết, thực ra Bách Thảo cũng rất lưỡng lự khi được chọnvào cơ sở huấn luyện viên Thẩm Ninh. Mặc dù Bách Thảo rất muốn đi, nhưng vàođội tuyển phải nộp một khoản kinh phí nhất định. Đối với người khác có lẽ khoảntiền này cũng không nhiều lắm, nhưng với Bách Thảo, ngay tiền học phí và tiềnsinh hoạt còn khó khăn thì sao có thể trả thêm khoản tiền đó nữa.

Cũng may, không hiểu vì sao mà huấn luyện viên Thẩm Ninh biết đượctình hình của Bách Thảo nên đặc biệt miễn giảm học phí cho cô.

Đúng là trời phật phù hộ.

Từ khi được vào cơ sở luyện tập, được huấn luyện viên Thẩm Ninhhướng dẫn một thời gian, thành tích của Bách Thảo ngày càng tốt lên, trưởngthành rất nhanh.

Tốc độ tiến bộ của Bách Thỏ lớn dần như vậy.

Trong vòng một năm ngắn ngủi, ngoại trừ Đình Nghi thường khônghuấn luyện trong nước, Bách Thảo đã khẳng định được chiến tích bất

https://thuviensach.vn

bại của mìnhở trung tâm huấn luyện. Trong mấy giải đấu thành cho Thanh Thiếu niên Toànquốc, Bách Thảo đều giành chức quán quân.

Trận thắng đó...

Đắm chìm trong hồi ức, tay nắm chặt chiếc khăn lau, Hiểu Huỳnhchợt thấy sống mũi cay cay. Cô sẽ không thể nào quên được trận thắng đó, tất cảcấc đệ tử của Tùng Bách võ quán ôm nhau òa khóc, sau đó ăn mừng suốt đêm. Từngày Sơ Nguyên sư huynh rút lui, Tùng Bách võ quán từ trên đỉnh vinh quanh rơivào bóng tối, đến tận lúc này mới thấy lại áng sáng.

Cô còn nhớ rõ khoảnh khắc đó.

Cô đã cảm kích Bách Thảo nhường nào.

Nếu như không có Bách Thảo, Tùng Bách võ quán không thể phục hồinhanh đến vậy, nếu như không có Bách Thảo, Nhược Bạch sư huynh có lẽ sẽ khôngbước ra khỏi trầm lặng, bắt đầu luyện tập trở lại, ra nhập đội tuyển năm thứhai, cuối cùng dẫn dắt Tùng Bách võ quán bước lên bục chiến thắng nhận danhhiệu vô địch các võ quán.

Có điều, nhắc đến Nhược Bạch sư huynh.

Cô lại phát hiện ra một bí mật nho nhỏ.

"Cậu sao thế? Lúc khóc lúc cười, như dở hơi ấy!"

Một bóng người thở hổn hển chạy đến. Hiểu Huỳnh ngẩng đầu, thấyQuang Nhã vừa lau mồ hôi vừa liếc nhìn mình với ánh mắt như nhìn người dở hơi.

"Cậu mới dở hơi ý!", Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, vẫn cắm cúi lauđệm.

"Sao cậu ấy không tới? Nghỉ phép? Hay là bị ốm?"

https://thuviensach.vn

"Cậu ấy nào? Cậu nói Bách Thảo hả?" Hiểu Huỳnh làm bộngạc nhiên, nhướn mắt nhìn Quang Nhã. "Oa, cậu đang quan tâm tới Bách Thảohả? Cậu đang quan tâm cậu ấy bị ốm hay không hả?"

"Thần kinh!"

Quang Nhã hừ một tiếng, quay đi tiếp tục chạy khởi động. Người đâukỳ cục.

Hiểu Huỳnh nhìn theo bóng Quang Nhã rồi hư một tiếng rõ ràng quantâm Bách Thảo nhưng lại giả vờ như không, bình thường cũng không nói chuyện vớiBách Thảo mà, kỳ cục chết được.

Phải nói rằng, được chọn vào đội tuyển chính thức của huấn luyệnviên Thẩm Ninh đều là những đệ tử xuất sắc nhất của các võ quán.

Ví dụ như Thân Ba.

Thân Ba vừa khởi động xong, đang lấy khăn cẩn thận lau chùi cặpkính của mình. Cậu ta là nhân tài thế hệ mới của Hiền Võ võ quán, đừng xemthường vẻ thư sinh của cậu ta, khi thi đấu lại khắc hắn, rất mực uy phong.

Từ ngày Đình Hạo tiếp quản tập đoàn của cha, rút lui khỏi giớiTaekwondo, Thân Ba trở thành chủ tướng của võ quán Hiền Võ. Trừ trận đấu trongcuộc thi giữa các võ quán năm ngoái Nhược Bạch sư huynh một điểm, ở Ngạn Dươngnày, thân Ba được coi là tuyển thủ bất khả chiến bại.

Trên tấm đệm bên phải Thân Ba, Lâm Phong cũng đang tập ép đùi.

Khi mới vào phục vụ trong cơ sở huấn luyện, Hiểu Huỳnh tưởng LâmPhong thích cười khẩy lạnh lùng như trên sàn đấu. Ai ngời Lâm Phong ngoài đờivừa chu đáo vừa tận tâm lại hay nói. Thêm nữa, còn lớn tuổi nhất

https://thuviensach.vn

trong độituyển nữ nên chăm sóc mọi người như bà chị cả, cứ có thi đấu là Lâm Phong lạitất bật lo liệu cơm nước, chỗ ở cho cả đội.

Sau khi Đình Nghi nổi danh, Lâm Phong bị đẩy xuống ngôi vị thứ haiở Ngạn Dương, bây giờ Bách Thảo lên ngôi, Lâm Phong lại bị xếp sau một bậc. Nhưng hình như Lâm Phong không hề bận tâm chuyện đó, quan hệ với Bách Thảo vẫnrất tốt.

Lại thêm Thạch Tông của Giang Bắc võ quán, Khấu Chấn của Minh Hạovõ quán, Mai Linh của Phổ Hải võ quán, trong đội hình chính thức của cơ sở huấnluyện Taekwondo Ngạn Dương, mỗi cái tên đều khá nổi tiếng, khiến tiuyển thủ cácthành phố khác không dám coi thường.

Vậy thì Quang Nhã, thực lực hạn chế đến nỗi không thắng nổi đệ tửnào của lớp đại chúng, sao có thể được vào đội hình chính thức?

Nghĩ đến đây, Hiểu huỳnh cảm thấy khó hiểu.

"Tôi biết, Quang Nhã không đủ thực lực vào đội hình chínhthức luyện tập cùng các bạn." Hiểu Huỳnh tay ôm một tập giấy tờ sổ sách, đứng một góc, nhìn Quang Nhã đứng trước cửa kính ngập tràn ánh nắng đầy ngưỡngmộ. Huấn luyện viên Thẩm Ninh quàng tay lên vai Quang Nhã đang bối rối, lướtnhìn các đệ tử mỉm cười nói: "Nhưng ai bảo tôi là dì của Quang Nhã. Vậynên tôi mở cách cửa hậu cho Quang Nhã, ai trong số các bạn không hài lòng cóthể trực tiếp đến gặp tôi, đừng làm khó bạn ấy".

Chính vì là cháu của huấn luyện viên Thẩm Ninh nên Quang Nhã cóthể tham gia luyện tập trong hình chính thức. Tận đáy lòng Hiểu Huỳnh vô cùngghen tỵ vì điều này. Nhưng một bất ngời thú vị khác đó là, Quang Nhã mới gianhập đội tuyển, không có bạn luyện tập nên huấn luyện viên Thẩm Nhìn đã chọnHiểu Huỳnh làm bạn tập cùng Quang Nhã. Mặc dù không coi võ công của Quang Nhãra gì nhưng làm bạn tập cũng còn đỡ hơn việc hằng ngày phải bò ra lau chùi dọndẹp!

https://thuviensach.vn

"Cậu ấy ốm à?"

Hiểu Huỳnh ngẩng đầu, quả nhiên vẫn là Quang Nhã.

"Nếu không thì không thể nào đến giờ vẫn chưa đến."Quang Nhã giận giữ nhìn vào cô, nói tiếp: " Tôi thấy vừa tan học, cậu ấyđã đi rồi, trông có vẻ bất an. Hay là đi khám bệnh. Tại sao cậu không đicùng?"

"Cậu ấy, cậu ấy, ai là cậu ấy?", Hiểu Huỳnh lừ mắt,"Nếu quan tâm đến thế, sao cậu ấy cũng không muốn gọi?". Hiểu Huỳnhthực sự không thích tính khí kỳ cục đó của Quang Nhã nhưng lên trung, cô và BáchThảo lại học cùng lớp với Quang Nhã.

"Ai thèm quan tâm cậu ấy?", mặt Quang Nhã lúc đỏ lúctrắng, " Tôi... tôi chỉ sợ cậu ấy đi khám bệnh không có tiền trả làm xấumặt cơ sở mà thôi".

"Xoạch!"

Tiếng cửa phòng bị đẩy ra.

Quang Nhã và Hiểu Huỳnh lập tức mở to mắt cùng về phía cửa.

Bộ võ phục cũ ngả vàng, ống quần hơi ngắn do chiều cao tăng nhanh, lộ ra hai ống chân vừa dài, mái tóc ngắn ướt sũng, hai má đỏ bừng, trán lấm tấmmồ hôi, ngực phập phồng, đôi mắt sinh động như con hươu non nhìn vào trong, cóvẻ lo lắng.

Chẳng phải là Bách Thảo đó sao?

"Yên tâm, chưa muộn đâu!"

Không thấy tiếng huấn luyện viên Thẩm Ninh, lại nghe thấy tiếngHiểu Huỳnh, lúc này Bách Thảo mới yên tâm, cúi người chống tay đầu gối hít thởsâu cho mặc ổn định trở lại. Không ngờ chỉ đi làm chút thủ tục, lại mất nhiềuthời gian đến vậy.

https://thuviensach.vn

Suýt đến muộn.

"Sao giờ mới tới? À, đúng rồi, Bách Thảo", Hiểu Huỳnhnhìn sang Quang Nhã, cười hì hì nói, " Có người lo cho cậu lắm đấy, hỏithăm bao nhiêu lần, lo cậu bị ốm, còn trách mình không đi khám bệnh với cậu. Chi bằng cậu bảo với người ta, cậu có ốm không để người ta khỏi lo lắng".

Bách Thảo kinh ngạc, theo hướng mắt Hiểu Huỳnh nhìn QuangNhã.

Quang Nhã đỏ bừng mặt.

"Mình... mình không ốm", Bách Thảo luống cuống nói. Mặcdù vào trung học nhưng Quang Nhã vẫn ghét cô từ trươc, trừ lúc châm chọc, QuangNhã hầu như không nói chuyện với cô. "Vừa rồi mình..."

"Ai quan tâm cậu đi đâu, vô duyên!"

Quang Nhã nghiêm mặt lạnh lùng bỏ đi.

Bách Thảo ngẩn người nhìn theo, mặc dù đã quen với thái độ đó của QuangNhã, nhưng trong lòng Bách Thảo vẫn có chút không vui.

"Đừng bận tâm, cô nàng vốn kỳ quặc mà", Hiểu Huỳnh anủi. Đột nhiên cô nhìn Bách Thảo đầy nghi hoặc, hỏi: "Ấy, sao mình thấy cậucó cái gì đó là lạ, hình như có gì rất khác".

Bị phát hiện rồi.

Bách Thảo căng thẳng nắm chặt một vạt áo, vội cầm miếng giẻ lau từtay Hiểu Huỳnh, nói: " Cậu nghỉ đi, mình lau cho".

"Mình lau hết rồi còn gì, mệt chết được!", Hiểu Huỳnhthan thở. " Cậu làm gì mà hôm nay đến muộn?" Hiểu Huỳnh đảo mắt ngồixuống cạnh Bách Thảo rồi nói tầm: "Cậu không trả lời, nhất định là có bímật, hi hi, để mình

https://thuviensach.vn

đoán xem nhé, có phải cậu, hi hi, lại đi hẹn hò với NhượcBạch sư huynh không? Hi hi…"

"Không có đâu, cậu đừng đoán mò!", Bách Thảo cuống quýtphủ nhận.

"Sao lại căng thẳng thế!", Hiểu Huỳnh đắc ý nói, "Đừng tưởng mình không biết gì nhé, tuần trước mình nhìn thấy cả rồi. Cậu vớiNhược Bạch sư huynh lén lút hẹn hò trên phố, Nhược Bạch sư huynh còn dắt taycậu nữa".

Má Bách Thảo đỏ lựng như táo chín, lắp bắp: " Đấy... đấykhông phải là hẹn hò, là Nhược Bạch sư huynh đưa mình đi...".

"Oa, Bách Thảo!"

Lâm Phong đang ép đùi, nhìn thấy Bách Thảo, mắt sáng lên, hào hứngbước tới, Bách Thảo đứng dậy, ngắm nghía đai lưng Bách Thảo một hồi, cườinói:

"Lên đai đen rồi?"

"À! Đúng!" Ngây người nhìn chiếc đai đen trên eo BáchThảo, Hiểu Huỳnh mới há miệng, hét toáng lên: "Mình đã nói mà, có gì đórất khác! Không thấy đai trắng đâu, hôm nay cậu lại thắt đai đen! Cậu lên đaiđen rồi!".

Diệc Phong đang ngồi ngủ gật thì bị tiếng hô của Hiểu Huỳnh đánhthức, ngước mắt nhìn khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của Bách Thảo, uể oảinói:

"Khá lắm! Cuối cùng cô cũng trở thành cao thủ đai đen rồi!

Thạch Tông, Khấu Chấn, Mai Linh cũng ngừng khởi động, chạy đếnchúc mừng. Thân Ba cũng đến, trịnh trọng chìa tay:

"Chúc mừng!"

https://thuviensach.vn

"Cám ơn!"

Bách Thảo đang lúng túng bắt tay anh thì nghe thấy giọng nói lạnhlùng của Quang Nhã bên tai: "Mười bảy tuổi mới thi được đai đen, mất mặtqua!"

"Không phải mười bảy tuổi mới thi được, mà là mười bảy tuổimới đi thi!", Hiểu Huỳnh lườm Quang Nhã, nói. "Ba năm trước, BáchThảo nhà tôi đã hơn đứt bao nhiêu cao thủ đai đen rồi! Cậu ấy ngại không muốnđi thi thôi! vẫn còn hơn một số người lên đai đen từ lâu rồi mà kết quả vẫnkhông bằng đai trắng!"

"Cậu nói ai!", Quang Nhã nổi giận.

"Tôi nói ai, người đó tự..."

"Hiểu Huỳnh!"

Thấy hai người sắp cãi nhau, Bách Thảo vội kéo tay Hiểu Huỳnh. Côbiết Quang Nhã rất nhạy cảm, lòng tự tôn rất lớn, từ khi tham gia cơ sở huấnluyện, nhiều khi chính cô cũng không theo nổi cường độ tập luyện của Quang Nhã.

"Hừ!"

Bị Bách Thảo kéo đi, Hiểu Huỳnh đành ấm ức ngậm miệng. Thật làchán, cho dù cha Quang Nhã từng là sư phụ của Bách Thảo, Bách Thảo cũng khôngcần nín nhịn Quang Nhã đến thế.

Trừng nhìn Bách Thảo, Hiểu Huỳnh có vẻ không vui:

"Vậy cậu nói đi, tại sao đột nhiên lại nghĩ thoáng như vậy? Trước đây, không biết khuyên cậu đi thi đai đen bao lần nhưng cậu nhất địnhkhông đi, dù mỗi lần đi thi đấu đều bị chê cười là dân đai trắng. Sao lần nàybỗng

https://thuviensach.vn

dưng không kèn không trống rinh cái đai đen về, nhất định có chuyện ly kỳ đây! Nói đi!"

Bách Thảo mân mê chiếc đai đen.

Thắt đai trắng lâu như vậy, bây giờ thay bằng đai đen khiến cô cócảm giác như rời xa một người bạn thân, trong lòng cảm thấy có gì hơi lạ lẫm. Nhưng thắt đai đen, cảm giác quả thật cũng khác, giống như được chấp nhận, giống như được tăng thêm sức mạnh.

Sau này đi thi đấu, cô sẽ không còn bị mọi người chỉ trỏ đàm tiếunhư kẻ lạc loài chỉ vì thắt đai trắng như trước.

" Là Nhược Bạch sư huynh..."

"Xoạch! "

Cánh cửa lại mở ra lần nữa.

Nhìn người bước vào, Bách Thảo và Hiểu Huỳnh không dám nói chuyệnnữa, vội vàng chạy vào giữa phòng tập, đứng ngay ngắn vào hàng như mọingười.

"Chào huấn luyện viên!", Các đệ tử đồng thanh nói.

"Chào mọi người!" Thẩm Ninh vận võ phục trắng tinh bướctới.

Kể cả trong giờ huấn luyện, cô cũng trang điểm đơn giản mà tinhtế, mái tóc búi thấp thoáng lộ ra chiếc cổ trắng ngần, trên búi tóc cài mộtchiếc trâm ngọc Dương chỉ màu trắng, trên đỉnh chạm một đoa hoa lan ngậm mộtchuỗi bạch ngọc, tao nhã sang trọng, kẽ rung theo những bước chân uyển chuyểncủa cô.

Nhược Bạch đi theo sau.

https://thuviensach.vn

Vừa hướng dẫn lớp học đại chúng tập nên, võ phục của anh vẫn dínhmồ hôi, tóc vẫn ươn ướt. Trong ba năm qua, anh cũng không cao lên được baonhiêu, thân hình ngày càng mảnh mai, thanh tú hơn. Chỉ có khuôn mặt càng thêmlạnh lùng, thoáng nhìn cũng đủ khiến mấy đệ tử nghịch ngợm hoảng hồn không dámho he gì.

Năm đó, anh không đến cơ sở báo danh.

Năm sau, huấn luyện viên Thẩm Ninh lại đưa ra lời mời lần thứ hai.

Bởi vậy nên Nhược Bạch gia nhập cơ sở muộn hơn bất cứ thành viênnào của đội chính thức. Nhưng vừa đến, trong thời gian ngắn anh đã nhận được sựtín nhiệm của tất cả đệ tử ở đây. Bây giờ, anh đã là đội trưởng thay Đình Hạothương xuyên vắng mặt ở cơ sở.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh cũng nhận ra điểm đặc biệt này của NhượcBạch.

Mặt dù bề ngoài lạnh lùng, nhưng anh có một sức mạnh hút rất khógọi tên khiến mọi người xung quanh không thể không vừa sợ hão vừa muốn tựa vào. Vì vậy ngay từ đầu, huấn luyện viên Thẩm Ninh đã giao cho anh làm trợ giảng lớpđại chúng, sau thấy anh làm rất tốt, dần dần đã để anh đảm nhiệm hoàn toànchương trình huấn luyện lớp đại chúng. Bây giờ, hằng ngày sau khi dạy lớp đạichúng, anh mới đến luyện tập ở lớp chính thức.

Nhược Bạch tiến vào hàng.

Ngửi thấy mùi mồ hôi, Bách Thảo ngước lên nhìn đã thấy Nhược Bạchlẳng lặng bước đến bên mình. Anh là bạn tập của cô, vị trí bên phải cô là anh. Nhược Bạch chăm chú nhìn huấn luyện viên Thẩm Ninh, dường như không quan tâm vẻkhác lạ của Bách Thảo.

Đứng trước các đệ tử, Thẩm Ninh không tuyên bố nội dung tập luyệnnhư mọi ngày mà bước đến mặt Bách Thảo, liếc nhìn chiếc đai đen

https://thuviensach.vn

trên eo cô, hỏi:

"Cuối cùng cũng chỉ lên đen rồi à?"

"Vâng."

Hai má Bách Thảo ửng đỏ.

"Như vậy, sau này đi thi sẽ không còn ai thấy em thắt đaitrắng mà chủ quan coi thường nữa, hiểu không?"

"Vâng."

Trước đây, vì thắt đai trắng đi thi mà cô luôn khiến đối thủ chủquan, coi thường nên cũng nhẹ nhàng thắng vài trận. Thậm chí có người nói đùalà cô cố tình thắt đai trắng, đó là chiến thuật lừa địch. Bách Thảo cắn môi, nhưng trước nay cô chưa từng nghĩ đến việc dùng chiến thuật này để thi đấu.

"Ừ!" Thầm Ninh ngắm nghía Bách Thảo một hồi rồi cườinói: "Khá lắm, chiếc đai đen này rất hợp với em, rất đẹp. Có điều tóc emhơi rối, sửa lại sẽ càng đẹp hơn."

Bách Thảo nghe thấy tiếng cười, mặt càng đỏ hơn, bất giác sờ lênđầu, hình như tóc hơi dài, chạm vào cổ, cũng có vía sợi thỉnh thoảng rủ xuốngche mất tầm nhìn của cô.

"Được rồi!" Huấn luyện viên Thẩm Ninh vỗ vỗ tay, ra hiệutrật tự, nói:" Sau đây, chúng ta tiến hành luyện tập, bắt đầu!"

Tiếng hô vang dội cả phòng tập, bài huấn luyện bắt buộc hàng ngàybắt đầu. Mặc dù huấn luyện viên Thẩm Ninh căn cứ vào tình hình thể trạng và đặcđiểm kỹ thuật của mỗi người để tiến hành huấn luyện và chỉ đao riêng, nhưng bàitập cơ bản vẫn là nội dung bắt buộc mỗi buổi tập.

"Hây!" "Đá ngang!" "Hây!"

https://thuviensach.vn

"Xuống tấn!" "Hây!"

Trong căn phòng tập sáng choang rộng rãi, các đệ tử chia thành hainhóm. Một bên cầm tấm bia vẽ hình bàn chân, bên kia theo khẩu lệnh của ThẩmNinh, vừa hô vừa thực hiện động tác, đều tăm táp. hai mươi phút sau, đổi ngườicầm bia, ai nấy đều đẫm mồ hôi.

"Xoay người đá hậu!"

"Hây!"

Trong hàng, các đệ tử đồng loạt vọt lên xoay người, tung chân đá. Cũng như mọi khi, ánh mắt Thẩm Ninh lại bị hút vào một bóng hình, tựa như bịlốc hút.

Cú xoay mình đó.

Tốc độ đó.

Vô cùng mềm mại.

Nhưng lại mang một sức mạnh ngàn cân, sấm sét, không khí trongchớp mắt bị khuấy đảo thành một vòng xoáy, dường như có thể thấy được từng dòngkhông khí xoay chuyển, như bức tranh thủy mặc, bóng chân kèm theo tiếng gió xékhông khí với tốc độ luôn nhanh hơn các đệ tử khác một nhịp.

Mái tóc ướt đẫm mồ hôi cùng với cú xoay mình với tốc độ của giódính bết vào mặt Bách Thảo. Huấn luyện viên Thẩm Ninh tuyên bố bài tập cơ bảnkết thúc, giải lao năm phút. Bách Thảo cúi người chống tay lên đồi gối thở hổnhển. Một lúc lâu sau mới mồ hôi nhễ nhại đứng thẳng dậy, bước đến ba lô củamình ở góc phòng, lấy ra bình nước tu ừng ực.

Nhịp tim dần chậm lại, cô lấy tay gạt mớ tóc dính trên mặt, nhưngtóc vẫn dính chặt ở cổ quả thật rất khó chịu. Lưỡng lự một lát, cô mở ba lô, kéo

https://thuviensach.vn

khóa, thận trọng đưa tay vào lấy ra một chiếc dây buộc tóc.

Một chiếc dây buộc tóc màu đen.

Bên trên có đính hình trái dâu tây màu đỏ.

Ngẩn ra nhìn mấy giây, Bách Thảo cúi đầu khẽ thổi lên trái dâutây, dung ngón tay lau nhẹ. Ánh nắng chiếu trên trái dâu tây, đỏ au, lóng lánhthật hấp dẫn, trông như mới tinh.

Buộc lại thành một túm nhỏ rồi lấy dây cột chặt, long Bách Thảodường như dâng đầy. không nén nổi, Bách Thảo khẽ mỉm cười một cái. Khi quay đầuchuẩn bị đi về chỗ tập, chợt thấy huấn luận viên Thẩm Ninh đang nói chuyện vớiNhược Bạch, anh không kịp lau mồ hôi, võ phục dính bết vào lưng.

“Nhược Bạch sư huynh!”

Thấy huấn luyện viên Thẩm Ninh đi rồi, Bách Thảo mới cất tiếnggọi. Nhược Bạch quay đầu, thấy tay cô đang cầm khăn mặt và chai nước. Đợi anhlẳng lặng đón lấy chiếc khăn và chai nước, cô liền ngồi xếp bằng bên cạnh.

“Sau buổi tập, em ở lại tập thêm một tiếng nữa.”

Lau mồ hôi xong, Nhược Bạch đặt chiếc khăn xuống liếc nhìn dâybuộc tóc trên đầu cô.

"Vâng."

Bách Thảo gật đầu, không dám hỏi tại sao.

"Tôi đi trước, mọi việc ở đây trông vào cậu." Khi buổihọc kết thúc, huấn luyện viên Thẩm Ninh ra khỏi phòng tập. Hiểu Huỳnh cũng vộivàng thu xếp đồ đạc chạy biến ra ngoài, nhưng đi được vài bước, đột ngột

https://thuviensach.vn

ngoảnhđầu gọi Bách Thảo: " Nếu mẹ mình có hỏi thì cậu nói mình đến nhà bạn mượnmột tập tài liệu rất khó kiếm nhé, đừng nói lộ ra đấy!"

Bách Thảo mới chỉ há miệng, chưa kịp đáp lại thì bóng Hiểu Huỳnhmất hút.

"Hiểu Huỳnh lại có bạn trai mới à?" Lâm Phong nháy mắtcười, thu dọn đồ đạc, nhét vào ba lô, nói tiếp: "Lâu rồi không thấy côàng vội vàng về ngay như vậy!".

Có lẽ là thế.

Bách Thảo vừa thu dọn mấy tấm bia lăn lóc trên đệm tập, vừa nhớlại lúc nghỉ giải lao có một cậu lớp trên len lén nhét cho Hiểu Huỳnh một tờgiấy, sau đó Hiểu Huỳnh ngồi xoa cằm cười suốt cả buổi. Hy vọng hôm nay HiểuHuỳnh không về nhà quá muộn. Thực ra, cô cũng như thím Phạm, chỉ lo Hiểu Huỳnhvề muộn sẽ không an toàn.

"Cô sinh ra để làm người giúp việc à? Suốt cả ngày làm giúpngười ta, rốt cuộc cô làm thêm hay là người ta làm thế?!" Tiếng nói khinhkhinh của Quang Nhã vọng đến tai nhưng không đợi Bách Thảo ngẩng đầu lên, QuangNhã đã nghiêm mặt bỏ đi cùng Mai Linh.

Rất nhanh, phòng tập chỉ còn lại hai người, Nhược Bạch và BáchThảo.

Mặt trời dần ngả về tây, ánh nắng chuyển màu đỏ ối, tấm kình cửasổ khúc xạ ánh nắng thành từng phiến màu vàng kim. Bách Thảo kinh ngạc thấyNhược Bạch lấy từ trong ba lô hai chiếc dây thun dài gần giống loại bọn trẻ condùng chơi nhảy dây.

Khi Nhược Bạch Ngồi xuống, dùng một sợi day buộc cổ chân mình, Bách Thảo không hiểu bèn hỏi:

"Cái này để làm gì ạ?"

https://thuviensach.vn

"Trước khi ra chân, em thường có thói quen nhảy lên một bước, khuyết điểm này huấn luyện viên Thẩm Ninh đã nhiều lần nhắc nhở, nhưng em vẫnkhông sửa được", Nhược Bạch hờ hững nói, vẫn tiếp tục dùng sợi dây thunthứ hai buộc vào chân cô.

Bách Thảo chợt cảm thấy bối rối.

Cái tật này của cô là do huấn luyện viên Thẩm Ninh phát hiện ra, trước mỗi lần ra chân cô đều khẽ nhảy một bước. Đối thủ có kinh nghiệm nếu biếtđiều này sẽ dễ dàng nắm được thời điểm ra chân của cô. Cô đã luyện tập rất lâu, muốn sửa cái tật này nhưng hình như cơ thể đã thành thói quen, mỗi khi quá căngthẳng hoặc hơi lơ đãng đều tái phạm.

"Nếu như trước khi ra đòn, em còn mấy động tác thừa đó, anhsẽ dùng hai sợi dây này kéo em lại." Đêm qua, trước khi đi ngủ anh bỗngnghĩ ra cách này, vừa nãy trong giờ tập anh cũng đưa ra bàn với huấn luyệnviên, Thẩm Ninh cũng nhận thấy có thể thứ nghiệm.

"Tập lại tất cả các động tác cơ bản, Theo thứ tự như trênlớp, mỗi động tác làm mười lần."

Đợi một lát, Thấy Bách Thảo vẫn ngẩn người nhìn hai sợi dâyở mắt cá chân, Nhược Bạch khẽ càu mày, cao giọng: "Bắt đầu!".

***

Buổi tối.

Trong một chợ đêm cách Tùng Bách võ quán hai dãy phố, quán ăn đêmChâu Béo vẫn tấp nập như mọi khi. Các món ăn rất ngon, sạch sẽ lại rẻ, mười mấychiếc bàn kê ngoài trời đều chật cứng, ti vi đang chiếu một bộ phim ăn khách, ông chủ Châu béo núc, đích thân xuống bếp vào món ốc đồng. Gió đêm đưa mùi thơmmón ốc xào và mùi bia lan xa.

https://thuviensach.vn

"Thêm một két bia nữa!"

"Bàn số chín một đĩa lạc rang!"

"Bàn số hai khăn giấy!"

"Đậu tương đã xong chưa? Bàn số 15 khách đang giục!"

Bưng một đĩa đầy ụ đậu tương vừa lộc, nghe tiếng ông chủ gọi, BáchThảo không kịp lau mồ hôi trên trán, vội vàng múc ra một đĩa đưa đến bàn sốmười lăm.

Khách ngồi bàn số mười lăm là ba thanh niên tóc nhuộm đủ thứ màukỳ quái, trong đó có một gã có hình xăm trên bắp tay. Gã đó đặt cốc bia trênbàn, trợn mắt quát Bách Thảo:

"Chậm như rùa, chờ lâu lắm rồi đấy."

"Đậu tương phải luộc kỹ mới ngon mà", Bách Thảo giảithích.

"Lừa tao hả?"

Gã thanh niên có hình xăm quát to, sau đó bốc một nắm đậu tương bỏvào miệng nhai ngấu nghiến, thấy mùi vị quả thực không tệ, vừa hô cạn ly, vừavung tay. Cánh tay gã vung lên va vào cốc bia trên bàn. "Cạch" mộttiếng, cốc bia lăn trên bàn. Thấy cốc bia đổ ra quần gã thì một bàn tay con gáiđưa tay chộp lấy, đặt trở lại chắc chắn lên bàn.

Gã thanh niên trố mắt nhìn Bách Thảo.

Hắn hoa mắt hay sao mà có cảm giác trước khi cốc bia bị va đổ, côgái này đã đưa tay chộp lấy.

"... Anh Nhược Bạch, chúng em sắp tới thi đại học, định thivào trường anh, muốn nhờ anh tư vấn xem vào chuyên ngành nào thì tốt?"

https://thuviensach.vn

Lúc đi về phía quầy, Bách Thảo thấy bàn số bảy có mấy cô học sinhphổ thông đang kéo tay áo Nhược Bạch hỏi chuyện, mặt cô nào cũng tươi tắn nhưhoa. Trong tuần đã gặp cô này mấy lần, lần nào họ cũng kiếm cớ kéo áo NhượcBạch sư huynh đến khiến A Anh, A Kiến làm thêm trong tiệm bắt đầu cá cược xemcuối cùng Nhược Bạch có hẹn hò với một cô bé trong đán nữ sinh này hay không.

Thấy Nhược Bạch chỉ lẳng lặng thu dọn chiếc bàn bị bia làm bẩn, hoàn toàn không để tâm đến mấy cô gái kia, Bách Thảo cảm thấy A Kiến có lẽ sẽthua.

Trên chiếc tủ cao phía trước quầy, ti vi vẫn đang chiếu bộ phimđó. Thật kỳ lạ, tại sao bộ phim đó có thể kéo dài đến hơn ba trăm tập, tại saonhân vật trong phim có thể lùng phùng biết bao tập vẫn không giải quyết xong, tại sao vẫn có nhiều người thích xem đến thế. Cô lắc đầu, lấy quyển vở trongcặp ra làm bài tập.

Học kỳ tới đã là lớp Mười hai rồi.

Rốt cuộc cô có nên thi đại học không?

Vừa làm bài tập tiếng Anh, Bách Thảo vừa băn khoăn nghĩ. Từ ngàyvào Tùng Bách võ quán, cô không nhận tiền sư phụ cho nữa, điều kiện kinh tế củasư phụ không được tốt, hơn nữa Quang Nhã cũng phải thi đại học như cô.

Dụ phu nhân từng đề nghị mỗi tháng đưa cô một ít tiền thù lao quétdọn trong võ quán và giúp thím Phạm nấu cơm, giặt giũ, nhưng sao cô có thểnhận. Dụ quán chủ và phu nhân đều là người tốt, trước nay không bao giờ yêu cầucô đóng tiền ăn, tiền ở, chút việc vặt cô làm không đủ báo đáp ân nghĩa đó.

Mặc dù Bách Thảo cũng có chút tiền thưởng khi đạt giải quán quân, nhưng gần đây sức khỏe của sư phụ không tốt, đã nằm viện vài lần. Biết sư

https://thuviensach.vn

phụkhó khăn, sợ ông vì tiền viện phí cao mà không chịu chữa bệnh nên mỗi lần đượcthưởng tiền, cô đều lấy ra một ít, lẳng lặng giúp ông trả một phần lớn việnphí.

Cũng phải cảm ơn Nhược Bạch.

Nếu anh không giúp tìm công việc làm thêm ở đây thì cô khó mà trụđược đến hôm nay. Nhưng học đại học cần rất nhiều tiền... Bách Thảo khẽ thởdài, hơn nữa, tại sao năm nay cô lại lớn nhanh như vậy, rất nhiều quần áo đãkhông mặc vừa, phải mua đồ mới.

Hoặc nếu người cô giống Hiểu Huỳnh thì tốt biết mấy. Hiểu Huỳnh córất nhiều quần áo cũ không mặc đến, tại sao cô lại cao hơn Hiểu Huỳnh tới mườiphân cơ chứ, như thế làm sao mặc vừa.

Áo ngực xem ra cũng phải mua mới rồi.

Chiếc này đã chật quá rồi, nhiều khi lúc tập làm cô không thở nổi.

Lặng lẽ nhìn từng từ mới trong vở, có lúc cô thật sự ngưỡng mộHiểu Huỳnh, chú thím Phạm đều rất yêu thương Hiểu Huỳnh, cho Hiểu Huỳnh tất cảnhững gì tốt đẹp nhất. Nếu như... nếu như ba mẹ cô còn sống...

"Bàn số bảy thanh toán."

Bóng cao lớn che lấp người cô, tiếng Nhược Bạch vang lên. BáchThảo vội vàng xua đuổi những ý nghĩ rối bời trong đầu, vội nhận tiền từ tayanh, mở máy thu ngân, tính số tiền phải trả lại.

Thanh toán xong, Nhược Bạch quay lại chỗ Bách Thảo. Giờ cao điểmđã qua, trong cửa hàng chỉ có một hai bàn vẫn còn khách.

Đứng cạnh Bách Thảo trược quầy, Nhược Bạch cũng lấy một quyển sáchtiếng Anh ra đọc một lát. Bông dưng anh lơ đãng nói:

https://thuviensach.vn

"Trường học nào cũng có khoản vay trợ học."

"Dạ?"

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Nhưng có lẽ em học quá kém., không thi nổi đâu." Ngóntay dừng trên vở bài tập của cô, anh càu mày nói: " Câu này sai ngữ pháprồi".

Dưới sự hướng dẫn của Nhược Bạch, Bách Thảo vội vàng sửa lại mấycâu liền.

Hai năm trước, khi Nhược Bạch thi đỗ đại học chuyên ngành tiếngAnh, cô mới phát hiện ra mình biết quá ít về anh. Nhược Bạch dành nhiều thờigian cho Taekwondo như vậy nhưng thành tích học tập vẫn rất xuất sắc.

"Bàn số mười thanh toán"

A Kiến đang quét dọn nên gọi to, Bách Thảo đặt bút xuống, tìm hóađơn bàn số mười chuẩn bị đi tính tiền thì Nhược Bạch đã cầm lấy hóa đơnnói:

"Để anh, em làm tiếp đi."

Bách Thảo viết lại bài tập đã được sửa chữa hoàn chỉnh một lượtvào vở, khi ngẩng đầu lên thì thấy Nhược Bạch đang thu dọn bát đĩa và laubàn.

"Để em."

Bách Thảo vội vàng chạy tới, giành lấy miếng giẻ lau từ tay NhượcBạch. Đây vốn dĩ là những việc cô phải làm, Nhược Bạch chỉ phụ trách gọi món ănvà bưng bê.

"Bài tập làm xong chưa?"

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch không bận tâm đến cô, tiếp tục lau bàn rồi bên chiếcchậu đầy ắp bát đĩa đến vòi nước bắt đầu rửa.

"Dạ, xong rồi! Anh để em rửa."

Cô ngồi xuống, xắn tay áo lên lấy bát đĩa bẩn ra. Nhược Bạch ngănlại, đẩy tay cô ta, nói:

"Anh rửa, em lau."

"Em làm một mình được rồi." Cô vẫn muốn giành cả chậubát về phía mình. "Nhược Bạch sư huynh, anh đi nghỉ một látđi."

"Hôm nay, em không được động tay vào nước lạnh."

Anh giành lại chậu bát, mở vòi nước, cẩn thận rửa từng chiếc. MặtBách Thảo bỗng đỏ lựng, ngây người nhìn, Ý anh là...

Nhưng tại sao anh lại biết!

"Từ nay, mỗi tháng vào những ngày này, ở võ quán em cũngkhông được dùng nước lạnh, rửa rau, giặt giũ", giọng Nhược Bạch bình thảnnhư không, " Nhất định phải chú ý sức khỏe, nếu thi đấu đúng vào nhữngngày này thì sao?".

Mặt Bách Thảo đỏ lựng.

Còn nhớ lần đầu tiên đến kỳ, Sơ Nguyên su huynh có dặn cô trongnhững ngày đặc biệt này không được động vào nước lạnh. Nhưng sao cô có thể vìchuyện cỏn con này mà không đi giặt quần áo, rửa rau, giặt khăn lau, đẩy việccho người khác.

Cứ thế tích lại, hầu như tháng nào cũng rất đau, tháng sau còn đauhơn tháng trước. Lần trước, cô tham gia thi đấu cũng đúng vào thời gian đó, bụng đau dữ dội khiến hiệp hai bị thua hai điểm.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà, tại sao Nhược Bạch sư huynh lại biết?!

Muốn hỏi nhưng lại thấy ngại, tai đỏ bừng, Bách Thảo cúi thấp đầu, người cứng đờ nhận bát đĩa từ tay Nhược Bạch, dùng vải sạch lau khô.

Gió đêm mát rượi.

Quán đã hết khách, ông chủ Châu béo, A Anh, A Kiến bận rộn thu dọnbàn ghế, ti vi vẫn nhiệt tình nói. A Kiến lại bê hai chậu bát đầy ắp đến choBách Thảo.

Nhược Bạch lặng lẽ rửa bát đĩa.

Anh rửa một chiếc, cô lau một chiếc, dần dần, bát đĩa sạch đã xếpthành một ngọn núi nhỏ.

"Em... em hôm nay thi đai đen rồi!" Bách Thảo phá bầukhông khí trầm lặng.

"Ừ!"

Nét mát Nhược Bạch vẫn lanh tanh.

"... Cảm ơn anh"

Các khoản cần chi tiêu quá nhiều, kinh phí lên đai đen bao giờcũng bị cô xếp cuối danh sách các khoản cần chi.

Nếu như anh không giấu giúp cô nộp giúp khoản phí, lại ra lệnh chocô đi thi, Bách Thảo cũng không biết đến khi nào mình mới được lên đai đen.

Nhược Bạch bê chậu bát bần cuối cùng đặt dưới vòi nước, dường nhưkhông nghe thấy cô nói gì.

"Em sẽ cố gắng trả tiền anh sớm nhất."

https://thuviensach.vn

Tháng sau lĩnh lương cô sẽ có tiền trả anh. Còn áo ngực, vẫn cóthể chịu đựng thêm hai tháng nữa.

"Anh nói rồi, kinh phí đai đen do anh trả." Nhược Bạchcàu mày, đổ một ít nước rửa bát ra chậu, dùng tay khuấy đều, bọt xà phòng nổilên đầy chậu.

"Không, tháng sau em sẽ trả anh."

Bách Thảo vội nói, cô biết điều kiện của Nhược Bạch cũng không tốtcho lắm.

Nhược Bạch lại trầm ngâm.

Cho đến khi chậu bát đã rửa xong, anh mới nghiêm giọng nói:

"Thi lên đai là quyền của em, anh đã ép em đi thi nên mọi kinh phí anh sẽ chịu."

"Không phải thế..."

"Việc em cần làm là..." Anh ngắt lời cô, bê chồng đĩa cao ngất ngưởng như núi đã được cô lau sạch đến tủ bát trước quầy, nói tiếp:"... Giành được tư cách dự thi Cup Taekwondo thế giới".

Cup Taekwondo thế giới...

Bách Thảo sững người, nhìn anh xếp bát đĩa vào trong tủ. Đúng vậy, cup Taekwondo thế giới được tổ chức tại Hồng Kông vào mùa thu năm nay. Mấy tháng trước, lãnh đạo Cục Thể thao Quốc gia đến thị sát có đặc biệt nhắc đến, do cơ sở huấn luyện Ngạn Dương có thành tích nổi bật nên sẽ có tư cách tương đương với đội tuyển quốc gia tham dự cuộc thi này.

"Lần này, anh muốn em thắng Đình Nghi."

https://thuviensach.vn

Xếp hết bát đũa vào tủ, trong làn gió mát đêm đầu hạ Nhược Bạch nói với cô như vậy.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Về đến Tùng Bách võ quán mười giờ đêm. Nhược Bạch và Bách Thảo đitrong sân đình viện tĩnh mịch, trên đường gặp mấy đệ tử.

"Chào Nhược Bạch sư huynh."

"Chào Bách Thảo sư tỷ."

Thấy hai người, đám đệ tử lập tức nhường đường, ánh mắt cung kính nhìnhọ, cúi chào rõ to.

Nhược Bạch hơi cúi đầu.

Bách Thảo khẽ cúi mình đáp lễ.

Ba năm nay, đệ tử của Tùng Bách võ quán hết lớp này đến lớp khác, có người thi đỗ trường đại học ở tỉnh khác, có người không tiếp tục luyệnTaekwondo, đám đệ tử mới dần dần trở thành chủ lực của võ quán, nhất là từ nămngoái, sau khi Tùng Bách võ đoạt chức quán quân trong cuộc thi đấu hàng nămgiữa các võ quán, đệ tử ghi danh theo học rất đông.

"Cậu còn về muộn hơn cả mình!"

Hiểu Huỳnh đang đánh răng chuẩn bị đi ngủ, thấy Bách Thảo lập tứccười khúc khích: " Cậu lại hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh đấy à?".

https://thuviensach.vn

"... Mình... mình... chưa từng hẹn hò với Nhược Bạch sưhuynh", Bách Thảo hấp tấp giải thích.

Không biết từ bao giờ Hiểu Huỳnh cứ nhất định cho rằng cô vớiNhược Bạch sư huynh đang có chuyện yêu đương, chỉ cần học đi về muộn một chútlà Hiểu Huỳnh bắt đầu trêu chọc.

"Lại lừa mình rồi!"

Hiểu Huỳnh nguýt cô, yêu thì có gì mà phải căng thẳng thế chứ. Hơnnữa, đâu phải Hiểu Huỳnh chưa nhìn thấy cô và Nhược Bạch đi với nhau, hai ngườiđã dắt tay nhau đi trên phố rồi, lại còn cái đêm cả hai ngồi sóng vai dưới ánhtrăng nữa, nói không phải họ yêu nhau thì có quỷ mới tin.

"Nhưng mà, tiếc là cậu về muộn quá!" Thấy cô rối rítmuốn giải thích, Hiểu Huỳnh đổi chủ đề: "Vừa rồi Sơ Nguyên sư huynh gọiđiện từ Mỹ về".

"Sơ Nguyên sư huynh?"

Tim bách Thảo đập mạnh, bàn tay cầm chiếc cặp định đặt xuống bàn, chợt nắm chặt lại.

Đúng thế, cũng lâu rồi không nhận được điện thoại của Sơ Nguyên sưhuynh." Hiểu Huỳnh nằm trên giường lật mấy trang cuốn truyện tranh, tiếptục: "Chớp mắt Sơ Nguyên sư huynh đi Mỹ du học đã được ba năm, lâu lắmkhông gặp, không biết có phải anh ấy ngày càng đẹp trai, quyến rũ hơnkhông".

Ba năm rồi...

Nhớ lại hình ảnh Sơ Nguyên sư huynh, ấn tượng trong Bách Thảo trởlên mơ hồ, chỉ nhớ hơi thở như nước diệt trùng, bàn tay dịu dàng xao đầu cô vàgiọng nói ấm áp của anh.

https://thuviensach.vn

Anh đi du học theo hình thức trao đổi sinh viên giữa hai trườngđại học, đó là quyết định hết sức đột ngột. Cô vừa bình phục sau trận thua ĐìnhNghi, anh đã lên máy bay đi Mỹ rồi.

Sau đó, anh không quay lại nữa.

Mới đầu, cô định viết thư theo địa chỉ anh để lại, nhưng đến bưuđiện mới biết cước gửi đến Mỹ rất đắt nếu Hiểu Huỳnh gửi thư, cô có thể giử kèmthư của mình, nhưng Hiểu Huỳnh cười, bảo thời đại này ai còn viết thư, mọingười đều liên lạc bằng email.

Cô không có máy tính. Cũng không có tiền lên mạng.

Mới đầu, cô nhờ Hiểu Huỳnh khi nào email cho Sơ Nguyên sư huynhthì chuyển lời hỏi thăm của mình đến anh. Nhưng lâu dần, Hiểu Huỳnh viết ngàymột ít, cô cũng ngại không muốn tiếp tục làm phiền bạn.

"Sơ Nguyên sư huynh là người tốt, sư mẫu vừa nói với anh ấybệnh khớp của mẹ mình, Sơ nguyên lập tức gọi điện hỏi thăm, còn nói nếu cần anhấy sẽ giử thuốc từ Mỹ về cho", Hiểu Huỳnh cảm kích nói. Sau đó, cô ngước nhìnBách Thảo đang ngơ ngẩn thu xếp sách vở: " À, Sơ Nguyên sư huynh cũng hỏithăm cậu đấy!".

Hơi thở của Bách Thảo đột nhiên ngưng lại.

"Sơ Nguyên sư huynh, hỏi thăm mình à?"

"Đúng, anh ấy hỏi cậu có nhà không, còn muốn nói chuyện vớicậu nữa. Đáng tiếc, cậu chưa về nên mình đành nói với anh ấy rằng, cậu đi hẹnhò với Nhược Bạch sư huynh rồi."

"Mình không hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh!"

https://thuviensach.vn

"Ha ha, được rồi, được rồi, lừa cậu đấy, xem cậu cuống lênkìa." Hiểu Huỳnh cười sặc sụa, nói tiếp: "Được rồi, mình nói với SơNguyên sư huynh là cậu đi làm thêm chưa về".

"Ờ!"

Bách Thảo thở phào một hơi.

"Sau đó, Sơ Nguyên sư huynh lại hỏi..." Hiểu Huỳnh homấy tiếng, bắt chước giọng Sơ nguyên, nhẹ như gió xuân: "Dạo này Bách Thảocó khỏe không?"

Bách Thảo nín thở.

"Mình nói là, "Rất tốt, Bách Thảo rất khỏe, học cũng giỏi, thi đấu cũng tốt." Tháng trước tham gia đấu giao hữu với thành phố bên cạnh, đoạt giải quán quân". Hiểu Huỳnh nhướn hàng lông mày, đắc ý nói. "Thếnào, trả lời như thế đủ ý tứ chưa, tháng nào đến kỳ cậu cũng đau bụng muốnchết, mình đều không mách Sơ Nguyên sư huynh đấy."

"Hiểu Huỳnh!"

Bách Thảo đỏ mặt.

"Hơn nữa, mình đã nói với anh ấy là cậu thi lên đai đen rồi, hi hi, Sơ Nguyên sư huynh bảo chuyển đến cậu trả lời chúc mừng của anh ấy. Mìnhđã chuyển xong!"

Nói chuyện một lúc, Hiểu Huỳnh tiếp tục say sưa đọc truyện tranh. Ngồi trên ghế, Bách Thảo bỗng bần thần, nếu về sớm một chút, có khi cô lại đượcnghe giọng nói của Sơ Nguyên sư huynh rồi.

Bách Thảo lắc lắc đầu, không muốn nghĩ đến chuyện đó, đứng dậychuẩn bị sách vở cho ngày mai cho vào cặp rồi vào nhà tắm, làm vệ

https://thuviensach.vn

sinh buổitối.

"Phích nước ở bên dưới, lấy nước nóng mà dùng."

Tiếng Hiểu Huỳnh vọng lại từ phía sau, Bách Thảo ngây người, ngoáinhìn.

"Đại nhân Nhược Bạch sư huynh đã dặn, bảo mình để mắt tớicậu, mấy ngày này làm việc gì cũng không được dùng nước lạnh. Phích nước nóngđó mình đích thân đi lấy cho cậu đấy, không cần cảm tạ đâu".

Hiểu Huỳnh ngẩng đầu khỏi cuốn truyện, nói tiếp:

"Vì thế, nói hai người yêu nhau cậu còn cố cãi. Tối qua làngày đầu tiên của cậu, lúc cậu, lúc tập mặt cậu trắng nhợt, mồ hôi vã ra, NhượcBạch sư huynh đến hỏi mình, có phải cậu ốm không. Mình bảo, ngày đầu tiên củakỳ, bao giờ cậu cũng đau dữ dội, lần thi đấu trước, cũng do vào đúng ngày đó màbị mất oan hai điểm, suýt thua. Vậy là, Nhược Bạch sư huynh mang đường đỏ đến, bảo nhất định phải giúp cậu bồi dưỡng. Nhược bạch chăm sóc cậu như cậy, cậu cònđánh lừa mình, không chịu nhận, thật không coi mình là bạn rồi, huhu."

"Không, không phải thật mà."

Bách thảo pha nước ấm vào bồn rồi dùng khăn ấm, áp lên mặt mộtlát, cảm thấy mệt mỏi cả ngày từ từ tiêu tan. Xong xuôi, quay trở lại bàn học, cô nhìn thấy túi đường đỏ trên đó.

Nước đường đỏ trong cốc bốc lên bàn hơi vấn vít, do dự một lát, cônói: " Nhược Bạch sư huynh muốn mình chuẩn bị sức khỏe thật tốt... để thamdự Cup Taekwondo thế giới lần này".

***

https://thuviensach.vn

Lòng xao chuyến theo ngòi bút, những hàng chữ màu đen như nướcchảy mây trôi hiện ra, mặc dù viết trên giấy cũ, không hề ảnh hưởng phong tháicốt cách của thế chữ. Đợi mực khô, Nhược Bạch trầm ngâm ngắm nghía, đặt sangbên, lại lấy ra tờ khác, tiếp tục viết.

"Cậu quá kém, ngay giấy đen cũng là loại xấu nhất, hôiquá!" Diệc phong khịt mũi mấy cái, nằm ngáp trên giường. "Bách Thảocó biết, sau khi nộp lệ phí thi lên đai cho cô ấy, cậu nghèo thế nàykhông?"

Nhược Bạch không trả lời.

Gác nhẹ đầu bút lông ngấm đủ mực lên nghiên, Nhược Bạch lặng lẽnhìn trang giấy, trầm ngâm một lát, lại viết tiếp.

"Vì Cup Taekwondo lần này hả?", Diệc phong uể oải nói," Tôi cũng đã xem quy định và thể lệ thi, tuyển thủ nhất thiết phải đạttrình độ "đoạn", trên đai đen mới được đăng ký dự thi. Cậu mất nhiều công sứcvào cô ấy như vậy có đáng không? Mấy năm nay, thời gian cậu tập cho cô ấy nhiềuhơn tập cho bản thân".

"Cô ấy không cần biết những cái đó." Nét chữ cứng cỏi, thanh thoát trong cuốn " Xích Bích phú" hiện lên như múa trên tranggiấy cũ, giọng Nhược Bạch dửng dưng:" Vả lại, tôi làm những việc đó, khôngphải vì cô ấy".

Diệc Phong nhướn mắt liếc nhìn anh.

"Cậu không thấy đáng tiếc hay sao?"

Cả thiên "Xích bích phú" đã viết xong, Nhược Bạch cũngchưa trả lời. Diệc phong thở dài, vớ chiếc quạt nan quạt mấy cái, mới chớm hètrời đã bắt đầu nóng.

Lát sau, Diệc phong lại hỏi:

https://thuviensach.vn

"Nhược Bạch, đừng trách tôi giội nước lạnh vào cậu. Tôi cảmthấy, mặc dù cô ấy có đủ tiêu chuẩn ghi tên, cũng không có hy vọng dựthi."

"Cup Taekwondo thế giới năm nay..."

Hiểu Huỳnh ngây người nhìn Bách Thảo, không biết nên nói gì, đắnđo chọn hồi lâu vẫn không biết nên nói thế nào. Cuối cũng, một tia sáng lóe lêntrong mắt, cô vui reo to:

"Có rồi, Bách Thảo, cậu phải tăng cân để lên hạng cân cao hơnmới được! Như vậy có thể không cần cũng Đình Nghi..."

Soạt!

Ngon quá.

Quên mất đường đỏ pha bằng nước sôi, vừa nhấp một ngụm, Bách Thảobị bỏng, phải lấy ray bịt miệng.

"Thế nào? Chưa bỏng mồm chứ?!" Hiểu Huỳnh từ trên giườngnhảy xuống, kéo tay Bách Thảo:" Há ra xem nào, trời ơi, phồng lên rồi! Đi, đến phòng mẹ mình để mẹ mình bôi thuốc cho".

"Không cần đâu!" Bách Thảo vội kéo tay Hiểu Huỳnh, nói:"Thím Phạm ngủ rồi, đừng đánh thức, hơi phồng một chút thôi, không đaunữa".

"Mẹ mình tối nào cũng xem phim dài tập, chưa đến một giờ đêmthì chưa ngủ đâu." Hiểu Huỳnh không để ý lời Bách Thảo, gọi với sang phòngngủ đâu." Hiểu huỳnh không để ý lời Bách Thảo, gọi với sang phòng bên:"Mẹ! Mẹ ngủ chưa?"

"Chưa, đang xem ti vi!"

Giọng thím Phạm cũng vang như Hiểu Huỳnh. "Bố có nhàkhông?"

https://thuviensach.vn

"Không."

"Con với Bách Thảo sang đó nha!" "Sang đi!"

"Vừa hay, xem quảng cáo đi!"

Khi Hiểu Huỳnh kéo Bách Thảo đi vào, thím Phạm ngồi bên giường vẫytay, cười xởi lởi ra hiệu cho hai cô gái lại gần. Ti vi đang quảng cáo đầu gộiđầu, một nhãn hiệu rất nổi tiếng. Một thiếu nữ trong bộ võ phục trắng tinh tungngười bay lên không, xoay một vòng, mái tóc dài đen nhánh xổ tung, óng mượt mêhồn.

Hình ảnh cuối cùng đọng lại nụ cười của thiếu nữ đó.

Dịu dàng, diễm lệ như đoa hoa bách hợp.

Đó là Đình Nghi.

Bách Thảo ngây người nụ cười của thiếu nữ đó. Dịu dàng, diễm lệnhư đoa hoa bách hợp. Đó là Đình Nghi.

Bách Thảo ngây người nhìn nụ cười đó, người mẫu đại diện cho nhãnhiệu này trước đây không phải Đình Nghi, có lẽ Đình Nghi là người đại diện mớicủa sản phàm. Cô rất hiểu câu mà Hiểu Huỳnh chưa nói hết, nếu cô tăng cân, lênhạng, cân cao hơn thì có thể tránh thi đấu với Đình Nghi, không phải cạnh tranhvới cô ấy.

Chỉ vì sự tồn tại của Đình Nghi, cô mới hầu như không có cơ hội.

"Tưởng là quảng cáo gì ghê gớm lắm, có gì hay đâu." HiểuHuỳnh tỏ ra không hứng thú, từ trận đấu giữa các võ quán năm đó, chứng kiếnĐình Nghi ra tay với Bách Thảo tàn nhẫn như vậy, cô không còn thích và sùngbái Đình Nghi như hồi nhỏ nữa.

https://thuviensach.vn

"Con bé này, đây là quảng cáo của Đình Nghi mà!" Thímphạm vui vẻ, nói tiếp: "Mẹ đã đếm rồi, tối nay phát ba chương trình quảngcáo của Đình Nghi là bánh quy, mỹ phẩm và dầu gội đầu. Hiểu Huỳnh, con xem ĐìnhNghi đấy, càng ngày càng đẹp, lại rất giỏi giang".

"Đình Nghi! Đình Nghi! Chán chết được!", Hiểu Huỳnh trợnmắt, "Mẹ thích đến thế thì nhận người ta là con nuôi đi, đằng nào con cũngkhông đẹp, không giỏi giang mà."

"Mẹ cũng muốn, nhưng không có phúc", thím Phạm trêu.

"Thôi xin mẹ!" Hiểu Huỳnh tức giận, "Mẹ xem ngườita, đã tập Taekwondo mà còn để tóc dài, lúc thi đấu có phiền toái không, chẳngchuyên nghiệp chút nào. Còn nữa, mẹ xem, người ta càng ngày càng giống siêu saocủa làng giải trí, suốt ngày đóng phim quảng cáo, tham gia các loạt hoạt động, nửa năm cũng không thấy tập luyện, có gì hay!"

"Cho dù thế nhưng cứ thi đấu là người ta giật giải vôđịch!" Thím Phạm tiếp tục xem ti vi, lúc này bộ phim Hàn Quốc lại tiếptục. "Thôi, không nói nữa."

"Bách Thảo có kém gì!", Hiểu Huỳnh va tức, "Bắt đầutừ năm ngoái, Bách Thảo cũng là nhà vô địch!".

Thím phạm ngây người nhìn Bách Thảo, cười lớn, vỗ vào tay cô, nói:

"Ờ, Bách Thảo rất ngoan, cũng rất giỏi."

Thím Phạm hồ hởi, nhưng lòng Bách Thảo lại u ám.

Bắt đầu năm ngoái, những cuộc thi đấu trong nước Bách Thảo thamgia đều đoạt chức vô địch. Nhưng tất cả những giải đấu đó đều không có ĐìnhNghi tham gia, hơn nữa đều là những giải đấu quy mô nhỏ. Những cuộc thi lớn cấpquốc gia, cơ sở huấn luyện chỉ được một suất tham gia,

https://thuviensach.vn

huấn luyện viên ThẩmNinh luôn cửa Đình Nghi, lần nào cô ấy những không phụ lòng, đều đạt chức vôđịch.

Mà sau cuộc thi đấu giữa các võ quán năm đó, Hiền Võ võ quán tuyênbố, để tạo điều kiện cho nhiều võ quán có cơ hội đoạt chức vô địch, Đình Hạo vàĐình Nghi dẫn dắt Hiền Võ võ quán ba năm liên tiếp dành vô địch từ nay khôngtham gia giải đấu đó nữa. Cho nên, giải vô địch năm ngoái, Bách Thảo giành đượcchức vô địch cũng trong hoàn canhhrr không có Đình Hạo, Đình Nghi tham dự.

Thắng lợi mà cô giành được trong trận đấu không có Đình Nghi.

Ba năm nay, hằng ngày cô nỗ lực khổ luyện, hy vọng có ngày có thểrửa nhục, thực sự chiến thắng Đình Nghi. Tuy nhiên, ba năm nay, cô không hề cócơ hội giao đấu với Đình Nghi.

Hiểu Huỳnh lấy thuốc từ trong ngăn kéo, thận trọng bôi cho BáchThảo, sau đó, hai cô gái lại trở về phòng, bỏ thím Phạm ngồi một mình xem tivi.

Trở về giường ngủ, lật mấy trang cuốn truyện tranh đang xem giở, nhưng không còn hứng thú xem tiếp, Hiểu Huỳnh thở dài:

“Thật tủi thân quá, cậu xem, Đình Nghi cả ngày không luyện tập màthi đấu vẫn đạt thành tích tốt như vậy. Chẳng lẽ chị ta xuất thân trong giađình có truyền thống Teakwondo nên trong người có gene thiên tài bẩm sinh, những người khác đều là hạng tầm thường?”

“Nếu không phải là thiên tài thì đành nỗ lực!” …”

Ngồi trước bàn học, Bách Thảo tháo chiếc dây buộc tóc trái dâuxuống, lấy lược chải đầu. năm xưa thảm hại trong tay Đình Nghi, cô cũng có suynghĩ như vậy, cũng từng hoài nghi, dù cố gắng bao nhiêu cô cũng không phải làđối thủ của Đình Nghi.

https://thuviensach.vn

"Nhưng thiên tài là do trời sinh, không phải cứ cố gắng làthành!"

Mặc dù rất khâm phục ý chí ngoan cường của Bách Thảo, nhưng HiếuHuỳnh vẫn cảm thấy nên để Bách Thảo nhận ra sự thật vẫn hơn. Cô không muốn lạithấy Bách Thảo bị tổn thương bởi Đình Nghi, tham gia Cup Taekwondo thế giới làđiều không tưởng, huấn luyện viên Thẩm Ninh chỉ có thể cử Đình Nghi tham gia, hoàn toàn không nghĩ đến Bách Thảo.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt chiếc dây buộc tóc, ký ức Bách Thảo trởlại ngôi nhà gỗ nhỏ ba năm trước.

…

"Người ta thường thíchcoi những người chiến thắng trong thi đấu là thiên tài, cho rằng họ có tư chấtbẩm sinh..." Sơ Nguyên cúi đầu, vừa bôi thuốc lên cho những vết bầm cánhtay cô vừa nói.

Tinh thần cô đang sa sút

Giọng anh rất ấm.

"... Nếu có một ngày, em có thể chiến thắng đối thủ, trờ thành kẻ mạnh mất, lúc đó có lẽ người ta sẽcho rằng em có tư chất bẩm sinh."

…

***

Những ngày sau đó, sau khi kết thúc buổi tập thông thường, NhượcBạch đều giúp cô tập thêm một tiếng nữa với chiếc dây thun buộc mắt cá chân. Chỉ cần trước khi ra đòn, cô có những động tác thừa, anh lập tức kép chân côlại, mấy ngày liền, mắt cá chân cô bị dây thun xiết, vừa sưng, vừa đau. Tuynhiên, cũng chính vì cơ thể có phản ứng vô ý thức với đau đớn, động tác ra châncủa cô ngày càng trở nên nhanh nhẹn, dứt khoát.

https://thuviensach.vn

"Hây a!!!"

Bách Thảo xoáy người tung chân đá trên không, dòng không khí quanhcô bị cuốn thành vòng xoáy, trong vòng xoáy cực mạnh đó, cơ thể cô vọt lên rấtcao, như một pha quay chậm. "Bốp, bốp", cô đá liền hai cú, sức mạnhcủa đường lực đó, kéo phăng chiếc dây thun trong tay Nhược Bạch.

Nhược Bạch kinh ngạc.

Sức mạnh của đường lực, độ cao mà cô vọt lên...

Nếu sau khi đá hai cú đó...

Từ trên không rơi xuống, Bách Thảo hổn hển thu chân, điều chỉnhhơi thở, vén những sợi tóc dính vào mặt.

Lần này, cô lại trực tiếp ra chân. Hôm nay, không bị anh dùng dâythun kéo lại lần nào, cô nói đầy sung sướng:

"Nhược Bạch sư huynh, hình như em đã tìm thấy cảm giác rồi! Chỉ cần khi ra chân, không nên quá quan tâm đến động tác, chỉ cần đúng vào lúctung chân, trong lòng có cảm giác, chân tức khắc có phản ứng, là cóthể..."

"Không nên vui mừng quá sớm, đây chỉ là huấn luyện, không cóáp lực gì, quan trọng là khi thi đấu kia", Nhược Bạch lạnh lùng nói.

Bách Thảo đỏ mặt.

Đúng vậy, trước đâu hầu như trong lúc tập luyện cô cũng từng khắcphục được cái tật khẽ nhấc chân của mình, nhưng vào thì đấu, vừa có áp lực thìtật cũ lại tái phạm.

"Vậy thì... Nhược Bạch sư huynh, chúng ta tiếp tụcđi!"

https://thuviensach.vn

Bất chấp mồ hôi trên trán, cô nắm chặt tay, chuẩn bị tư thế. Côkhông tin mình không khắc phục được tật xấu đó.

"Lần trước huấn luyện Thẩm đã nhắc, tại sao em vẫn chưa cắttóc!" nhìn cô một lát, Nhược bạch càu mày nói, đoạn ném cho cô chiếc khănmặt, không để cô tập tiếp.

"Dạ?"

Cô ngớ người, sờ lên đầu. Mặc dù đã dùng dây hình trái dâu buộcchặt, nhưng mớ tóc trước trán vẫn xoa ra, xòa xuống mắt, làm vướng tầmnhìn.

"Mau cắt đi, ảnh hưởng tập luyện."

“…”

Không biết vì sao cô do dự một lát, mới trả lời:

"Vâng!"

Hôm sau là thứ Bảy, nghĩ đến chuyện cần cắt tóc, buổi chiếu BáchThảo cố ý nghỉ sớm hai tiếng đồng hồ, vội vàng đến cửa hiệu cắt tóc mình vẫnhay cắt. Cửa hiệu chưa mở, trên cửa kính có dàn mảnh giấy viết "Cho thuêlại cửa hàng". Chủ cửa hiệu bên cạnh cho cô biết, con dâu của bà chủ đósinh con nên phải về chăm sóc cháu.

Bách Thảo ngẩn người.

Cửa hiệu này giá rẻ nhất, mỗi lần cắt chỉ có hai đồng các hiệukhác ít nhất cũng năm đồng. Tháng này thầy giáo lại yêu cầu mua thêm sách thamkhảo... Cô vốn đã không đủ tiền, lại còn phải tiết kiệm tiền trả Nhược Bạch sưhuynh, làm thế nào đây?

Đi trên đường, Bách Thảo buồn rầu nhìn quanh, hy vọng tìm thấy mộthiệu nào rẻ hơn.

https://thuviensach.vn

Hai bên đường toàn những cửa hiệu bán đồ trang sức, treo đầy nhữngkhuyên tai, vòng tay, dây chuyền, kẹp tóc... đủ màu sắc lóng lánh, lại cònnhững món đồ linh tinh khác mà cô không hiểu dùng để làm gì.

Đi mãi, đi mãi.

Đột nhiên hình như bị một tia sáng làm lóa mắt, cô dừng bước,

Trong một quầy trang sức phía tay phải, giữa những món đồ dày đặctrên miếng vải nhung màu xanh tham, một chiếc kẹp tóc dính hình trái dâu tâyđược ánh mặt trời chiếc vào, tỏa ra những tia sáng lóa mắt. Trái dâu tây nhỏxinh, màu đỏ, lóng lánh, đáng yêu đính trên chiếc kẹp tóc.

Hình như cùng loại với cái dây buộc tóc hình trái dâu trên đầucô.

Tim đập thình thịch.

Rõ ràng biết không nên đi vào đó, nên đến một hiệu rẻ tiền hơn, côkhông có tiền mua thứ này, nhưng bước chân như không chịu sự điều khiển của cô. Bách Thảo giơ ngón tay chạm vào chiếc cặp đó, cảm giác trơn nhẵn, nhìn kỹ, quảnhiên cùng loại với chiếc dây buộc tóc có trái dâu tây của cô!

"Thích thì cứ thử đi."

Cô chủ hiệu còn trẻ, tóc nhuộm vàng, xoăn xù lên như ổ gà đang mảimê theo đõi chương trình ca nhạc từ chiếc ti vi bé tẹo trên nóc tủ, không ngẩngđầu, nói với cô.

"Em... em không có tiền mua, có thể thử không?", BáchThảo luống cuống nói.

"Không sao, cứ thử đi xem có thích không?", cô chủ hiệu, đang hát theo ti vi, nói, "Vả lại, ở đây rẻ lắm, em mua được!"

https://thuviensach.vn

"Vâng!"

Không kìm được nỗi cám dỗ, cô thận trọng gỡ chiếc kẹp trên miếngvải nhung xuống. Cô chủ hiệu đưa cho cô cái gương có cán, cô cầm gương, thử cặplên tóc mình.

"Cài lên mái tóc trước trán ấy."

Cô chủ nhìn cô vụng về cài chỗ nọ chỗ kia, sốt ruột bước đến, tậntay chỉnh sửa một chút trên trán cô, rồi cài vào đám tóc mái trước trán.

" Nhìn xem, đẹp chưa!"

Cô chủ ngắm nghía một hồi rồi nói.

Trong gương, Bách Thảo lần đầu tiên phát hiện, hóa ra tóc mìnhcũng có thể ngoan ngoãn, chịu phục tùng như vậy. Trước đây cô thường cắt ngắn, hoặc là để dài rồi buộc lại. kẹp lên đỉnh đầu, trước nay, chưa bao giờ mái tóccô lại ngoan ngoãn ôm lấy khuôn mặt như bây giờ.

Trái dâu tây đỏ ối ánh lên mái tóc đen nhánh của cô.

Giờ cô mới phát hiện ra thì ra khuôn mặt mình hình trái xoa gầygầy, chứ không phải tròn tròn như cô vẫn tưởng.

Còn nữa, cô cứ nghĩ trông mình giống con trai, nhưng trong gươnglúc này lại cô là một cô gái thực sự.

Soi nghiêng chiếc gương trong tay, cô còn có thể nhìn thấy chiếcdây buộc có gắn hình trái dây tây trên túm tóc vểnh đuôi ngựa sau gáy mình. Chúng phản chiếu lẫn nhau, phối hợp, lóng lánh như một đôi...

Trong lòng đắn đo một hồi, Bách Thảo mím môi, lặng lẽ nắm chặttrong tay hai đồng tiền định dành để cắt tóc. Có lẽ, cô có thể tìm được cửahiệu rẻ

https://thuviensach.vn

hơn, chỉ cần một đồng có thể cắt, có lẽ cô có thể tiết kiệm một đồng đểmua chiếc cặp này.

"Chiếc cặp này bao nhiêu tiền ạ?"

Lời nói ra, Bách Thảo lập tức hối hận. Từ lúc nào cô trở nên điệuđà, thích trang điểm như vậy, dẫu tiết kiệm được một đòng cũng nên tích lại trảNhược Bạch sư huynh mới phải.

"Trông em có vẻ cũng không có tiền..." chủ hiệu nhìn cô, nghĩ một lát rồi nói:"... Trả chị mười đồng là được!"

"Mười đồng?"

Bách Thảo như lặng đi, không tin vào tai mình.

"Đúng mười đồng là rẻ đấy, trước đây dạng này mười năm đồngchị mới bán, nhưng thấy em cặp đeo bán rẻ." Nói xong, cô chủ hiệu lạingoảnh vào xem ti vi.

Thì ra một chiếc kẹp tóc lại đắt như thế.

Bách Thảo hoang mang.

Vuốt ve chiếc cặp một cách lưu luyến, cô lại soi gương rồi mớithận trọng gỡ xuống, chỉ sợ làm hỏng phải đền.

"Ha ha thì ra cậu cũng mua những thứ này!"

Như có mắt sau lưng, giọng Hiểu Huỳnh vọng đến từ phía sau khiếncô giật mình, tay run, suýt làm rơi cái cặp.

"Đừng tháo vội, để mình xem nào."

https://thuviensach.vn

Bất chấp sự kháng cự của Bách Thảo, Hiểu Huỳnh lại cài lên đầu chocô, nhìn trái nhìn phải, trố mắt, mừng rỡ.

"Oa, đẹp quá, khác hẳn cậu ngày thường, trông vừa đáng yêuvừa nữa tính. Rất đẹp! Rất đẹp! Nhược Bạch sư huynh, anh thấy thế nào, có phảirất đẹp không?"

Nghe Hiểu Huỳnh nói vậy, Bách Thảo mới chú ý, thì ra Nhược Bạchcũng có mặt.

Anh mặc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, chiếc quần bò mài trắngloang lổ, vai khoác ba lô đứng cách Bách Thảo mấy bước, ánh mắt lơ đãng dừnglại trên chiếc kẹo tóc dâu tây trên tóc cô.

Mặt Bách Thảo đỏ bừng.

Không biết vừa hồi, lúc cô soi gương anh có nhìn thấy không thíchthấy cô mất thời gian vào những chuyện ngoài tập luyện.

"Đẹp đấy, mua đi, mua đi! Vừa rồi cậu hỏi giá chưa, bao nhiêutiền?" Hiểu Huỳnh vui vẻ, hiếm khi Bách Thảo đến quầy trang sức.

"Mình không định mua", Bách Thảo vội nói, không dám nhìnNhược Bạch.

"Sao lại không mua, đẹp thế mà! Hơn nữa, hôm qua cậu đã chẳngnói, tóc lòa xòa, tập xong sẽ đi cắt đó sao? Nếu mua chiếc kẹp này có thể kẹpgọn tóc mái lại, không phải cắt tóc nữa! Ái chà!!"

Như phát hiện ra lục địa mới, Hiểu Huỳnh đi vòng ra sau lưng cô, kinh ngạc reo lên.

"Chiếc kẹp này rất hợp với dây buộc tóc của cậu, đều gắn quảdâu tây! Có duyên đấy, mua đi, mua đi, bà chủ bao nhiêu tiền?"

https://thuviensach.vn

"Mười đồng", chủ hiệu nói.

"Mười đồng? Rẻ hơn được không?", Hiểu Huỳnh mặccả.

" Mình không muốn mua thật mà, mình chỉ... chỉ... thửthôi...", Bách Thảo nắm cánh tay Hiểu Huỳnh sốt ruột nói.

"Thôi đi, mình biết tỏng cậu rồi, nếu không thích sao cậu lạithử?" Không để ý đến cô, Hiểu Huỳnh nói với chủ hiệu: " Bà chủ, rẻhơn được không?".

"Anh đi trước đây."

Bên kia, Nhược Bạch càu mày, ngắt lời Hiểu Huỳnh.

"Vâng!"

Bách Thảo vội cúi chào. Cô biết Nhược Bạch kiêm nhiệm trợ giảnglớp đại chúng nên phải đến trung tâm huấn luyện sớm hơn.

"Tạm biệt Nhược Bạch sư huynh, chúng em sẽ không đến muộnđâu!", Hiểu huỳnh vẫy tay với anh.

Mắt tiễn Nhược Bạch, Bách Thảo hơi bối rối.

"Lại còn nhìn theo à?", Hiểu Huỳnh trêu, nháy mắt vớiBách Thảo, " Có phải cậu đang nghĩ tại sao Nhược Bạch sư huynh và HiểuHuỳnh lại cùng xuất hiện đúng không? Ha ha, yên tâm đi. Mình không hẹn hò vớianh Nhược Bạch sư huynh đâu, mình vừa gặp anh ấy ngoài ngã tư thôi!"

"Mình... mình không nghĩ thế!", Bách Thảo lắp bắp.

"Được rồi!" Hiểu Huỳnh dàn hòa, nói tiếp: "Cậu cóbiết Nhược Bạch sư huynh đi đâu không? ở ngã tư có một công ty dịch thuật, anhấy nhận một

https://thuviensach.vn

đống tài liệu về dịch. Diệc Phong nói, dạo này Nhược Bạch sư huynhnhận rất nhiều tài liệu, đêm nào cũng thức rất khuya".

Lòng cô se lại.

Bách Thảo nắm chặt hai đồng trong tay, cảm thấy trong ngực có vậtgì nặng trĩu, ngây người trong giây lát, nhưng nghe tiếng Hiểu Huỳnh nói với côchủ hiệu, Bách Thảo chợt tỉnh mộng.

"Làm gì có chuyện nói bao nhiêu bàn bấy nhiêu, bớt đi!"

"Mười đồng là rẻ lắm rồi, cái kẹp có mười đồng, cô đến shopmà xem, cùng lại thế này mấy trăm đồng ấy chứ!"

"Thôi đi, hàng này sao bì được với hàng hiệu! Chị xem, chiếcdây buộc tóc trên đầu bạn ấy là hàng hiệu xin." Hiểu Huỳnh lấy chiếc dâybuộc tóc trên đầu Bách Thảo, vẻ thành thạo, nói: " Quả dâu tây của chiếcnày là đồ pha lê, sáng trong, lông lanh thế này, còn chiếc của chị, chị xem lànhựa bình thường, mặc dù nhìn cũng khá, nhưng làm sao sánh được với hàngxin".

Chủ hiệu không biết nói sao.

Chiếc dây buộc tóc trong tay Hiểu Huỳnh bị đưa đi đưa lại, sợ rơi, Bách Thảo vội lấy lại. Cô cúi đầu, đang định buộc lại mái tóc, đột nhiên pháthiện trong chiếc ti vi nhỏ xíu trên nóc tủ...

"Ấy, chẳng phải Đình Nghi sao?"

Hiểu Huỳnh cũng phát hiện ra, ngó đầu nhìn.

Đó là chương trình khách mời truyền hình, thu hút đông người xemnhất, dẫn chương trình là MC nổi tiếng của kênh, khách mỗi tuần đều là

https://thuviensach.vn

nhữngnhân vật có tiếng thuộc các giới trong xã hội. Đình Nghi cười mỉm, dịu dàngngồi trên salon, cô mặt váy lụa liền thân màu trắng sữa.

"Xem ra chị ta đúng là minh tinh rồi...", Hiểu Huỳnh lẩmbẩm.

Nếu không, tại sao suốt ngày xuất hiện trên ti vi. Nếu chỉ nhìnĐình Nghi trong quảng cáo có thể cho rằng do đã qua chỉnh sửa kỹ thuật nên đẹplên nhiều, nhưng bây giờ, gặp Đình Nghi trong chương trình khách mời, trông rấtthật, mắt sáng, răng trắng, nụ cười mê hồn, dáng chuẩn, tư thái duyên dáng, tựnhiên, quả còn đẹp hơn những minh tinh đích thực của làng giải trí.

Bách Thảo lại chú ý đến mái tóc của Đình Nghi.

Mái tóc dài đến vai, đen óng, mềm mại, lượn sóng, trong dáng điệunhư thái thoáng chút mệt mỏi, càng thêm yêu kiều.

"Trên sàn đấu, cô mau lẹ dũng mãnh, đối thủ mới nghe tên đãkhiếp sợ", MC hiếu kỳ hỏi, "Nhưng nghe nói trước mặt bạn trai, cô nhưcon chim nhỏ yếu ớt, rất biết làm nũng, đúng không?"

Đình Nghi mỉm cười: "Mỗi cô gái đều thích làm nũng trước mặtbạn trai, đương nhiên tôi cũng không phải ngoại lệ".

"Ồ!", Người chủ trì hứng thú, "Bất luận thế nào, anh ấy tuyệt đối không nên làm cô nổi giận, nếu không, một khi nổi giận, anh ấysẽ bị cô đá cho thảm hại ha ha".

"Không, tôi không dám chọc giận anh ấy mới đúng!" Khóemiệng lộ nụ cười hạnh phúc, Đình Nghi dịu dàng nói: "Trước đây, anh ấycũng là một tuyển thủ Taekwondo rất tài năng, mặc dù bỏ tập đã lâu nhưng tôituyệt đối không phải là đối thủ của anh ấy".

"Lần này cô đi Mỹ là để thăm anh ấy phải không?"

https://thuviensach.vn

"Vâng!"

"Nghe nói, cứ một thời gian là cô bay sang Mỹ thăm anh ấy. Tại sao cô tập luyện căng thẳng như vậy, anh ấy không bay về thăm cô?"

"Anh ấy sang Mỹ học y khoa, chương trình rất nặng còn tôi saumột kỳ huấn luyện là có thời gian nghỉ ngơi phục hồi sức khỏe."

"À, hiểu rồi, Đình Nghi của chúng ta không những là một caothủ Taekwondo mà còn một bạn gái rất biết điều!" MC nói đùa.

Ánh mắt rời khỏi màn hình, dừng lại trên chiếc dây buộc tóc dâutây trong lòng bàn tay, Bách Thảo hít nhẹ một hơi, cố xua vị đắng vo cớ dânglên trong lòng. Cô nắm chặt bàn tay, bỏ chiếc dây buộc tóc vào cặp sách.

"Đi thôi."

Cô kéo Hiểu Huỳnh rời mắt khỏi chiếc ti vi. Không sớm nữa, nhấtđịnh phải cắt tóc xong trước buổi tập.

"Cô bé, không mua cặp tóc à?", chủ hiệu chìa chiếc kẹpra hỏi.

"Bớt nữa đi!", Hiểu Huỳnh nói vọng lại.

"Xin lỗi, em không mua đâu..." Bách Thảo nói với cô chủhiệu vẻ áy náy rồi kéo tay Hiểu Huỳnh, bước thật nhanh để Hiểu Huỳnh khỏi tiếptục mặc cả.

"Cứ nghĩ đi, nếu thích thì quay lại."

"Ôi, mình thấy chị ta sắp siêu lòng rồi, chưa biết chừng đồngý bàn tám đồng cũng nên. Sao cậu cứ lôi mình đi thế!", Hiểu Huỳnh vừa đivừa làu bàu.

https://thuviensach.vn

"Mình không mua..." Vả lại, tám đồng cũng quá đắt.

"Nhưng cậu cặp rất đẹp, hơn nữa đã mua kẹp thì không cần cắttóc, cậu xem Đình Nghi... ôi, tóc Đình Nghi đẹp thật..."

"Như vậy ngày nào cũng phải chải đầu." Tóc ngắn khôngcần chải, tiết kiệm thời gian.

"Người Đình Nghi vừa nói đến chắc là Sơ Nguyên", HiếuHuỳnh đột nhiên lại nói.

"... Ừ, có lẽ thế!", Bách Thảo trầm ngâm.

Đi Mỹ học y khoa, trước đây từng tập Taekwondo, rất tài năng, trong những người cô biết chỉ có một mình Sơ Nguyên.

"Mình biết Đình Nghi thường xuyên bay sang Mỹ thăm Sơ Nguyênsư huynh, nhưng không ngờ họ đã yêu nhau", Hiếu huỳnh vò đầu bứt tai.

Bách Thảo nhớ lại những lần gặp Đình Nghi trong căn nhà gỗ của SơNguyên, có lẽ ngay từ hồi có Đình Nghi đã rất thích Sơ Nguyên sư huynh rồi.

Từ khi Sơ Nguyên sư huynh đi Mỹ, mỗi năm Đình Nghi bay sang đó ítnhất hai, ba lần, mỗi lần thường lưu lại hơn một tuần.

Còn cô chưa hề có cơ hội nhìn thấy Sơ Nguyên sư huynh từ sau khianh sang Mỹ.

Ba năm nay, mỗi ngày cô đều quét dọn thật sạch xung quanh căn nhàgỗ đó, nhưng có lẽ Sơ Nguyên sư huynh đã không còn nhớ gì về cô nữa.

***

Tại phòng thay đồ của trung tâm huấn luyện.

https://thuviensach.vn

Do ngày cuối tuần không phải đi học, Lâm Phong, Quang nhã, Thân Bađều đến tập từ rất sớm, họ vừa cất đồ đạc cá nhân vào những ngăn tủ riêng vừanói chuyện. Lâm Phong nghe nói Đình Nghi sắp về nước, Thân Ba nói có lẽ trongmột hai ngày tới, Quang Nhã nói vừa nhìn thấy Đình Nghi trong chương trìnhkhách mời, cứ tưởng Đình Nghi về nước rồi, Thân Ba nói, có lẽ là chương trìnhđã ghi hình từ trước.

Đang nói, họ nghe thấy những tiếng chân hối hả truyền đến, tiếptheo là giọng hờn giận của Hiểu Huỳnh.

"Thôi đi, trước khi tóc cậu mọc ra, đừng nói quen mình, thậtlà mất mặt."

Quang Nhã ngoái đầu, thấy Hiểu Huỳnh mặt mày hầm hầm tức tối đanglấy ba lô che nhẹ mặt, lén lút đi vào, đi theo sau là Bách Thảo.

Như chạm phải điện.

Mắt Quang Nhã trợn tròn.

Cái gì thế này?

"Trời ơi, Bách Thảo, tóc em sao thế?"

Người thứ hai kêu lên là Lâm Phong, cô kinh ngạc bước đến, sửngsốt nhìn mái tóc Bách Thảo.

"À, em mới cắt tóc."

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Bách Thảo bối rối sờ lên đầumình, như vậy có lẽ rất tồi tệ. Trong lúc cắt, Hiểu Huỳnh đã kêu lên, cắt xongHiểu Huỳnh lại kêu lần nữa, thậm chí không chịu đi cùng cô, nói là quá xấuhổ.

"Ai cắt cho em vậy!"

https://thuviensach.vn

Ngắm kỹ mái tóc Bách Thảo, Lâm Phong nổi giận, không biết xảy rachuyện gì, tại sao mái tóc của Bách Thảo giống như bị chó gặm như vậy! Ngắn hơncả tóc bọn con trai thì không nói, lại còn chỗ có chỗ không, có chỗ còn sát vàoda đầu, trông như...

Chốc đầu!

"Phạm Hiểu Huỳnh, có phải cậu cắt tóc cho Bách Thảokhông?!" ^

Quang Nhã trừng mắt nhìn Hiểu Huỳnh.

"Tôi..." Hiểu Huỳnh bất lực bỏ ba lô vào ngăn tủ, nóitiếp: "Tôi không có may mắn đó! Có thể cắt được mái tóc đẹp đẽ như vậy, sáng tạo như vậy, người bình thường như tôi không làm nổi, được chưa!"

"Sao lại đến nông nỗi này cơ chứ...", Lâm Phong xót ca. Cô đưa tay sờ vào những chỗ cắt sát da đầu, nếu sâu hơn một chút nữa, chưa biếtchừng lột cả mảng da, bật máu cũng nên. "Cửa hiệu nào cắt cho em thế? Hômnay hết giờ tập chị đưa em đi gặp bọn họ! Sao lại như thế này chứ, như thế nàylàm sao có thể đi học được?"

"Xấu lắm sao?", Bách Thảo thấp thỏm hỏi.

Cắt xong cô chỉ thoáng nhìn vào gương, thấy không đẹp lắm, nhưngcũng không nghĩ nó xấu đến mức này.

"Xấu như ma! xấu như ma!"

Quang Nhã lừ mắt.

Thân Ba bỏ giày vào tủ, lấy võ phục ra, khi đi qua Bách Thảo, anhđẩy cái kính lên sống mũi, nói: " Hiệu cắt tóc đó ít nhất nên trả lại tiềncông cho cô".

https://thuviensach.vn

"Họ cắt miễn phí", Bách Thảo bối rối, "Không sao, một thời gian tóc sẽ dài ngay thôi".

"Miễn phí?", Quang Nhã không hiểu, hỏi lại.

"Đúng, miễn phí", Hiểu Huỳnh ngao ngán, vừa cởi giày vừanói, " Chính là hoạt động của trung tâm người cao tuổi, học tập LôiPhong1, cắt tóc miễn phí cho người qua đường".

Trên đường đi, nhìn táy tấm biểu ngữ của hội người cao tuổi cắttóc miễn phí, Mắt Bách Thảo sáng lên, liền chạy ngay vào.

Hiểu Huỳnh đã nói, những người già về hưu đã lâu, họ học cắt tóccho vui, hoàn toàn không có kỹ thuật gì hết, chắc chắn là rất xấu, nhưng BáchThảo không nghe, hoàn toàn bị hấp dẫn bởi cái từ miễn phí. Cô đành tự an ủimình, không đẹp lắm cũng không sao, Bách Thảo xưa nay không coi trọng chuyệnđẹp hay xấu.

-_____

1Lôi Phong (1833-1888), tựThiếu Dật, quê ở Phúc Kiến, Hồ Thành.

Nhưng ông cụ cắt tóc nghe theo yêu cầu "càng ngắn càngtốt" của Bách Thảo bèn lấy tông dơ, ra sức đẩy thật sâu. Cô dám khẳng địnhđó là lần đầu tiên ông cụ cầm dụng cụ cắt tóc, tay còn run run, cứ run một cáilà ra một nắm tóc, run cái nữa là một nắm nữa.

Cô tức đến ói máu.

Ông cụ nhìn mái tóc sau khi cắt xong của Bách Thảo với vẻ lo lắng, hối hận nhưng dường như Bách Thảo ngốc nghếch không nhận ra việc này, lại cònhỏi, lần sau muốn cắt thì đến đâu tìm họ.

"Quả là tiền nào của nấy."

https://thuviensach.vn

Bình luận xong, Quang Nhã dửng dưng nhìn Bách Thảo, đi thẳng vàophòng tập. Lâm Phong đang suy nghĩ có cách nào cứu chữa thì Khấu Chấn, MaiLinh, Thạch Tông, Diệc Phong lục đục kéo vào cũng lần lượt giật mình vì mái tóccủa Bách Thảo.

"Em tức ai thế?"

Khi Nhược Bạch bước vào, Bách Thảo đang quỳ lau đệm tập, bóng anhbị ánh mặt trời kéo dài đổ lên người cô.

"Dạ?"Cô ngẩng đầu, không hiểu anh hỏi gì.

"Nếu không muốn cắt thì nói thẳng ra, việc gì hành hạ mái tóccủa mình như thế", Nhược Bạch càu mày nhìn đầu Bách Thảo, nói.

Rốt cuộc nó xấu đến đâu.

Bách Thảo không kìm nổi, muốn soi gương nhìn lại. Lau đệm xong, tập xong bài khởi động, trong lúc tập hợp chờ huấn luyện viên Thẩm, cô lặng lẽliếc sang ngang, nét mặt Nhược Bạch vẫn nghiêm nghị như trước.

Cô đưa tay sờ ra sau gáy.

Ôi, hình như có chỗ có tóc, có chỗ trọc lốc. Cô cũng thấy hơibuồn, nhưng lại nghĩ chịu khó một thời gian tóc sẽ mọc dài ra, bất giác lạithấy vui.

Chỉ có điều, huấn luyện viên Thẩm vốn coi trọng hình thức, cũngthích các đệ tử trang điểm sạch sẽ, đẹp đẽ, huấn luyện viên nhìn thấy cô thếnày không biết nói sao.

Cánh cửa phòng tập bị đẩy ra.

Thẩm Ninh sắp bươc vào Bách Thảo hoảng hốt, cúi đầu thấphơn.

https://thuviensach.vn

Cửa vừa mở.

Một đám người rầm rộ ùa vào.

Ánh đèn flash chói mắt, sáng trắng một khoảng, đoàn người tràn vàolà mấy chục phóng viên, học chen nhau, đi giật lùi, tay giơ cao máy ảnh là máyquay, miệng hô to: "Nhìn vào đây, đúng rồi, rất tốt, cười đi!","Huấn luyện Thẩm, xin hãy cười lên!", "OK! Kiểunữa!".

Rầm rộ thế này.

Các đệ tử không hiểu, quay sang nhìn nhau, sau đó, nhanh chóng hiểu ra, đây không phải lần đầu họ chứng kiến cảnh này, có lẽ Đình Nghi đã trở về. Đình Nghi khác với họ, họ chỉ là tuyển thủ Taekwondo, còn Đình Nghi là mình tinh, là mục tiêu săn lùng của giới truyền thông.

Quả nhiên, sau cả một đám máy quay, máy ảnh chen chúc, Bách Thảo nhìn thấy Đình Nghi. Không như hình ảnh cô vừa nhìn thấy trên ti vi trong cửa hiệu đồ trang sức. Hình ảnh Đình Nghi bây giờ là mái tóc dài đen nhánh buộc thành chiếc đuôi ngựa dài, bộ võ phục trắng muốt, chỗ tiếp giáp giữa cổ và vai có thêu những bông hoa màu đen tinh tế, càng làm nổi bật vẻ duyên dáng, kiều diễm.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh cùng Đình Nghi bước vào.

Ánh đèn máy ảnh như chớp giật, liên tục hướng về hai người. Đình Nghi dịu dàng, xinh đẹp, huấn luyện viên Thẩm ôm vai Đình nghi khi chụp mấy kiểu thầy trò tình thâm.

Ống kính máy quay áp sát hai người.

Một phóng viên cầm micro hỏi Đình Nghi: "Trở về trung tâm huấn luyện, trong người rất khó chịu."Đình Nghi nhìn huấn luyện viên Thẩm,

https://thuviensach.vn

mỉm cười nói tiếp: "Mong là huấn luyện viên sẽ yêu cầu tôi thật nghiêm khác, giúp tôi bổ khuyết toàn bộ chương trình tập luyện trong tháng này".

Huấn luyện viên Thẩm mỉm cười gật đầu, vỗ vỗ vai Đình Nghi.

Các phóng viên lại hướng micro về phía huấn luyện viên Thẩm Ninh, hỏi: " Huấn luyện viên Thẩm, Đình Nghi trở về đội ngũ lần này là chuẩn bị cho cuộc thi Cup Taekwondo thế giới có phải không?"

"Đúng, thời gian sắp tới, chương trình huấn luyện sẽ tập trung vào Cup Taekwondo thế giới."

"Cô cho rằng trong cuộc thi này, Đình Nghi có bước đột phá gì, liệu có khả năng vào tứ kết không?"

"Điều này còn xem tình hình của cô ấy và tình hình của đối thủ."

"Cô cảm thấy có khả năng không?"

"Rất có khả năng."

Các phóng viên hài lòng, lại chụp cảnh Đình Nghi bước vào hàng, cùng đồng đội tập luyện. Một lát sau, các phóng viên vẫn chưa có ý định rời đi, Đình Nghi bước đến, nói nhỏ gì đó với họ

Cuối cùng họ cũng giải tán.

Phòng tập yên tĩnh trở lại, các đệ tử thở phào, bị quấy rầy bởi ánh đèn flash và máy quay, chẳng dễ chịu chút nào. Đình Nghi tỏ vẻ ngại ngần, nói với huấn luyện viên Thẩm Ninh:

“Xin lỗi, em làm ảnh hưởng đến luyện tập của đội.”

Huấn luyện viên Thẩm cười nói:

https://thuviensach.vn

“Em là nữ tuyển thủ Teakwondo ưu tú nhất hiện nay, lại xinh đẹp, giới truyền thông săn đuổi, không phải là lỗi của em. Chỉ có điều… nếu lần sau các phóng viên theo đến, em nên thông báo trước để chúng tôi cũng trang điểm kỹ hơn, lên ảnh sẽ đẹp hơn.”

Đình Nghi lại xin lỗi lần nữa rồi cười hồn nhiên:

“Vừa rồi các phóng viên nói cô vừa xinh đẹp lại là huấn luyện viên cấp quốc gia, họ hỏi liệu có thể xin cô một buổi phỏng vấn riêng hay không?”

“Đình Nghi, một tháng rồi không luyện tập, túc pháp không biết có thụt lùi không, nhưng miệng lưỡi lợi hại hơn nhiều.” Nói rồi huấn luyện viên Thẩm Ninh nửa cười nửa không, liếc nhìn Đình Nghi: “Được rồi, trở về hàng đi”. Trầm ngâm một lát, Thẩm Ninh lướt ánh mắt qua đội hình trước mặt, cuối cùng dừng lại trên người Nhược Bạch, nói: “Em tập cùng Nhược Bạch, Bách Thảo tập với Quang Nhã” …”

“Rõ!”

Đình Nghi bước về phía Nhược Bạch.

Nhìn Đình Nghi đi tới, Hiểu Huỳnh lặng lẽ bước khỏi hàng, đi về góc phòng, miệng thầm lẩm bẩm.

Lần nào cũng vậy, nếu có cả Đình Hạo, Đình Nghi cùng về trung tâm huấn luyện còn tốt, hai anh em họ vừa một nhóm nhóm tập, nhưng nếu chỉ có mình Đình Nghi quay lại thì nhất định phải phân lại nhóm tập. Lúc đầu, huấn luyện viên Thẩm thường phân công Thân Ba tập cùng nhóm với Đình Nghi, Lâm Phong phối hợp với Quang Nhã, Hiểu Huỳnh lại trở về thân phận tạp vụ. Nhưng, mấy lần gần đây, huấn luyện viên Thẩm luôn yêu cầu Đình Nghi phối hợp với Nhược Bạch, Bách Thảo cùng nhóm với Quang Nhã.

Thật quá bất công.

https://thuviensach.vn

Tại sao Đình Nghi luôn được vị trí tốt nhất? Thấy Nhược Bạch đã hoàn toàn vượt qua Thân Ba, trở thành đệ tử có thực lực mạnh nhất đội ngoài Đình Hạo, huấn luyện viên Thẩm bắt đầu để anh phối hợp với Đình Nghi, hy sinh Bách Thảo phối hợp với Quang Nhã.

Trước đây không nói, nhưng gần đây phải chuẩn bị cho Cúp Teakwondo thế giới, huấn luyện viên Thẩm đã đưa Nhược Bạch cho Đình Nghi, đẻ Bách Thảo tập đôi với Quang Nhã thực lực kém như vậy, Bách Thảo quá thiệt thòi! Mặc dù không tin lắm những lời đồn bên ngoài, nhưng Hiểu Huỳnh không hề hoài nghi, huấn luyện viên Thẩm và Hiền Võ võ quán của Đình Nghi thực sự có quan hệ nàođó.

Bách Thảo không nghĩ nhiều như Hiểu Huỳnh, nghe tuyên bố của huấn luyện viên, hơi ngây người giây lát, rồi đi về phía Quang Nhã.

Lúc đó, giọng Nhược Bạch từ phía sau vang lên:

“Huấn luyện viên Thẩm, tôi muốn tiếp tục phối hợp với Bách Thảo.”

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lời vừa dứt, tất cả các đệ tử đều sửng sốt.

Hiểu Huỳnh đứng ngây, miệng há to, Quang Nhã trợn tròn hai mắt, Thân Ba ngẩn người đẩy chiếc kính trên sống mũi lên, bước chân Đình Nghi cũngdừng lại.

Lòng Bách Thảo cực kỳ bối rối, vội nói với Nhược Bạch: “Em khôngsao, phối hợp với ai cũng được.”

Nhược Bạch không để ý đến lời cô.

Anh nhìn thẳng huấn luyện viên ThẩmNinh, vẻ lạnh nhạt.

Diệc Phong lo lắng cho Nhược Bạch, lập tức quan sát thái độ củahuấn luyện viên ThẩmNinh, nhưng chỉ thấy cô nhướn mày, không nhìn rõ biểu hiện.

“Ồ, tại sao?”, ThẩmNinh hỏi.

“Dạo này tôi đang huấn luyện đặc biệt cho Bách Thảo, không muốngián đoạn.”

“Nhược Bạch, mặc dù cậu hướng dẫn lớp đại chúng nhưng cậu phảihiểu, ở đây cậu vẫn chỉ là một đệ tử chứ không phải là huấn luyện viên.”

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch yên lặng.

Bách Thảo luống cuống kéo áo anh, thấy Nhược Bạch vẫn không cóphản ứng, lòng thầm lo sợ anh sẽ tranh cãi với huấn luyện viên, cô đành đánhliều nói với huấn luyện viên ThẩmNinh:

“Xin lỗi, do em tập không tốt, để Nhược Bạch sư huynh lo lắng. nhưng không sao, huấn luyện đặc biệt có thể tiến hành sau buổi tập, bây giờ emsẽ phối hợp với Quang Nhã.”

Nói xong, cô vội vã đi đến chỗ Quang Nhã, nhưng Nhược Bạch đã nắm cứng cánh taykhiến cô không thể động đậy. Anh nói:

“Huấn luyện viên Thẩm, nếu không thật cần thiết, xin hãy để chotôi và Bách Thảo tiếp tục cùng nhóm tập.”

“Huấn luyện viên, đã vậy không nên tách nhóm Bách Thảo, NhượcBạch.” Đình Nghi mỉm cười ngọt ngào, nét mặt không tỏ vẻ khó chịu, nói vớiThẩmNinh: “Mỗi lần em trở về đều phải tách các nhóm tập đã dần dần ổn định củamọi người, quả thực là lỗi của em. Vậy cứ để em phối hợp với các đệ tử khác, với ai cũng được. Quang Nhã cũng được, hãy để em phối hợp với Quang Nhã.”

Quang Nhã lặng lẽ nhìn đệm tập.

“Nhược Bạch, với tư cách là huấn luyện viên, tôi không cần thiếtphải giải thích nguyên do một quyết định nào đó của bản thân,” ThẩmNinh cườinói, “Có điều, nếu cậu đã muốn biết thì tôi cũng sẵn lòng.”

Phòng tập im phăng phắc.

“Cup Taekwondo thế giới là sự kiện quan trọng nhất sau Thế vậnhội. Ủy ban Thể thao Quốc gia và bản thân tôi đều hết sức coi trọng, đều hyvọng Đình Nghi sẽ có tiến bộ lớn hơn, sẽ đoạt được thành tích mang tính đột

https://thuviensach.vn

phátrong cuộc thi này. Mà trong toàn đội hiện nay, chỉ có cậu là người có thực lựcmạnh nhất, cũng là người có khả năng phối hợp, phát huy tốt nhất tiềm năng củabạn tập, cho nên, tôi yêu cầu cậu giúp Đình Nghi, chuẩn bị cho Cup Taekwondothế giới."

Cup Taekwondo thế giới…

Bách Thảo ngây người, ngẩng đầu nhìn huấn luyện viên ThẩmNinh.

Có lẽ sự thật đúng như Hiểu Huỳnh đã nói, chỉ cần có Đình Nghi, côtuyệt nhiên không có cơ hội tham dự những cuộc thi đấu quan trọng. ý tứ củahuấn luyện viên ThẩmNinh đã hết sức rõ ràng. Cup Taekwondo thế giới, cô bấtgiác cắn chặt môi, liếc nhìn Nhược Bạch…

…

…

"Điều em cần làm…" NhượcBạch ngắt lời cô, tay bê một chồng đĩa cao chất ngất như trái núi nhỏ đã đượclau sạch sẽ, đi đến trước tủ đựng bát đĩa. "… là giành được tư cách tham giacuộc thi Cup Taekwondo thế giới."

…

"Lần này, em phải chiếnthắng Đình Nghi."

Bát đĩa đã được xếp gọn vàotủ, trong gió đêm mùa hạ, Nhược Bạch đã nói với cô như vậy.

…

"Nhưng Bách Thảo cũng cần chuẩn bị tham gia cuộc thi đó."

Nhược Bạch lạnh lùng nói, như không nghe thấy tiếng thở hắt ra củacác đệ tử xung quanh, cũng không chú ý đến Đình Nghi đột nhiên cau mày.

https://thuviensach.vn

Trong ánh nắng chiều, ThẩmNinh đứng dựa vào tay vịn phía trước tấmgương lớn chạy dọc suốt bức tường, gật đầu nói: “Nhược Bạch, tôi thích thái độcủa cậu. Rất tốt, trong một tập thể, có cạnh tranh mới có tiến bộ.”

Sau đó, cô liếc nhìn Đình Nghi: “Đình Nghi!”

“Vâng!”, Đình Nghi trả lời.

“Hay là em với Bách Thảo thử vài chiêu, xem gần đây không tậptrung luyện tập, rốt cuộc em đã thụt lùi bao nhiêu.” Nụ cười hiện lên trong ánhmắt huấn luyện viên, tay phải duyên dáng giơ lên khe khẽ gạt những lọn tóc bênthái dương.

Ánh nắng hè hắt vào tấm gương lớn phải ra những tia vàng lónglánh, các đệ tử xếp bằng ngồi xung quanh đệm đấu.

Hiểu Huỳnh căng thẳng, tim đập thình thịch!

Ba năm rồi.

Mặc dù trong cùng một đội, nhưng để nâng cao trình độ của ĐìnhNghi, khi tập luyện, trước nay huấn luyện viên luôn để Đình Nghi phối hợp cácđội viên nam. Khi tham gia những giải đấu chính thức bên ngoài, hoặc những cuộcthi quan trọng, ThẩmNinh đều cử Đình Nghi xuất chiến, chỉ những cuộc thi bìnhthường mới để Bách Thảo cạnh tranh với nhóm Lâm Phong, Mai Linh giành tư cáchtham gia.

Trong lúc tập, Đình Nghi dù luôn đối xử hòa nhã thân thiện vớiBách Thảo như đối với các đội viên khác, nhưng không bao giờ đấu giao hữu vớicô. Có lúc, Bách Thảo muốn giao lưu với Đình Nghi, nhưng cô luôn mỉm cười nóiđể lần sau.

Nhưng mãi mãi là lần sau.

https://thuviensach.vn

Tựa như…

Tựa như Bách Thảo không xứng đáng là đối thủ của cô.

Ba năm rồi, đây lại là lần đầu tiên Bách Thảo có cơ hội tỷ thí vớiĐình Nghi.

Giữa đệm đấu, Đình Nghi và Bách Thảo đứng thẳng nhìn nhau.

Lòng bàn tay Bách Thảo toát mồ hôi.

Cô nắm chặt tay, điều chỉnh hơi thở. Cơ hội này cô đã chờ đợi quálâu, Bách Thảo thắt lại đai lưng, điều chỉnh hơi thở một lần nữa, hai mắt hướngthẳng vào Đình Nghi, trấn tĩnh tinh thần.

“Ha ha!”

Nhìn mái tóc Bách Thảo, Đình Nghi đột nhiên bật cười thành tiếng.

“Bách Thảo, tóc em sao thế? Lẽ nào tôi đi xa một tháng, trong nướcbắt đầu thịnh hành kiểu tóc này?”

Bách Thảo hơi luống cuống vì nụ cười của Đình Nghi.

“À, hay đây là chiến thuật mới của em.” Tia sáng lóe lên trongmắt, Đình Nghi cười nụ, nhìn cô từ đầu xuống chân. “Ồ, đai trắng của em đã đổithành đai đen nên mới sử dụng chiến thuật kiểu tóc, phải không? Kiểu tóc đặcbiệt thế này, đủ để chọc cười đối thủ, phân tán sự chú ý của người ta, đúngkhông? Chiến thuật quả thật rất đặc sắc”

Bách Thảo mím chặt môi.

Cô đưa mắt nhìn quanh, thấy ThẩmNinh nhìn tóc mình nửa cười nửakhông, ánh mắt của Thạch Tông, Khấu Chấn, Mai Linh, Diệc Phong

https://thuviensach.vn

cũng không giấuđược nụ cười. Quang Nhã trợn to mắt, Hiểu Huỳnh lại lầm lũi cúi đầu.

Khi nhìn đến Nhược Bạch.

Anh ngồi xếp bằng, lưng thẳng tắp, nét mặt không biểu cảm. thấyánh mắt cô, anh cũng ngước nhìn lại. ánh mắt vẫn lơ đãng, hình như với anh, côhoàn toàn chẳng có gì khác ngày thường.

“Có thể bắt đầu chưa?”

Bách Thảo ổn định tinh thần, được thôi, mình là người xấu nhất, nực cười nhất thiên hạ thì đã sao.

Thu lại nụ cười nơi khóe mép, Đình Nghi chăm chú nhìn cô vài giây, nói:

“Bắt đầu nhé.”

****

Sau mấy pha giao chiến, cuộc tỷ thí giữa Đình Nghi và Bách Thảokết thúc, ThẩmNinh chỉ đạo toàn đội tiến hành tập luyện thông thường và một sốbài tập chuyên biệt. Tuy nhiên cho đến khi buổi tập kết thúc, không khí trongphòng tập luôn có một vẻ kỳ dị, khác thường.

“Buổi tập hôm nay dừng lại ở đây.” Đứng trước đội ngũ nhận xéttình hình, ThẩmNinh nhìn Nhược Bạch và Bách Thảo vẫn đứng cạnh nhau trong hàng, nói: “Bách Thảo, em tiến bộ không nhỏ, sau này vẫn phải tiếp tục cố gắng.”

“Rõ!”

Vẫn đang hồi tưởng mỗi chi tiết cuộc giao chiến với Đình Nghi vừarồi, nghe thấy lời khẳng định của huấn luyện viên, Bách Thảo đang hân

https://thuviensach.vn

hoantrong lòng, giọng nói bất giác cũng cao hơn mọi ngày.

“Nhược Bạch, xem ra huấn luyện đặc biệt của cậu khá hiệu quả”, ThẩmNinh cười, “Có lẽ cậu nên làm huấn luyện viên thì tốt hơn làm một tuyểnthủ.”

Câu này có vẻ như…

Ngây người, Bách Thảo không thể xác định huấn luyện viên Thẩmcóphải đang khen Nhược Bạch hay không. Cô bồn chồn nhìn nhưng vẫn thấy nét mặtanh bình thản như thường.

“Đình Nghi, một tuần nữa, em sẽ chính thức giao đấu với BáchThảo.”

Ánh mắt huấn luyện viên ThẩmNinh chuyển sang Đình Nghi, chậm chạpnói:

“Tôi muốn biết, đã lâu em không tập, cơ thể cứng đi, hay là bấylâu tôi đã coi thường thực lực của Bách Thảo.”

Trong phòng để đồ.

Đợi Đình Nghi cất đồ vào tủ, lấy túi đi ra ngoài, Hiểu Huỳnh mớihỏi những người còn lại trong phòng: “Này, mình không hiểu, vừa rồi rốt cuộc làĐình Nghi thắng hay Bách Thảo thắng? Mọi người thấy thế nào?”

“Mình cũng không rõ lắm”, Mai Linh lắc đầu nói, “nhưng mình cảmthấy, có lẽ là Đình Nghi thắng.”

“Người thắng là Bách Thảo”, Diệc Phong ngáp một cái.

“Hả, tại sao?”, Hiểu Huỳnh phấn khởi hỏi dồn. Thực ra cô cũng cảmthấy có lẽ Bách Thảo thắng, nếu không tại sao huấn luyện viên Thẩmlại nói nhưthế, chỉ có điều, mấy pha giao chiến diễn ra quá nhanh, cô không nhìn rõ. Vừarồi hỏi, Bách Thảo lại nói Đình Nghi thắng. cô bán tín bán

https://thuviensach.vn

nghi nhưng vẫn thấykhông cam lòng, cho nên bỏ mặc một mình Bách Thảo dọn vệ sinh, vội chạy đến hỏimọi người cho ra nhẽ.

“Bởi vì chẳng phải đó là điều em muốn nghe hay sao?” Diệc Phong lơđễnh nói.

“Này! Anh” Hiểu Huỳnh xấu hổ thành ra bực mình, vớ túi ném DiệcPhong.

“Người mù cũng nhận ra người thắng là Bách Thảo, hài lòng chưa?”, Quang Nhã nói vẻ không vui.

“Đình Nghi sư tỷ tổng cộng đá chín lần, trong đó có năm lần đátrúng vị trí được điểm”, Thân Ba giở sổ ghi chép ra, có vẻ tư lự, “Bách Thảo đába lần, cả ba đều không vào vị trí được điểm. Cho nên xét về điểm số, Đình Nghisư tỷ chiến thắng.”

“Đúng, người thắng là Đình Nghi”, Lâm Phong nói.

“Hừ, xem đấy, cô quả xứng danh là người giúp việc, ngay ai thắngai thua cũng không nhìn ra”, Quang Nhã bồi thêm.

Hiếu huỳnh buồn bã nói vẻ chán nản:

“Nhưng huấn luyện viên Thẩmđã khen ngợi Bách Thảo lại nói với ĐìnhNghi như vậy cho nên tôi cho rằng, chưa biết chừng Bách Thảo thắng cũng nên…”

“Có điều, mấy pha giao chiến…” Hình dung lại diễn biến trận đấu, Mai Linh lại lắc đầu, vẫn cảm thấy không có khả năng đó, giọng băn khoăn, nói: “Có điều, hình như là Đình Nghi hơi coi thường đối thủ? Hoặc là quá lâu khôngtập, cơ thể chưa thích nghi?”.

https://thuviensach.vn

“Xét từ hiệu quả phản kích, tấn công của Bách Thảo thì tỷ lệ đượcđiểm là một trăm phần trăm, cao hơn Đình Nghi sư tỷ”, Thân Ba gập cuốn sổ ghichép, nói.

“Hơn nữa, xét về sức mạnh tấn công, Bách Thảo cũng chiếm ưu thế”, Diệc Phong uể oải nói, “mọi người có nghe âm thanh những cú đá trúng của BáchThảo không, chúng khiến Đình Nghi tái mặt, nếu là người khác, có lẽ đã ngãgục.”

“Em nghe thấy rồi!” hiếu huỳnh hưng phấn nói.

“Sức mạnh của cô ta! Hừ, chỉ là kiểu sức mạnh ngớ ngẩn”, Quang Nhãhằn học, không biết tức giận điều gì.

“Tôi cũng nghe thấy”, Mai Linh ngẫm nghĩ, giọng đầy nghi hoặc, “Lẽra với kinh nghiệm của mình, Đình Nghi không nên bị Bách Thảo đá trúng như vậychứ.”

“Đình Nghi quá tin tưởng vào kinh nghiệm của mình.” Lâm Phong uốngmấy ngụm nước, nói tiếp: “Hơn nữa, cô ấy quả thực quá coi thường đối thủ.”

“Có điều, cứ coi là quá coi thường đối thủ, cũng rất lâu khôngluyện tập có hệ thống, nhưng Đình Nghi vẫn chiến thắng Bách Thảo ngày ngày miệtmài luyện tập”, Mai Linh thở dài, “Đối với người tập Taekwondo, có lẽ năngkhiếu mới là quan trọng.”

Mùa hè này rất dài.

Kết thúc huấn luyện đặc biệt, Nhược Bạch và Bách Thảo rời khỏitrung tâm huấn luyện thì mặt trời vừa lặn, ráng hồng rực rỡ phía cuối trời. Trên xe buýt trở về Tùng Bách võ quán, hai người ngồi hàng ghế cuối cùng, chiếcxe cồng kềnh liên tục phanh gấp, hành khách liên tục lắc lư, ngả trước ngả sau.

https://thuviensach.vn

“Vì sao phải đi xe buýt?”

Ánh mắt Bách Thảo rời khỏi cửa sổ xe, ngạc nhiên nhìn sang NhượcBạch. Trước giờ hai người vẫn đi bộ, vừa rèn luyện sức khỏe lại tiết kiệm tiền.

“Hôm nay giao đấu với Đình Nghi, em thể hiện khá tốt.” Gặp đèn đỏ, chiếc xe lại phanh gấp, nhưng người Nhược Bạch vẫn không bị ngả nghiêng.

“A!” Mắt cô sáng lên, vui vẻ nói: “Cho nên, để khen em mới đi xebuýt chứ gì?”

“Cho nên, Đình Nghi không phải không có nhược điểm”, anh trả lời.

Bách Thảo ngớ người, lòng chộn rộn, cảm xúc rối ren. Từ lúc gặpĐình Nghi, mấy năm nay, cô đều thua, mà lại thua thảm hại. Mặc dù cô luôn tựnhủ không nên nản chí, không nên từ bỏ, chỉ cần chuyên cần khổ luyện, nhất địnhcó thể chiến thắng Đình Nghi, nhưng đôi lúc cô cũng hoài nghi, rằng có lẽ mìnhvĩnh viễn không thể đuổi kịp Đình Nghi.

“Nhưng… nếu không phải anh chỉ bảo em nên đánh thế nào, có lẽ hômnay em cũng thảm bại.” Nắm chắc tay vịn trên lưng chiếc ghế trước mặt, BáchThảo lặng lẽ nhìn anh.

Trước khi giao đấu với Đình Nghi, Nhược Bạch đã đến bên cô, khẽnói:

“Đình Nghi rất hiểu em, vậy thì đừng để cô ấy hiểu em đến thế.”

Cô hiểu lơ mơ.

Mãi đến khi chuẩn bị đá cú thứ nhất, do căng thẳng, cô lại vô tìnhhơi nhấc chân lên, liền ngay đó, nụ cười nhạo báng thoảng qua trong mắt

https://thuviensach.vn

ĐìnhNghi. Đúng! Đình Nghi quá hiểu cô. Tập cùng một đội đã ba năm, mỗi thói quencủa cô, Đình Nghi đều rõ như lòng bàn tay.

Cho nên, chỉ cần cô…

“Anh nói đúng, Đình Nghi quá hiểu em. Cô ấy biết chỉ cần em căngthẳng, chân hơi nhấc lên, chính là lúc em chuẩn bị ra đòn, chỉ cần chớp thời cơấy là có thể đá trúng, cho nên vừa thấy em khẽ nhảy một bước nhỏ, là cô ấy rađòn trước.”

Bách Thảo hưng phấn, nói một cách say sưa, mặt đỏ hồng như đứatrẻ.

“Lúc đó, em sẽ không ra đòn, trái lại sẽ lùi về sau một bước, côấy sẽ đá hụt, khoảnh khắc ấy chính là cơ hội tốt nhất để em phản kích.”

“Đúng.”

“Sau vài lần như vậy, cô ấy sẽ phát hiện ra thủ đoạn đánh lừa củaem.” Mắt cô sáng long lanh, in hình khuôn mặt điềm đạm của Nhược Bạch. “Sau đó, dẫu em có hơi nhấc chân, cô ấy cũng không bị mắc lừa, nhưng đúng lúc đó, em lạithực sự ra đòn, cô ấy sẽ trở tay không kịp.”

“Đúng”, Nhược Bạch nói, “Cái gọi là sự so tài trong Taekwondokhông chỉ là túc pháp hay tốc độ mà nhiều khi là sự đấu trí giữa hai tuyểnthủ.”

“Vâng.” Cô gật đầu lia lịa, sau đó không nén nổi, bổ sung một câu: “Rất thú vị, rất… rất hay!”

“Có điều, thủ pháp đó chỉ có thể sử dụng một lần với Đình Nghi”, anh nói vẫn vẻ lơ đãng, “hơn nữa, dẫu thế, em cũng không thắng được Đình Nghi. Hôm nay, mấy lần em đá trúng cũng do cô ấy quá tin vào kinh nghiệm của bảnthân, chủ quan khinh địch.”

“…Vâng!”

https://thuviensach.vn

Cô đỏ mặt.

Lần này, không phải do cô phấn khởi, mà do xấu hổ vì sự đắc ý quásớm của mình.

Qua một bến xe buýt dừng lại, hành khách xuống rất đông, trong xehầu như trống không, ánh hoàng hôn như say chiếu lên từng dãy ghế nhuộm thànhmàu hồng dịu dàng. Cửa xe đóng lại, xe tiếp tục chuyển bánh, Bách Thảo đột nhiênnhớ ra.

“Nhược Bạch sư huynh, vì sao sư huynh không muốn tập cùng ĐìnhNghi?”

“Nguyên nhân anh đã nói rồi.”

Cô lắc đầu, nói: “Em cảm thấy đó không phải là lý do thật sự, huấnluyện đặc biệt, anh đều bố trí sau khi buổi tập chính kết thúc. Em cảm thấy… emcảm thấy hình như anh đang…” Hình như anh đang cố ý đối đầu với huấn luyện viênThẩm, nhưng vì sao anh phải làm như vậy, cô lại không thể nào nói rõ được. Mặcdù tính cách trầm lặng, nhưng xưa nay anh luôn tôn kính bề trên, dù là Dụ quánchủ hay huấn luyện viên Thẩm.

Nhược Bạch trầm tư hồi lâu, nói:

“Chỉ có thể như vậy.”

“Sao?”

“Em có muốn đại diện cho Trung Quốc tham gia Cup Taekwondo thếgiới không?”

Bách Thảo sửng sốt: “Có lẽ huấn luyện viên Thẩmsẽ cử Đình Nghitham gia.”

“Em muốn tham gia không?”, anh cau mày hỏi.

https://thuviensach.vn

“…”

“Vậy em nhất thiết phải đặt cho mọi người, bao gồm cả huấn luyệnviên Thẩm biết, em mạnh dạn hơn Đình Nghi.” Ánh mắt nhìn thẳng phía trước, anhvẫn nói một cách lạnh nhạt: “Cuộc đấu tuần sau với Đình Nghi, ít nhất em cũngphải thủ hòa.”

Trạm xe trước cổng Tùng Báchvõ quán đã hiện ra trước mắt, BáchThảo đứng dậy, lặng lẽ theo sau Nhược Bạch đi về phía cửa xe. Trong đầu cô vẫnbăn khoăn như vậy là Nhược Bạch sư huynh đã cố ý, trước mắt toàn đội kiên quyếtlựa chọn phối hợp với cô chứ không phải với Đình Nghi, từ đó khiến quan hệ giữacô và Đình Nghi thành cạnh tranh gay gắt.

Chiếc xe không giảm tốc độ.

Người bị lắc mạnh, Bách Thảo nắm chặt chiếc vòng tròn bên cạnh cửalên xuống, ngơ ngẩn nhìn Nhược Bạch, bóng chiều chiếu lên khuôn mặt nhìn nghiêngcủa anh, trong thứ ánh sáng hồng hồng như say đó, khuôn mặt anh vẫn lãnh đạm, điềm nhiên. Lẽ nào, vài cái đêm ba năm trước ấy, anh đã thực sự quyết định?

Xe dừng.

Hai người vừa bước xuống, một thiếu phụ trẻ tay ôm đứa bé vội vàngchạy đến, gọi to cho xe dừng lại. trong một tích tắc, khi thiếu phụ băng qua, Bách Thảo nhìn thấy đôi giày cao gót dưới chân chị ta, một ý nghĩ thoáng quatrong đầu cô.

“Cẩn thận!”

Quay ngoắt lại như một tia chớp, Bách Thảo giơ hai tay, ôm lấythiếu phụ trước khi chị ta trượt ngã.

“Cảm ơn, cảm ơn!”

https://thuviensach.vn

Thiếu phụ chưa kịp định thần, ôm chặt đứa bé, rối rít cảm ơn BáchThảo, khi cúi đầu mới phát hiện gót giầy của mình giẫm lên đám dầu nhớt trênbậc cửa lên xuống.

Chiếc xe tiếp tục chuyển bánh.

Bách Thảo quay người nhìn Nhược Bạch lúc này đang đứng nhìn mìnhvới vẻ đăm chiêu.

“Em nhận ra chị ta sắp ngã từ lúc nào thế?”

Bách Thảo ngây người, đột nhiên cũng cảm thấy kỳ lạ. “Đó là mộtcảm giác kỳ lạ, đột nhiên em cảm thấy chị ấy sẽ ngã, nếu làm văng đứa bé thìrất nguy hiểm.”

“Vì sao đột nhiên có cảm giác như vậy?”

“À…: Vừa đi vừa nghĩ, cô nói: “…Có lẽ là… em nhìn thấy gót giàychị ấy rất nhọn… chị ấy lại chạy rất nhanh… trên bậc lên xuống hình như có đámdầu nhớt… lại nữa, đoạn đường chị ấy chạy… tay lại ôm đứa bé…”

Trong thời gian không đầy một giây.

Từ khi thiếu phụ lướt qua Bách Thảo, đến khi cô lao ra ôm lấy chịta, thời gian không đầy một giây. Bách Thảo có thể liên kết mọi chi tiết vớinhau, hình thành phán đoán chính xác trong thời gian ngắn như vậy…

Không đúng.

Không phải là phán đoán.

Trong thời gian ngắn như vậy, khi não bộ chưa kịp thu nhận thôngtin rõ ráng, thì cơ thể cô đã có phản ứng.

“Em vẫn đang rèn luyện quan sát khởi thế của đối thủ?”, anh hỏi.

https://thuviensach.vn

“Vâng”, cô gật đầu, “mặc dù hình như chẳng ích gì, nhưng cũng rấtthú vị nên em cứ tiếp tục rèn luyện, đằng nào cũng chẳng mất gì.”

“Không chỉ rèn luyện trng khi tập, mà cả trong cuộc sống hàngngày?”

“Vâng, cứ như bị tẩu hỏa nhập ma vậy.” Cô bối rối gãi đầu, nhưngvừa chạm vào da đầu, lúc đó mới nhớ ra mình mới cắt tóc lúc chiều. “Bây giờ gầnnhư đã thành thói quen, ngay lúc ăn cơm, đi học, trên đường đều tự dưng quansát những người xung quanh, Thẩmđoán họ sắp làm gì, ví dụ…” Đang nói, Bách Thảobỗng dừng lại, nhìn Nhược Bạch. Anh ấy sắp cau mày, cô nghĩ thầm.

“Cái gì?”, Nhược Bạch cau mày.

“Ha ha.”

Bách Thảo không nhịn nổi cười, cho nên mới nói, luyện tập cái đócũng rất thú vị mà.

Sau lưng họ.

Cảnh mặt trời lặn đẹp huy hoàng như bức tranh bằng vàng tan chảy.

Mặc dù mái tóc Bách Thảo nham nhở, kỳ quặc nhưng nụ cười của côlại rạng rỡ như áng mây vàng sau lưng. Nhược Bạch bất giác cũng mỉm cười.

****

Bước qua cổng của Tùng Bách võ quán, Bách Thảo lập tức cảm thấymột bầu không khí khác thường. Theo lệ thường, giờ này đã kết thúc buổi tậptối, trên sân luôn ồn ào, hôm nay lại vắng ngắt không có bóng dáng một đệ tửnào, cũng không có một tiếng động, trong không khí dường như ấp ủ một vẻ xaođộng, náo nức nào đó.

Cô đi hết con đường nhỏ.

https://thuviensach.vn

Thì ra các đệ tử đều tập trung trong phòng tập!

Cánh cửa giấy khép hờ, bên trong người đông đúc, một số đệ tửkhông chen được vào trong, đứng bên ngoài háo hức ngó vào. Khuôn mặt ai nấytràn ngập xúc động và ngưỡng mộ, dường như cuối cùng đã được gặp thần tượng củamình, mắt nhìn không chớp, thỉnh thoảng quay sang thì thầm với người đứng bên.

Có đệ tử nhìn thấy Nhược Bạch lập tức nhường đường cho anh.

Bách Thảo theo sau anh đi vào.

Bị thân hình Nhược Bạch che lấp, tầm nhìn của cô bị cản trở, nhưngthấp thoáng nhận ra khuôn mặt của A Nhân, Bình Bình, Hiểu Huỳnh, Ngô Hải, PhongThạch, tất cả đều hân hoan xúc động.

Trong ký ức, cảnh tượng như thế này hình như cô đã gặp.

Ba năm trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy anh em Đình Hạo, ĐìnhNghi, cảnh tượng cũng thế này. Đang mải nghĩ, bỗng thân hình uyển chuyển trongbộ võ phục trắng muốt của Đình Nghi lọt vào tầm mắt cô. Đình Nghi đang đứnggiữa chiếu trúc, nụ cười nhẫn nại hướng dẫn Tú Đạt động tác xuất chân.

Đúng là Đình Nghi rồi.

Bách Thảo ngẩn người, từ khi Sơ Nguyên đi Mỹ du học, hầu như ĐìnhNghi không đến Tùng Báchvõ quán. Chẳng trách các đệ tử lại vui mừng đến thế, nhất là các đệ tử vừa gia nhập võ quán, ba năm nay Đình Nghi đã trở thành mộtminh tinh có tiếng, còn nổi danh hơn cả ngày trước.

“Nhược Bạch, Bách Thảo!”

https://thuviensach.vn

Xem ra hôm nay, Dụ quán chủ cũng rất phấn khởi, nét mặt tươi tỉnh, không giấu nổi niềm vui, gật đầu, ra hiệu cho họ đi vào. Sau khi tham gia trungtâm huấn luyện Taekwondo của huấn luyện viên ThẩmNinh, hằng ngày Nhược Bạch vẫndẫn các đệ tử của Tùng Báchvõ quán đến trung tâm tiến hành các buổi tập sáng, nhưng buổi chiều và tối, do anh chồng chéo về thời gian nên Dụ quán chủ đíchthân hướng dẫn đệ tử tập luyện.

Vừa bước vào phòng, Bách Thảo càng ngạc nhiên nhận ra Dụ phu nhâncũng có mặt.

Dụ phu nhân rất ít khi đến phòng tập.

Ba năm nay lại, bà lại càng ẩn dật, bình thường ngay trong võ quáncũng khó gặp bà. Dụ phu nhân lúc này dịu dàng đứng bên cạnh Dụ quán chủ, nụcười nơi khóe miệng rạng ngời như ánh nắng ban mai, đôi mắt đẹp khoan hậu, chanchứa tình cảm, bên cạnh bà là Đình Nghi.

“Sư phụ!”

“Sư phụ!”

Cô và Nhược Bạch cùng cúi chào Dụ quán chủ. Một năm trước, sư phụđã nghiêm khắc nhắc nhở cô, Dụ quán chủ bao dung và ân cần như vậy mà cô vẫnmột mực không chịu bái nhận sư phụ, như thế là không hợp đạo lý. Vậy là cô cóhai sư phụ.

Trong lúc cúi người hành lễ.

Hình như có một bóng người quen thuộc vừa lướt qua khóe mắt cô.

Chỉ là thoáng qua.

Tim cô đã giật thót.

Đó là…

https://thuviensach.vn

Trong ánh chiều vàng rực, một làn không khí thanh khiết thoảng mùithuốc sát trùng phảng phất…

Đó là…

Cổ Bách Thảo như hóa đá, chỉ một khoảnh khắc mà lâu như một đời, nhưng cô không dám ngẩng đầu, tai u u, lòng nao nao, giọng nói của Dụ quán chủnhư vẳng lại từ một nơi rất xa…

“Sơ Nguyên vừa trở về, hình như khá lâu hia người chưa gặp nó…”

Cô ngây người cúi đầu.

Mắt Bách Thảo như có màn sương ẩm ướt, mông lung, ngay ngón chânmình cũng không nhìn rõ. Không hiểu tại sao, lòng cô đột nhiên nôn nao, ngơngẩn, đột nhiên không dám ngẩng đầu, không dám để anh nhìn thấy, cũng không dámnhìn anh.

Cô đã tưởng không bao giờ gặp lại anh nữa.

Anh ở Mỹ, ngồi máy bay cũng phải rất lâu, rất lâu. Cô từng mơ ướccó một ngày tích được món tiền lớn, cô sẽ đi Mỹ thăm anh, xem anh sống thế nào, có thay đổi không, anh làm việc ở bệnh viện nào, nhất định anh sẽ là một vị bácsỹ giỏi. Nhưng, anh có còn nhớ cô không, anh có biết ngày nào cô cũng quét rấtsạch xung quanh căn nhà gỗ đó không, anh có biết cô vẫn luôn nghĩ về anh không?

“…Sơ Nguyên sư huynh…”

Hình như Nhược Bạch đi về phía người đó, tiếng ù ù trong tai mỗilúc một lớn, cô đứng ngây, không nghe ra họ đang nói gì với nhau.

Hình như Dụ quán chủ tuyên bố buổi tập kết thúc.

https://thuviensach.vn

Hình như các đệ tử lướt qua cô, vây lấy người đó, làn sóng âmthanh rộn rã xúc động, cơ hồ khiến phòng tập sôi nổi hẳn lên. Cô bị chen đẩy raxa, khoảng cách giữa cô với người đó tựa hồ như một đại dương sâu thẳm.

Có lẽ anh chỉ về thăm nhà.

Có lẽ anh sẽ nhanh chóng quay lại Mỹ.

Nỗi lo sợ đó khiến cô ngẩng phắt đầu, ánh mắt vượt qua từng lớpvòng người, nôn nóng lướt tìm anh. Trong đám người đông nghịt, trong vòng vâynồng nhiệt, do người anh rất cao, cô lập tức nhìn thấy ngay!

Cách một đám đông những vòng người.

Anh cũng đang chăm chú nhìn cô.

Thời gian như lắng đọng lại.

Dường như anh đã bớt đi vài phần thô phác thiếu niên, thêm vàiphần chững chạc thanh niên. Sơ Nguyên mỉm cười nhìn cô, dường như anh chưa từngđi xa, dường như họ chưa từng ly biệt. Nụ cười vẫn trong suốt long lanh, thuầnkhiết rõ ràng hơn bất cứ thứ gì đẹp nhất trần đời.

Sơ Nguyên không nói.

Anh chỉ mỉm cười nhìn cô, hình như anh có thể cứ nhìn cô như vậy, mãi mãi, mãi mãi.

Các đệ tử Tùng Báchvõ quán nhường đường cho cô.

Cô ngây người nhìn Sơ Nguyên, vụng về đi về phía anh, cổ họng cothắt lại, mãi đến khi đứng trước mặt anh, mới khẽ hé miệng, nhưng giọng lạinghẹn tắc.

“Anh còn nhớ cô ấy không? Cô ấy là Thích Bách Thảo.”

https://thuviensach.vn

Giọng Đình Nghi vang lên, đứng sát cạnh Sơ Nguyên, khuôn mặt haingười đẹp như tranh, như đôi tiên đồng ngọc nữ. Đình Nghi nhìn cô, nụ cười ngâyngất nói với Sơ Nguyên:

“Anh đừng xem thường cô gái bé nhỏ năm xưa, ba năm nay, cô ấy tiếnbộ rất nhanh. Không những tham gia trung tâm huấn luyện Taekwondo của huấnluyện viên Thẩm Ninh, mà năm ngoái còn nhẹ nhàng ẵm chức vô địch cuộc thi giữacác võ quán.”

“Đúng thế! Bách Thảo sư tỷ giỏi lắm!”

“Tháng trước, Bách Thảo sư tỷ còn đoạt giải quán quân Taekwondothành phố!”

“Bách Thảo sư tỷ tham gia rất nhiều giải đấu quốc gia!”

“Có lần, kênh thể thao còn đưa tin về Bách Thảo sư tỷ nữa!”

Nghe Đình Nghi khen Bách Thảo, các tiểu đệ tử của Tùng Báchvõ quáncũng tới tấp phụ họa. A Nhân, Bình Bình đứng bên lại đưa mắt nhìn nhau, thầmnghĩ Sơ Nguyên sư huynh chắc không đến nỗi không nhớ ra Bách Thảo, trước đâyanh ấy rất quan tâm Bách Thảo, mỗi lần Bách Thảo luyện tập xong, anh ấy đều tựtay bôi thuốc cho Bách Thảo.

Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn Sơ Nguyên, tim cô từng giây, từng giâylặng dần.

Sơ Nguyên bước đến, định nói gì đó, nhưng Đình Nghi đã khoác tay anh, cười tươinhư hoa, nói tiếp: “Còn nữa, hôm nay ở trung tâm huấn luyện Bách Thảo còn rấtláu cá!”

“Sao?”

Giọng Sơ Nguyên vẫn như xưa, thanh và ấm.

https://thuviensach.vn

“Huấn luyện viên Thẩm thấy em bỏ tập lâu ngày, để em và Bách Thảogiao đấu, kết quả…” Liếc nhìn Bách Thảo, Đình Nghi cười ngây ngất, nói: “… côbé này rất biết cách gài bẫy, khiến em bị huấn luyện viên Thẩmgiáo huấn mấycâu.”

“Nhưng không hề gì.”

Đình Nghi cười nụ, nhìn thẳng đôi mắt trầm lặng của Bách Thảo, nói:

“Mấy năm nay, thi đấu trong nước quá nhẹ nhàng, em thực sự quá chủquan, với tâm lý như vậy mà tham gia Cup thế giới là không ổn. Bách Thảo, cảmơn em hôm nay đã thức tỉnh tôi. Hy vọng trận giao chiến tuần sau, em có thểtiếp tục khiến tôi ngạc nhiên thích thú. Chỉ có điều, không nên gây ngạc nhiêncho tôi bằng kiểu tóc thế kia!”

Nói đoạn, Đình Nghi lại thấy buồn cười, thậm chí dùng hai tay vuốttóc Bách Thảo, vừa cười vừa nói với Sơ Nguyên:

“Anh xem, làm gì có cô gái nào cắt tóc kinh dị thế này, con gáilớn thế rồi, cũng không biết chăm sóc bản thân nữa.”

Thấy Đình Nghi giễu cợt mái tóc Bách Thảo, các đệ tử của TùngBáchvõ quán cũng bất giác nhìn vào mái tóc cô. Họ cũng cảm thấy tóc Bách Thảoquả thật vừa xấu, vừa kỳ dị, mấy tiểu đệ tử không nhịn nổi, cười ồ theo ĐìnhNghi.

Tuy nhiên chỉ là mấy tiếng cười.

Nó đã khiến không khí phòng tập trở nên khác thường, không chỉ TúCầm, A Nhân, Bình Bình, các đại đệ tử đã quen biết Bách Thảo mấy năm cũng cảmthấy bầu không khí khác thường đó, các đệ tử vừa cười Bách Thảo cũng không thểkhông e ngại nhận ra.

“Đây là lần thứ hai trong buổi chiều nay chị nói như vậy.”

https://thuviensach.vn

Như bị một cái tát, má Bách Thảo nóng rần rần, cô nắm chặt tay, đứng thẳng người nói.

“Dù chị thấy tóc tôi kỳ quặc xấu xí, cũng không nên nói hai lầnchế giễu tôi trước mặt mọi người. Vả lại cuộc giao đấu giữa tôi và chị chiềunay hay một tuần nữa đều không phải là để mang đến sự ngạc nhiên thích thú chochị, mà là…”

Mặt tái nhợt, hai má nóng rực, trong mắt như có ngọn lửa đangcháy, cô nhìn thẳng Đình Nghi, nói từng chữ:

“Tôi muốn thắng chị!”

Nói xong, cô quay người, cúi chào Sơ Nguyên, giọng cứng nhắc, nói:

“Sơ Nguyên sư huynh, mừng anh trở về.”

Sau đó, cô cúi chào Dụ quán chủ và Dụ phu nhân, rồi ra khỏi phòngtập. Đằng sau im phăng phắc mất mấy giây, sau đó lại là tiếng của Đình Nghi:

“Xin lỗi, tôi không ngờ Bách Thảo lại để bụng những lời của tôi, có cơ hội tôi sẽ xin lỗi cô ấy. Hôm nay, mừng anh Sơ Nguyên về nước, mọi ngườikhông nên vì chuyện đó làm ảnh hưởng đến không khí…”

Bách Thảo không nghe thấy gì nữa, người vẫn cứng đờ, cô ra khỏiphòng tập, vượt qua bãi cỏ trước sân võ quán, qua con đường nhỏ, đi đến cây đaphía trước căn nhà gỗ. Màn đêm nặng nề, có tiếng chim bay qua bay lại trên ngọncây, cô ủ rũ cúi đầu, cắn chặt môi.

Đêm.

Tại một cửa hàng ăn.

Bách Thảo bận rộn nhận thực đơn, chuyển đồ ăn, thanh toán, khôngít khách hàng chỉ trỏ mái tóc kỳ dị của cô. A Kiến, A Anh cũng cười, họ

https://thuviensach.vn

nóiphải kiện hiệu cắt tóc đã cắt cho cô mái tóc làm ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị.

Nhưng cô phớt lờ.

Không giận, cũng không thấy bực mình.

Chín giờ tối, Nhược Bạch và Bách Thảo kết thúc công việc ở quánăn. Đêm khuya dần, nhưng do là tối thứ Bảy, đường phố vẫn còn tấp nập, nhữngquầy hàng hóa hai bên đường treo đèn sáng trưng như những chùm sao, kết thànhmột dải, quầy nào cũng còn khá đông đúc, ồn ào.

Cô lặng lẽ bước theo sau Nhược Bạch.

Từ khi tóc bị cắt thành ra thế này, cô đã bị rất nhiều người cườinhạo, nhưng chưa từng cảm thấy xấu hổ, buồn bã như lúc đó. Cô có tư cách gì tứcgiận Đình Nghi, mọi người đều cười nhạo, Đình Nghi chẳng qua cũng là một trongsố đó mà thôi.

Bỗng nhiên…

Một cô gái nhuộm tóc vàng, rối bù như tổ quạ lọt vào tầm mắt khiếnBách Thảo ngẩn người giây lát. Cô thấy chị ta chuyền ra một chiếc tivi nhỏ. Trên tấm vải nhung màu xanh bên cạnh treo đầy những đồ trang sức. dưới ánh đèn, chúng càng sáng rực lóng lánh.

“Ô, em gái, là em à!”

Cô chủ hiệu trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn Bách Thảo, ngạc nhiên ngắmnghía, lại đi một vòng xung quanh cô, kêu lên:

“Ôi trời, mới nửa ngày không gặp, em đã trở nên mốt thế này! Nhìnkiểu tóc này, đây không phải là cao tay mà là nghệ thuật, so với kiểu tóc củaem, tóc của chị đây, quả thực chỉ một câu thôi đó là… tục! kể ra chúng ta

https://thuviensach.vn

đúnglà có duyên với nhau, chị vừa chuyển cửa hiệu đến đây, lại gặp ngay em!”

Chiếc cặp lấp lánh trong tay cô.

So với ban ngày, thậm chí nó còn đẹp hơn.

Nhưng tâm trạng cô đã hoàn toàn khác rồi, trong lòng như bị vật gìđè ép, nặng trĩu, không thở được. Trong gương, cô nhìn thấy mái tóc mình, đâylà lần đầu tiên cô nhìn kỹ sau khi cắt tóc.

Đúng.

Đình Nghi nói đúng.

Đúng là rất xấu.

Giống như bị chó gặm, chỗ dài, chỗ ngắn, có chỗ trơ trụi, không cótóc. Cho dù trước giờ không mấy quan tâm đến vẻ bề ngoài, nhưng tóc thế này vẫnkhiến bàn tay đang cầm gương của cô bất chợt chững lại.

Người sai là cô.

Cô không nên nói với Đình Nghi những lời đó. Đình Nghi chỉ nói sựthật, tóc cô quả thật rất xấu xí, kỳ dị.

Nhận ra Bách Thảo không theo kịp, Nhược Bạch đứng lại, ngoái nhìn. Thấy cô đứng ngây trước quầy trang sức, anh cau mày bước lại, nhìn thấy chiếccặp tóc có hình trái dâu tây trong tay cô, anh giục:

“Muốn mua thì nhanh lên.”

“Em gái, em đã thích như vậy, đã đến xem hai lần, chị bán rẻ cho, tám đồng, trả tiền đi!”

https://thuviensach.vn

“…Xin lỗi, em không mua.”

Cầm chiếc cặp dâu tây trong tay nhưng cô không còn tâm trạng đểmua nữa. Đúng lúc đó, một giọng nói vui vẻ từ phía sau vang lên.

“A, Bách Thảo, em đi chơi với Nhược Bạch sư huynh hả?”

Gió đêm mát rượi.

Không cần ngẩng đầu, Bách Thảo cũng biết đó là giọng của ĐìnhNghi. Cô cau mày, cảm thấy chưa bao giờ lại không thích nghe giọng nói củangười này đến thế. Nhưng chào hỏi là phép lịch sự tối thiểu, cô hít nhẹ, ngẩngđầu:

“Đình…”

Âm thanh mắc trong cổ họng.

Trong thành phố đêm đông đúc, người đứng cạnh Đình Nghi…

Là Sơ Nguyên.

Lúc chập tối, cô còn chưa kịp nhìn kỹ anh, giờ gặp lại đã thấy anhđi cùng Đình Nghi. Trong cảnh đêm, anh càng nổi bật, khuôn mặt đẹp sáng ngời, nụ cười vẫn dịu dàng, đôn hậu, nhưng anh đang đứng cạnh Đình Nghi. Bỗng dưng côcảm thấy anh vô cùng xa cách, còn xa hơn cả khi anh còn ở nước ngoài.

“Hai người đang mua cặp tóc sao!”

Đình Nghi mỉm cười rút chiếc cặp trong tay cô, nói:

“Rất đẹp, tôi cứ tưởng Nhược Bạch xưa nay lạnh lùng, không ngờ anhcũng đưa bạn gái đi dạo phố mua đồ.”

https://thuviensach.vn

Ngón tay Bách Thảo lạnh toát.

Cô cắn môi liếc nhìn Sơ Nguyên, nhưng ánh đèn lấp lóa không nhìnrõ biểu hiện của anh. Cô cụp mắt, lấy lại chiếc cặp từ tay Đình Nghi rồi quaysang nói với chủ hiệu.

“Em không mua nữa.”

Sau đó, cô cúi chào hai người: “Sơ Nguyên sư huynh, em đi trướcđây.”

“Chờ đã” Đình Nghi gọi với theo, vẫn nụ cười ngọt lịm.

“Xin lỗi, tôi không biết em lại để tâm đến chuyện mái tóc như vậy, tôi không nên nói như thế, xin lỗi em.”

“Không có gì” Bách Thảo trầm giọng nói, “nó vốn xấu, chị nói khôngsai.”

“Còn nữa, tôi không biết em và Nhược Bạch tiền bối yêu nhau, suýtthì tách hai người khỏi nhóm tập, tôi rất xin lỗi”, Đình Nghi dịu dàng nói.

Bách Thảo ngẩng phắt đầu lên.

“Tôi và Nhược Bạch sư huynh không…” cô cắn môi, mới khó nhọc nóira hai từ xấu hổ đó: “… yêu nhau”.

“Bách Thảo ngốc quá”, Đình Nghi cười, “em đã lớn, có bạn trai là chuyệnrất bình thường, có gì phải xấu hổ.”

“Tôi không có bạn trai”, Bách Thảo không nén nổi cao giọng.

“Được rồi, được rồi, em không có bạn trai, em không yêu”. ĐìnhNghi cười dễ dãi như dỗ trẻ con, dịu dàng nhìn Sơ Nguyên: “Đáng yêu quá, BáchThảo xấu hổ rồi!”

https://thuviensach.vn

Cô thật sự nổi giận!

Cô không có bạn trai! cô không yêu đương! Nỗi tức giận trào lênkhiến mặt cô đỏ mặt, bàn tay nắm chặt, đang định cự lại thì nhìn thấy nụ cườicủa Đình Nghi với Sơ Nguyên. Dù đứng trên một con phố bán đồ rẻ tiền, Đình Nghicũng vẫn xinh đẹp, xa vời như hằng nga trong cung trăng, nụ cười ngọt ngào, ánhmắt như có sóng, trong đó dường như chỉ có mình Sơ Nguyên.

Đình Nghi đẹp thật.

Bách Thảo thấy trong lòng đắng chát, nghĩ đến hình ảnh của mìnhvừa nhìn thấy trong gương, nghĩ đến khuôn mặt méo mó vì tức giận của mình, độtnhiên mọi tức giận lại ầm thầm dịu lắng.

“Đừng trêu Bách Thảo nữa.”

Trong gió đêm, giọng Sơ Nguyên vẫn thanh trong như ba năm trước, một chút âm mũi rất nhẹ, như vọng ra từ giữa những vách núi phía xa.

“Nhược Bạch, Bách Thảo cùng đi ăn đêm cho vui. ở nước ngoài đã lâunên rất nhớ quà vặt quê nhà.” Nghe tiếng Sơ Nguyên nói với Nhược Bạch, BáchThảo ngơ ngẩn nhìn xuống mặt đường, lòng thảng thốt.

“Hai người đi đi, Bách Thảo phải về luyện tập!” Nhược Bạch từchối.

Sau khi tạm biệt Sơ Nguyên và Đình Nghi, Nhược Bạch lập tức rảobước, thấy Bách Thảo vẫn đứng ngây chỗ cũ, anh cau mày, giục:

“Đi thôi!”

Cô ngơ ngác nhìn về phía trước, bóng Sơ Nguyên và Đình Nghi đã lẫn vào dòng người trên phố, cảm giác trong lòng không sao nói rõ được, Bách

https://thuviensach.vn

Thảo lặng lẽ theo sau Nhược Bạch, đi trên con đường dẫn về Tùng Bách võ quán.

Vầng trăng cong cong treo trên bầu trời.

Đi trong đêm thành phố.

Đường phố thưa dần.

“Nếu không thích Đình Nghi thì hãy đường hoàng đánh bại cô ấy trên sàn đấu”, giọng Nhược Bạch nhẹ như tiếng gió.

Hai người một người trước môt người sau bước đi, dưới ánh trăng hai cái bóng đổ dài trên đường, ngoài anh và cô, trên đường hầu như không còn ai.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Đêm đó, Bách Thảo cứ trằn trọc không thể nào chợp mắt.

Chỉ cần nhắm mắt hình ảnh Sơ Nguyên và Đình Nghi đứng bên nhau lạihiện ra trước mắt. Trằn trọc hồi lâu, sợ ảnh hưởng đến Hiểu Huỳnh, cô quyếtđịnh trở dậy đi đến phòng tập. Tập đến lúc mồ hôi ướt dầm chân không thể nàonhúc nhích, cô mới ngả trên chiếu trúc ngủ thiếp đi.

"Một quầng thâm quá to!"

Ngày hôm sau, trước tủ đựng đồ của trung tâm huấn luyện, Quang Nhãvừa lấy võ phục liếc xéo Bách Thảo, nói:

"Cậu thì biết gì, quầng mắt đen là mốt trang điểm mới thịnhhành đấy!", Hiểu Huỳnh lườm Quang Nhã. Sau đó, cô quay sang hỉ hả nhìnBách Thảo, nói: "Kiểu trang điểm này quả nhiên làm cho mắt to ra trôngthấy, rất tuyệt, rất tuyệt!"

"Lại thêm mái tóc nữa, càng độc đáo", Diệc Phong vừangáp vừa nói.

"Thôi đi, bắt đầu từ bây giờ, cấm không ai được nhắc đến máitóc của Bách Thảo nữa!", Hiểu Huỳnh đuổi đánh Diệc Phong.

Khi Bách Thảo thay xong võ phục, tay cầm giẻ lau cùng Hiểu Huỳnhđi vào phòng tập chuẩn bị lau đệm, bỗng phát hiện huân luyện viên thảm đã

https://thuviensach.vn

đếntrước họ, đang đứng trước khung cửa sổ lớn nói chuyện với một người.

Cô không dám tin vào mắt mình.

“Ôi, là Sơ Nguyên sư huynh!”

Nghe tiếng kêu kinh ngạc của Hiểu Huỳnh, Bách Thảo mới tin là mìnhkhông nhìn nhầm.

"Tại sao Sơ Nguyên sư huynh lại đến đây?" Không dám quầyrầy hai người, Hiểu Huỳnh quỳ trên đệm lau, vừa nhìn chằm chằm về phía họ, vừađưa ra những phán đoán bạo dạn: "Lẽ nào Sơ Nguyên sư huynh đến xem ĐìnhNghi tập luyện? Không phải, Sơ Nguyên sư huynh sẽ không thô đến thế đâu. Có lẽđến thăm trung tâm huấn luyện thôi..."

"À, mình hiểu rồi!"

Hiểu Huỳnh đột nhiên như vỡ lẽ, vui vẻ nói:

"Nhất định là Sơ Nguyên sư huynh định tái xuất giang hồ, quaytrờ lại tập Taekwondo! Trời ơi, Tùng Bách võ quán lại có hy vọng rồi! Tân túthiếu nữ Thích Bách Thảo, thiên tài thiếu niên Dụ Sơ Nguyên, ha ha Tùng Bách võquán từ nay thống lảnh thiên hạ, ai dám cạnh tranh thì chỉ chuốc lấy thất bại! Ha ha ha, Hiền Võ võ quán có là gì, Xương Hải võ quán cũng chỉ là đĩa rau màthôi..."

"Hừm!"

Bách Thảo hắng giọng một tiếng khiến nụ cười thu hút chú ý củaHiểu Huỳnh dừng lại.

"Có một chuyện cần thông báo với mọi người." Trước khivào tập, Thẩm Ninh đứng trước các đệ tử, nói: "Bắt đầu từ hôm nay, anh DụSơ Nguyên sẽ

https://thuviensach.vn

thực tập y khoa ở trung tâm huấn luyện chúng ta một thời gian, làbác sỹ của trung tâm chúng ta, hy vọng mọi người phối cộng tác với anhấy".

Bác sỹ của trung tâm?

Nhìn Sơ Nguyên đứng cạnh Thẩm Ninh, các đệ tử đều kinh ngạc. Khôngphải quay trở lại để tập luyện Taekwondo mà chỉ là làm công việc chuyên mônthôi sao? Bách Thảo vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, từ lúc được nghe chiến tíchhuy hoàng trước đây của Sơ Nguyên, cô thầm mong có ngày anh sẽ quay trở lại đểcó cơ hội nhìn thấy tài năng của anh.

"Chảo mọi người."

Nụ cười của Sơ Nguyên như gió xuân.

"Chào Sơ Nguyên tiền bối!"

"Chào bác sỹ"

"Chào Sơ Nguyên sư huynh!"

Các đệ tử hô lên những hồi ứng khác nhau, loạn xạ. Thẩm Ninh mỉmcười, mặc cho các đệ tử chào theo thói quen, không nhắc nhở cách chào thốngnhất.

Sau khi buổi tập bắt đầu, mặc dù đã tự nhủ phải tập trung vào côngviệc, nhưng Bách Thảo vẫn không tránh khỏi phân tâm. Sơ Nguyên lặng lẽ đứngngoài quan sát mọi người tập, anh dùng đồng hồ giây ghi lại tần xuất ra châncủa mỗi đệ tử, quan sát lực và tốc độ ra chân của họ, thinh thoảng lại ghi chépvảo cuốn sổ.

Ghi xong cho Thân Ba.

Ghi xong cho Lâm Phong.

https://thuviensach.vn

Anh bắt đầu đến Đình Nghi.

Bách Thảo có thể nghe thấy tiếng nói thầm của Đình Nghi trongtiếng cười. Cô chú ý đến thời gian anh ghi chép cho Đình Nghi dài hơn hẳn ngườikhác. Sau đó, anh đi về phía cô.

"Bốp!"

Chiếc bia trong tay bị đá mạnh, cổ tay Bách Thảo hơi rung, cô loạngchoạng lùi về phía sau mấy bước mới giữ tấm bia không bay ra ngoài. Ngước mắtnhìn, bắt gặp đôi mắt Nhược Bạch nghiêm lạnh, cô sợ hãi không dám nhìn SơNguyên đang đứng rất gần.

Thời gian tập luyện chiều qua đi trong thảng thốt, lúc sắp kếtthúc, Bách Thảo mới khẽ thở phào, ánh mắt vô thức lại tìm kiếm bóng dáng SơNguyên, nhưng phát hiện anh đã đi từ lúc nào.

"Sơ Nguyên tiền bối đẹp trai thật!"

"Ừ, trước đây cứ tưởng Đình Hạo tiền bối là đẹp trai nhất, không ngờ, Sơ Nguyên tiền bối còn đẹp hơn!"

"Không chỉ đẹp trai, mà có cảm giác anh ấy rất dịu dàng, rấtbiết chia sẻ. Trời ơi, lúc chập tối, lúc Sơ Nguyên tiền bối đứng cạnh, mìnhthậm chí không biết nên ra chân thế nào nữa!" Mai Linh soi gương, giọngbuồn rầu nói tiếp: "Nếu sớm biết Sơ Nguyên tiền bối trở về thì hôm naymình đã trang điểm một chút".

Tập xong, các cô gái xúc động bàn tán trong phòng để đồ.

"Sơ Nguyên tiền bối không chú ý ngoại hình cô thế nàodâu!", Lâm Phong vừa mở ngăn tủ, vừa nói đùa, "Đình Nghi, Sơ Nguyêntiền bối đến đấy là vì cô phải không?"

https://thuviensach.vn

Các cô gái nhất loạt liếc nhìn Đình Nghi.

"Này, Đình Nghi!" Mai Linh suy nghĩ rồi hét lên,"Lẽ nào, người đàn ông mà cô nói đến trong các chương trình phỏng vấnchính là Sơ Nguyên?"

Hiểu Huỳnh khẽ hừ một tiếng.

Bách Thảo đang thay giầy bỗng khựng lại, cô ngơ ngẩn nhìn ĐìnhNghi, thấy hai má Đình Nghi thoáng ửng đỏ, vẻ bẽn lẽn, khóe miệng e ấp nụ cười. Nụ cười đó cô đã biết, các cô gái cùng lớp, khi kéo tay bạn trai đi trongtrường, khóe miệng cũng thấp thoáng nụ cười như vậy.

"Cậu ngốc thật!". Lâm Phong lắc đầu, "Khi trả lờiphỏng vấn, Đình Nghi đả nói rõ như vậy còn gì, đang học y khoa tại Mỹ, trướcđây từng tập Taekwondo, rất tài năng, không phải là Sơ Nguyên tiền bối thì làai"

"A..."

Miệng Mai Linh há to đến nỗi có thể nuốt cả một quả trứng gà. Côngốc nghếch nhìn Đình Nghi, mặt đột nhiên đỏ bừng, miệng lắp bắp:

"Xin... xin lỗi, tôi không biết Sơ Nguyên tiền bối là bạntrai của cậu, vừa rồi tôi nói lung tung, cậu... cậu không để bụng chứ.."

"Sao có thể cơ chứ."

Đình Nghi cười dịu dàng, thả mớ tóc buộc cao trong khi tập xuống, mái tóc đen dài xỏa tung, làm nổi bật làn da trắng sữa của cô. Đình Nghi vui vẻnói: "Nghe cậu khen anh ấy đẹp trai, tôi cùng rất vui. Tôi cũng thấy SơNguyên đẹp trai, tính cách lại rất hay, nhưng anh ấy không thích tôi nói nhưvậy, hiếm hoi mới có cơ hội cùng tán gẫu với các cậu về chuyện đó."

"Sơ Nguyên tiền bối không thích được người khác khen đẹp traiư!" Quang Nhã hiếu kỳ xen hỏi.

https://thuviensach.vn

"Ừ, thực ra anh ấy là người hướng nội, không thích nói nhữngchuyện đó." Đình Nghi vẫn cầm chiếc lược trong tay, chải mái tóc dài đenóng mượt của mình.

"Oa, Sơ Nguyên tiền bối quả là người kín đáo, tốt quá!"Mai Linh khẽ reo lên rồi nói tiếp: "Tại sao Sơ Nguyên tiền bối lại đến đâylàm bác sỹ của trung tâm? Chị gái tôi học cùng trường với Sơ Nguyên, nghe nóinhà trường rất quan tâm chuyến thực tập lần này của anh ấy nên đã bố trí choanh ấy đến một bệnh viện tốt nhất, làm việc với nhưng bác sỹ tốt nhất, sao anhấy vẫn có thời gian đến trung tâm huấn luyện của chúng ta?”

Đình Nghi trầm ngâm giây lát, nói: "Tôi cũng không rõ lắm. Cóđiều, thực ra thời gian mỗi lần anh ấy đến trung ỉâm không nhiều, hơn nữa có lẽđều là tranh thủ."

"Chính là vì cậu, lại còn không chịu thừa nhận." LâmPhong đóng ngăn tù, tiếp tục trêu đùa Đình Nghi. "Hằng ngày, anh ấy thựctập bận rộn như vậy, cậu cũng tập luyện bận như vậy, chỉ có kiêm thêm làm bácsỹ của trung tâm mới có thể thường xuyên gặp nhau, không phải sao?"

Mặt Đình Nghi lại đỏ.

"Ha ha, Đỉnh Nghi, mặt cậu đỏ quá!", Mai Linh cười lớn.

"Lần đầu nhìn thấy Đình Nghi tiền bối đỏ mặt." Quang Nhãngạc nhiên, sau đó bật cười.

Bên này tiếp tục bình luận sôi nổi về Sơ Nguyên và Đình Nghi. Bênkia, Bách Thảo âm thầm thu dọn đồ, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy khuôn mặt sa sầmHiểu Huỳnh, tay ra sức xiết chặt dây giày, thỉnh thoảng lại hừ một tiếng.

"Bách Thảo, mình buồn quá."

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh nằm trẽn giường kêu than với Bách Thảo.

"Sao thế?"

Bách Thảo vẫn nhìn lên trần nhà. Sau khi buổi tập kết thúc, HiểuHuỳnh cứ buồn như vậy, tâm trạng hình như rất nặng nề.

"Từ nhỏ, mình... đã cùng Sơ Nguyên sư huynh...". HiểuHuỳnh lặng lẽ thờ dài, "Cậu không biết đâu, mình coi Sơ Nguyên sư huynhnhư anh trai vậy, cho dù mình bướng bỉnh, nghịch ngợm thế nào, anh ấy đều dịudàng, ân cần. Khi bị bố mẹ đánh, mình rất thích núp đằng sau Sơ Nguyên sưhuynh..."

"Hồi đó, Sơ Nguyên sư huynh là niềm tự hào của Tùng Bách võquán. Đình Hạo tiền bối mặc dù cũng rất cừ, nhưng trong lòng mình, anh ấy khôngbao giờ vượt qua Sơ Nguyên sư huynh." Khẽ trở mình, Hiểu Huỳnh lại thờdài, nói: "Thực ra, mình biết, Sơ Nguyên sư huynh đối với ai cũng tốt, không chỉ với một mình mình. Hơn nữa. Sơ Nguyên sư huynh hoàn toàn không để ýđến mình..."

"Nhưng... hôm nay nghe chuyện Đình Nghi và Sơ Nguyên sưhuynh... lòng mình vẫn buồn không sao chịu nổi..."

Giọng Hiểu Huỳnh ảo não.

"Mặc dù trước đây, mình cũng từng nói đùa như vậy, cũng biếtĐình Nghi và Sơ Nguyên sư huynh gần gũi nhau, cũng đoán biết người đàn ông màĐình Nghi nói đến là Sơ Nguyên... Nhưng... khi biết sự thật, lại không có cáchnào chấp nhận nổi. Thật quá buồn, quá buồn..."

Bách Thảo ngần người nghe, không biết nói gì.

"Hơn nữa, mình rất ghen tỵ".

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh cắn cắn chiếc chăn mỏng như chuột, giọng buồn rầu:"Mình biết ghen tỵ là rất xấu, nhưng mình thực sự cảm thấy rất ghen tỵ, tại sao mọi thứ tốt đẹp đều bị Đình Nghi chiếm hết. Xuất thân trong gia đìnhtruyền thống Taekwondo, bản thân là một tài năng Taekwondo bẩm sinh, đoạt chứcquán quân toàn quốc một cách nhẹ nhàng, lại rất xinh đẹp, một minh tinh thựcsự, có bao nhiêu fans hâm hộ, tại sao mọi ánh sáng đều chiếu lên một mình chịta..."

"Điều này còn có thể chấp nhận được..."

"Nhưng bây giờ..."

Trăn trở trong tầm chăn, Hiểu Huỳnh bức bối hét lên: "Bây giờchị ta lại cướp mất Sơ Nguyên sư huynh! Thực sự mình bức xúc quá đi!! Chẳngphải đã nói, mọi người sinh ra đều bình đẳng hay sao, tại sao lại bất công nhưvậy!"

Xả ra một hồi, Hiểu Huỳnh lại phẫn nộ nói tiếp: "Tại sao cậukhông nói gì? Bách Thảo, cậu nói đi, an ủi mình đi chứ!"

Bách Thảo lại ngây người hồi lâu, đến khi Hiểu Huỳnh bức xúc muốnnhảy ra khỏi giường, lao đến bóp cổ mình cô mới nhỏ nhẹ nói:

“Mình hiểu.”

“Thực ra, mình cũng như cậu, có lúc cũng ghen tỵ với Đình Nghi.” Bách Thảo cảm thấy lòng se lại. “Nhưng chị ta sinh ra trong gia đình có truyềnthống Teakwondo, lại có tài, xinh đẹp, đó hoàn toàn không phải là lỗi của chịta.”

“…”

“Cho dù… Sơ Nguyên sư huynh thích Đình Nghi… thì cũng không phảilà lỗi của chị ta.” Bách Thảo nhắm mắt, cố xua đuổi hình ảnh đôi tiên

https://thuviensach.vn

đồng ngọcnữa sánh vai nhau. “Mình hiểucamr giác của cậu, nói là ghen tỵ nhưng thực racũng muốn được may mắn như chị ta, cũng được….” Bách Thảo cắn môi, thẫn thờnhìn lên trần nhà, ngoài của sổ vọng lại tiếng côn trùng. “Có lẽ có một số việckhông thể thay đổi được, sinh ra vốn đã vậy.” Cô nói chậm rãi: “Cũng có nhữngviệc việc có thể thay đổi, phải thử sức, mới cam lòng”.

“Mình không hiểu…”, Hiểu Huỳnh bối rối lắc đầu.

“Ha ha!” Bách Thảo cũng cảm thấy mình nói lung tung, nghĩ một látlại nói: “Giống như câu chuyện Rùa chạy thi với Thỏ. Nếu Rùa cứ cảm thấy mìnhsinh ra đã không bằng Thỏ, chỉ ghen tỵ với THỏ mà không dám thi thì có lẽ đãkhông bao giờ thắng được Thỏ”.

“Rùa và Thỏ gì chứ!?” Lần này Hiểu Huỳnh đã hiểu, tức giận trợntròn mắt.

"Có phải ý cậu là, cậu là Rùa, còn Đình Nghi là Thỏ? Thôi đi, mình thừa nhận mình không bằng Đình Nghi, dù có tập luyện chăm chỉ đến mấy cũngkhông thể vượt qua chị ta mình thừa nhận, nhưng cậu không hề kém chị ta!"

"Hừ, cậu đừng tưởng mình không nhận ra", Hiểu Huỳnh nói,"Đình Nghi luôn cố ý coi thường cậu, tỏ ra không thèm giao đấu với cậu. cóvẻ như hoàn toàn không thèm để ý đến cậu, hà hà, điều đó càng chứng tỏ thâm tâmchị ta biết cậu là đối thủ đáng gờm của mình nên muốn đánh đòn cân não vớicậu".

Bách Thảo lại ngây người.

"Còn nữa, nói cho cậu biết!" Hiểu Huỳnh quay người lại, nhìn Bách Thảo, nói vẻ nghiêm túc: "Mình nghe nói, cậu đã chính thức tháchchiến Đình Nghi, huấn luyện viên Thẩm đã bố trí cuộc đấu của hai người vào thứbảy tới, đúng không?"

https://thuviensach.vn

"... Đúng!"

"Vậy lần này cậu nhất định phải đánh bại lại chị ta!"Hiểu Huỳnh hầm hầm tức giận, "Vì Nhược Bạch sư huynh, vì tớ, cậu nhất địnhphải đánh bại Đình Nghi, dù phải dốc hết sức lực, cậu cũng phải thắng ĐìnhNghi, nếu không mình sẽ rất thất vọng, rất thất vọng".

Thấy Bách Thảo mãi không nói gì, Hiểu Huỳnh lại dịu giọng, nài nỉ:"Được không?"

*****

Ngày trôi qua rất nhanh.

Nhược Bạch rất coi trọng cuộc thi đấu giữa Bách Thảo và Đình Nghidự định vào cuối tuần nên đã xin nghỉ phép mấy ngày để tăng cường luyện tập choBách Thảo, thậm chí bỏ luôn cả tập luyện thường lệ của mình.

"Nhược Bạch sư huynh, em biết trận đấu cuối tuần với ĐìnhNghi rất quan trọng, nhưng xin anh hãy tin em, em sẽ dốc hết sức chuẩn bị, emcó thể tự luyện tập, nếu cần thiết Hiểu Huỳnh sẽ tập cùng em."

Sáng hôm đó Bách Thảo từ chối luyện tập cùng Nhược Bạch.

"Nhược Bạch sư huynh, anh không cần phải tập với em nữa, anhđã vì em bỏ lỡ bao nhiêu thời gian rồi, em không muốn tiếp tục như vậynữa." Trong lòng áy náy không yên, cô biết mình đã làm phiền Nhược Bạchquá nhiều.

Từ khi vào trung tâm huấn luyện, Nhược Bạch đều dành hết thời gianvà công sức huấn luyện cho cô, nếu nói Thẩm Ninh là huấn luyện viên của cả độithì Nhược Bạch lại là huấn luyện viên riêng của cô.

Nhưng thời gian và sức lực của mỗi người chỉ có hạn.

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch đã hao tổn nhiều tâm huyết cho cô, vì vậy việc luyệntập cá nhân của anh bị bỏ lỡ khá nhiều. Ví dụ, khi chia nhóm luyện tập, ban đầuhuấn luyện viên Thẩm đã phân Thân Ba và Nhược Bạch một nhóm, vì hai người lànhững tuyển thủ xuất sắc nhất đội, thực lực ngang nhau sẽ càng hổ trợ giúp nhaucùng tiến bộ, nhưng không lâu sau, Nhược Bạch lại đổi sang nhóm cô.

Khi tập đôi với Nhược Bạch, cô có thể ra chân với tất cả sức mạnhcủa mình mà không sợ đồng đội không giữ được bia.

Do tốc độ và lực ra chân của Nhược Bạch vừa nhanh vừa mạnh nên côbuộc phải tập trung tinh thần cao độ để đối phó, nếu không sẽ bị đá sưng mũi, tím mặt.

Nhưng Nhược Bạch tập đôi với cô lại chịu rất nhiều bất lợi.

Anh không thể đá hết sức lực, vì tốc độ phản ứng của cô kém hơn sovới Thân Ba, Diệc Phong, do vậy cô không có cách nào tác động đến Nhược Bạch, cũng không đủ sức mạnh để đánh trả ngang sức, kích động Nhược Bạch.

Cô đã mấy lần nghiêm túc nói với anh, mong anh phối hợp với ngườikhác.

Thậm chí, lúc dó, huấn luyện viên Thẩm sắp xếp cho Nhược Bạch tậpcùng nhóm với Đình Nghi, tuy trong lòng không muốn thấy Nhược Bạch phối hợp vớituyển thủ có trình độ cao hơn, cô cũng thấy vui.

"Em có tin là sẽ đánh thắng Đình Nghi không?", đặt tấmbia xuống, Nhược Bạch lạnh lùng hỏi.

“…”

"Có không?", anh hỏi dồn.

https://thuviensach.vn

"... Em sẽ cố gắng!" Bách Thảo hít một hơi thật sâu, nói: "Trong lần giao đấu trước, không phải Đình Nghi hoàn toàn không có sơhở, có lẽ lần này em có thế thắng."

"Có lẽ?", Nhược Bạch lạnh lùng nói, "em nên biết, nếu lần này để thua Đình Nghi, sẽ không còn cơ hội thi đấu với cô ấy để thamgia Cup Taekwondo thế giới."

"Vâng...", ánh mắt cô u ám,"... em biết", tấtcả mọi người đều hy vọng vào Đình Nghi, hy vọng Đình Nghi có bước đột phá tronggiải đấu lần này. Huấn luyện viên Thẩm Ninh cũng không tính đến khả năng cửngười khác tham gia, phiếu đăng ký dự thi đã viết tên Đình Nghi.

"Em có nắm chắc phần thắng không?", Nhược Bạch lạnh lùng nhìnBách Thảo.

“…”

"Tiếp tục luyện tập, bắt đầu!" Nhược Bạch ra lệnh, giơcao tấm bia trong tay. Bách Thảo đã quen lệnh, lập tức triển khai tư thế, nhưngrồi lại sững người, miễn cưỡng rút chân về, nhìn thẳng Nhược Bạch nói:

"Còn anh, anh có chắc là em sẽ thắng không?"

"Có!", Nhược Bạch trả lời dứt khoát, không chút do dự.

Nhìn ánh mắt ngơ ngác cùa cô, anh khó chịu, nhíu mày, hạ giọng:

"Bắt đầu!"

****

Chiều thứ sáu. trung tâm huấn luyện có một vị khách bất ngờ.

https://thuviensach.vn

Khi người đó đẩy cửa bước vào, hầu như mọi đệ tử đều ngạc nhiênvui sướng ngừng tập. Anh mặc chiếc áo vest cách điệu màu đen, quần bò mài màuxanh sẫm. dáng cao gầy, vừa dẹp vừa phong trần, mặc dù phong cách đã ngày cànggiống một doanh nhân thành đạt, nhưng nụ cười trên môi vẫn rạng ngời như ánhmặt trời.

Như hằng ngày vẫn ở đây, chưa bao giờ đi xa, anh vẫy tay chào mọingười.

"Hây!"

Phòng tập như bùng nổ, Thân Ba, Thạch Tông, Khâu Chấn háo hức vẫytay, Diệc Phong cũng không ngáp nửa, vui vẻ nhìn về phía anh- Thẩm Ninh thấycảnh đó, dứt khoát tuyên bố giải lao mười lăm phút, rồi cũng mỉm cười đi vềphía Đình Hạo. Chỉ có Đình Nghi khẽ kêu lên một tiếng, lắc đầu.

Đình Hạo thân thiện ôm bọn Thân Ba, vui vè chào hỏi mọi người.

Sau khi cúi chào Đình Hạo, Bách Thảo sực nhớ một chuyện, định hỏinhưng vừa mở miệng thì đột nhiên lại không nói ra được. Đình Hạo cười ngất, xoađầu, nói đùa mấy câu về mái tóc cô, rồi quay ra chuyện trò với mọi người.

Sau đó, anh cùng Thẩm Ninh đi đến một góc, hình như đang bàn bạcchuyện gì.

"Có một vấn đề, đích thân Đinh Hạo sẽ thông báo với mọingười."

Một lát sau, Thẩm Ninh yêu cầu tất cả tập hợp, ánh mắt cười mêhồn, nghiêng đầu nhìn Đình Hạo nói.

"Cảm ơn huấn luyện viên Thẩm, mặc dù đã lâu rồi tôi không tậpcùng các bạn. nhưng tin tức mới nhất liên quan đến Taekwondo, tôi đều được huấnluyện viên Thẩm kịp thời thông báo."

https://thuviensach.vn

Đình Hạo nhìn Thảm Ninh, nụ cười sáng chói như ánh mặt trời.

Sau đó, nói với các đệ tử trước mặt.

"Cup Taekwondo thế giới sắp khai mạc, ủy ban Thể thao Quốcgia và cơ sở huấn luyện đều hết sức coi trọng. Là nhà tài trợ của cơ sở huấnluyện, tập đoàn Phương Thị sau khi nghiên cứu đã quyết định tài trợ trung tâmchúng ta một chuyến đi Hàn Quốc tham gia khóa tập huấn Taekwondo hè quốc tế, đểmọi người có cơ hội học hỏi. thi đấu giao lưu với tuyển thủ các nước, coi nhưlà sự khởi động trước giải Cup thế giới."

"Oa!"

Phòng tập sôi nổi hẳn lên!

Mọi người không tin vảo tai mình! Khóa tập huấn Taekwondo hè quốctế! đó là ngày hội mỗi năm một lần để tuyển thủ các nước giao lưu học hỏi! Ở đócó thể tiếp xúc với các cao thủ Taekwondo thế giới, tận mắt nhìn thấy phongcách và đặc điểm của tuyển thủ các nước, những quán quân Cup quốc tế trước đâyhầu như đều từng tham gia khóa tập huấn này!

Vì lý do kinh phí, nghe nói năm ngoái đội tuyển quốc gia có đượctham dự một lần, sau khi trở về ai nấy hết lời ca ngợi. Quả thật cứ như đóngphim, vô số cao thủ, ngọa hổ tàng long, tinh hoa hội tụ, bao điều lý thú, baogiai thoại ly kỳ.

Trời ơi, vậy mà họ có thể tham gia!

“Tất cả mọi người đều có thể đi sao?”

Do dự một lát, Quang Nhã giơ tay lên, quyết định hỏi cho rõ. HiểuHuỳnh lập tức dỏng tai nghe.

https://thuviensach.vn

“Đúng, tất cả mọi người!” Đình Hạo gật đầu, ánh mắt tươi cười dừnglại trên người Hiểu Huỳnh, đang đỏ mặt vì căng thẳng. “Bao gồm cả em gái tạpvụ.”

“A!” Hiểu Huỳnh reo lên, cảm động suýt khóc. “Anh Đình Hạo, em yêuanh, anh là thần tượng của em!”

Buổi tập kết thúc trong bầu không khí tưng bừng, hoan hỉ khôngdứt. Vừa thu dọn phòng tập với Bách Thảo, Hiểu Huỳnh đã chạy biêns đi đâu, nóilà mua quần áo đẹp chuẩn bị cho chuyến đi Hàn Quốc! Bách Thảo ở lại dọn nốt rồilại tập thêm một tiếng cùng Nhược Bạch, sau đó mới cùng ra khỏi trung tâm huấnluyện.

Mùa hè đã đến.

Trời rất lâu tối.

Khi Nhược Bạch và Bách Thảo ra đến bậc thềm cơ sở huấn luyện, trờivẫn còn sáng. Một chiếc xe thể thao màu bạc dừng sát bậc tam cấp dài lát đá, thân xe láng bóng.

Cửa kính từ từ hạ xuống.

Khuôn mặt tươi cười của Đình Hạo ló ra, sau đó anh bước xuống, dựanhẹ lên xe, mỉm cười chậm rãi nói:

“Các bạn đi đâu?”

“Về võ quán ạ.”

Nhìn Nhược Bạch trầm ngâm không nói, Bách Thảo cúi chào, trả lời.

“Tiện đường, để tôi đưa hai người về.”

https://thuviensach.vn

“…. Không cần ạ.” Biết quan hệ của Nhược Bạch sư huynh với ĐìnhHạo, do dự một lát, Bách Thảo nói: “Đường cũng không xa, bọn em đi bộ cũngtiện”.

Đình Hạo cười.

Không để ý đến cô, nhìn thần sắc lãnh đạm của Nhược Bạch, anh nóiđùa:

“Nhược Bạch, tôi có thể mượn Bách Thảo một lát không?”

Bách Thảo sững người.

Nhược Bạch cau mày, ngẩng lên nhìn.

“Chỉ mượn trong thời gian một bữa ăn tối, tôi sẽ đưa cô ấy về võquán đúng giờ, được không?”, Đình Hạo nhìn Nhược Bạch hỏi.

“Đây là chuyện của cô ấy, anh hỏi cô ấy là được”, Nhược Bạch lạnhnhạt nói.

“Được không?”, Đình Hạo nháy mắt với Bách Thảo.

Lẽ nào…

Tim Bách Thảo nhảy loạn một nhịp, thấp thỏm nhìn Nhược Bạch, dèdặt nói: “Nhược Bạch sư huynh… em sẽ về ngay, sẽ không nhỡ buổi tập tối…”.

Nhược Bạch lạnh lùng gật đầu rồi đi thẳng.

Bách Thảo nhìn bóng Nhược Bạch xa dần, khi quay đầu lại, cô bắtgặp nụ cười thoáng vẻ xét đoán của Đình Hạo, mặt cô thoáng đỏ ửng.

“Lên xe thôi.”

https://thuviensach.vn

Đình Hạo lịch thiệp mở cửa xe cho cô.

Bách Thảo ngồi vào xe mới phhats hiện Đình Nghi đang ngồi ở ghếsau. Đình Nghi nở nụ cười nhìn cô nói: “Thì ra, người anh tôi đợi lại là cô”.

“…”

Bách Thảo không biết nói thế nào, suy nghĩ một lát rồi quyết địnhkhông cần nói gì.

“Vừa rồi tôi còn tưởng, anh tôi muốn cùng ăn tối, nói chuyện vớihuấn luyện viên Thẩm, hóa ra anh ấy chờ lâu như vậy là để đón cô.” Đình Nghihiếu kỳ nhìn Bách Thảo, nói tiếp: “Tôi không biết từ lúc nào cô và anh tôi quanhệ tốt như vậy”.

“… Tôi không.”

Nín nhịn hồi lâu, Bách Thảo chỉ nói được như vậy. Mặc dù ngậmmiệng, nhưng không có nghĩa cô không hiểu ý tứ câu nói của Đình Nghi.

"Đừng bắt nạt người thật thà, anh chỉ tìm cô ấy có chútviệc."

Tay nắm vô lăng, Đình Hạo ngoái nhìn Đình Nghi cười, ngữ khí khôngcó vẻ nghiêm trọng, nhưng Đình Nghi cũng không hỏi gì nữa.

"Dừng lại, em xuống chỗ này!"

Khi đi qua Viện Y học, Đình Nghi nói với Đình Hạo.

"Em tìm Sơ Nguyên?", Đình Hạo dừng xe bên lề đường, hỏi.

"Ồ vâng, em đi thăm Sơ Nguyên, hình như anh ấy thực tập rấtbận, mấy ngày hôm nay đều ờ trong trường, em gọi anh ấy đi ăn, nếu không anh ấylại ăn qua loa, ảnh hưởng đến sức khỏe."

https://thuviensach.vn

"Vậy cùng đi luôn."

Thấy Đình Hạo đề nghị như vậy, Bách Thảo bỗng giật mình, cứngngười nhìn ra ngoài cửa xe, không dám nói gì cả.

"Không, anh Sơ Nguyên thích yên tĩnh", Đình Nghi cườinhẹ nhàng, vừa mở cửa xe vừa nói.

"Tôi đi đây, Bách Thảo, ăn nhiều nhé, đừng làm khách với anhtrai tôi!"

"À, còn nữa."

Trước khi đi, Đỉnh Nghi lại cười, nói với Bách Thảo.

“Trận đấu cuối tuần này, cô hãy cố lên, đừng thua tôi lần nữa.”

Chiếc xe tiếp tục lao đi.

“Em và Đình Nghi sắp giao đấu hả?”

Đình Hạo lặng lẽ lái xe, mở nhạc, tiếng nhạc du dương vang lên.

“Vâng!”

Lòng Bách Thảo rối bời.

Đình Hạo mỉm cười không nói gì.

Trong xe chỉ có tiếng nhạc. Im lặng hồi lâu, cuối cùng không nénnổi, cô quay sang nhìn, thấy anh tập trung lái xe, các đốt xương nhô ra trênbàn tay nắm vô lăng của anh làm cô sực nhớ cảnh anh làm loạn năm đó.

Hồi đó, anh là niềm hy vọng của cả giới Teakwondo.

Chỉ có anh từng đạt chức vô địch trong giải Cup Teakwondo thanhniên thế giới, mọi người đều hy vọng anh sẽ đoạt huy chương vàng trong cuộc

https://thuviensach.vn

thiOlympic.

Nhưng từ khi thi đỗ Đại học Thương mại, anh bắt đầu giúp gia dinhdquản lý doanh nghiệp, đã hơn hai năm không luyện tập chuyên nghiệp. Thỉnhthoảng đến trung tâm huấn luyện chỉ để thử lại sức, trò chuyện cùng đồng đội cũ, có vẻ như chỉ là để ôn lại cảm giác năm xưa.

Trong ba năm, anh thay đổi rất nhiều.

Còn nhớ, lần đầu tiên gặp nhau, cả người anh như tỏa vẻ hào quang, sáng chói như ánh mặt trời giữa trưa hè, sáng đến lóa mắt. Lần đầu tiên ngồi xeanh, anh phóng rất nhanh khiến cô sợ hết hồn. Nhưng, bây giờ… cô lặng lẽ nhìnanh…

Dường như anh còn đẹp hơn trước.

Sống mũi cao.

Khuôn mặt nhìn nghiêng thanh tú.

Khóe miệng luôn rạng rỡ nụ cười.

Chỉ có điều, nụ cười đó hình như chỉ là một thói quen, không cònsáng chói đến mức khiến người ta không dám nhìn lâu.

Hơn nữa, anh lái xe rất thận trọng, người ngồi bên hoàn toàn yêntâm, nhưng không hiểu tại sao, cô lại có cảm giác hẫng hụt nào đó.

"Đến nơi rồi."

Đình Hạo dừng xe.

Ngồi trên sofa gần cửa sổ, nhìn khung cảnh xung quanh, cảm thấyrất quen, Bách Thảo bỗng nhớ ra, cô đã từng đến đây, lần đó cũng là đi với ĐìnhHạo.

https://thuviensach.vn

"Một cà phê, một nước cam."

Đình Hạo vẫn gọi đồ uống như lần trước, cô ngẩn người nhìn những chiếc ly, đĩa sang trọng trên bàn, vẫn những món đồ sứ trắng tinh với những đường viền vàng rực rỡ, thời gian như đang quay trờ lại.

"Em muốn ăn gi?", Đình Hạo đưa thực đơn cho cô, hỏi.

"... Em không biết."

Cô chưa bao giờ ăn những món ăn trên thực đơn.

“Hai suất bít tết chín bảy phần”, Đình Hạo gọi luôn cho cô.

Lát sau đồ uống và món ăn được mang đến.

Nước cam vàng óng trong ly thủy tinh, rất tươi, thơm phức như vừahái từ vườn, những viên đá nhỏ xinh, mát lạnh. Bách Thảo dùng ống hút uống từngngụm nhỏ. Cô nhớ lại lần trước, sau khi uống xong, trên đường về, bụng đau quằnquại, cô cứ tưởng là do uống đồ lạnh, kết quả là…

Cô còn làm bẩn ga giường của Sơ Nguyên sư huynh.

Mặt bỗng đỏ bừng, Bách Thảo nhìn những viên đá trong suốt trongly, lúc đó cô và Sơ Nguyên sư huuynh gần gũi đến thế, vậy mà bây giờ Sơ Nguyênsư huynh đã trở về được mấy ngày mà cô vẫn chưa được nói chuyện với anh.

Mấy ngày nay, sáng nào cô cũng đến quét xung quanh căn nhà gỗ đó, có lúc buổi tối khi tập xong, cô lại đến quét lại lần nữa.

Nhưng căn nhà đó vẫn đóng cửa.

Nếu như không gặp anh ở trung tâm huấn luyện thì cô vẫn tưởng SơNguyên sư huynh về nước là do mình nằm mơ mà thôi.

https://thuviensach.vn

“… Em đừng giận nữa được không?”

Trong lúc mơ màng, cô chợt nghe tiếng Đình Hạo, nhưng không rõlắm. Cô bối rối nhìn anh:

“Sao ạ?”

“Anh cho em biết một chuyện, nhưng em không được giận nhé?”, ĐìnhHạo vừa cắt bít tết vừa nói.

“Dạ?”

“Anh xin lỗi, việc em nhờ, anh đã quên mất.” Đình Hạo mỉm cười, lấy chiếc bút máy đặt lên bàn, nói: “Hôm sinh nhật Sơ Nguyên, công ty có cuộctọa đàm hợp tác làm ăn rất quan trọng nên khi về nước anh mới nhớ ra đã quênkhông đưa quà của em cho Sơ Nguyên, anh định đưa cho anh ấy, nhưng giờ SơNguyên đã về nước rồi, em hãy tự tay đưa cho anh ấy đi”.

Chiếc bút máy màu đen nằm lặng lẽ trên mặt bàn.

Lúc nhìn thấy nó trong cửa hàng văn phòng phẩm, cô rất thích, cáibút không nhỏ, hơi nặng nhưng cầm lên rất thoải mái, ngòi bút màu vàng, chủ cửahàng nói đó là ngòi mạ vàng rất bền, cô thích thú bơm ít mực, viết thử, thấyrất trơn, cầm rất đằm tay.

Bách Thảo do dự hồi lâu.

Vì cái bút rất đắt.

Cô biết Nhược Bạch muốn cô thi lên đai đen, khó khăn mới kiếm đượcchút tiền, nếu mua cái này còn tốn hơn phí đăng ký thi đai đen.

Nhưng…

https://thuviensach.vn

Cô rất muốn mua tặng Sơ Nguyên sư huynh làm quà sinh nhật. SơNguyên đang du học ở Mỹ, anh học ngành y, sẽ phải thường xuyên ghi chép bệnh ánnên một cái bút máy là rất hữu dụng đối với anh.

Từ khi Sơ Nguyên sang Mỹ du học, Đình Nghi thường xuyên bay sangthăm anh.

Cô không có tiền, không thể gửi bưu kiện quốc tế, lại không có máytính nên cũng không thể gửi email cho Sơ Nguyên. Điện thoại không có, càngkhông thể trả được phí điện thoại quốc tế, cô lo lắng liệu Sơ Nguyên có nghĩ côquên sinh nhật của anh không.

Cô muốn Sơ Nguyên sư huynh biết.

Cô luôn nhớ đến anh.

Nhớ cả sinh nhật anh, cả nét bút thanh mảnh mà anh thích viết.

Do dự hồi lâu, cuối cùng cô cũng quyết định mua chiếc bút đó. BiếtĐình Hạo tiền bối thường đi Mỹ và sẽ đi Mỹ vào ngày sinh nhật Sơ Nguyên sưhuynh, cô rất vui. Nhân khi Đình Hạo tiền bối đến trung tâm huấn luyện, cô đãnhờ anh khi nào gặp Sơ Nguyên thì giúp cô chuyển món quà này cho anh và thay côchúc mừng sinh nhật.

Dù không nhận được điện thoại của Sơ Nguyên, không biết Sơ Nguyêncó thích cái bút máy mình tặng hay không, nhưng cô cũng không quan tâm. Chỉ cầnSơ Nguyên sư huynh biết, lúc nào cô cũng nhớ đến anh, không lúc nào quên anh làđược.

Hóa ra…

Sơ Nguyên sư huynh chưa hề nhận được món quà đó.

https://thuviensach.vn

Ngón tay cứng đờ, cô cầm bút lên, vỏ ngoài lành lạnh, Bách Thảonắm trong tay, không nói gì, cất vào cặp sách.

“Bé con, em giận hả?”, Đình Hạo nhíu mày hỏi.

Cô lắc đầu.

Cô uống hết ly nước cam, cầm cặp sách lên nói:

"Em phải về rồi, Nhược Bạch sư huynh đang đợi em về để luyệntập."

"Em vẫn chưa ăn hết bít tết mà."

"... Em không đói." Từ trước đến giờ, chưa bao giờ ăn bíttết, cô còn chưa biết cả cách sử dụng dao đĩa.

"Đình Hạo tiền bối, cám ơn đã mời em, em về trước đây, anh cứtừ từ ăn." Nói xong cô liền đứng dậy.

"Anh đã nói xin lỗi rồi mà."

Đình Hạo nắm tay, ấn cô ngồi xuống sofa, chăm chú nhìn cô:"Có phải em thích Sơ Nguyên nên mới giận như vậy!"

“…”

"Nếu vậy, đưa bút cho anh anh chịu trách nhiệm giao tận taySơ Nguyên, nói với Sơ Nguyên là anh đã quên không đưa cho anh ấy, là em rất coitrọng chuyện này."

"Em không giận", cô lắc đầu quầy quậy, "anh cùng đãgiúp em rồi. Khi anh hứa sẽ giúp em, em rất cảm kích, cho dù anh có việc khôngthể chuyển đến Sơ Nguyên sư huynh thì em vẫn rất cảm ơn, chỉ là... chỉ là..."

Cô không biết nên nói thế nào.

https://thuviensach.vn

Chỉ là cảm thấy trong lòng trống trải, lạnh lẽo, lạnh như cây bútnày. Thì ra, chẳng trách Sơ Nguyên sư huynh quyên cô, là do cô đã không cho anhbiết là lúc nào cô cũng nhớ đến anh…

“Ăn xong hãy đi, không mất nhiều thời gian đâu.” Đình Hạo nhấc cáiđĩa trước mặt cô, dùng dao, dĩa giúp cô cắt bít tết thành những miến nhỏ rồi đểvào đĩa rồi đưa cho cô, lại giục:

“Ăn đi.”

Nghe thấy khẩu khí có phần như ra lệnh của anh, Bách Thảo do dựmột lát, rồi lặng lẽ ăn. Khi ăn xong, cô ngẩng đầu, nhìn thấy anh tự lự nhìn rangoài cửa sổ.

Ánh nắng chiều đỏ như máu.

Khuôn mặt anh u ám.

Ánh mắt u uất.

“Đình Hạo tiền bối…” Có lẽ là do ánh nắng chiều, cũng có thể là dovẻ buồn bả của anh. Cuối cùng, Bách Thảo cũng hỏi điều cô vẫn muốn hỏi từ lâu: “… Anh sẽ tham dự Cup Teakwondo thế giới năm nay chứ?”.

Đình Hạo quay người, tiếp tục ăn món bít tết đã nguội lạnh củamình.

“Không”

“… Anh có tập luyện trở lại không?”

“Không!”

“… Tại sao?”, cô sững người.

https://thuviensach.vn

Đình Hạo dùng khăn ăn lau miệng rồi đứng dậy, cầm giúp cô chiếccặp sách, cười cười nói:

“Đi thôi, về muộn thì Nhược Bạch sẽ mắng em ra trò đấy. Thực ra, Nhược Bạch quả rất xuất sắc, hai năm qua em tiến bộ vượt bậc, rấtcos thể ĐìnhNghi sẽ phải nếm quả đắng bất ngờ trong trận đấu cuối tuần này đấy.”

Khi Bách Thảo về đến Tùng Bách võ quán thì trời đã gần tối.

Vầng trăng lờ mờ treo trên bầu trời, Nhược Bạch đứng trước cửaphòng tập, khoanh tay, lạnh lùng nhìn Bách Thảo tất tưởi chạy đến.

“Ăn no rồi chứ?”, anh hỏi vẻ dửng dưng.

“Vâng!”, Bách Thảo đỏ mặt đáp.

“Ngon không?”

“Dạ!”

“Hôm nay phải tập thêm một tiếng.”

“Soạt”, cánh cửa giấy mở ra, Nhược Bạch mặt kạnh tanh đi vào, BáchThảo ngoan ngoãn theo sau.

***

Một ngày.

Rồi một ngày nữa trôi qua.

Thế là ngày cuối tuần đã đến.

Nghe tin Bách Thảo sắp giao đấu với Đình Nghi, các đệ tử của Tùng Bách võ quán dậy rất sớm, tranh nhau quét dọn vệ sinh để cho cô có thời gian chuẩn bị thi đấu.

https://thuviensach.vn

Buổi trưa, thím Phạm hầm riêng món xương sườn cho Bách Thảo ăn.

Khi đến trung tâm huấn luyện, để Bách Thảo đỡ mệt, Hiểu Huỳnh nhất quyết bắt cô đi taxi.

Nhưng khi vừa bước vào phòng tập, cả hai bỗng sững người.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Bình thường, phòng tập rất yên tĩnh nhưng lúc này có đến gần haichục phóng viên với đồ nghề máy quay, máy ảnh, micro lỉnh kỉnh, tụ tập chuyệntrò rôm rả như sắp có sự kiện lớn xảy ra. Thấy Bách Thảo và Hiểu Huỳnh đi vào, họ chỉ liếc mắt qua rồi lại quay ra chuyện gẫu với nhau, có vẻ không mấy hứngthú với bọn họ.

Các đệ tử lần lượt đi vào phòng để đồ, mọi người bắt đầu bàn tánvề đám phóng viên bên ngoài.

"Chắc là họ đến phỏng vấn Đình Nghi!", Lâm Phong đoán. Mỗi khi phóng viên đến đây đều là vì Đình Nghi, lần này chắc cũng không ngoạilệ.

"Nhưng, Đình Nghi vẫn chưa đến", Mai Linh do dự,"Nếu họ đến phỏng vấn Đình Nghi thì cô ây không nên đến muộn mới phải, sắpđến giờ tập rồi còn gì".

"Xem ra, họ không có ý định rời khỏi đây", Diệc Phongngáp một cái, "Tôi nhớ, hình như hôm nay là ngày thi đấu giữa Bách Thảo vàĐình Nghi".

"Đúng!", Quang Nhã nhíu mày.

"À, Đình Nghi đến rồi.”

https://thuviensach.vn

Cùng với lời nói của Mai Linh, mọi người quay lại nhìn, quả nhiênlà Đình Nghi. Hôm nay, trông Đình Nghi vô cùng xinh đẹp, chiếc váy màu tím nhạtbó sát, cổ trễ, có khảm những hạt thủy tinh, phản chiếu những tia sáng lên bờvai trần trắng ngà, phảng phất mùi nước hoa quyến rũ.

"Xin lỗi lại làm ảnh hưởng đến mọi người." ĐìnhNghi vừa phân phát từng quả anh đào tươi rói cho các đệ tử vừa nói. "Cácnhà báo muốn chụp ảnh phòng tập, lại muốn có những bức ảnh đẹp, cho nên huấnluyện viên Thẩm bảo họ đến đây,"

"Chụp hình chị và Bách Thảo giao đấu sao?", Quang nhãtrợn tròn mắt.

"Ờ!""

"Như vậy sao được!" Quang Nhã không có bụng dạ nào ănquả anh đào trong tay. "Nhiều máy quay, máy ảnh như vậy sẽ khiến Bách Thảocăng thẳng..."

"À, điều này tôi cũng đã nói với huấn luyện viên Thẩm."Đình Nghi lấy bộ võ phục từ trong tủ đựng đồ. "Nhưng huấn luyện viên nói, những trận đấu quan trọng đều tiến hành trước nhiều ống kính, chi bằng làm quentrước một chút cũng tốt."

Trong phòng tập.

Bách Thảo đang quỳ xuống lau mấy tấm đệm tập, lúc đầu Hiểu Huỳnh nhấtđịnh không cho cô làm việc gì để dưỡng sức, tất cả đều vì cuộc thi đấu với ĐìnhNghi. Nhưng Bách Thảo nói, thể lực của mình rất dồi dào, chỉ là trong lòng cảmthấy hơi căng thẳng một chút lau đệm có thế khiến cô thoải mái hơn. Lúc đó, Hiểu Huỳnh mới đồng ý, sau đó liền chạy ra ngoài thăm dò nguyên nhân tại saohôm nay có nhiều phóng viên đến đây.

"Thôi hỏng rồi!"

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh thở hổn hển chạy về, rồi ngồi phịch xuống đệm, nghiếnrăng:

"Rõ ràng cánh nhà báo đến đây là để chụp ảnh cuộc giao đấugiữa cậu và Đình Nghi! Sao lại có thể như vậy chứ! Chị ta đã tham gia nhiềutrận đấu, đã quá quen ống kính máy quay. Còn cậu từ trước nay chưa bao giờ, lạiít tham gia các giải đấu lớn, ngay cả người xem cũng không nhiều, như vậy chẳngphải sẽ ảnh hưởng đến tinh thần sao? Cố ý, nhất định là cố ý!"

Bách Thảo vừa chậm rãi lau đệm vừa nói:

"Nếu trước ống kính mà không thi đấu được thì làm sao có tưcách tham gia những trận đấu quan trọng."

Hiểu Huỳnh gãi đầu, cảm thấy Bách Thảo nói có lý, nhưng suy nghĩlại, vẫn thấy không ổn.

"Nói vậy chứ, Đình Nghi cũng không phải ngay lập tức đã cóthể quen đứng trước nhiều ống kính như vậy, chị ta cũng phải quen dần đần, làmgì có chuyện không nói trước một câu, bỗng nhiên bắt cậu đứng trước nhiều máyquay như vậy, không phải là cố tình đánh đòn tâm lý khiến cậu căng thẳngsao?"

Bách Thảo ngẩn người giây lát.

"Thôi không nói nữa, không lại càng nói càng tức, ảnh hưởngđến tâm lý của cậu. Ăn đi!" Hiểu Huỳnh nhét luôn mây quả anh đào vào tayBách Thảo rồi cũng ăn phần của mình một cách ngon lành.

"Anh đào Đình Nghi mua đấy, mình thủ luôn mấy quả. Hừ, dù saocũng ăn không mất tiền, cậu không biết năm nay anh đào đắt thế nào đâu, bìnhthường cũng phải đến ba mươi đồng một cân, mình không mua nổi, Đình Nghi mualoại này vừa to vừa ngọt chắc là đắt hơn nhiều."

https://thuviensach.vn

Anh đào đỏ hồng.

Cô cắn một miếng, ngòn ngọt hơi chua, lại phảng phất vị đắng.

Những quả anh đào trong tay cô như được phủ một lớp sáp dưới ánhnắng mặt trời, phát ra những tia lóng lánh, đẹp đến hư ảo. Không hiểu tại saoBách Thảo lại nghĩ đến chiếc kẹp tóc hình quả dâu tây trong ngăn tủ, nó cũngtuyệt đẹp, lóng lánh và hư ảo như vậy.

"Cậu ăn đi."

Bách Thảo đặt mấy quả còn lại vào tay Hiểu Huỳnh, rồi tiếp tục cúiđầu lau đệm.

"Cậu ăn đi! Mấy khi được ăn anh đào ngon như vậy!" HiểuHuỳnh vừa ăn vừa nói lúng búng, bỗng ngẩng đầu, reo lên: "Ồ, Sơ Nguyên sưhuynh đến rồi kìa!".

Không chỉ có mình Sơ Nguyên.

Đình Hạo cũng đến.

Đình Hạo cùng huấn luyện viên Thẩm Ninh đi vào. Thẩm Ninh vận mộtchiếc áo dài kẻ sọc màu xanh nhạt, lộ những đường cong tinh tế, mái tóc búicao, cài chiếc trâm ngọc, cô toát lên một vẻ kiều diễm cổ điển của Thượng Hảixưa. Đình Hạo cũng mặc chiếc áo màu xanh nhạt, đứng cạnh Thẩm Ninh tạo nên mộtbức tranh hài hòa tuyệt diệu.

Sau bài tập đơn giản thường ngày, Thẩm Ninh tuyên bố, năm phút nữasẽ diễn ra cuộc thi đấu tập luyện giữa Đình Nghi và Bách Thảo. Đám phóng viênchuẩn bị xong máy quay, máy ảnh ống kính dài lăm lăm trong tay, chiếm vị trítốt nhất, các đệ tử khác ngồi xếp bằng trên sàn.

Sơ Nguyên và Đình Hạo ngồi ở hàng đầu phía bên phải.

https://thuviensach.vn

Đình Nghi sửa lại đầu tóc, đứng dậy, nhưng không đi ngay lên sànđấu mà đến chỗ Sơ Nguyên và Đình Hạo, hơi khom người, mỉm cười nói thầm gì đóvới Sơ Nguyên, anh cũng mỉm cười gật đầu, còn Đình Hạo vỗ vai cô.

Bách Thảo nhìn sang Nhược Bạch đứng bên cạnh.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay đầu lại, nhưnglần này ánh mắt không lạnh nhạt như trước, anh nhìn cô chăm chú, rồi hạ giọngnói:

"Cố Lên!"

Cô cắn chặt môi, trả lời:

"Vâng!"

Đứng dậy, Bách Thảo thấy Hiểu Huỳnh căng thẳng suýt khóc, DiệcPhong giơ ngón ra hiệu cố lên, Quang Nhã nhìn cô đăm đăm không chớp mắt miệngmở ra rồi ngậm lại. Bách Thảo thắt chặt đai lưng, cố ổn định tinh thần rồi điveề phía sàn đấu.

Ba năm rồi.

Từ sau cuộc giao đấu thảm bại lần đó, cô chưa hề có cơ hội giaođấu với Đình Nghi

Bách Thảo chậm rãi đi lên sàn đấu.

Bước ra từ giữa Sơ Nguyên và Đình Hạo, Đình Nghi đứng thẳng người, nụ cười nhu mì, vẫy tay với họ, rồi thong thả đi lên sàn đấu.

Từng bước, từng bước.

Bách Thảo và Đình Nghi tiến lại gần nhau.

https://thuviensach.vn

Ba năm qua, Đình Nghi ngày càng tỏa sáng, trong những cuộc thi đấuquan trọng trong nước, cô đều ẵm trọn giải nhất, tham gia nhiều cuộc thi quốctế, được giới truyền thông săn lùng, là ngôi sao thể thao sáng giá nhất. Giớitruyền thông trong nước cũng đánh giá cô rất cao. Họ nói, trong thời đại thuộcvề Đình Nghi hiện nay, tất cà đối thủ của cô đều không gặp thời, cô nhất địnhthay thế Ân Tú, thiên tài Taekwondo của Hàn Quốc trở thành nữhoàng Teakwondo thực sự.

Từng bước, từng bước.

Nụ cười ẩn trong khóe mắt Đình Nghi càng lúc càng lộ rõ.

Dường như cô cảm thấy cuộc đấu sắp bắt đầu hết sức thú vị, bởi vìvẫn có người dám thách đấu, dám nghi ngờ và cạnh tranh tư cách tham dự CupTaekwondo thế giới của cô.

"Tất cả có ba hiệp, mỗi hiệp ba phút." Trọng tài ThẩmNinh tuyên bố: "Bắt đầu!".

"A!"

"A!"

Ánh mặt trời xuyên qua khung cửa mở rộng, chiếu thẳng vào hai côgái trên sàn đấu. Đình Nghi vận bộ võ phục vải bông trắng như tuyết, tóc buộccao vểnh đuôi ngựa, miệng không ngừng hô to, bím tóc đuôi ngựa đen bóng đungđưa theo từng bước nhảy của cô, đẹp như một minh tinh trong phim thần tượng, Bách Thảo vẫn mặc bộ võ phục ngã màu, ống tay và ống quần quá ngắn, mái tócngắn rối tung, một sự tương phản nổi bật khiến đám phóng viên cũng thấy buồn cười.

Chỉ ngoại trừ...

Đôi mắt Bách Thảo

https://thuviensach.vn

Đôi mắt đặc biệt trong sáng, đặc biệt êm đềm như mắt nai, lanhlợi, trầm tĩnh và nghiêm nghị.

"Hây!"

Sau khi hai bên cùng thế thủ, Đình Nghi tấn công trước. Cô vọt lêncao, tung chân phải, hướng vào Bách Thảo đá mạnh. Ba năm nay, Bách Thảo đã bámtheo cô như một cái bóng, bây giờ lại chính thức thách đấu, thậm chí còn nghingờ tư cách tham gia Cup Taekwondo thế giới của cô.

Xem ra, cô phải cho Thích Bách Thảo tỉnh ngộ mới được!

Phản kích rồi!

Trong nháy mắt khi Đình Nghi chưa kịp vọt lên, một phản ứng khódiễn tả lập tức truyền đến thần kinh não bộ Bách Thảo. Nhanh như chớp, trướckhi Đình Nghi ra chân, Bách Thảo đã nghiêng người né sang bên, tránh cú tấncông của Đình Nghi, cùng lúc xoay người hét to:

"Hây!"

Đình Nghi vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng chân của cô đã tung lên không trung, khó có thể thu hồi, thấy Bách Thảo xoay người, cô lập tức phản kích.

"Tách!"

"Tách!"

"Tách!"

"Tách!"

https://thuviensach.vn

Ánh đèn flash chớp sáng, chói mắt như quả pháo sáng cực mạnh lóalên trước mắt khiến Bách Thảo không nhìn thấy gì. Theo phản xạ tự nhiên, cônhắm mắt lại, lập tức nhận ra sự thể hết sức tồi tệ của mình, lại lập tức mởmắt thì đã mất cơ hội...

Gió từ cú ra chân của Đình Nghi bao trùm như bộc phá!

Bách Thảo liên tục lùi về sau.

Đòn tấn công của Đình Nghi như sét đánh!

Đám phóng viên phấn khích hò reo ầm ĩ, hàng loạt ống kính giươnglên, sàn đấu như chìm trong ánh đèn flash sáng trắng, sáng đến mức ngay cả cácđệ từ đứng xung quanh cũng không nhìn rõ động tác của hai nhân vật trên sànđấu.

Đến khi Đình Nghi ngừng tấn công thì võ phục của Bách Thảo đã ướtđẫm.

Vì luôn phải dùng tay đỡ đòn nên hai cánh tay Bách Thảo đau rát. Cô căng thẳng nhìn trọng tài Thẩm Ninh, không thấy trọng tài ra hiệu Đình Nghiđược điểm, lúc này cô mới nhè nhẹ thở ra.

Đình Nghi vẫn chưa được điểm!

Đình Hạo và Sơ Nguyên nhìn nhau, dù bề ngoài xem ra Bách Thảo đangrất khó khăn, nhưng mặc dù trong tình huống thị lực tạm thời bị trở ngại, côvẫn có thể tránh được đòn tấn công như vũ bão của Đình Nghi.

"Có cần tôi nói với đám phóng viên để họ không chụp ảnh, không quấy rầy khi thi đấu không?", khi hai người quay trở lại sàn đấu, Đình Nghi mỉm cười nói, "Tôi đã quen với ánh đèn này rồi, nhưng lại quênmất là cô không quen. Nhưng tôi cũng phải nhắc cô, khi thi đấu ngoài sự quấynhiễu của ánh

https://thuviensach.vn

đèn flash còn nhiều sự quấy nhiễu khác không thể lường trướcđược, cô có thể thích ứng được không?".

Bách Thảo hít một hơi thật sâu.

Cô ngoái nhìn Nhược Bạch đang đứng gần sàn đấu, thấy anh vẫn ngồiyên, mặt không biếu cảm, cô điều chỉnh lại hơi thở, lạnh lùng đáp lại:

"Được."

"Bắt đầu!"

Thẩm Ninh hạ lệnh tiếp tục trận đấu.

Thời gian còn lại của hiệp một, cục diện trên sàn hơi chững lại.

Dù thỉnh thoảng vẫn thử tấn công thăm dò, nhưng sau mấy lần tấncông không thành, trái lại còn bị Bách Thảo phản công suýt đá trúng, Đình Nghibắt đầu chuyển sang phòng thủ. Bách Thảo cũng không vội tấn công, cô đang cốquen với ánh đèn flash để không bị chói mắt đến không nhìn thấy gì như lúc mớibắt đầu trận đấu.

0: 0

Hiệp một kết thúc.

""Đình Nghi, xin hãy đánh đẹp hơn chút nửa!"

"Tin này cần xuất hiện trong bản tin tối, không quá buồntẻ!"

"Đình Nghi, hãy ra cú liên hoàn sở trường của mình đi, cầntấn công mạnh hơn nữa, tốt nhất là có thể đá gục đối thủ, như vậy mới có nhữngbức ảnh đẹp!"

https://thuviensach.vn

Khi xuống sàn đấu, Bách Thảo nghe thấy các phóng viên tới tấp yêucầu, Đình Nghi tươi cười nhận lời.

"Cừ quá!"

Bất giác lại nhìn vệ phía Đình Nghi, cô thấy Sơ Nguyên đưa chainước khoáng cho Đình Nghi, đến khi giọng nói phấn kích của Hiểu Huỳnh từ phíasau vọng đến, ánh mắt Bách Thảo mới dời đi.

"Hi, hi, hiệp này Đình Nghi chẳng sơ múi gì!" HiểuHuỳnh cười đắc ý, bắt đầu xoa bóp hai vai cho Bách Thảo, "Bách Thảo, mìnhrất tin ở cậu, cố lên!"

Nhược Bạch đưa chiếc khăn bông ẩm cho cô.

Bách Thảo cầm khăn lau mặt, hơi lạnh thấm vào da, chầm chậm, thoảimải, rất dễ chịu.

"Các phóng viên khiến Bách Thảo mất tập trung khi thiđấu." Giọng Nhược Bạch vang lên bên tai Bách Thảo. "Vào hiệp hai, cóthể Đình Nghi sẽ tấn công mạnh hơn, hoặc là sẽ dụ em tấn công, lúc đó..."

Bách Thảo chăm chú lắng nghe từng chữ.

"Vâng!", cô gật đầu.

Ngón tay Hiểu Huỳnh đột nhiên bóp mạnh khiến vai cô đau điếng. Bách Thảo ngoái đầu thì thấy Hiểu Huỳnh vui vẻ reo lên:

"Ôi, Sơ Nguyên sư huynh, Sơ Nguyên sư huynh đến kìa!"

Mùi thuốc sát trùng dịu nhẹ, thoang thoảng.

Trong ánh mặt trời, một dáng người thanh tú đang tiến lại gần. Bách Thảo đứng dậy như phản xạ có điêu kiện, tim đập thình thịch, cô muốn

https://thuviensach.vn

ngẩngđầu nhìn anh, nhưng khống hiểu sao lại căng thẳng nhìn xuống chân mình.

"Cánh tay bị thương phải không?"

Giọng nói mang chút âm mũi, nhẹ nhàng truyền xuống.

"... Không... không ạ."

Tai cô ù lên, giọng hơi lắp bắp.

"Để anh xem."

Vén tay áo cô, thấy những vết đỏ thẩm, Sơ Nguyên dùng bình thuốcxịt lên những chổ đó rồi lấy tay xoa nhẹ. Không biết do công hiệu của thuốc haydo công hiệu của những ngón tay, cánh tay vừa rồi còn đau buốt, bỏng rát, lậptức dịu mát, không còn đau đớn như có phép màu.

"... Cảm ơn.""

Vật gì đó dâng lên, tắc nghẹn nơi cổ họng Bách Thảo.

"Cố lên!"

Anh xoa đầu cô.

Khi ngẩng đầu lên, cô chỉ nhìn thấy bóng anh trong ánh mặt trờirạng rỡ, anh lại trở về chỗ ngồi bên canh Đình Hạo và Đình Nghi. Liếc nhìn SơNguyên rồi nhìn Bách Thảo đang ngơ ngẩn, Đình Nghi cắn môi, tay vẫn nắm chặtchai nước.

“Hiệp hai bắt đầu!”

Quả nhiên Đình Nghi không thận trọng thăm dò như nửa hiệp đầu, màliên tục chủ động tấn công!

https://thuviensach.vn

“Hây!”

Lẫn trong tiếng gió xé không khí, Đình Nghi vọt lên cao, đạpxuống, hướng vào đầu Bách Thảo, hy vọng ghi trực tiếp hai điểm!

Cả phòng kinh ngạc kêu lên!

Các phóng viên hô to, máy ảnh nháy lia lịa, cố ghi lại khoảnh khắctuyệt đẹp đó!

Tuy nhiên, dường như Bách Thảo đã đoán được ý đồ của Đình Nghi.

Cô khẽ nhảy lên, hơi lùi về sau khiến Đình Nghi đạp vào không khí, rơi thẳng xuống!

Tiếng hò reo của đám phóng viên chỉ còn thưa thớt.

Mấy pha giao đấu sau đó cũng đều như thế.

Đình Nghi bắt đầu sốt ruột, trước mỗi lần cô ra chân, Bách Thảođều cảm giác được, có phản ứng trước, hóa giải đòn tấn công của cô. Nhìn đôimắt tĩnh lặng của Bách Thảo, Đình Nghi thoáng giật mình, nghĩ đến những lời bàntán của các đệ tử Tùng Bách mà cô có lần nghe được, Bách Thảo đang luyện cái gìđó, hình như là khả năng “quan sát khởi thế của đối thủ”.

Lẽ nào…

Bách Thảo đã luyện thành công?

“Từ lúc nào cô trở nên nhát gan như vậy?” Lại một lần tấn công vôhiệu, nhìn chằm chằm Bách Thảo, Đình Nghi nói: “Tôi còn nhớ trước đây, khiluyện tập, cô như ngựa non háu đá, không sợ trời không sợ đất, thục mạng tấncông rất khí thế, sao bây giờ bó chân bó tay như thế?”.

https://thuviensach.vn

“Cô!”

Đương nhiên nhận ra hàm ý châm biếm trong lời nói đó, Bách Thảonắm chặt tay.

“Tiếp tục!”

Hình như không nghe thấy lời Đình Nghi, Thẩm Ninh ra lệnh.

Giữa sàn đấu, Đình Nghi và Bách Thảo lại bắt đầu thế thủ, hai bênnhìn nhau chằm chằm, đảo chân theo tiết tấu của mình. Nét mặt Bách Thảo tư lự, khóe mép Đình Nghi lại ẩn hiện nụ cười như có như không, có lúc cố ý hét mộttiếng, có lúc làm động tác tấn công giả, có lúc cố ý lùi sau một bước, kéo giãncự ly như đùa giỡn Bách Thảo.

Bách Thảo cố nén ngọn lửa phẫn nộ trong lòng, tuân thủ lời khuyêncủa Nhược Bạch, không khinh xuất tấn công.

Chỉ có điều, cô cũng rút kinh nghiệm bài học khi thi đấu trong võquán ba năm trước, thỉnh thoảng cũng giả bộ tấn công để không đến nỗi bị phạtđiểm.

Hiệp hai buồn tẻ lại kết thúc.

Tỷ số vẫn là 0: 0.

Các phóng viên rất không thõa mãn.

"Đình Nghi, chuyện gì thế? Sao lại đánh buồn tẻ như vậy, cóphải như lời đồn, cô đã lâu không tập luyện nên thụt lùi rồi sao?"

"Tình trạng như vậy, cô thực sự tin tưởng có thể lọt vào tứkết cuộc thi tranh Cup thế giới năm nay ư?"

Bị đám phóng viên tấn công, Đình Nghi cười gượngtrả lời:

https://thuviensach.vn

"Đối thủ khác nhau, sách lược tác chiến cũng khác, điều quantrọng trong thi đấu là cuối cùng ai giành thắng lợi chứ không phải điểm sốnhiều hay ít."

"Ha ha, Đình Nghi, chúng tôi tin vào năng lực của cô", một phóng viên có tuổi dàn hòa, "Có điều, cô cũng nên giúp chúng tôi, chúng tôi cần một cảnh đấu đẹp mắt. Hiệp thứ ba phải cố lên nhé!".

"Vâng, xin cứ yên tâm."

Đình Nghi điều chỉnh lại thở, nở một nụ cười ngọt lịm.

"Đến bây giờ vẫn là hòa..." Mai Linh không thể hiểu nổi, nói với Thân Ba bên cạnh đang cắm cúi ghi chép vào cuốn sổ tay. "Tại saokết thúc hiệp hai, tỷ số vẫn là 0: 0?"

Thân Ba đẩy chiếc kính trên sống mũi, nói vẻ đắn đo: "Có lẽsau Lần giao đấu tuần trước, Đình Nghĩ đã cảnh giác, không dám tấn công quámạnh dạn".

"Ý anh là... Đình Nghi sợ Bách Thảo?", Mai Linh kinhngạc, "Sao có thể như vậy!".

"Không hẳn là sợ", Diệc Phong xen vào, "Tôi lạithấy rất ngạc nhiên, Bách Thảo hầu như có thế nhìn ra ý đồ củaĐình Nghi, luôncó chuẩn bị, đối phó trước khi Đình Nghi ra đòn".

"Tôi cũng cảm thấy, Bách Thảo có sự tiến bộ rất lớn. Trướcđây, khi Bách Thảo chưa chính thức giao đấu với Đình Nghi còn chưa cảm thấy, bây giờ...", Khấu Chấn đắn đo, "... tôi lại cảm thấy hai người bọn họthực lực tương đương".

"Anh nói đùa gì vậy!", Mai Linh lại kinh ngạc đầy vẻ bứcxúc, "Đình Nghi là nữ tuyển thủ Taekwondo xuất sắc nhất nước, Lại là vôđịch toàn

https://thuviensach.vn

quốc, tham gia nhiều giải đấu quốc tế, Bách Thảo luôn thảm bại dướitay cô ấy, sao có thể nói thực lực tương đương",

"Đó là vì rất nhiều cuộc thi đấu không cho Bách Thảo thamgia", Quang Nhã trầm ngâm nói, "Chị quên rồi sao, bắt đầu từ nămngoái, lần nào dự thi, Bách Thảo cũng đều chiến thắng tuyệt đối, chỉ có điều, đẳng cấp hơi thấp mà thôi. Nếu có cơ hội, nhất định Bách Thảo không thua kémai. Thực ra mỗi giải đấu lớn đều cử Đình Nghi tham gia, tôi cảm thấy hơi khôngcông bằng...".

"Có gì mà không công bằng, Đình Nghi mạnh nhất, đương nhiêncử Đình Nghi tham gia!" Mai Linh luôn là người bảo vệ trung thành nhất củaĐình Nghi.

"Mạnh nhất? Chưa biết chừng hôm nay Đình Nghi thua Bách Thảocùng nên." Quang Nhã nhìn Bách Thảo lúc này đã đến ngồi bên Nhược Bạch.

"Hừ", Mai Linh cười nhạt, "Cô đùa gì vậy, nếu ĐìnhNghi thua Bách Thảo thì tôi đi đầu xuống đất! Cô tưởng Đình Nghi có thể trởthành nữ tướng Teakwondo trongnước, sẽ chỉ có chút bản lĩnh đó sao? Cứ coi BáchThảo có thểnhìn ra ý đồ tấn công của Đình Nghi thì cô ấy cũng sẽ có cách khác. Lâm Phong, chị thấy đúng không?".

"Ờ!", Lâm Phong gật đầu, "Bất luận về kinh nghiệmthi đấu hay về kỹ thuật, Bách Thảo đều không bằng Đình Nghi".

"Tôi cùng cảm thấy Đình Nghi vẫn sẽ thắng", Khấu Chấnphụ họa.

"Nếu bản lĩnh của Bách Thảo chỉ là có thể nhìn ra khởi thếcủa Đình Nghi mà không biết tấn công thì cùng lắm cũng chỉ hòa, không thể chiếnthắng", Thân Ba trầm tư, nói.

Phía bên này, Hiểu Huỳnh đang xoa bóp vai cho Bách Thảo cũng thấyấm ức.

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch sư huynh đã cảnh cáo cô, không được hô to làm ảnh hưởngtinh thần của Bách Thảo. Trời ạ, Bách Thảo kiên trì được hai hiệp không để ĐìnhNghi ghi điểm, một việc đáng xúc động như thế mà lại không cho hò reo hoanhô...

Thật đáng ngờ, Nhược Bạch sư huynh có thế là động vật máu lạnhcũng nên!

"Thắng thua là ở hiệp cuối, em tập luyện đã lâu nên có niềmtin vào bản thân", Nhược Bạch nói vẻ điếm tĩnh.

"Vâng!"

Bách Thảo gật đầu, cầm chiếc khăn bông Nhược Bạch đưa lau mồ hôitrên mặt.

"Hiệp thứ ba bắt đầu!"

Cùng với hiệu lệnh của Thẩm Ninh, các phóng viên có mặt, ngay cảnhững người không mấy hiểu biết về Teakwondo cũng cảm thấy một sự thay đổi khácbẳn so với hai hiệp đầu! Nếu nói hai hiệp đầu, cô gái đang giao đấu với ĐìnhNghi như một con hươu trầm tĩnh thì bây giờ, cô ta đột nhiên bùng cháy!

Giống như con hươu phi nước đại.

Trong ánh mắt cô ta như có ngọn lửa vừa đốt lên, dường như mỗi dâythần kinh đều ở trạng thái nhạy bén, sung mãn chuẩn bị tác chiến, dường như ánhsáng trong mắt cô ta có thể đốt cháy tất cả!

Đình Nghi đương nhiên cũng cảm thấy sự thay đổi của Bách Thảo.

Quả nhiên, bất luận hai hiệp trước Bách Thảo duy trì trạng tháibình tĩnh thế nào, khao khát chiến thắng trận này của Bách Thảo vẫn mạnh mẽ

https://thuviensach.vn

hơnbản thân cô. Trong lòng có nỗi khát khao thì không thể thật sự bình tĩnh nhưvậy. Ánh mắt Đình Nghi tối lại Bách Thảo đã bắt đầu nôn nóng muốn chiến thắng, đương nhiên cô có thế lợi dụng một chút.

“Hây!”

Ý nghĩ vừa lóe lên, Đình Nghi lập tức phi chân nhằm thẳng vào ngựcBách Thảo đá tới. Bách Thảo lập tức nghiêng người tránh được, tiếp ngay sau, thuận thế nghiêng người, vọt lên cao, hét một tiếng:

"Hây!"

Giống như một cảnh phim quay chậm, dòng khí quyển cuộn thành đámxoáy!

Đình Nghi định thần nhìn về phía bàn chân đá từ trên không củaBách Thảo.

Xoáy người đá song phi!

Đây là chiêu sở trường của Bách Thảo.

Cho nên cũng đã nằm trong dự đoán của cô!

Chính vào tích tắc Bách Thảo ra chân, Đình Nghi cũng phi thân vềsau, một bước, hai bước, giãn khoảng cách đủ để Bách Thảo thực hiện cú đá songphi, toàn thân tràn đầy sức lực, chân phải chuyển tư thế chuẩn bị sẵn sàng phảncông, chỉ chờ cú ra chân thứ hai của Bách Thảo đá vào không khí, rơi từtrên không xuống, cú tạt ngang tràn đầy sức mạnh của cô sẽ…

"Hây!"

Toàn bộ sức mạnh của cơ thể dường như bộc phát, Đình Nghi hét mộttiếng, eo phải hơi nhúc nhích, chân phải như luồng sét...

https://thuviensach.vn

"Ôi, hình như Đình Nghi...", Mai Linh kinh ngạc nói nhỏ.

"Không sai."

Trong khoảnh khắc thân hình hai cô gái giao nhau, Thân Ba giơ ngóntay đẩy chiếc kính trên sống mũi. Đình Nghi vẫn là Đình Nghi, rốt cuộc vẫn làbản lĩnh của cao thủ! Mặc dù hai hiệp trước có hơi bị động, nhưng cô ấy sẽthuận thế tiến lên mấy bước. Đương nhiên, Bách Thảo sẽ ra đòn phản kích songphi, vậy là cô ấy chỉ cần thực hiện song phi phản kích, là có thể ôm cây đợithỏ, mai phục sẵn, cho Bách Thảo một bài học chí mạng.

Taekwondo không chỉ dựa vào phán đoán kỹ thuật.

Mà cao hơn thế, đó là trí tuệ.

Bách Thảo thua rồi.

Trong chớp mắt, cảnh quay chậm bị chia cắt thành từng ô, từng ô, dòng không khí như bị đóng băng.

Khoảnh khắc Bách Thảo xoáy người vọt lên cao...

Khi Đình Nghi vận hết sức lực, khống chế toàn thân, thu lại cú đáthẳng, với tốc độ chớp nhoáng không thể tưởng tượng lùi sau hai bước, chuyểnhoán thành phản kích đá ngang.

Đình Hạo bỗng kinh ngạc, nín thở nhìn bóng người Bách Thảo đangvọt lên.

Độ cao cú xoáy không khí vọt lên đó...

"Phập!"

Chân thứ nhất của cú đá song phi...

https://thuviensach.vn

Rơi vào không khí!

"Phập!"

Chân thứ hai của cú đá song phi…

Rơi vào không khí!

Lúc đó, mọi người bao gồm cả đám phóng viên đều nhìn ra chiếnthuật của Đình Nghi, trong bầu không khí cuộn xoáy trên cao... "Phù! Phù!" hai tiếng, hai chân của cô gái vận võ phục cũ đó hoàn toàn bị hụt, rơi vào không khí, tưởng chừng sắp rơi xuống trong nháy mắt... vừa vặn rơi vàophạm vi cú đá tạt ngang của Đình Nghi.

"Quá siêu!"

"Đẹp quá!"

"Cố lên!"

Các phóng viên xúc động hét lên, máy ảnh trong tay chớp lia lịakhiến khoảng không trên sàn đấu trở thành một biển ánh sáng trắng, lóamắt!

"Phập!"

Đình Nghi hét lên một tiếng, chân phải đưa ra, sẵn sàng tiếp đónBách Thảo từ trên không rơi xuống.

"Tách!"

Một tiếng nổ lớn bùng phát trong phòng tập.

Đó là tiếng chân đá mạnh vào cơ thể, là tiếng đá đẩy sức mạnh, trúng vị trí, có thể hủy diệt đối thủ!

Trong phòng tập tràn ngập ánh mặt trời.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo...

Tung ra cú đá thứ ba!

……

…

“Huỵch!”

“Huỵch!”

Chân thứ ba vẫn chưa kịp đára, cô đã rơi xuống đệm, cả người tê dại.

Trong thời gian tập luyệnnày, cô luôn nổ lực làm theo yêu cầu của Nhược Bạch, nhưng hai chân sao có thểđá ra cú thứ ba, giữa cú thứ nhất, thứ hai và cú thứ ha, nhất định phải có thờigian tiếp đất chứ!

Bị ngã hết lần này đến lầnkhác.

Cả người thâm tím, buổi tốilên giường toàn thân cũng ê ẩm, đau nhức.

"Không thể làmđược."

Cô cố gắng quên cái đau thểxác, nghiến răng đứng dậy. Mặc dù rất không muốn để Nhược Bạch sư huynh thấtvọng, nhưng bất luận thế nào cô cũng không thể liên tục thực hiện ba cú đá trênkhông!

"Người khác không làmđược, nhưng em có thể! Chỉ cần vọt lên cao hơn nữa, tốc độ nhanh hơn nữa."

Nhược Bạch biết độ vọt caocủa cô, chắc chắn cao hơn nửa thước so với các cao thủ khác, đó là tố chất cơthể bẩm sinh của cô.

…

https://thuviensach.vn

"Thử cách nàyxem."

Buổi tối trong phòng tậpcủa Tùng Bách võ quán, Nhược Bạch dùng một chiếc thắt lưng da to, dài buộc chặteo Bách Thảo, sau đó anh đứng trên một cái bàn cao, cho cô một cái ngưỡng đểphấn đấu.

"Anh ngã thìsao?"

Bách Thảo căng thẳng nhìn anh, chỉ sợ khi mình đá hét sức anh sẽ bị ngã từ bàn xuống.

"Bắt đầu!", NhượcBạch lạnh lùng ra lệnh.

…

Đêm khuya dần, khuya dần.

Dần dần, cô đã tìm được cảmgiác và độ cao vọt lên, lần đầu tiên đá được ba cú liên tiếp!

Nhưng phải hai tiếng đồnghồ sau mới lập lại được cú đá dó.

Còn bây giờ, cuối cùng côđã có thể không cần bất kỳ sự giúp đỡ nào từ bên ngoài, hoàn toàn dựa vào sứcmạnh của mình để thực hiện liền ba cú đá trên không!

……

"Phập!!!"

Tiếng chân đó bùng nổ như sét đánh!

Chuyện gì thế này?

Tất cả những người chứng kiến đều kinh ngạc, sững sờ.

https://thuviensach.vn

Các phóng viên ngớ người, miệng há hốc, các đệ tử khác tưởng mìnhhoa mắt... Bách Thảo lại có thể dùng đòn song phi, đá liền ba cú!

Sao có thể!

Đình Nghi không tin ở mắt mình, trừng trừng nhìn Bách Thảo lẽ raphải rơi từ trên không xuống, nhưng lại có thể đá ra cú thứ ba một cách khôngthể tưởng tượng nổi, cú đá trời giáng trúng ngực cô! Bỗng như có một sức mạnhcực lớn từ ngực đi vào, đầu tiên là tê buốt, sau đó như sóng thần, sức mạnh đóbùng nổ trong cơ thể cô!

"Xoạch! Xoạch! Xoạch!"

Đình Nghi loạng choạng lùi mấy bước, cố sức lấy lại thăng bằng, nhưng cảm giác đau nhói từ lồng ngực vẫn khiến cô ngơ ngẩn ngã phịch xuốngđệm.

Khắp phòng tĩnh lặng.

Không một tiếng động

"Bách Thảo được một điểm."

Thẩm Ninh che giấu nỗi kinh ngạc trong đáy mắt tuyên bố.

"Ôi!"

Hiểu Huỳnh không thể nén nổi niềm vui, nhưng lập tức nhớ ra, trongcùng một đội, lại quá bộc lộ niêm vui vì thành tích của một bên, có vẻ khôngphù hợp lắm nên vội vàng bịp miệng. Cô ngó trước ngó sau, nhìn thấy ngoài DiệcPhong, Quang Nhã cũng vui mừng như mình, Mai Linh, Lâm Phong, Thân Ba, KhấuChấn, Thạch Tông tất cà đều hết sức kinh ngạc.

Sơ Nguyên sư huynh và Đình Hạo tiền bối ngồi hơi xa một chút nênkhông nhìn rõ biểu cảm.

https://thuviensach.vn

Ha ha ha...

Bây giờ, tất cả bọn họ đều chứng kiến thực lực của Bách Thảo rồi!

Sẽ công nhận Bách Thảo của mình quá siêu!

"Có thể tiếp tục được không?"

Thẩm Ninh hỏi Đình Nghi ngồi trên đệm rất lâu chưa thể đứng dậy.

"Được ạ!"

Đình Nghi nén đau, từ từ đứng đậy.

Cuộc giao đấu sau đó, Đình Nghi không sao cứu vãn được cục diệnxấu, rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Khi cự ly giữa cô và Bách Thảo quá gần, Bách Thảo sử dụng chiêuxoáy người vọt lên đá liền ba cú. Tốc độ lùi về sau của cô không nhanh bằng tốcđộ ra chân của Bách Thảo nên hơi sơ suất là bị Bách Thảo ghi điểm! Còn nếu côduy trì cự ly xa hơn một chút, Bách Thảo lại bình tĩnh, không nôn nóng tấncông.

"Hiệp ba kết thúc."

Huấn luyện viên Thẩm Ninh nhìn đồng hồ, tuyên bố:

"Trận đấu luyện tập kết thúc với tỷ số 2: 0, Bách Thảothắng"

Thắng rồi!

Thắng rồi!

Sau khi cố gắng giữ bình tĩnh cúi chào Đình Nghi và huấn luyệnviên Thẩm, Bách Thảo không thể kìm được sự xúc động trong lòng, vụt lao

https://thuviensach.vn

khỏisàn đấu, chạy đến trước mặt Nhược Bạch, mặt đỏ bừng, nhìn anh lắp bắp:

"Em… em thắng rồi."

"Ờ!", Nhược Bạch gật đầu, vẻ lạnh nhạt. "Em thắngrồi!"

Như trong giấc mơ, mắt long lanh nhìn anh, cô không thể kìm nén, nhắc lại lần nữa.

Giọng Nhược Bạch xem ra rất thản nhiên, không hề xao động, nhưngBách Thảo lại bật cười một cách ngốc nghếch.

Bởi vì cô vừa nhìn thấy nụ cười thấp thoáng trong đáy mắt anh.

Tốt quá, cuối cùng cô đã đánh bại Đình Nghi. Không phải cô mãi mãithua kém Đình Nghi, chỉ cần nỗ lực có lẽ có thể làm tốt hơn!

Nhưng cô biết.

Hôm nay, cô có thể đánh bại Đình Nghi là nhờ Nhược Bạch sư huynhđã bỏ bao nhiêu công sức dạy dỗ. Đế cô có thể đá thêm cú thứ ba đó trên không, bàn tay Nhược Bạch sư huynh đã bị thắt lưng da xiết đến nứt nẻ.

Cô thích Taekwondo.

Không chỉ do chính Teakwondo, mà còn bởi có bao nhiêu người gửigắm giấc mơ đối với Teakwondo, có sư phụ, Nhược Bạch sư huynh, Hiểu Huỳnh, lạicòn các đệ tử của Tùng Bách võ quán!

Cô biết, cô có thế vì họ mà dốc toàn bộ sức lực!

"Bách Thảo! Bách Thảo..."

https://thuviensach.vn

Lao đến ôm chặt Bách Thảo, Hiểu Huỳnh muốn cười thật to, hoanhô thật lớn Trời ơi, cuối cùng Bách Thảo đã chiến thắng Đình Nghi! Nhưngtrong lúc ôm Bách Thảo, sống mũi Hiểu Huỳnh lại cay cay rối bật khóc, nứcnỡ nói không ra tiếng

"... Bách Thảo... Bách Thảo..."

"Thôi được rồi, cô làm bẩn áo Bách Thảo kìa, Bách Thảo chỉ cómỗi bộ võ phục này thôi đấy." Lôi Hiểu Huỳnh đang khóc ròng khỏi BáchThảo, Diệc Phong uể oải nói: "Bách Thảo, chúc mừng cô. Nhược Bạch, cũngchúc mừng cậu đã không uổng phí công sức".

Lúc đó các đệ tử khác cũng ùa đến.

"Lợi hại quá, có thế đá cú thứ ba trên không, Bách Thảo, trước đây coi thường em rồi", Lâm Phong tán thưởng.

"Sức bật của cô thật đáng nể." Mặc đù hết sức kinh ngạcvì Đình Nghi bị thua, cũng hơi buồn! một chút, nhưng Mai Linh không thể khôngthừa nhận, không phải ai trải qua huấn luyện đều có thể làm được như Bách Thảo, nhất định phải có tố chất cơ thể siêu mạnh mới làm được.

"Lần sau khi cô đá liền ba cú trên không, có thể cho tôi ởbên xem để ghi chép lại được không?", Thân Ba hỏi.

"Ha ha, toi đề nghị thế này, do Bách Thảo thực hiện được liêntiếp ba cú đá trên không, vậy từ nay nên gọi là "Bách Thảo tam liên đả" đượckhông!", ngừng khóc một cách bất ngờ, Hiểu Huỳnh vui vẻ đề nghị.

"Không hay lắm!", Quang Nhã lắc đầu.

"Vậy thế nào mới hay?", Hiểu Huỳnh lườm Quang Nhã.

https://thuviensach.vn

Quang Nhã nghĩ một lát rồi nói: "Bách Thảo phi đả? Toàn phongBách Thảo liên hoàn đả?".

"Toàn phong Bách Tháo liên hoàn đả! Hay lắm, hay lắm! rất khíthế! Cũng rất thuận miệng."

Hiểu Huỳnh mặt mày hớn hở, cười lớn, các đệ từ khác cũng cảm thấycái tên rất hay, sau đó lại bắt đầu bàn luận sôi nổi bí quyết thực hiện"Toàn phong Bách Thảo liên hoàn đả".

Thực ra, không phải do Bách Thảo chiến thắng nên mọi người đều đếnnói chuyện với cô, mà do đám phóng viên và các loại máy quay đã vây chặt ĐìnhNghi, hoàn toàn không thể chen vào bên trong. Đình Hạo, huấn luyện viên Thẩm, ngay cả Sơ nguyên cũng bị kẹt trong đó.

Trong vòng vây đó.

Ánh đèn flash liên tục lóe sáng. Thấp thoáng có thể nghe thấy cáccâu hỏi tới tấp của đám phóng viên, nhưng câu hỏi và câu trả lời cụ thể củangười bên trong như thế nào, Bách Thảo và các đệ tử đứng ngoài đều không ngherõ.

Sau mười mấy phút, cuối cùng các phóng viên tản ra.

Đình Nghi vẫn tươi tỉnh nói cười với các phóng viên và huấn luyệnviên Thẩm, sau đó cùng mấy người nữa đi về phía cửa phòng tập. Các đệ tử đangvây quanh Bách Thảo định chạy đến an ủi, động viên Đình Nghi vừa thua cuộc, nhưng thấy cô vẫn cười rất tươi, dường như không quan tâm đến kết quả cuộc giaođấu vừa rồi nên mọi người đành nhìn nhau, do dự dừng bước.

Lúc đó, Đình Nghi đã nhìn thấy bọn họ.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt dừng lại mấy giấy trên người Bách Tháo, Đình Nghi nói gìđó với các phóng viên bên cạnh, sau đó đi về phía Bách Thảo. Các phóng viên vẫnờ chỗ cũ nói chuyện với Đình Hạo và huấn luyện viên Thẩm, cũng có phóng viên đitheo Đình Nghi.

Từng bước, từng bước.

Đình Nghi đi đến trước mặt Bách Thảo. Dường như không nghe thấycâu chào và lời động viên của Mai Linh và mấy đồng đội, cô đi thẳng đến trướcmặt Bách Thảo nói:

“Cái gọi là ‘Toàn phong Bách Thảo liên hoàn đả’ chính là vũ khí bímật để cô dám thách đấu với tôi?”

Bách Thảo ngớ người.

Không hiểu vì sao ở khoảng cách xa như vậy Đình Nghi vẫn nghe đượcnhững câu bông đùa của mọi người

Cô lắc đầu.

"Không phải, sau khi thách đấu với chị, tôi mới luyệnđược."

Khóe mép Đình Nghi cứng lại một lát, vẫn giữ bình tĩnh, mỉm cười:"Không phải nói dối, nếu không có sẵn chiêu đó, làm sao cô dám thách đấutôi".

"Tôi không nói dối..."

Bách Thảo đang định giải thích, nhưng Đình Nghi đã ngắt lời:

"Chắc là khó khăn lắm mới luyện được chiêu đó, nhưng mãi đếnhiệp ba mới dám đem ra sử dụng, cô sợ tôi đến thế sao? Sợ rằng nếu hiệp một đãđưa ra, sẽ bị tôi tìm cách phá giải, cô sẽ vẫn thua thảm hại, đúng

https://thuviensach.vn

không?"Ánh mắt Đình Nghi đầy giễu cợt. ""Nếu cô đã tiến bộ, biết cách chơi những ngónđó.. "

"Chị..."

Bách Thảo kinh ngạc, bất chợt không biết nói sao, ĐìnhNghi cũngkhông cho cô cơ hội nói.

"Chỉ có người vừa nắm vững kỷ thuật vừa có trí tuệ, mới có thểtrở thành nữ hoàng Taekwondo thực sự. Cô còn rất nhiều thứ cần phải học, với côhiện nay, một thắng lơi may mắn không phải là điều tốt, nó sẽ làm cô mờ mắtkhiến cô không nhìn rõ thực lực của mình."

"Rõ ràng Bách Thảo dựa vào thực lực thắng trận này, chẳng cógì là may mắn hết!", Hiểu Huỳnh nhịn không được phản bác, "Hơn nữa, việc Bách Thảo đưa ra lối đánh đó từ hiệp mấy thì đấy là quyền của cô ấy, chịđã thua là thua!".

Đình Nghi liếc Hiểu Huỳnh, lại nhìn Bách Thảo, mỉm cười:

"Xin lỗi, có lẽ tôi đã nói nhiều, chỉ có điều những lời đó làsự nhắc nhở chân tình của tôi, hy vọng cô không để ý."

***

Tức quá! Tức quá đi!"

Bách Thảo đã thắng Đình Nghi với tỷ số 2: 0, rành rành là chuyệnđáng mừng! Nhưng những lời nói của Đình Nghi khiến Hiểu Huỳnh khó chịu như ănphải ruồi, đột nhiên không nén được bực bội, quay đâu lườm Bách Thảo:

"Chị ta nói như vậy sao cậu không phản bác!"

https://thuviensach.vn

Trên con đường nhỏ trở về Tùng Bách võ quán, chỉ có Hiểu Huỳnh vàBách Thảo. Do chiến thắng trận đấu với Đình Nghi, Nhược Bạch đặc biệt cho phépBách Thảo không cần tăng cường tập luyện, cho cô và Hiểu Huỳnh trở về võ quánsau khi dọn dẹp, còn mình đến công ty dịch thuật lấy tài liệu Pháp văn đem vềdịch, không đi cùng hai người.

"Phán bác cái gì?"

Bách Tháo vai khoác cặp sách của mình, tay xách cặp của HiểuHuỳnh.

Chị ta nói đến hiệp ba cậu mới mới sử dụng cú tam đả liên hoàn đólà có ý đồ!", Hiểu Huỳnh vẫn chưa hết tức.

"... Thực ra, chị ta nói không sai. Nếu ngay từ đầu mình đãra chiêu đó, chị ta có thể nhanh chóng quen hoặc điều chỉnh tốc độ lùi, tránhđược tam hoàn đả. Chính là do hiệp thứ ba mới sử dụng nên chị ta mới nhất thờikhông thể thích nghi được, mới thua như vậy."

"Ấy, nói vậy là hai hiệp đầu cậu cố tình không chủ động tấncông?"

"Ừ, hai hiệp đầu chỉ phòng thủ không tấn công, tỷ số vẫn duytrì khiến Đình Nghi sốt ruột nên hiệp ba mình vừa tấn công là chị ấy nôn nóngphản kích, mình mới dễ ra đòn."

"Chà, đây là sách lược tự cậu nghĩ ra hả?"

Bách Thảo lắc đầu:

"Không! Là Nhược Bạch sư huynh."

"Ha ha, mình đã bảo mà, với tính cách của cậu, có thể bìnhtĩnh duy trì cục diện như vậy, dù Đình Nghi khiêu khích, dẫn dụ thế nào cậu cũngkhông ra tay, chắc chắn là có nguyên do!", Hiểu Huỳnh cười, dùng khuỷu tayhuých cô.

https://thuviensach.vn

"Nhược Bạch sư huynh tốt với cậu như vậy chúng tỏ cậu với anhấy có quan hệ đặc biệt, cậu còn không chịu thừa nhận hả."

"Không có! Bách Thảo xấu hổ đỏ mặt.

"Cậu lừa nổi ai! Ngoài lúc đi học, cậu và Nhược Bạch hầu nhưlúc nào cũng ở bên nhau, nói không phải quan hệ đặc biệt, có quỷ mới tin!"

Bị Bách Thảo đuổi đánh, Hiểu Huỳnh cười khanh khách chạy thẳng vềvõ quán.

Ha ha, Bách Thảo xấu hổ rồi, đã vào trung học, có bạn trai đâuphải chuyện ghê gớm.

Ha ha ha.

Bất luận thế nào, Bách Thảo cũng đã chiến thắng Đình Nghi!

Trước mặt huấn luyện viên Thẩm, trước mặt các đệ tử, trước mặt SơNguyên sư huynh, à phải rồi, lại còn trước mặt cả chục phóng viên nữa!

Khi các tiểu đệ tử của Tùng Bách võ quán hào hứng tiếp tục bànluận về trận so tài thú vị giữa Bách Thảo và Đình Nghi diễn ra lúc chiều, đangkể đến đoạn Bách Thảo tung "toàn phong Bách Thảo liên hoàn đả" khiếncả phòng tập chấn động, khí thế trên sàn đấu như phong ba bão táp, máy ảnh củacác phóng viên chớp nháy liên hồi thì...

Hiểu Hỳnh kêu một tiêng chấn động Tùng bách võ quán:

"A, ti vi!"

Một cảnh có nhiều phóng viên chứng kiến đến thế, ống kính quaycảnh Bách Thảo và Đình Nghi giao đấu nhiêu như vậy, chương trình thời sự và báochí mới nhất chắc chắn sẽ có cảnh quay và ảnh chụp Bách Thảo! Ha ha ha, nhândân toàn quốc sẽ biết, Bách Thảo chiến thắng Đình Nghi, Bách

https://thuviensach.vn

Thảo mới là tuyểnthủ Taekwondo có triển vọng nhất, có tưcách tham dự Cup Teakwondo thế giới. Bách Thảo cũng có quyền theo đuổi ước mơ đó!

Một chiếc ti vi màn hình rộng đặt ở sân võ quán.

Sau bữa cơm tối, hầu hết các tiểu đệ tử của Tùng Bách võ quán đềumang ghế ra giữ chỗ trước, chăm chú theo dõi màn hình. Theo phân tích của HiểuHuỳnh, tin của Đài Truyền hình Trung ương và báo chí sớm nhất cũng phải sángmai mới có, nhưng chiều nay còn có mấy phóng viên của đài truyền hình NgạnDương, nhất định sẽ đưa trong bản tin thời sự tối nay.

Gió đêm hiu hiu.

Sau chương trình thời sự của Đài Truyền hình Trung ương sẽ làchương trình thời sự buổi tối của Đài Ngạn Dương.

Diệc Phong, Tú Cầm, A Nhân, Bình Bình, Ngô Hải, Tú Đạt cùng một sốđại đệ tử cũng chạy đến, ngồi quây trước màn hình. Hiểu Huỳnh vất vả lắm mớikéo được Bách Thảo từ phòng tập ra, đáng tiếc cô không có gan chạy đi kéo NhượcBạch sư huynh đến xem.

"... Chương trình thời sự tối nay gồm những tin chínhsau đây. Ủy ban thường vụ nhân dân..." Trong ti vi là giọng nói quen thuộc của biêntập viên chương trình thời sự Ngạn Dương, giọng lưu loát rõ ràng: "... Còn đếnthâm trung tâm huấn luyện Taekwondo, theo dõi tình hình di chuẩn bị cho CupTeakwondo thế giới…".

Quả nhiên có!

Các đệ tử Tùng Bách vui mừng hẳn lên!

Hiểu Huỳnh phấn khởi đẩy Bách Thảo lên ghế trên ngay sát ti vi. ANhân lập tức chạy như bay về phòng lấy máy quay CD cỡ nhỏ để ghi lại thời khắclịch sử này!

https://thuviensach.vn

Mặc dù năm ngoái, dưới sự dẫn dắt của Bách Thảo, Tùng Bách võ quándã trở thành nhà vô địch trong cuộc thi đấu hằng năm giữa các võ quán. Chức vôđịch năm ngoái đạt được vì không có Đình Hạo, Đình Nghi tham chiến nên ít nhiềuhọ cũng cảm thấy đáng tiếc.

Nhưng hôm nay...

Bách Thảo đã chiến thắng Đình Nghi!

Tiếng lá cây rì rào trong gió đêm hè.

"Cup Taekwondo thế giới sắp khai mạc, tình hình chuẩn bị thếnào? Sau đây là tin do phóng viên đài chúng tôi vừa gửi về..." Giọng nữdẫn chương trình từ ti vi truyền ra, vang vọng trong bầu trời yên tĩnh trên sânvõ quán.

Các đệ tử nín thở.

Hiểu Huỳnh cũng ngồi xuống, các ngón tay căng thẳng bấu chặt cánhtay Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Trên màn hình ti vi, sau quang cảnh bên ngoài cơ sởhuấn luyệnTaekwondo quét vôi trắng tráng lệ là cảnh Đình Nghi trong chiếc váy liền bó sátmàu tím lộ vai, mỉm cười nhã nhặn trước micro của phóng viên.

"Tôi đã chính thức bắt đầu tiến hành tập luyện có hệ thống, hiện nay tình hình phục hồi rất nhanh."

Hiểu Huỳnh ngồi trước màn hình càu mày.

Lại chuyển cảnh, Đình Nghi đã thay võ phục trắng muốt, tóc buộccao vểnh đuôi ngựa, trông vừa thanh thoát vừa xinh đẹp, thực hiện các động táctập luyện cơ bản.

Tiếng thuyết minh bên ngoài:

"Hiện nay, Phương Đình Nghi tạm thời dừng phần lớn các hoạtđộng xã hội, nghe nói cũng từ chối các hợp đồng quảng cáo, tập trung tập luyệnchuẩn bị cho giải đấu Taekwondo thế giới. Huấn luyện viên Taekwondo nổi tiếngThẩm Ninh cho biết Phương Đình Nghi phục hồi rất tốt, cô rất tin tưởng ngôi saonày sẽ có những thành tích mang tính đột phá trong giải Taekwondo thế giới lầnnày."

Cảnh lại chuyển.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo xuất hiện trên màn hình!

Các tiểu đệ tử không nén nổi vui mừng hò reo!

Tuy nhiên, chỉ lướt qua vài giây khuôn mặt nhìn nghiêng của BáchThảo, thậm chí chỉ là bóng lưng, chỉ có thể nhìn thấy bộ võ phục ngả màu, máitóc ngắn, rất ngắn của cô, ngay một cảnh trực diện cũng không có.

"Hây!"

Trên màn hình, Đình Nghi đang tấn công thăm dò, Bách Thảo phòngthủ.

"Hây!"

Đình Nghi bay vọt rất cao, hướng vào Bách Thảo, đạp xuống!

"Hây!"

Khi Bách Thảo tung ra "toàn phong Bách Thảo liên hoànđả"... Đình Nghi hét to, chân phải tung một cú tạt ngang….

Sau đó.

Không có gì hết.

Không có cú đá thứ ba của Bách Thảo, không có cảnh Đình Nghi bị đátrúng ngực mạnh như trời giáng, loạng choạng mấy bước, ngồi xụp xuống đệm. Cũngkhông có cảnh Bách Thảo ghi điểm lần thứ hai, tất cả những cảnh xuất hiện trênmàn hình đều là hình ảnh Đình Nghi hào quang sáng chói, khi thế hiên ngang, phong thái ngời ngời.

“…”

Hiểu Huỳnh ngây người.

https://thuviensach.vn

Gió đêm lành lạnh, Hiểu Huỳnh ngơ ngẩn nhìn màn hình, miệng há to, bần thần, lắp bắp:

"... Sao... sao lại thế?"

Bách Thảo cũng ngơ ngẩn nhìn màn hình.

Trên màn hình là cảnh phóng viên cầm micro đứng trước trung tâmhuấn luyện.

"... Đình Nghi, trong trận đấu luyện vừa rồi, có thể thấyphong độ của cô rất tốt, cô có tin tưởng vào giải Cup thế giới sắp khaimạc không?"

"Có."

Đình Nghi vẫn mặc võ phục, dáng nhẹ nhàng, thanh thoát.

"Cô cảm thấy mình có thể giành được thứ hạng nào?"

"Hiện nay có thể đảm bảo lọt vào tứ kết, sau đó cố gắng giànhthành tích tốt hơn."

"Cố lên! Chúng tôi tin rằng cô nhất định có thế làmđược!"

"Cảm ơn!"

Đình Nghi khiêm tốn mỉm cười.

"Sao lại có thể như vậy chứ?"

Hiểu Huỳnh đứng phắt dậy, chỉ ti vi, tức giận hét lên:

"Quá vô lý! Rõ ràng Bách Thảo chiến thắng! Rõ ràng tiếp ngaysau đấy là cú ra chân thứ ba của Bách Thảo, tại sao lại cắt cảnh đó! Lại cònnói phong độ thi đấu tập luyện vô cùng tốt cứ coi như họ không có mắt, không

https://thuviensach.vn

nhìnra ai thắng, nhưng lẽ nào cũng không có tai, không nghe thấy huấn luyện viênThẩm tuyên bố ai là ngươi chiến thắng?"

Hiểu Huỳnh tức nghẹn giọng.

"Tức chết được? Sao lại có thể như vây? Sao có thể nhưvậy?! Quá bất công... tức chết được!!!"

Các tiểu đệ tử của Tùng Bách võ quán ngơ ngẩn nhìn ti vi đã hếtchương trình thời sự, lại nhìn Hiểu Huỳnh tức đến phát khóc, một số nữ đệ tửcòn ít tuổi không nén nổi, cũng khóc theo. Diệc Phong thở dài, sau khi giảithích mấy câu với Tú Cầm lúc đó cũng ngơ ngẩn không hiểu chuyện gì đã xảy ra, anh đi đến vỗ vai Hiểu Huỳnh:

"Thôi, thôi, đừng khóc nửa. Nhìn xem, Bách Thảo có khóc đâu, đừng làm cô ấy buồn."

Bóng cây rung rinh. Trăng lưỡi liềm.

Bách Thảo vẫn ngồi ngây trước màn hình ti vi.

Cô không khóc.

Chỉ là hai vai cứng đơ, co lại.

"Tạch!"

Ti vi bị ai đó tắt.

Không biết Nhược Bạch đã đến từ lúc nào. Nhìn Bách Thảo đang ngồingây, cứng đờ, anh nói với các đệ tử xung quanh:

"Về cả đi."

https://thuviensach.vn

Diệc Phong cũng giục các đệ tử, ai phải học thì học, phải tập thìtập, rồi kéo Hiểu Huỳnh đang bất bình, tủi thân đi chỗ khác. Lát sau, trên sânvõ quán chỉ còn lại Nhược Bach và Bách Thảo.

"Đây chính là khoảng cách giữa em và Đình Nghi."

Gió đêm thổi qua, trong giọng nói của Nhược Bạch cũng có hơi lạnh.

"Chỉ dựa vào một lần chiến thắng, không thể ảnh hưởng đến địavị của Đình Nghi. Em nhất định phải không ngừng cố gắng, dùng chiến thắng saunày khiến tất cả mọi người không thể xem thường mình được."

* * *

Ánh trăng như nước.

Trải trên Hiền Võ võ quán.

Đình Nghi quỳ trên chiếc chiếu màu nâu nhạt không dám nhìn ông giàtóc bạc trắng như tuyết trước mặt. Ông ngồi xếp bằng, vẻ mặt đăm chiêu, lạnhlùng, chăm chú xem băng ghi cuộc đấu luyện ban chiều, không bỏ qua một chi tiếtnào của trận đấu, thỉnh thoảng lại yêu cầu tua lại một cảnh nào đó để xemlại.

Đến cảnh Bách Thảo liên tiếp đá liền ba cú trên không.

Hàng lông mày bạc trắng của ông động đậy.

Nhìn Đình Nghi sau khi mất một điểm, lại mất tiếp điểm nữa, ônggià phẫn nộ hừ một tiếng giơ bàn tay tát thẳng vào mặt Đình Nghi. Đình Nghi khôngdám tránh, mặt tái nhợt hứng trọn cái tát.

"Khốn kiếp!"

https://thuviensach.vn

Xem xong đoạn băng, mắt ông già bừng bừng nộ khí, trợn lên nhìnĐình Nghi đang đầu cúi gằm.

"Cháu tự xem đi, bây giờ cháu trở thành thế nào! Chỉ biết sonphấn, mua sắm quần áo đẹp, yêu đương quảng cáo, làm ngôi sao, tâm tư của cháukhông hề đặt lên Teakwondo chút nào! Cháu cũng dứt khoát từ bỏ Taekwondo nhưthằng anh cháu đi, hãy đi làm một thiên kim tiểu thư cho rồi!"

"Ông ngoại!" Đình Nghi hoảng hốt ngẩng đầu.

"Đừng gọi ta là ông ngoại, Hiền Võ võ quán không có người kếtục không biết tiến thủ như cháu!", ông già không nén nổi nộ khí.

" Ông ngoại, cháu biết mình sai rồi..." Đình Nghimắt tối sầm, tròng mắt đỏ hoe: "... Đúng là cháu đã lãng phí nhiều thờigian tập luyện, hôm nay thua trận này, cháu cũng rất buồn...".

"Ngay đấu luyện trong đội cũng thua, sao có thể tham gia Cupthế giới!" Thấy nước mắt Đình Nghi thi nhau rơi xuống, mặc dù còn rấtgiận, nhưng giọng nói ông đã dịu đi chút ít. "Lý Ân Tú của Hàn Quốc tậpluyện thế nào, cháu tập luyện thế nào? Ông thấy cháu không những không rút ngắnđược khoảng cách với Ân Tú, trái lại đã bị cô ta bỏ xa hàng trượng!"

Nước mắt Đình Nghi rơi càng mau.

Ông trừng mắt hồi lâu, bỗng thở dài, nói:

"Tháng trước đến Xương Hải võ quán, ông đã nhìn thấy Lý Ân Tú. Ôi chao, con bé tuổi trẻ măng, nhưng trí tuệ, phản ứng, túc pháp... tất cả hoàntoàn đã đạt trình độ đại sư."

Đình Nghi ủ rũ không nói.

https://thuviensach.vn

Ông đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn vầng trăng trên bầu trời caoxa xôi.

"Đình Nghi, từ khi anh trai cháu từ bỏ Teakwondo, ông ngoạigửi gắm mọi hy vọng vào cháu. Đó không chỉ là hy vọng của ông, còn là hy vọngcủa mẹ cháu, nếu mẹ cháu còn sống..."

Mắt Đình Nghi lại đỏ lên.

"Cup thế giới cố nhiên là chuyện lớn của giới Teakwondo, nhưng cuộc thi này là đại diện cho quốc gia phấn đấu mang lại vinh quang cho tổquốc. Ông ngoại hy vọng con có thể mang lại vinh quang đó cho tổ quốc."Bóng lưng ông già đơn côi, buồn thảm. "Năm xưa, không chờ được đến ngàyTaekwondo được đưa vào hạng mục thi đấu của Olympic, là tiếc nuối cả đời của mẹcon. Ông ngoại vốn đã tưởng A Hạo có thể làm được, nhưng nó lại quay lưng vớiTaekwondo."

"Anh trai chỉ là bất đắc dĩ..."

Đình Nghi không nén nổi, thanh minh cho anh trai, nhưng lại khôngbiết có nên nói cho ông biết nguyên do.

"Bất luận là nguyên cớ gì, từ bỏ Teakwondo là phản bội! Khôngchỉ phản bội Taekwondo, còn là phản bội mẹ các cháu!" Ông không muốn nghebất cứ lời giải thích nào.

"Bắt đầu từ bây giờ, trong hai tháng, cháu không được phéprời khỏi võ quán, tiến hành luyện tập cách ly, vứt hết những trò quảng cáo nhảmnhí ra khỏi đầu, cũng không được lén tìm gặp tiểu tử Sơ Nguyên!", ôngnghiêm giọng nói.

“…”

Đình Nghi nhìn ông vẻ cầu khẩn.

https://thuviensach.vn

"Có nghe không! Nếu không thì đừng có bước chân vào Hiền Võnữa!", ông cao giọng.

"... Vâng!" Đình Nghi bất lực lý nhí, suy nghĩ giây lát, lại nói thêm: "Nhưng ở chỗ huấn luyện viên Thẩm Ninh, nếu cháu đột nhiênkhông đến đó...".

"Ồng sẽ đích thân gọi điện cho A Ninh!"

"... Cháu..."

Đinh Nghi biết, huấn luyện viên Thẩm vô cùng kính trọng ông ngoại.

Huấn luyện viên Thẩm năm xưa là môn đệ của ông ngoại không chỉ họcđược túc pháp của ông, mà còn học được phương pháp huấn luyện Teakwondo mộtcách hệ thống. Trước đây, khi huấn luyện cho đội tuyến quốc gia, Thẩm Ninh cũngthường mời ông đến chỉ giáo cho các đệ tử.

"Còn nữa, con bé tên Thích Bách Thảo đó", ông trầm tưnói, "Cháu phải lưu ý, có thể nó sẽ là đối thủ mạnh nhất của cháu ở trongnước".

* * *

Ngày hôm sau, trên các báo và chương trình thời sự cũng đều giốngnhư bản tin tối của Ngạn Dương hôm trước, Tất cả đều đưa tin tình hình tậpluyện đầy triển vọng của Đình Nghi, cuộc thi Cup Taekwondo thế giới lần này, rất có thể cô sẽ đoạt thành tích mang tính đột phá.

Mọi hình ảnh xuất hiện cũng đều là cảnh Đình Nghi tấn công BáchThảo.

Tại trung tâm huấn luyện,

Không khí trong phòng giữ đồ đầy gượng gạo.

https://thuviensach.vn

Các đệ tử nhìn trước ngó sau rồi mới dám mở miệng, chỉ hỏi đếnnhũng chuyện không đâu vào đâu, tránh nói đến trận đấu hôm trước và bản tin tốiđó. Cùng trong một đội, dù bàn luận chuyện ủng hộ Đình Nghi hay thể hiện sự anủi Bách Thảo đều không thích hợp.

Hiểu Huỳnh cũng hiểu điều đó.

Cho nên, cô ủ rũ lấy cặp sách từ trong ngăn tủ, lặng lẽ đi trước, cũng không chờ Bách Thảo.

"Cho này."

Đợi mọi người đi hết, Quang Nhã mới bối rối đưa ra một món đồ. Bách Thảo đang mở ngăn kéo của mình, nghe tiếng nói bỗng ngẩng đầu, thấy mộtcái túi giấy, bên trọng đựng một đồ gì cưng cứng trong túi nilon.

"Cái gì vậy?"

Bách Thảo giơ tay nhận.

"Quả Trường Thọ, là... là cha cho cô." Quang Nhã có vẻkhông hào hứng, quẳng cái túi cho cô rồi chần chừ một lát, lại nói: "Ôngấy bảo tôi chuyển lời đến cô, chúc cô sinh nhật vui vẻ".

Mùi chocolate thơm sực mũi.

Lần trước, lúc cùng cha đi qua cửa hiệu bánh ngọt, các nhân viênnhà hàng mời họ nếm thử. Cô bóc lớp vỏ cứng, bên trong là lớp nhân dày, trôngrất giống quả bồ đào nhưng giòn hơn nhiều, lại thơm nức.

"Là người cha ở Toàn Thắng võ quán của cô, không phải là sưphụ ở Tùng Bách võ quán", Quang Nhã cau có bổ sung thêm một câu.

Thận trọng cầm cái túi, ngón tay Bách Thảo chạm vào quả TrườngThọ, không nỡ ăn. Quả Trường Thọ đắt như vậy, sao sư phụ lại mua nhiều thế.

https://thuviensach.vn

Thấy bộ dạng Bách Thảo như vậy, Quang Nhã mím môi, nói:

"Bên trong còn có một thỏi chocolate, là của tôi tặngcô."

Bách Thảo kinh ngạc ngẩng đầu.

"Nhìn gì! Là tôi không ăn được nên mới cho! Nhưng không phảilà quà sinh nhật!", Quang Nhã bối rối đỏ mặt, "Này, thái độ cô là thếnào vậy, ngớ ngẩn chết đi được! Tôi cảnh báo cô, đừng có ngộ nhận, tôi vẫn rấtghét cô!".

Nhìn bóng Quang Nhã hấp tấp khoác ba lô vội vàng bỏ đi, Bách Thảobất giác không nén nổi nụ cười ngốc nghếch, cúi đầu vuốt ve thanh socola trongtúi giấy.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có cha biết ngày sinh của cô.

Mỗi năm vào ngày sinh nhật, cha đều tặng một món đồ ăn ngon, đềulà những thứ ngày thường không dám mua. Mặc dù mỗi năm đều không ăn nổi haimiếng, đều bị Quang Nhã cướp mất nhưng cô không giận chút nào.

Nếu biết những món bánh ngon đó đều là Quang Nhã ăn hết, có lẽ chacũng sẽ vui.

Mở ngăn tủ, Bách Thảo lấy túi, cẩn thận bỏ cái túi giấy vào trong, sau đó lấy quần áo ra…

Ồ!

Cô ngẩn người.

Có lẽ đệ tử nào đó để nhầm chăng, trong tủ của cô đặt một bộ võphục mới trắng tinh, nhưng nhìn phải nhìn trái, trong phòng không có một ai. Dobên trong không có đồ đạc gì nên trước giờ cô đều không khóa tủ, nhưng mọingười đều biết rõ ngăn tủ của mình, sao có thể để nhầm.

https://thuviensach.vn

Nghi hoặc nhìn bộ võ phục.

Cô phát hiện bên trên có một tấm bưu thiếp.

Tấm thiếp màu trắng ngà, bên trên vẽ mấy quả dâu tây rất đẹp, Cômở tấm bưu thiếp, bên trong là những nét chữ thanh tú, rắn rỏi, tim cô bổng đậprộn ràng.

"Bách Thảo,

Sinh nhật vui vẻ.

Sơ Nguyên!"

Ánh mặt trời nhảy nhót trên bộ võ phục mới toanh. Bên trên vẫn cònmác, cô nhận ra đó là hãng sản xuất đồ thể thao tốt nhất thế giới. Như nằm mơ, cô đưa tay vuốt nhẹ lên đó, rồi lại vuốt lần nữa.

Bên dưới hình như còn có vật gì nữa.

Thận trọng lật ra như tìm báu vật, cô nhìn thấy mộtchiếc kẹp tóchình trái dâu tây!

Chiếc kẹp tóc có hình trái dâu tây nhỏ nhắn, tinh xảo, sáng lónglánh giống hệt quả dâu tây trên chiếc dây buộc tóc trước đây anh đã tặng cô. Bách Thảo đặt nó lên lòng bàn tay, nín thở ngắm nhìn.

Đêm đó, khi gặp Sơ Nguyên sư huynh...

Thì ra, anh đã chú ý đến chiếc kẹp tóc trong tay cô.

***

Trở về võ quán, sau bữa tối, vẫn còn nửa tiếng mới đến giờ tậpbuổi tối. Tim Bách Thảo đập thình thịch, cô mang bộ võ phục mới đứng thử

https://thuviensach.vn

trướcgương, cuối cùng mặt đỏ lựng, nhanh chóng thay bộ cũ, mặc bộ mới.

Con đường nhỏ sạch bóng dẫn tới căn nhà gỗ.

Ba năm nay, mặc dù căn nhà vẫn khóa cửa, nhưng hầu như ngày nào côcũng quét dọn xung quanh. Con suối nhỏ trước nhà nước chảy lững lờ, cây đa cànhlá rậm rạp nay càng thêm rậm rạp. Trong màn đêm bao trùm, ánh đèn trongcửa sổlọt ra, thấy cửa không khóa, cô giơ tay nhưng lại ngập ngừng, hồi lâu vẫn khôngdám gõ.

"Soạch!"

Cánh cửa mở từ bên trong.

Sơ Nguyên mỉm cười nhìn, giơ tay vuốt tóc cô:

"Vừa rồi từ cửa sổ đã nhìn thấy em. Cửa không đóng, sao khôngbiết vào mà lại đứng ngây ở đây?"

Giọng nói dịu êm đến thế.

Cổ họng Bách Thảo tắc nghẹn, một xúc cảm kỳ lạ làm mắt cô nhòeướt, vội vã cúi đầu, không dám nói một câu.

"Để anh xem nào, bộ võ phục này vừa khéo."" Sau khi vàophòng, Sơ Nguyên chăm chú ngắm nhìn cô, mỉm cười: "Vốn định mua luôn ở bênMỹ mang về tặng em, nhưng không biết em đã cao lên bao nhiêu nên quyết định vềnước mới mua. Vừa rồi thực tập bận quá, không có thời gian nên mới để đến hômnay".

Bách Thảo người cứng đờ.

Trong lòng có bao điều muốn nói, nhưng đột miệng miệng cô cứng đờ, không biết nói gì.

https://thuviensach.vn

"Hiểu Huỳnh bảo em đã lên đai đen, chúc mừng."

Xoa đầu cô, Sơ Nguyên cười, nói:

"Sao không nói gì? Hôm nay ở trung tâm cũng vậy, nhìnthấy anh là cúi đầu, anh có gì đáng sợ sao? Hay là anh đi xa lâu thế, em cảmthấy anh quá xa lạ, không muốn nói chuyện với anh?"

"Không phải thế!"

Bách Thảo vội nói.

"Em... em tưởng... Sơ Nguyên sư huynh đã quên em rồi..."Cô cúi đầu nhìn ngón chân mình.

…

"Anh còn nhớ không? Côấy là Thích Bách Thảo.."

Giọng Đình Nghi vang lên, cô ấy đứng sánh vai với Sơ Nguyên, hai người trông đẹp như tranh, như một đôitiên đồng ngọc nữ trên bức bích họa. Cô ấy nhìn Bách Thảo, cười ngây ngất giớithiệu với anh:

"Anh đừng xem thườngcô gái bé nhỏ năm xưa, ba năm nay…"

…

"Là Bách Thảo đã quên Sơ Nguyên sư huynh này mới đúng."Sơ Nguyên mỉm cười, nói tiếp: "Không thư từ, không email, anh gọi điện, emluôn không có nhà...".

Bách Thảo vội ngẩng đầu, lắp bắp:

"... Em không cố ý, em muốn viết thư nhưng tem đắt quá... emlại không có máy tính nên không gửi được email... thời gian tập của em quánhiều nên

https://thuviensach.vn

thường xuyên không có ở phòng... Xin lỗi... Không phải em cố ý khôngnghe điện thoại… Em... em luôn nhớ tới Sơ Nguyên sư huynh..."

Cô càng nói càng áy náy, nắm chặt chiếc bút máy trong tay. Cuốicùng, cô dùng hết dũng khí, vươn thẳng tay về phía anh, mặt đỏ lựng, nói:

"Đây là quà sinh nhật em muốn tặng anh... nhưng... nhưng sinhnhật anh đã qua lâu rồi..."

Chiếc bút máy màu đen

Cầm hơi nănh tay.

Sơ Nguyên biết nhãn mác của nó, mặc dù đối với người khác cũngkhông quá đắt nhưng với Bách Thảo, đó là sự chi tiêu xa xỉ.

"Nào, để anh dùng thử xem."

Bơm mực vào ống, Sơ Nguyên rút một tờ giấy trắng, nghĩ một lát, anh viết…

Cỏ thảo nguyên xanh mướt,

Đông qua sắc úa tàn,

Hạ đến nắng cháy thiêu,

Xuân về lại biếcxanh.

"Ồ, rất tốt, viết rất trơn, lại đằm tay." Sơ Nguyên đóngnắp bút. "Chắc em đã rất mất công lựa chọn, đúng không?"

Mắt Bách Thảo sáng lên.

"Anh có thích không?"

https://thuviensach.vn

"Sau này, anh sẽ luôn mang theo người, dùng để ghi bệnh án, ghi chép huấn luyện." Sơ Nguyên cầm chiếc bút, nụ cười như gió xuân:"Cảm ơn em, anh rất thích".

Gió đêm dịu nhẹ lọt qua cửa sổ.

Cây đa bên ngoài lá chạm lá xào xạc.

Mặt Bách Thảo đỏ ửng.

"Em... em cũng rất thích bộ võ phục, lại còn chiếc kẹp tóc... Cảm ơn Sơ Nguyên sư huynh."

Chiếc kẹp tóc?

Lúc đó, Bách Thảo nhìn đồng hồ trên tường, hít một hơi thật sâu, vội chạy về phía cửa, nhưng vừa nhấc chân đã lại ngoái đầucăng thẳng nhìn anhnói:

"Nêu hằng ngày em đến quét dọn quanh đây thì có làm phiến anhkhông?"

"Không!"

Ba năm trước, Sơ nguyên cũng trả lời cô như vậy.

***

Khi Bách Thảo chạy một mạch đến sân võ quán, các đệ tử đã tậptrung xong, Nhược Bạch đang phổ biến nội dung tập luyện.

"Xin lỗi, em đến muộn."

Bách Thảo xấu hổ, cúi đầu rất thấp.

https://thuviensach.vn

"Tập xong, chạy thêm một nghìn mét", Nhược Bạch nhìn bộvõ phục mới trên người cô, nói.

"Trở về hàng,"

"Rõ!"

Bách Thảo đứng vào hàng.

"Ôi, đẹp quá!" Bên trái, Hiểu Huỳnh tò mò ngắm trướcngắm sau Bách Thảo, không dám tin vào mắt mình, kinh ngạc reo lên khe khẽ:"Trời ơi, hàng hiệu!".

"Đây không chỉ là hàng hiệu, mà còn là hàng sản xuất số lượngcó hạn!" Bên phải, A Nhân xuất thân nhà giàu nênrất sành các loại nhãn mác."Các cậu thử đoán xem bộ võ này bao nhiêu tiền?"

"Bao nhiêu?", Bình Bình đứng sau cũng châu đầu lại. ANhân nói ra một con số.

"Trời!"

Bình Bình hét lên, Hiểu Huỳnh suýt ngất Bách Thảo hồ nghi.

"Làm gì vậy?", Nhược Bạch nghiêm giọng. Các cô gái imbặt không dám nói thêm nửa câu.

Sau khi phân nhóm bắt đầu tập luyện, mấy cô bạn lại tiếp tục bànluận chủ đề bộ võ phục của Bách Thảo.

"Quả nhiên là người đẹp vì lụa, Bách Thảo mặc võ phục mớitrông khác hẳn, đẹp hơn nhiều."

"Tóc cũng không thấy xấu nữa!"

https://thuviensach.vn

"Ha ha, mình cảm thấy mặc dù Đình Nghi có rất nhiều võ phục, nhưng không bộ nào đẹp bằng bộ này của Bách Thảo!" Hiểu Huỳnh càng ngắmcàng thấy đẹp, quả thực là không muốn rời mắt.

"Ấy, không ổn, võ phục đắt như thế, sao Bách Thảo có thể muađược?", A Nhân phát hiện ra vấn đề.

"Đúng thế!", Bình Bình phụ họa.

"Theo mình là có người tặng", Hiểu Huỳnh đảo mắt"Đúng không, Bách Thảo?"

Mặt Bách Thảo đỏ bừng.

"Là ai? Là ai? Khai mau!", A Nhân và Bình Bình đồngthanh.

"Các cậu ngốc thế, chắc chắn là Nhược Bạch sư huynh."Hiểu Huỳnh cười hi hi, nói: "Nhất định là Nhược Bạch sư huynh thấy BáchThảo chiến thắng Đình Nghi nên mới mua bộ võ phục mới thưởng cho Bách Thảo. Nóithật nhé, bộ võ phục cũ của Bách Thảo có thể vứt vào sọt rác được rồi!".

"Không đúng!", A Nhân và Bình Bình vừa tập vừa nói,"Nhược Bạch sư huynh cũng không có nhiều tiền, cứ coi muốn mua thì cũngkhông thể mua loại đắt tiền như vậy".

"Ấy", Hiểu huỳnh gật gật đầu, "đúngrồi…"

"Bốn em, sau buổi tập chạy thêm mười nghìn mét. "

Các cô gái giật mình, không biết Nhược Bạch đã đứng cạnh từ lúcnào, Bình Bình sợ hãi, làm rơi cả tấm bia.

Nhược Bạch cau mày nhìn Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

"Mặc bộ mới không dám ngã, cũng không dám ra chân, người phốihợp sẽ không dám đá lên người em. Đây là phòng tập, không phải là sàn diễn thờitrang!"

Bách Thảo sợ hãi cúi đầu.

Đúng vậy, cô sợ làm bẩn, làm hỏng bộ đồ mới nên luôn không dámmạnh chân, mạnh tay.

Nhược Bạch lạnh lùng, nói như ra lệnh:

"Lập tức đi thay bộ cũ, không được mặc bộ mới."

Bách Thảo sửng người: "Nhưng…".

"Nhược Bạch sư huynh, bộ võ phục của Bách Thảo đã cũ quá rồi, quan trọng là nó đã ngắn, không vừa nữa, tay áo ngắn đến mấy phân, ống quầncùng ngắn", Hiểu Huỳnh bạo gan nói thẳng, "Anh không biết chứ, khi đithi đấu, bao nhiêu người đã cười nhạo Bách Thảo".

Nhược Bạch lại liếc nhìn Bách Thảo.

Bách Thảo cúi đầu không nói.

"Lúc nào thi đấu hẵng hay, bây giờ là tập luyện, trước đâymặc được, bây giờ cũng mặc được."

Giọng anh vẫn lạnh nhạt: "Đi, đi thay bộ cũ".

"Rõ!", Bách Thảo khàn giọng trả lời.

* * *

Đêm hôm đó, Diệc Phong nằm trên giường say sưa đọc cuốn tiểuthuyết viễn tưởng, lúc đang ngáp đột nhiên kinh ngạc, miệng há to đến sái

https://thuviensach.vn

quaihàm.

"Nhược Bạch, cậu… cậu… cậu…"

Dưới ánh đèn, Nhược Bạch đang khâu từng đường kim mũi chỉ!

Thỉnh thoảng, quần áo bị đứt cúc hay tuột chỉ, việc đàn ông lóngngóng khâu đính lại cũng không phải chuyện lạ, nhưng lúc này, Nhược Bạch lạivượt qua phạm vi "khâu đính", quả thật anh đang may quần áo.

Trên bàn viết có mấy miếng vải cắt rời.

Hình như cắt từ bộ đồ cũ nào đó.

Nhược Bạch cầm mảnh vải ướm lên bộ võ phục khác, ước lượng độ dàirộng, sau đó tỉ mân khâu ghép lại với một thái độ vô cùng nghiêm túc.

"Cậu điên rồi."

Diệc Phong lắc đầu thở dài, vừa đọc vừa thỉnh thoảngliếc nhìnNhược Bạch đang cắm cúi khâu từng mũi. Điên rồi, đúng là điên thật rồi. Trờiơi! Diệc Phong suýt choáng khi thấy Nhược Bạch tháo miếng vải, khâu lại.

Đêm khuya.

Diệc Phong đang thiu thiu ngủ.

Tắt đèn trong phòng, Nhược Bạch vẫn kiên nhẫn ngồi khâu dưới ánhđèn bàn.

Sáng sớm hôm sau.

Trong tiếng véo von của bầy chim trên cây, Bách Thảo mở cửa phòng, thấy bộ võ phục cũ Nhược Bạch mang đi hôm qua đã được đặt ngay ngắn trước cửaphòng mình.

https://thuviensach.vn

Tay áo và ống quần đã được nối dài.

Cô thử lên người.

Vừa vặn.

Đoạn nối thêm là miếng vải cùng màu, cùng chất liệu, đường khâurất chắc chắn, đường nối hình như được là phẳng, không nhìn kỹ sẽ không nhận radấu vết.

***

Thời tiết mỗi ngày một nóng, sắp nghỉ hè, kỳ thi cuối năm cũng sắpđến nên Nhược Bạch giảm bớt cường độ tập luyện của Bách Thảo để cô tập trung ônthi. Chương trình lớp mười một rất quan trọng, giáo viên các bộ môn đều dạytrước nhiều nội dung của lớp mười hai. Nhìn đống bài tập cao ngất, Bách Thảonhận ra mình đã bỏ lỡ khá nhiều bài vở.

"Mẹ nói, nếu kỳ thi này không lọt vào tốp hai mươi người đứngđầu thì dịp hè mình sẽ phải tham gia lớp học thêm, không được đi HànQuốc." Trong giờ tự học, Hiểu Huỳnh vừa vắt óc làm bài tập Hình học khônggian vừa lẩm bẩm như sắp khóc. "Hai mươi người đứng đầu lớp, mẹ thật biếtnghĩ, đánh chết mình cũng không vào nổi tốp đó!"

Đang thầm học thuộc từ mới tiếng Anh, Bách Thảo nghĩ ngay đếnnhững lời Nhược Bạch nói với mình sau khi kết thúc buổi tập sáng.

……

…

"Kỳ thi cuối năm, emnhất định phải lọt vào tốp mười, đứng đầu toàn khối"

https://thuviensach.vn

Cô ngây người nhìn anh, thành tích tốt nhất của cô trước dây là trong tốp mười lăm. Thời gian này dophải tăng cường luyện tập cho cuộc đấu với Đình Nghi nên cô đã bị lỡ nhiều thờigian học bài.

"Có Làm đượckhông?", Nhược Bạch cau mày.

" Vâng!"

Cô gật đầu, nhận lời.

"Còn nữa, thiđại học muốn học trường nào, chuyên ngành gì nên có phương hướng trước."

"Em vẫn chưa nghĩđến...", cô do dự nói, "Nhược Bạch sư huynh, nếu... nếu em không thiđại học thì sao?".

"Không thi đạihọc, em định làm gì?", Nhược Bạch nghiêm giọng, "... Quét dọn vệ sinhcả đời sao? Hay là em định dựa vào Taekwondo để kiếm sống? Khoan chưa nói sắptới em có giành được tư cách lập nghiệp trong giới Teakwondo hay không, nếuchẳng may bị thương, hoặc xảy ra chuyện bất trắc, không thể tiếp tục tậpTeakwondo, em sẽ sinh sống thế nào? Em đã nghĩ đến nhưng điều đó chưa?".

Bách Thảo ngớ người.

"Mặc dù hiện nay em làtuyển thủ Taekwondo, nhưng đừng làm một con ếch dưới đáy giếng, không nên tựhạn chếbản thân. Học đại học không những có học vấn, có chuyên môn, quan trọnghơn là có văn hóa và tầm nhìn, sẽ trưởng thành đầy đủ hơn."

Nhìn cô, Nhược Bạch lạnhnhạt nói:

"Học phí có thể xinvay ngân hàng vốn hỗ trợ học tập, anh sẽ giúp em liên hệ chỗ làm thêm, cũngchuẩn bị cho em một số kinh phí sinh hoạt, điều

https://thuviensach.vn

em cần làm là thi đỗ vào trườngđại học mình ưng nhất."

Lòng cô rối loạn.

Đúng vậy, ngoài tậpTeakwondo, điều cô lo lắng nhất là tiền học phí. Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn NhượcBạch, những lời cảm kích không thể nói ra.

Nhưng cô vẫn còn một băn khoăn.

"Nhưng mà, sư huynh, không phải anh muốn em tham gia giải Teakwondo thế giới sao, hay là nên từ bỏsớm đi."

…

……

"Khó quá." Hiểu Huỳnh nhăn nhó than thở, đẩy sách bàitập đến trước mặt cô, "Xem giúp đi, mình không giải được!"

"Ừ."

Định thần trở lại, Bách Thảo đọc đề bài rồi dùng bút chì vẽ hìnhbắt đầu làm.

"Ấy, thực ra mình thấy mẹ nói cũng có lý, mình tập Taekwondochắc chắn cũng chẳng làm nên cơm cháo gì, phải thi đại học mới có cơ hội. Thậtngưỡng mộ Đình Nghi, nhờ thành tích thi đấu tốt, được trường đại học có tiếngnhận thẳng vào học, hơn nữa nhà trường còn ưu tiên không hạn chế thời gian vàsố buổi lên lớp của chị ta để không ảnh hưởng đến thi đấu..."

Nói rồi, Hiểu Huýnh vui hẳn lên.

"Này, cậu cũng có thể như Đình Nghi trước đây, chi cần thamgia Cup thế giới, đoạt được thứ hạng, biết đâu cũng có thể được nhận thẳng

https://thuviensach.vn

vàotrường đại học mà không phải thi cùng nên!"

Chiếc bút dừng lại trong tay Bách Thảo.

Lắc đầu, cô cảm thấy chuyện đó quá xa vời, vẫn nên thực tế hơn, dựa vào thực lực của mình để thi đại học.

"Bài này có thể làm thế này, trước tiên..."

Bách Thảo chìa tờ giấy nháp trước mặt Hiểu Huỳnh, bắt đầu giảnggiải cách làm.

Bách Thảo không lo môn Toán, thành tích môn Toán của cô luôn rấttốt, tiếng Anh mặc dù cũng tạm được nhưng cũng không tốt lắm. Hiểu Huỳnh nhiêulần cười cô, bảo làchắc do cô không hay nói nên tiếng Anh kém các môn khác.

"Để Nhược Bạch dạy cậu tiếng Anh, anh ấy học chuyên Anh, nghenói là cao thủ trong khoa, năm nào cũng được học bổng." Hiểu Huỳnh đã nóikhông chỉ một lần.

Nhưng…

Trước mặt Nhược Bạch, cô hơi căng thẳng.

Trước mặt Sơ Nguyên có lúc cô cũng căng thẳng, nhưng cảm giáckhông giống nhau. Đối diện với Sơ Nguyên, cô căng thẳng, tim đập dữ đội còn đốidiện với Nhược Bạch, cô luôn cảm thấy muốn làm tốt nhất, cố gắng để làm thậttốt những gì anh yêu cầu, nếu không làm được cô rất buồn và thất vọng.

Hơn nữa, gần đây Nhược Bạch rất bận.

Ngoài buổi tập sáng, tối và thời gian ở trung tâm huấn luyện, BáchThảo hầu như không nhìn thấy anh, công việc ở cửa hàng ăn anh cũng không cho

https://thuviensach.vn

côđi để cô chuyên tâm học bài một mình anh đảm nhiệm công việc của cả hai. Thỉnhthoảng, Diệc Phong lại nói, để dịch sách kiếm thêm tiền, dạo này đêm nào NhượcBạch cũng thức rất khuya.

"Tập trung ôn thi, các việc khác khỏi lo. "

Có lần sau buổi tập, cô đuổi theo anh, nhưng Nhược Bạch dừng bướcnói: "Tiếng Anh của em rất kém, anh đã nói với Sơ Nguyên, để anh ấy phụđạo cho em, buổi tối em đến chỗ anh ấy học."

Buổi tối, trong căn nhà gỗ nhỏ.

Bách Thảo kinh ngạc nhìn thấy từng xấp đề thi tiếng Anh của nhữngnăm trước. Sơ Nguyên mỉm cười vừa giở xấp đề thi vừa nói: "Những đề thinày là do Nhược Bạch đưa đến, bảo anh đưa cho em làm, nhất định mỗi đề phải làmmột lượt, làm hết tất cả các đề".

Những vì sao lấp lánh ngoài ô cửa.

Sơ Nguyên đọc sách chuyên ngành của mình.

Bách Thảo cúi đầu làm bài. Khả năng đọc hiểu của cô rất tốt, dịchxuôi cũng khá, nhưng dịch ngược lại không tốt lắm. Cô đang suy nghĩ lựa chọn từthích hợp thì chợt nhận thấy chiêc bút máy anh đang viết chính là chiếc bútmình tặng.

Ngòi bút màu vâng lướt nhanh trên giấy.

Trong nhà yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở của hai người.

Cuối cùng, cô cũng làm xong một đề. Sơ Nguyên nhìn đồng hồ, nhắccô lần sau phải tăng tốc độ để còn thời gian mà chữa bài. Sau đó, anh xem kỹtừng phần, giảng lại cho cô những chỗ làm sai. Gió mùa hè thổi qua cửa sổ vàonhà, ôn hòa và trầm tĩnh như giọng nói của anh.

https://thuviensach.vn

Mỗi tối, có đều đến căn nhà gỗ nhỏ để ôn bài.

Mỗi ngày cô đều có thể nhìn thấy Sơ Nguyên, dần dần như trở lạitình cảnh ba năm trước. Chỉ có điều, thời gian cô gặp Nhược Bạch ít hơn. Vềsau, ngay cả buổi tập sáng và tối cũng không thấy anh, trung tâm huấn luyện anhcũng không đến, cô hỏi huấn luyện viên Thẩm, Thẩm Ninh nói anh đã xin nghi phépnhưng không nói nguyên do.

Bách Thảo bắt đầu lo lắng.

Nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Nếu không Nhược Bạch sư huynh sẽ không như vậy.

Cô đến gặp Dụ quán chủ, đi hỏi Diệc Phong, thậm chí hỏi HiểuHuỳnh, hỏi các đệ tử khác, nhưng không ai có thể nói cho cô biết Nhược Bạch bịlàm sao. Cô bồn chồn, thấp thỏm dù đã cố kìm chế, nhưng vẫn không thể nào tậptrung vào bài vở như trước nữa.

Đến một hôm, Sơ Nguyên dùng di động ấn số điện thoại nói mấy câu, sau đó đưa máy cho cô:

"Nhược Bạch đấy."

Cô vội vàng áp điện thoại vào tai, căng thẳng hỏi:

""Nhược Bạch sư huynh, là anh sao?"

"Tìm anh có việc gì?"

"Không... không có..."

"Ngày kia đã thi rồi, phải không?"

"Vâng."

https://thuviensach.vn

"Tranh thủ thời gian ôn tập", giọng anh ngập ngừng,"Anh không sao".

“…”

"Được rồi, đưa điện thoại cho Sơ Nguyên", Nhược Bạch ra lệnh.

Sơ Nguyên đến bên cửa sổ, tiếp tục nói chuyện với Nhược Bạch. Đang nói, anh nghiêng đầu, thấy nét mặt Bách Thảo đầy ngờ vực, đang lắng nghe cuộc đàm thoại của mình với Nhược Bạch, anh mỉm cười, cúp máy rồi quay sang nói với cô.

"Nhược Bạch vẫn lo cho kỳ thi cuối cấp của em, cậu ấy sợ thời gian luyện tập trước đó quá nhiều, em bị hổng một số kiến thức, anh đã nói với cậu ấy, em nhất định sẽ thi tốt để cậu ây yên tâm."

Cô căng thẳng nhìn anh, hỏi:

"Nhược Bạch đã xảy ra chuyện gì?"

"Có thể xảy ra chuyện gì?" Anh đưa tay xoa đầu cô, tiếp tục: "Đừng lo, em cố gắng thi cho tốt, đừng để cậu ấy lo lắng là được rồi".

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tuy nhiên, đã qua kỳ thi cuối năm, Bách Thảo vẫn không thấy NhượcBạch. Lần này, cô lo sợ thực sự, truy hỏi nhưng Diệc Phong thấy không thể lẩntránh cô mãi, nén thở dài, nói:

"Thôi được, đằng nào cô cũng thi xong, nói cho cô biết cũngchẳng sao."

"Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Bách Thảo lơ sợ đến lạc giọng.

"Thời gian vừa rồi, Nhược Bạch phải vào bệnh viện", thầnsắc Diệc Phong có vẻ nghiêm trọng.

"Bệnh viện?" cô kinh hãi, mặt trắng bệch. "Nhượcbạch sư huynh bị ốm sao? Là bệnh gì? Có nghiêm trọng không? Bệnh viện nào? Tạisao trước đây hỏi mấy anh cũng không nói!" Nỗi lo sợ và tức giận khiếnngực cô muốn vỡ tung. Biết ngay mà, biết ngay mà, nhất định đã xảy ra chuyện, nếu không Nhược Bạch đã không như vậy!

"Ha ha", Diệc Phong đứng dựa vào tường cười thoải mái,"Thấy cô quan tâm Nhược Bạch như vậy, coi như cậu ta không uổng công bỏbao công sức lo cho cô".

"Thế anh ấy bị làm sao?"

https://thuviensach.vn

Nếu không nể Diệt Phong cũng là sư huynh, Bách Thảo thực sự muốnđá cho anh ta một phát.

"Ha ha, yên tâm, không phải Nhược Bạch bị ốm." Né tránhánh mắt phẫn nộ của Bách Thảo, Diệc Phong cười khan mấy tiếng, không dám đùanữa, "Là cha Nhược Bạch bị bệnh. Cha cậu ấy đột nhiên bị nhiễm vi rút, phát triển rất nhanh, do không tìm ra là loại vi rút gì, có một thời gian tìnhhình rất nguy cấp nên ngày nào Nhươc Bạch cũng phải trực ở bệnh viện."

Trong bệnh viện chỗ nào cũng toàn người là người.

Bách Thảo nhễ nhại mồ hôi chạy vào cổng lớn của bệnh viện. Khôngkịp chờ thang máy, theo địa chỉ Diệc Phong đưa, cô lên thẳng phòng bệnh.

Phòng 305

Có lẽ là phòng này.

"Xoạch." Cửa phòng mở từ bên trong.

Một phụ nữ trung niên trang phục sạch sẽ, dáng người gầy gò bêchậu nước từ bên trong đi ra. Thấy Bách Thảo, bà từ tốn hỏi:

"Cô là…"

"Cháu là Thích Bách Thảo ở Tùng Bách võ quán, Nhược Bạch làsư huynh của cháu", cô căng thẳng trả lời.

"Ồ, cháu là sư muội của Nhược Bạch, mau vào đi, Nhược Bạch ởtrong này." Bà ôn tồn nói vọng vào trong: "Nhươc Bạch, sư muội củacon đến!".

Phòng bệnh có tất cả ba giường.

Hai chiếc đã có người nằm, một chiếc bỏ không, trong không gianchật hẹp đó còn đặt một chiếc giường gấp dùng cho người nhà bệnh nhân. Vừa

https://thuviensach.vn

bướcvào, Bách Thảo đã nhìn thấy Nhược Bạch. Anh ngồi ở mép giường bên trái, quaylưng ra cửa, lặng lẽ nhìn bình nước truyền từ từ nhỏ giọt.

Nghe tiếng mẹ...

Anh đứng dậy, quay về phía Bách Thảo. Bách Thảo mở to mắt, căngthẳng nhìn anh. Anh gầy đi nhiều, nhưng không ốm, cái vật mắc ở cổ họng cô từtừ trôi xuống.

"Sao em đến đây?", Nhược Bạch cau mày hỏi.

Bách Thảo cắn môi, lặng lẽ nhìn nền nhà, không trả lời, cũng khôngnhìn anh nữa.

"Thằng bé này, sao không nói gì!" Mẹ Nhược Bạch tráchcon trai rồi lại ôn tồn nói với Bách Thảo: "Cháu mau ngồi nghỉ một lát, trời nóng quá. Nhược Bạch, rót cốc nước cho sư muội của con. Cháu gái, cháungồi chơi, bác đi đổ chậu nước, sẽ về ngay".

"Bác để cháu."

Không đợi bà phản ứng, Bách Thảo đã nhấc chậu nước từ tay bà rồiđi ra ngoài.

Bách Thảo uống từng ngụm nước, không động đến chút hoa quả nào. Sau khi biết bệnh của cha Nhược Bạch đã được khống chế, mấy ngày nữa là phụchồi hoàn toàn, có thể xuất viện, Bách Thảo mới lặng lẽ bắt tay vào việc. Côdùng giẻ lau phòng bệnh, từ bệ cửa sổ, sàn đá đến thành giường, ghế dài, ghếđôn, lau đi lau lại rất cẩn thận, không còn hạt bụi nào.

Bệ cửa sổ sạch bóng.

Nền nhà sáng choang.

Chân giường, chân ghế sạch tinh.

https://thuviensach.vn

Đi cạnh bác sỹ trưởng khoa, Sơ Nguyên thấy Bách Thảo đang ra sứckỳ cọ bồn rửa mặt như nhất định muốn lau cho sáng bóng.

Đi đến cạnh cô, Sơ nguyên nói:

"Em biết rồi?"

Bách Thảo ngẩng đầu nhìn anh mấy giây rồi im lặng tiếp tục lau.

"Xin lỗi!", Sơ Nguyên nói với cô.

Anh không muốn giấu cô chuyện của cha Nhược Bạch, nhưng Nhược Bạchnhất định yêu cầu anh không cho cô biết.

"Không sao", Bách Thảo lắc đầu.

Trao đổi với Nhược Bạch vài câu về tình hình bệnh nhân và phươngán điều trị, bác sỹ trưởng khoa tiếp tục dẫn các bác sỹ đi kiểm tra các phòngbệnh. Bách Thảo vẫn tiếp tục dọn vệ sinh trong phòng. Phích nước sángchoang, cốc thủy tinh sáng loáng, cô cầm giẻ sạch bắt đầu lau cửa kính.

"Cháu gái đừng làm những việc đó, mau nghỉ thôi", mẹNhược Bạch áy náy nói.

"Theo anh!"

Giằng miếng giẻ lau, Nhược Bạch kéo tay Bách Thảo rangoài phòngbệnh, đi đến lan can phía cuối hành lang, cau mày hỏi:

"Em đến có việc gì?"

Bách Thảo không nói không rằng lấy trong chiếc túi đeo bên ngườimột tập bài thi chìa trước mặt anh.

https://thuviensach.vn

Lật giở xem, lông mày Nhược Bạch từ từ giãn ra, trong mắt thoángnét vui vui, giọng nói cũng dịu đi rất nhiều.

"Đứng thứ mấy?"

"Thứ tư toàn khối."

"Nhược Bạch gật đầu, nụ cười lộ ra nơi khóe miệng. "Đãthi xong thì nên tập trung tập luyện, anh đã nói với Diệc Phong kế hoạch tập, mấy ngày này sẽ do cậu ấy..."

Anh ngừng một lát.

Thấy cô nãy giờ vẫn im lặng, anh lại cau mày.

"Em giận gì chứ?"

Mím chặt môi, Bách Thảo ngẩng đầu nhìn anh, khóe mắt ươn ướt, giọng nói cũng cứng đanh: "Sao anh không nói cho em biết?".

Cô hít một hơi thật sâu, cố nuốt cơn giận xuống.

"Mọi điều anh muốn em làm, trước nay em đều cố gắng làm, dùkhó đến đâu, cũng cố làm bằng được. Nhưng anh biết không? Không phải anh là sưhuynh của em, mà em nhất thiết nghe theo mọi mệnh lệnh của anh. Em nghe anh làbởi vì em biết anh không chỉ coi em là sư muội, mà còn coi em là người thân, làngười bạn, mọi yêu cầu của anh đều là muốn tốt cho em. Cho nên, bất luận anhnói gì, em cũng nghe theo..."

"Nhưng... em rất buồn...""

Nước mắt rưng rưng nơi khóe mắt.

"Khi anh cần giúp đỡ lại không hề nói với em. Nhược Bạch sưhuynh, là anh cảm thấy em không làm được, hay là anh cho rằng không cần thiếtphải

https://thuviensach.vn

nói với người không liên quan?"

Thấy quầng mắt cô đỏ hoe như đứa trẻ, nhưng cố không để nước mắttrào ra, Nhược Bạch không nén nổi, kéo cô vào lòng để ngực áo mình thấm hếtnước mắt cô.

"Em có thể giúp anh!" Được anh ôm vào lòng, giọng nói côđỡ nghẹn nhưng vẫn kiên quyết.

"Thật đấy, em có thể giúp anh! Anh xem, ít nhất em cũngcó thểdọn vệ sinh, có thể mang cơm, lấy nước, giặt quần áo..."

"Một mình anh là đủ." Vờ như không biết nước côkhóc, Nhược Bạch nói: "Hà tất ảnh hưởng đến ôn thi của em".

"Dù em đến giúp cũng không ảnh hưởng đến việc ôn thi!"Vùng khỏi ngực anh, mặt Bách Thảo vẫn vương đầy nước mắt. "Chẳng lẽ, NhượcBạch sư huynh thiếu tin tưởng vào em thế sao? Em đã nhận lời với anh, lần thinày em sẽ lọt vào tốp mười thì nhất định em làm được, cho dù gặp phải chuyện gì!"

"Đủ rồi."

Nhược Bạch ngắt lời cô, ánh mắt dừng lại mấy giây trên mặt cô, sauđó quay người bỏ đi. Bách Thảo thẫn thờ nhìn theo bóng anh, lòng vẫn buồn khôntả.

Trong ánh nắng hè, bóng Nhược Bạch rất gầy. Đi đến bậc cầu thangcủa lan can, anh dừng chân lại, giọng nói theo gió truyền đến tai cô:

""Biết rồi lần sau xảy ra chuyện tương tự, sẽ nói với em."

* * *

Kỳ thi cuối năm kết thúc, kỳ nghỉ hè chính thức bắt đầu.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo ngày nào cũng dậy thật sớm, đầu tiên là dọn vệ sinhtrong võ quán, sau đó vội vàng ra chợ mua thịt và rau xanh về nấu canh, làm cơmmang đến bệnh viện. Hiểu Huỳnh đi cùng cô mấy lần, sau đó do có hẹn với bạn bèđi chơi, nên cũng chỉ đi với cô chốc lát.

Bách Thảo thường xuyên gặp Sơ Nguyên và Nhược Bạch ở bệnh viện.

Hay đến bệnh viện nên Bách Thảo ngày càng thân thiết với cha mẹNhược Bạch. Cha anh là người ít nói, mẹ anh lạ khá cởi mở, thích nói chuyện.

"Lúc còn nhỏ, gần nhà có anh hàng xóm tập Teakwondo nên nórất thích, liên đòi theo học. Một thời gian sau anh ấy đã không đánh nổi NhượcBạch, liền mang nó đến võ quán, đúng rồi, chính là Tùng Bách võ quán. Lúc gặpNhược Bạch, Dụ quán chủ đã hỏi nó có muốn tập Taekwondo không?"

Bà Nhược Bạch vừa gọt táo vừa rầm rì nói chuyện với Bách Thảo.

"Lúc đó, Nhược Bạch lắc đầu, bảo không học. Thằng bé này từnhỏ đã hiểu biết, lúc đó do sức khỏe ông bà nội không tốt, tiền thuốc thang rấtnhiều, nhà lại nghèo, phải vay nợ nên không có tiền cho nó học Taekwondo. Nókhông nói xin bác nhưng ngày nào cũng trèo lên tường của Tùng Bách võ quán lénxem tập luyện."

Bách Thảo ngây người.

"Dụ quán chủ biết chuyện nhưng cũng không ngăn cấm. Cứ nhưvậy, sau nửa năm, có lần các đệ tử của võ quán thi đấu với nhau, cũng kéoNhược Bạch vào thi. Kết quả Nhược Bạch đánh bại tất cả."

Bà cười hạnh phúc.

"Lúc đó, Dụ quán chủ đến tận nhà tìm, hai bác mới biếtchuyện. Hai bác đã bảo Nhược Bạch, nếu muốn học thì dù phải vay nợ hai bác cũngcố lo

https://thuviensach.vn

cho, nhưng nó vẫn nói không muốn. Thằng bé này, ngoan đến mức làm bác mủilòng, bé vậy mà chưa bao giờ đòi mua đồ chơi, quà vặt. Hai bác có lỗi vớinó..."

Cha Nhược Bạch nằm trên giường vỗ vỗ vai vợ, bà bối rối lấy cánhtay lau nước mắt.

"Ngay từ lúc đó, bác và cha nó đã quyết định phải cố kiếmtiền, không để Nhược Bạch sau này phải khổ. Hai bác bắt đầu buôn bán vặt đi cấthàng về bán, sau lại chuyển đến làm ăn ở thành phố lớn. Ôi chao, bây giờ nghĩlại. Hồi đó thường xuyên để Nhược Bạch thui thủi một mình, thật có lỗi vớinó..."

"... May mà Dụ quán chủ là người tốt, mỗi khi hai bác khôngcó ở Ngạn Dương đều mang Nhược Bạch đến Tùng Bách võ quán chăm sóc, dạy nó tậpTaekwondo. Về sau, thời gian Nhược Bạch ở võ quán ngày càng lâu vì có lúc cảnăm hai bác mới trở về một hai lần. Gần đây hai bác muốn đón nó về sống cùngnhưng nó không muốn."

Bà lại thở dài.

"Làm người phải biết tri ân, báo đáp, Dụ quán chủ tốt vớiNhược Bạch như vậy, cũng đến lúc nó phải báo đáp Tùng Bách võ quán rồi. Hơnnữa, Nhược Bạch thích Teakwondo như vậy... Thằng bé này giống cha nó, rất ươngbướng, thích gì là nhất định thích đến cùng. Dù không nói ra, nhưng bác và chanó đều biết, Teakwondo là cuộc sống của nó, nó mong có ngày trở thành vô địchtoàn quốc, thậm chí vô địch thế giới".

Bà đột nhiên nôn nóng nhìn cô, hỏi:

"Phải rồi, bây giờ Nhược Bạch luyện Teakwondo thế nào? Báchỏi nhưng nó chẳng bao giờ nói. Nó đã tham gia mấy giải đấu trong nước, bây giờđã thi quốc tế được chưa?"

https://thuviensach.vn

Lòng Bách Thảo buồn bả.

Trên thực tế, cô cũng đang muốn hỏi Nhược Bạch.

Tối qua, Hiểu Huỳnh nói, lúc đi xem phim với bạn có gặp huấn luyệnviên Thẩm nên đã hỏi xem cần chuẩn bị quần áo thế nào cho chuyến đi Xương Hảivõ quán tuần sau và nói một số chuyện khác. Huấn luyện viên Thẩm vô tình nóira, do gia đình Nhược Bạch có chuyện, không thể đi Hàn Quốc nên sẽ gạch tênNhược Bạch khỏi danh sách.

"Bác ơi!", Bách Thảo hỏi, "Ngày mai bác trai xuấtviện phải không ạ?".

"Phải, sáng mai xuất viện." Mặc dù hơi ngạc nhiên khithấy Bách Thảo đột ngột chuyển chủ đề, nhưng bà vẫn trả lời.

"Sau khi xuất viện bác trai cần lưu lại Ngạn Dương tĩnh dưỡngđúng không?"

"Không, bệnh viện nói ông ấy đã hoàn toàn bình phục. Ôi dào, bác cũng biết, thực ra đã có thể xuất viện từ hai hôn trước, nhưng Nhược Bạchkhông yên tâm, nhất định muốn hai bác ở thêm hai ngày để theo dõi. Ngày mainghỉ một ngày, ngày kia hai bác về nhà, công việc làm ăn cũng không thể bỏ bêmãi được."

"Nhược Bạch sư huynh có về cung hai bác không ạ?"

"Không. Về rồi hai bác lại ai bận việc nấy, Nhược Bạch muốngiúp cũng không được. Vả lại thời gian nghỉ hè nó cunggx có việc làm thêm ởđây. Ấy, bây giờ hai bác đã kiếm được tiền, có thể cho nó tiền học phí, tiền ănở, nhưng nó không chịu, bắt hai bác giữ lấy phòng lúc phải dùng." Bà lạilau nước mắt, nói: "Thằng bé này…".

Vậy là, buổi trưa, nhân lúc cha Nhược Bạch ngủ, khi phòng bênhtương đối yên tĩnh, Bách Thảo kéo anh ra lan can.

https://thuviensach.vn

"Sao anh không đi Hàn Quốc?"

Ánh mặt trời gay gắt chiếu thẳng xuống, cô nghĩ một lát, lại hỏi:

"Có phải lúc trước do bệnh bác trai, anh sợ không có thờigian nên mới nói không đi? Bây giờ bbacs khỏi rồi, ngày kia đã rời Ngạn Dương, anh có thể đi được rồi."

Nhược Bạch trầm ngâm không nói, Bách Thảo nói thẳng:

"Em sẽ đến gặp huấn luyện viên Thẩm, đề nghị cô ấy ghi thêmtên anh."

"Không cần."

"Sao?", cô ngớ người, "Vậy tự anh đi nói với huấnluyện viên?".

"Anh không muốn đi", Nhược Bạch dửng dưng.

Bách Thảo sửng người hồi lâu.

"Tại sao chứ?"

Nhược Bạch cau mày: "Chẳng có nhiều tại sao đến thế. Về sớmđi, đừng để lỡ buổi tập chiều". Nói xong, anh quay người bỏ đi.

Bách Thảo vội kéo tay anh lại.

"Là... là do Đình Hạo tiền bối phải không?"

Cô biết Nhược Bạch không muốn nghe cái tên đó, nhưng là nguyênnhân đó sao? Là do Đình Hạo tiền bối tạo cho cơ hội này nên anh mới không đi, đúng không?

Lưng Nhược Bạch cứng đờ.

"Phải không?"

https://thuviensach.vn

Cô bướng bỉnh nhắc lại, nắm chặt cánh tay anh, không cho đi. Thấyanh không trả lời, cô đã hiểu, hạ giọng nói:

"Dù là ai tài trợ, nhưng chỉ cần có thể đi Hàn Quốc, đượcgiao lưu với tuyển thủ các nước đều là cơ hội tốt, không phải sao?"

Nhược Bạch vẫn quay lưng về phía cô, giọng trầm trầm:

"Anh ở lại trong nước luyện tập cũng thế."

Bách Thảo nghĩ một lúc, nói dứt khoát:

"Vậy em cũng không đi."

Nhược Bạch quay phắt người lại, trong mắt thoáng vẻ tức giận, nhìncô nói: "Em nhất định phải đi!".

"Nhưng anh chẳng vừa nói, ở lại trong nước luyện tập cùng thếcả mà?", cô ngẩng đầu nhìn anh nói.

Môi Nhược Bạch mím lại thành một đường thẳng.

Cô nhìn anh, nói tiếp:

"Nhược Bạch sư huynh, giả sử dù em luyện tập chăm chỉ đếnmấy, làm thế nào cũng không thể chiến thắng Đình Nghi. Vậy thì em nên bỏ cuộc, đúng không?"

"Em có thể chiến thắng cô ấy."

"Nếu em không thể? Em có nên bỏ cuộc?", cô nói một cáchkiên quyết. "Em tập Taekwondo là do em thích, không phải vì Đình Nghi. Cũng không phải vì Đình Nghi mà từ bỏ Teakwondo, từ chối bất cứ cơ hội nào. Nếuem tạm thời không thắng được thì em sẽ kiên trì tập tiếp. Những cái đó

https://thuviensach.vn

chẳngphải chính là anh đã dạy em sao? Anh cũng không nên từ bỏ vì bất cứ lý do gì, không phải sao?"

Nhược Bạch trầm tư.

"Sư huynh, nếu anh không đi, em cũng không đi", BáchThảo nói dứt khoát.

* * *

Buổi chiều hôm đó, Bách Thảo đi gặp huấn luyện viên Thẩm Ninh, xinbổ sung tên Nhược Bạch. Thẩm Ninh nói, một là cần chính Nhược Bạch bày tỏ ýkiến, hai là danh sách đã báo lên tập đoàn Phương Thị, nếu tăng thêm người thìphải được Phương Thị phê chuẩn.

"Tập đoàn Phương Thị?", cô ngạc nhiên, "... Cần gặpbộ phận nào đó của tập đoàn hay là nên gặp Đình Hạo tiền bối?".

Thẩm Ninh nhìn cô, đột nhiên hỏi một câu không hề liên quan:

"Trận đấu lần trước của em với Đình Nghi là đo Nhược Bạch dạyem tam đả liên hoàn trên không?"

"Vâng."

"Chiến thuật trận đấu đó cũng hoàn toàn do Nhược Bạch địnhra?"

"Vâng!", Bách Thảo trả lời.

Thẩm Ninh chầm chậm gật đầu, nói:

"Chuyện của Nhược Bạch, em trực tiếp tìm Đình Hạo thửxem"

Tra lại số điện thoại Đình Hạo, Bách Thảo vào một trạm điện thoại, gọi cho anh. Đầu bên kia hình như đang họp, cô nghe tiếng Đình Hạo nói,

https://thuviensach.vn

cuộchọp tạm nghỉ ít phút nên đành hâp tấp xin lỗi, sau đó nói vắn tắt nguyên nhânmình tìm anh.

"Chín giờ tối em đợi anh ở quán cà phê đó nhé."

Đình Hạo bất ngờ kết thúc đàm thoại.

Buổi tối, Bách Thảo đến quán cà phê khá sớm.

Bách Thảo không gọi đồ mà uống nước lọc miễn phí. Cô thầm nghĩ hômnay mình sẽ mời anh nên đã lấy toàn bộ số tiền tích cóp được mang theo. Quán càphê này mọithứ đều đắt, một lỵ nước quả thông thường cũng mấy chục đồng...

Đình Hạo tiền bối đã mời cô hai lần.

Dù thế nào, lần này cô cũng phải mời anh, huống hồ cô đang nhờ anhgiúp đỡ.

Nhưng...

Quán này quả thực quá đắt.

Đếm lại toàn bộ số tiền mang theo, lật xem thực đơn, Bách Thảo bốirối cắn môi.

"Xin lỗi, anh đến muộn."

Cánh cửa kính của quán cà phê mở ra, một giọng nói trong trẻo từphía sau truyền đến. Cô vội đứng lên, đúng là Đình Hạo đang tới. Hình như vừatừ một nơi long trọng nào đó đến, anh vận bộ comple màu đen sang trọng, trôngrất lịch lãm.

"Đình Hạo tiền bối."

https://thuviensach.vn

Bách Thảo cúi chào.

"Uốn gì?"

Liếc nhìn mặt bàn, Đình Hạo vẫy tay gọi nhân viên phục vụ. BáchThảo hơi đỏ mặt ngăn anh:

"Đình Hạo tiến bối, anh... anh có muốn ăn mỳ bò không?"

"Sao?"

"Em biết có một quán mỳ bò rất ngon." Bị ánh mắt củanhanh nhìn chăm chú, cô hơi lúng túng cúi đầu: "Quán đó cũng có rất nhiều đồuống, nếu…".

"Được, đi thôi."

Nhân viên phục vụ chào họ, Đình Hạo định đưa cô đi ra.

"Chờ đã."

Cô gọi anh, nói liền mây câu xin lỗi với người phục vụ. Ngồi ởtrong quán lâu như vậy lại uống không nước lọc của người ta, lòng cô vô cùng áynáy.

"Bé ngốc ạ!"

Đình Hạo cười, khởi động xe hơi.

Theo đường Bách Thảo chỉ dẫn, không lâu sau, chiếc xe dừng lạitrước một con ngõ nhỏ. Sao trời lốm đốm, gió hiu hiu, mặt đường được vẩy nước, ẩm ướt mát mẻ. Hai bên có khá nhiều quán nhỏ, Bách Thảo dẫn anh vào một quán. Trước cửa treo hai chiếc đèn lồng, quán không lớn, bên trong chỉ có không đếnmười chiếc bàn.

"Rất sạch sẽ."

https://thuviensach.vn

Đình Hạo vừa cởi eomple vừa nói.

Mỗi chiếc bàn đều có khăn trải nền trắng hoa nhỏ, không một vếtdầu mỡ hay bụi bẩn, nền lát đá màu trắng cũng sạch bóng, dụng cụ ăn đều là hàngdùng một lần đã diệt khuẩn, bọc trong túi ni lông.

"Vâng, hơn nữa mỳ bò ờ đây lại rất ngon!"

Nghe Đình Hạo nói vậy, Bách Thảo vui hẳn lên, giọng hào hứng nóitiếp:

"Bát của họ rất to, thịt rất nhiều, rất mềm, rất thơm, anh cómuốn thử không?"

Nhìn mắt cô sáng long lanh, Đình Hạo cười.

"Đương nhiên phải thử."

Nước dùng sền sệt, mùi thơm sực nức, rau xanh, tươi non, thịt bònhừ, thái dày, khi bà chủ quán bê bát mì đến, Đình Hạo gật đầu nói:

"Xem ra đúng là không tồi."

Bách Thảo đỏ mặt cúi đầu.

"Xin lỗi Đình Hạo tiền bối, em... em bây giờ chỉ có thể mờianh thế này, về sau nếu... nếu có tiền, nhất định em sẽ mời anh món ngonhơn."

Đình Hạo dùng đũa gắp mỳ, nóng hổi.

Đình Hạo nếm thử, hài lòng nói: "Ừ, mùi vị rất tuyệt. Vừađúng lúc đói meo, vậy anh không khách khí nữa, cảm ơn em đã mời".

Thấy anh thích thú, Bách Thảo rất vui, cũng cúi đầu ăn từng miếng, từng miếng.

https://thuviensach.vn

"Không ngờ, em lại biết quán ăn ngon thế này." Quả thựcrất ngon, Đình Hạo hơi bất ngờ.

"Là Nhược Bạch đưa em đến đây."

Hơi mì bốc lên luẩn quẩn trước hàng mi của cô.

Trận thi đấu giữa các võ quán năm ngoái, Tùng Bách võ quán đoạtchức vô địch, cả võ quán ăn mừng đến tận tối. Đêm khuya, khi các đệ tử giảitán, Nhược Bạch sư huynh đã đưa cô đến đây. còn nhớ, bữa đó, cô đã ăn rất hàohứng, chưa bao giờ được ăn mỳ bò ngon đến thế, nhiều thịt đến thế. Cô thong thảnhai từng sợi mỳ, cảm giác nước dùng ngọt lịm ngấm vào từng sợi.

Khi ăn sắp hết.

Mới phát hiện bát mỳ trước mặt Nhược Bạch sư huynh hầu như chưađộng đũa.

Nhược Bạch đưa phần của mình cho cô.

Cô ăn quá no.

Tối đó, anh không vui như các đệ tử khác.

Trên đường trở về võ quán, anh vẫn trầm tư. Đi mãi, đi mãi, côcũng dần dần im lặng theo anh, mặc dù đoạt chức vô địch, nhưng trong trận đấukhông có Đình Hạo, Đình Nghi, niềm vui chiến thắng giảm đi mấy phần.

"Sẽ có ngày em chiến thắng Đình Nghi, đoạt chức vô địch từtay chị ấy." Phá vỡ không khí yên lặng, cô nói với Nhược Bạch. "Anhcũng như vậy, sẽ có ngày anh chiến thắng Đình Hạo."

Bóng trăng mờ mờ.

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch lặng lẽ, suốt đêm không nói.

Cô ngồi bên anh, cũng suốt đêm lặng lẽ cùng thức với anh.

"Đình Hạo tiền bối!" Bách Thảo đặt đũa xuống, bất annhìn Đình Hạo, nói: "Xin anh hãy thêm tên Nhược Bạch sư huynh vào danhsách đi Hàn Quốc, được không?".

Đình Hạo đang gắp cọng rau trong bát.

"Vì sao?"

"Hả?"

"Anh chàng Nhược Bạch đó rất ghét anh..." Đưa miếng rauvào mồm, Đình Hạo cười nói: "Vì sao anh phải làm việc đó cho cậu ta?"

"... Nhược Bạch sư huynh không ghét anh!", cô vội nói.

Đình Hạo lại cười.

"... Nhược Bạch sư huynh...", cô ngập ngừng, "... chỉ coi anh là đối thủ đáng coi trọng nhất thôi. Anh ấy thực sự không ghét anh, mà là mong muốn bản thân tiến bộ hơn nữa".

"Cô bé ngốc."

Đình Hạo lắc đầu, cười không nói.

"Thế nào?"

Cô không hiểu.

Đình Hạo ăn chậm rãi, vừa ngẩng lên đã thấy cô nhìn mình với ánhmắt căng thẳng, đôi mắt đen láy, băn khoăn và khẩn cầu.

https://thuviensach.vn

"Khi Sơ Nguyên còn tập Teakwondo, mọi đệ tử ở Ngạn Dương đềusống dưới hào quang của anh ấy, Tùng Bách võ quán hồi đó là võ quán được sùngbái nhất Ngạn Dương", Đình Hạo nhớ lại, "Về sau, Sơ Nguyên từ giả, Tùng Bách võ quán từ đỉnh cao rơi xuống hạng hai, Dụ quán chủ buồn lắm, hoàntoàn bỏ bê võ quán, không cai quản. Sau khi Nhược Bạch trở thành đại sư huynh, chịu áp lực rất lớn, cậu ta một lòng muốn chấn hưng Tùng Bách...".

Bách Thảo ngây người nghe.

Trước đây, khi Hiểu Huỳnh nói chuyện đó với cô đều chỉ tỏ vẻ đángtiếc vì Sơ Nguyên từ bỏ, hoàn toàn không nhắc đến hoàn cảnh của Nhược Bạch.

"Anh chàng Nhược Bạch này là người chịu khó nhất, nhẫn nạinhất mà anh từng gặp", Đình Hạo lắc đầu, cười, "Nếu anh và cậu ta ởcùng một võ quán, có lẽ đã trở thành bạn tốt của nhau".

Có lần Nhược Bạch đến trước mặt nói là muốn được giao đấu với anh, còn hy vọng sẽ có cơ hội thi đấu với anh.

Anh hiểu tâm tư Nhược Bạch.

Chỉ có điều anh đã hứa với cha.

Hôm đó, Nhược Bạch nhìn anh rất lâu, cuối cùng lặng lẽ quay ngườibỏ đi.

"Em đến tìm anh thế này, muốn anh lại ghi tên cậu ta vào danhsách đi Hàn Quốc, Nhược Bạch có biết không?"

Nhìn mặt Bách Thảo đỏ bừng, bối rối cúi nhìn mặt bàn, ĐìnhHạocười: "Em không sợ cậu ta biết sẽ nổi giận ư?".

https://thuviensach.vn

"Em... em sẽ khuyên Nhược Bạch sư huynh...", cô lắp bắp,"chỉ cần Đình Hạo tiền bối đồng ý bổ sung thêm tên anh ấy...".

"Thế vì sao anh phải làm như vậy?"

Cô ngớ người.

Đúng, vì sao Đình Hạo tiền bối phải làm như vậy? Rất có thể NhượcBạch sư huynh không chịu đi, cô không hoàn toàn chắc chắn có thể thuyết phụcđược Nhược Bạch sư huynh, mặc dù cảm thấy có lẽ anh ấy sẽ đi. Đến Hàn Quốc đấugiao hữu với tuyển thủ các nước, một cơ hội như vậy không ai muốn bỏ qua, nhưngNhược Bạch sư huynh đối với Đình Hạo tiền bối...

"Trừ phi là do em thỉnh cầu."

Đình Hạo cười cười, nói tiếp:

"Nếu Bách Thảo thỉnh cầu, có thể anh sẽ bằng lòng."

"Vâng, em thỉnh cầu anh!" Bách Thảo không kịp nghĩ, lậptức trả lời.

"Ờ, vậy anh sẽ giúp..."

* * *

"Vì chuyện của cậu, hôm qua Bách Thảo đã đến tìm tôi."Ánh nắng chiều hắt qua cửa sổ chiếu vào phòng làm việc. Sau buổi tập, Thẩm Ninhthay một chiếc áo dài màuvàng chanh, nhìn Nhược Bạch đứng trước mặt, cô ngồisau bàn làm việc, nói: "Hôm nay, cậu lại vì chuyện của Bách Thảo mà đếntìm tôi, đứng là có thỏa thuận ngầm".

"Cô ấy tìm cô có việc gì?"

https://thuviensach.vn

"Vì chuyện đi Hàn Quốc, cô bé muốn tôi ghi thêm tên cậu vàodanh sách", Thẩm Ninh nhìn anh, "Chẳng lẽ cô bé không biết? Cậu khôngmuốn nhận bất cứ sự giúp đỡ nào của Đình Hạo, dẫu là cơ hội hiếm hoi đi HànQuốc giao lưu".

Lưng Nhược Bạch cứng đờ.

"Nói đi, cậu tìm tôi có việc gì."

Không trêu đùa anh nữa, Thẩm Ninh nhìn anh nghiêm túc nói.

"Tôi hy vọng huấn luyện viên đề cử Bách Thảo tham gia CupTeakwondo thế giới", Nhược Bạch vào ngay vấn đề.

Thẩm Ninh nhướn nhướn hàng lông mày.

"Cậu nên biết, Đình Nghi và Bách Thảo tham gia cùng một hạngcân. Có Đình Nghi, Bách Thảo không có cơ hội."

"Vì sao?"

"Bởi vì Đình Nghi là vô địch toàn quốc, bởi vì năm ngoái ĐìnhNghi từng tham gia giao đấu quốc tế và đã lọt vào tứ kết hạng cân của côấy", giọng Thẩm Ninh nghiêmkhắc, "Bởi vì thành tích của Bách Thảohoàn toàn không thể sánh với Đình Nghi".

"Tôi nghe nói, năm Bách Thảo ra nhập Tùng Bách võ quán, trongcuộc thi đấu chọn người tham dự cuộc thi giữa các võ quán, cô ấy đã đánh bạimọi nữ đệ tử, đứng thứ nhất. Nhưng cậu không cho cô ấy tham gia thi đấu mà đểngười đứng thứ hai đại diện Tùng Bách đi thi, tại sao cậu làm thế?"

Thẩm Ninh cười nói,

https://thuviensach.vn

"Nhiều lần thua Đình Nghi như vậy, chỉ ngẫu nhiên chiến thắngmột lần mà lại là trong thi đấu tập luyện. Nếu cậu là tôi, cậu có để Bách Thảotham gia Cup thế giới, bỏ qua Đình Nghi không? Huống hồ bất luận thành tíchtrước đó thế nào, về chiên thuật, chiến lược hay kinh nghiệm thi đấu Đình Nghiđều hơn cô ấy rất nhiều."

"Cuộc thi lựa chọn trong võ quán năm đó đã chứng minh tôi đãsai. Biểu hiện của Bách Thảo đã chứng minh thực lực của cô ấy, Bách Thảo thắngliên tiếp, dấu trận cuối cùng đã thua Đình Nghi, nhưng suýt nữa cô ây cũng K. OĐình Nghi." Nhược Bạch nhìn huấn luyện viên Thẩm, tiếp tục: "Cô cũngxem trận đấu đó nên khi lựa chọn đệ tử đã đưa Bách Thảo vào danh sách. Hơn nữa, mặc dù mấy năm nay Đình Nghi vô địch toàn quốc, nhưng thành tích tốt nhất củacô ấy trong thi đấu cũng chỉ lọt vào tứ kết, cô ấy tham gia Cup thế giới khôngthể có đột phá lớn".

"Bách Thảo tham gia sẽ có đột phá lớn chăng?", Thẩm Ninhbật cười, "Nếu cô ấy bị loại ngay từ vòng đầu, đó mới là sự ngạc nhiênlớn".

"Huấn luyện viên Thẩm, Bách Thảo không kém như cô nghĩđâu!", Nhược Bạch hạ giọng, lạnh lùng nói.

"Sức mạnh, tốc độ, sức bật, khả năng phán đoán, sự tiến bộcủa Bách Thảo, bao gồm cả tam hoàn đả của cô ấy trong trận thi đấu tập luyệnđó, còn ai có thể làm xuất sắc như thê? Còn nữa, Bách Thảo không những có tốchất tốt mà cũng rất có đầu óc."

Nhược Bạch đặt từng bài thi hầu như đều đạt điểm tối đa của BáchThảo lên bàn.

"Dạo trước Bách Thảo phải tăng cường luyện tập, hầu như khôngcó thời gian ôn thi, nhưng cô ấy vẫn đứng thứ tư toàn khối."

"Huấn luyện viên Thẩm, tôi không hiểu, rốt cuộc cô không nhậnra Bách Thảo ngày càng tỏa sáng, hay là do Đình Nghi là cháu ngoại của sư phụcô

https://thuviensach.vn

nên mặc dù nhận thấy tài năng của Bách Thảo nhưng cô cũng coi nhưkhông."

"Nhược Bạch!"

Thẩm Ninh hơi giận, trợn mắt nhìn anh. Nhược Bạch vẫn lạnh nhạtnhư cũ, nhìn thẳng người đối diện, ánh mắt không nhượng bộ.

"Tốt, tốt cậu đúng là to gan."

Nhìn anh mấy giây, Thẩm Ninh không giận nữa, trái lại còn mỉmcười, nụ cười ngọt ngào.

"Không sai, do ông ngoại cô ấy là ân sư của tôi nên tôi mớiđặc biệt quan tâm cô ấy, hơn nữa, thành tích và biểu hiện của Đình Nghi cũngđáng để tôi đặc biệt quan tâm, có gì không đúng?"

"Không đúng ở chỗ, huấn luyện viên đã tước đi cơ hội cạnhtranh bình đẳng của các đệ tử khác. Bách Thảo cũng là đệ tử của cô, có khả năngvượt qua Đình Nghi, cô ấy hoàn toàn có tư cách cạnh tranh tham gia Cup thếgiới, không nên vì lý do cá nhân mà hy sinh cô ấy."

"Cậu làm cách nào để chứng minh Bách Thảo có tư cách vượt quaĐình Nghi?", Thẩm Ninh hỏi lại.

"Huấn luyện viên cần chứng minh thế nào?", Nhược Bạchnhìn thẳng người đối diện nói, "Chỉ cầnhuấn luyện viên đưa ra tiêu chuẩn, Bách Thảo có thể chứng minh cho cô thấy".

Không khí trong phòng làm việc như đông lại.

Ánh nắng gay gắt, nhức mắt.

Vuốt chiếc kẹp tóc bằng thủy tinh trên tóc mai, Thẩm Ninh im lặnghồi lâu mới lên tiếng:

https://thuviensach.vn

"Khóa tập huấn ở Hàn Quốc lần này, trình độ của tuyển thủ cácnước đều rất cao, hơn nữa rất có thể gặp được Ân Tú của Hàn Quốc. Mấy năm nayÂn Tú độc chiếm ngôi vị quán quân thế giới ở hạng cân của cô ấy, lần nào ĐìnhNghi cũng thua Ân Tú, nếu Bách Thảo có thể chứng minh có khả năng đánh bại ÂnTú, tôi sẽ cho cô ấy cơ hội."

Nhược Bạch cau mày:

"Nêu Đình Nghi cũng không thể chiến thắng Ân Tú, tại sao côlại yêu cầu Bách Thảo như vậy?"

"Nếu đằng nào hai người đó cũng không phải là đối thủ của ÂnTú, tại sao phải mạo hiểm thay Đình Nghi bằng Bách Thảo?"

Nhược Bạch im lặng giây lát. "... Được, Bách Thảo sẽ chứngminh cho cô thấy."

"Có điều, cử ai tham gia Cup thế giới không phải do một mìnhtôi quyết định", Thẩm Ninh Lại nói, "Dù tôi có tiến cử Bách Thảo, côấy cũng phải trải qua hàng loạt cuộc thi, chứng minh thực lực của mình cho CụcThể dục Thể thao để được họ phê chuẩn thì mới có thể tham gia".

"Vâng, tôi hiểu", Nhược Bạch nói "Chỉ cần huấnluyện viên bằng lòng cho Bách Thảo cơ hội, những việc còn lại đành phải xem nỗlực và khả năng của cô ấy."

"Còn nữa..."

Trong ánh nắng hè gay gắt, Thẩm Ninh lặng lẽ nhìn Nhược Bạch nói:

"Nếu cậu muốn để Bách Thảo tham gia những cuộc thi lớn, cómột chuyện cậu nhất định phải làm..."

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lần đầu tiên trong đời, Bách Thảo bận tâm đến chuyện ăn mặc thếnào.

Tối nay, Đình Hạo tiền bối đưa cô đi dự tiếc, bảo cô trang điểmthật đẹp. Trang điểm… cô hầu như chưa bao giờ trang điểm, ngoài những lúc tócmọc dài phải tết bím, hoặc cài chiếc kẹp dâu tây đó.

Cô muốn Hiểu Huỳnh tư vấn.

Nhưng Hiểu Huỳnh đã đi chơi với bạn từ sáng.

“Để anh xem.” Biết tâm tư của Bách Thảo, Sơ Nguyên nhìn cô mộtlát, mỉm cười.

“Chờ anh một lát.”

Vừa có trận mưa nhỏ, gió chiều mát rượu, trong không khí thoảngmùi thảo dược dìu dịu, ẩm ướt.

Trước căn nhà gỗ.

Trên chiếc ghế dài cạnh vườn ươm.

Bách Thảo ngẩn người nhìn Sơ Nguyên đem bộ đồ cắt tóc từ trong nhàra.

https://thuviensach.vn

“Sửa lại chút sẽ đẹp hơn.”

Ngón tay anh dịu dàng chạm vào tóc khiến cô chợt đỏ mặt, cúi đầu. Trong gió nhẹ, chiếc kéo trong tay thoăn thoắt, thỉnh thoảng anh dừng lại ngắmnghía rồi lại tiếp tục chỉnh sửa.

Những vụn tóc bay lả tả.

Có tiếng chim ríu rít trên ngọn cây đa phía xa.

“Xấu quá… phải không?”

“Sao?”

“Hôm anh về nước… nhìn thấy tóc em… xấu quá phải không?”

Phủi những vụn tóc bám trên cổ cô, Sơ Nguyên cười nói: “Hôm đó ấyà, còn chưa kịp chú ý đến tóc em thì em đã giận dỗi chạy biến đi rồi.”

Cô ngớ người.

Từ từ ngẩng đầu.

Vì bị Đình Nghi chế giễu trước mặt mọi người nên cô rất tức giận, nhưng hôm đó anh không chú ý đến tóc cô thật ư?

“Thoạt nhìn chỉ cảm thấy em cao lên nhiều, nhưng vẫn gầy nhưtrước.” Sơ Nguyên kéo cao tấm vải trùm để vụn tóc khỏi bám vào cổ cô. “Trướckhi đi Mỹ anh đã dặn, em đang trong thời kỳ phát triển, phải chú ý ăn uống tốt, chú ý dinh dưỡng, em quên rồi ư?”

“Không… em không quên!”, cô lắc đầu, “Bữa cơm nào em cũng ăn thậtno. Thím Phạm rất tốt, luôn làm thêm món cho em và Hiểu Huỳnh, em ăn rất nhiều, nhưng mãi vẫn không béo lên được….”

https://thuviensach.vn

Ngắm nghía hồi lâu, Sơ Nguyên chỉnh sửa lần cuối.

“Sơ Nguyên sư huynh…”

Cô cắn môi, mắt long lanh nhìn anh.

“… Mỗi câu anh nói, em đều nhớ kỹ, em không quên. Em chăm chỉ học, em ăn thật nhiều, hằng ngày chăm chỉ luyện tập, dù gặp nhiều khó khăn, em cũngkhông nản, em luôn cố gắng.”

Bàn tay Sơ Nguyên dừng lại.

Anh vuốt mạnh tóc cô.

“Em ngốc quá!”

Nhìn cô, ánh mắt anh ấm áp như nước hồ mùa xuân.

“Nhìn xem, có đẹp không?”

Sơ Nguyên mỉm cười, đặt cái gương vào tay cô. Cầm chiếc gương soi, cô kinh ngạc nhận ra một khuôn mặt khác hẳn, mái tóc so le được tỉa gọn, mộtđường cong đáng yêu ôm lấy khuôn mặt, một mái bờm xinh xắn, nhưng không cản trởtầm nhìn.

“Lúc còn ở Mỹ, thỉnh thoảng cắt tóc cho bạn bè, tay nghề của anhcũng được thử thách, không tồi chứ? Sau này tóc dài ra, anh sẽ cắt giúp em.”

“Vâng.”

Cô đỏ mặt nhìn mình trong gương, lòng vui không biết nói thế nào, đột nhiên nghĩ ra việc gì, vội đứng lên, chạy vụt như bay.

“Em đi lấy thứ này.”

https://thuviensach.vn

Lát sau, cô thở hổn hển chạy về. Sơ Nguyên mỉm cười, bảo cô khôngcần phải vội thế rồi rót cho cô cốc nước, nhưng chỉ uống một ngụm rồi để xuống, chìa tay về phía anh.

“Anh xem!”

Trong bàn tay cô là chiếc cặp tóc dâu tây, phần thân cặp khá dài, phía trên có đính một trái dâu tây nhỏ tinh xảo, long lanh như mắt cô lúc này.

Nhìn vào gương, cô thận trọng cài chiếc cặp lên mái.

“Có đẹp không?”, cô căng thẳng hỏi.

Sơ Nguyên gật đầu.

“Em… em rất thích nó”, cô nói, hai mắt long lanh, đôi má đỏ ửng.

Chiếc cặp đỏ rực nổi bật trên mái tóc đen nhanh của Bách Thảo.

Sơ Nguyên hơi ngạc nhiên.

Anh nhận ra chiếc kẹp tóc đó. Ngày đầu tiên về nước, đêm hôm đóanh đã nhìn thấy cô và Nhược Bạch trên phố, họ đang xem chiếc kẹp tóc này trongcửa hàng bán đồ trang sức.

Khi ở Mỹ, anh cũng thinh thoảng nhớ đến cô.

Nhưng mỗi lần gọi điện về nhà thím Phạm, cô đều không có ở nhà, hầu như lần nào cô cũng đi với Nhược Bạch. Sau kh về nước, anh phát hiện ra, côvới Nhược Bạch luôn bên nhau như hình với bóng.

Trong ký ức của của anh, cô vẫn là một cô bé mười bốn tuổi, có sứcdẻo dai quật cường, không gì lay chuyển. Anh thích sức mạnh đó của cô, đó làsức mạnh anh đã từ bỏ nhưng nó bền bỉ, âm thầm sinh sôi không ngừng trong cô.

https://thuviensach.vn

Có lẽ anh coi cô là em gái nên muốn bảo vệ cô với tất cả khả năngcủa mình.

Tuy nhiên khi về nước gặp lại cô.

Tuy cô vẫn chất phác, kiên cường như ba năm trước, nhưng lúc thấymá cô ửng đỏ, trong lòng anh không nén nổi xao xuyến.

Anh không thích tâm trạng phức tạp đó.

Lại thêm về nước công việc bận, có dạo anh ở hẳn trong trường, muốn yên tĩnh, muốn làm rõ xem bản thân mình rốt cuộc bị làm sao.

“Sơ Nguyên sư huynh…”

Mãi không thấy anh trả lời, Bách Thảo bẽn lẽn nhướn mắt nhìn, haitay không biết để vào đâu.

“Rất đẹp.”

Sơ Nguyên cười, hỏi:

“Đi chơi với Nhược Bạch hay sao mà trang điểm như vậy.”

“…”

Cô ngớ người.

Sau đó, Bách Thảo phản ứng rất mạnh, máu trong huyết quản dồn lênmặt, tai cũng nóng ran! Nghĩ đến chữ hẹn hò Đình Nghi đã nói hôm bắt gặp mìnhvà Nhược Bạch trên đường tối hôm đó, cô vội giải thích, nhưng lắp bắp, khôngnói rõ được:

“… Em không… em không đi chơi với Nhược Bạch sư huynh… Em chưa baogiờ… chưa bao giờ… với Nhược Bạch sư huynh…”

https://thuviensach.vn

“Tít… tít…”

Điện thoại rung lên, Sơ Nguyên cầm máy nhìn màn hình, anh có vẻ dodự rồi nghe máy.

“… Là anh.”

“…Ừ!”

Trong vườn ươm sau cơn mưa, những giọt nước đọng trên lá câythuốc, không khí thoáng đã thoảng mùi thảo dược, không gian mênh mông, tiếngnói trong máy không lớn nhưng Bách Thảo vẫn nghe được, người đang nói với SơNguyên chính là Đình Nghi.

Bách Thảo cúi đầu.

“… Tối nay?”, Sơ Nguyên trầm ngâm do dự.

Đầu dây bên kia nói rất lâu.

“Ờ, anh biết rồi… Được, tối gặp nhau.”

Bách Thảo lặng lẽ nhìn ngón chân mình, đợi Sơ Nguyên cúp máy mớicố nở nụ cười, nói:

“Sơ Nguyên sư huynh! Cảm ơn anh cắt tóc cho em, em đi đây.”

“Bách Thảo…”, Sơ Nguyên gọi cô.

“Không có gì…”, anh nhìn cô cười, “Không cần trang điểm cầu kỳ, emvốn đã rất đẹp rồi.”

***

Trong màn đêm.

https://thuviensach.vn

Chiếc xe thể thao màu trắng bạc lao đi vun vút trên đường. Bênngoài, những dãy đèn đường sáng choang lùi về sau. Hai tay nắm vô lăng, ĐìnhHạo nghiêng đầu, liếc nhìn Bách Thảo đang ngồi trên ghế phụ.

Mái tóc chải gọn gàng, trên mái bờm cài chiếc kẹp tóc có hình tráidâu tây rất đáng yêu.

Cô mặc chiếc áo phông trắng, quần dài màu xanh thẫm, y phục dù hơicũ nhưng rất sạch, thoảng mùi thơm do được phơi đủ nắng.

Cảm thấy ánh mắt anh, Bách Thảo căng thẳng ngồi thẳng người, hỏi:

“Em thế nào, có được không?”

Lúc cô sắp đi thì Hiểu Huỳnh về nhà. Nghe nói Đình Hạo tiền bốiyêu cầu Bách Thảo trang điểm thật đẹp, Hiểu Huỳnh lập tức lục tung tủ quần áo, lấy một chiếc váy ra rồi bắt cô mặc. Đó là chiếc váy Hiểu Huỳnh thích nhất, bêntrên đính những viền đăng-ten điệu đà, nhưng mặc lên, cô lại cảm thấy gò bókhông tự nhiên.

Hiểu Huỳnh cũng lắc đầu.

Cuối cùng, cô vẫn mặc bộ quần áo mới nhất của mình.

“Em lớn rồi.”

Đình Hạo không nhìn nữa, mỉm cười, nói.

Có phải anh ấy muốn nói cũng tàm tạm không nhỉ? Cô ngây người, không hiểu. Mặc dù Đình Hạo tiền bối không nói với cô họ đi đâu, cô cũng khôngbiết tại sao phải trang điểm thật đẹp nhưng chỉ cần đó là yêu cầu của Đình Hạotiền bối….

Xe chạy một mạch.

https://thuviensach.vn

Dừng bánh trước một khách sạn tráng lệ, Bách Thảo định mở cửa, Đình Hạo vội nói:

“Đợi đã.”

Sau khi mở cửa xe bước xuống, anh vòng ra phía trước mở cửa choBách Thảo, giơ tay mời như một quý ông lịch lãm. Nụ cười rạng ngời trên môi anhkhiến cô xao động.

“Mời xuống xe, Bách Thảo nhỏ bé của tôi.”

Thấy Bách Thảo ngẩn ra nhìn, Đình Hạo bật cười, đưa tay nắm cánhtay cô kéo ra ngoài.

“Đi thôi!”

“Lát nữa, em cứ coi mọi người xung quanh không tồn tại nhé.” Anhnói nhỏ vào tai cô rồi khoác vai cô đưa vào phòng tiệc trong khách sạn.

Hơi thở gần kề của anh khiến Bách Thảo cực kỳ bối rối.

Chưa bao giờ cô ở khoảng cách thân mật như vậy với một người đànông.

Vẫn còn chưa hiểu câu nói của Đình Hạo tiền bối có nghĩa là gì thìngười phục vụ khách sạn đã kéo cánh cửa lớn ra. Vẻ sang trọng, huy hoàng từ bêntrong khiến cô sững người.

Cô mới chỉ thấy cảnh này trên phim truyền hình.

Đèn pha lê sáng rực.

Những chiếc bàn dài phủ khăn trắng muốt, bên trên đặt những bộ đồăn bằng bạc lóng lánh, ly rượu, đồ ăn được trang trí cầu kỳ đủ màu, hoa mắt.

https://thuviensach.vn

Nhạc sống du dương.

Bao nhiêu tân khách trong trang phục lộng lẫy, sang trọng, nhất làcác thiếu nữ kiều diễm trong trang phục dạ hội mỏng như cánh chuồn, ai cũngxinh đẹp, tao nhã.

Thấy cánh cửa phòng tiệc mở ra, ánh mắt mọi người đều dồn lại, dừng trên người đang đứng bên cạnh cô.

Lúc đó, Bách Thảo mới chú ý.

Tối nay, Đình Hạo tiền bối vận bộ lễ phục cực kỳ sang trọng, chấtliệu dày, bóng, càng nổi bật dung mạo tuấn tú của anh.

Anh cúi đầu, khẽ thì thầm với cô:

“Cứ đi theo anh, đừng nói gì hết.”

Bách Thảo bị anh kéo tay, ngang qua những thiếu nữ xinh đẹp, tiếnthẳng đến chỗ nhiều khách nhất trong phòng tiệc. Trong đó, có một người đàn ôngtuổi trung niên, tay cầm ly rượu, khí chất nho nhã, dáng điệu tự nhiên bị vâygiữa những người đàn ông khác.

“Cha!”

Nắm chặt tay trái Bách Thảo đang muốn vùng ra, Đình Hạo bước đếntrước mặt người đàn ông đó. Sau khi gật đầu tỏ ý xin lỗi các tân khách, ôngcũng quay người đi về phía họ. Bách Thảo kinh ngạc nhận ra Đình Hạo, Đình Nghirất giống bố. Có lẽ Đình Hạo được kế thừa vẻ khôi ngô, nghiêm nghị từ vầng tránông, còn Đình Nghi được di truyền các nét thanh tú trên khuôn mặt ông.

Chỉ có điều, gương mặt người đàn ông này hơi buồn khiến ông nhìngià hơn tuổi.

https://thuviensach.vn

“Ba, chúc sinh nhật vui vẻ.” Buông tay cô, Đình Hạo bước lên ômngười đàn ông.

“Ba, chúc sinh nhật vui vẻ.” Buông tay cô, Đình Hạo bước lên ômngười đàn ông.

“Coi như con vẫn biết đường đến.”

Giọng Phương Ngọc Cơ trầm trầm, toát ra vẻ uy nghiêm.

“Đương nhiên con phải đến, tối nay là sinh nhật cha thân yêu năm mươi tuổi mà,” Đình Hạo cười nói, “Con phải đàm phán với công ty H&M nênmới đến muộn, hợp đồng để trên bàn làm việc của cha.”

“Được!”, Phương Ngọc Cơ gật gật đầu.

“Đình Nghi chưa đến sao?” Nhìn lướt khắp phòng không thấy bóngĐình Nghi, Đình Hạo cười: “Dạo này Đình Nghi bị ông ngoại giam lỏng trong võquán, rất khó thoát thân, ngay cả con cũng không dễ gặp. nhưng cha yên tâm, Đình Nghi thông minh như vậy, nhất định sẽ tìm cách đến được.”

“Không cần. Nó nên ở hẳn trong võ quán, không nên về nhà nữa”, Phương Ngọc Cơ lạnh lùng.

“Cha, Đình Nghi nghe cha nói như vậy sẽ rất đau lòng. Mấy hômtrước gọi điện cho con, nó đã chuẩn bị xong quà sinh nhật cho cha, còn nhắc conkhông được quên nữa.”

Sắc mặt Phương Ngọc Cơ hơi dịu lại, chợt ông nhìn sang Bách Thảonãy giờ vẫn im lặng đứng cạnh Đình Hạo, nói:

“Cô gái này là…”

“Cháu là…”

https://thuviensach.vn

Bách Thảo cúi chào, định trả lời nhưng cánh tay trái đã bị ĐìnhHạo nắm chặt, âm thanh nghẹn lại trong cổ.

“Cô ấy là Thích Bách Thảo, là quà sinh nhật con tặng cha!”, ĐìnhHạo cười lớn.

“Nói bậy!”, Phương Ngọc Cơ mắng.

“Đúng mà”, Đình Hạo ôm vai Bách Thảo. “Cha, chẳng phải cha luônnhắc con có bạn gái? Từ nay cha đừng lo nữa, chính là cô ấy.”

Bách Thảo sửng sốt ngẩng đầu nhìn lên Đình Hạo!

Đình Hạo nháy mắt với cô, tay phải xiết mạnh vai cô, giọng nói đặcbiệt dịu dàng.

“Bách Thảo đây là cha anh, em cứ gọi là chú Phương.”

….

…

Trong quán mỳ, Đình Hạonói:

“Ờ, vậy em hãy giúp anh mộtviệc trước đã.”

…

Anh cúi đầu nói vào tai cô

“Cứ đi theo anh, không nóigì hết.”

…

….

https://thuviensach.vn

“ Chào chú Phương.”

Bách Thảo cúi gập người chào, mãi sau mới nghe thấy tiếng đáp lại, cô thấp thỏm ngoái nhìn thì thấy Phương Ngọc Cơ đang cau mày, nhìn mình với ánhmắt xét nét.

“Thích tiểu thư!”

“Cháu là Bách Thảo.”

“Cô bao nhiêu tuổi?”

“Cháu mười bảy.”

“Đang học phổ thông hay đại học?”

“Cháu đang học lớp mười một”, cô nói, “Sau hè này là lớp mười haiạ.”

“Bậy quá”, Phương Ngọc Cơ quát Đình Hạo, “Bạn gái gì, cô bé vẫncòn là học sinh trung học!”.

“Học sinh trung học thì sao ạ? Con cũng chỉ hơn cô ấy vài tuổi”, Đình Hạo cười, “So với các thiên kim tiểu thư, con vẫn thích cái kiểu ngốcnghếch của cô ấy hơn.”

Bách Thảo lúng túng đỏ mặt.

Ngắm nhìn Bách Thảo, Phương Ngọc Cơ không tỏ ra có gì không hàilòng, mặc dù cô gái giản dị đến lạc hậu so với thời đại, nhưng cô lại có đôi máđỏ hồng, đôi mắt sáng ngây thơ.

Tuy nhiên, khi Phương Ngọc Cơ chú ý đến thân hình mảnh mai, cặpchân dài khỏe khắn của cô, ông cảnh giác hỏi:

“Cô tập Teakwondo phải không?”

https://thuviensach.vn

“Vâng!”

“Bây giờ còn tập không?”, ông cau mày.

“Cháu vẫn đang tập.”

“Cô ấy cũng như Đình Nghi, đều là đệ tử của huấn luyện viên Thẩm,” Đình Hạo xen vào,

“Cô ấy là tuyển thủ rất cừ, lần trước còn đánh bại Đình Nghi. ĐìnhNghi bị ông ngoại giam lỏng để tập luyện chính là vì cô ấy. Thế nào, bạn gáicủa con có xuất sắc không?”

Ông lạnh lùng nhìn Bách Thảo.

Đình Hạo lại cười như ánh nắng sớm.

“Thích tiểu thư, hoan nghênh cô, chơi vui nhé.” Mặc dù có vẻ khôngthực lòng, nhưng Phương Ngọc Cơ vẫn lịch sự nói với Bách Thảo: “Xin lỗi, tôiphải tiếp các khách khác, tôi đi đây.”

“Đi, chúng ta đi ăn chút gì.”

Ôm vai Bách Thảo, kéo sự chú ý của cô khỏi người cha nghiêm khắc, Đình Hạo đưa cô đến bàn ăn phía bên phải phòng tiệc, vừa đi vừa nói:

“Đừng hỏi gì vội, sau này anh sẽ giải thích.”

Bách Thảo đành nén lại hàng loạt câu hỏi trong đầu. đến trước bànăn, cô ngẩn người nhìn những món ăn lạ mắt, trang trí cầu kỳ đặt trên khăn trảibàn trắng muốt, món nào cũng trang trí theo kiểu Tây, đẹp đến mức không nỡ ăn, còn bao nhiêu món cô không biết tên nữa.

“Nào, thử món này đi.”

https://thuviensach.vn

Đình Hạo gắp một miếng cá sống đã được chế biến kỹ, chấm mù tạtđưa cho cô. Bách Thảo đưa miếng cá lên miệng cảm nhận vị tươi ngon… Đột nhiêncảm giác cay hắc sộc thẳng lên mũi khiến nước mắt cô túa ra!

“Ngậm miệng lại, thở bằng mũi!”

Đình Hạo vội đưa khăn giấy cho cô.

“Ôi!”

Cay đến choáng váng, mũi nhức nhối, thở mấy hơi theo chỉ dẫn củaĐình Hạo, lát sau cô mới thấy dần dần dịu bớt.

“Quên không nhắc em, mù tạt rất cay.” Đình Hạo cười giúp cô launước mắt. “Thế nào, có ổn không?”

“Em… em vẫn muốn ăn thêm miếng nữa.”

Cay nhưng rất ngon, lần này Bách Thảo thận trọng chỉ chấm chút xíumù tạt.

Cô ăn rất nhiều cá tươi, lại còn được Đình Hạo giới thiệu ăn thêmmấy món chưa ăn bao giờ như gan ngỗng, tương cá, bánh kem. Cô ăn rất hào hứng, bụng căng đầy, lại nghe Đình Hạo kể sự tích các món ăn, bất giác cảm thấy thoảimái, luôn miệng cười.

Đình Hạo chợt nhìn ra cửa phòng tiệc, nói:

“Đình Nghi đến rồi, em cứ ăn đi lát nữa anh quay lại.”

Nhìn về hướng Đình Hạo đi ra, Bách Thảo phát hiện, không chỉ cóĐình Nghi, Sơ Nguyên cũng đến. Đình Nghi mặc chiếc váy bằng voan mỏng màu trắngngà lộ vai, mái tóc dài cuốn cao thanh lịch, bên trên cài chiếc vương miện đínhđá quý. Dưới ánh đèn pha lê lộng lẫy, Đình Nghi như một

https://thuviensach.vn

nàng công chúa. SơNguyên cũng vận lễ phục trắng toát, cao quý nho nhã, đứng cạnh Đình Nghi, giốngnhư vị vương tử bước ra từ thế giới cổ tích.

Nỗi buồn lại ngấm ngầm xâm chiếm lòng cô.

Bách Thảo cúi đầu, nhìn đôi xăng đan rẻ tiền dưới chân mình. Đôixăng đan đã đi hai năm, bên trên đã có vết nứt, cô dùng sợi chỉ chắc chắn đínhlại, mặc dù làm rất cẩn thận, nhưng vẫn nhìn thấy vết khâu.

Trước mặt cha, Đình Nghi nũng nịu khiến ông cười vui sướng, mắttràn ngập tình yêu đối với cô con gái. Từ xa, Bách Thảo nhìn thấy cha Đình Hạođang nói chuyện với Sơ Nguyên vẻ thân mật. Ánh mắt ông vui thích chăm chú nhìnanh.

Đình Hạo vỗ vai Sơ Nguyên.

Hình như đang trêu anh với Đình Nghi.

Đình Nghi ngượng đỏ mặt, nũng nịu đấm anh trai, Sơ Nguyên quaylưng về phía Bách Thảo, nhưng cô không nhìn thấy vẻ mặt anh.

Cá tươi cũng có vị đắng.

Cố nuốt trôi, Bách Thảo gắng không nhìn về phía đó. Cô không thíchmình như vậy, hình như sự ghen tị đang ngấm ngầm chiếm lĩnh khiến cô thấy mìnhthật đáng ghét.

“Nếu ngưỡng mộ người nào, hãy nỗ lực vươn lên, sự ghen tị chỉ cóthể khiến em ngày càng sa sút.” Nghĩ đến những lời Nhược Bạch nói với mình, lòng cô dần lắng lại.

“Cô cũng ở đây à?”

Giọng sửng sốt của Đình Nghi vang lên bên cạnh. Cô ngây người, đặtchiếc đĩa trong tay xuống, nói với Đình Nghi và Sơ Nguyên đang sánh

https://thuviensach.vn

vai nhau điđến.

“Sơ Nguyên sư huynh, Đình Nghi tiền bối.”

“Thì ra là em phải đến đây.” Nhìn chiếc đĩa cô vừa đặt xuống, SơNguyên mỉm cười:

“Đừng ăn quá nhiều cá sống, cẩn thận đau bụng. Em nên uống ítrượu, có thể diệt khuẩn.” Nói xong, anh đi đến đầu bàn phía bên kia mang rượuđến cho cô.

“Sau này không gọi tôi là Đình Nghi tiền bối nữa, gọi như vậy tôicó vẻ rất già” Đình Nghi nửa cười nửa không nói, “Là anh trai tôi đưa cô đến?”

“Vâng.”

Bách Thảo nhìn ra, Đình Hạo đang nói chuyện với khách của cha.

“Anh tôi đưa cô đến đây làm gì?”

“Anh ấy…”

Cô không biết trả lời thế nào. Nghĩ đến vừa rồi Đình Hạo tiền bốigiới thiệu mình là bạn gái của anh, Bách Thảo bối rối lắc đầu.

“Không phải cô đang hẹn hò với Nhược Bạch hay sao? Tại sao lại đivới anh trai tôi?”

“Tôi không hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh!”

Bách Thảo luống cuống, mặt đỏ bừng.

Đình Nghi thở dài.

“Bách Thảo, tôi luôn nghĩ rằng cô là cô gái suy nghĩ ngây thơnhưng bây giờ tôi lại thấy thất vọng vì cô. Để Nhược Bạch làm bao nhiêu việccho

https://thuviensach.vn

mình như vậy, nhưng cô lại đi với anh trai tôi, lại còn để anh ấy đưa đếngặp cha tôi, cô không thấy như vậy sẽ khó ăn nói với Nhược Bạch hay sao?”

“Tôi đã nói rồi, tôi chưa bao giờ hẹn hò với Nhược Bạch sưhuynh!”, Bách Thảo nói cứng, “Nhược Bạch sư huynh là sư huynh của tôi, bọn tôikhông hẹn hò, đúng là bọn tôi chưa bao giờ hẹn hò, xin chị đừng nói như vậy!”

“A!”

Đình Nghi lắc đầu, nhìn cô, nói tiếp:

“Được rồi, đó là chuyện riêng của cô, tôi không nên quan tâm. Chỉcó điều đã đi với anh trai tôi, sao lại ăn mặc thế này?”

“Tôi… tôi…” Mặt Bách Thảo càng đỏ lựng.

“Ít nhất cô cũng nên mặc một chiếc váy”, Đình Nghi cau mày, “Nhưthế này là thiếu tôn trọng tối thiểu đối với tân khách.”

Bách Thảo như bị đánh một gậy vào đầu.

Bách Thảo đứng sững, cô thấy mình ngớ ngẩn đến mức không thể nóicâu gì.

“Anh không nói cho cô ấy biết là đến dạ tiệc.”

Giọng Đình Hạo từ phía sau vang lên, anh ôm vai cô vẻ an ủi. BáchThảo cứng người, gỡ tay anh khỏi vai mình.

“Bách Thảo đã dày công chuẩn bị”, Sơ Nguyên nghe thấy, hạ giọngnói, “Chỉ có điều Đình Hạo nên nói với Bách Thảo là đến dự tiệc, nếu không sẽkhiến cô ấy khó xử”.

https://thuviensach.vn

“Vâng, là tôi sai”, Đình Hạo sờ mũi mình, cười gượng, “Nhưng nếunói thật với Bách Thảo, cô ấy sẽ không chịu đi”.

“A, huấn luyện viên Thẩm đã đến!”

Thấy Thẩm Ninh lộng lẫy trong bộ kỳ bào màu phấn hồng đi vào, tiếnthẳng về phía ông Phương Ngọc Cơ, Đình Nghi nói nhỏ. Cô khoác tay Đình Hạo, nói:

“Đi, chúng ta đến chào huấn luyện viên t.”

Nhìn Bách Thảo đứng lặng, Đình Hạo mỉm cười:

“Em đi đi, anh phải chuộc tội với vị khách của mình.”

Đình Nghi mím môi, khoác tay Sơ Nguyên: “Thật không chịu nổi haingười này, thô thiển! Đi thôi, anh Sơ Nguyên, chúng ta đi thôi, đừng làm phiềnbọn họ.”

“Đi, đi, đừng làm bóng đèn nữa”, Đình Nghi nói.

Cô ra sức kéo Sơ Nguyên đi về phía huấn luyện viên Thẩm.

Cuối cùng chỉ còn lại Đình Hạo và Bách Thảo.

“Em muốn về”, Bách Thảo khẽ nói.

Đình Hạo nhìn cô mấy giây, nói:

“Được, đi thôi!”

****

Gió đêm mát lộng.

Đèn đường sáng rực.

https://thuviensach.vn

Lặng lẽ nhìn ánh đèn màu lướt qua cửa xe, không biết bao lâu, BáchThảo mới đột nhiên nhận ra đây không phải là đường về Tùng Bách võ quán.

Chiếc xe dừng lại bên bờ sông.

Đêm đã khuya, bờ sông khá vắng.

Sóng dìu dặt xô bờ.

Bóng người thanh mảnh ngồi tựa vào đầu chiếc xe. Nhìn Bách Thảođịnh bước đi, Đình Hạo quay người, ra hiệu cho cô ngồi lại.

Trong đêm sao…

“Cảm ơn”, Đình Hạo nói.

“Không cần”, Bách Thảo lắc đầu.

“Có phải em sợ hãi khi anh giới thiệu em là bạn gái với cha anhkhông?”, ngẩng đầu nhìn sao trời, anh hỏi.

“Vâng, em rất sợ”, cô đáp, “Có điều, anh vẫn đang đi học, vì saochú Phương đã giục anh giới thiệu bạn gái?”

“Cha anh…”

Đình Hạo cười.

Anh hiểu, cha muốn anh hoàn toàn không còn vương vấn gì với ta nữanên không chỉ chiếm hết thời gian học tập của anh, ngay thời gian riêng tư ôngcũng muốn chiếm đoạt.

“Sau này sẽ không thế nữa, bởi vì anh đã có bạn gái”. Ngoái đầunhìn cô, trong ánh sao, chiếc cặp tóc dâu tây trên đầu cô đáng yêu đến mức anhbỗng

https://thuviensach.vn

muốn chạm vào nó.

“Vâng!”, Bách Thảo gật đầu, “Chú Phương không thích em, như vậychắc sẽ không nhắc

anh chuyện bạn gái nữa”.

“Xin lỗi.”

“Sao ạ?”

“Có lẽ anh nên nói trước với em.”

“Không sao”, cô cười bẽn lẽn, “Như anh đã nói, nếu anh nói trước, có thể em sẽ không dám đến”.

“Không đến thật ư?”

“...” Bách Thảo ngơ ngẩn, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Nếu làchuyện rất quan trọng với anh, có thể em vẫn đến, nhưng như thế ít nhất em cũngnên mặc váy”. Dẫu đó là chiếc váy của Hiểu Huỳnh, mặc rất thiếu tự nhiên.

Đình Hạo cười.

“Anh không cần em thay đổi gì hết, tối nay em đã rất đẹp rồi.”

Rất đẹp…

Bách Thảo ngượng đỏ mặt.

Đình Hạo nhìn cô, thản nhiên hỏi:

“Em thích Nhược Bạch?”

“Sao?”

https://thuviensach.vn

Cô ngây người.

“Em thích Nhược Bạch phải không? Em đang hẹn hò với cậu ta?”

“Không!”, cô vội lắc đầu. Tại sao Đình Nghi nói vậy, anh cũng nóivậy, liệu Sơ Nguyên sư huynh cũng nghĩ như vậy không? Đột nhiên nghĩ tới chiềunay, Sơ Nguyên sư huynh đã hỏi.

…

“Em hẹn hò với Nhược Bạchnên mới trang điểm như vậy, đúng không?”

…

“Hay là em thích Sơ Nguyên?”, giọng Đình Hạo vẫn thản nhiên.

Đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mặt đỏ bừng, Bách Thảo vội lắc đầuthật mạnh nhưng không nói được câu nào, tim đập thình thịch, chỉ tiếc không cóchỗ để chui xuống.

“Vậy em thích người khác ư?”

“…”

Cô đỏ mặt, không hiểu sao anh luôn hỏi thẳng vấn đề này.

“Có không?”

“… Không có.” Không thích nói chuyện này, cô cắn môi nói: “ĐìnhHạo tiền bối, em muốn về võ quán”.

“Vậy thì chúng ta hẹn hò nhé.”

Gió từ sông thổi tới, trong mắt Đình Hạo có ánh sao, và cô ở nơisáng nhất trong đó.

https://thuviensach.vn

Cô ngây người nhìn.

Không hiểu anh nói gì.

***

“Thế nào? Cậu đi đâu với Đình Hạo tiền bối thế? Có xa không?” Trởvề võ quán, Hiểu Huỳnh tò mò hỏi liền một hơi, hươ huơ tay trước mặt cô. “Này, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, ngơ ngẩn gì vậy, sao cứ thần người ra thế?”

“…”

Bách Thảo ngơ ngác nhìn Hiểu Huỳnh.

“Rốt cuộc là thế nào?” Hiểu Huỳnh nghiêng đầu ngắm cô, nói tiếp: “Mặc dù bình thường cậu rất ngây ngô, nhưng ngây ngô đến mức này thì hiếmthấy.”

“Nói đi! Nói đi!”

Hiểu Huỳnh lắc người cô.

“Xin cậu, nói đi, mình tò mò muốn chết, mình sẽ không ngủ nổi mất! Là Đình Hạo tiền bối bắt nạt cậu hả? Ấy, không thể. Lẽ nào… A, hi hi hi, lẽ nàocậu hẹn hò với Đình Hạo tiền bối?”

Bách Thảo ngây người, há miệng không nói được gì.

….

…

“Đừng ngạc nhiên như vậy!” Bên bờ sông, giữa những làn gió đêm, Đình Hạo mỉm cười nắm tay cô. “Thực ra, anh muốn biết cái thích của anh

https://thuviensach.vn

đối với em là kiểu gì nên chúng ta thử hẹn hòmột thời gian thử xem, được không?”

“…”

Quá kinh ngạc, cổ họng côkhô cứng.

“Còn nhớ không? Là em đãkhiêu khích anh trước.” Anh nắm chặt tay cô: “Em xô anh ngã nhào, còn suýt hônanh hai lần nữa.”

“Đó là do em không cẩnthận.”

“Anh cứ chờ đợi lần khôngcẩn thận thứ ba của em…” Gió làm dậy lên những gợn sóng nhấp nhô trên mặtsông.” … Nhưng mãi không thấy.”

“Em…”, cô đỏ mặt, “… emkhông muốn.”

“Không muốn gì?”

“… Không muốn…” Cô xấu hổnói ra mấy chữ đó.” … Không muốn yêu đương.” Cô mới mười bảy tuổi, sau kỳ nghĩhè này mới vào lớp mười hai, chuẩn bị thi đại học, rồi còn phải tập ta, phảigiành tư cách tham gia Cup thế giới, cô chưa bao giờ nghĩ đến…

“Ai nói muốn yêu đương vớiem?”, Đình Hạo cười khanh khách.

“…”

Cô lại ngây người.

“Chỉ hẹn hò thôi. Xem anhthích em bao nhiêu, xem em có thích anh không. Có thể là một năm, hai năm, cóthể đợi em thi đại học, có thể chờ em tốt nghiệp đại học, có thể chờ em làm hếtnhững việc em muốn làm.”

Đèn đường sáng trưng.

https://thuviensach.vn

Ánh sao lốm đốm.

Gió hiu hiu.

Bóng liễu đung đưa.

“Chờ anh đến ngày anh pháthiện mình rất thích em, em cũng phát hiện mình rất thích anh, đến lúc đó, chúngta mới có thể…bắt đầu yêu.”

…

….

“Mau nói đi nói đi! Nói đi!” Hiểu Huỳnh liên tục hối thúc. “Khôngnói mình sẽ đoạn tuyệt với cậu!”

Bách Thảo vùi mặt vào khăn mặt.

“Không thể nói.”

“Ôi!”, Hiểu Huỳnh tức muốn ói máu, “Được lắm, Thích Bách Thảo, cậuđã nói như vậy thì mình đoạn tuyệt với cậu thật! Cậu có sợ không? Đoạn tuyệtthật sự!”

Bách Thảo không sợ.

Hiểu Huỳnh đã mấy lần dọa như vậy, cô biết Hiểu Huỳnh chỉ dọa vậythôi.

Nhưng trăn trở mãi, nghe tiếng côn trùng ngoài cửa sổ, nhớ lạinhững lời Đình Hạo nói bên sông, cô hoang mang nhìn trần nhà tối om, thì ra đóchính là hẹn hò như mọi người vẫn nói sao?

***

https://thuviensach.vn

Càng gần đến ngày đi Hàn Quốc, ngoài chuẩn bị rất nhiều quần áođẹp cho mình, Hiểu Huỳnh cũng một mực kéo Bách Thảo đi dạo các cửa hiệu quầnáo.

“Đẹp đấy.”

Bách Thảo mặc chiếc váy liền máu trắng bước từ phòng thử ra, HiểuHuỳnh gật đầu lia lịa, sau đó bắt đầu tán gẫu với bà chủ cửa hiệu về chất liệuvải, kiểu dáng, đến sự nghèo khó của học sinh, tính tiết kiệm của Bách Thảo, ýnghĩa cảu việc mua chiếc váy này để mong được giảm giá.

“Chính là thế, nếu chúng cháu đi Hàn Quốc mà ăn vận quá xoàngxĩnh, người ta sẽ cho rằng người Trung Quốc mình không biết ăn mặc, như vậy saođược!”, Hiểu Huỳnh kéo Bách Thảo lại, “Hơn nữa, sau này bạn ấy sẽ trở thành vôđịch thế giới, nữ vô địch thế giới của chúng ta, sao có thể bị mất mặt trướcngười nước ngoài! Bởi vậy cháu biết cô đã hạ giá đến mức thấp nhất rồi nhưngchúng cháu vẫn không mua nổi…”

“Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn! Cô đúng là người tốt!”

Chiếc váy vốn giá nói ban đầu hơn ba trăm đồng, cuối cùng HiểuHuỳnh mua suôn sẻ với giá sáu mươi đồng, hoàn toàn bỏ mặc sự ngăn cản của BáchThảo, cô nhét tiền vào tay bà chủ, cầm chiếc váy kéo Bách Thảo đi ra.

“Đây là quà sinh nhật mình tặng bù cho cậu!”

Hiểu Huỳnh nghiêm túc nhìn cô.

“Không nói nữa! Mình tặng cậu mà! Nếu cậu không nhận, mình sẽ nhấtđịnh, nhất định, nhất định đoạn tuyệt với cậu! Hừ, cậu là bạn của pHiểu Huỳnhnày, cậu ăn mặc xấu xí sẽ làm xấu mặt mình, bởi vậy vì mình, cậu nhất thiếtphải nhận nó! Hơn nữa, cũng không đắt, chỉ có sáu mươi đồng, ha ha ha, bà chủhiệu đến là tốt bụng, lần sau mình lại đến đó mua!”

https://thuviensach.vn

Tên của Nhược Bạch đã được bổ sung trong danh sách đi Hàn Quốc.

Bách Thảo vốn vẫn đang băn khoăn, không biết nên thuyết phục NhượcBạch sư huynh thế nào, kết quả Nhược Bạch lại không nói gì nhiều, lặng lẽ chấpnhận. Vậy là khi thu xếp hành lý, Bách Thảo rất vui nhưng khi nhìn thấy hai bộvõ phục trước mặt lại do dự.

Một bộ mới tinh, chất liệu mềm mại, trắng muốt tuyệt đẹp, một bộđã cũ ngả màu, những chỗ cọ sát đã phải vá, ống tay và ống quần cũng phải nốithêm.

Cô tiếc rẻ sờ tay lên bộ võ phục mới.

Cuối cùng quyết định bỏ bộ cũ vào va ly.

“Thôi đi, đương nhiên phải mang bộ mới!” Hiểu Huỳnh lôi bộ võ phụccũ ra, nhét bộ mới vào. “Cậu mặc bộ mới này đẹp hơn bao nhiêu, đừng mặc bộ cũnữa, mặc vào tuyển thủ các nước họ cười cho mất mặt!”

“Không ngắn nữa, rất vừa.”

“Nhưng cũ quá rồi, cậu xem màu sắc kìa, vừa cũ vừa ố vàng, ngườita cười cho đấy!” Hiểu Huỳnh sống chết không chịu cho cô mang bộ cũ đi. “Nhấtđịnh phải mang bộ mới! Cậu không mang, mình mang! Hừ, được rồi, cậu thu xếpxong chưa, vậy đến xem mình nên mang những bộ nào. À, còn nữa, chiếc dây chuyềnnày có hợp với bộ váy không, lại còn cặp tóc nữa?”

Cuối cùng, quần áo, đồ trang sức của Hiểu Huỳnh chất đầy một valy. Đến sân bay, Bách Thảo mới phát hiện, Hiểu Huỳnh không phải người có nhiềuhành lý nhất. Mai Linh còn mang những hai va ly to đùng, nghư nói bên trongđựng rất nhiều giày để phối hợp những bộ quần áo khác nhau.

“Đồ của tôi chưa là gì, các cô có biết, khi Đình Nghi ra nướcngoài không?”, Mai Linh nói, “Đình Nghi luôn mang theo bốn, năm va ly, mỗi

https://thuviensach.vn

lần xuất hiện ở những chỗ khác nhau, cô ấy đều thay toàn bộ trang phục và phụ kiện khác nhau. Nhưng Đình Nghi không phải mệt như chúng ta, mỗi lần ra nước ngoài đều có trợ lý đi theo xách đồ, cô ấy không phải đụng tay."

"Trợ lý?", Quang Nhã trợn mắt.

"Đúng rồi, Đình Nghi có trợ lý, cô không biết à?", Mai Linh nhẫn nại nói, "đó là minh tinh mà, làm gì có minh tinh nào mà không có trợ lý, huống hồ nhà Đình Nghi giàu như vậy."

"Không ngờ Đình Nghi lại không đi lần này", Lâm Phong nói.

"Chắc đi Hàn Quốc quá nhiều nên chán rồi", Mai Linh nói, "Nghe nói Đình Nghi từng sống ở Xương Hải võ quán một năm, đã tham gia mấy khóa tập huấn nên không cần thiết phải đi."

Hiểu Huỳnh bỗng nháy mắt ra hiệu.

"A, Đình Nghi đến rồi." Quang Nhã nhìn thấy một đoàn người từ cửa số năm đi vào.

"Còn có Đình Hạo tiền bối, huấn luyện viên Thẩm, ấy, lại có cả…"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Lại có cả Sơ Nguyên nữa.

Thấy Sơ Nguyên sư huynh mỗi lúc mỗi gần, Bách Thảo phát hiện tayanh xách một chiếc túi du lịch màu vàng nâu, không có vẻ là người đưa tiễn.

"Do có một số việc đột xuất tôi không thể đi cùng các bạn. Lần này Sơ Nguyên đi cùng đội chúng ta với tư cách là bác sỹ của đội đồng thờicũng là trưởng đoàn", Thẩm Ninh giải thích, "Đến Hàn quốc, các bạnphải tuân thủ kỷ luật, mọi việc đều phải nghe theo điều hành của trưởng đoàn SơNguyên và đội trưởng Nhược Bạch, rõ chưa?".

"Rõ!"

Mặc dù các đệ tử đều có phần ngạc nhiên nhưng vẫn đồng thanh trảlời.

Thì ra Đình Nghi đến tiễn Sơ Nguyên tiền bối, các cô gái chợt vỡlẽ. Mai Linh nói đùa, Đình Nghi mang những đồ ăn này đến hối lộ, để bọn họtrông chừng các mỹ nữ Hàn Quốc không cho họ cướp mất Sơ Nguyên tiến bối?

Nghe vậy các cô gái cười rộ lên.

Bên kia, Đình Hạo đang nói chuyện với Thân Ba, Khấu Chấn, nhìnthấy Bách Thảo đứng yên không nói gì, khóe mép Đình Hạo hơi nhếch lên, anh

https://thuviensach.vn

đếnbên cô.

"Cầm lấy cái này."

Kéo Bách Thảo ra một góc, Đình Hạo đưa cho cô một chiếc điện thoạidi động màu bạc, xinh xắn, tinh xảo. Cô ngạc nhiên ngước nhìn anh nhưng khôngnhận.

"Trong này đã nạp tiền, có số máy của anh, Sơ Nguyên và huấnluyện viên Thẩm, đến Hàn Quốc nhỡ bị lạc hoặc có chuyện gì hãy dùng nó để liênlạc." Đình Hạo nhìn cô, nói tiếp: "Không biết dùng thì bảo Hiểu Huỳnhhướng dẫn".

"Em không thể nhận", Bách Thảo cúi đầu.

"Tại sao?"

"…"

Cô không biết nên nói thế nào, chỉ lắc đầu lia lịa. Nghĩ tới nhữnglời anh nói bên bờ sông tối đó, cô lại thấy lúng túng, chân tay không biết đểđâu, mặt đỏ lựng, chỉ muốn bỏ chạy. Cô không thể nhận đồ của anh, nếu nhận, cónghĩa là…

Bắt đầu hẹn hò rồi?

Cô luống cuống lùi một bước, cúi đầu rất thấp.

"Em không thể nhận", cô nhắc lại.

"Không bảo em nhận", giọng Đình Hạo vọng xuống,"Cũng không phải là tặng, chỉ cho em mượn thôi. Không được làm hỏng, cũngkhông được đánh mất, nếu không anh sẽ bắt đền, hiểu chưa?".

Cô vẫn im lặng.

https://thuviensach.vn

"Đến Hàn Quốc ngộ nhỡ bị lạc thật, em lại không có di động, Sơ Nguyên hay Nhược Bạch đều rất lo lắng. Em không muốn gây phiền phức cho họđúng không?"

Bách Thảo ngây người nhìn Nhược Bạch đang phân phát thẻ lên máybay cho mọi người, lại nhìn Sơ Nguyên đang nói chuyện với Đình Nghi.

"Tất cả có hai chiếc pin, có cả dụng cụ xạc, anh để cả trongnày." Nói rồi Đình Hạo nhét cái túi nhỏ vào tay cô. "Hỏi Hiểu Huỳnhcách sử dụng."

"Cảm ơn."

Cô đỏ mặt cầm túi.

"Cảm ơn thế nào?", Đình Hạo mỉm cười hỏi.

"Sao?"

"Mua một hộp viên xì dầu mang về, anh thích ăn." Anh xoamái tóc ngắn của cô, tiếp tục: "Còn nữa, nhớ ngheđiện thoại của anh, chúngta hẹn hò, duy trì liên lạc là rất quan trọng".

"… Không!", cô kinh ngạc nhìn anh, "Em và anhkhông…"

"Ha ha."

Đình Hạo cười, ngắt lời cô, giọng vui vẻ:

"Cânen thận kẻo người ta nghe thấy. Nhìn kìa, hình như Bạchđang tìm em, ra đi."

Bách Thảo ngẩng đầu lên thì thấy Nhược Bạch đang cầm tấm vé ngónghiêng nhìn ra xa, ánh mắt đừng lại ở cô và Đình Hạo. Không biết tại sao, côbỗng thấy hối hận, không nói gì thêm, vội đi về phía Nhược Bạch.

https://thuviensach.vn

* * *

Các đệ tử đi vào phòng chờ sau khi qua cửa kiểm tra, Thẩm Ninh cóviệc đi trước, Đình Nghi đứng trước bức tường kính ở đại sảnh sân bay, thẫn thờnhìn những chiếc máy bay đang chờ cất cánh trên bãi đỗ rộng mênh mông.

"Anh, tại sao anh Sơ Nguyên lại đi Hàn Quốc với bọn họ?"

Hoàn toàn bất ngờ, cô không hề biết chút gì, hơn nữa, dù hỏithế nào Sơ Nguyên cũng không trả lời. Tay cô nắm chặt lan can phía trước, ánhmắt ảm đạm, lẽ nào là vì...

Không.

Không thể.

Bất luận về tài năng, dung mạo, trình độ học vấn hay gia thế, côđều ưu tú nhất, trong mắt Sơ Nguyên không thể có một cô gái nào khác. Mặc dùtrong cuộc thi đấu luyện tập lần trước cô thua, nhưng, đó chỉ là ngẫu nhiên.

Đợi Thích Bách Thảo từ Hàn Quốc trở về, cô sẽ để cho có ta hiểurằng, thắng lợi ngẫu nhiên không có ý nghĩa gì hết, thực lực mới là quan trọngnhất.

"Tối qua anh ấy mới quyết định, Sơ Nguyên chỉ nói với anh. Anh ấy đã mua vé máy bay, bảo anh đưa tên anh ấy vào danh sách, còn nhữngchuyện khác không thấy nói gì. "

"Anh ấy cũng không nói với em?"

"Không."

Trên bầu trời, chiếc máy bay đã xuyên vào tầng mây.

https://thuviensach.vn

"Anh, anh thích Bách Thảo phải không?"

Chợt nhớ đến cảnh Đình Hạo và Bách Thảo đứng riêng với nhau lúctrước, lại nghĩ đến bữa tiệc tối đó, Đình Nghi bật hỏi.

Đình Hạo cười cười không đáp.

" Anh thích cô bé ấy thật sao?", Đình Nghi ngạc nhiên.

"Ừ."

"Tại sao?", Đình Nghi càng ngạc nhiên.

"Cô ấy như một con hươu non gan dạ trên thảo nguyên." Nụcười trên khóe miệng Đình Hạo rạng rỡ hơn ánh nắng ngoài kia. "Rất đángyêu."

Đình Nghĩ cau mày nói:

"Thế ư? Em chưa bao giờ cảm thấy cô ta đáng yêu. Chỉ thấy côta thật không biết lượng sức. Anh còn nhớ khi mới vào Tùng Bách võ quán, NhượcBạch lựa chọn Tú Cầm đi thi, cô ta dám chất vấn Nhược Bạch, còn nổi giận trướcmặt mọi người. Hơn nữa, cô ta khá cơ hội, suốt ngày bám lấy anh Sơ Nguyên, biếtanh Sơ nguyên hay mềm lòng nên cố tình tỏ ra đáng thương trước mặt anh ấy. Banăm nay, không biết em đã trêu chọc gì cô ta mà cô ta luôn nhằm vào em, nhưmiếng kẹo cao su sống chết bám lấy em…" Hơn nữa, chính vì cô ta mà lần nàycô không thể cùng đi Hàn Quốc với Sơ Nguyên.

"Em đã cảm nhận được nguy cơ sắp bị đuổi kịp?", Đình Hạonhìn em gái.

"Không phải nguy cơ", Đình Nghi ưỡn thẳng lưng, "màlà đáng ghét".

"Tiểu Đình, chẳng phải em cũng luôn theo đuổi Lý Ân Tú đósao?", Đình Hạo vỗ nhẹ vào vai cô em gái, "Em như vậy, Bách Thảođương nhiên

https://thuviensach.vn

cũng như vậy. Không nói túc áp và kỹ thuật, chỉ nói về chí khí thìem đã kém xa Lý Ân Tú. Em khiêu chiến Ân Tú hết lần này đến lần khác nhưng côấy chưa bao giờ bực mình, thậm chí còn bỏ thời gian tập riêng, chỉ bảo choem".

Đình Hạo mỉm cười, nói tiếp:

"Em nghĩ lại xem, em đối với Bách Thảo thế nào?"

Đình Nghi thoáng lúng túng rồi lập tức mím môi.

"Em... em thà thấy anh thích Ân Tú còn hơn. Đối với Ân Tú emtâm phục, khẩu phục."

* * *

Máy bay bay trong tầng mây,

Qua ô cửa sổ nhỏ bé có thể nhìn thấy những đám mâytrắng bên dưới, lần đầu đi máy bay, Hiểu Huỳnh hào hứng lấy máy ảnh chụp mấy cảnh đám mây muônhình vạn tranglòng vẫn xốn xang, mãi mới trấn tĩnh được. Cô đưa mắt nhìntrongkhoang, Sơ Nguvên và Nhược Bạch ngồi ở hàng ghế phía trước, đang khẽ trao đổichuyện gì đó.

"Hi hi, mình muốn đổi chỗ ngồi."

Hiểu Huỳnh cất máy ảnh, tỏ ý muốn đi về phía Bách Thảo đang ngâyngười nhìn những đám mây trắng qua cửa sổ.

Bách Thảo bối rối đứng lên, nói:

"Nếu cậu muốn ngồi gần lối đi, đế mình đổi chỗ cho."

"Không, mình muốn ngồi cạnh Sơ Nguyên sư huynh", mắtHiểu Huỳnh sáng lên vẻ ranh mãnh, "Hừ, thế nào là trông chừng Sơ Nguyên sưhuynh,

https://thuviensach.vn

không để cho các mỹ nhân Hàn Quốc cướp mất. Sơ Nguyên sư huynh khôngphải của chị ta, mình nhất định ngồi với huynh ấy!".

Mấy phút sau

Nhược Bạch rời hàng ghế trước đến ngồi cạnh Bách Thảo. Anh trầmngâm nhìn lịch trình chuyến bay, vẻ rất chăm chú, khi cô tiếp viên đưa đồ ănđến cũng không biết.

Bách Thảo nhận giúp Nhược Bạch, đặt trên chiếc bàn nhỏ trước mặtanh, sau đó lại gọi trà nóng cho anh rồi mới bắt đầu ăn suất của mình.

Bánh kem mềm mềm ngọt dịu rất ngon.

Bên trên phủ một lớp gì màu trắng ngà giống như nước quả đông lạnhnhưng ngon hơn nhiều, đưa vào miệng, trợn tuột, tan biến.

Thật là ngon.

Cô dùng dĩa thận trọng quệt miếng cuối cùng vào miệng, lại thầmkhen ngon lần nữa. Đột nhiên, một xuất kem y hệt để trước mặt cô.

"Em ăn đi."

Nhược Bạch lạnh lùng nói nhưng vẫn nhìn vào tấm bảng ghi mấy chữlên đó.

"Anh ăn đi, ngon lắm!" Sợ anh không tin, Bách Thảo vộitrịnh trọng nhắc lại.

"Anh không thích đồ ngọt"

Không để ý đến lời giải thích của cô rằng bánh này không hề ngọt, rất ngon, Nhược Bạch từ từ buông tờ lịch xuống, nói;

https://thuviensach.vn

"Có lẽ em đã nghe nói, Hàn Quốc có một tài năng Teakwondo tênlà Lý Ân Tú."

* * *

Chiếc xe hơi màu bạc lao vun vút trên đường cao tốc từ sân bay vềthành phố.

"Có lẽ anh không thực sự thích Bách Thảo, mà chỉ là một dạngcảm nắng mà thôi." Nhìn vào khuôn mặt đẹp, sáng ngời trông nghiêng củaĐình Hạo, Đình Nghi nói vẻ băn khoăn: "Em thừa nhận Bách Thảo có một sứcdẻo dai giống như loài cỏ dại lửa đốt không chết, dù áp lực thế nào, cô ta đềugắng vươn lên. Cái mà anh thích chỉ là sự bền bỉ không chịu bỏ cuộc của cô tachứ không phải chính bản thản cô ta đúng không?".

Ngón tay Đình Hạo đang định mở nhạc trong xe chợt dừng lại.

"Anh, anh có hối hận không?" Đình Nghi áy náy, nói:

"... Em vẫn luôn rất hối hận... Nếu lúc đó em thay anh nhậnlời với cha, có lẽ cha đã thỏa hiệp, anh giúp em bằng ấy năm nhưng em khônggiúp gì được cho anh... Em xin lỗi…"

"Nói linh tinh gì thế." Đình Hạo cười, ấn nút mở băng, tiếng nhạc nhè nhẹ bay bổng vang lên. "Chẳng liên quan gì đến em, cho dùem từ bỏ thì cha cũng sẽ không đồng ý để anh theo đuổi."

"Vậy… anh, anh có giận cha không?", Đình Nghi lo lắngnhìn anh trai, "Cha dùng Hiền Võ võ quán, dùng cơ sở huấn luyện để uy hiếpanh…".

Trong xe chỉ có tiếng nhạc.

"Anh có thể hiểu cha." Nhìn con đường cao tốc hun hútdường như không có điểm cuối, Đình Hạo tay nắm vô lăng, giọng rất nhỏ:"Nếu anh là

https://thuviensach.vn

cha, nếu tận mắt nhìn thấy vợ mình bị trọng thương trong thiđấu không cách gì chữa được, có lẽ anh cũng không cho con mình tham gia nhữngmôn thể thao tương tự".

Đình Nghi tư lự, lòng đau đớn.

Khi mẹ qua đời, cô còn rất nhỏ, chính Đình Hạo đã cùng cha trảiqua những ngày đau khổ tột cùng đó. Trong ký ức của mình, cô chỉ nhớ hồi đó chacũng bệnh rất nặng, cô rất sợ, sợ cha cũng có ngày rời bỏ hai anh em như mẹ. Sau khi mẹ qua đời, dường như anh trai đột nhiên trưởng thành rất nhanh, saulại cáng đáng mọi việc, chăm sóc cha, chăm sóc ông ngoại, lo liệu việc kinhdoanh của công ty.

"Anh à, nếu anh thích Bách Thảo thật...", Đình mím môi, mặc dù trong lòng không vui, "... em cũng thử chấp nhận cô ta".

Đình Hạo cười:

"Những việc này em khỏi bận tâm, Hãy tập trungluyện tập chotốt, đừng để ông ngoại thất vọng là được rồi."

Thực ra, anh cũng không hiểu lắm tình cảm của mình đối với BáchThảo.

Liệu có phải đúng như Đình Nghi nói, là do không cam tâm từ bỏ đammê Taekwondo nên mới thích cô gái nhỏ nhẫn nại, bền bỉ với Teakwondo đó. Hay làdo niềm đàm mê Taekwondo khiến anh có trực cảm kỳ diệu nào đó, có thể có mốigiao cảm bất thường với Nhược Bạch, Sơ Nguyên và Bách Thảo.

Tuy nhiên bất luận là thế nào…

Việc bỏ lỡ thời cơ này tuyệt đối không thể có ở một tuyển thủTeakwondo ưu tú.

https://thuviensach.vn

* * *

Máy bay từ từ hạ cánh xuống sân bay Seoul.

Bầu trời xanh ngắt, mây trắng như tơ, Bách Thảo ngẩng đầu nhìnlên, thấy trước mặt, trên lưng chừng núi xanh thẳm là những bậc thềm đá dàicao, sừng sững lẫn vào mây. Bậc thềm được lát bằng những tảng đá màu đen, độdốc chóng mặt, mỗi bậc vừa hẹp vừa cao, trải qua mưa tuôn nắng xối, những tảngđá đã nứt nẻ lỗ chỗ, có chỗ lại trơn nhẵn như ghi dấu chân không biết bao nhiêuđệ tử.

Từ xa.

Có thể nhìn thấy bậc đá trên cùng.

Một kiến trúc đồ sộ, tráng lệ theo phong cách cung điện Hàn Quốc, cánh cửa lớn màu đen tuyền, ổ khóa màu vàng, tấm biển trên vòm màu đen lấp lánhbốn chữ Hán màu vàng dạng phồn thể.

"Xương Hải võ quán."

Ánh mặt trời giữa trưa chói chang, nhức mắt, nhìn từ xa, những chữvàng lóe ra những tia hào quang sáng chói, tỏa ra bốn phía!

Đại diện của Xương Hải cử ra đón đoàn Ngạn Dương là một đệ tử tênDân Đới, nói tiếng Hán rất trôi chảy.

Trên đường về, anh ta giới thiệu Xương Hải võ quán đã có hơn haitrăm năm lịch sử, là võ quán được tôn vinh nhất Hàn Quốc, đệ tử các thế hệnhiều người lên tới cấp tông sư. Các đại sư hiện được thế giới công nhận đẳngcấp cửu đoạn đai đen, biểu tượng vinh danh cao nhất, cũng đa số xuất thân từXương Hải võ quán.

Cánh cổng đen tuyền từ từ mở ra.

https://thuviensach.vn

Trong võ quán đâu đâu cũng có cổ thụ ngợp trời, không khí dườngnhư cùng trở nên xanh trong, tinh khiết. Một dải cây với các gam màu, xanhthẩm, xanh nhạt, phớt hồng, dày đặc, che phủ những kiến trúc ngói xanh, tườngđỏ, không gian tĩnh lặng mênh mang, cổ kính, ưu nhã, thâm trầm.

"Oa, đẹp quá…"

Hiểu Huỳnh bên cạnh vừa đi vừa xuýt xoa.

Đúng vậy.

Hơn nữa không chi đẹp.

Mà có một vẻ trang nghiêm trầm mặc, lắng đọng trăm năm lịchsử.

Một con đường sâu hun hút hai bên thâm u cổ thụ dẫn tới Xương Hảivõ quán, Bách Thảo không nén nổi muốn kêu lên, võ quán này quả thật mỗi cảnhsắc đều là một bức tranh.

Hồ nước trước mặt tỉnh lặng êm đềm như trăng thu, ven hồ có mộtcây đa cổ thụ tán xum xuê che khuất cả một khoảng trời rộng lớn, một ngôi nhàtọa bên hồ bị bóng đa che khuất, một nửa nhô ra mặt hồ có một vẻ gì rất giốngcăn nhà gỗ nhỏ của Sơ Nguyên sư huynh ở Tùng Bách võ quán.

Cô lặng lẽ liếc nhìn Sơ Nguyên đi phía trước.

Không biết cảm giác của cô có nhầm không, lúc trên máy bay, cô đãcảm thấy Sơ Nguyên sư huynh có vẻ lạ lùng, khang khác nhưng cô lại không thểbiết cái khang khác đó như thế nào. Mặc dù ánh mắt anh vẫn tĩnh lặng, khóemiệng vẫn hơi nhếch lên như cười, nhưng thấp thoáng trong đó lại có vẻ buồn buồn, xa cách.

Giống như lúc này...

https://thuviensach.vn

Anh dừng bước, lặng lẽ nhìn căn nhà nhỏ nhô ra mặt hồ. Làn gió nhẹthổi đến, những bức rèm trúc cuốn hờ xung quanh ngôi nhà khẽ đung đưa, bêntrong không một bóng người.

"Có một điều các bạn phải lưu ý, bên kia hồ này là chỗ ở củacác tông sư. Các tông sư thích yên tĩnh, nếu muốn đi dạo, thăm quan võ quán, xin hãy thận trọng, không nên đến phía đó", Dân Đới nhắc mọi người.

"Nhất trí!", mọi người đáp.

Hiểu Huỳnh cám thấy đáng tiếc, tận mắt thấy phong cảnh phía bènkia hồ còn đẹp hơn, nước long lanh in bóng núi xanh ngắt, ngôi nhà cũng theophong cách cổ kính, thâm trầm, đẹp như bức tranh thủy mặc... vậy mà không thểđến gần thăm quan. Nhất là ngôi đình viện trên đỉnh núi, mái nâu tường lam, nhìn từ xa như khuất trong mây, bồng bềnh như tiên cảnh, không được đến xem tậnnơi thật là ngứa ngáy.

Cô len lên hàng trước thầm thì với Bách Thảo, nhưng nói mấy câu màchẳng thấy Bách Thảo có phản ứng gì.

Cô ngước nhìn, thấy Bách Thảo đang ngơ ngẩn nhìn về phía Sơ Nguyênsư huynh ở hàng trước, đột nhiên không kìm được chộp vai Bách Thảo lắc mạnh.

"Này, nhìn gì thế?"

Bách Thảo sực tỉnh, ánh mắt rời khỏi Sơ Nguyên, mặt hơi đỏ, luốngcuống: "Không... không có gì...".

"Hừ", Hiểu Huỳnh lườm cô, véo mạnh vào cánh tay,"Cẩn thận, Nhược Bạch sư huynh không vui đâu!".

Nhược Bạch sư huynh?

https://thuviensach.vn

Vai đau điếng, Bách Thảo nhất thời không hiểu ý câu nói, bất giácnhìn về phía Nhược Bạch cũng đi phía trước, Anh đang chăm chú nghe Dân Đới giớithiệu tình hình của Xương Hải võ quán, không nhìn về bên này, chỉ khi ánh mắtcô sắp rời khỏi, anh mới nhìn về phía cô.

"Các bạn sẽ ở trong trong khu này." Phía trước là khoảnđấttrống rộng thênh thang, khu nhà tường bíchngói lam ánh lên nền trời xanh mâytrắng, lại còn một dải cây cành lá rậm rạp, loại cây và màu lá cũng không giốngnhau, có loại lá xanh thẩm, có loại xanh nhạt, có loại phớt hồng, tầng tầng lớplớp chen chúc, phản chiếu lẫn nhau, đẹp như cảnh in trong một tấm danh thiếp."Tuyến thủ các nước tham gia tập huấn đều ở khu này, tiện cho mọi ngườigiao lưu, học hỏi. Phòng đã chuẩn bị xong, để tôi đưa mọi người..."

Trước cổng lớn tòa nhà màu nâu, dưới ánh mặt trời gay gắt, mườimấy cô gái vận võ phục trắng muốt xếp hàng dọc, trên đai lưng nhất loại có thêuhai chữ "Xương Hải"

Cô gái đứng ở giữa hàng tuổi không lớn, hình thể không cao nhưngdáng điệu cực kỳ cao ngạo, đầu rướn cao nhìn bọn họ.

Hiểu Huỳnh liếc nhìn, chỉ thấy hai lỗ mũi coi trời bằng vung củacô ta.

Dáng điệu đó...

Đệ tử Ngạn Dương nhìn nhau, Nhược Bạch kín đáo cau mày. Sơ Nguyênhỏi Dân Đới: "Chuyện gì thế?".

Dân Đới tỏ vẻ khó xử.

Anh ta bước lên trước vài bước, nói mấy câu bằng tiếng Hàn với côgái đó, thái độ như cầu khẩn. Hiểu Huỳnh, Lâm Phong và mấy cô gái mặc dù khônghiểu lắm tiếng Hàn nhưng hai chữ "sư tỷ" đơn giản lặp đi lặp lại, họcũng hiểu được.

https://thuviensach.vn

Cô gái kia lại có thể là sư tỷ của Dân Đới?

Xem ra cô ta chỉ độ mười ba, mười bốn tuổi, Dân Đới ít nhất cũngmười bảy, mười tám, nhưng nhìn vẻ cung kính, cầu khẩn của Dân Đới, lại còn tháiđộ của các cô gái xung quanh thì hình như coi cô ta là thủ lĩnh, có địa vị rấtcao.

Bất luận Dân Đới nói thế nào, cô gái kia cũng chỉ lạnh lùng đănghắng tỏ vẻ bất hợp tác, đôi mắt như ánh điện lùng sục trong đội hình của đoànNgạn Dương.

Ánh mắt khinh thường và bất chấp kia thật khiến người ta khó chịu.

Hiểu Huỳnh giận lắm, nếu không phải vừa mới đến, sợ mang tiếngthất lễ thì đã cho cô ta một bài học! Ấy, gượm đã, cô có nhầm không nhỉ, một ýnghĩ lướt qua óc Hiểu Huỳnh, hình như cô đã gặp cô ta ở đâu đó!

Ánh mắt lạnh như ánh điện quét qua từng khuôn mặt các đệ tử NgạnDương, qua Lâm Phong, qua Quang Nhã, qua Bách Thảo, lạnh lùng dừng lại trênngười Hiểu Huỳnh, sau đó, cô ta lập tức quay ngoắt đầu, ánh mắt lạnh tanh lạinhìn dán vào mặt Bách Thảo!

"Thích Bách Thảo?"

Nhìn chòng chọc vào Bách Thảo đang đứng trong hàng, giọng nói củacô ta rít lên.

"Kim Mẫn Châu!"

Huỳnh lập tức nhớ ra, hồi ức hiện lên như đoạn phim, Kim Mẫn Châungang ngược bị Bách Thảo đá văng ra đám cỏ ngoài sân phòng tập của Tùng Bách võquán, tức quá khóc hu hu khiến cô không nhịn được, ôm bụng cười nghiêng ngả:

https://thuviensach.vn

"Ha ha ha, Kim Mẫn Châu, cô chính là Kim Mẫn Châu, ha haha..."

Lâm Phong, Thân Ba, Khấu Chấn không hiểu nguồn cơn, chỉ thấy bênnày Hiểu Huỳnh cười ha hả, cô gái tên "Kim Mẫn Châu" bên kia mặt tímngắt vì tức giận, con ngươi như sắp bật ra ngoài.

Lúc đó, Nhược Bạch, Diệc Phong và Sơ Nguyên cũng nhớ ra, khóemiệng không hẹn mà đều mỉm cười. Ba năm trước, Xương Hải võ quán cử đệ tử đếnTùng Bách võ quán giao lưu, Kim Mẫn Châu mới mười tuổi dương dương tự đắc khinhngười, bị Bách Thảo dạy cho bài học.

"Cô không được cười!"

Ngón tay run run chĩa về phía Hiểu Huỳnh, Kim Mẫn Châu tức giậnquát như ra lệnh. Thấy tiếng quát của mình chẳng hề có tác động đến Hiểu Huỳnh, sự phẫn nộ của Kim Mẫn Châu chuyển sang Bách Thảo đứng cạnh đó, cô lai hét to:

"Thích Bách Thảo, ra đây!"

Bách Thảo cau mày, vô thức bước lên hai bước, thấy Nhược Bạch liếcnhìn mình đành nén lòng, dừng chân nhìn về phía Kim Mẫn Châu.

"Cô muốn gì?"

"Tôi muốn thách đấu với cô!"

Ngẩng cao đầu, trọn mắt nhìn Bách Thảo, Kim Mẫn Châu nói to!

"Thách đấu với cô!!"

"Xoạch" một tiếng, hai cô gái đứng hai bên Kim Mẫn Châucũng bước lên trước, động tác đều tăm tắp, đồng thanh nhắc lại, giọng nói đồngđều như được tập từ trước.

https://thuviensach.vn

Mấy chú chim đậu trên ngọn cây bên ngoài đình viện kinh sợ bay loạnxạ. Nghe thấy tiếng động, trại viên các nước ùa đến.

Họ không hiểu cảnh tượng trước mắt là thế nào.

Đệ tử các nước hiếu kỳ thì thầm hỏi nhau, có người hỏi đượcchuyện, nói với người bên cạnh rồi ánh mắt họ di chuyển giữa Bách Thảo và KimMẫn Châu.

"Đây là thái độ đón khách của Xương Hải võ quán sao?"

Sơ Nguyên nhìn Dân Đới, giọng dịu dàng xen lẫn một chút bứcxúc.

"Chuyện này... chuyện này..."

Dân Đới xoa tay vào nhau. bối rối nhìn Kim Mẫn Châu rồi lại nóimây câu. Kim Mẫn Châu không thèm nghe, trái lại còn nghêng ngang đi đến đứngtrước mặt Bách Thảo, nhìn từ đầu xuống chân một cách sống sượng, nói:

"Cô còn nhận ra tôi không?"

"Nhận ra", Bách Thảo nhìn cô ta.

Ba năm không gặp, Kim Mẫn Châu đã trở thành một thiếu nữ, mặc dùdáng không cao nhưng người chăc khỏe, mắt sáng, có một vẻ thách thức, bạo liệtnhư một con báo nhỏ lúc nào cũng có thể lao ra.

"Tôi Kim Mẫn Châu, phải cho cô biết!"

Kim Mẫn Châu lại lấn tới, chỉ cách Bách Thảo không đầy một thước, ngẩng cao đầu, nói:

"Năm đó, cô thắng tôi, chỉ hoàn toàn là ngẫu nhiên!"

https://thuviensach.vn

"Thôi đi, Kim Mẫn Châu, mấy năm rồi sao cô vẫn không tiến bộchút nào thế", Hiểu Huỳnh trợn mắt với Kim Mẫn Châu, nói vẻ khinh khỉnh,"Chúng tôi vừa xuống máy bay, người còn mệt mỏi, chưa kịp nghỉ ngơi cô đãđến khiêu chiến với Bách Thảo. Cô đúng là tiểu nhân bắt chẹt người khác!".

Hiểu Huỳnh nói rất nhanh nên Kim Mẫn Châu chỉ hiểu bập bõm, nhưngtừ nét mặt Hiểu Huỳnh cũng đoán biết tuyệt đối không phải là những điều hay ho. Bị bức ép, Dân Đới buộc phải dịch lời Hiểu Huỳnh, sắc mặt Kim Mẫn Châu lập tứcbiến đổi.

"Cô mới là tiểu nhân!", Kim Mẫn Châu phẫn nộ, mắt trợnngược nhìn Hiểu Huỳnh, "Hồi ấy, cô nói đó chỉ là người quét dọn, nhưngthực ra Thích Bách Thảo là chủ tướng của các người! Cô lừa tôi!".

Cho nên Kim Mẫn Châu này mới coi thường.

Mới có thể bị Thích Bách Thảo kia đá văng ra khỏi phòng trướcmặt mọi người, mồm còn gặm đất, đã mất sạch thể diện trước mặt các sư huynh, sưmuội! Đây là nỗi nhục lớn nhất trong đời cô, là nỗi nhục khiến cô ănkhông ngon ngủ không yên, thôi thúc cô trở thành một trong những đệtử xuất sắc nhất trong số đệ tử cùng, trang lứa, nhưng bất luận đi đến đâu côluôn cảm thấy có người cười nhạo mình.

Cười nhạo cô đã thua một người dọn vệ sinh của Tùng Bách võquán.

Điều tệ hại nhất là..

Thích Bách Thảo kia lại chính là đệ tử của Khúc Hướng Nam vô liêmsỉ đó!

Ôi!

https://thuviensach.vn

Ba năm nay, từng giờ từng phút cô nghĩ kế trả thù, cô phải chứngminh cho toàn thiên hạ thấy, Thích Bách Thảo kia không bằng một ngón chân củamình.

Cho nên cô không thể đợi được.

Ngọn lửa phục thù không giây phút nào xua đi được, biết hôm nayThích Bách Thảo sẽ theo đội Taekwondo Ngạn Dương đến Xương Hải võ quán, cô đãphục sẵn ở cổng khu ký túc đúng hai giờ đồng hồ.

Cô phải lập tức!

Rửa mối hận này!

"Ra đi."

Bách Thảo cau mày, đặt va ly hành lý xuống đất, nhìn chằm chằm vàokhuôn mặt hầm hầm tức tối của Kim MẫnChâu. Mặc dù tai vẫn còn hơi ù ù chưa hoàntoàn bình thường sau khi xuống máy bay, nhưng cô cũng muốn thử xem Kim Mẫn Châudựa vào đâu mà sau ba năm vẫn có thái độ hống hách không thay đổi như vậy.

"Không cần!"

Hiểu Huỳnh nắm cánh tay Bách Thảo.

Không phải cô không tin thực lực Bách Thảo, mà bởi Kim Mẫn Châuđang trong con thịnh nộ, họ không thể quá khinh xuất. Kim Mẫn Cháu đang bừngbừng khí thế, quyết chí dồn họ vào thế bí, nêu để cô ta đắc thế, như vậy, chẳngphải rất mất mặt hay sao.

"Bách Thảo, đừng trúng kế của cô ta", Lãm Phong cũngnói.

"Cô ta đã phục sẵn từ lâu, thách đấu này là không côngbằng", Mai Linh, Khấu Chấn cũng tới tấp khuyên can.

https://thuviensach.vn

"Ha ha ha ha!", Kim Mẫn Châu cười sằng sặc, "Các sợrồi hả?

"Người sợ là cô." Đẩy Hiểu Huỳnh ra, Bách Thảo nhìnthẳngvào mặt Kim Mẫn Châu, "Cô đã sợ đến mức không kìm chế được nữa."

"Nói láo!"

Kim Mẫn Châu lại tím mặt hét lên, ngón tay trỏ chỉ vào Bách Thảo.

"Tôi phải dạy cho cô một bài học mới được!"

"Bốp!"

Đột nhiên, một cái tát trời giáng rơi vào gáy Kim Mẫn Châu. Mọingười kinh ngạc, lúc đó mới phát hiện không biết từ lúc nào, một thiếu niên damặt đen sạm vận võ phục trắng cùng hai đệ tử chạy đến, nghe Kim Mẫn Châu nóinhư vậy, mặt anh ta biến sắc, giang tay tát mạnh khiến Kim Mẫn Châu loạngchoạng suýt đập mặt xuống đất.

"Ai, ai đánh tôi!"

Đau trào nước mắt Kim không nhìn rõ người vừa tới.

"Bốp!"

Lại một cái tát nữa, Kim Mẫn Châu đau quá rên la, nước mắt tràora, các cô gái đứng trong hàng phía sau cô ta nhìn thấy chàng thiếu niên, lậptức sợ hãi đứng túm lại.

"Xin lỗi."

Chàng thiếu niên cung kính cúi gập người trước Bách Thảo, nghiêmtúc nói:

"Mẫn Châu sư muội đã thất lễ với cô."

https://thuviensach.vn

Ấn mạnh đầu Kim Mẫn Châu, chàng thiếu niên ép cô ta cúi người trongkhi Kim Mẫn Châu vẫn vùng vẫy trong tay anh ta, đồng thời anh ta cũng cúi ngườirất thấp trước các đệ tử Ngạn Dương.

"Xin lỗi, chúng tôi sẽ trừng phạt thật nghiêm hành vi của MẫnChâu sư muội. Dân Đới sẽ đưa các vị đến phòng nghỉ ngơi, sau đó chứng tôi sẽchính thức đến xin lỗi các vị về sự việc này."

"Tôi không xin Lỗi! Tôi sẽ không xin lỗi!" Bị chàngthiếu niên kéo đi một đoạn xa, tiếng gào khóc ầm ĩ của Kim Mẫn Châu vẫn vọnglại. "Thắng Hạo sư huynh, bỏ tôi ra! Tôi phải đi trả thù! Người đó chính làThích Bách Thảo! Tôi phải trả thù! Tôi không thèm xin lỗi!".

***

Hiểu Huỳnh hào hứng thuật lại chuyện ba năm trước Bách Thảo đaithắng Kim Mẫn Châu. Mai Linh, Lâm Phong, Khấu Chấn khoái chí cười lớn, nỗi mệtnhọc tiêu tan không ít, rốt cuộc Kim Mẫn Châu cũng chẳng được gì.

Dân Đới đưa họ đến sân khu nhà ở của các đệ tử, bên trong đã cótuyển thủ một số nước, nhìn thấy đoàn đi vào, họ đều gật đầu chào vẻ thânthiện.

"Đây là phòng của các bạn."

Hai gian phòng liền nhau, một dành cho nam, một cho nữ. Phòng nàocũng trải chiếu trúc màu nâu nhạt gọn gàng, sạch sẽ, gối đặt ngay ngắn ở đầugiường, xem ra rất sạch sẽ, trong phòng đủ ánh sáng, không khí trong lành.

Hiểu Huỳnh và Mai Linh vỗ tay hoan hô, bắt đầu cất đồ đạc.

Sơ Nguyên nói lời cảm ơn với Dân Đới.

https://thuviensach.vn

"Sơ Nguyên tiền bối đây là phòng riêng của anh", Dân Đớivừa cung kính nói vừa kéo cánh cửa giấy của gian phòng kế bên.

Mọi người ngẩn ra.

Bách Thảo nhìn về phía đó.

Chiếu trúc mới tinh, ga trải giường trắng toát, sát cửa sổ có mộtchiếc bàn nhỏ, trên đặt một bình hoa cúc vàng.

Trên tường treo một bức tranh thủy mặc khổ nhỏ. Chàng trai trongbức họa nụ cười tươi sáng, nét mặt dịu dàng, hình như là Sơ Nguyên lúcnhỏ.

"Tôi ở chung với mọi người."

Sơ Nguyên cũng hơi ngẩn người, ánh mắt rời khỏi bức họa, ngăn khôngcho Dân Đới xách hành lý vào đó.

"Không được, anh nhất định phải ở phòng này."", Dân Đớivội lắc đầu, kiên quyết nhấc túi của Sơ nguyên vào. "Đây là do Ân Tú sư tỷthu xếp, gian phòng này cũng là ÂnTú sư tỷ đích thân bài trí."

Ân Tú...

Chính là thiếu nữ tông sư, thiên tài Teakwondo thế giới sao?

Hiểu Huỳnh đột nhiên há mồm, Lâm Phong, Mai Linh cũng thì thầm bàntán, Bách Thảo nhìn về phía Sơ Nguyên, thấy mắt anh hình như hơi lóe lên tiasáng khác thường khi nghe tên Ân Tú.

"Chẳng trách hôm nay ở sân bay, tôi cảm thấy Đình Nghi có vẻhơi căng thẳng, nhất định Đình Nghi đã biết mối quan hệ không bình thường giữaSơ Nguyên tiền bối và cô Ân Tú này."

https://thuviensach.vn

Các cô gái vào phòng bắt đầu thu xếp đồ đạc, Mai Linh vừa lấy bànchải đánh răng ra vừa hào hứng nói:

"Lại bố trí cho Sơ Nguyên tiền bối một phòng riêng, các cô cónhìn thấy bức tranh màu nước đó không, nhất định là Ân Tú vẽ Sơ Nguyêntiền bối."

Nhưng chẳng phải Sơ Nguyên tiền bối đang hẹn hò với Đình Nghisao?" Hành lý của Quang Nhã rất đơn giản, chỉ mấy phút đã thu xếp xong.

"Ô, đây chính là cuộc tình tay ba như phim Hàn Quốcrồi." Vừa cúi đầu rửa mặt trong bồn, Mai Linh vừa say sưa nói: "Lãngmạn thật, hai thiếu nữ thiên tài, một chàng trai dịu dàng tuấn tú, rốt cuộcchàng yêu ai cuối cùng sẽ sống trọn đời với ai…".

Bách Thảo lặng lẽ dùng khăn sạch lau chiếu trúc cho mọi người.

"Trí tướng tượng của các cô phong phú quá đấy", LâmPhong bật cười, "Sơ Nguyên tiền bối đã yêu Đình Nghi rồi, sao có thể hẹnhò với Ân Tú".

"Các cô", lau mặt sạch sẽ, Mai Linh thở dài, "Tìnhyêu là gì? Tình yêu là sự rung cảm không thể kìm chế, không chịu sự điều khiểncủa lý trí, huống hồ Sơ Nguyên tiền bối chỉ là đang hẹn hò với Đình Nghi, tìnhyêu mới lúc nào cũng có thê nảy nở.

"Sao hình như cô có vẻ rất hy vọng thế", Hiểu Huỳnh lờmMai Linh.

"Cô ấy à, chắc không cam tâm với Sơ Nguyên tiền bối nhưng lạikhông có can đảm đi tranh giành, chỉ dám mơ tưởng một mình", Lâm Phongcười nói

"Đâu có...", Mai Linh làu bàu, "Thỏ không ăn cỏcạnhchuồng, tôi sẽ không giẫm lên chân đồng đội, chút đạo lý này, tôi vẫn hiểu. Tôi chỉ cảm thấy giữa Sơ Nguyên tiền bối và Ân Tú hình như không bình thường, Ân

https://thuviensach.vn

Tú dành riêng cho Sơ Nguyên tiền bối một phòng, chắc chắn là để tiện hẹn hògặp gỡ...".

"Sơ Nguyên sư huynh không phải loại người đó!", HiếuHuỳnh phát bực, "Đừng nói Sơ Nguyên sư huynh tệ thế!".

"Tôi đấu có nói gì thậm tệ về Sơ Nguyên tiền bối!", MaiLinh nói dỗi.

"Thôi đừng nói nữa!", Lâm Phong dàn hòa, "Chưa đấuvới Kim Mẫn Châu mà đã đấu nhau rồi".

Hiếu Huỳnh bĩu môi, không nói gì nữa,

"Kim Mẫn Châu có thể lại đến gây sự với chúng ta", QuangNhã phá vỡ bầu không khí yên lặng trong phòng.

"À, cô ta đến là ngang ngược, vừa rồi giá cứ để BáchThảo dạy cho cô ta một bài thì tốt", Mai Linh nhanh chóng nói.

"Biết mình biết người trăm trận trăm thắng", Lâm Phonglắc đầu, "Không nên khinh xuất coi thường địch. Bách Thảo, chị thấy chắcchắc Kim Mẫn Châu vẫn còn đến tìm em khiêu chiến, em phải chuẩn bị tinhthần".

"Vâng!", Bách Thảo gật đầu.

Chỉ có bản thân cô biết, mặc dù mấy ngày nay luôn nỗ lực học cáchkìm chế, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù vừa rồi khi Kim Mẫn Châu khiêu chiến, ngọn lửa vẫn bùng lên trong lòng, nếu Nhược Bạch sư huynh không dùng ánh mắtngăn cản, có lẽ cô đã giao đấu với Kim Mẫn Châu.

Một lát sau

"Hừ, chăng phải đã nói sẽ đến xin lỗi mà, sao bây giờ vẫnchưa thấy động tĩnh gì", Hiếu Huỳnh nhìn ra ngoài cửa sổ nói. Cô vẫn nhớlời chàng thiếu niên có nước da đen, ba năm trước chính cậu ta đã cùng Kim

https://thuviensach.vn

MẫnChâu đến Tùng Bách võ quán tìm Bách Thảo nhưng Bách Thảo đi vắng.

Hình như anh ta tên là...

Mân Thắng Hạo.

Mân Thắng Hạo? Hình như cái tên rất quen. Hiểu Huỳnh cố nhớ, độtnhiên giật mình!

Thu xếp đồ đạc xong xuôi, mọi người lại tụ tập. Sơ Nguyên thôngbáo buổi chiều là thời gian tự do, mọi người tranh thủ nghỉ ngơi lấy lại sức.

Do ngày mai mới là thời gian huấn luyện chính thức nên nhóm KhấuChấn, Thạch Tông đi dạo khắp nơi trong Xương Hải võ quán, nhóm Lâm Phong, MaiLinh, Hiếu Huỳnh ở lại trong khu ký túc giao lưu với tuyển thủ các nước.

Không tham gia chuyện gẫu thì không biết, tham gia rồi bỗng giậtmình.

Do cuộc thi Cup Teakwondo thế giới sắp bắt đầu, khóa tập huấn lầnnày tập trung hầu hết những cao thủ trẻ của các nước, trong đó có khá nhiềugương mặt đã được biết đến, nhiều người từng tham gia những giải đấu quốc tế, thậm chí từng đoạt thứ hạng rất tốt.

Quá thật...

Quả thật chính là cuộc thi Cup Teakwondo thế giới của thanh niên!

Không, đúng là trận địa của cuộc thi Cup Taekwondo thanh niên thếgiới!

So với các cao thủ của Iran, Nhật Bản, Pháp, Italy, Ấn Độ, ngoàiĐình Hạo, Đình Nghi vắng mặt tất cả đệ tử Ngạn Dương chưa tham gia bất kỳ cuộcthi quốc tế nào. Thực lực... hình như hơi chênh lệch…

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh, Mai Linh, Quang Nhã càng nghe càng sốc, không dám nóinhiều.

Lâm Phong tỏ ra từng trải, chín chắn, nói cười tự nhiên, dùng thứtiếng Anh không thạo lắm nói chuyện với tuyển thủ các nước về phong tục tậpquán, cảnh quan du lịch. Khi họ bắt đầu nói đến chuyện đi Hàn Quốc mua đồ nênđến chỗ nào thì tốt nhất Hiểu Huỳnh mới tự tin tham gia câu chuyện.

Do khóa tập huấn có giới hạn về độ tuổi nên những tuyển thủ đếnđây đều là thanh thiếu niên tuổi chừng từ mười lăm đến mươi chín, mọi người sànsàn tuổi nhau, sở thích gần gũi, càng nói càng hợp nên vô cùng ồn ào, sôi nổi.

Trong sân tràn đầy tiếng nói cười.

"Ra đây một lát."

Đang chăm chú nghe mọi người nói chuyện, đột nhiên Bách Thảo nghetiếng Nhược Bạch từ phía sau. Hiểu Huỳnh cũng nghe thấy, cười hi hí, nháy mắt, chun mũi với Bách Thảo. Bách Thảo luống cuống nhưng Nhược Bạch đã quay người đira, cô đành chạy theo sau anh.

"Hẹn hò vui vé nhé."

Hiểu Huynh cười cười gửi Bách Thảo một nụ hôn gió rồi quay đầutiếp tục bàn chuyện đi đâu mua đồ trang sức.

Bách Thảo lẳng lặng cúi đầu bước đi.

Cô không hiểu, cô đã giải thích vói Hiểu Huỳnh bao nhiêu lần rằngcô với Nhược Bạch không có quan hệ đặc biệt, cũng không hẹn hò nhưng không hiểusao Hiểu Huỳnh lại không tin. Lại còn Đình Nghi, cũng luôn nói

https://thuviensach.vn

xa xôi về quanhệ giữa cô và Nhược Bạch sư huynh, thậm chí Sơ Nguyên sư huynh cũng cho rằng...

"Huỵch!!"

Không biết từ lúc nào Nhược Bạch đã dừng lại, Bách Thảo đang ngơngẩn không kịp dừng lại, đầu đã va vào lưng anh!

"Xin... xin lỗi!"

Cô ôm mũi, vội vàng xin lỗi.

"Đang nghĩ gì vậy, đầu óc để đâu thế!"

Đây là một bãi cỏ mềm mại, rộng thênh thang, một màu xanh um, phíaxa có một cây đa tán lá rậm rạp, cành xum xuê, xa hơn nửa là một hồ nước phẳnglặng. Cảnh sắc tuyệt đẹp nhưng giọng nói của Nhược Bạch sư huynh càng nghe càngthấy lạnh hơn ngày thường: "Từ lúc lên máy bay, tinh thần em luôn phântán. Đây là trại tập huấn không phải là trại hè, không phải đến đây đểchơi"".

"... Vâng!", Bách Thảo xấu hổ cúi đầu.

Im lặng mây giây, Nhược Bạch lại tiếp: "Trước khi đến đây, huấn luyện viên Thẩm đã đồng ý tiến cử em tranh giành tư cách tham gia Cup thếgiới".

Bách Thảo kinh ngạc ngẩng đầu.

""Nhưng... Đình Nghi…"

Quá khó mở miệng nhưng lại thấy vuimừng. Cô vẫn biết huấn luyệnviên Thẩm rất quý Đình Nghi, hơn nữa chỉ là một trận thắng trong cuộc thi luyệntập có lẽ rất khó lung lay vị trí của Đình Nghi trong con mắt của huấn luyệnviên Thẩm.

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch lạnh lùng nói tiếp:

"Điều kiện là em có thể chứng minh thực lực của mình bằngviệc đánh bại Lý Ân Tú."

Trong không khí xen mùi hương cỏ dại.

Bách Thảo sửng sốt nhìn Nhược Bạch không hiểu.

Nhược Bạch cũng không nói.

Chỉ nhìn cô, ánh mắt lạnh lùng.

"Nghe nói... lần nào Đình nghi cũng thua Ân Tú." Lúc lâusau, Bách Thảo mới thảng thốt mở miệng: "Nghe nói, Ân Tú ôm trọn giải quánquân trong mọi giải cô ấy tham gia…" Nghe nói, Ân Tú không chỉ cạnh tranhvới các nữ tuyển thủ, trong một số cuộc thi đấu ở Hàn Quốc, cô đượcphép đua tàivới các tuyển thủ nam và điều khiến người ta kinh ngạc là cô đoạt giải quánquân toàn quốc.

Hơn nửa, Hiểu Huỳnh còn nói.

Do xuất thân từ gia tộc Taekwondo nối tiếng, ông ngoại và cha đềulà những trụ cột Taekwondo ở Hàn Quốc nên vừa ra đời Ân Tú đã có địa vị caosang. Nhưng không phụ kỳ vọng của giới Taekwondo Hàn Quốc đối với mình, vừa ranhập làng Teakwondo, cô đã lần lượt chiến thắng các cao thủ của Hàn Quốc, saođó nhanh chóng xác lập ngôi vị nữ hoàng Taekwondo thế giới của mình.

Không chỉ có thế, nghe đồn Ân Tú có phẩm chất thanh cao, thôngminh đặc biệt, rất chuyên tâm nghiên cứu và có hiểu biết sâu rộng về lý luậnTaekwondo, từng viết mấy cuốn sách, rất được tôn sùng ở Hàn Quốc. Hầu hết cácviện Taekwondo Hàn Quốc đều phá lệ trao cho cô phẩm cấp bát

https://thuviensach.vn

đoạn đai đen khi ÂnTú mười bảy tuổi. Lý Ân Tú được gọi là "Thiếu nữ tông sư" nguyên nhâncũng từ đó mà ra.

Nghe nói ở Hàn Quốc, Ân Tú đã trở thành biểu tượng của Taekwondo. Trong giới Taekwondo quốc tế, Ân Tú cũng đã là một huyền thoại. Ngay Đình Nghiđứng cạnh cô ấy hào quang cũng chỉ còn là ánh đèn đom đóm.

"Đình Nghi không thắng nổi Ân Tú, nhưng em chưa hẳn", nét mặt Nhược Bạch vẫn thản nhiên."

"…"

Cắn môi, Bách Thảo hiểu kỳ vọng của Nhược Bạch đối với mình.

Nhưng...

Không, cô không tự tin như vậy.

Cô không dám nói liều, không thể lừa dối người khác rồi lại lừadối Nhược Bạch. Ngay đến Đình Nghi cô cũng chỉ mới thắng một trận, làm sao côđủ tự tin so tài với Ân Tú thực lực vượt xa Đình Nghi?

"Nêu lần này không thắng nổi Ân Tú, sau này em sẽ chịu khóluyện tập nhiều hơn! Em tin rằng có một ngày em có thể chiến thắng cô ấy", hít một hơi dài, Bách Thảo nói.

Nhược Bạch cau mày, trầm ngâm.

Gió chiều lướt qua bãi cỏ xanh, một áp lực mỗi lúc một lớn nhưtrận gió tràn vào lòng cô. Nhược Bạch vẫn không nói gì, Bách Thảo dần dần cócảm giác khó thở.

"Vâng!"

Trong nỗi căng thẳng, bất ngờ giọng cô như phá cổ họng:

https://thuviensach.vn

"Em... em sẽ chứng minh, em có thực lực chiến thắng Ân Tú, sẽkhông để đến sau này, lần này em sẽ chứng minh cho huấn luyện viên Thẩm nhìnthấy!"

So với nỗi thất vọng của Nhược Bạch đối với cô mọi chuyện khác đềukhông quan trọng. Bất luận Nhược Bạch sư huynh yêu cầu cô làm gì, cô đều nhấtnhất làm theo, dẫu... dẫu là phải chiến thắng Ân Tú, thiếu nữ tông sư huyềnthoại...

Nhìn đôi má đỏ lựng của và đôi mắt sợ hãi căng thẳng nhìn mình củaBách Thảo, Nhược Bạch đột nhiên cảm thấy rung động, giống như dòng suối chảy êmả dưới lòng sông băng.

"Có lẽ anh đã sai", giọng anh thoáng vẻ xót xa.

"Sao ạ?", Bách Thảo sững người.

Cô lắc đầu lia lịa, lắp bắp nói:

"Không, không phải!"

Nhất định là sự do dự vừa rồi của cô khiến Nhược Bạch sưhuynh thất vọng. Là do cô sai, vừa rồi tại sao cô lại do dự? Nhược Bạch sưhuynh nhất định rất giận nên mới nói thế, cô nên tin tưởng Nhược Bạch sư huynh, những việc Nhược Bạch sư huynh yêu cầu cô làm xưa nay đều đúng.

"Em sẽ chiến thắng Ân Tú! Em sẽ chứng minh cho huấn luyệnviên Thẩm nhìn thấy! Nhược Bạch sư huynh, hãy tin em, em có thể!" Chân taycuống quýt, cô nói một hơi.

"Tốt!", Nhược Bạch gật đầu

Nhìn cô, anh khẽ nở một nụ cười từ đáy mắt rồi dần hiện lên khóemôi. Nụ cười chỉ thoáng qua như vậy nhưng giống như đoa sen cạn đóng băng

https://thuviensach.vn

trênnúi tuyết khiến Bách Thảo sững sờ.

Ánh mắt anh di chuyển từ khuôn mặt ngơ ngẩn của Bách Thảo lêntrán.

Trên mái bờm trước trán cô cài một cái kẹp tóc hình trái dâu tâyđỏ chói, phản chiếu dưới ánh nắng khiến đôi mắt cô càng đen láy, long lanh. Nhược Bạch nhìn chiếc kẹp tóc mấy giây, giọng nhẹ như tiếng nhịp tim anh:

"Em giữ nó sao?"

"Dạ?" Theo ánh mắt anh, Bách Thảo vô thức sờ tay lênchiếc kẹp tóc trên mái mình: "... À!".

Thảm cỏ xanh rờn.

Ánh nắng rực rỡ.

Giọng Nhược Bạch từ phía trên vọng xuống.

Tai ù lên, mặt đỏ ửng, tim bắt đầu đập Bách Thảo thảng thốt nhớtới căn nhà gỗ nhỏ lúc hoàng hôn, bàn tay ấm áp vò rối mái tóc mình, lại quênđi đó vốn không phải là chuyện Nhược Bạch sư huynh sẽ hỏi.

"…Thích"

Má cô nóng ran như sắp bốc cháy, đầu cúi gằm, không dám nhìn NhượcBạch sư huynh bên cạnh.

Cây đa phía xa rậm rạp như che kín bấu trời.

Cỏ xanh rờn.

Mặt hồ phẳng như gương.

Mặt trời lận dần, Nhược Bạch ngồi xếp bằng trên bãi cỏ, nhìn côhết lần này đến lần khác miệng hô to. Cú xoáy người vọt lên của cô như luônggió

https://thuviensach.vn

khuấy đảo không khí, như bức tranh thủy mặc chập chờn, trải dài

* * *

Mặt trời xuống núi.

Khi Nhược Bạch và Bách Thảo trở về đình viện, hình như đã xảy rachuyện gì, tuyển thủ các nước cơ hồ đều đến, ồn ào xúm quanh phía trái chiếccổng lớn màu nâu, bên trong có tiếng khóc, tiếng chỉ trích vẳng ra.

"Nhược Bạch sư huynh, Bách Thảo hai người về rồi! Mau lạixem!"

Nhìn thấy hai người, ánh mắt Hiểu Huỳnh gian giảo cười cườichen từ đám đông ra, lôi tay Bách Thảo cùng chen vào bên trong.

"Xem này, Kim Mẫn Châu!"

Cố len vào trong cùng, Hiểu Huỳnh giơ tay chỉ!

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Giữa đám người, rõ ràng là Kim Mẫn Châu.

Bị chàng trai da đen Mân Thắng Hạo ấn vai bắt quỳ xuống, Kim MẫnChâu giãy giụa, một mực không chịu, khóc rống lên, miệng không ngừng la hét:

"Bỏ tôi ra! Tôi không xin lỗi! Tôi phải trả thù! Tôi phải trảthù!"

Mỗi lần Kim Mẫn Châu gào một tiếng, thiêu niên da đen đứng bên lạivung chiếc roi trong tay quật mạnh vào lưng cô ta!

"Đét!"

Tiếng chiếc roi rắt lên quất vào lưng khiến những người đứng quanhthấy lạnh cả chân răng.

"Cô ta đã bị đánh suốt nửa giờ rồi, Da thịt sắp nát đếnnơi", Hiểu Huỳnh ghé tai Bách Thảo, "Không ngờ cô ta giỏi chịu đựngđến thế, chắc là thường xuyên bị đánh nên đã dạn đòn, hi hi".

"Thích Bách Thảo!"

Nhìn thấy Bách Thảo xuất hiện, Kim Mẫn Châu rít lên, nghiến răngđứng dậy, Mân Thắng Hạo lại vung roi, đau quá cô ta lại ngồi phịch xuống đất. Mân Thắng Hạo nhìn Bách Thảo cúi gập người, trịnh trọng nói:

https://thuviensach.vn

"Bởi hành vi thất lễ của Mẫn Châu sư muội, chúng tôi một lầnnữa xin lỗi cô."

Bách Thảo vội vàng cúi đầu đáp lễ, sau đó nhìn Kim Mẫn Châu đangtủi thân quỳ trên mặt đất mắt tràn đầy nộ khí. Cô đang không biết nói gì thìHiểu Huỳnh bên cạnh xen lời:

"Theo tôi, hình như cô ta không có ý muốn xin lỗi. Này, KimMẫn Châu, mau xin lỗi đi, bắt sư huynh xin ỗi thì có nghĩa lý gì, người thất lễlà cô chứ!"

"Phì!"

Kim Mẫn Châu quay ngoắt lại nhổ nước miếng.

Mọi người đứng quanh đều sửng sốt, Lâm Phong, Mai Linh, Quang Nhãvốn đang cười Kim Mẫn Châu cũng không nén được phẫn nộ. sắc mặt Mân Thắng Hạovô cùng lúng túng, sa sầm, lập tức nghiêm giọng mắng Kim Mẫn Châu, chiếc roitrong tay lại quật mạnh vào lưng cô ta!

Hiểu Huỳnh phẫn nộ nói:

"Kim Mẫn Châu, ý cô là gì, cô nhổ vào ai, cô có được giáo dụckhông, Xương Hải võ quán các vị giáo dục đệ tửnhư thế hay sao!"

Tay Mân Thắng Hạo cầm roi bỗng cứng lại.

Kim Mẫn Châu đứng phắt dậy, ánh mắt căm hờn nhìn Hiểu Huỳnh, đầybức xúc, áp sát Hiểu Huỳnh, nói: "Cô mới không có giáo dục! Cô hạ nhụcXương Hải võ quán, tôi phải dạy cô một bài học!".

"Vậy thì ra đi."

Dứng chắn trước mặt Hiểu Huỳnh, Bách Thảo tức giận mặt trắng bệch, ngực phập phồng, cố kìm chế.

https://thuviensach.vn

"Ha ha", Kim Mẫn Châu liếc xéo cô, "Thích BáchThảo, cuối cùng cô cũng dám ló mặt ra rồi! Cô là đồ nhái gan!".

"Bốp!" Một tiếng gió theo bóng chân như tia chớp hướngvế phía mặt Kim Mẫn Châu, tốc độ và sức mạnh của đường lực tạo ra luồng gió nhưmột cái tát bạt nghiêng mặt Kim Mẫn Châu!

Mọi người sửng sốt.

Bóng chân ra nhanh như tia lửa điện, hoàn toàn không kịp nhận thấydấu hiệu ra đòn của Bách Thảo thì cô đã bình tĩnh thu chân về, mắt nhìn chằmchằm Kim Mẫn Châu đang sững sờ, dõng dác nói:

"Đây là sự tỷ thí mà cô muốn phải không? Như vậy, không phảilà nhát gan sao?"

Kim Mẫn Châu trố mắt há mồm.

Mấy phút sau, Kim Mẫn Châu phẫn nộ hét to: "Cô đánh lén tôi! Cô là đồ hèn! Đồ hèn!".

"Cô chưa bao giờ thất bại phải không?" Không để ý tới sựphẫn nộ của Kim Mẫn Châu, Bách Thảo nhìn muốn nổ con ngươi, dằn giọng:

"Cô không chịu nổi thất bại như vậy sao? Chỉ thua tôi một lầnmà cô ôm hận đến tận bây giờ, luôn mồm nói muốn trả thù tôi. Lẽ nào Taekwondođối với cô chỉ dùng để đánh nhau hay sao?"

"Cô... cô..."

Kim Mẫn Châu tức không nói nên lời, miệng lắp bắp, đột nhiên òakhóc:

"Không phải, không phải tôi không chịu nổi thất bại! Thua côlà nhục nhã! Cô là đệ tử của Khúc Hướng Nam nên tôi không thể thua cô! KhúcHướng Nam hèn nhát! Thích Bách Thảo hèn nhát! Thua cô là nhục!"

https://thuviensach.vn

Những tiếng "hèn nhát" như lưỡi dao nhọn đâm vào BáchThảo!

Sắc mặt tái nhợt, Bách Thảo mím chặt môi, nắm chặt tay bước lênphía trước, mọi nỗ lực kìm chế đều vô hiệu, ngực phập phồng dữ dội, giọng nóicủa cô lạnh chưa từng thấy.

"Cô thử nói lại lần nữa xem! Kim Mẫn Châu, nếu cô còn dám hạnhục sư phụ tôi, tôi tuyệt đối không tha cho cô!"

""Nhục nhã! Nhục nhã! Nhục nhã! Nhục nhã! Khúc Hướng Nam nhục nhã! Thích Bách Thảo nhục nhã! Tôi phải đánh bại cô, rửa sạch nhục nhã!", KimMẫn Châu nổi giận gào lên, Quang Nhã đứng trong đám đông mặt tái nhợt người runrun.

Ngọn lửa căm phẫn như bốc cháy trong huyết mạch Bách Thảo.

Trước mắt như có một màn sương, cô chỉ nghe thấy trong tiếng lahét, Kim Mẫn Châu bất ngờ bay người lao đến, miệng hét to, Lực đùi trái sungmãn, xoáy người phản kích.

"Vút!"

Chiếc roi trong tay Mân Thắng Hạo lại vung lên, quật vào vai tráiKim Mẫn Châu, kéo giật cô ta từ trên không trở về!

Bên này, tay phải Nhược Bạch giơ lên túm chặt lưng áo Bách Thảolôi trở lại!

"Làm gì thế? Vừa rồi em đã nói Taekwondo không phải dùng đểđánh nhau cơ mà!", giọng Nhược Bạch nghiêm khắc.

Bách Thảo cắn chặt môi, ngọn lửa vẫn ngùn ngụt trong lòng, lănglặng quay lại nhưng không nói gì.

"Xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Mân Thắng Hạo lại cúi gập người, mặt càng đen sạm, lôi sềnh sệchKim Mẫn Châu đang ngồi trên đất, Bách Thảo đứng yên không nhúc nhích, NhượcBạch không nói gì, bỏ đi. Một lát sau, Lâm Phong, Mai Linh mới mạnh dạn kéoBách Thảo trở về.

Đám đông cũng giải tán.

Chỉ có tuyển thủ các nước không hiểu hai người kia rốt cuộc tranhchấp nhau chuyện gì, nhưng trong những tiếng bàn tán loáng thoáng nghe thấy cáitên "Khúc Hướng Nam" được nhắc đến với vẻ hoài nghi.

Đêm xuống.

Kim Mẫn Châu lại xuất hiện ở cổng khu nhà của tuyển thủ các nước, lần này cô ta quỳ trên nền đất, mặt vẫn đầy ấm ức nhưng không giãy giụa gàokhóc. Tuyển thủ các nước đi qua đều ngoái nhìn, nhưng Kim Mẫn Châu không để ý, đôi mắt gan lỳ mở to nhìn về phía phòng của Bách Thảo.

Hiểu Huỳnh tức giận đóng sập cửa sổ, Nhược Bạch sư huynh không chophép Bách Thảo chấp nhận thách đấu không chính thức nên đành phải coi như khôngnghe thấy.

Hiểu Huỳnh nhìn trộm Bách Thảo.

Thấy Bách Thảo đang cúi đầu vào một cuốn sách tiếng Anh, ngón taykhư khư giữ chặt trang giấy nhưng rõ ràng đọc không vào.

Cô biết tình cảm của Bách Thảo đối với Khúc Hướng Nam, do mối quanhệ của Bách Thảo, các đệ tử của Tùng Bách võ quán đều không bàn tán bất cứchuyện gì về quá khứ của ông.

Không khí trong phòng vô cùng bức bối.

Suốt buổi tối, Quang Nhã cũng lầm lì không nói.

https://thuviensach.vn

"Ngủ sớm đi, ngày mai là ngày huấn luyện đầu tiên, mọi ngườinhất định phải dậy sớm", Lâm Phong tắt điện trong phòng.

***

Sáng sớm hôm sau vừa thức dậy, Mai Linh vừa đánhrăng vừa nói mộtcách bí mật, "Các cô đoán xem tối qua mình nhìn thấy gì?".

"Cái gì?" Dường như ngửi thấy mùi câu chuyện thú vị, Hiểu Huỳnh vội hỏi.

"Có một cô gái nửa đêm vào phòng Sơ Nguyên tiền bối."

"Hả?", Lâm Phong, Quang Nhã kinh ngạc đồng thanh kêulên.

"Phụt!"

Hiểu Huỳnh phun ngụm nước trong mồm ra, lau mặt, vẻ bất cần.

"Chắc chắn là cô nằm mơ rồi, thôi đi, dù có nằm mơ cũng khôngnên mơ những chuyện tồi tệ như thế về Sơ nguyên sư huynh!"

"Cô mới nằm mơ! Môi lần nói đến Sơ Nguyên tiền bối là cô cứnhư bị giẫm phải đuôi vậy. Ấy, Hiểu Huỳnh, có phải cô thầm yêu Sơ Nguyên tiềnbối không?" Thấy Hiểu Huỳnh mặt đỏ lựng rồi tái nhợt như sắp tức phátđiên, Mai Linh vội chuyển chủ đề. "Thật mà, nửa đêm qua tôi hơi khó ngủnên ra sân đi dạo một lát nhưng vừa mở cửa...", hạ giọng thật thấp, MaiLinh thì thầm, "thì nhìn thấy có một cô gái dáng mảnh mai, bóng lưng thonthả đang gõ cửa phòng Sơ Nguyên tiền bối. Sau đó, "xịch" một tiếng, Sơ Nguyen tiền bối mở cửa...".

"Tất cả các cửa đều làm bằng giấy làm gì có chuyện"xịch" đúng không?", Hiểu Huỳnh tỏ ra không mặn mà lắm.

https://thuviensach.vn

"Im đi, để Mai Linh kể!", Lâm Phong nghiêm giọng cảnhcáo Hiểu Huỳnh.

""Xịch" một tiêng, Sơ Nguyên tiên bối mở cửa", Mai Linhđắc ý nhìn Hiểu Huỳnh, cố ý nhắc lại lần nữa. "Trong ánh trăng mờ ảo, trông Sơ Nguyên tiền bối giống như một tiên nhân, dịu dàng nhìn cô gái, ánh mắtsay đắm như rất lâu mới gặp lại, ánh mắt lưu luyến mãi không rời khỏi khuôn mặtcô ấy..."

Bách Thảo ngây người nghe mọi người bàn tán. Từ cửa sổ nhìn rachính là phòng của Sơ Nguyên. Bên trong tĩnh lặng không một tiếng động, bỗngcánh cửa giấy mở ra, Sơ Nguyên sư huynh bước ra, trong ánh nắng sớm mai, khuônmặt anh tuyệt đẹp, sáng ngời.

Qua ô cửa sổ, anh nhìn về phía phòng cô.

Bách Thảo vội cúi đầu, một thoáng se lòng vô cớ.

"Cô xem quá nhiều tiểu thuyết rồi, đúng là thô thiển", Hiểu Huỳnh nặng lời.

"... Cô gái đó cũng ngơ ngẩn nhìn Sơ Nguyên tiền bối."Đang kể đến đoạn gay cấn nên Mai Linh không chấp câu nói của Hiểu Huỳnh, cô mắtmở to mắt nói tiếp: "Bất chợt cô gái đó... ôm chầm Sơ Nguyên tiềnbối!".

"Phụt!" Lần này là nước đánh răng từ miệng Quang Nhã phìra.

"Hừ, cậu đừng có nói nhảm, vừa nói là chỉ nhìn thấy lưng côta giờ lại nói nhìn thấy ánh mắt đắm đuối của người ta", Hiểu Huỳnh lạnhlùng phản bác.

"Sau đó, Sơ Nguyên tiền bối…", Mai Linh dừng lại,"… cũng dịu dàng ôm lấy cô gái, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng cô ấy".

https://thuviensach.vn

Thấy mọi người tròn mắt nghe, Mai Linh cố tình dừng rồi mới tiếptục.

"Trong đêm thanh vắng, chỉ thấy cô gái ôm chặt Sơ Nguyên tiềnbối và giọng nói xúc động, lắp bắp ‘upa, upa’. "

"Upa là gì?", Quang Nhã hỏi.

Hiểu Huỳnh hứ một tiếng, trong các phim truyền hình Hàn Quốc, cáccô gái đều gọi "upa, upa" mà.

"Đó là cách gọi thận mât của các cô gái với bạn trai củamình. upa có nghĩa là anh, gọi một cách nũng nịu thân thiết", Mai Linhgiải thích cho Quang Nhã, sau đó lại nói một cách bí hiểm.

"Sau đó... Các cô đoán xem, Sơ Nguyên tiên bối gọi cô gái đónhư thế nào?"

"Mau nói đi!"

Hiểu Huỳnh bắt đầu quan tâm đến câu chuyện của Mai Linh.

"Sơ Nguyên tiền bối gọi cô gái đó là...", Mai Linh nóitừng âm, "Ân Tú!".

Ân Tú?

Lâm Phong, Hiểu Huỳnh, Bách Thảo ngây người ngẩng đầu nhìn MaiLinh.

"Kinh ngạc đúng không, tôi đương nhiên cũng rất đỗi kinhngạc,, đấy chính là Lý Ân Tú được thiên hạ mệnh danh là "thiếu nữ tông sư". Tôirất muốn nhìn kỹ mặt mũi cô ấy thế nào, tiếc là là cô ấy luôn quay lưng về phíatôi", Mai Linh nhớ lại "Có điều, mặc dù chỉ nhìn thấy phía sau nhưngkhí chất cô ấy thật sự rất tốt... Mình cũng không biết nói thế nào, chỉ

https://thuviensach.vn

cảmthấy con người cô ấy toát ra vẻ gì đó rất đặc biệt, rất khác thường khiến ngườita thấy cảm mến... dẫu chỉ là nhìn từ phía sau...".

Cô giải thích quá mơ hồ

Mọi người hầu như không hiểu.

"Khí chất rất tốt mà nửa đêm đến gõ cửa phòng đàn ông?", Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, "Có thế thấy "thiếu nữ tông sư" cũng chẳng có gì ghêgớm!" Sau đó, cô lại cố tình ra vẻ bí hiểm, nói là phải đi giao lưu vớicác tông sư của đại viện Hàn Quốc, không tham gia khóa tập huấn này.

"Các cô nói xem, tôi có nên nói chuyện này cho Đình Nghi biếtkhông?", Mai Linh nói vẻ khổ sở, "Trước lúc đi, chẳng phải chúng tađã nhận lời sẽ giúp cô ấy trông chừng Sơ Nguyên tiền bối sao?".

"Trông chừng cái gì, Sơ Nguyên sư huynh đâu phải của chịta", Hiểu Huỳnh lườm Mai Linh.

"Chưa biết chừng giữa Sơ Nguyên tiến bối và cô gái kia cũngchẳng có gì, chỉ là một sự hiểu lầm", Lâm Phong suy nghĩ, "Tạm thờikhông nên cho Đình Nghi biết, để cô ấy khỏi nghĩ lung tung rồi lại thêm lolắng".

"Vậy...", Mai Linh vẫn hơi do dự, "ngộ nhỡ SơNguyêntiền bối bị cô gái kia quyến rũ thì Đình Nghi sẽ trách chúng ta...".

"Tập hợp!"

Vào lúc đó cửa phòng bị gõ hai tiếng, giọng Nhược Bạch từ bênngoài vọng vào. Các cô gái lập tức không dám chuyện gẫu, nhanh chóng chuẩn bị, chạy ra ngoài thì thấy Diệc Phong, Khấu Chấn cũng đã đến. Đứng thành hai hàngngay ngắn, các đệ tử Ngạn Dương tiến về phía trung tâm bãi tập.

* * *

https://thuviensach.vn

Bầu trời xanh ngắt.

Trong thung lũng, cây cối um tùm, mặt đất xanh như rêu, phía trướccó một võ đài cao, còn cao hơn các võ đài thi đấu chính thức, đó là trung tâmcủa bãi tập, hầu hết những trận thi đấu quan trọng đều diễn ra trên võ đài này. Phía dưới, xung quanh võ đài là tuyển thủ các nước tham gia khóa tập huấn mùahè xếp thành hàng ngay ngắn theo hình chiếc quạt. Hiểu Huỳnh háo hức nhìnquanh. Trời ơi, sao mà nhiều quốc gia, nhiêu tuyển thủ đến thế!

"Họ nói gì, cậu có nghe được không?"", Hiểu Huỳnh hỏi nhỏBách Thảo bên cạnh.

Trên võ đài, phía nhà tổ chức, các bậc trưởng bối cấp tông sư củaXương Hải võ quán và do các viện Teakwondo quốc gia của Hàn Quốc cử ra đanggiới thiệu tình hình, nội dung khóa tập huấn Taekwondo mùa hè. Mặc dù mỗi đoạnđều có người dịch ra tiếng Anh, nhưng tiếng Anh của Hiểu Huỳnh chẳng đâu vàođâu nên chỉ nghe hiểu lõm bõm.

"Ừ, cũng tàm tạm."

Thời gian trước, Sơ Nguyên sư huynh đã phụ đạo tiếng Anh cho BáchThảo, hơn nữa Nhược Bạch sư huynh vẫn dạy cô tiếng Hàn, hai thứ tiếng kết hợpnên Bách Thảo có thể hiểu được lời nói của nhà tổ chức.

"Lần này, số lượng quốc gia và tuyển thủ tham dự tập huấnnhiều nhất, bao gồm hai mươi lăm nước, tổng cộng hơn một trăm tuyển thủ."Vừa lắng nghe, Bách Thảo vừa khe khẽ dịch lại cho Hiểu Huỳnh. "Trong đó, số tuyển thủ từng tham dự các giải đấu quốc tế và đã lọt vào vòng tám, nam cóba mươi hai người, nữ có hai mươi tư người."

"Ôi!", Hiểu Huỳnh kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Chiều qua cô đã biết trong khóa tập huấn này cao thủ nhiều như mâytrên trời nhưng không ngờ số người từng tham gia các giải đấu quốc tế và đoạtthứ hạng cao lại nhiều như thế.

"Mục đích của khóa tập huấn là để kế thừa, nâng cao tinh thầnTeakwondo, tạo cơ hội để tuyển thủ các nước có cơ hội giao lưu học hỏi. Thờilượng tổng cộng là mười ngày. Vào các buổi sáng hằng ngày, các huấn luyện viêncấp tông sư của Xương Hải võ quán sẽ truyền giảng tinh thần, đạo đức, túc pháp và các yếu lĩnh trong thi đấu Taekwondo." Bách Thảo chăm chú lắng nghe, chỉ những thông tin quan trọng mới dịch lại cho Hiểu Huỳnh. "... Còn buổichiều là thời gian quan sát, giao lưu học hỏi lẫn nhau giữa tuyển thủ các nước, mỗi đội đều có thể tự do thách đấu các đội khác, chỉ cần hai bên nhất trí là cóthể thi đấu giao hữu. Buổi tối, Xương Hải võ quán sẽ tổ chức dạ hội. các tuyểnthủ có thể tự do tham dự."

"Ôi!"

Hiểu Huỳnh nghĩ một lúc, không nói gì.

"Còn nữa, kết thúc khóa tập huấn sẽ chọn ra tuyển thủ ưu túnhất của khóa học để trao phần thưởng." Bách Thảo ngây ra giây lát.

"Òa, phần thưởng gì nhỉ?"

"Sẽ được một khoản tiền hỗ trợ dùng để học tập hoặc làm kinhphí tham gia thi đấu quốc tế,"

"Oa!", Hiểu Huỳnh khẽ reo lên, "Bao nhiêutiền?".

"… tính ra USD là một vạn USD."

"A..." Hiểu Huỳnh rùng mình, bấu chặt cánh tay BáchThảo, nói một cách thiếu tin tưởng: "Thật chứ, nhiều... nhiều tiền như vậysao... nhiều như vậy sao?",

https://thuviensach.vn

"Ừ!" Bách Thảo cũng thấy kinh ngạc bởi con số đó.

Lâm Phong, Mai Linh, Khấu Chấn, Thạch Tông đều phấn khởi bànluận, Sơ Nguyên và Nhược Bạch thầm thì trao đổi với nhau, tuyển thủ cácnước cũng rào rào bàn tán, chỉ có Thân Ba vẫn cắm cúi ghi chép.

"Dùng tiêu chuẩn nào để đánh giá?""

Mắt Hiểu Huỳnh sáng lên một cách ranh mãnh, mặc dù cô không có khảnăng được giải nhưng biết đâu Bách Thảo lại được! Chỉ cần có tiền, ít nhất BáchThảo cũng khỏi phải lo tiền học đại học.

"Đầu tiên là báo danh, sau đó chia tổ thi đấu loại dần, ngườigiành chiến thắng cuối cùng là tuyển thủ xuất sắc nhất." Bách Thảo lắngnghe người của ban tổ chức nói. "Các cuộc thi đấu sẽ tiến hành vào buổichiều sau khi kết thúc luyện tập giao hữu giữa các đội"

"Có mấy suất?"

"Hai."

"Hai?", Hiểu Huỳnh hoài nghi.

"Ừ, một nam một nữ."

"Sao có thể như thế? Nhưng thể trọng cua mọi ngườ khác nhaunên tiến hành thi đấu theo hạng cân khác nhau.

Nếu không chẳng phải người hạng cân thấp sẽ thiệt thòi, người hạngcân cao sẽ rất lợi thế hay sao?", Hiểu Huỳnh ngớ người. Bách Thảo hạng cânbốn mươi tám, bên trên còn rất nhiều hạng cân khác, nếu Bách Thảo thi đấu vớinữ tuyển thủ hạng cân sáu mươi hai thì chẳng phải sẽ quá thiệt thòi sao?

https://thuviensach.vn

"Tuổi các tuyển thủ phần lớn từ mười lăm đến mười chín, mặcdù cân nặng khác nhau nhưng đều là thanh thiếu niên…", Bách Thảo tiếp tụcnghe giải thích thể lệ, "... Phá bỏ giới hạn hạng cân là để mọi người càngcó cơ hội giao lưu tự do, cũng là một sự khởi động quan trọng trước giải CupTaekwondo thế giới".

"Hừ!" Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, sao họ không cho thêm nhiềugiải thưởng một chút!

Gió mùa hè nơi thung lũng trong lành, mát rượi.

Khu trung tâm, các tông sư của Xương Hải võ quán vận võ phục trắngmuốt, ngồi xếp bằng ngay ngắn, mắt nhìn toàn sân rồi chậm rãi nói một hồi.

Các tuyển thủ có thể nghe hiểu tiếng Hàn đều chấn động.

Sau đó, người phiên dịch dịch lại một lần.

Toàn sân đều kinh ngạc.

Sau đó, mọi người yên lặng mấy phút.

"Ào" một tiếng!

Toàn sân sôi lên!

Mọi tuyển thủ dường như đều xúc động phấn khởi, không thể kìm chế, niềm hưng phấn không sao nén được, làn sóng hưng phấn quả thực ngút trời!

Nhược Bạch ngẩng phắt đầu!

Sơ Nguyên vốn điềm tĩnh, mắt cũng sáng lên, nhìnchằm chằm vào vịtông sư đang nói trên võ đài.

https://thuviensach.vn

Ngay đến Thân Ba cũng đẩy cái kính trên mũi, quên cả ghi chép, không tin vào tai mình, quay sang hỏi Lại Khấu Chấn và Thạch Tông. Lâm Phong, Mai Linh, Quang Nhã đầu tiên là bàng hoàng như trong mơ, sau đó xúc động xuýtxoa như vừa xảy ra sự kiện động trời.

"Thế nào! Thế nào!"

Từ giữa, Lâm Phong và Mai Linh, Hiểu Huỳnh kéo Bách Thảo trở lại, sốt ruột hỏi.

Bỗng thấy buồn phiền hết sức, tại sao chỉ có mình cô không hiểu? Không được, về nhà nhất định phải bổ sung tiếng Anh mới được! Họ đang nói gì,"Vân Nhạc" tông sư nào đó chẳng phải là tông sư mười năm nay đượcgiới Taekwondo thế giới nhất trí tôn sùng là tông sư vĩ đại nhất từ trước đếnnay, nhưng luôn ẩn dật như "Thần Long thấy đầu không thấy đuôi" haysao?

"Họ nói là..." Mãi Bách Thảo mới trấn tĩnh được. "…Người đoạt danh hiệu tuyển thủ xuất sắc nhất còn được cơ hội được giao lưu với chínhVân Nhạc tông sư".

“…”

Hiểu Huỳnh trợn mắt nhìn Bách Thảo.

“…”

Âm thanh chộn rộn trong cổ họng.

“…”

Hai tay run run, Hiểu Huỳnh bấu chặt cánh tay Bách Thảo khiến côđau điếng.

"Vân Nhạc tông sư? Sao có thể? Là vân Nhạc tông sưsao?!"

https://thuviensach.vn

Lao đến lại bấu chặt Bách Thảo, Hiểu Huỳnh trợn mắt đến nỗi conngươi như sắp bật ra, nói một tràng như súng liên thanh:

"Vân Nhạc tông sư! Đó chẳng phải là nhân vật thần tiên trongtruyền thuyết sao? Nghe nói mười mấy năm trước, thiên hạ không có ai là đối thủcủa ông, hơn nửa mọi cao thủ gặp ông đều bị K. O ngay ở hiệp đầu! Sau đó, chẳngphải ông đã quy ẩn, không xuất hiện nửa hay sao? Chẳng phải nghe nói, ngay đếncon gái ông, "thiếu nữ tông sư" thiên tài Lý Ân Tú cũng không có cơ hội tậpluyện với ông! Sao lại có thể... hay là đánh lừa? Sao lại có cơ hội giao lưuvới Vân Nhạc tông sư? Trời ơi..."

Đây quả đúng là...

So với món giải thưởng một vạn USD càng là chuyện khó tin gấp bội!

Vậy là, sau buổi lễ khai mạc khóa tập huấn, hầu như các tuyển thủđều báo danh tham gia cuộc thi đấu lựa chọn trại viên ưu tú nhất. Lâm Phong, Mai Linh, Diệc Phong, Khấu Chấn, Thạch Tông, Thân Ba tất cả đều báo danh, ngayđến Hiểu Huỳnh, Quang Nhã thực lực tương đối yếu cũng ghi tên tham gia. Theolời Hiểu Huỳnh, đằng nào báo danh cũng không mất tiền, biết đâu may mắn, đốithủ giao đấu với mình đột nhiên tới tấp từ bỏ, mình không đánh mà thắng giànhđược danh hiệu tuyển thủ xuất sắc nhất như một kỳ tích.

Bách Thảo là người cuối cùng ghi danh tham dự.

Sau khi điền vào bảng, cô vô tình nhìn lướt danh sách các đệ tử đãbáo danh. Hiểu Huỳnh, Lâm Phong, Mai Linh... nghi hoặc một lát, cô lại nhìn lạimột lần nữa nhưng vẫn không thấy tên Nhược Bạch.

"Mau lên, muộn chút nữa cơm không ngon nữa đâu!"

Hiểu Huỳnh vội vàng kéo Bách Thảo đi ăn trưa.

https://thuviensach.vn

Nhà ăn của trại tập huấn thiết kế theo lối nửa mở, kéo nhưng cánhcửa giấy ra là gặp ngay núi xanh, rừng biếc bên ngoài, không khí hít thở đều làgió lành từ thung lũng thổi đến. Hiểu Huỳnh đã nhanh chân chiếm một chiếc bànngoài trời, bên cạnh là một khóm cây với những bông hoa tím hồng dày đặc, vô cùng đẹp mắt sau đó gọi Lâm Phong, MaiLinh, Quang Nhã cùng đến.

"Quá tuyệt vời", mọi người cùng reo lên.

Buổi trưa là cơm tự chọn, món ăn rất phong phú, màu sắc cũng hấpdẫn đến nỗi Mai Linh suốt ngày hô hào giảm béo cũng chọn đầy một đĩa thức ăn bêvề. Say sưa ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, Mai Linh cảm thán:

"Đẹp như mơ, Xương Hải võ quán này, hoàn toàn có thể dùng làmngoại cảnh cho những bộ phim thần tượng. Chao, đẹp thật, quả là chỗ nào cũng làphong cảnh như tranh."

"Đúng là rất đẹp."

Thức ăn trên đĩa chất như núi, Hiểu Huỳnh ngồi xuống bàn thở mấyhơi, cảnh sắc của Xương Hải võ quán quá đẹp, điều này phải thừa nhận.

"Này", Mai Linh biểu hiện nét mặt là lạ, "... tôiđã nói chuyện Sơ Nguyên tiền bối với Lý Ân Tú tối qua cho Đình rồi".

"Sao?"

Hiểu Huỳnh đang nuốt miếng cơm cũng suýt nghẹn.

"Ừ, tôi cảm thấy vẫn nên nói với cô ấy thì hơn", MaiLinh cúi đầu vừa ăn vừa nói.

"Thế Đình Nghi bảo sao?"

https://thuviensach.vn

"Đình Nghi...", Mai Linh suy nghĩ, "cô ấy không nóigì, hình như rất bình tĩnh, rất tin tưởng Sơ Nguyên tiền bối, nhưng...".

"Thế nào?"

"Cô ấy lại nói, nếu có tình hình mới thì nhất định phải báongay cho cô ấy", Mai Linh thở dài, "Mọi người xem, đó chính là tìnhyêu đúng không? Mặc dù Đình Nghi rất tin tưởng Sơ Nguyên tiền bối nhưng vẫnkhông tránh khỏi lo lắng".

Hiểu Huỳnh bĩu môi, đột nhiên nhận ra...

"Bách Thảo đâu?"

Tại sao lâu như vậy Bách Thảo vẫn chưa lấy cơm xong.

Tại một góc yên tĩnh gần cửa sổ nhà ăn, cuối cùng Bách Thảo đã tìmđược Nhược Bạch.

"Vẫn chưa lấy cơm?"

Sơ Nguyên và Nhược Bạch ngồi cùng nhau, thấy chiếc đĩa của BáchThảo vẫn trống không, lại nhìn thấy ánh mắt Bách Thảo nhìn Nhược Bạch như có gìmuốn nói lại thôi, anh liền đứng dậy, đón chiếc đĩa trong tay cô, dịu dàng nói:

"Ngồi xuống, để anh đi lấy cho."

* * *

"Nhược Bạch sư huynh tại sao anh không ghi tên? Có phải quênmất không?"

Sau khi Sơ Nguyên đi khỏi, Bách Thảo vội hỏi. Nhược Bạch lặng lẽăn, hình như không nghe thấy tiếng cô, mấy phút sau, Bách Thảo đành hỏi lại:

https://thuviensach.vn

"Nhược Bạch sư huynh?"

Chan canh vào bát cơm, Nhược Bạch lạnh lùng nói:

"Em ghi tên chưa?"

"Em ghi rồi."

"Được!"

Nhược Bạch gật đầu rồi lại yên lặng.

"Nhược Bạch sư huynh!" Bách Thảo hơi cuống, xem ra khôngphải Nhược Bạch sư huynh quên mà anh hoàn toàn không muốn tham gia. "Tạisao anh không ghi tên? Cứ coi như... cứ coi như cuối cùng không đoạt danh hiệuưu tú thì cũng là cơ hội giao lưu với mọi người? Khấu Chấn, Thạch Tông cũng ghitên nữa là... tại sau anh lại không tham gia?

Nhược Bạch cau mày.

"Chuyện của anh, em không cần quan tâm,"

Câu nói như một dòng điện lạnh chạm vào người khiến Bách Thảo sừngsờ.

"Ăn cơm đi đã."

Khi trở về, Sơ Nguyên thấy biểu hiện của hai người rất kỳ quặc. Nhược Bạch dù vẫn giữ vẻ lạnh lùng cố hữu nhưng đôi đũa trong tay mãi khôngđộng đậy, Bách Thảo đứng ngây ra đó, người cứng đờ.

"Ngồi đi."

Ấn Bách Thảo xuống ghế, Sa Nguyên đặt đĩa thức ăn đầy ụ trước mặtcô. Trên đĩa toàn những món ăn vô cùng hấp dẫn, Bách Thảo lặng lẽ

https://thuviensach.vn

ngồi ăn nhưmột khúc gỗ, chẳng cảm thấy mùi vị gì.

Yên lặng rất lâu.

Nhìn món rau trong đĩa, Bách Thảo dè dặt nói:

"Xin lỗi, Nhược bạch sư huynh... Em không nên dùngnhững lời như vậy nói với anh... chỉ là... chỉ là em... cảm thấy... có thể đếnđây, có cơ hội giao lưu với tuyển thủ các nước... bỏ qua thì thật đángtiếc..."

Yên lặng.

Lòng Bách Thảo nặng trĩu.

"Anh ăn xong rồi;"

Đứng dậy, Nhược Bạch cầm đĩa không đi thẳng.

Bách Thảo bàng hoàng.

Cô sừng sốt ngẩng đầu, bóng Nhược Bạch sư huynh đã khuất ngoài cửanhà ăn. Một nỗi khổ tâm ngấm ngầm dâng lên từ đáy lòng. Cô biết mình đã nóisai, Nhược Bạch sư huynh đã nổi giận, nhưng cô không biết mình nói sai chỗ nào.

Có cơ hội giao lưu với tuyển thù các nước chẳng phải rất tốt sao? Cơ hội như vậy là niềm mơ ước của mọi tuyển thủ Taekwondo, không đúng sao? Dường như Nhược Bạch sư huynh đang từ bỏ điều gì đó, ngay cơ hội đi Hàn Quốclần này, hình như anh cũng suýt từ bỏ.

Núi xanh ngoài cửa sổ nhìn từ xa như cặp mày ngài.

Một lát sau, thấy Bách Thảo ngơ ngẩn, Sơ Nguyên mỉm cười, đưa tayxoa đầu cô, an ủi:

https://thuviensach.vn

"Được rồi, yên tâm đi, Nhược Bạch không phải là trẻ con, cậuấy làm việc gì cũng đều cân nhắc."

Bách Thảo buồn bã cúi đầu.

"Chiều nay đã là trận đấu giao hữu và trận thách đấu giữa cácđội rồi, em nên ăn nhiều một chút, biết đâu có đội nào đó thách đấu chúngta?"

"... Vâng!"

Nghĩ đến Kim Mẫn Châu, Bách Thảo và miếng cơm thật to.

"Chuyện Kim Mẫn Châu tối qua anh đã biết." Nhìn BáchThảo đột nhiên ăn ngấu nghiến, Sơ Nguyên đặt ly nước trước mặt cô. "Rấtxin lỗi, lúc đó anh không có mặt."

Tiếc là không thể ăn hết thức ăn, Bách Thảo lắc đầu, nói không rõràng.

"Không đâu..."

"Chắc em bực lắm!", Sơ Nguyên bật cười vì vẻ hoảng hốtcủa cô, "Có điều, sẽ có cơ hội, anh đã xem danh sách, Kim Mẫn Châu cũngghi tên tham gia cuộc thi lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất".

Mắt Bách Thảo lóe sáng.

Sơ Nguyên chớp mắt nói: "Cố lên nhé!".

"Sơ Nguyên sư huynh..."

Như có luồng điện chạy qua người, má Bách Thảo đỏ hồng, nhìn ánhmắt vui cười của anh, tim cô bỗng đập thình thình.

* * *

"Hừ!"

https://thuviensach.vn

Một giọng choe chóe từ bên cạnh vang lên, sau đó là tiếng kéo ghếkhiến mọi người xung quanh đều ngoái nhìn.

Lại là Kim Mẫn Châu.

Ánh mắt Kim Mẫn Châu hằn học nhìn Bách Thảo rồi ngồi luôn ghế bêncạnh. "Cạch" một tiếng, cô đặt chiếc đĩa thức ăn lên bàn, mấy cô gáiđi cùng cũng kéo đến ngồi xung quanh, họ vừa ăn không ngừng nhìn Bách Thảo, xìxồ nói tiếng Hàn.

"Ăn đi!" Nhìn bàn tay trái Bách Thảo để trên bàn từ từnắm lại, Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói:

"Đấu khẩu với bọn họ ở đây, mọi người sẽ tưởng em cũng giốngnhư bọn họ."

Buổi chiều.

Tuyển thủ các nước đều nôn nóng muốn thử sức, muốn bứt phá vọt lênhàng đầu, giành được quyền tháchđấu trước tiên, có thể giao đấu với những độimà mình ngưỡng mộ nên ban tổ chức phải tổ chức bốc thăm.

Kết quả là...

Đội Myanmar rút trúng.

Trong giới Taekwondo thế giới, thực lực của đội Myanmar không cao, trong những giải đấu lớn hầu như đều không đoạt thứ hạng gì, tuy nhiên, sau khibốc thăm được quyền thách đấu, họ lại thách đấu đội Hàn Quốc!

"Có dũng khí!"

Ngồi xếp bằng trong đội hình đội Ngạn Dương, Hiểu Huỳnh gật gù.

https://thuviensach.vn

"Mình khâm phục đội Myanmar. Hoặc là không thách đấu hoặc làthách đấu đội mạnh nhất, cái đó gọi là đã làm lính thì nên phục vụ dưới trướngnguyên soái"

Giữa sân, đội Myanmar và đội Hàn Quốc mỗi bên cử ra năm tuyển thủ: ba nam, hai nữ.

Đội Myanmar vận áo bảo vệ màu hồng, dáng người không cao lắm, cóvẻ hơi gầy.

Đội Hàn Quốc vận áo bảo vệ màu xanh, dáng người đều cao ráo, thểlực rất tốt, mặc dù khi đáp lễ họ tỏ ra khá lịch sự lễ phép, nhưng dáng điệuvẫn có một vẻ cao ngạo ngấm ngầm.

Hai đội vừa xuất hiện, khí thế đã hoàn toàn khác nhau.

"Tôi cảm thấy thực lực cách biệt quá lớn", Quang Nhãtrầm ngâm, "Có lẽ nên thách đấu với đội nào có thực lực tương đương mộtchút thì mới có tác dụng nâng cao trình độ của mình. Nếu không, trứng chọi đá, dũng khí thì có nhưng một khi thảm bại sẽ mất tự tin",

"Hừ, cô thì biết gì!"

Hiểu Huỳnh vẫn chưa quên thái độ ức hiếp của Quang Nhã đối vớiBách Thảo lúc nhỏ, lại thêm ở trung tâm huấn luyện lâu như vậy mà cũng không hềthấy cô ta thay đổi sắc mặt với Bách Thảo, trái lại Bách Thảo luôn giữa thái độdè dặt đối với cô ta, vậy là nghĩa lý gì.

"Tôi thấy Quang Nhã nói rất có lý", Mai Linh xen lời,"Một trận đấu biết chắc mình thua thì đấu có ý nghĩa gì?".

"Biết thua thì không đánh sao? Sự việc nào cũng có quá trình, giống như cuộc thi đấu giữa các võ quán trước đây, mọi người đều biết chức vôđịch nhất định thuộc về Hiền Võ võ quán, vậy các võ quán khác không

https://thuviensach.vn

cần thi đấunữa sao?" Hiểu Huỳnh cười hi hả, nói tiếp: "Hi hi, cuối cùng chẳngphải chức vô địch về tay Tùng Bách chúng ta đó ư".

Bách Thảo kéo áo Hiểu Huỳnh.

"Đó là thi đấu trong điều kiện không có Đình Hạo, Đình Nghitham gia đúng không?", Mai Linh mặt sa sầm.

"Cứ coi Đình Hạo, Đình Nghi tham gia thì chúng ta cũng chưahẳn không đoạt chức vô địch!", giọng Hiểu Huỳnh vẫn cứng cỏi.

Thân Ba ngẩng đầu nhìn Hiểu Huỳnh.

"Lạc đề rồi!", Lâm Phong cau mày, "Mau Lại xem thiđấu thôi. Ấy, kia có phải Kim Mẫn Châu không?".

Chính vào lúc Hiểu Huỳnh và Mai Linh đấu khẩu, những tuyển thủtham gia loạt đấu đầu tiên của hai đội Myanmar và đội Hàn Quốc đã tiến ra võđài.

Người của đội Myanmar là Nguyễn Tú Mai.

Nguyễn Tú Mai có hình thể cao nhất trong các nữ tuyển thủ Myamar, cô cao gần một mét sáu mươi bảy, người rất gầy, da ngăm ngăm nhưng nhìn rấtxinh đẹp.

Bách Thảo có quen Nguyễn Tú Mai.

Tối qua, Tú Mai đã thay mặt đội Myanmar đến tặng cho các đội bạnít đồ ăn vặt đặc sản trong nước.

Khi mang tặng đội Ngạn Dương, Hiểu Huỳnh, Mai Linh đều đi chơi nênBách Thảo ra mở cửa. Cô nói chuyện với Nguyễn Tú Mai một lát, được biết Tú Maiđã vào đội tuyển quốc gia Myanmar, sẽ tham gia Cup thế giới

https://thuviensach.vn

năm sau, mặc dù lànữ nhưng Tú Mai chính là đội trưởng đội Myanmar tham gia khóa tập huấn này.

"Nguyễn Tú Mai nói, bọn họ rất ít có cơ hội tham gia nhữnggiải đấu lớn, cũng chưa từng giao lưu với những cao thủ xuất sắc tầm cỡ thếgiới. Nếu được giao đấu, hy vọng có thể giao đấu với đội Hàn Quốc một phen, nhưthế cũng không uổng công đến đây.

Còn đội Hàn Quốc...

Lại cử ra một đứa trẻ mặt tròn tròn, mắt cũng tròn, chưa hết vẻtrẻ con, có vầng trán ngang tàng, người chỉ cao một mét sáu mươi, nhìn mãi cũngkhông quá mười bốn tuổi!

Tuyển thủ các nước ghé đầu bàn tán.

Rất nhiều người đã nhìn thấy cảnh Kim Mẫn Châu thách đấu BáchThảo, người chưa nhìn thấy cũng đã nghe nói, lại thêm Kim Mẫn Châu tối qua quỳsuốt buổi trước cửa khu ký túc nên mọi người đều không lạ gì Kim Mẫn Châu.

"Kim Mẫn Châu này khoảng bao nhiêu tuổi?"

Lâm Phong hoài nghi, khóa tập huấn có quy định tuổi, đệ tử nhấtđịnh phải khoảng từ mười lăm đến mười chín.

Mười ba tuổi, nhiêu nhất là mười bốn!" Tính theo tuổi của banăm trước đến Tùng Bách võ quán thì cũng chỉ như vậy, Hiểu Huỳnh nói như đinhđóng cột.

"Vậy cô ta không có tư cách tham gia thi đấu rồi."

Nhìn thấy mái đấu ngạo nghể của Kim Mẫn Châu trên sàn đấu đầy vẻáp đảo đi về phía Nguyễn Tú Mai, Mai Linh không hiểu.

https://thuviensach.vn

"Không biết phong độ cô ta thế nào", Hiểu Huỳnh trợn mắtnhìn Kim Mẫn Châu nói, "Lúc nào cũng ngang ngược khinh người như vậy, chẳng biết lịch sự là gì nhưng xem chừng Xương Hải võ quán rất coi trọng cô ta, đi đến đâu cũng có đệ tử tiền hô hậu ứng, bây giờ chưa đủ tuổi vẫn đến tham giatập huấn... Hừ, đằng nào thì chính cô ta mới là người thiệt thòi, cô ta phải bịNguyễn Tú Mai đá cho khóc hu hu mới được".

Giữa võ đài.

Nguyễn Tú Mai và Kim Mẫn Châu bắt đầu thi lễ.

Sau khi đứng thẳng lưng.

Kim Mẫn Châu liếc mắt về phía bên phải, hình như đã sớm biết vịtrícủa ai đó, ánh mắt nhìn thẳng, vẻ khiêu khích xuyên qua đám đông như một tiachớp chiếu thẳng về phía Thích Bách Thảo đang ngồi trong hàng!

Ánh mắt đó rõ ràng...

Đến nỗi các đệ tử Nhật Bản và Iran ngồi bên phải và bên trái độiNgạn Dương cũng bất giác theo đó nhìn vào Bách Thảo.

Lặng lẽ nắm chặt nắm đấm, Bách Thảo hất hàm, cố kìm chế cơn phẫnnộ trong lòng, bình tĩnh nhìn trả Kim Mẫn Châu.

Cô không để khuôn mặt mình biểu hiện bất cứ điều gì.

Như Sơ Nguyên sư huynh đã nói, đối với Kim Mẫn Châu, càng không đểý, càng lạnh nhạt lại càng chọc tức cô ta. Quả nhiên, lông mày Kim Mẫn Châudựng ngược, nhìn chòng chọc Bách Thảo, nghiến rạng kèn kẹt, tức đến độ toànthân như sắp nổ tung.

"Hây."

https://thuviensach.vn

Trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, như một con báo bị kích động, Kim Mẫn Châu xông vào Nguyễn Tú Mai, ra đòn tấn công!

Cuộc thách đấu của khóa tập huấn Taekwondo Hàn Quốc, cũng do vậy..

Chính thức mở màn!

***

Núi xanh, đồi biếc, gió miên man.

Dưới võ đài khoảng gần ba trăm tuyển thủ các nước, võ phục trắngmuốt, chỉnh tề đều tập trung hướng về võ đài cao hơn một mét. Đây là trận đấuđầu tiên sau khi khai mạc khóa tập huấn!

"Hây!"

Kim Mẫn Châu hét to, liên tiếp tấn công khiến Nguyễn Tú Mai kinhngạc thất sắc, liên tục lùi sau phòng thủ.

Dưới võ đài, tuyển thủ các nước ngây người nhìn.

Nguyễn Tú Mai mười tám tuổi nhưng dường như lại hoàn toàn khôngphải là đối thủ của Kim Mẫn Châu vẫn còn chưa hết vẻ trẻ con!

Tiếp một loạt tấn công.

Lại một loạt tấn công nữa.

“…”

Hiểu Huỳnh trố mắt há mồm, lưng toát mồ hôi, kinh hoàng nhìn LâmPhong. Mai Linh thấy hai người cũng sững sờ không kém, lại nhìn Bách Thảo, thấyBách Thảo nhìn chằm chằm Kim Mẫn Châu, sắc mặt cũng đặc biệt khác thường.

https://thuviensach.vn

Lòng Bách Thảo hơi chùng lại.

Chẳng trách Kim Mẫn Châu ngang ngược đến thế

Ba năm trước, Kim Mẫn Châu mới mười tuổi đã có đánh bại Bình Bình, Hiểu Huỳnh và Tú Đạt mười bốn tuổi, nếu lúc đó cô ta không quá tự phụ, chỉ máymóc xuất một chiêu, không hề thay đổi lối tấn công thì chưa chắc một cú đá củacô đã có thể đá bay cô ta ra ngoài.

Kim Mẫn Châu trưởng thành quá nhanh.

Sự tiến bộ, sức mạnh của cô ta ngay cả các tuyển thủ đã thành niêncũng khó có được. Đối diện với chủ tướng Nguyễn Tú Mai, đội trưởng đội Myanmar, thực lực của Kim Mẫn Châu quả thực cao hơn một bậc.

"Xoạch!"

Sau Loạt tấn công, chân phải Kim Mẫn Châu giật mạnh, dừng lại ngaytrước mặt Nguyễn Tú Mai!

Hiểu Huỳnh đang cảm thấy Kim Mẫn Châu hình như vẫn biết chừng mực, không đến nỗi truy kích Nguyễn Tú Mai thực lực không bằng mình thì đã nhìn thấyKim Mẫn Châu nhướn nhướn cặp lông mày, dường như đang đùa bỡn, lắc lắc bàn chândừng lại trên không trước mặt Nguyên Tú Mai vẻ khiêu khích sau đó mới từ từ thulại.

"Đồ khốn...", Hiểu Huỳnh tím mặt.

"Có phải Xương Hải võ quán nhắc nhở nên hôm nay cô ta mới kìmchế một chút?", Mai Linh hỏi. Rõ ràng có thể đánh trúng Nguyễn Tú Mainhưng Kim Mẫn Châu dừng lại sau ba pha tấn công liên tiếp, không ra đòn quyếtđịnh.

https://thuviensach.vn

"Chính cô ta?", Hiểu Huỳnh nhăn mũi, "Cô không thấymấy cú đá của cô ta trước mặt Nguyễn Tú Mai hay sao? Như thế mà gọi là kìm chếà? Nếu là tôi, một tay tôi chặn lại có thể chẻ đứt chân cô ta!".

Diệc Phong ngáp liền mấy cái, uể oải nhắc Hiểu Huỳnh:

"Cẩn thận, không có tay cô bị cô ta đá gãy,"

"Tôi cảm thấy...", Lâm Phong đắn đo, "nhữngcú tấn công của Kim Mẫn Châu có vẻ hơi kỳ quặc…".

Đúng vậy.

Bách Thảo cũng cảm thấy có gì không ổn.

Ba cú tấn công vừa rồi của Kim Mẫn Châu mặc dù mau lẹ, nhưng khônggiống chính thức tấn công…

"Thăm dò." Thân Ba đẩy chiếc kính đen trên sống mũi, nghiêm túc nói: "Có lẽ Kim Mẫn Châu đang thăm dò, cô ta vẫn chưa chínhthức tấn công".

Trên võ đài cao.

Trọng tài giơ tay ra hiệu trận đấu tiếp tục, điều khác trước là, Kim Mẫn Châu đột nhiên tỏ ra yếu thế, Nguyễn Tú Mai mặc dù còn hơi hồ nghinhưng thận trọng từng bước, từng bước ép đến.

Từng bước, từng bước.

Kim Mẫn Châu lùi gần đến đường biên.

Các tuyển thủ dưới võ đài trở nên mơ hồ, Bách Thảo nhìn về phíacác đệ tử của Xương Hải võ quán, thấy họ không những không tỏ vẻ lo lắng, tráilại trông mặt ai cũng đều ẩn hiện vẻ tinh quái nào đó, hình như sắp có chuyệnhay xảy ra.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo ngẩn người, ánh mắt chuyển đến Kim Mẫn Châu.

Kim Mẫn Châu lúc này đã lùi tới đường biên, môi đột nhiên nhếchlên, lộ ra nụ cười tinh quái, răng trắng toát như một con báo nhe nanh, vọt ratiếng hét:

"Hây!!!"

Tối qua, cô tủi thân quỳ trước sân khu ký túc, tận mắt nhìn thấynữ tuyển thủ Nguyễn Tú Mai của Myanmar nói nói cười cười với Thích Bách Thảo, lại còn tặng Bách Thảo món quà gì đó, có vẻ thân thiết lắm! Hừ, nghe nói ngườiTrung Quốc có câu, hình như là "ngưu tầm ngưu, mã tầmmã", nhất địnhchẳng tốt đẹp gì!

Cô phải cho Nguyễn Tú Mai kia hiểu rằng, thân thiết với Thích BáchThảo là chuyện đáng hối hận nhất mà cô ta đã làm!

"Hây!!!"

Từ góc phía tây nam võ đài, Kim Mẫn Châu bay vọt lên như một tiachớp giữa ngày nắng, kéo theo luồng gió xé không khí, chân trái đá ra, chânphải đuổi theo đá mạnh vào vai Nguyễn Tú Mai!

Đá song phi!

Dưới võ đài, tuyển thủ các nước ngẩn người nhìn, đá song phi khôngcó gì lạ, mọi người ngồi đây đều có thể làm được nhưng có thể đá trực tiếp vàongười đối thủ với toàn bộ sức lực mạnh như vậy không phải dễ.

Nguyễn Tú Mai loạng choạng lùi về sau.

Nhưng không ngờ, ngón chân vừa chạm đất, chưa kịp thở thì Kim MẫnChâu lại hét to, vọt lên, một cú song phi sấm sét tiếp ngay sau đó!

"A!"

https://thuviensach.vn

Hai cú song phi này được thực hiện rất nhanh!

"Huych, huych!" Nguyễn Tú Mai bị đá, khí huyết như tràolên, thân người lắc lư lùi về phía sau.

Đây là...

Cú song phi thú ba…

"Hây!"

Không hề nghỉ, không dừng lại, chân vừa tiếp đất, Kim Mẫn Châu lạihét lên, tung ra cú song phi thứ ba!

Dưới những con mắt mở to kinh ngạc của tuyển thủ các đội.

Cú song phi thứ tư!

Cú song phi thứ năm!

Men theo lộ trình từ góc tây nam đến góc đông bắc của võ đài, KimMẫn Châu như một con báo khát máu liên tiếp tung ra cú song phi thứ sáu! Mỗi cúra chân nối tiếp nhau, liên hoàn như mây bay nước chảy, không có bất kỳ ngừngnghỉ, bóng chân liên tiếp tung ra như những bóng mây đen bùng nổ trong khôngtrung!

Điều khó tin là…

Mỗi cú ra chân của Kim đều không hề đá hụt, tất cả đều trúng vaiNguyễn Tú Mai!

Điều kỳ lạ là, hình như Tú Mai trúng đòn mặt đã trắng bệch, hoàntoàn không có một chút sức lực phản kháng, nhưng mãi vẫn không gục ngã, chỉloạng choạng, thân người lắc lư trong đau đớn...

https://thuviensach.vn

Quan sát kỹ, Bách Thảo bỗng kinh hoàng!

Chính Kim Mẫn Châu cố tình khống chế tốc độ và lực ra chân khiếnNguyễn Tú Mai còn có thể loạng choạng lắc lư mà chưa đến nỗi ngã gục. Chính KimMẫn Châu không muốn để Nguyễn Tú Mai ngã gục vì một khi đối thủ ngã gục, mànbiểu diễn của Kim Mẫn Châu sẽ không thể tiếp tục.

Bách Thảo nắm chặt tay.

Nỗi phần nộ trong lòng sắp không thể nào khống chế.

Cú song phi thứ bảy!

Cú song phi thứ tám!

Kim Mẫn Châu lại vọt lên độ cao hơn một cách khó tin, chân phải, chân trái "huỵch, huỵch" hai tiếng đá vào mặt Nguyễn Tú Mai khiến đầucô lắc mạnh! Khi cú song phi thứtám sắp tung ra, Nguyễn Tú Mai đã bị ép sát đếnđường đáygóc đông bắc, mặt bị đá sưng phồng, trắng bệch đang lắc lư như sắprơi…

Khán giả rùng mình.

"Hây!!!"

Hét to một tiếng, Kim Mẫn Châu bứt lên, chân phải tràn căng lực, hướng về phía cằm Nguyễn Tú Mai. Âm thanh phát ra từ cú đá trúng vang hơn mấylần những cú đá trước!

Thung lũng buổi chiều.

Ánh mặt trời như từ tầng mây kích thẳng vào mắt, nhức nhối.

https://thuviensach.vn

Bị đá tung lên cao, Nguyễn Tú Mai lăn từ võ đài xuống như một condiều đứt dây, còn bay thêm một đoạn mới rơi xuống, đúng chỗ cách Bách Thảo ngồikhoảng một mét, hình như Kim Mẫn Châu cố tình đá vào vị trí đó cho cô xem!

Bách Thảo đứng bật dậy!

Trước mặt cô, Nguyễn Tú Mai chỉ khẽ run rẩy rồi ngất đi, mặt tímlịm, mồm đầy máu. Cô đã hoàn toànkhông còn nhận ra khuôn mặt thân thiện, tươirói của người bạn tối qua.

"Ôi!"

Các tuyển thủ đội Myanmar kinh hoàng lao đến, đẩy Bách Thảo ra, vây lấy Nguyễn Tú Mai. Trong lúc hỗn loạn, Sơ Nguyên dẹp các đội viên Myanmarchen vào, cấp cứu cho Nguyễn Tú Mai.

Trên võ đài.

"Ha ha ha ha!"

Kim Mẫn Châu chống nạnh, ngửa đầu cười sằng sặc, tiếng cười nhưchọc vào màng nhĩ, vang vọng trong thung lũng như thể cô là nữ chúa, đứng trênđỉnh núi khiến thế nhân sùng bái.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sân ký túc sau bữa cơm tối.

Không khí trong phòng quá bức bối.

Trong trận đấu giao hữu buổi chiều, Nguyễn Tú Mai bị Kim Mẫn Châuđá gãy hai chiếc răng, người đầy thương tích, các trận đấu sau đó, đội Myanmarcũng đều thua đội Hàn Quốc.

Mặc dù các trận đấu lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất diễn ra ngay sauđó các đệ tử đội Ngạn Dương đều thi đấu suôn sẻ, nhưng chứng kiến Kim Mẫn Châuvới những cú song phi liên hoàn một lần nữa đánh bại các tuyển thủ Thái Lancùng tổ, cái vẻ dương dương tự đắc, hống hách coi trời bằng vung khiến mọingười không vui lên được.

“ Kim Mẫn Châu đúng là đang đắc thế...”

Mai Linh ủ rũ thở dài, vốn định đi chợ đêm bồi bổ tinh thần nhưngbây giờ không còn hứng thú nào nữa. Chín cú song phi liên hoàn của Kim Mẫn Châuđá bay chủ tướng Myanmar khỏi võ đài đã đập tan ý chí của đội Myanmar và cácđội khác.

Đội Hàn Quốc sau đó cũng rất xuất sắc.

Nhất là đội trưởng Mân Thắng Hạo.

https://thuviensach.vn

Anh ta đã từng tham gia Cup Taekwondo thanh niên thế giới nămngoái và đoạt Cup vô địch, ra sân sát khí đằng đằng, uy phong lẫy lừng.

Nhưng dẫu là anh ta thì cũng bị lu mờ trước chín cú song phi liênhoàn ngọa nghễ của Kim Mẫn Châu.

“ Kim Mẫn Châu hoàn toàn không phải là thi đấu mà là biểu diễn! Khoe khoang! Thích thể hiện!”, Hiểu Huỳnh hậm hực nói, “ Hơn nữa, hình như côta đang muốn ra oai với ai đó nhưng làm như vậy để làm gì? Định dọa ai đây?”

“ Ôi...”, Mai Linh lại thở dài.

Không thể không thừa nhận, quả thực cô hơi sợ. Khi vừa nhìn thấyKim, cô còn tưởng cô ta chẳng qua là đứa trẻ được nuông chiều sinh hư, khôngbiết trời đất là gì.

“ Kim Mẫn Châu...”, Quang Nhã do dự, “... liệu có thách đấu BáchThảo không...”.

Lâm Phong lặng lẽ thở dài.

Mai Linh còn thở dài hơn.

Hiểu Huỳnh lầm lì, bĩu môi nói:

“ Phì, Bách Thảo... không... không thèm sợ cô ta! Bách Thảo còn đánhbại cả Đình Nghi, sao không đánh nổi Kim Mẫn Châu vắt mũi chưa sạch!”

“ Sao tôi cứ cảm thấy, Kim Mẫn Châu không hề thua kém Đình Nghi”. Nhớ lại những cú song phi liên hoàn của Kim, Mai Linh cảm thấy ít nhất về sứcmạnh thì Đình Nghi không bằng cô ta.

https://thuviensach.vn

“ Hứ, bất luận thế nào Kim Mẫn Châu vẫn là đứa trẻ ranh! Trẻranh!” Hiểu Huỳnh phẫn nộ, ngoái đầu, lại hỏi: “ Bách Thảo đâu? Sao vẫn chưathấy về?”.

“ Đi lấy thuốc bôi cho Nguyễn Tú Mai.”

“ Không phải đi khá lâu rồi sao?”

“ Ừ nhỉ, lẽ ra phải về rồi chứ”, Mai Linh nhìn ra cửa.

“ Tôi đi tìm Bách Thảo!”

“ Vậy cô có đi chợ đêm không?”, Mai Linh hỏi với theo nhưng HiểuHuỳnh đã mất hút.

Gõ cửa phòng đội Myanmar, bầu không khí ấm áp từ bên trong ùa tới, sắc mặt Nguyễn Tú Mai tái nhợt, cô nằm trên đệm còn các cô gái trong đội ngồiquây xung quanh. Hiểu Huỳnh không dám dừng lại lâu, hỏi thăm mấy câu sau đó hỏivề Bách Thảo.

“ Cô ấy ngồi với chị Tú Mai rất lâu, vừa đi khỏi”.

“ Các cô gái dùng thứ tiếng Anh cứng nhắc trả lời Hiểu Huỳnh.

* * *

Màn đêm buông dần.

Trên những ngọn cỏ âm u có những giọt sương, giẫm lên thấy bànchân man mát, nắm chặt bàn tay, hình ảnh Nguyễn Tú Mai bị Kim Mẫn Châu đá đếnmặt bê bết máu vẫn hiện lên mồn một trước mắt, Bách Thảo hít một hơi dài, hướngvào thung lũng hét:

“ A!”

https://thuviensach.vn

Bách Thảo hét mấy tiếng như xả hết nỗi bức bối trong lòng, từng âmthanh cùng với không khí đêm lan tỏa xung quanh.

Sau khi nỗi bức bối giảm bớt.

“ Hây!”

Bách Thảo hét lên, vọt lên cao, lực chân sung mãn. “ Phù! Phù! Phù!” Âm thanh xé không khí khiến bầy chim trên ngọn cây kinh động bay nháonhác.

Cú song phi thứ nhất.

Cú song phi thứ hai!

Hít một hơi.

Cú song phi thứ ba!

Cú song phi thứ tư!

Lại hít một hơi, cô đã thấy khó trụ nổi...

Cú song phi thứ năm!

Cú song phi thứ sáu...

“ Huỵch!”

Không còn sức để tiếp tục, Bách Thảo từ trên không ngã xuống bãicỏ! Bãi cỏ dày lại mềm mại nên cô không cảm thấy đau nhưng lòng lại tràn ngậpnỗi buồn và thất vọng với bản thân. Nằm trên cỏ, cô ngơ ngẩn nhìn bầu trời tốidần, cắn môi, cô trở người bật dậy!

Cú song phi thứ nhất!

https://thuviensach.vn

Cú song phi thứ hai!

...

Trong màn đêm, bóng người vọt lên cao rồi lại thỉnh thoảng rơixuống như một con chim bị thương vẫn cố muốn bay lên nhưng lần nào cũng khôngthành.

Hết lần này đến lần khác.

Đến khi chút sức lực cuối cùng trong người đã cạn, thậm chí ba cúsong phi liên hoàn cũng khó thực hiện, mồ hôi ướt đẫm võ phục, cô cố bò dậy, thử hét một tiếng, nắm chặt tay vọt lên nhưng cơ thể mệt mỏi, không nghe theosự chỉ huy của cô.

Màn đêm buông dần trong thung lũng, cỏ dưới chân mỗi lúc một lạnh, lòng bỗng se thắt, Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn mặt hồ phủ khói phía xa. Không biếtbao lâu, ánh mắt cô đã rời mặt hồ, di chuyển đến cây đa ven hồ.

Cành lá rậm rạp che kín bầu trời.

Hình như già hơn cả cây đa trước căn nhà gỗ nhỏ ở Tùng Bách võquán.

Vầng trăng ra khỏi đám mây.

Sơn nguyên ngồi tựa gốc đa.

Hình như anh đã ngồi đó rất lâu, thẫn thờ nhìn về phía bên kia hồnhư đang suy nghĩ, lai như chẳng nghĩ gì. Màn đêm nhàn nhạt bao bọc xung quanh, không nhìn rõ mặt anh, nhưng dù ở khoảng cách xa như vậy, cô cũng cảm thấy sựbất thường ở anh.

“Đến rồi”

https://thuviensach.vn

Nghe tiếng bước chân, Sơ Nguyên ngoái đầu lại, nhìn thấy cô, anhkhông đứng dậy mà vỗ vỗ tay lên đảm cỏ bên cạnh ra hiệu cô ngồi xuống.

“ Em... em vừa tập ở đằng kia.”

Ngồi xuống bên anh, Bách Thảo bối rối, giơ tay chỉ về phía đó vớivẻ thiếu tự nhiên.

“Thấy rồi “, Sơ nguyên cười.

Ngây người nhìn nụ cười của anh, Bạch Thảo hơi hoảng hốt nhưngkhông biết nên nói gì.

Trước mặt anh, cô luôn cảm thấy mình quá đỗi vụng về.

“Em đang tập liên hoàn song phi của Kim Mẫn Châu? “, Sơ Nguyênphá vỡ không khí yên lặng.

“... Vâng”, cô khẽ đá. “Nhưng không thành”.

“Em tập mọt giờ rồi phải không ?”

“...”

“Có lẽ Kim Mẫn Châu đã tập rất lâu, thậm chí nửa năm hoặc một nămmới làm được.”

Dựa vào gốc cây, ánh mắt Sơ Nguyên rời mặt hồ trở về nhìn BáchThảo. “Còn một số túc pháp của em, trong một thời gian ngắn cô ta sao có thểtập được.

Bách Thảo sững người một lát sau...

“ Vang, em hiểu rồi, “ cô nói.

https://thuviensach.vn

Mỗi người đều có đặc điểm về kỹ thuật và túc pháp riêng, khôngnhất thiết những gì người khác làm được thì mình cũng nhất định làm bằng được. Phát huy ưu điểm, khắc phục nhược điểm, phát huy cao nhất ưu thế của mình làđược rồi.”

Sơ Nguyên cười xoa đầu cô.

Cô ngồi bên cạnh anh.

Gió đêm mát lạnh.

Không hiểu sao Bách Thảo bỗng nghĩ tới buổi tối ba năm trước.

Lá đa rì rào, ánh sao xuyên qua kẽ lá. Cô và anh ngồi bên nhautrên một cành đa. Cành cây oằn xuống như sắp gãy, như tim cô lúc đó.

“Thịch... thịch... thịch...”.

Trái tim nhảy loạn nhịp, cô hoảng hốt cúi đầu, không dám nhìn anh, bốn bề yên tình có thể nghe tháy hơi thở êm nhẹ của anh.

Sơ Nguyên sư huynh...”

Rất lâu sau, tim Bách Thảo mới bình ổn trở lại. Cô nghiêng đầunhìn Sơ Nguyên, anh vẫn thẫn thờ nhìn về phía bên kia hò, máy ngày nay, cô nhậnthấy anh luôn trong trạng thái như thế, hình như có tâm tư.

“... Anh có tâm sự gì phải không ?”

Cô đắn đo hỏi tồi lại sợ Sơ Nguyên sư huynh không thích bị hỏi quánhiều.

“Lộ rõ lắm sao ?”

Sơ Nguyên thoáng ngây ra, cười xoa mặt mình.

https://thuviensach.vn

“Vâng”, Bách Thảo gật đầu.

“Cũng chẳng phải là không vui. “ Nghĩ một lát, khóa miệng anhthoáng cười: “Chỉ là không xua đi được nỗi lòng của mình”.

“Sao “?

Cô chăm chú lẵng nghe.

“Vừa muốn gặp người đó lại vừa không muồn”. Nụ cười của ánh thoángsầu muộn. “Vừa muốn cho người đó biết lại vừa không muồn”.

Bách Thảo ngây người.

“Bé ngốc”, Sơ Nguyên thở dài vò đầu cô, “không hiểu gì chữ? Cóđiều, nói với em thế này, lòng anh cũng vơi đi rất nhiều.”

“Không, em hiểu mà.”

Sao cô có thể không hiểu.

Hồi Sơ Nguyên sư huynh mới về nước, mỗi lần xuất hiện hầu như đềucó Đình Nghi. Cô muốn gặp ánh, dù chỉ hninf giây lát, nhưng lại sợ anh khôngcòn nhớ mình nữa. Cô vừa muốn anh biết cô luôn nhớ tới anh, dẫu ba năm khôngliên lạc, cô vẫn luôn nhớ đến anh nhưng lại cũng cảm thấy sợ.

“Sơ Nguyên sư huynh, huynh thích cô ấy ư ?”

“Là vì cô ấy sao? Mai Linh nói người con gái tối qua chính làthiếu nữ tông sư Lý Ân Tú, mặc dù chỉ nhìn thấy bóng nhưng cũng có thể nhận rakhí chất hơn người. Lòng se thắt nhưng cô vẫn cố mỉm cười với anh.

“...”

Sơ Nguyên nhìn cô không nói.

https://thuviensach.vn

“ Cô gái... cô gái tên Lý Ân Tú ấy...” Hơi né tránh ánh mắt anh, Bách Thảo nói: “ Anh thích cô ấy, nhưng... nhưng lại sợ Đình Nghi tiền bối buồnnên... huynh rất mâu thuẫn, đúng không?”.

“ Tối qua có người nhìn thấy Lý Ân Tú phải không?” Sơ Nguyên cườicười, lắc đầu. “ Có điều, bé ngốc, em có biết thế nào là thích không?”

“ Em...”

Cô đỏ mặt nhìn mặt hồ trong đêm, gió muộn làm dấy lên những consóng lòng. Mặc dù cô chưa yêu, nhưng đã thấy Hiểu Huỳnh có bạn trai, lại bịHiểu Huỳnh kéo đi xem phim tình yêu.

“... Em biết...”

“... Thích, có lẽ là... sẽ muốn ở bên anh ấy... gặp anh ấy sẽvui... không gặp sẽ nhớ... nhìn thấy anh ấy đi với cô gái khác sẽ buồn...”

Mặt đỏ ửng, tim đập loạn xạ, cô nói ra những điều Hiểu Huỳnh đãnói.

Sơ Nguyên nhìn cô, có gì rất sâu lay động nơi đáy mắt.

“ Bách Thảo, em đã lớn.”

Cô không dám nhìn anh, mặt đỏ như quả cà chua chín.

“ Đúng thế, đó chính là thích. Cảm giác thích một người là nhưvậy”. Sơ Nguyên mỉm cười vò đầu cô, nhưng ánh mắt anh dừng lại trên chiếc kẹptóc dâu tây long lanh đỏ ối, bàn tay anh khựng lại. “ Cho nên Bách Thảo cũng cóngười để thích rồi đúng không?”

...

...

https://thuviensach.vn

Hoàng hôn trong căn nhà gỗnhỏ.

Đứng trước gương, cô thậntrọng cài chiếc kẹp tóc lên mái bờm.

“ Có đẹp không?”, cô hơicăng thẳng, hỏi

“ Em... em rất thích nó.”

Mắt long lanh, cô đỏ mặt nói.

...

Mái tóc đen nhánh.

Nổi bật chiếc kẹp dâu tâylóng lánh, đỏ rực, lấp lánh. Má cô nóng ran, hơi bẽn lẽn, hơi ngượng ngùng.

...

Anh nhận ra chiếc cặp tócđó. Hôm đầu tiên trở về nước, trên đường phố ban đêm, cô và Nhược Bạch đứngtrước quầy bán đồ trang sức, thứ hai người đang xem chính là chiếc kẹp tóc này.

...

...

“ Chiếc kẹp tóc này là quà tặng của người đó...”

Nhẹ nhàng vuốt chiếc kẹp dâu tây trên mái tóc đen nhánh, nụ cườinơi khóe miệng Sơ Nguyên hơi gượng gạo.”... Cho nên Bách Thảo mới thích, ngàynào cũng cài nó đúng không?”

Má cô đột nhiên nóng ran.

https://thuviensach.vn

Chân tay thừa thãi, tim đập rộn ràng, cô có thể cảm nhận hơi ấmcủa những ngón tay anh trên tóc mình, tai cô ù đi.

“... Vâng!”

Giọng cô e ấp như giọt sương đêm trên ngọn cỏ, khẽ chạm là vỡ tan.

Tay Sơ Nguyên dừng lại trên chiếc cặp đó.

Cuối cùng, anh từ từ buông tay.

“ Anh cũng có một cô gái mà anh thích”. Trong màn đêm sẫm dần, SơNguyên nhìn mặt hồ khỏi phủ. “ Nhưng cô ấy đã có người cô ấy thích rồi.”

Bách Thảo sững người, mặt ửng đỏ. Quả nhiên, Sơ Nguyên sư huynhcũng có người con gái mà huynh ấy thích.

“ Cô ấy không thích Sơ Nguyên sư huynh ư?”

Giọng Bách Thảo khàn khàn.

“... Có lẽ cũng từng thích.” Khóe miệng Sơ Nguyên khẽ nhếch lênnhưng lại đượm vẻ xót xa. “ Chỉ là lâu quá rồi anh không ở bên cô ấy... đến khianh hiểu tình cảm của mình đối với cô ấy thì đã quá muộn.”

“ Vậy...” trực cảm được nỗi buồn trong giọng nói của anh, tim BáchThảo cũng đau thắt, do dự một lúc, cô hỏi: “... Anh buồn phải không?”.

“ Ừ, đúng.” Sơ Nguyên mỉm cười rồi lại lắc đầu: “ Có điều, ngườiđàn ông mà cô ấy thích vô cùng xuất sắc, có lẽ hợp với cô ấy hơn anh”.

Ngồi rất lâu,

https://thuviensach.vn

Lòng Bách Thảo rối ren, hoang hoải, buồn bã, nghèn nghẹn, khôngnói nên lời. Đột nhiên, cô kinh ngạc nhìn anh!

“ Lẽ nào không phải Đình Nghi tiền bối?”

Đình Nghi thích Sơ Nguyên sư huynh, mọi người đều biết nhưng vừarồi Sơ Nguyên sư huynh lại nói người mà anh ấy thích lại thích người đàn ôngkhác.

“ Là... là Ân Tú phải không?”

Nên vừa đến Hàn Quốc, Sơ Nguyên sư huynh đã cảm thấy nạng trĩu. Anh ấy thích Ân Tú nhưng Ân Tú lại thích người đàn ông khác? Nhưng Mai Linhnói, Lý Ân Tú đã ôm Sơ Nguyên sư huynh rất chặt, sao có thể...

“ Bách Thảo!”

Tiếng Hiểu Huỳnh từ xa vọng lại.

Bách Thảo ngồi dưới gốc cây bỗng sững người, ngoái đầu thấy HiểuHuỳnh vừa gọi vừa thở hổn hển chạy đến.

Hiểu Huỳnh thở dốc, trợn mắt nhìn Sơ Nguyên và Bách Thảo: “ A, SơNguyên sư huynh. Bách Thảo, cậu làm mình tìm hết hơi... Sao cậu lại... sao lại ởcùng với Sơ Nguyên sư huynh? Gặp nhau... thật không?”

Giọng Hiểu Huỳnh đượm buồn:

“ Mình còn lo tâm trạng cậu không tốt nên vội chạy đi tìm, hóa racậu chẳng làm sao, lại còn ngồi với Sơ Nguyên sư huynh... Thôi, thôi, Xương Hảivõ quán có xe đưa các trại viên đi chơi chợ đêm, lát nữa sẽ khởi hành, cậunhanh lên, mình cùng đi!”

“ Mình...”

https://thuviensach.vn

Bách Thảo vừa mở miệng, Hiểu Huỳnh đã trợn mắt quát:

“ Nếu còn nói nữa, mình sẽ đoạn tuyệt! Mình tìm cậu lâu như vậy, người đẫm mồ hôi, nếu cậu không cùng mình đi chợ đêm, mình sẽ ức đến chết!”

* * *

Đêm.

Trên đường phố người đông như mắc cửi, các cô gái ăn bánh rán, ănkem, mua rất nhiều bánh mỳ làm bữa sáng. Bách Thảo thấy bánh rán năm mới củaHàn Quốc cũng giống như bánh rán trong nước, chỉ cứng hơn chút ít, không ngọt, hơn nữa chiên với tương ớt đo đỏ nhìn rất hấp dẫn nhưng ăn lại thấy bìnhthường.

Cái khác lớn nhất của các quầy hàng ở chợ đêm Hàn Quốc so với NgạnDương có lẽ là mỗi quầy đều trang hoàng rất cầu kỳ, đẹp mắt. Ví dụ quầy bán đồmỹ phẩm được bài trí như cung điện của công chúa trong truyện cổ tích, bêntrong mỗi thứ đồ đều màu hồng, nhìn rất đáng yêu. Hơn nữa, điều đáng ngạc nhiênlà trên mỗi sản phẩm đều có tên bằng chữ Trung Quốc, còn có cả nhiều người bánhàng biết tiếng Trung Quốc rất nhiệt tình phục vụ.

Mai Linh, Hiểu Huỳnh vui như tết, ngắm nghía, lựa chọn, miệngkhông ngớt xuýt xoa:

“ Trời ơi những cái hộp đáng yêu quá!”

“ Ừ, phấn má này vỏ hộp bằng nhung, lại còn thắt nơ, yêu quá.”

“ Nhìn kìa, kem dưỡng, đáng yêu quá đi!”

https://thuviensach.vn

Câu nào cũng có hai chữ “ đáng yêu”, thấy họ vui như thế Bách Thảocũng vui lây, tâm trạng nặng nề lúc chập tối khi biết Sơ Nguyên tiền bối có thểthích Ân Tú dần dần bị lãng quên.

Cô vừa chờ bọn họ vừa hiếu kỳ nhìn ngắm các loại mỹ phẩm. Phấn, kem lót, phấn má, kem môi, chì kẻ mắt, kẹp mi, mi giả, kem dưỡng da, dầu móngtay, nước tẩy móng tay, sữa tắm... la liệt.

Bao nhiêu loại.

Thì ra trang điểm cũng cần nhiều đồ đến thế, vậy cần bao nhiêungăn kéo mới đựng hết những thứ này? Bách Thảo cầm một hộp kem nền không hiểucái này dùng để làm gì, là muốn làm nền gì?

“ Cô muốn mua gì?”

Cô bán hàng tươi cười đi đến bên Bách Thảo.

“ Không... Không!”

Bách Thảo đỏ mặt, vội đặt cái hộp xuống: “ Em chỉ đứng chờ bạn”.

Cô bán hàng mỉm cười nhìn cô.

“ Cô rất đẹp, làn da cũng đẹp, kem nền không nên quá dày, loại kemnày vừa mỏng vừa trong rất hợp với cô, nào lại đây tôi thử cho.”

Bách Thảo luống cuống.

“ Em không trang điểm... Em không trang điểm...”

“ Con gái sao có thể không trang điểm?”, cô bán hàng ngạc nhiên, “Nhất định phải trang điểm thật đẹp mới có chàng trai thích chứ”.

https://thuviensach.vn

Giọng khẳng định của cô bán hàng khiến Bách Thảo ngẩn người. Còn chưa kịp phản ứng thì cô ta đã dùng miếng xốp bắt đầu xoa lên mặt cô.

“ Ngồi yên!” Cô bán hàng vừa chăm chú vào công việc vừa nói: “Xong ngay đây, da cô vốn rất đẹp, mịn màng lại trắng hồng, không khô, không dầu. Nếu sợ mất thời gian, không cần dùng kem lót, dùng phấn này xoa thẳng lên là được. Ờ, cho thêm chút phấn má, loại phấn má này rất hợp với cô, mịn màng, tự nhiên”.

“ Đứng yên, thêm chút son môi nữa.”

Cô bán hàng lại cầm lên tuýt nhỏ giống như kẹo hoa quả, bóp một chút ra tay rồi bôi lên môi cô.

“Òa!”

Lúc đó, Hiểu Huỳnh và Mai Linh từ đâu chạy đến, kinh ngạc nhìn Bách Thảo đang được cô bán hàng xoa kem môi, hai người tròn mắt hồi lâu không nói được gì.

“ Bách Thảo, đây là cậu sao?”, Hiểu Huỳnh sững người.

Nhìn đi nhìn lại, Mai Linh không tin vào mắt mình, ngơ ngẩn nhìn cô bán hàng: “ Cô ấy đã dùng loại kem gì, đưa hết cho tôi xem”.

Cô bán hàng hài lòng cất tuýt kem môi, đưa cho Bách Thảo chiếc gương có cán dài rồi nói với Mai Linh:

“ Cô gái này có làn da rất đẹp, chỉ cần trang điểm một chút là đẹp lên rất nhiều. Da cô không giống da cô ấy, vừa rồi tôi đã giới thiệu loại kem phù hợp với cô”.

Bách Thảo nhìn mình trong gương.

https://thuviensach.vn

Cô gái trong gương có làn da tươi thắm, căng mọng, môi cũng ướtmọng, phớt hồng ngọt ngào giống búp bê trong tủ kính.

“ Bách Thảo... thì ra cậu là mỹ nữ...”

Hiểu Huỳnh há miệng, tiếp tục ngắm Bách Thảo, mắt như sắp rơi ra ngoài.

“ Hơn nữa, kiểu trang điểm này nhìn rất tự nhiên, trông như khôngtrang điểm vậy, da cậu quá đẹp, nhìn chỉ muốn cắn một miếng...”

Nhưng Bách Thảo không thích cô gái trong gương, trông yểu điệugiống như sắp bị đối thủ đá bay.

Cần phải có sức mạnh.

Sư phụ và Nhược Bạch sư huynh đã nói vậy. Nếu nhìn thấy cô thếnày, nhất định họ sẽ cau mày.

“ Đừng lau, đừng lau! Rất đẹp mà!” Thấy không ngăn được Bách Thảo, Hiểu Huỳnh phát cáu: “ Xin cậu, nếu muốn lau cũng nên dùng nước tẩy trang chứ. Cậu xem, cậu sắp biến khuôn mặt thành mặt hề rồi, lại còn làm hỏng da, biếtkhông!”

Khi thanh toán.

Cô chủ hàng đưa cho Bách Thảo một cái túi nhỏ, mỉm cười.

“ Tặng cô, bên trong có ít đồ trang điểm miễn phí. Con gái phảibiết trang điểm mới đẹp”.

Từ hiệu mỹ phẩm đi ra, mặc dù vẫn tiếc vì Bách Thảo đã lau hếtphấn son, nhưng thấy Bách Thảo được tặng đồ khuyến mại thì vẫn còn cơ hội trangđiểm nên Hiểu Huỳnh rất vui. Hơn nữa cô mua được rất nhiều đồ mỹ

https://thuviensach.vn

phẩm, nhữngthứ này nếu mua trong nước, giá ít nhất cũng phải gấp đôi, bây giờ tiền HànQuốc đang mất giá, mua đồ ở đây sẽ rất hời.

Họ tiếp tục mua sắm.

Các quầy hàng hai bên đường san sát nhau, bán đủ loại mặt hàng từquần áo, giày dép, ô đến văn phòng phẩm... tất cả đều tinh xảo, đáng yêu khiếnHiểu Huỳnh, Mai Linh không muốn rời. Còn có vô số quầy hàng bán đồ trang sứckhác. Không giống chợ đêm ở Ngạn Dương, các loại đồ trang sức khuyên tai, vòngtay, dây chuyền ở đây đều do người bán tự làm ra, rất sáng tạo, các quầy khônggiống nhau, kiểu dáng vừa đẹp vừa lãng mạn.

“ Thảo nào khuyên tai của các nữ diễn viên Hàn Quốc trong phim lạiđẹp đến thế!” Hiểu Huỳnh lưu luyến đứng trước các quầy trang sức. “ Thì ra đâuđâu cũng là những đôi khuyên tai siêu đẹp!” Đáng tiếc cô không xỏ lỗ tai nênkhông thể mua sắm cả nắm như Mai Linh.

Nhưng cô có thể mua dây chuyền, cặp tóc.

Cô còn có thể mặc cả giá với các chủ quầy, dù ngôn ngữ bất đồngnhưng dùng máy tính của chủ hàng là có thể giao dịch được!

Đường phố vẫn đông nghịt.

Khách xúm đông trước mỗi quầy hàng, Bách Thảo đứng vòng ngoài, theo sát hai người bên trong. Mai Linh vừa mua một bọc to tướng, quay đầu nhìnBách Thảo tay cầm túi lớn túi nhỏ vẫn đứng chỗ cũ, ngần ngại nói:

“ Bách Thảo không mua ít đồ trang sức à?”

“ Không!”, Bách Thảo lắc đầu.

“ Đều rất đẹp, cũng không đắt”. Mai Linh kéo cô vào, nếu Bách Thảokhông mua gì, chỉ mang giúp đồ thì họ sẽ cảm thấy áy náy. “ Mình

https://thuviensach.vn

không xỏ lỗtai, cũng không đeo dây chuyền, tóc lại ngắn nên cũng không cần mua bờm, cậuthích kẹp tóc phải không, thấy cậu hay cài chiếc kẹp trái dâu tây, nên thay cáikhác, ở đây có rất nhiều cặp đẹp, cậu xem chiếc nào cũng rất đáng yêu đúngkhông?"

" Đừng phí công", Hiểu Huỳnh không ngẩng đầu, nói, " Bách Thảothường xuyên cài chiếc kẹp dâu tây là bởi vì đó là của người cậu ấy thíchtặng".

Mai Linh kinh ngạc tròn mắt.

" Người cô ấy thích? Bách Thảo, cậu có người để thích rồi sao? Làai vậy, tôi có biết không?"

Mặt Bách Thảo bỗng đỏ ửng.

" Chắc là thật..."

Mai Linh càng ngạc nhiên, dùng khuỷu tay huých Hiểu Huỳnh: " Nhìnkìa, Bách Thảo đỏ mặt rồi! Đúng là đã thích ai đó!"

" Đương nhiên, tôi chẳng đã nói đấy thôi!"

Hiểu Huỳnh đắc ý liếc nhìn mặt Bách Thảo đỏ như quả cà chua chín. Đừng tưởng đây không biết, chiếc kẹp tóc dâu tây chắc chắn là Nhược Bạch tặng, tính theo ngày lần đầu tiên Bách Thảo cài nó thì có thể khẳng định đây là quàsinh nhật Nhược Bạch tặng nên Bách Thảo mới thích như vậy. Ý nghĩa lắm mà!

" Là ai? Bách Thảo, cô thích ai vậy?" Không xem đồ trang sức nữa, Mai Linh tò mò, háo hức hỏi: " Người đó tặng cô cặp tóc thì chắc chắn cũngthích cô! Ôi, lãng mạn quá đi!"

" Mình... mình ra ngoài..."

https://thuviensach.vn

Mặt đỏ rần rần, Bách Thảo vùng khỏi tay Mai Linh.

Bách Thảo vội ôm túi đồ chạy ra ngoài, đường phố người vẫn đôngnhư mắc cửi, tim cô đập loạn xạ, tai ù ù nhưng vẫn văng vẳng tiếng nói của MaiLinh...

“ Người đó tặng cô cặp tóc thì chắc chắn cũng thích cô!”

Nhưng chuyện này tuyệt đối không thể, Bách Thảo hít một hơi, SơNguyên sư huynh đã có người con gái mình thích rồi.

Trước quầy trang sức.

“ Không sai chứ!” Hiểu Huỳnh cười khúc khích, cầm sợi dây chuyềncó những tua rua ướm thử. “ Với tính cách Bách Thảo, cậu ấy không phủ nhận tứclà thừa nhận”.

Mai Linh vẫn không hiểu.

“ Bách Thảo yêu rồi sao, cô cứ tưởng trong đầu nó chỉ có Taekwondosao?”

“ Xin cậu, Bách Thảo cũng là cô gái bình thường, đã mười bảy tuổi, sao có thể không có bạn trai?”, Hiểu Huỳnh lườm, “ cô đã có mấy bạn trai đấythôi? Đừng coi thường Bách Thảo, vừa rồi cô nhìn thấy rồi đấy, Bách Thảo trangđiểm một chút là đẹp đến thế nên có người thích cũng là chuyện bình thường”.

“ Cô cũng yêu mấy lần!” Mai Linh lẩm bẩm, có vẻ hiểu khá rõ nộitình.

Hiểu Huỳnh bỗng thở dài:

“ Tôi không như cậu. Từ nhỏ, tôi đã yêu một người nhưng trong mắtanh ấy không hề có tôi nên tôi liên tục thay bạn trai, cố thử quên anh ấy.”

https://thuviensach.vn

“...”, Mai Linh há miệng.

“ Ha ha ha, vậy mà cô cũng tin!”, Hiểu Huỳnh cười suýt ngã.

Nghe tiếng cười của Mai Linh và Hiểu Huỳnh từ quầy trang sức, BáchThảo mới dần dần hết ngượng. Nhìn những túi đồ của Hiểu Huỳnh và Mai Linh đangcầm trên tay, cô cũng muốn mua cho sư phụ chút quà nào đó.

Nghe nói sâm Cao Ly của Hàn Quốc rất nổi tiếng, có lẽ rất tốt chosức khỏe của sư phụ, không biết loại sâm đó bao nhiêu tiền? Cô cắn môi, tiềnhọc phí học kỳ một lớp Mười hai đã chuẩn bị đủ, còn thiếu ít tiền trả NhượcBạch, nếu... nếu...

Nếu có thể đoạt danh hiệu tuyển thủ ưu tú nhất khóa tập huấn này, một vạn đô la Mỹ tiền thưởng, không những đủ tiền học đại học mà sau này nếu sưphụ ốm đau cũng không quá lo tiền thuốc thang.

Chỗ nào bán sâm Cao Ly?

Hay là nên hỏi giá cả trước. Ánh mắt Bách Thảo tìm kiếm trên conphố dài dằng dặc. Các quầy hàng rất nhiều nhưng hình như đều bán đồ mỹ phẩm, đồtrang sức, giày, quần áo, khách bộ hành cũng rất đông, có một quầy bánh mỳ bêncạnh bán rất chạy, người xúm đông lại.

Lại còn...

Viên nêm.

Ngây người, Bách Thảo nghĩ đến lúc trước khi lên máy bay, Đình Hạotiền bối bảo cô mang viên nêm về. Nghe tên, viên nêm có lẽ dùng để nấu canh, ởXương Hải võ quán, trong bữa sáng của họ đều có canh này. Có lẽ siêu thị có bánviên nêm... nên đi siêu thị mua thì hơn, quên hỏi Đình Hạo tiền bối thích loạinào, hay là các loại viên nêm đều giống nhau.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo tần ngần ngẫm nghĩ.

Một gã trai ngang qua trước mặt cô, đi về phía quầy bánh mỳ, cô vôtình nhìn gã, bỗng có cảm giác nào đó nhưng không nói ra được. Gã trai chen vàobên trong, đến từng sát sau lưng một phụ nữ trung niên, chắn lấy chiếc túi đeobên người chị ta...

“ Có trộm!”

Đầu vẫn chưa kịp phản ứng, tiếng nói đã phát ra từ cổ họng BáchThảo. Trong chợ đêm náo nhiệt, khách xung quanh bỗng chốc đổ dồn mắt nhìn vềphía cô, trong khi chính lúc cô hô lên...

Bàn tay phải của gã trai đã thò vào túi người phụ nữ kia!

“ Có trộm!”

Bách Thảo nhìn tay gã rút ví tiền ra nhưng khách hàng xung quanhlại chỉ nhìn cô, vẻ lạ lùng, thậm chí, cả người phụ nữ kia cũng ngoái nhin, không biết mình đã bị mất đồ. Bách Thảo cuống lên, không nghĩ nhiều, co cẳngđuổi theo tên trộm đã bắt đầu chuồn mất, vừa chạy vừa hô.

“ Đứng lại! Có trộm!”

Chợ đêm ồn ào, đến khi Mai Linh và Hiểu Huỳnh đang ở quầy trangsức nghe tiếng hô của Bách Thảo vội chen từ bên trong ra thì đã thấy Bách Thảotay cầm túi lớn túi nhỏ, chạy vụt theo tên trộm như một cơn lốc, trong nháy mắtđã mất hút ở cuối con phố!

“ Bách Thảo!”

Hiểu Huỳnh và Mai Linh gọi to, chạy đuổi theo nhưng bóng dáng BáchThảo đã mất tăm! Khu chợ đêm đâu đâu cũng là người, đâu đâu cũng là quầy hàng, Bách Thảo hình như đã bốc hơi! Họ biết đi đâu mà tìm!

https://thuviensach.vn

Lúc đó, người phụ nữ trung niên hét lên, sờ vào túi của mình, lắpbắp nói tiếng Hàn, khách xung quanh vây lại, mấy người đàn ông lập tức chạy vềphía Bách Thảo vừa biến mất!

Vòng qua con phố chính khu chợ đêm, phía trước đột nhiên xuất hiệncon ngõ nhỏ ngoằn ngoèo như mê cung, hai bên có vô số ngách, hẻm, mỗi lần BáchThảo sắp đuổi kịp tên trộm, gã lại ngoặt vào con hẻm khác.

“ Đứng lại!”

Trong tay vẫn cầm mấy túi đồ của Mai Linh và Hiểu Huỳnh, Bách Thảomột lần nữa để tuột mất tên trộm, cô cau mày, hít mạnh một hơi rồi đuổi theo, tiếng hô vang vọng trong con ngõ.

Trong đêm yên tĩnh.

Tên trộm vừa chạy vừa dáo dác ngoái lại.

Như cảnh rượt đuổi trong phim trinh thám, trong tiếng chân gấpgáp, đột nhiên Bách Thảo hốt hoảng nhận ra, đằng sau mình có tiếng chân đuổitheo! Tiếng chân đó rất nhẹ, không nhanh không chậm theo sau gần như bám sátcô.

“ Cô đuổi theo hắn, tôi vòng đón đầu!”

Chính lúc Bách Thảo không nén nổi ngoái đầu lại, muốn nhìn xem aiđang đuổi theo mình thì tiếng cười trong trẻo của một cô gái truyền đến, cáibóng vút đi, cô chưa nhìn rõ, người đó đã mất hút. Chỉ trong tích tắc đó, gã trộmđã bỏ cách khoảng một mét, không kịp nghĩ ngợi, Bách Thảo hô to:

“ Đứng lại!”

Tung người vọt về phía đó.

https://thuviensach.vn

Không để gã có thời gian, cô chạy hết tốc lực, như một con hươulồng, trong chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách với gã. Tên trộm càng hoảng hốt, lại dở trò cũ, rẽ vào con hẻm khác, trong lúc chạy thục mạng, gã ngẩng đầu, thất kinh phát hiện phía cuối con ngõ có bóng người đứng chắn, bịt chặt đườngthoát thân của gã!

“ Hây!”

Hai tay xách đồ, Bách Thảo hét lên, vọt người lên cao, chân phảitung ra, đá trúng tên trộm đang bắt đầu vượt tường, hất gã trở lại!

“ Oạch!”

Tên trộm ngã nhào trên nền ngõ lát đá xanh, la toáng lên vì đau, không đứng dậy được. Đặt mấy túi đồ xuống một góc, Bách Thảo nhanh tay vặn chéotay gã ra phía sau, vừa ép chặt tên trộm đang giãy giụa vừa nhìn về phía bóngngười cuối con ngõ...

Đó là một cô gái khoảng mười tám, mười chín tuổi.

Trong màn đêm, cô gái dáng cao thon thả, khuôn mặt thanh tú, mắtmột mí cong cong, thoạt nhìn rất bình thường nhưng lại có cảm giác thân thiệnđặc biệt khiến Bách Thảo bất ngác nhìn lại lần nữa.

“ Cô tung người vọt lên giỏi quá!”

Cô gái đi đến, tiếng cười của cô trong trẻo, lảnh lót như đã quenBách Thảo từ lâu, giữa hai người không chút xa lạ.

“ Hơn nữa cô lại rất cừ!” Cô gái ngồi xổm cạnh cô, nhanh nhẹn sụctay vào túi tên trộm. “ Gã còn chưa kịp hành sự đã bị cô phát hiện”.

Bách Thảo kinh ngạc, ngoài chiếc ví của người phụ nữ nọ, cô gáicòn tìm được ba chiếc ví nữa trong người tên trộm.

https://thuviensach.vn

“ Thế nào mà cô lại làm được!”

Sợi dây thừng xuất hiện trong tay cô gái như có phép thuật, côtrói tay tên trộm, buộc vào cột điện bên cạnh rồi để tay vào miệng huýt sáo, lúc đó mới có thời gian nhìn Bách Thảo.

“Ô” Bách Thảo ngây người.

“Ha ha.” Cô gái cười vang, khuôn mặt nhẽ nhõm thoắt biến đổi, sinhđộng như dòng suối chảy giữa khe núi. “Cái vẻ ngây người của cô rất thú vị, giống hệt chú gấu Teddy của tôi. Tôi nói, thế nào mà cô làm được là ý nói, trước khi tên trộm ra tay làm thế nào cô đã nhìn thấu? Lẽ nào cô từng là cảnhsát? Nhưng cô còn trẻ thế có lẽ chỉ khoảng mười bảy.”

Gấu Teddy...

Bách Thảo lại ngớ người, cô không biết gấu Teddy là gì, là mộtloại gấu ư?

“Tôi... tôi nhìn ra bởi vì... “Bách Thảo nhớ lại quá trình pháthiện tên trộm, nhiều lúc trực giác của cơ thể nhanh hơn vận hành của não, phảisắp xếp lại các tình tiết mới nói được”... Đầu tiên là ánh mắt gian gian... khigã đi ngang qua là lúc mắt tôi chú ý đến ga... sau đó.. vẫn là ánh mắt gã... những người khác chỉ nhìn vào quầy bánh mỳ hoặc người bán hàng, chỉ ánh mắt củagã lại nhằm vào túi của mọi người... Còn nữa, nếu gã định mua bánh mỳ thì khôngnên chen đến bên người phụ nữ đó... nhưng gã lại đến rất gần... tay gã ở ngaybên cạnh túi của chị ta... cho nên bàn tay gã vừa động đậy...”

“Là cô đã hô lên.”

Cô gái nghe rất hào hứng, gật gật đầu như đang nghe kể chuyệntrinh thám.

https://thuviensach.vn

“Đúng!” Ngây ra một lát, Bách Thảo nói: “Nhưng khi tôi hô lên, mọingười lại chỉ nhìn vào tôi, không ngăn tên trộm”.

“Ha ha, bởi vì là Hàn Quốc. “Cô gái ngửa đầu cười ngất, hai mắtcong cong. “Cô hô bằng tiếng Hán, họ không hiểu.”

Bách Thảo vụt đỏ mặt!

Đúng... đúng, thảo nào nghe tiếng hô tên trộm không sợ, vẫn tiếptụ hành sự.

“Có người đến kìa”, cô gái bỗng kêu lên.

Bách Thảo ngây người, chỉ nghe thấy tiếng hô nhưng không nghe rõđiều gì. Mấy giây sau, có rất nhiều tiếng chân từ phía xa chạy đến, cô ngạcnhiên nhìn về phía cô gái, còn chưa kịp nói gì, cô ta đã nhảy bật lên, cườinói:

“Tôi đi trước, gấu Teddy đáng yêu!!”

Trong nháy mắt, cô gái đã biến mất ở cuối con ngõ cùng lúc tiếngnhững bước chân hỗn loạn từ một đầu ngõ khác truyền đến, Bách Thảo ngoái đầu, nhận ra đó là những người vừa đứng ở quầy bánh mỳ lúc trước, lại còn có mộtviên cảnh sát, tất cả đang chạy về phía mình.

Có lẽ là tiếng huýt sáo của cô gái gọi họ đến.

Bách Thảo lại vô tình nhìn về hướng cô gái vừa biết mất nhưngchẳng thấy gì hết. Chỉ có ánh trăng dâng lên nơi cuối ngõ như một dòng suối ánhsáng từ khen núi tràn ra.

Đám người ồn áo chạy lại, ai nấy đều nhìn Bách Thảo với vẻ biếtơn, trước khi cảnh sát đưa tên trộm đ, anh ta hỏi Bách Thảo có cần đưa về võ quánkhông. Không thấy Hiếu Huynh và Mai Linh, sợ bỏ về trước lát nữa

https://thuviensach.vn

hai người họlại sốt ruột đi tìm, lo lắng cho mình nên Bách Thảo cảm ơn viên cảnh sát, địnhtìm được Hiểu Huỳnh và Mai Linh rỗi sẽ tính.

Trở về quầy bánh mỳ.

Khách dạo trong chợ đêm vẫn tấp nập.

Nhưng không thấy bóng dáng Hiểu Huỳnh, Mai Linh, cô tìm xung quanhmấy lần vẫn không thấy. Với tính cách Hiểu Huỳnh, nhất định sẽ vô cùng lo lắng, sốt ruột, Bách Thảo hai tay linh kỉnh mấy cái túi cũng bắt đầu sốt ruột.

...

"Đến Hàn Quốc nếu bị lạckhông liên hệ được... "Ở sân bay, Đình Hạo đã bỏ điện thoại di động và dụng cụsạc điện thoại vào một cái túi nhỏ...

...

A, đúng rồi, trong ba lô có di động Đình Hạo đưa cho.

Cô vội lục tìm, quả nhiên tìm thấy. Nhớ lại cách Hiểu Huỳnh sửdụng di động, cô mò mẫm một lúc, nhanh chóng mở được máy. Nhung nhìn bàn phímlại ngớ người, sự nhớ mình hoàn toàn không biết số máy của Hiếu Huỳnh hoặc MaiLinh.

...

"Điện thoại đã nạp tiền, đãlưu số máy của anh, Sơ Nguyên và huấn luyện viên Thẩm.."

...

Vậy là phải gọi cho Sơ Nguyên sao? Nhìn dãy số điện thoại của SơNguyên trên màn hình, đột nhiên cô lại do dự, điện thoại trong tay bỗng

https://thuviensach.vn

runglên, phát ra tiếng nhạc khiến cô giật mình.

“Ánh trăng chiếu hai đầuvực thẳm

Ở trong lòng những không ởbên em

Không lau hết lệ em đãchảy.

Em là nỗi đau anh không nóinên lời.

Muốn quên hết lại càngnhớ...”

Trong tiếng nhạc rung ngân như ánh trăng, khôn mặt tươi cười củaĐình Hạo tiến bối nhấp nháy trên màn hình, Bách Thảo ngây người đến mấy giâymới ấn nút nghe.

“A lô?”

...

Giọng Đình Hạo từ trong máy vọng ra, có vẻ lơ đãng, thân thiếtgiống như anh đang ở ngay bên cạnh cô.

“... Đình Hạo tiền bối!” Trong đêm, đứng trên một con phố xa lạ đầyngười qua lại của đất nước Hàn Quốc xa xôi, Bách Thảo căng thẳng nắm chặt chiếcđiện thoại.

“Cuối cùng, em cũng mở máy”, giọng Đình Hạo cười cười, “Từ lúc emxuống máy bay, anh đã gọi không biết bao nhiêu lần nhưng lần náo cũng tắt máy. Đang định nếu em vẫn không mở máy, anh sẽ gọi cho Sơ Nguyên, bảo anh ấy lệnhcho em mở máy”.

“...”

https://thuviensach.vn

“Sao thế?” Hình như cảm nhận được tâm trạng bất thường của BáchThảo, Đình Hạo đùa:

“Chẳng lẽ em bị lạc lên mới mở máy cầu cứu?”

“ Em... em bị lạc mất Hiểu Huỳnh và Mai Linh...”

“ Ở đâu?”, giọng Đình Hạo nghiêm túc hẳn lên.

“ Trong một khu chợ đêm, là cái chợ bên cạnh trường Đại học nữthục Lê Hoa”. Cô nói vẻ áy náy, “ Vừa rồi em đi bắt một tên trộm, chạy xa quá, khi quay trở lại không tìm thấy bọn họ...”

“ Đã bắt được tên trộm chưa?”, Đình Hạo bật cười.

“ Bắt được rồi...” Bách Thảo khổ não, nhưng đó không phải là vấnđề chính, vấn đề chính là cô bị lạc mất Hiểu Huỳnh và mọi người.

“ Được, anh biết rồi, bây giờ em vẫn ở đó phải không?” Sau khi hỏirõ vị trí cụ thể của Bách Thảo, Đình Hạo nói:

“ Đừng lo, anh sẽ gọi lại ngay.”

Nói xong, điện thoại ngắt.

Đúng là rất nhanh...

Không đầy năm phút sau, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ở đầuđường, một cô gái trẻ nhanh nhẹn đi đến bên Bách Thảo, tự giới thiệu là ngườicủa công ty Phương Thị thường trú tại Seoul Hàn Quốc, Tổng giám đốc cử cô đếngiúp đỡ Bách Thảo.

Lúc đó, di động trong tay Bách Thảo lại rung lên.

https://thuviensach.vn

Đình Hạo bảo cô, anh đã liên hệ được với Hiểu Huỳnh, bọn họ đangđi đến chỗ cô, đợi mọi người gặp nhau, trợ lý của công ty sẽ đưa mọi người vềXương Hải võ quán.

“ Bách Thảo, cậu biến đi đâu thế?”

Hiểu Huỳnh người thấm mồ hôi, chen từ đám đông ra, thấy Bách Thảovừa tức vừa mừng, nước mắt trào ra, lao đến bên cô đấm đá lia lịa rồi òa khóc:

“ Hu hu! Làm mình lo muốn chết! Cậu chạy đi đâu vậy? Chúng mìnhchạy theo cậu nhưng cái ngõ đó chằng chịt như mê cung nên không sao thấy được! Hu hu hu! Sợ muốn chết! Mình đã tưởng lạc mất cậu, từ nay không bao giờ nhìnthấy cậu nữa!”

“ Đã bảo rồi, Bách Thảo không phải trẻ con, nếu bị lạc thật cũngcó thể tự tìm về võ quán”, Mai Linh nói một cách bất lực.

Cô cảm thấy Hiểu Huỳnh rất trẻ con, rõ ràng bình thường luôn nhanhnhẹn sắc sảo, nhưng vừa không thấy Bách Thảo đã bật khóc hu hu, lại còn tưởngtượng ra đủ mọi chuyện, nào là ngộ nhỡ Bách Thảo bị bọn bắt cóc lừa gạt đưa đimất, nào là Bách Thảo lưu lạc nơi nào, từ nay chia lìa, trí tưởng tượng còn lykỳ hơn cả phim truyền hình.

* * *

Trong chiếc xe màu đen.

Trố mắt quan sát những trang bị sang trọng xung quanh, đưa tay sờchiếc nệm ghế bằng da thật mềm mại bên dưới, lại nhìn người lái xe vận trangphục lịch sự có vẻ rất chuyên nghiệp và trợ lý Đặng xinh đẹp, tác phong nhanhnhẹn, lịch thiệp, Hiểu Huỳnh ghé tai Bách Thảo tò mò hỏi nhỏ:

https://thuviensach.vn

“ Cậu với Đình Hạo hẹn hò từ bao giờ vậy?”

“ Đúng đấy!” Mai Linh cũng tò mò không kém, hạ thấp giọng hào hứngnói: “ Òa, chưa bao giờ mình được ngồi cái xe sang như thế này, vẫn biết nhàĐình Hạo tiền bối rất giàu nhưng không ngờ lại giàu đến thế!”.

Bách Thảo luống cuống.

Đang không biết giải thích thế nào thì nhạc chuông di động lạivang lên, trên màn hình vẫn nhấp nháy khuôn mặt sáng ngời tươi rói của Đinh Hạotiền bối.

“ Tìm được nhau chưa?”

Đầu bên kia thấp thoáng có tiếng gõ bàn phím, hình như Đình Hạovừa làm việc vừa nói chuyện.

“ Tìm được rồi, chúng em đang trên đường về võ quán” Bách Thảo cảmkích nói, “ Đình Hạo tiền bối, cảm ơn anh”.

Hiểu Huỳnh, Mai Linh bên cạnh nín thở yên lặng, không bỏ qua mộtđộng tĩnh nào từ di động phát ra.

Hình như Đình Hạo mỉm cười, sau đó nói:

“ Con bé Kim Mẫn Châu này từ nhỏ tính tình đã ngang ngạnh, khôngchịu kém ai bao giờ, hơn nữa...” Đình Hạo đang đắn đo lựa chọn từ ngữ, tiếng gõchữ cũng chậm lại. “ Cha Kim Mẫn Châu là Kim Nhất Sơn đại sư, mười bảy nămtrước từng tham dự Cup Taekwondo thế giới...”

Bách Thảo sững người.

Cô không hiểu tại sao Đình Hạo tiền bối lại nói với mình về quákhứ của cha Kim Mẫn Châu.

https://thuviensach.vn

“... Sư phụ Khúc Hướng Nam của em...” Trên đường đến sân bay NewYork, trong chiếc xe màu đen, Đình Hạo trầm ngâm nhìn màn hình laptop, trong đóhiện lên những thông tin cũ vừa tra được. “... Cũng tham gia Cup thế giới lầnđó, hơn nữa...”

“ Người tập Taekwondo phải tuân thủ tinh thần cơ bản nhất, hiểu lễnghĩa, biết liêm sỉ, nhẫn nại, kìm chế, kiên cường, vững vàng, không dao động!”

Trên võ đài cao trong thung lũng.

Kim Nhất Sơn, đại võ sư của Xương Hải võ quán, ngồi xếp bằng.

Tuổi chừng ngoài năm mươi, mái tóc ngắn màu hung như một khóm nấmnở xòe, mặt nhẵn nhụi, đỏ tía, thân người chắc nịch, giọng trầm vang nhưchuông, mắt to, cái nhìn trừng trừng trân trối như mặt tượng Nộ thần trong miếukhiến người nhìn run sợ.

“ Cái gọi là lễ nghĩa chính là điều mà đệ tử tập luyện Taekwondonhất thiết phải...”

Trên võ đài, Kim Nhất Sơn thần thái uy nghiêm, giọng trầm hùng như tiếng chuôngđồng vang vọng khắp thung lũng, bên dưới, tuyển thủ các nước ngồi xếp bằng, nínthở ngưỡng nhìn, tập trung lắng nghe.

Mặc dù đối với tinh thần Taekwondo, ngay khi mới nhập môn đã đượccác sư phụ hoặc huấn luyện viên truyền giảng nhưng lúc này tại Xương Hải võquán, biểu tượng quyền lực của Taekwondo, giữa những ngọn gió trong lành nơithung lũng, được phát ra từ chính miệng Kim Nhất Sơn đại sư lừng danh, nhữnglời giáo huấn này lại hàm ẩn vẻ uy nghiêm, thiêng liêng đặc biệt.

Đương nhiên Hiểu Huỳnh cũng từng nghe đại danh Kim Nhất Sơn đạisư.

https://thuviensach.vn

Kim Nhất Sơn là đại đệ tử dưới võ môn của nhân vật truyền kỳ, vốnlà quán chủ của Xương Hải võ quán thế hệ trước, lãnh tụ giới Taekwondo thế hệcũ của Hàn Quốc, Lý Phong Hách tông sư. Kim Nhất Sơn trở thành đại đệ tử của LýPhong Hách tông sư không phải do ông là người đầu tiên bái Lý tông sư làm thầymà trên thực tế, trước khi ông ta nhập môn, Lý tông sư đã chính thức thu nạpnăm đệ tử.

Nghe nói mùa đông năm đó, Xương Hải võ quán gặp đại nạn, PhongHách tông sư thân mang trọng bênh, một mình lưu lạc đến một thôn sơn hẻo lánh, trên đường đói rét cơ hàn, thoi thóp sắp chết. Trời đông giá lạnh, sói hoanggầm rú đi tìm thức ăn, Phong Hách tông sư suýt chút nữa đã làm mồi cho bầy sóiđói thì một gia đình đi lấy củi từ trên núi qua chỗ đó trông thấy.

Để cứu Phong Hách tông sư, cha của Kim Nhất Sơn đã phải mất đitính mạng, Kim Nhất Sơn lúc đó mới năm tuổi cũng bị bầy sói tấn công, thươngtích đầy mình. Cảm tạ đại ân, Phong Hách tông sư đã thu nạp Kim Nhất Sơn làm đệtử. Do Kim tính cách bạo liệt, bộ dạng hung mãnh nên giới Taekwondo Hàn Quốctặng ông danh hiệu “ Nộ hóa sơn thần”.

Tuy nhiên ngôi vị quán chủ Xương Hải võ quán của Phong Hách tông sư cuối cùngkhông do Kim Nhất Sơn thừa kế mà được truyền cho một người đàn ông có lai lịchkhá bí hiểm đột nhiên xuất hiện, đó chính là Vân Nhạc tông sư, người sau nàyđược thế nhân tôn sùng là nhân vật số một của làng Taekwondo thế giới.

Hiểu Huỳnh vốn rất có thiện cảm với Kim Nhất Sơn đại sư.

Nghe nói, năm xưa trước khi qua đời, Phong Hách tông sư truyềnngôi vị quán chủ võ quán cho Vân Nhạc tông sư, một người còn chưa có tiếng tămgì, giới Taekwondo Hàn Quốc cực lực phản đối, nội bộ Xương Hải võ quán cũng códư luận khác nhau, suýt gây ra đại loạn trong võ quán.

https://thuviensach.vn

Kim Nhất Sơn mà mọi người vốn cho rằng sẽ thừa kế ngôi vị quán chủXương Hải võ quán không những không tức giận mà còn tỏ ra ủng hộ Vân Nhạc mộtcách bất ngờ, và ra sức dẹp sự phản đối của các sư đệ trong võ quán, đặt nềnmóng vững chắc cho Vân Nhạc tông sư nắm quyền lãnh đạo Xương Hải võ quán.

Nhưng Kim Nhất Sơn lại là cha của Kim Mẫn Châu!

Mới nghĩ đến đây, Hiểu Huỳnh lại mất đi thiện cảm đối với ông ta. Chẳngtrách Kim Mẫn Châu kiêu ngạo như vậy, thì ra có chỗ dựa vững chắc như thế! Nhìnkhuôn mặt Kim Nhất Sơn đại sư rất giống Kim Mẫn Châu, nhất là ánh mắt hung mãnhnhư mắt báo gấm, Hiểu Huỳnh lập tức hình dung ra khuôn mặt Kim Mẫn Châu mấychục năm sau.

Cứ coi như tối qua không nghe lỏm được thông tin về quan hệ giữaKim Nhất Sơn và Kim Mẫn Châu qua di động của Bách Thảo thì hôm nay nhìn thấyKim Nhất Sơn cũng chắc chắn đoán ra. Hai cha con họ quá giống nhau. Ấy, nhưngvì sao Kim Nhất Sơn lại già như vậy, Kim Mẫn Châu mới có mười bốn tuổi mà, mắt Hiểu Huỳnh đảo lia lịa, lại trầm ngâm nghĩ tiếp.

“... Nếu không biết lễ nghĩa và liêm sỉ thì không xứng đáng luyện Taekwondo và là nỗi nhục của giới Taekwondo!” Âm thanh như chuông đồng lại vang vọng khắp thung lũng, Kim Nhất Sơn nghiêm giọng giáo huấn trại viên các nước, mỗi lời nói của ông lại có người dịch ra tiếng Anh.

“ Mười bảy năm trước, giới Taekwondo từng xảy ra một vụ bê bối!”

Mắt trợn tròn, Kim Nhất Sơn nhìn chòng chọc những gương mặt thiếu niên non nớt dưới võ đài. Đây là ví dụ ông ta thường dẫn ra để giáo huấn các đệ tử, mỗi lần nhắc đến đều với vẻ bừng bừng nộ khí.

“ Cup Taekwondo thế giới mười bảy năm trước, có một tuyển thủ người Trung Quốc...”

https://thuviensach.vn

Âm thanh vừa cất lên bỗng bùng nổ như sét đánh, Bách Thảo ngồi bên dưới từ từ ngẩng đầu, mặc dù chưa nghe thấy Kim Nhất Sơn nói ra tên tuyển thủ Trung Quốc đó nhưng cơ thể cô đột nhiên như có luồng khí lạnh lọt ra, mặt biến sắc tái nhợt.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 13

".. Tên là Khúc Hướng Nam", Trên võ đài, Kim Nhất Sơngiọng nghiêm nói, "Năm đó, lần đầu tiên ông ta tham gia Cup Taekwondo thếgiới…".

Khúc Hướng Nam?!

Hiểu Huỳnh bỗng há miệng, vội liếc Bách Thảo ngồi bên.

A!

Hiểu Huỳnh vô cùng sợ hãi.

Chưa bao giờ cô thấy ánh mắt Bách Thảo lạnh lùng và đáng sợ nhưvậy.

"... Nhưng lại bất ngờ, không thể hiểu nổi đánh bại tuyển thủcác nước, đoạt chức vô địch thế giới"

Hai tay nắm chặt, người Bách Thảo lạnh đến phát run, trực giácmách bảo cô những lời sắp nghe sẽ là gì.

Trong đầu chỉ có một khoảng trống rỗng, mạch máu hai bên tai chảyrần rật, cô nhìn chòng chọc Kim Nhất Sơn trên võ đài thẳng người đứng bật dậy…

Trên vai có một lực ấn cực mạnh.

https://thuviensach.vn

Cô bị ấn ngồi xuống.

"Ngồi xuống!""

Tai ù lên, ánh nhìn rối loạn, đột nhiên phải một lúc lâu Bách Thảomới ý thức được đó là khuôn mặt lạnh băng của Nhược Bạch, mà giọng nói của KimNhất Sơn trên võ đài vẫn vang lên.

"... Sau đó, ban tổ chức điều tra ra, Khúc Hướng Nam sở dĩgiành chiến thắng...", giọng căm phẫn, ông nói dằn từng chữ, "... làdo ông ta dám sử dụng chất kích thích trong thi đấu!".

Dưới võ đài đột nhiên ồn ào!

"Ô…"

"Ô…"

Sau đó, trại viên các nước bắt đầu rì rầm bàn tán.

"Dùng thuốc kích thích, một thủ đoạn hèn hạ để giànhthắng lợitừ lâu đã không phải là hiếm trên diễn đàn thể thao thế giới", mặt KimNhất Sơn như tỏa ra hỏa khí, "nhưng trong lịch sử Taekwondo quốc tế, đólại là lần đầu tiên! Trong giới Taekwondo vốn hết sức đề cao lễ nghĩa, liêm sỉmà lại có một tuyển thủ như Khúc Hướng Nam, dùng thủ đoạn đê hèn để thi đấu. Đây là một sự sỉ nhục, là sự chà đạplên tinh thần Teakwondo!".

"Ô…"

"Ô…"

Trại viên các nước bàn luận càng to, trại viên của đội Nhật Bản vàIran thỉnh thoảng quay đầu nhìn các đội viên Ngạn Dương lúc này ngồi im nhưtượng.

https://thuviensach.vn

Từ ngón tay đến ngón chân, người Bách Thảo lạnh dần, màng nhĩ réoù ù, giọng nói từ võ đài truyền đến vẫn như chích vào tai! Tay vẫn nắm chặt, xương khớp ngón tay kêu răng rắc, người run bần bật cô cố kìm chế bản thân, tựnhủ, mình đã quen rồi những lòi nhục mạ nhằm vào sư phụ, mình đã tê liệt từlâu.

Từ lúc bảy tuổi theo sư phụ vào Toàn Thắng võ quán, mỗi ngày côđều sống trong những lời châm chọc nhạo báng như vậy.

"Mày biết không, sưphụ mày là kẻ vô liêm sỉ! "

"Sư phụ mày là loạingười xấu mà người ta viết trong sách, mày là tiểu khốn nạn của một kẻ đại khốnnạn!"

"Mày theo sư phụ, vậylà mày nhận cướp làm cha!"

…

Vì những câu đó, cô đã đánh nhau không biết baonhiêu lần với bọntrẻ của võ quán, mỗi lần dù bị bọn chúng xúm vào đánh thâm tím mặt mày, cô cũngtuyệt nhiên không để bọn chúng được hời, nhất định phải cho bọn chúng trả giávì đã làm nhục sư phụ cô! Mà sau những lần đánh nhau đó, cô đều nằm sấp trênchiếc ghế đá lạnh ngắt trong sân, cắn môi để sư phụ dùng roi quất vào mông.

Sư phụ cô là người tốt.

Cô phải bảo vệ sư phụ!

Cô quyết không cho phép bất cứ kẻ nào nói xấu sư phụ!

Cho nên, dù mỗi lần bị sư phụ đánh đến rách mông nhưng lần tiếptheo cô vẫn không chịu nhịn!

https://thuviensach.vn

"Dẫu phải đánh bại mọi người trên thế giới…" Năm chíntuổi, cô đã bị sư phụ đánh đến choáng ngất, khi hơi tỉnh lại, thấy sư phụ đanglặng lẽ nhìn ra cây mai trong đình viện, trên khuôn mặt sớm già trước tuổi củaông hiển hiện vẻ đau khô, nhớ nhung mà cô chưa từng thấy. "... Những gì đãqua không thể nào quay trở lại."

"Bách Thảo..."

Rất lâu sau, khi ánh mắt sư phụ đã rời cây mai quay lại, cúi đầunhìn cô, không hiểu tại sao cô vội vàng nhắm mắt, giả vờ chưa tỉnh.

"... Có rất nhiêu chuyện không phải chỉ đánh nhau một trận làcó thể giải quyết được. Sư phụ biết con là đứa trẻ ngoan, không nghe nổi nhữnglời người ta nói về sư phụ, nhưng con càng bị kích động đánh nhau, người kháccàng cảm thấy sư phụ không dạy bảo con đến nơi đến chốn."

Bàn tay già nua của sư phụ nhẹ nhàng vuốt lên trán cô như cha mẹcô đã làm trước khi qua đời.

"... Sư phụ không muốn con lãng phí tinh lực vào những trậnẩu đả thế này, sư phụ mong con có ngày có thể trở thành tuyển thủ Teakwondoxuất sắc, đứng trên đỉnh cao vinh quang. Đó là ước nguyện cả đời, ước nguyệnlớn nhất của sư phụ."

Vậy là, chín tuổi đầu, cô đã hiểu.

Chỉ có trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức đường đường chính chính, hoàn toàn trong sạch đứng lên đỉnh cao nhất, cô mới có thể chứng minh sự trongsạch của sư phụ!

Đến lúc đó, cô có thể hùng hồn tuyên bố với thiên hạ sư phụ cô, Khúc Hướng Nam, là người tốt, là một người chínhtrực cao cả, trong sạch, tuyệtđối không phải là kè hèn nhát vô liêm sỉ!

https://thuviensach.vn

Cô phải học cách nhân nhịn, kìm chế.

Cũng học cách yên lặng.

Từ đó, hầu như cô không đánh lại bọn trẻ nữa mà dốc hết thời gianvào luyện tập. cô tưởng mình đã hoàn toàn tê liệt, không còn bị kích động nữa, nhưng…

Lúc này...

Trong hoàn cảnh như thế này, trước mấy chục tuyển thủ đến từ cácquốc gia, tận tai nghe thấy tên của sư phụ bị những tiếng nói tượng trưng choquyền uy tối cao của giới Taekwondo nhục mạ. Hơi lạnh xuyên thấu sống lưngkhiến lưng cô cứng lạnh, nỗi phân uất trong lòng dần dần không nén nổi, muốnquẫy đạp gào thét!

Kìm chế!

Nhược Bạch ấn mạnh vai cô.

… Đúng.

Bách Thảo từ từ nhắm mắt, hít thở sâu, cố gắng kìm nén bản thân, bàn tay nắm chặt run lên.

"Sau khi bị phát giác, Khúc Hướng Nam không những bị tướcdanh hiệu vô địch, liên đoàn Taekwondo thế giới cũng phá lệ trừng phạt ông tahết sức nghiêm khắc, tuyên hủy tư cách luyện tập Taekwondo của ông ta, cấm thiđấusuốt đời, con ngươi đáng nhục đó cũng không có tư cách truyền dạy Taekwondocho bất kỳ ai."

Anh mắt dữ dằn, uy nghiêm lướt qua gương mặt non nớt của các thiếuniên. Kim Nhất Sơn tiếp tục truyền dạy:

https://thuviensach.vn

"Nếu trong các đệ tử, có ai đó không biết tuân thủ lễ nghĩa, không biết liêm sỉ thì nên lập tức từ bỏ Taekwondo! Không nên để các trò trởthành như Khúc Hướng Nam, trở thành nỗi nhục của giới Teakwondo!"

"Nỗi nhục, vô liêm sỉ", từng chữ khó nhằn nhịn đó nhưnhững lưỡi dao đâm vào tim Bách Thảo! Bàn tay năm chặt các khớp xương kêu răngrắc, nhẫn nhịn, khí huyết cuộn từ trong ngực ứ ra, những lời lăng nhục từ võđài vẫn không dứt.

"Không nên để cho tên của các trò đồng nghĩa với nhục nhã, vôliêm sỉ như Khúc Hướng Nam..."

"Kim Nhất Sơn đại sư!"

Từ sân tập trong thung lũng, một giọng nói trong trẻo, lạnh lùngtrang nghiêm bỗng vọng lên, thẳng thừng ngắt ngang lời giáo huấn của Kim NhấtSơn!

Cả sân lạ lùng, nhìn về phía tiếng nói, thấy một thiếu nữ tócngắn, bộ võ phục đã ngả vàng, khuôn mặt trầm lạnh toát ra nộ khí, chậm rãi từtrong hàng đứng lên.

Sơ Nguyên ngoái đầu nhìn cô.

Trong ánh mặt trời thiêu đốt đến nhức mắt, mắt anh hơi nheo lại.

Giây khắc cô từ từ đứng lên đó.

Mọi thứ xung quanh lập tức trở nên nhạt nhòa, Sơ Nguyên chỉ có thểnhìn thấy đôi mắt đen láy của cô rực lửa, như một con hươu bị kích động nhưngcực kỳ kìm chế, ngọn lửa rừng rực trong đáy mắt đó như trái tim cô đã bị đốtthủng một lỗ!

Nhược Bạch lạnh người.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo đứng lên không nhanh lắm nhưng như có sức mạnh ngân cân, lực bàn tay anh đã hoàn toàn không thể chống lại.

"Trước mặt mọi người, dùng những lời nói mang tính hạ nhụcnhư vậy bình luận người khác sẽ làm tổn thương nghiêm trọng danh dự của ngườiđó...", Bách Thảo đứng thẳng người, ánh mắt lạnh lừng nhìn Kim Nhất Sơntrên võ đài, "đại sư... biết không?".

"Ô…"

Như một tiếng nổ, cô lại dám chất vấn Kim Nhất Sơn đại sư! Trạiviên các nước sửng người, một số người hiểu chút ít tiếng Hán thì thầm vớinhau. Rất nhanh chóng, cô gái kia nói gì, cả sân đều truyền tai nhau! Cô ta dámngắt lời giáo huấn của Kim Nhất Sơn đại sư, hơn nữa còn nói Kim đại sư làm tổnthương danh dự người khác!

Lâm Phong, Mai Linh, Thạch Tông, Khấu Chấn cũng sững sờ nhìn BáchThảo.

Họ biết Bách Thảo rất khó chấp nhận những lời đả kích sư phụ mìnhtrước mọi người như vậy nhưng họ không ngờ, Bách Thảo lại dám phản kích Kim đạisư!

Chiếc bút trên tay Thân Ba dừng lại, ngón tay đẩy nhẹ chiếc kínhtrên sống mũi, nhìn Bách Thảo đứng thẳng kiên cường, lại nhìn Quang Nhã, pháthiện sắc mặt cô cũng trắng bệch như vậy.

Nghe hết lời dịch của đệ tử Dân Đới, Kim Nhất Sơn thất kinh, sauđó đùng đùng tức giận! Hai mắt trợn trừng hướng về cô gái tóc ngắn vẫn đứngthẳng trang nghiêm, ông hét một tiếng vang như sấm:

"Cô nói gì?"

https://thuviensach.vn

Âm thanh phát ra khiến các trại viên bên dưới giật mình, cả sânbỗng chốc không có bất kỳ âm thanh nào khác.

"Tôi nói là... Trước mặt mọi người đại sư làm tổn thương danhdự người khác như vậy là một điều vô cùng không hợp lý."

Một làn gió nhẹ lướt tới, bộ võ phục đã ngả màu của cô gái khẽ baybay, Bách Thảo đứng thẳng lưng, giọng rành rọt: "Danh dự đối với mỗi tuyểnthủ Taekwondo đều quý như sinh mệnh, không thể tùy tiện bị chà đạp và tổn thương, xin đại sư trong khi truyền giảng tinh thần Teakwondo, đừng quên tôn trọngngười khác, quên nguyên tắc cơ bản nhất này!".

"Ha! Ha! Ha!"

Kim Nhất Sơn tức quá thành cười, như nhìn thấy sự việc kỳ lạ nhấttrên đời, hỏa khí khiến mặt ông bỗng chốc trương to như chiếc gương biến yêutrừ tà.

"Cô là loại gì, sao đám nói những lời đó!! Khúc Hướng Nam, nỗi nhục của giới Teakwondo, làm gì có danh dự!"

"Tôi là Thích Bách Thảo!" Tay nắm chặt đến đau điếng, Bách Thảo nói bằng giọng bình tĩnh nhất: "Tôi không phải là loại gì nhưđại sư vừa nói, nhưng cho dù tôi là người mới nhập môn Taekwondo, ngôn hành củađại sư có gì không đúng, tôi vẫn có tư cách chỉ ra!".

Hít thật sâu, cô nói tiếp:

"Còn nữa, xin đại sư thu lại những từ nhục nhã, vô liêm sỉbởi đó là những lời nói vô trách nhiệm, không phù hợp với tư cách của đạisư!"

"Thích Bách Thảo! Cô dám nói những lời như vậy với chatôi!"

https://thuviensach.vn

Trong hàng của Xương Hải võ quán, Kim Mẫn Châunổi giận đùng đùng, cuối cùng không kìm nổi nhảy lên, hai mắt trợn trừng nhìn Bách Thảo hét to!

Mặc dù đã được trưởng bối nhắc nhở, cũng miễn, cưỡng nhận lời, trừphi cầm chắc ưu thế mới giao đấu vớiBách Thảo, nếu không tuyệt nhiên không đượcchủ động khiêu khích Thích Bách Thảo, nhưng tận mắt chứng kiến những lời côngkhai của cô ta nhằm vào cha mình trước mắt mọi người, hơn nữa lại còn vì KhúcHướng Nam xấu xa, nỗi nhục của giới Taekwondo kia, Kim Mẫn Châu hận là khôngthể lao đến bóp nát cô thành từng mảnh!

"Khúc Hướng Nam dùng thuốc kích thích toàn thiên hạ đều biết! Khúc hướng Nam là nỗi nhục trong giới Taekwondo, toàn thiên hạ đều biết! Cô, đệtử Khúc Hướng Nam, cũng vô sỉ, xấu xa như vậy! Cô dám cãi cha tôi, tôi buộc côxin lỗi!"

Kim Mẫn Châu định lao đến chỗ Bách Thảo, nhưng Mân Thắng Hạo đãtóm lấy vai cô ta từ phía sau, Kim Mẫn Châu phẫn nộ vùng vẫy, đấm đá lung tung, miệng không ngừng hét to:

"Bỏ tôi ra! Cô ta phải xin lỗi, tôi sẽ giết côta!"

"Ha! Ha! Ha!"

Kim Nhất Sơn lại cười vang một trận, nghiêm giọng nói với BáchThảo:

"Thì ra cô là đệ từ cửa Khúc Hướng Nam! Con ngườivô sỉ đó vẫndám lén lút thu nạp đệ tử! Còn dám nói ra hai ra chữ danh dự! Quả nhiên vô liêmsỉ đến mức khiến người ta rùng mình!"

"Đúng? Tôi là đệ tử của Khúc Hướng Nam!".

Ngực phập phồng dữ dội, trong mắt bừng bừng ngọn lửa, cô cao giọngnói:

https://thuviensach.vn

"Cho nên tôi biết sư phụ mình là người thế nào! Sư phụ làngười tràn đầy tinh thần Taekwondo! Phẩm chất cao quý, lương thiện, là mộtngười lương thiện chân chính! Đại sư không thể, cũng không có tư cách bôi nhọdanh dự người khác ở đây!"

"Không thể?"

Nghe Dân Đới dịch lại, lông mày Kim Nhất Sơn dựng đứng, cười gằnmột tiếng rối từ từ đứng lên, cơ thể đồ sộ, lù lù như một trái núi thấp. Đứngtrên bục cao, mắt nhìn chòng chọc cô gái tóc ngắn, giọng nói vang như sấm:

"Được, có gan lắm! Cô là đệ tử của Khúc Hướng Nam, có nghĩalà sau khi liên đoàn Teakwondo thế giới hủy tư cách thu nạp đệ tử, ông ta vẫnlén làm chuyện đó! Quá nhiên là to gan!"

"…"

Mặt Bách Thảo trắng nhợt.

"Khúc Hướng Nam bị phát giác sử dụng chất kích thích là sựthật đã được ghi vào hồ sơ Cup thế giới năm đó, tôi nói sai chỗ nào?! KhúcHướng Nam bị liên đoàn Taekwondo thế giới hủy tư cách thi đấu, cấm thi đấu suốtđời, vĩnh viễn không được thu nạp đệ tử, tôi nói sai ở đâu?! Khúc Hướng Nam dùngthủ đoạn hèn hạ chiếm đoạt vinhquang không thuộc về mình, chà đạp lên tinh thầnTeakwondo, là nỗi nhục của giới Taekwondo, tôi nói sai chỗ nào?!"

Giọng căm phẫn của Kim Nhất Sơn vang vọng trong thung lũng.

"Dẫu trước mặt ngàn vạn người, tôi, Kim Nhất Sơn, cũng có thểthẳng thắn nhắc lại nhiều lần! Khúc Hướng Nam là kẻ hèn nhát trong giớiTaekwondo! Việc ông ta làm là nhục nhã!"

https://thuviensach.vn

"Ông!"

Hai tay nắm chặt, tai ù ù, một luồng ánh sáng trắng bùng phát trướcmắt, một con ác long gầm thét trong người, Bách Thảo hoàn toàn mất khả năngkhống chế. Ánh mắt ướt nhòe, trước mắt cô chỉ có mái tóc bạc của sư phụ, cơ thểgầy yếu và khuôn mặt già trước tuổi của ông.

Sư phụ của cô, cô rất hiểu, ông không phải loại người đó!

……

…

"Ông ấy là người tốt."

Lức còn nhỏ, mỗi lần bóng dáng gầy gò của ông rời khỏi hiệu thuốc, cha cô luôn nói như vậy. Ông vừa nghiền những lát thuốc mỏng thành bột vừa nói, năm xưa Khúc sư phụ là người võ nghệ cao cường nhất Toàn Thắng võ quán, hầu nhưmọi đứa trẻ thích Taewondo trong thành phố đều muốn theo học ông. Khúc sư phụkhông bao giờ thu tiền học phí cao như các võ sư khác, thường dạy miễn phí chobọn trẻ.

"Thang thuốc vừa rồi Khúc sư phụ mua cho một đệ tử cũ của ôngấy."

Cha nói, ngày trước Khúc sư phụ thường thu nạp đệ tử là những đứatrẻ nhà nghèo, thường hỗ trợ tiền ăn cho chúng, khi chúng ốm còn mua thuốc. Mặcdù bấy giờ bọn trẻ còn chưa hiểu biết, a dua theo người khác si nhục sư phụnhưng mỗi lần chúng ốm Khúc sư phụ vẫn mua thuốc cho chúng.

"Nhà Khúc sư phụ giàu lắm hả cha?"

Vừa xao thuốc giúp cha, cô nhớ lại những người hành thiện trongcác chuyện kể đều là người rất giàu.

https://thuviensach.vn

"Không, Khúc sư phụ cũng nghèo. Năm xưa, khi Khúcsư phụ cònnổi tiếng, rất nhiều võ quán muốn mời ông ấy, hứa trả lương cao, ông đều khôngđi. Các sư huynh trong võ quán, thường đánh thuê cho các võ quán khác, kiếmthêm tiền, rủ ông đi, ông không đi. "Cho thuốc vào đầy các ngăn kéo, chacô thở dài, nói tiếp: "Khúc sư phụ là người chính trực, sao có thể làmchuyện đó".

Cô ngẩng mái đầu bé nhỏ, nửa hiểu nửa không.

"Tiểu Thảo à, người ngoài nói những điều xằng bậy về Khúc sưphụ, con đừng tin." Đứng trên chiếc thang nhỏ, cho thuốc vào các ở kéophía trên, cha phàn nàn: "Những kẻ chỉ trích Khúc sư phụ đã quên rằng, nămxưa có lần trọng tài nhầm lẫn đã phán Khúc su phụ được điểm, nhưng ông nói vớitrọng tài vừa rồi ông đã không đá trúng vị trí được điểm. Chính một điểm thiếunày đã khiến ông không đạt tư cách tham dự Cup thế giới năm đó. Một người nhưvậy, không thể làm những chuyện xấu xa. Tiểu Thảo à, nhìn nhận con người nênnhìn tâm người ta, không nên nhìn bằng tai hoặc mắt hiểu chưa?"

…

Mùa thu năm đó, cha mẹ gặp tai nạn qua đời.

"Ăn đi"

Đưa chiếc bánh bao nóng hổi vào tay cô, Khúc sư phụcúi người. Đồđạc trong hiệu thuốc đều bị những người lạ mang đi hết, cô đã đói mấy ngày nênăn ngấu nghiến cái bánh bao, nhìn gương mặt già trước tuổi, tóc hai bên tháidương điểm bạc, cô cúi đầu, không nhận chiếc bánh thứ hai ông đưa.

"Ngày mai họ sẽ đưa con đến cô nhi viện..."

Nhìn chằm chằm vào nhũng ngón chân mình, trái tim bé nhỏ của côtràn ngập nỗi sợ hãi khôn tả nhưng cố nhịn không dám khóc.

https://thuviensach.vn

"... Con... con không muốn đi…"

…

Tuy còn nhỏ, nhưng cô vẫn hiểu tiếng cười khinh miệt của sư phụTrịnh Uyên Hải từ trong nhà vọng ra, đầu tiên ông ta chửi cô nghèo kiết xác, không một xu dính túi, chửi Khúc Hướng Nam đã mất sạch danh tiếng lại còn sỹdiện không chịu đánh thuê ở chợ đen kiếm tiền, chửi Khúc sư phụ không chịu thứcthời, cả đời nghèo khó, năm xưa nhân lúc còn đắc thế không chịu kiếm tiền chovõ quán, bây giờ xảy ra chuyện, làm hại võ quán không thể ngóc đầu dậy…

"Trịnh sư phụ không thể thu nạp con làm đồ đệ." Từ trongphòng đi ra, cái bóng cao gầy của Khúc sư phụ đứng trước mặt cô nói.

"... Nếu đi theo ta, con sẽ phải chịu rất nhiều thiệt thòikhổ sở."

"Sư phụ!"

Cô bé nhỏ quỳ trước mật sư phụ.

…

……

"Là ông tận mắt nhìn thấy sư phụ tôi dùng thuốc kích thíchsao? Chẳng lẽ không có chuyện ban tổ chức nhầm lẫn! Hoặc là cho dù sư phụ tôicó dùng chất kích thích thì cũng không ngoại trừ khả năng có kẻ hãm hại ông ấy! Chân tướng sự việc thế nào ông chỉ nghe kết quả xét nghiệm là đã vội vàng kếtluận, là đã có thể tùy tiện hạ nhục danh dự của người khác sao?"

Ngực Bách Thảo lại phập phồng dữ dội.

Mỗi khớp xương trong cơ thể cô như va vào nhau, con rồng phẫn nộlổng lộn trong ngực. Đúng, cô biết năm xưa ban tổ chức giải Cup

https://thuviensach.vn

Taekwondo tuyênbố sư phụ dùng thuốc kích thích, cô biết ông bị liên đoàn Taekwondo khai trừ, những điều Kim Nhất Sơn nói, cô đều biết có điều...

Cô sống cùng ông, sư phụ là người thế nào, cô hiểu rõ hơn bất kỳai! Cô tuyệt đối không tin sư phụ là người như Kim Nhất Sơn nói! Cô tuyệt đối khôngcho phép người khác dùng những từ ngữ thậm tệ như vậy để hạ nhục và làm tổnthương sư phụ!

"Sự thực đã rõ như ban ngày lại còn làm bừa cãi cố, nói nănglinh tinh, coi thường bậc trưởng bối, không chút hiểu biết lễ nghĩa! Cái kẻ màcô gọi là Khúc sư phụ kia dạy cô như thế phải không?!"

Kim Nhất Sơn tức giận hét lên.

"Quả nhiên thầy nào trò nấy! Sư phụ không biết lễ nghĩa vinhnhục, đệ tử cũng một duộc!"

"Không phải cùng một duộc mà là có thầy hay tất có trògiỏi"

Dưới sân, Hiểu Huỳnh cười gằn đứng dậy, đứng bên Bách Thảo.

Có trời chứng giám, cô đang sợ chết khiếp, hai chân run lẩy bẩy. Kim Nhất Sơn là nhân vật đẳng cấp đại sư, hiện lại đang đứng trên lãnh địa củaXương Hải võ quán, sắc mặt Nhược Bạch sư huynh đã rắn đanh như thép, nhưng BáchThảo là bạn tốt nhất của cô, sao cô có thể giương mắt nhìn Bách Thảo bị dồn vàochỗ bí! Hơn nữa, Khúc Hướng Nam kỳ vọng vào Bách Thảo thế nào, bản thân cô làngười tường tận nhất.

Con bé Bách Thảo ngốc nghếch này.

Chỉ dựa vào nỗi phẫn nộ sục sôi trong lòng sao có thể đối lại đượcKim Nhất Sơn? Nhưng cho dù không đối lại được, Bách Thảo cũng nhất định khôngchịu nhượng bộ, cô quá hiểu tính khí Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

"Đại sư, Kim Mẫn Châu là con gái đại sư, chắc cô ấy làngườirất hiểu lễ nghĩa!"

Hiểu Huỳnh khỉnh khỉnh nhìn Kim Mẫn Châu đangquẫy đạp trong tayMân Thắng Hạo.

"Do ba năm trước bi thua Bách Thảo, đến giờ cô ta vẫn ôm hậntrong lòng, rất muốn phục thù. Hôm trước, chúng tôi vừa đến Xương Hải võ quán, còn chưa kịp thu cất hành lý, con gái Kim Mẫn Châu của đại sư đã chặn đườngchúng tôi, khiêu chiến Bách Thảo."

Hừ một tiếng, Hiểu Huỳnh tiếp tục:

"Đâu phải là khiêu chiến, rõ ràng thái độ cô ta là muốn đánhnhau! Người không biết sẽ cho là Kim Mẫn Châu luyện tập Taekwondo chỉ là đểđánh nhau! Kim Mẫn Châu tâm địa hẹp hòi, khiêu chiến vì tư thù, khi bị sư huynhcủa mình giải đến xin lỗi, miệng vẫn nhem nhẻm gào thét phải báo thù gì gì đó, điều này tất cả tuyển thủ các nước đều đã tận mắt chứng kiến!"

"Cô! Im mồm!"

Vẫn cố giãy giụa trong tay Mân Thắng Hạo, Kim Mẫn Châu lập tức gàolên. Các đệ tử xung quanh bắt đầu bàn tán, đều nhớ lại sự việc nhìn thấy mấyhôm trước.

Mặt Kim Nhất Sơn biến sắc, trừng mắt với Kim MẫnChâu, từ võ đàiđĩnh đạc bước xuống, đến trước mặt KimMẫn Châu, quát:

"Con nói đi, có phải sự thật không?"

"Con... con..." Lắp bắp hai chữ bằng tiếng Hàn, khôngdám nhìn đôi mắt tức giận của cha, Kim Mẫn Châu cúi đầu, trút ánh mắt căm phẫnvào Hiểu Huỳnh đang đắc ý, chuyển sang nói tiếng Hán: "Cô nói láo! Tôikhông thua Thích Bách Thảo. Năm đó, Thích Bách Thảo dùng quỷ kế" Kim MẫnChâu

https://thuviensach.vn

không muốn mọi người biết mình từng bị đệ tử ồ Khúc Hướng Nam đá bay!

Quỷ kế?

Dưới sân lại một trận ồn ào. Lẽ nào đệ tử của Khúc Hướng Nam, khithi đấu cũng dùng quỷ kế để chiến thắng?

Bách Thảo lạnh toát người.

Nhìn Kim Mẫn Châu, mắt hừng hực căm giận.

"Cô có dám nói lại lần nữa, tôi dùng quỷ kế không?"

"Không! Không sai, là quỷ kế!

Sau khi giọng nói hơi run một chút, Kim Mẫn Châu trấn tĩnh, ưỡnngực, khí thế bùng bừng gào lên:

"Là quỷ kê! Không sai!"

Rõ ràng Thích Bách Thảo là chủ tướng của Tùng Báchvõ quán, vậy màhọ đánh lừa cô, nói là người dọn vệ sinh, làngười đứng thứ tư từ dưới lên gìdó! Nếu không phải côkhinh xuất, Thích Bách Thảo kia chắc chắc không bằng ngónchân của cô.

"Xem đấy, Kim đại sư, đây là con gái đại sư", Hiểu Huỳnhkhinh khỉnh liếc nhìn Kim Mẫn Châu qua khóe mắt, "Không hề biết lễ nghĩaliêm sỉ, thua người ta lại còn to mồm vu cáo, còn nói người ta dùng quỷ kế, người không biết sẽ cho rằng, cha nào con nấy!"

"Phù!"

Một luồng gió chân cực mạnh hướng vào mặt Hiểu Huỳnh. Hiểu Huỳnhkinh ngạc, trong đầu trống rỗng, cảm thấy không thể tránh kịp, Bách

https://thuviensach.vn

Thảo phẫnnộ, thân nhanh hơn đầu lao đến đẩy Hiểu Huỳnh ra sau, tay phải giơ ra đỡ đòn, chặn đứng bàn chân đó!

"Huỵch!"

Một âm thanh cực lớn, đường lực sung mãn nặng ngàn cân đá trúngcánh tay phải Bách Thảo!

Cả sân kinh ngạc.

Sắc mặt Kim Nhất Sơn lại biến đổi.

Các đệ từ của Ngạn Dương cùng không thể ngồi yên, ai nấy tức táimặt, chạy đến vây quanh Hiểu Huỳnh và Bách Thảo.

Mặc dù Bách Thảo rất kích động, lời nói của Hiểu Huỳnh rất cứngnhưng Kim Mẫn Châu kia lại ngang nhiên, vùng khỏi tay Mân Thắng Hạo, lao đếnđánh lén mạnh như vậy, nếu không có Bách Thảo kịp thời ngăn lại, e Hiểu Huỳnhđã lĩnh trọn cú đá, hàm răng chắc chắn rụng vài chiếc, chung số phận với NguyễnTú Mai hôm trước!

"Thế này là thế nào!"

"Ức hiếp chúng tôi ít người hay sao?"

"Ha ha, thì ra đây chính là tinh thần Taekwondo mà Xương Hảiđề cao"

"…"

Mai Linh, Khấu Chấn phẫn nộ lên tiếng, Diệc Phong châm biếm, LâmPhong bình tĩnh, chạy đến xem cánh tay Bách Thảo. Ánh mắt Nhược Bạch cũng nhìntheo, thấy cánh tay Bách Thảo tím bầm một đám lớn, mắt anh sa sầm, mặt lạnh nhưbăng, trao đổi ánh mắt với Sơ Nguyên bên cạnh.

https://thuviensach.vn

"Tôi là đội trưởng đội Ngạn Dương." Mắt nhìn Kim NhấtSơn, Nhược Bạch nghiêm giọng nói: "Đối với hành động đánh lén của Kim MẫnChâu nhằm vào đệ tử đội Ngạn Dương, tôi yêu cầu Xương Hải võ quán…"

"Không được làm nhục cha tôi!"

Giọng nói uất ức ngắt lời Nhược Bạch, ra sức vùng vẫy trong tayMân Thắng Hạo, hai mắt Kim Mẫn Châu trợn ngược, nhìn Hiểu Huỳnh sắc mặt vẫntrắng bệch trốn sau lưng Bách Thảo.

"Bất kỳ ai cũng không thể bị hạ nhục, không chỉ cha cô!"Cánh tay đau rát Bách Thảo nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

"Hừ, Kim Mẫn Châu, tôi biết vì sao cô tức giận như vậy!"

Mặc dù vẫn chưa hết kinh hoàng, nhưng có Bách Thảo đứng chắn trướcmặt, có nhiều đồng đội đứng quanh, Hiểu Huỳnh càng thêm vững dạ. Thò đầu ra từsau lưng Bách Thảo. cười khanh khách nói:

"Bởi vì vừa rồi tôi nói, cha nào con nấy đã chạm đúng nọc củacô phải không? Cô hận Bách Thảo là bởi ba năm năm trước Bách Thảo đánh bại cô, còn cha cô, Kim Nhất Sơn, luôn công kích Khúc sư phụ của Bách Thảo là bởivì…"

…

"Mười bày năm trước, cha Kim Mẫn Châu, Kim Nhất Sơn tông sưcũng tham gia Cup Taekwondo thế giới..."

Trong xe, Hiểu Huỳnh nghe rõ ràng giọng Đình Hạo nói qua điệnthoại của Bách Thảo.

Sư phụ Khúc Hướng Nam cũng tham gia cuộc thi đó, hơn nữalại..."

"… Thua Khúc sư phụ ngay từ vòng đầu!"

https://thuviensach.vn

Dùng hết sức bình sinh, Hiểu Huỳnh cố nói thật to để gió mangtiếng nói của cô truyền đến tai từng trại viên đang ngồi trong thung lũng này. Cô chỉ hận ngoại ngữ của mình không tốt, nếu không cô sẽ nói lại một lượt bằngcả tiếngAnh, tiếng Pháp, tiếng Nhật, tiếng Iran.

"Năm xưa, Kim Nhất Sơn đại sư tự phụ cho rằng trình độTaekwondo của mình đứng đầu thiên hạ, cho rằng chức vô địch đương nhiên thuộcvề mình, kết quả ngay trong vòng thứ nhất đã bị thua, không còn mặt mũi nào nênmới hận sư phụ của Bách Thảo nên bây giờ mỗi lần có cơ hội lại công kích Khúcsư phụ, tôi nói đúng chứ?"

Hoàn toàn không để ý tiếng thét điên cuồng của Kim Mẫn Châu vàkhuôn mặt trương to vì tức giận của Kim Nhất Sơn, Hiểu Huỳnh cười ha hả tiếptục:

"Bách Thảo tuân thủ tinh thần Taekwondo, kìm chế nhẫn nhịn, rõ ràng biết nguyên nhân Kim Nhất Sơn đại sư chưa quên hận cũ với Khúc sư phụnên cũng không hề nói ra, nhưng tôi không kiên nhẫn được như vậy, chân tướng sựviệc thế nào, mọi người bây giờ đều hiểu cả chứ!"

Không khí im lặng như chết.

Không chỉ tuyển thủ các nước ngồi im phăng phắc.

Ngay đến các đệ từ của Ngạn Dương cũng nhìn nhau, không dám nóigì. Mai Linh là người đầu tiên từ đáy lòng khâm phục Hiểu Huỳnh. Trời ơi, thậtlà to gan lớn mật, cứ theo cách nói của Hiểu Huỳnh, thì ra Kim Nhất Sơn đại sưdo bụng dạ hẹp hòi mới công kích Khúc sư phụ, Khúc sư phụ bị người ta cố tìnhbôi nhọ...

Sơ Nguyên càu mày.

Sắc mặt Nhược Bạch trầm ngâm, liếc nhìn Hiểu Huỳnh.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên, như một cảnh phim câm.

Tất cả các đệ tử của Xương Hải võ quán có mặt đứng đầu là MânThắng Hạ,. tổng cộng khoảng ba chục người, sắc mật lầm lỳ đằng đằng sát khí tựđộng đứng thành hàng ngay ngắn đằng sau Kim Nhất Sơn. Khí thế uy hiếp đó khiếncác đệ tử Ngạn Dương kinh ngạc. Một cách vô thức, đột nhiên họ cũng vươn thẳngngười, ưỡn ngực, hùng dũng đứng thành hàng.

"Thế... thế nào, muốn đánh nhau hay sao?" Nhận ra tìnhhình chuyển biến theo hướng xấu, Hiểu Huỳnh kéo tay Bách Thảo, trấn tĩnh nói:"Sợ... sợ rồi phải không?".

"Đúng vậy, mười bảy năm trước, trong Cup Teakwondo thế giớiđó, trong vòng đầu ta đã thua Khúc Hướng Nam!" Bước lên một bước, mặt KimNhất Sơn tím lịm như táo chín mục, giọng nói như tiếng chuông đồng, hầm hầmnhìn các đệ tử Ngạn Dương, nói dằn từng tiếng: "Tôi, Kim Nhất Sơn, một đờikhâm phục kẻ mạnh, nếu đường đường chính chính bị đánh bại, tôi hoàn toàn khâmphục!".

Thất bại trong cuộc thi đó là thất bại khó chịu nhất trong cuộcđời Kim Nhất Sơn.

Từ trước đến nay, Xương Hải võ quán đề cao tínhkhiêm nhường trungdũng, không khuyến khích các đệ tửtham gia bất kỳ cuộc đấu nào mang tính cạnhtranh. Mà trận đấu tranh Cup vô địch năm đó, do mấy năm trước thành tích củađội tuyển quốc gia Hàn Quốc luôn rất lý tưởng để nâng cao khí thế luyện tậpTeakwondo trong nước, các tôngsư của đại viện quốc gia đặc biệt mời Phong Háchtông sư cử đệ tử đại diện Hàn Quốc tham gia thi đấu.

Xương Hải võ quán cử Kim Nhất Sơn thực lực chỉ sau Vân Nhạc tôngsư.

Kim Nhất Sơn đến giờ vẫn nhớ…

https://thuviensach.vn

Không khí hừng hực sôi sục trong nước hồi đó!

Xương Hải võ quán trước nay vốn tượng trưng cho trình độ Teakwondođỉnh cao của Hàn Quốc, lần đầu tiên cử đệ tử tham gia tranh Cup thế giới, hầuhết báo chí, truyền thanh, truyền hình đều đưa tin binh luận. Khi tuyển thủ đạidiện ra sân bay sang Nhật dự thi, người tiễn đưa đông như kiến, phóng viên đitheo đưa tin đến hai chục người, hôm diễn ra trận đấu, thậm chí đài truyền hìnhtrung ương trong nước đã mua bản quyền phát sóng trực tiếp.

Tuy nhiên ông tại thua.

Nhưng bất ngờ hơn nữa là lại thua Khúc Hướng Nam một tuyển thủ hầunhư còn chưa được biết tên.

Bị loại ngay vòng đầu.

Thất bại của ông khiến Xương Hải võ quán phải gánh chịu những trậnbão chưa từng có của búa rìu dư luận!

Niềm hy vọng vụt biến thành mây khói, thành nỗi thất vọng chưatừng có của công chúng lập tức trút lên đầu Xương Hải võ quán, những lời chỉtrích nặng nề rằng, Xương Hải lừa gạt cộng chúng, gian lận thứ hạng, từ lâu đãchỉ còn là bộ khung, hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn đẳng cấp Teakwondo hạngnhất!

Thời kỳ khó khăn đó kéo dài mấy năm.

Mãi về sau, để xóa bỏ tiếng xấu, Xương Hải liên tiếp cử đệ tử thamgia những cuộc thi đấu quốc tế, lần lượt mang về cho Hàn Quốc nhiều giải vô địchthế giới, do đó mới củng cố lại uy tín và địa vị của mình trong nước.

Sự việc Khúc Hướng Nam vi phạm quy chế sử dụng chất kích thích, mặc dù đã bị tra ra, nhưng người đời vốn cũng mau quên, tuy nhiên nó để

https://thuviensach.vn

lại vếttích không thể phai mờ ở chính Xương Hải võ quán, lần đầu tiên tham gia trậnđấu lớn quy mô quốc tế, ghi một kỷ lục nhục nhã, bị loại ngay từ vòng đầu, taytrắng trở về.

Sư phụ và các sư đệ chưa bao giờ chỉ trích ông, Xương Hải võ quáncũng không có ai nhắc đến trận đấu năm đó nữa.

Nhưng ông suốt đời không quên.

Thất bại đó như một mũi dao mãi mãi xuyên thấu lòng ông!

"Nhưng thua bởi kẻ hèn nhát như Khúc Hướng Nam, là điều nhụcnhã!" Hai mắt trợn ngược, ánh mắt Kim Nhất Sơn hung dữ đến mức khiến HiếuHuỳnh run sợ. "Còn cô, dám dùng những lời sống sượng hủy hoại danh dự củaKim Nhất Sơn tôi! Cô là người của võ quán nào! Võ quán của cô, sư phụ của cônhất thiết phải trả giá cho phát ngôn vô lối đó!"

Như bị một trái núi nặng ầm ầm áp lại, sức uy hiếp và uy lực tỏara khiến sắc mặt Hiếu Huỳnh trắng nhợt, môi run run, cô nỗ lực trấn tĩnh muốntỏ ra bình tĩnh muốn nói câu gây cười, nhưng trong lúc sợ hãi không nghĩ đượccâu gì, hai tay run run bấu chặt cánh tay Bách Thảo.

"Đó chỉ là một phỏng đoán."

Mím chặt môi, Bách Thảo đẩy Hiếu Huỳnh ra sau, nhìn trả Kim NhấtSơn, không chút sợ hãi.

"Cũng giống như tôi cùng đang phỏng đoán, Kim Nhất Sơn đạisư, có thật do đại sư từng thua sư phụ tôi nên mới hết lần này đến lần khácnhắc đến chuyện cũ trước mặt mọi người. Nếu không, đại sư có thể chí cần trầnthuật sự việc mà không nhất thiết phải điểm tên đương sự, lại còn dùng những từngữ khó nghe như vậy. Bảo vệ danh dự của ngườikhác cũng không cản trở việctruyền giảng tinh thần Teakwondo của đại sư!

https://thuviensach.vn

Tuy nhiên, đó chỉ là phỏng đoán của tôi, những phỏngđoán đó sẽ làmtổn thương danh dự của đại sư, cho nên mặc dù tôi biết chuyện cũ giữa đại sư vàKhúc sư phụ, tôi cũng không dùng câu chuyện đó để chất vấn đại sư!"

Hít một hơi thật sâu, Bách Thảo nắm chặt tay, kìm chế nói:

"Cũng như vậy, sư phụ tôi, rốt cuộc là do xảy ra chuyện gìmới xuất hiện kết quả điều tra như thế, đại sư không thể chỉ căn cứ vào kếtluận nào đó đã có thể biết chân tướng sự việc! Tôi tin sư phụ tôi, sư phụ làmột người chân chính, một người tràn đầy tinh thần Teakwondo, ông tuyệt đốikhông phải là người dùng thủ đoạn lừa gạt để giành chiến thắng như đại sư đãnói! Cho nên... xin ông hãy thu lại những lời đã nói, và từ nay về sau xin ôngkhông nên làm tổn thương danh dự sư phụ tôi nữa!"

Trong làn gió mát hiếm hoi của thung lũng, Bách Thảo thi lễ với KimNhất Sơn.

Cảnh tượng đóng khung rất lâu.

Núi xanh, mây biếc, võ phục trắng muốt toàn sân, baonhiêu con mắtnín thở nhìn Kim Nhất Sơn mặt đỏ tía tai vàcô gái tóc ngắn cúi gập người chàoông.

"Ha! Ha! Ha!"

Kim Nhất Sơn ngửa đầu cười khanh khách, tiếng cười chấn động mặtđất thung lũng rồi nụ cười vụt tắt, nộ khí bừng bừng ông nói từng chữ:

"Khúc Hưởng Nam là nỗi nhục của giới Teakwondo, ông ta códanh dự gì! Đối với loại người như Khúc Hướng Nam, tôi nhất định phải để cho cảthế giới biết ông ta là kẻ vô liêm sỉ xấu xa!"

Ánh nắng mùa hạ như thiêu đốt đến nhức mắt.

https://thuviensach.vn

Những tia phản chiếu chập chờn lấp lóanh hắt lên người Bách Thảo, chói chang đến mức khiến người ta không mở được mắt, chỉ có thể nhìn thấy cáilưng cứng đanh của cô, từ từ, châm chậm vươn thẳng.

"Vậy thì..."

Trong ánh nắng phản chiếu chói chang.

Giọng Bách Thảo cũng cứng lạnh như lưng cô:

"Xin ông chấp nhận lời thách đấu của tôi. Do ông hạ nhục sưphụ tôi, tôi nhất thiết quyết đấu với ông!"

Những ngọn cỏ xanh dập dờn trong gió.

Ngoài tiếng gió, trong thung lũng không có bất kỳ âm thanh nàokhác.

"Cô không đủ tư cách."

Thiếu niên có nước da đen sì Mân Thắng Hạo ngẩng đầu, từ sau lưngKim Nhất Sơn nhìn về phía cô gái tóc ngắn, giọng lạnh lùng:

"Chỉ có cao thú Teakwondo cấp đại sư mới có tư cách giao đấuvới Nhất Sơn đại sư. Nếu Kim đại sư giao đấu với cô gái mười bảy tuổi là cô sẽmất thể diện của đại sư. Xin cô, trước khi đạt nhất cấp thất đoạn đai đen khôngnên nói ra những lời thất lễ như vậy."

"Ông đã từng nghĩ chưa, nếu thực lực ông quả rất mạnh."Như không nghe thấy lời Mân Thắng Hạo, trong đáy mắt Bách Thảo lộ một tia khílạnh đến xương túy, cô nhìn như dồn ép Kim Nhất Sơn.

"... Sao lại thua Khúc sư phụ của tôi, cho dù sư phụ quả códùng chất kích thích như ông nói! Hoặc là, ông vốn không phải là đối thủ của sưphụ tôi!", Bách Thảo nói chậm, tùng lời như ngưng đọng, "cho nên dẫutôi thay mặt sư phụ thách đấu, ông cũng không dám chấp nhận!"

https://thuviensach.vn

"Thích Bách Thảo!"

Kim Mẫn Châu nãy giờ vẫn bị Mân Thắng Hạo giữ chặt, càng tức giậnlồng lộn, không thể nhẫn nhịn, gầm lên bằng tiếng Hán, âm thanh chấn động cảthung lũng.

"Được! Tôi thay mặt cha nhận thách đấu của cô!"

Cuối cùng cũng vùng được ra khỏi tay Mân Thắng Hạo, Kim Mẫn Châulao đến trước mặt Bách Thảo, hét:

"Nếu cô thua tôi! Thích Bách Thảo! Tôi yêu cầu cô quỳ xuốngxin lỗi cha tôi! Hơn nữa, từ nay phải từ bỏ Teakwondo!"

"Được!"

Bách Thảo hít một hơi, hoàn toàn không để ý HiểuHuỳnh cuống quýtnói nhỏ: "Đừng, đừng mà!".

"Còn nếu cô thua tôi, Kim Nhất Sơn đại sư nhất thiết phải xinlỗi sư phụ tôi và vĩnh viễn không được hạ nhục danh dự sư phụ nữa!"

Kim Nhất Sơn nghe dịch lại, lông mày dựng đứng.

"Được!" Không dám nhìn sắc mặt cha, Kim Mẫn Châu lạihét: "Vậy thì bắt đầu đi!". Nói xong, cô ta lập tức đứng thế thủ. MânThắng Hạo lại bước lên một bước, đứng giữa Kim Mân Châu và Thích Bách Thảo cũngtrong tư thế chuẩn bị xuất chiến.

Anh ta nhìn Bách Thảo, ánh mắt dừng lại vài giây trên khuôn mặtkiên định của cô, lại nhìn Kim Mẫn Châu, nghiêm giọng nói bằng tiếng Hàn:

"Quyết đấu vì ân oán cá nhân, hơn nữa kết quả thi đấu cònmang tính cá cược, điều này có hợp với tinh thần Taekwondo không?"

https://thuviensach.vn

Kim Mần Châu hừ một tiếng ngoái đầu, hùng hổ:

"Là cô ta tự yêu cầu! Hơn nữa tự nguyện cá cược, hai bên đềutình nguyện!"

"Bách Thảo!"

Lúc đó, giọng Sơ Nguyên bên cạnh vang lên, cổ lúc này đã cứng đờ, Bách Thảo từ từ ngẩng lên nhìn vào đôi mắt ôn hòa tĩnh lặng như đại dương củaanh, mắt cô đột nhiên đỏ hoe, môi mím chặt.

Nhìn Bách Thảo, Sơ Nguyên thầm nén thở dài.

"Cuộc thách đấu này, chiều nay đội Ngạn Dương chúng tôi sẽnêu yêu cầu thách đấu với đội Xương Hải võ quán!" Trong thung lũng, đứngcạnh Bách Thảo, Sơ Nguyên nghiêm túc nói với Mân Thắng Hạo.

Mặt Kim Nhất Sơn đại sư lúc này đỏ bừng, hầm hàm phủi tay bỏ đi. Buổi học buổi sáng kết thúc sớm hơm hôm trước một chút. Chưa đến giờ ăn trưa, các đệ từ đội Ngạn Dương đã trở về tụ tập trên sân khu ký túc, chuẩn bị chocuộc thách đấu buổi chiều với Xương Hải.

Không khí trong phòng vô cùng bức bối.

Mọi người không biết nên nói gì, ngay Hiểu Huỳnh cũng mặt mày lầmlỳ, không nói câu nào, lặng lẽ nhìn Bách Thảo ngồi trong góc phòng không nóikhông rằng, lòng thấp thỏm, không yên. Mặc dù cô tin tưởng Bách Thảo, trước đâyBách Thảo đã đánh thắng Kim Mẫn Châu, nhưng…

Trình độ của cô ta hình như mạnh gấp bội so với ba năm trước.

Dường như hoàn toàn có thể sánh với Đình Nghi, về sức mạnh và khíthế thậm chí có vẻ còn mạnh hơn cả Đình Nghi!

Bách Thảo liệu có…

https://thuviensach.vn

Nghĩ tới cảnh trên sàn đấu tối qua, Kim Mẫn Châu quyết liệt tungmột loạt chín cú song phi, Nguyễn Tú Mai bị đáđủ mười tám phát, bay khỏi võđài, mặt đầy máu, gãy hai cái răng, sáng nay vẫn còn nằm bẹp trên giường, lòngHiểu Huỳnh như thắt lại.

Hơn nữa...

Đó chưa phải điều đáng sợ nhất!

Cô tin rằng, cho dù Bách Thảo thua Kim Mẫn Châu, chắc chắn cũngkhông thảm hại như Nguyễn Tú Mai.

Điều đáng sợ nhất là...

Nếu thua Kim Mẫn Châu, Bách Thảo sẽ phải quỳ xin lỗi Kim NhấtSơn., lại còn buộc phải từ bỏ Teakwondo! Cô không dám hình dung ra cảnh BáchThảo quỳ trước Kim Nhất Sơn. Không! Theo hiểu biết của cô về Bách Thảo, cho dùphải chết Bách Thảo cũng không chịu quỳ trước ông ta. Nhưng… nhưng Bách Thảo đãnhận lời không thể không giữ lời, vậy thì đến lúc đó sẽ thế nào? Trời ơi cô lođến chết mất.

Còn nửa...

Từ bỏ Taekwondo…

Chỉ vì một chuyện đã qua hơn mười bảy năm trước, Bách Thảo phải từbỏ Teakwondo ?!

Mặc dù biết tình cảm của Bách Thảo đối với sư phụ, nhưng làm nhưvậy, liệu có quá manh động, không tính đến hậu quả hay không. Hiểu Huỳnh khôngbiết bao nhiêu lần nói thầm trong lòng, thỉnh thoảng liếc trộm Bách Thảo vẫnlặng lẽ ngồi một góc! Bỗng nhiên, cô rùng mình.

Trong phòng có một luồng khí lạnh khác đang ép đến.

https://thuviensach.vn

Nguồn khí lạnh xuất phát từ một góc khác, cách xa chỗ Bách Thảongồi...

Hiểu Huỳnh lạnh người nhìn về phía đó.

Quả nhiên là Nhược Bạch sư huynh.

Nhược Bạch sư huynh ngồi xếp bằng, nhắm mắt, tức giận đến mứckhông muốn nhìn Bách Thảo nữa. Nhược Bạch sư huynh lần này nổi giận thật rồi, sắc mặt trắng bạch, môi cũng trắng nhợt, giống như... giống như... một bông senđóng băng.

"Cuộc thách đấu tập thể gồm năm trận cả thảy, mỗi bên cử ranăm người tham chiến." Chính vào lúc Hiểu

Huỳnh đột nhiên cho rằng sao mình có thể nghĩ ra hình ảnh so sánhđầy nghệ thuật như vậy thì ánh mắt Sơ Nguyên lướt qua mặt các đệ tử trongphòng. "Chiều nay, nếu không có ý kiến gì khác, đội hình tham chiến củachúng ta gồm có..."

"Thân Ba."

"Có!", Thân Ba đẩy cái kính trên sống mũi, trịnh trọngđáp

"Diệc Phong!

"Có!"

Diệc Phong đang định ngáp, vội ngồi thẳng ngay ngắn.

Lâm Phong, Mai Linh và mấy đệ tử bên cạnh có phần ngạc nhiên, nhìnSơ Nguyên, lại nhìn Nhược Bạch, nếu người đầu tiên lựa chọn là Thân Ba còn miễncưỡng có thể, nhưng người thứ hai lại là Diệc Phong chứ vẫn không phải là NhượcBạch thì quả thực có phần kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

“…”

Lưỡng lự một lát ánh mắt Sơ Nguyên dừng lại trên người Bách Thảo. Thần sắc Nhược Bạch vẫn lạnh tanh, môi hơi tái, lặng lẽ cúi đầu, hình như khôngchề hứng thú với chuyện lựa chọn đội hình thi đấu. Sơ Nguyên nhìn Khấu Chấn vàThạch Tông ngồi chếch bên phải Nhược Bạch, quyết định nói:

"Khấu Chấn."

Khấu Chấn kinh ngạc, nhìn Nhược Bạch một cách không thể tin đượcrồi mới vui mừng trả lời:

"Có!"

"Về các đệ tử nữ." Như không để ý đến vẻ mặt ngơ ngáccủa các đệ tử, Sơ Nguyên tiếp tục tuyên bố: "Lâm Phong".

"Có!", Lâm Phong ngồi ngay ngắn trả lời.

Từ góc phòng, Bách Thảo ngẩng đầu, trong mắt có tia sáng u uẩn, nhìn thẳng Sơ Nguyên!

"Bách Thảo."

Giọng Sơ Nguyên tinh khiết như có hơi thuốc sát trùng. "Em sẽgiao chiến với Kim Mẫn Châu."

Xong rồi!

Hiểu Huỳnh chỉ muốn ngửa cổ lên trời khóc than! Sao lại như thế, cô vẫn hy vọng Sơ Nguyên sư huynh vào phút chót vì tình nghĩa, ngăn cản khôngcho Bách Thảo giao đấu với Kim Mẫn Châu! Sơ Nguyên sư huynh là người anh minhtrượng nghĩa như vậy, sao có thể để mặc Bách Thảo tùy tiện làm theo ý mình!

https://thuviensach.vn

"Có!"

Câu trả lời của Bách Thảo nhỏ hơn nhưng lại nặng hơn mọi lời đáptrước đó của các đệ tử.

"Không được!"

Một giọng khác vang lên!

Hiểu Huỳnh mừng rỡ quay đầu, tốt quá, cuối cùng đã có người ngăncản Bách Thảo! Theo tiếng nói nhìn ra, HiểuHuỳnh ngây người, người nói ra câuđó lại là Quang Nhã vốn trầm lặng đến mức như bị mọi người lãng quên!

"Kim Mẫn Châu sẽ do tôi ứng chiến!" Đứng thẳng người, sắc mặt tái nhợt, Quang Nhã nói.

Mọi người sửng sốt.

Sơ Nguyên nhìn Quang Nhã như lần đầu gặp, thần thái Nhược Bạch hơixao động. Bách Thảo không dám tin vào tai mình, cô ngẩng đầu, ngây người nhìnQuang Nhã, nặng nhọc cất tiếng:

"Tại sao?!"

Quang Nhã mím chặt môi, nói giọng cứng cỏi:

"Khúc Hướng Nam là cha tôi, người giao đấu với Kim Mẫn Châuphải là tôi!"

"Quang Nhã..."

Đây là lần đầu tiên Bách Thảo nghe thấy Quang Nhã gọi sư phụ là"cha". Đột nhiên có gì trào lên trong mắt, cay cay, ẩm ướt, người hơirun, cô đứng

https://thuviensach.vn

dậy đi lại phía Quang Nhã, xúc động muốn chạm vào người cô nhưnglại không dám.

"Cảm ơn cậu, Quang Nhã..."

Cô không biết nói gì, nếu sư phụ có ở đây, nếu sưphụ tận tai nghethấy Quang Nhã gọi mình là cha... BáchThảo xúc động vừa muốn khóc vừa muốncười, luống cuống lặp lại; "Cảm ơn, cảm ơn cậu Quang Nhã... Nhưnghãy cứ đểmình ứng chiến với Kim Mẫn Châu, cậu yên tâm, mình nhất định sẽ…"

"Ông ấy là cha tôi! Cậu chỉ là đệ tử của ông ấy!" Ngắtlời cô, Quang Nhã lạnh lùng: "Cô có tư cách gì thay mặt ông ấy giaođấu!"

Bách Thảo ngây người.

"Ồ, Khúc Quang Nhã! Sao cô nói thế! Bách Thảo có lòngtốt!", Hiểu Huỳnh thấy chướng mắt, xen vào.

"Tôi không phải họ Khúc, tôi họ Thẩm", Quang Nhã lạnhlùng nhìn Bách Thảo, "Do quan hệ huyết thống thể thay đổi, nhưng tôi theohọ mẹ tôi thấy nhục khi mang họ Khúc!".

"…"

Bách Thảo sửng sốt nhìn Quang Nhã, nỗi xúc động vui mừng vừa rồilại lắng xuống. Nhưng không sao, Quang Nhã đã thừa nhận cha mình, hơn nữa còmuốn chiến đấu vì cha đã là đã là tốt lắm rồi.

Hít một hơi dài, Bách Thảo cố nở nụ cười với Quang Nhã.

"Cậu có ý chiến đấu vì danh dự của sư phụ, sư phụ biết nhấtđịnh rất vui nhưng lần này cứ để mình được không?"

"Không được!", giọng Quang Nhã lạnh lùng kiên quyết.

https://thuviensach.vn

"…"Bách Thảo lại ngây người. "... Nhưng cậukhôngđánh nổi Kim Mẫn Châu thì sao?" Bách thảo luống cuống, "Trận đấunày rất quan trọng! Tuyệt đối không được thua!".

"Vì sao không được thua!"

"Chỉ có chiến thắng Kim Mẫn Châu, mới có thể buộc Kim NhấtSơn xin lỗi, mới có thể buộc ông ta không được làm tổn thương danh dự sư phụ, nếu không..."

"Ha ha ha ha!" Quang Nhã đột nhiên cười khanh khách, người nghiêng ngả, cười đến chảy nước mắt. "Ha ha ha! Danh dự của KhúcHướng Nam! Buộc Kim Nhất Sơn xin lỗi! Ha ha ha!"

Tiếng cười như điên đại.

Mọi người nghe thấy phát hoảng.

"Thích Bách thảo! Cô dựa vào đâu mà yêu cầu Kim Nhất Sơn xinlỗi!" Nước mắt vẫn đọng nơi khóe mắt, Quang Nhã nổi giận bừng bừng, caogiọng.

"Danh dự của Khúc Hướng Nam! Ông ấy làm gì có danh dự! ThíchBách Thảo, cô đúng là ngu xuẩn! Thần kinh! Điên! Khốn nạn! Cô cho rằng mìnhgiỏi lắm sao! Cô tưởng cô đang giúp đỡ khúc Hướng Nam sao?!"

"Nếu không phải cô ngu xuẩn khơi ra chuyện này, muốn bảo vệcái gọi là danh dự của Khúc Hướng Nam, có thể mọi người chỉ ngẫu nhiên nghethấy, hoàn toàn không nhớ ba chữ Khúc Hướng Nam, còn bây giờ thì hay rồi, bachữ này ai cũng nhớ rất rõ! Ai cùng nhớ Khúc Hướng Namlà kẻ vô liêm sỉ dùngchất kích thích để giành chiến thắng, hại chết người thân!"

Nước mắt Quang Nhã trào ra, căm phẫn từng bước ép sát Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

"Cô là kẻ ngu xuẩn không hiểu gì hết! Kẻ thần kinh! Được! Côtưởng sư phụ của mình, Khúc Hướng Nam, là kẻ đầu đội trời chân đạp đất, làngười chính trực trong sạch hay sao! Nói cho cô biết! Khi sáu tuổi, tôi đã tậntai nghe thấy ông ấy nói trước bài vị mẹ tôi, chính mồm ông ấy thừa nhận mìnhsử dụng chất kích thích! Thừa nhận đã hại chết mẹ tôi!"

"Câm mồm!", Bách Thảo phẫn nộ.

Mặc dù Quang Nhã là con gái của sư phụ nhưng cũng không được phépnói sư phụ như vậy! Sư phụ là người thế nào cô hiểu rõ nhất.

"Ha ha ha ha!" Nhìn thái độ Bách Thảo, Quang Nhã lạicười điên dại, tiếng cười còn đáng sợ hơn những lần trước, các đệ tử cảm giácnhư bị kim châm vào người. "Cô chưa tin phải không? Được, tôi sẽ cho côxem, sư phụ mà cô tin tưởng là người thế nào! Cho cô xem ông ấy có đáng để mìnhquỳ trước mặt Kim Nhất Sơn hay không, có đáng vì ông ây mà từ bỏ Taekwondo haykhông!"

"Mai Linh, cho mượn di động một lát"

Lau mạnh những dòng nước mắt tuôn ra như suối, QuangNhã nhìn chằmchằm Bách Thảo, giằng chiếc di động từ tay Mai Linh đang ngơ ngác không hiểuchuyện gì, hấp tấp ấn phím.

"Trịnh sư bá, con là Quang Nhã, phiền sư bá gọi Khúc HướngNam nghe điện thoại."

Trong phòng không một âm thanh.

"Khúc Hướng Nam, tôi muốn chính miệng ông nói với Bách Thảo, năm xưa ông có dùng chất kích thích không! Xin ông nói rõ để cô ấy hiểu!"Tay nắm di dộng, mặt đầy nước mắt, Quang Nhã hùng hổ ấn điện thoại vào tai BáchThảo, cười khẩy nói: "Tôi đã chịu đựng suốt mười mấy năm, cô không thểngay cả nghe cũng không có can đảm để nghe chứ!".

https://thuviensach.vn

Hiếu Huỳnh lo lắng nhìn Bách Thảo.

Chỉ thấy Bách Thảo mặt tái nhợt, sau khi nói một câu "sưphụ", người lập tức như bị đóng băng. Dần dần cơ thể Bách Thảo mỗi lúccàng đông cứng, sắc mặt càng tái nhợt, lưng dần dần run run, lưa hổ dài như mộtthế kỷ, Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn Quang Nhã, lại hình như ánh mắt xuyên qua Quang Nhã, hướng về một nơi xa xăm, hoang vắng.

Tất cả đều không có âm thanh…

Cô không nghe thấy…

Cô nghe không hiểu...

Trong màn sương mờ ảo, cả thế giới hoàn toàn khác hẳn…

"Bách Thảo!"

Thấy Bách Thảo như mất hồn, người cứng đờ lầm lũi ra khỏi phòng, bước chân vừa loạng choạng, vừa gần như muốn chạy, mặt suýt va phải khung cửa, Hiểu Huỳnh không ngồi yên được nữa, bật dậy chạy theo.

"Cứ để mặc cô ấy!"

Nhược Bạch lạnh lùng lên tiếng.

"Cô ấy cần yên tĩnh suy nghĩ"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 2: TRÁI TIM RUNG ĐỘNG

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Ánh mặt trời buổi trưa là lúc gay gắt nhất trong ngày.

Mặt hồ gợn từng đợt sóng nhẹ, loang loáng như vô vàn mảnh gương vỡvụn phản ra những tia sáng chói. Ngồi bên hồ, Bách Thảo thẫn thờ nhìn những lớpsóng thủy tinh lấp lánh, trước mắt như có đầy trời sao bay loạn xạ, cô khôngnhìn thấy gì hết, mắt đau đến mức đầu cũng nhức buốt.

Ôm chặt lấy đầu.

Cô nhắm mắt, co người thật bé như con tôm biển.

Người cô rất lạnh.

Từng trận gió lạnh buốt run rẩy.

…

"Cậu là kẻ ngu xuẩnkhông hiểu gì hết! Là kẻ thần kinh! Được! Cậu tưởng Khúc Hướng Nam là kẻ độitrời đạp đất, thanh cao trong sạch thật ư? Cậu tưởng ông ấy thật sự không dùngchất kích thích ư, là người ta đã hãm hại ông ấy đúng không! Nói cho cậu biết! Lúc sáu tuổi, tôi đã tận tai nghe thấy ông ta nói trước bài vị mẹ tôi, chínhmồm ông ấy thừa nhận mình dùng chất kích thích, hại chết mẹ tôi!"

…

https://thuviensach.vn

"Cậu vẫn không tinđúng không! Được, cậu nghe xem, sư phụ mà cậu tin tưởng là người thế nào! Đểxem ông âys có đáng để cậu phải quỳ trước mặt Kim Nhất Sơn, có đáng để cậu từbỏ Teakwondo hay không!"

"Khúc Hướng Nam, tôiyêu cầu chính miệng ông nói với Bách Thảo, cuộc thi tranh Cup thế giới năm đó, ông có dùng chất kích thích không! Xin ông nói rõ cho cô ấy nghe!"

…

Có ngọn gió thổi đến lạnh như nằm trong băng, Bách Thảo cố congười, vùi đầu vào hai đầu gối, đầu óc trống rỗng, từng lớp băng lạnh lẽo baobọc quanh cô

Trong phòng chỉ còn lại mấy cô gái.

Lâm Phong và Mai Linh vẫn đang bàng hoàng.

Quang Nhã mặt trắng bệch ngồi một góc tường.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn Quang Nhã, Hiểu Huỳnh không kìmđược nữa, lên tiếng:

"Quang Nhã, tôi biết, cô không muốn để Bách Thảo đấu với KimMẫn Châu, sợ Bách Thảo thua, sợ Bách Thảo vì thế mà phải từ bỏ Taekwondo, đúngkhông? Nhưng mà, những lời của cô quá nặng nề!"

Quang Nhã, không nói gì, sắc mặt càng tái nhợt.

"Cô biết rõ tình cảm của Bách Thảo đối với Khúc sư phụ, cậuấy sùng kính, tôn trọng sư phụ như vậy, cậu ấy một lòng thà chịu chết vì sưphụ! Cậu nói chuyện đó sẽ làm Bách Thảo vỡ mộng, Bách Thảo chịu khôngthấu!", Hiểu Huỳnh nói. Cứ coi như muốn khuyên Bách Thảo hủy bỏ

https://thuviensach.vn

thách đấuvới Kim Mẫn Châu cũng nên nghiên cứu sách lược thế nào cho phải.

Môi Quang Nhã động đậy.

Vỡ mộng?

Chịu không thấu?

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ chiếu lên hai đồng tử đen láy trongmắt cô, nếu Bách Thảo chịu không thấu, vậy bằng ấy năm cô sao có thể chịu thấu?

Từ khi nhớ được, cô đã biết mẹ đẻ non, mẹ sinh cô chưa được mấyngày thì qua đời. về mẹ, hầu hết các sư bá của Toàn Thắng võ quán đều nói vớicô, đó là một người đẹp như đóa hoa, đều nói cô giống mẹ, cũng có cái cằm nhọnvà đôi mắt rất to.

Chuyện về cha mẹ, cô ít nhiều cũng được nghe.

Nghe nói, lúc mười tám tuổi, có một lần mẹ cùng bạnbè đến chơiNgạn Dương, gặp phải bọn người xấu, cha cô ra tay cứu. Giống như mọi câu chuyệnanh hùng cứu mỹ nhân, mẹ cô mới mười tám vừa gặp đã yêu cha cô lúc đó cũng mớihai mươi, để theo đuổi cha cô, mẹ đã ở lại Ngạn Dương, ở lại Toàn Thắng võquán.

Bà ngoại giận lắm.

Dì Thẩm Ninh nói, do mẹ không chịu trở về Thượng Hải, từ chối mọithứ gia đình sắp đặt cho, một mực muốn sống cùng chàng trai nghèo không xu dínhtúi chỉ có thú đam me Teakwondo gì đó. Bà ngoại ốm nặng, sau đó đoạn tuyệt vớimẹ cô, rời Thượng Hải chuyển ra sống ở nước ngoài.

Nhưng mẹ không hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Trịnh sư bá kể, mẹ rất yêu cha cô, vì cha cô, từ một thiên kimtiểu thư Thượng Hải bà cam chịu trở thành một người nội trợ giản dị. Mẹ dậy sớmnấu ăn cho các đệ tử của cha, buổi tối lại giặt quần áo cho họ, ban ngày vẫn đilàm thêm kiếm tiền trang trải tiền sinh hoạt cho cha và các đệ tử.

Cha cô chỉ biết luyện tập, các sư bá nói, cha cô thậm chí rất ítnói với mẹ cô, dồn toàn bộ tâm sức chuẩn bị cho cuộc thi Cup Taekwondo thế giớimà ông đã bỏ lỡ một lần.

Mẹ cô ngày càng gầy yếu.

Khi có mang cô, mẹ đã gầy đến mức không gượng được nữa. Mangthai đến tháng thứ bảy, cơ thể mẹ quá suy nhược, hầu như suốt ngày năm trêngiường nhưng cha cô vẫn tham gia cuộc thi Cup thế giới.

Các sư bá còn kể, năm đó, khi tin chiến thắng của cha cô vừa bayvề nước, gần như ngay lập tức lại có tin ông bị phát giác sử dụng chất kíchthích bị cấm thi đấu suốt đời, bị tước danh hiệu vô địch, mẹ cô bị tác động quámạnh đã sinh non, mấy ngày sau thì qua đời.

Cho nên cô thường nghĩ, những ngày đầu tiên cô chào đời, có lẽ lànhững ngày gặp mẹ duy nhất. Trong võ quán không có bất kỳ tấm ảnh hoặc bức vẽnào về mẹ, lúc nhỏ cô chỉ có thể đứng nhìn vào gương, sờ vào mặt mình, tưởngtượng ra khuôn mặt mẹ.

Cây mai trước nhà, nghe nói năm xưa tự tay mẹ trồng.

Nhưng dưới gốc mai luôn có bóng người đó.

Cho nên cô bắt đầu ghét cả cây mai ấy.

Khi còn chưa hiểu biết, cô cùng với bọn trẻ trong võ quán mắngnhiếc người đó là kẻ xấu, là nỗi nhục của Toàn Thắng võ quán. Sau lớn lên, cômới hiểu người đó chính là cha mình.

https://thuviensach.vn

Cô ghét người đó.

Cô ghét người đó luôn quỳ xuống định nói chuyện với cô, ghét ôngấy luôn dè dặt muốn đến gần cô, ghét ông ấy muốn cô gọi là cha, ghét ông ấy chocô đồ ăn, ghét khi cô mắng ông ấy là người xấu, nỗi đau đớn sâu sắc trong lòngông ấy khiến cô lần nào cũng khóc bỏ chạy như một kẻ nhát gan...

Ánh nắng ngoài cửa sổ chói chang.

Quang Nhã trống rỗng, có phải cô thực sự chỉ không muốn để BáchThảo giao đấu với Kim Mẫn Châu? Không, có lẽ bởi vì cô hận Bách Thảo, cô ghétBách Thảo!

Từ nhỏ cô đã ghét Thích Bách Thảo.

Từ khi được người đó đưa vào Toàn Thắng võ quán, sự tồn tại củaBách Thảo như một con gián đáng ghét! Lẵng nhẵng theo sau con người nhục nhãđó, theo sau kẻ hèn nhát đó, Thích Bách Thảo không những không thấy nhục, tráilại còn quỳ trước phòng người đó, quỳ ba ngày bốn đêm, nhất định tôn người đólà sư phụ!

Mỗi ngày Thích Bách Thảo đều bị bọn trẻ trong võ quán vây đánh.

Rõ ràng mỗi ngày đều bị đánh thâm tím mặt mày, rõ ràng mỗi ngàyđều bị quát vào mặt, Khúc Hướng Nam là kẻ hèn nhát xấu xa, Thích Bách Thảo lạinhư không hiểu! Cô không hiểu tại sao trên đời lại có kẻ ngu xuẩn như ThíchBách Thảo, tại sao biết rõ người đó là kẻ xấu mà vẫn nguxuẩn chạy theo sùng báitôn kính.

Trốn trong một góc tường, hằng ngày cô đều ghé xem trộm người đódạy Bách Thảo tập Taekwondo.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm, dưới gốc mai trước đình viện người đó ho từng trận, BáchThảo tung người vọt lên, tập các thế ra châncơ bản. Trước khi đi học, người đóđeo ba lô cho Bách Thảo, tận tay chỉnh lại dây đeo trên lưng Bách Thảo. Buổitrưa, người đó sắp sẵn một bàn nhỏ gồm cháo trắng và dưa muối chờ Bách Thảo đihọc về.

Người đó…

Hình như là cha Thích Bách Thảo...

Chứ không phải cha cô...

Cô ghét Thích Bách Thảo.

Cô không hiểu, tại sao trên đời lại có loại người ngu xuẩn nhưThích Bách Thảo, dù người khác nói gì cũng nhất quyết một lòng theo ngườiđó.

Còn cô không làm được vậy.

Lúc lên sáu tuổi, cô từng khóc một trận lớn dưới gốc mai, khi tỉnhlại thấy người đó bế mình lên giường. Hôm đó là ngày giỗ mẹ, những lời người đónói trước bài vị mẹ, cô đều nghe thấy hết.

Về sau lớn dần, ký ức lúc sáu tuổi trở nên mờ nhạt, cô bắt đầuhoài nghi đó chỉ là giấc mơ. Là nghe người khác nói nên cô mới mơ giấc mơ đó, những lời người đó nói chỉ là những điều cô hằng ngày nghe được, chứ không phảisự thật.

Cô tự bảo mình, có lẽ cô cũng có thể như Thích Bách Thảo.

Chỉ cần một câu của người đó.

Là cô có thể nhắm mắt bịt tai, cái gì cùng có thể tin!

https://thuviensach.vn

Vậy là khi mười ba tuổi, vẫn là ngày giỗ mẹ, cuối cùng cô lấy hếtcan đảm hỏi người đó một lần…

"Bách Thảo sao vẫn chưa về?"

Giọng lo âu nôn nóng đập vào tai Quang Nhã, mí mắt động đậy, nhìnthấy Hiểu Huỳnh bồn chồn đi lại trong phòng, liên tục liếc qua cửa sổ.

"Nhược Bạch sư huynh cũng quá nghiêm khắc, để Bách Thảo bìnhtĩnh trở lại nhưng ngộ nhỡ Bách Thảo nghĩ quẩn, xảy ra chuyện thì làm thếnào!"

Có thế xảy ra chuyện gì?

Nhiều nhất là cuối cùng cô ta đã nhận ra cô ta là kẻ đần độn nhấttrên đời, Quang Nhã sắc mặt xanh xao thầm nghĩ, cho dù để cô ta đau khổ tộtcùng cũng dễ chịu hơn phải quỳ trước mặt Kim Nhất Sơn, phải từ bỏ Teakwondo vìvon người đó.

"Cuối cùng cũng tìm được em."

Giọng nói thanh thanh, ấm áp cất lên, Bách Thảo ngơ ngác ngẩngđầu. Trong ánh nắng trưa, mùi cơ thể người đó tinh khiết vô ngần, phảng phấtmùi thuốc sát trùng, cô ngẩn người nhìn anh, đầu trống rỗng.

"Ăn cơm thôi."

Sơ Nguyên mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô, mở nắp hộp cơm, bên trongđựng đầy cơm và thức ăn, vẫn còn nóng hổi. Cô mím chặt môi, cúi đầu, chỉ cảmthấy lồng ngực như bị vật gì đè nặng.

"Chiều nay chẳng phải sẽ giao đấu với Kim Mẫn Châu sao? Khôngăn cơm làm sao có sức?" Mỉm cười vuốt tóc cô, Sơ Nguyên nhét đôi đũa vàhộp cơm vào tay cô.

Bần thần nắm đôi đũa, đôi môi khô nẻ của Bách Thảo động đậy:

https://thuviensach.vn

"Em đã sai, phải không?"

"Hả? Nói gì thế?"

"Có phải em quá kích động… như Quang Nhã nói, nếu em khôngkích động, đứng ra chất vấn Kim Nhất Sơn đại sư, có lẽ mọi ngươi sẽ không để ýđến tên sư phụ… hơn nữa, có phải là dù em có đánh bại Kim Mẫn Châu, thậm chícoi như đánh bại cả Kim Nhất Sơn đại sư... cũng không ai... không ai tinrằng..."

"Em hối hận vì chuyện ban sáng phải không?"

“…”

"Nếu chuyện kia lặp lại, em cảm thấy có thể khống chế đượccảm xúc không?", Sơ Nguyên nhìn cô.

Bách Thảo cắn chặt môi, bên tai lại vẳng lên tiếng nói như ácmộng.

"Không, em không thể ngồi nhìn người khác nói sư phụ như vậymà lại không lên tiếng, em không làm được…" Nước mắt lại ứa ra, giọng cũngrun run.

Lúc nhỏ, sư phụ khoác vai cô, giúp cô dang thẳng hai tay. Lúc nhỏ, sư phụ gắp miếng thức ăn duy nhất vào bát cô. Lúc nhỏ, hết lần này đến lần khácc ô nhảy lên tập đá vào tấm bia chân mà sư phụ treo trên cành mai, khi cô đátrúng, sư phụ luôn lặng lẽ nhìn cây mai rồi ngoái đầu nhìn cô âu yếm…

"... Đó là sư phụ của em, em không chịu được khi người khácnói ông như vậy. Ông tuyệt đối không phải, không phải là người như Kim đại sưnói! Ông ấy là cha em, em hiểu ông ấy..." Cố kìm nén run rẩy, cũng không

https://thuviensach.vn

dám để Sơ Nguyên nhìn thấy nước mắt mình, cô vùi sâu mặt vào đầugối.

Gió hè lướt trên mặt hồ.

Ánh nắng buổi trưa như thiêu đốt.

Nhìn cô thu mình co ro, lưng cứng đờ run rẩy, rõ ràng đang khócnhưng không ra tiếng. Sơ Nguyên im lặng giây lát, sóng trên mặt hồ dậy từng lớptừng lớp sóng sánh chói mắt, anh hạ giọng nói:

"Mặc dù đã nghe điện thoại, em vẫn tin sư phụ mình ư?"

Cô ngẩng phắt đầu, mặt vẫn ngấn nước, người cứng đờ nhìn anh, sốnglưng hình như trong khoảnh khắc bị đóng băng, ngực đau như sắp vỡ tung, cô hítthật mạnh mấy cái, mới thở ra được trong nỗi đau thấm thía.

…

"Trong cuộc thi tranh Cup năm đó..," Từ đầu dây bên kia, giọng nói già nua như giọng ông lão sáu mươi vang lên. "... Ta đã dùngchất kích thích."

Rất lâu, rất lâu, giọng nói già nua đó mới chầm chậm thở dài.

"Bách Thảo..."

...

Trong đình viện tứ bề vắng vẻ.

Nhìn cây mai, Khúc Hướng Nam đứng vịn tay lên cành, ánh nắng chiếuvào tóc mai điểm bạc bên thái dương, lấp lánh từng điểm như sao, khóe mép hằnsâu mấy nếp nhăn.

……

https://thuviensach.vn

…

"Em là Thẩm Khoản!" Mắt sáng long lanh, đứng trước mặtông, cô hơi ngượng nhưng nói rất to: "Em thích anh, em muốn chung sống vớianh!".

…

"Anh biết không, trong lòng em, anh như một bông mai."Một mực kéo ông từ phòng tập ra ngoài, nụ cười của cô tươi thắm diễm lệ như đóahoa, dắt tay ông, chỉ cho ông xem cây mai tự tay cô trồng trước đình viện."Nó nở hoa trong mùa đông lạnh giá, không sợ lạnh, kiên cường, thanh cao, chính trực…"

…

"Có lẽ phải đợi đến mùa đông năm sau." Trông ngóng câymai suốt mùa đông không thấy ra hoa, nụ cười của cô không rạng rỡ như ngày đầunữa, mà ngày càng đằm thắm: "Hướng Nam, đợi đến mùa đông sang năm, khi hoamai nở, chúng mình sẽ làm lễ cưới, được không... được không...".

…

"Hướng Nam..."

Mỗi khi ông từ phòng tập trở về, cô luôn dùng khăn bông ấm bọc haibàn chân ông, lau rửa cẩn thận. Về sau côthường cúi đầu, ông chỉ có thể nhìnthây cái cổ trắng ngần của cô.

…

……

Trong ánh nắng hè, tiếng lá mai reo rì rào. Không cóhoa, xem ra nókhông có gì khác lắm so với những cây khác.

https://thuviensach.vn

Nhìn ánh sáng dìu dịu trong đám lá. Ngực ông thắt lại ho từng cơn.

Lúc đó, ông dồn mọi tinh lực cho luyện tập, chuẩn bị cuộc thitranh Cup thế giới lần đó. Ông rất ít chú ý đến cô, mãi đến khi lần đầu tiên côngất trước mặt ông. Phủ phục bên giường bệnh trong phòng mạch của nhà họ Thích, đợi cô tỉnh lại, ông mới kinh ngạc nhận ra, cô đã không còn dáng vẻ như lần đầuông gặp nữa.

Cô gầy đến mức khiến ông kinh ngạc.

Đôi tay nõn nà của tiểu thư lá ngọc cành vàng đã trở nên thô ráp, nổi những nốt chai sần. Những lọn tóc uốn, lượn sóng đài các giờ biến thành máitóc ngắn giản dị.

…

"... Hướng Nam, em không sao..."

Cô yếu ớt mở mắt nhìn ông, hai mắt chứa chan tình cảm, đẹp đến naolòng.

"... Chúng ta có con rồi, Hướng Nam anh có vui không…"

…

Do lần ngất choáng đó, ông mới phát hiện, không biết từ lúc nào, cô vốn tồn tại như có như không bên cạnh ông, giờ đây dần dần chiếm một vị tríkhông thể thiếu trong cuộc đời ông. Còn cô ngày càng gầy yếu, ngày càng haychoáng ngất, thậm chí mấy ngày không thể ra khỏi giường.

...

"… Em chỉ lo hão thôi" Dịu dàng nắm tay ông, cô yếu ớtnói: "Anh xem, chị Thích chẳng phải cũng gầy như em... Hướng Nam, anh đãbỏ lỡ một kỳ Cup thế giới, lần này nhất định không được bỏ lỡ…".

https://thuviensach.vn

Kéo tay ông, đặt lên bụng đã bắt đầu to lên, nụ cười của cô ngọtngào như một giấc mơ đẹp:

"... Hướng Nam, anh sẽ đoạt chức vô địch, xin lỗi... khi nàocon chúng mình lớn, em sẽ nói với con, cha của nó là vô địch thế giới, là anhhùng đội trời đạp đất, cha nó một chân đá gục bọn lưu manh cứu mẹ…"

Ông tưởng rằng có thể cô đã lo hão, cho đến một hôm, bác sỹ Thíchchủ phòng mạch nói với ông.

…

"Cơ thể vợ anh không thích hợp mang thai." Bác sỹ Thíchtrẻ trung và người vợ cũng đang mang thai tiếp ôngvẻ ái ngại. "Tôi đãnhiều lần khuyên vợ anh nên cho anh biết tình trạng sức khỏe của mình nhưng côấy bảo để anh tham gia Cup thế giới đã. Dù tôi đã hứa với cô ấy, nhưng…"

Thế giới đột nhiên như câm lặng.

…

Như bị đánh mạnh vào đầu, ông choáng váng, khi cuộc thi tranh giảivô địch Teakwondo thế giới mà ông mơ ước cuối cùng đã đến, ông mới biết mìnhthà đổi tất cả để lấy sức khỏe của cô. Bất chấp cô viện ra bao lý do phản đối, ông không tập luyện nữa, đưa cô đi hết các bệnh viện trong nước, tiêu gần hếtsố tiền tích cóp, vay mượn mọi chỗ có thể vay, tất cả các bác sỹ đều nói vớiông...

Quá muộn rồi.

Với trình độ y học trong nước, họ bó tay trước căn bệnh của cô, nhất là cô đang trong tình trạng mang thai tháng thứ sáu, trừ phi ra nước ngoàicó thể còn hy vọng. Ở Mỹ có hai bệnh viện nổi tiếng từng nghiên cứu về căn

https://thuviensach.vn

bệnhnày và có tiến triển khả quan, nhưng kinh phí điều trị ở Mỹ rất cao, đối vớiông là điều không thể.

…

"... Hướng Nam, tóc anh đã có sợi bạc này." Buổi tối, dưới gốc mai, cô nằm trong lòng ông, bàn tay yếu đuối vuốt tóc ông, tay cô lạnhngắt nhưng hơi thở vẫn dịu dàng ấm áp như hương mai. "Hướng Nam, đừng locho em, đừng vay tiền nữa, đừng liên hệ với bệnh viện nước ngoài nữa, đượckhông... Em không chết được đâu... em muốn thấy anh tham gia Cup thế giới... muốn thấy anh trở thành vô địch thế giới... Anh hãy chăm chỉ luyện tập... cuộcthi sắp đến rồi..."

Anh ôm cô thật chặt.

Vùi mặt vào tóc cô.

"Hướng Nam... trong lòng em, anh là vị anh hùng... hãy thamgia cuộc thi đó., em mong mọi người trong thiên hạ đều biết anh là vị anh hùngchân chính..." Nằm trong lòng ông, ngoài cái bụng nhô cao, người cô chỉtoàn xương. Ông xiết cô vào lòng thật chặt.

Vào lúc gần tuyệt vọng, một tổ chức xã hội đen trước đây luônkhông ưa ông đã cho ông một tia hy vọng duy nhất.

…

"Tất cả các đại gia đều đặt cửa Kim Nhất Sơn của Hàn Quốc, không có ai đặt vào anh", gã trùm xã hội đen với vẻ lịch thiệp bất ngờ, vỗvai ông nói, "cho nên, tôi đặt tất cả tiền bạc vào anh, chỉ cần anh đoạtchức vô địch, mọi thủ tục và kinh phí điều trị cho vợ anh ở nướoc ngoài tôi baohết! Nhưng nếu anh thua, làm tôi mất không số tiền lớn như vậy thì đừng tráchtôi tuyệt tình! Làm ăn là thế người anh em nên hiểu cho tôi, đúng không?".

https://thuviensach.vn

…

Ông luyện tập trở lại, ngày ngày mãi miết nhưngkhông ở bãi tập nhưtrước mà ở bệnh viện. Cô rất vui, chỉ cần cảm thấy khá lên chút ít, là ra nằmtrên ghế băng dướigốc mai đặt tay lên bụng, mỉm cười nhìn, xem ông tập. Thờigian vùn vụt trôi.

Ông không nói với cô cuộc giao dịch với trùm xã hội đen.

Ông hy vọng cô không bao giờ biết.

Chỉ cần cứu được cô, chỉ cần cô có thể sống, những việc trước đâytưởng chừng không bao giờ có thể làm, ông đều sẽ làm.

…

Một ngày trước hôm khai mạc Cup thế giới, cô vẫn hôn mê trong bệnhviện.

Nhìn những tấm đệm đấu được đèn chiếu sáng nhức mắt giữa nhà thiđấu, ông hiểu mình chỉ có thể chiến thắng, chỉ có chiến thắng, vợ ông mới có cơhội sống.

Trong tiếng hoan hô của hàng vạn công chúng, Kim Nhất Sơn ngườiHàn ra sân như một vị anh hùng.

"Uống cái này, nó sẽ giúp anh chiến thắng."

Gã trùm xã hội đen nói nhỏ rồi đưa cho ông hộp đồ uống.

Chuyện xưa ùa về rõ mồn một, vậy mà thoắt cái đã ngần ấy năm. Nếubiết sự việc tiến diễn đến nước này, nếutất cả có thể quay trở lại…

Dưới góc mai, tiếng ho của ông như xé ruột, như sắpthổ ra máu.

https://thuviensach.vn

Khúc Hướng Nam từ từ nhắm mắt.

Ông đã tưởng cùng với thời gian, những chuyện của mười bảy năm trước sẽ không ai còn nhớ, nhưng cú điện thoại trưa nay khiến mọi thứ lại quay về. Dường như cô ấy vẫn nằm trên ghế băng dưới gốc mai, vẫn dáng yểu điệu như đại tiểu thư, nũng nịu vẫy tay với ông, ra hiệu cho ông tạm nghỉ đến nói chuyện với mình.

Ho dữ dội, những nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mép. Chỉ có điều…

Bách Thảo, sư phụ làm con thất vọng rồi...

Ven hồ, Bách Thảo cứng đờ người, ngẩng đầu nhìn Sơ Nguyên, cổ họng nghẹn đắng. Bao nhiêu năm nay, cô luôn tin sư phụ, tin sư phụ vô tội, tin sư phụ bị oan, cô vẫn giữ vững niềm tin đó.

Cho nên, khi nghe chính miệng ông thừa nhận đã làm chuyện đó, ngực cô như vỡ toác, kinh hải, đau đớn, hoảng loạn, không biết làm sao.

Nhưng…

…

Đứng trên cái thang nhỏ trước tủ thuốc, cha cô nói: "... Tiểu Thảo, nhìn người phải nhìn cái tâm, đừng nhìn bằng mắt hoặc bằng tai, hiểu không?".

…

“…”

Cổ họng khô đắng, cố hít thở, một âm thanh khàn khàn lọt ra.

"Đúng, em hiểu sư phụ."

https://thuviensach.vn

"Dù Kim Nhất Sơn nói gì, dù Quang Nhã nói gì, dù chính miệngsư phụ nói ra, em... em cũng không tin, không tinn sư phụ phản bội tinh thầnTaekwondo, sư phụ tuyệt đối không làm chuyện đó!"

Theo sư phụ ngần ấy năm, phẩm hạnh của ông, không ai rõ hơn cô. Côtin sư phụ, cho dù…

Cho dù lời sư phụ cũng không làm cô dao động!

"Quả là cô bé bướng bỉnh." Nhìn cô, đáy mắt Sơ Nguyên cómột điểm rất sâu rồi anh cười, xoa đầu cô: "Vậy còn gì để nói? Nếu lặplại, em vẫn lựa chọn như thế, bất luận thế nào em cũng tuyệt đối tin tưởng sưphụ... vậy hãy nghe theo tiếng nói trái tim mình".

"Nhưng...", cô cắn môi.

"Trên thế giới này, không có đúng sai tuyệt đối, chỉ cần emcảm thấy đúng, cảm thấy chính đáng thì hãy làmtheo. Có điều…" Lại nhét đôiđũa vào tay, đặt hộp cơm lênđầu gối cô, giọng anh nhẹ nhàng: "Trước hếthãy ăn đã, ăn no mới có sức, mới làm được việc mình muốn, đúng không? Mau ănđi, nguội hết rồi".

Cô bối rối cúi đầu.

Bách Thảo ăn mấy miếng, thấy mình quả rất đói, trong ăn có rau cảiđắng màu đỏ, rất ngọt. Cúi đầu ăn, trong lòng vẫn bất an, cô do dự nhìnSơ Nguyên.

"Nhược Bạch sư huynh... vẫn rất giận... đúng không?"

Nhược Bạch sư huynh mặt lạnh tanh, không nói một câu với cô, thậmchí cũng không nhìn...

https://thuviensach.vn

"Khi anh lấy cơm giúp em, chính Nhược Bạch đã lấy thêm cảiđắng cho em." Món cải đắng cô đã ăn gần hết.

Mắt Bách Thảo sáng lên!

Cô cúi đầu ăn tiếp, ăn ngấu nghiến nốt chỗ rau cải đắng, đáy mắtbỗng nhòe ướt.

Ánh trăng sáng hai đấu vựcthẳm,

ở trong lòng nhưng không ởbên em,

Không lau hết lệ em đãchảy.

…

Đột nhiên tiếng nhạc vang lên, Bách Thảo bỏ vộihộp cơm, lôi điệnthoại ra, trên màn lấp láy khuôn mặtrạng ngời của Đình Hạo tiền bối. Cô chầnchừ giây lát rồi nghe máy.

"Rất tốt, hôm nay đã mở máy." Đầu dây bên kia có tạp âm, giọng Đình Hạo vẫn lơ đãng: "Ăn cơm xong chưa?".

"Chưa..."

"Buổi chiều phải thi đấu với Kim Mẫn Châu, ăn nhiều mộtchút", lời Đình Hạo bên kia vọng đến, "Đừng coi thường Kim Mẫn Châu, cô ta tiến bộ hơn nhiều so với ba năm trước, lại ra đòn rất hung bạo, dừng đểbị cô ta uy hiếp, đừng để cô ta khống chế tiết tấu, anh tin, em sẽ chiến thắngcô ta".

Bách Thảo ngơ ngác, nói vào máy: "Sao anh biết chiều nayem…".

"Em quên à, chúng mình đang hẹn hò mà." Ngắt lời cô, tiếng cười của Đình Hạo tự nhiên như trời xanh mây trắng. "Luôn quan tâmem là chuyện anh nên làm."

https://thuviensach.vn

"Không... chúng ta không hẹn hò..." Không dám nhìn SơNguyên bên cạnh, mặt Bách Thảo vụt đỏ lựng.

"Chúng ta", Đình Hạo lại cười, "Anh rất vui khiemnói như vậy".

"Đình Hạo tiền bối..." Bách Thảo luống cuống, nhưng cómột số điều nhất định phải nói rõ: "Em... việc hẹn hò màlần trước anhnói... em thấy không...".

"Mua quà chưa?", giọng bên kia ngắt lời cô.

"Sao?", cô ngớ người.

"Viên nêm!", Đình Hạo nói, "Trước khi đi anh đãnhắc em mua quà cho anh, chẳng lẽ em quên?".

"... Không... không quên."

"Lúc về nước, anh sẽ ra sân bay đón em, nếu anh phát hiện emquên mua quà cho anh..." Lúc đó, đầu dây bên kia vọng đến tiếng phát thanhgiục hành khách lên máy bay, không đợi cô trả lời, anh cười nói: "Thôi, anh đi đây. Khi anh bay đến nước Anh, trận đấu của em với Kim Mẫn Châu đã kếtthúc, lúc đó chắc anh sẽ được nghe tin tốt lành, Bye!".

Đàm thoại kết thúc.

Bách Thảo ngây người nhìn máy di động, đầu óc hỗn loạn, cảm thấysự việc nào đó đang tiến triển theo hướng sai lầm.

"Là Đình Hạo phải không?"

Sơ Nguyên nhìn cô.

"Vâng."

https://thuviensach.vn

Mặt cô vẫn đỏ bừng, tay chân không biết để vào đâu, không biếtgiải thích với anh thế nào, không biết anh nghe được bao nhiêu, cũng không biếtanh có hiểu lầm quan hệgiữa cô và Đình Hạo tiên bối.

"Đình Hạo", Sơ Nguyên do dự, "đang hẹn hò vớiem?"

"Không!" Cô vội ngẩng đầu nhìn anh: "Đinh Hạo tiềnbối... chỉ đùa thôi… anh ấy đùa chơi vậy thôi…".

"Bé ngốc", Sơ Nguyên cười, vò đầu cô, "Đình Hạokhông phải là người nói đùa những chuyện như thế, anh ấy đã nói thế nhất địnhlà thật".

Cô ngây người.

"Nhưng... nhưng…" Ngạc nhiên và bối rối khiến không biếtnói sao, cô vẫn luôn cho rằng Đình Hạo tiền bối chỉ nói chơi vậy thôi, Đình Hạotiền bối sao có thể thích cô, sao có thể muốn hẹn hò với cô.

"Nhưng người mà em thích là Nhược Bạch, đúng không?"

Sơ Nguyên vẫn mỉm cười, nói: "Không sao, Đình Hạo mặc dù nóithật, nhưng anh ấy cũng là người thấu tình đạt lý, em đừng lo".

"Em không thích Nhược Bạch sư huynh!", Bách Thảo cuống, lại giải thích lần nữa, "Không, ý em nói là, không phải em thích NhượcBạch sư huynh theo kiểu đó! Emkhông hẹn hò với Nhược Bạch sư huynh! Nhược Bạchsư huynh cũng không thích em kiểu đó!". Cô nhất định muốn giải thích rõràng, cô không muốn bị anh tiếp tục hiểu lầm, mặc dù anh đã có cô gái anhthích...

"Em và Nhược Bạch không hẹn hò?", Sơ Nguyên ngạcnhiên.

"Không!", cô lắc đầu thật mạnh.

"Lần đó, trên phố anh đã thấy em hẹn hò với NhượcBạch..."

https://thuviensach.vn

"Đó không phải là hẹn hò, là em và Nhược Bạch sư huynh đi làmthêm trở về. Nhược Bạch sư huynh sợ em đi đêm một mình không an toàn nên đã thuxếp làm cùng thời gian với em."

Sơ Nguyên lặng lẽ nhìn cô.

Ánh nắng trưa chói chang.

Má Bách Thảo đỏ ửng, nhìn mắt anh rồi từ từ cúi đầu, nỗi đau âmthầm lại trào lên.

…

"Anh cũng có người congái anh thích." Trong màn đêm, Sơ Nguyên nhìn mặt hồ phủ khói: "Nhưng cô ấy lại thích người khác".

…

Rõ ràng biết Sơ Nguyên sư huynh đã có người con gái anh ấy thích, cớ sao tim cô vẫn đập nhanh như vậy. Bách Thảo lặng lẽ nhìn xuống chân mình, cô không muốn để Sơ Nguyên sư huynh nhận ra, không muốn làm phiền anh.

"Cho nên anh vẫn còn cơ hội..." Mặt hồ dậy lên từng đợt sóng nhẹ, lóng lánh như thủy tinh. Giọng anh êm nhẹ như tự nói với mình: "... Phải không?".

“…”

Cô không hiểu.

"Mặc dù trước trận đấu với Kim Mẫn Châu, nói với em điều này là không thích hợp nhưng… anh không muốn đợi thêm nữa" Sơ Nguyên hít nhẹ, nhìn vào mắt cô: "Anh thích em, Bách Thảo".

https://thuviensach.vn

*** Hết ***

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hàn Quốc.

Xương Hải võ quán.

Trong thung lũng, giữa một ngày hè nắng gắt, cáctuyển thủ Teakwondo đến từ nhiều quốc gia ngồi ngay ngắn thẳng hàng, võ phụctrắng muốt phấp phới bay trong gió. Họ đang chăm chú nhìn lên sàn đấu trên cao. Trời đã ngả sang chiều nhưng ánh nắng vẫn chói chang. Hai đội đang thi đấu làXương Hải võ quán và Ngạn Dương võ quán. Hai tuyểnt thủ đã lên võ đài, tuyểnthủ của đội Xương Hải là Hàn Đông Kiện gặp Thân Ba của đội Ngạn Dương.

“Hây!”

“Hây!”

Bầu trời màu lam tỏa ánh sáng rực rỡ. Hai chàngtrai võ phục trắng phau hét lên một tiếng, ra đòn nhanh như gió. Hai thân hìnhgiao nhau, lúc nhập lúc tách. Bách Thảo ngồi trên sân, đưa mắt nhìn lên sànđấu, nín thở. Tuy là đồng đội, quen biết Thân Ba đã gần ba năm, nhưng mỗi lầnnhìn thấy anh ra đòn biến hóa mau lẹ như vậy Bách Thảo vẫn cảm thấy kinh ngạcvô cùng. Bình thường Thân Ba rất điềm tĩnh, tính tình thận trọng đến mức gầnnhư máy móc, nhưng trong khi thi đấu, chỉ cần bỏ chiếc kính đen ra, ngay laapjtức anh trở nên dũng mãnh như một con báo, sát khí đằng đằng.

https://thuviensach.vn

“Đẹp quá!”

Thấy Thân Ba hét lên một tiếng, vươn chân phảivới sức năng vạn cân đá về phía Hàn Đông Kiện, Hiểu Huỳnh phấn khích reo lên, giang tay nắm lấy cánh tay Bách Thảo.

Đáng tiếc!

Hàn Đông Kiện phản ứng rất nhanh, xoay người névề một cự ly an toàn.

Bách Thảo cau mày.

Mấy lần chủ động tấn công đều không có hiệu quả. Thân Ba cũng dần giảm tiếu tấu, hai bên ở vào thế phòng thủ thăm dò lẫm nhau.

“Tốt! Thân Ba đánh rất tốt”, Lâm Phong vừa xemvừa lẩm bẩm.

“Nhưng không được điểm”, Mai Linh hơi căngthẳng. Thân Ba là nam tuyển thủ mạnh nhất sau Nhược Bạch, nếu không thắng trậnnày thì bốn trận còn lại càng khó khăn.

“Hòa 0: 0 đã là tốt lắm rồi!”

“Thôi đi, rốt cuộc câu là người đội nào…”, HiểuHuỳnh tức giận làu bàu.

“Có biết thành tích của Hàn Đông Kiện trong giảithi đấu toàn quốc không?”, Lâm Phong bất lực nói.

“Thành tích gì?”

“Á quân”, Lâm Phong đáp gọn lỏn.

Hiểu Huỳnh và Mai Linh há miệng không biết nóisao, đưa ánh mắt khâm phục hướng về phía Thân Ba đang thế thủ trên sànđấu. Nhưng trong

https://thuviensach.vn

lòng hai người cũng không khỏi hâm mộ đối phương, thì ra thànhtích của đội viên bình thường thuộc Xương Hải võ quán cũng hiển hách như vậy.

Hiệp đầu kết thúc với tỷ số hòa 0: 0.

Thân Ba ra ngoài sàn đấu nghỉ ngơi, cả người đẫmmồ hôi. Anh đeo cặp kính đen lên rồi ngửa cổ uống nước ừng ực rồi nói với cáctuyển thủ trong đoàn vẻ ngượng nghịu:

“Xin lỗi, không nghi được điểm.”

“Nói gì vậy!”, Khấu Chấn đập tay lên vai ThânBa.

“Được như vậy đã là tốt lắm rồi, anh ta là áquân toàn quốc của Đại Hàn, nếu thắng anh ta, chẳng lẽ Thân Ba là quán quân củaĐại Hàn dân quốc ư, ha ha!”, Hiểu Huỳnh vui vẻ xen vào.

“Thôi đi, cứ coi như đánh bại á quân cũng chưachắc là quán quân!”, Diệc Phong lắc đầu, thở dài cho chỉ số IQ của Hiểu Huỳnh.

Sơ Nguyên đưa khăn cho Thân Ba, nói:

“Thế phòng thủ của Hàn Đông Kiện rất vững chắc, nếu tiếp tục giằng co thì thể lực ophải anh ta có thể sẽ mạnh hơn cậu. Hiệp thứhai cậu hãy thử dụ anh ta tấn công, có thể khả năng chuyển từ tấn công sang phòngthủ của anh ta yếu hơn cậu.”

Các đội viên đứng xung quanh sửng sốt nhìn nhau.

Mặc dù mọi người đều biết Sơ Nguyên từng làtuyển thủ Teakwondo lừng danh, nhưng thực ra anh đã giải nghệ từ lâu va hiệnđang tham gia vào dội huấn luyện Ngạn Dương với tư cách là bác sĩ của đội. Mặcdù lần này đến Hàn Quốc tập huấn, Sơ Nguyên là trưởng đoàn nhưng không tham giachỉ đạo kỹ thuật.

https://thuviensach.vn

Trong điều kiện không có huấn luyện viên, nhìnchung mọi sách lược và chiến thuật đều do Nhược Bạch chỉ đạo.

Bách Thảo không kìm được liếc nhìn Nhược Bạch.

Từ trưa đến giờ Nhược Bạch luôn lặng thinh khôngnói không rằng gì. Cô hiểu Nhược Bạch đang giận cô, giận vì đã dễ dàng cá cượcvới Kim Mẫn Châu nếu thất bại cô sẽ rời bỏ Teakwondo, nhưng…

Nhược Bạch ngồi ôm đầu gối, hai mắt nhắm nghiền.

Dưới ánh sáng chói chang của ngày hè, môi anhlại có chút nhợt nhạt.

Bách Thảo lo lắng, cắn môi, nhưng không dám nóigì với anh.

“Vâng.”

Đón chiếc khăn từ tay Sơ Nguyên, Thân Ba ngậpngừng giây lát rồi gật đầu tán thành.

Hiệp hai bắt đầu, Thân Ba hành động rất khéo. Anh không tỏ ra yếu thế mà dẫn dụ Hàn Đông Kiện chủ động tiến công, mà mấy lầntrực tiếp tấn công trước. Sau đó anh giả bộ thể lực yếu dần, còn Hàn Đông Kiệnquả nhiên phấn khởi, miệng hét lên bắt đầu tấn công.

“A… anh…!”

Né người tránh cú đá xoáy của Hàn Đông Kiện, rồinhân lúc anh ta chưa đứng vững, Thân Ba nhanh như chớp quay người đã ngang, rồimột cú đá ngang tiếp, chân phải đá một cú như trời giáng vào ngực Hàn ĐôngKiện.

“Ôi!”

Hiểu Huỳnh sung sướng nhảy dựng lên, Mai Linhbắt đầu hét to, Lâm Phong, Diệc Phong, Khấu Chấn, Quang Nhã đều phấn khích, vuimừng tột

https://thuviensach.vn

độ.

“Ôi…”

Đội viên của các quốc gia khác cũng vô cùng kinhngạc hét lên khi thấy thực lực trên sàn đấu của hai tuyển thủ khác xa nhau, mặcdù tuyển thủ của đội Ngạn Dương rõ ràng yếu thế hơn nhưng cú tấn công vừa rồiđã mở ra một cục diện mới.

1: 0

Trong tiếng vỗ tay rầm rập, cũng như mọi người, Bách Thảo sung sướng, hào hứng đứng dậy vỗ tay. Hiểu Huỳnh bíu lấy tay cô vừanhảy vừa lắc, mãi đến khi trraanj đấu tiếp tục mới bình tĩnh trở lại. Ở phíatrước, hình ảnh Sơ Nguyên lọt vào tầm mắt cô. Anh ngồi xếp bằng, chăm chú theodõi trận đấu với thần thái bình thản.

Đây là chiến thuật do anh chỉ định.

Bách Thảo đột nhiên ngẩn người ngẩm nghĩ.

Nếu Sơ Nguyên không từ bỏ Teakwondo, mọi chuyệnsẽ thế nào? Cô có thể nhận ra trong vẻ điềm tĩnh chuyên chú của anh một khátvọng mãnh liệt đang bị đè nén. Rốt cuộc vì sao Sơ Nguyên lại rời bỏ Teakwondo?

Bách Thảo suy nghĩ vẩn vơ.

Hình như cảm nhận được ánh mắt của Bách Thảo, SơNguyên hơi ngoái đầu, ánh mắt nhìn sượt qua Lâm Phong và Mai Linh, bắt gặp ánhmắt của cô. Nụ cười hiện dần trong đáy mắt anh, cô ngây người nhìn, trong giâylát mặt đỏ dần.

…

Ánh nắng buổitrưa chói chang, trong vắt…

https://thuviensach.vn

Sơ Nguyên khẽhít một hơi, anh nhìn cô, bàn tay vuốt nhẹ mái tóc cô.

“Anh thích em, Bách Thảo.”

….

Anh…

Anh nói anh thích mình…

Trong ánh nắng buổi trưa rạng ngời lóa mắt, vôvàn nhưng điểm sáng đang nhảy nhót, cô chẳng nhìn thấy gì hết, không nghe thấygì cả. Cô nhìn anh ngây dại, bên tai chỉ toàn những âm thanh ồn ào hư ảo. Giốngnhư một giấc mơ không có thật, tim cô đập thình thịch như muốn nhảy khỏi lồngngực nhưng lý trí mách bảo, điều đó là không thể, đó chỉ là cảm giác sai lầmcủa cô.

Cô không dám tiếp tục nhìn Sơ Nguyên.

Trong lúc bối rối cô đưa mắt nhìn sang hướngkhác, tình cờ lại thấy Nhược Bạch. Nét mặt Nhược Bạch vẫn lạnh tanh, anh ngồixếp bằng bên cạnh Diệc Phong. Dưới ánh mặt trời trong vắt, thân hình anh mảnhkhanhhr khác thường, đôi môi nhợt nhạt, nhìn ký trên vầng trán rộng xanh táilấm tấm mồ hôi lạnh.

Bách Thảo kinh ngạc.

Mọi suy nghĩ vẫn vơ trong đầu đột nhiên tiêutan, không bận tâm anh đang giận cô, Bách Thảo chen đến bên Nhược Bạch, hỏigấp:

“… Nhược Bạch, anh sao thế? Anh khó chịu ở đâu? Có phải anh bị ốm không?”

Diệc Phong uể oải nhìn cô rồi ngồi né sang bên, khhuoon mặt tươi tỉnh nói: “Không phải chứ, hóa ra trong mắt cô còn có NhượcBạch cơ đấy!”.

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch không trả lời mà cau mày, cơ hồ anhkhông thích cô ngồi quá gần.

“Anh Nhược Bạch…”

Ngực Bách Thảo đau thắt như đang bị bóp chặt. Từkhi gia nhập Tùng Bách võ quán, Nhược Bạch từng lạnh lùng với cô, từng nghiêmkhắc với cô, nhưng chưa bao giờ tỏ ra chán ghét cô như lúc này.

Bách Thảo mím chặt môi.

Cô đưa tay ra bỗng chạm phải lòng bàn tay NhượcBạch, bàn tay lạnh gia tựa nước giếng sâu. Nhược Bạch nhìn chằm chằm, ánh mắtbuốt lạnh như có thể đóng băng bất cứ thứ gì, anh đẩy tay cô ra.

Những ngón tay rụt rè khẽ chạm vào trán anh. Nhược Bạch hơi nghiêng đầu né ra sau, ánh mắt càng lạnh tanh, nói nhỏ với giọngkhô khốc:

“Làm gì thế!”

Trán anh nóng bỏng.

Sau phút kinh ngạc, không để ý đến thái độ xalánh của anh, cô sốt ruột nói:

“Nhược Bạch, anh bị sốt rồi.”

Nhược Bạch nhắm mắt không nhìn cô.

“Anh bị cảm phải không?”

Cô tiếp tục hỏi.

Không nhận được hồi âm, cô ngẩn người lại hỏi:

“Vậy… anh đã uống thuốc chưa?”

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch vẫn không bắt lời, môi anh trắngnhợt, thân hình mỏng đến mức dường như ánh sáng có thể xuyên qua. Bách Thảo độtnhiên kinh hãi.

“Nhược Bạch, tình trạng của anh thế này khôngthể ra sàn, em…”, nói đoạn cô đứng bật dậy, “… em đi báo với Sơ Nguyên sư huynhlà anh bị ốm!”.

Thì ra trong danh sách tuyển thủ ra sân mà SơNguyên đưa không có tên Nhược Bạch. Khi đó cô cảm thấy có chút kỳ lạ, bây giờmới vỡ lẽ, có thể lúc đó Sơ Nguyên đã nhận thấy sức khỏe Nhược Bạch có vấn đề. Chỉ là trước trận đấu, Nhược Bạch kiên quyết muốn thay thế Khấu Chấn để đấu vớiMân Thắng Hạo trong trận sau cùng, Sơ Nguyên do dự hồi lâu cuối cùng cũng đồngý.

Sơ Nguyên biết Nhược Bạch bị ốm.

Vì sao còn đồng ý để anh ấy ra sàn đấu?

Đầu óc Bách Thảo rối ren chỉ muốn chạy đi nóivới Sơ Nguyên, Nhược Bạch hiện đang sốt rất cao tuyệt đối không thể tham giathi đấu.

“Không được đi đâu!”

Giọng nói lạnh như băng của Nhược Bạch giữ châncô lại.

“Nhưng anh đang bị ốm…”, Bách Thảo bối rối. Nhiệt độ trên trán của Nhược Bạch vừa rồi như từ đầu ngón tay nóng bỏng đến đáylòng cô.

“Đó là chuyện của tôi”, anh hít một hơi, mắt vẫnkhông rời sàn đấu, “… không liên quan đến cô”.

“Nhưng…”

“Ngồi xuống!”

https://thuviensach.vn

Giọng Nhược Bạch sắc lạnh, sự nghiêm khắc xacách của anh đối với cô bấy lâu, khiến Bách Thảo sửng sốt, đành ngồi xuống nhưmột cái máy. Diệc Phong thấy hai người tuy ngồi cạnh nhau nhưng hai thân hìnhcứng ngây như hai khúc gỗ, bất giác mỉm cười lắc đầu, giơ tay che miệng ngáp.

Hiệp thứ hai, 3: 1, Thân Ba dẫn trước.

Không khí bên đội Xương Hải trở nên trầm lắngkhác thường, Kim Mẫn Châu trợn tròn mắt nhìn sang, thấy gã trai có nước da đensì Mân Thắng Hạo đang vỗ vai Hàn Đông Kiện mặt mũi sa sầm. Không khí bên độiNgạn Dương lại vô cùng náo nhiệt, tiếng hoan hô vang dậy, mọi người chạy ào raô Thân Ba như tiếp một vị anh hùng.

“Để cậu ấy nghỉ một chút.”

Thấy Thân Ba mệt đứt hơi như muốn sắp khụy, SơNguyên ngăn mọi người phấn khích đang vây chặt anh, tiếp tục dặn dò:

“Cố gắng giữ sức, hiệp cuối cùng phòng thủ thậtvững, chú ý không để thể lực tiêu hao quá nhanh.”

“Vâng.”

Thân Ba lĩnh hội.

Nghe thấy cuộc đối thoại giữa Thân Ba va SơNguyên, Bách Thảo ngoảnh đầu thở phào, đúng vậy, cô cũng có thể nhìn ra, thể lựccủa Thân Ba kém xa đối thủ Hàn Đông Kiện. Giành được ưu thế trong hai hiệp làđúng, nếu không đến hiệp ba, thể lực của Thân Ba không thể theo kịp, càng khôngcó cơ hội nào. Mặ dù không muốn thừa nhận nhưng Hàn Đông Kiện hầu như về mọimặt đều nhỉnh hơn Thân Ba. May mà Sơ Nguyên phát hiện điểm yếu của anh ta khitừ tấn công chuyển sang phòng ngự phản kích tương đối chậm, nên Thân Ba có thểlợi dụng, nhưng một khi thể lực của

https://thuviensach.vn

Thân Ba giảm sút thì nhược điểm này của đốiphương em cugx rất khó nắm bắt…

Tiếng ho nhẹ từ bên cạnh truyền đến.

Bách Thảo vội nhìn sang, thấy Nhược Bạch đang cốnén cơn ho, hai tay anh nắm chặt, khuôn mặt tái xanh, hàng mi khép lại, đôi môimím chặt.

“Nhược Bạch sư huynh…”

Cô hốt hoảng nắm lấy cánh tay anh, người anhcứng đờ, ngực phập phồng dữ dội, đang cố nén cơn ho.

“Anh cảm nặng phải không? Khó chịu lắm hả… để emđi lấy thuốc!”

Lúc đứng dậy, đầu óc Bách Thảo đã hoàn toàn bấnloạn, cô nhìn về phía Sơ Nguyên, anh là bác sĩ của đội có lẽ anh có thuốc. Nhưng lúc này Sơ Nguyên và Thân Ba đang thì thầm trao đổi, hiệp ba sắp bắt đầu. Trong lúc bối rối cô thấy một người, không kịp nghĩ ngợi liền chạy đến chỗngười đó.

“Quay lại!”

Nhược Bạch quát to, nhưng Bách Thảo hình nhưkhông nghe thấy gì nên cũng không ngoảnh đầu lại, cô đã chạy khá xa, anh giậnsôi người, bật ho mấy tiếng.

“Này, Bách Thảo”, Hiểu Huỳnh nhìn thấy, vội vànggọi lớn, “Bách Thảo! Chạy đi đâu! Lát nữa còn phải thi đấu mà!”.

Sơ Nguyên nghe nói vậy ngoái đầu nhìn, bóng BáchThảo đã ở xa tít.

Người Bách Thảo nhìn thấy là Dân Đới.

Dân Đới là phiên dịch do Xương Hải võ quán cử rađón họ hôm trước, nói tiếng Trung Quốc khá thạo. Anh ta đứng bên ngoài đội hìnhcủa Xương

https://thuviensach.vn

Hải đang chăm chú theo dõi hiệp ba mới bắt đầu. Nghe thấy tiếng BáchThảo gọi, tiếc rẻ nhìn lên sàn đấu một lần nữa mới trả lời:

“Thuốc cảm ở khu ký túc, cô cầm thì về mà lấy.”

“Thế… có thuốc hạ sốt không?”

“Có, cũng ở ký túc, cô có muốn đi lây ngaykhông?”

“Có, xin lỗi”, Bách Thảo đỏ mặt nói.

“Không có gì, để tôi đưa cô đi.”

Dân Đới vẫn nấn ná, được vài bước ngoái lại nhìnsàn đấu. Từ xa thấy Hàn Đông Kiện từ trên cao đạp xuống, khóa chặt ngực phảicủa Thân Ba, anh ta lộ vẻ vui mừng, chỉ thiếu nước không nhảy múa hoan hô doBách Thảo ở bên mà thôi.

Lại đi một đoạn.

Hai người nghe thấy tiếng vỗ tay vang như sấmdậy từ phía thung lũng, nhưng không còn biết được là người của đội nào thắng, hai người nhìn nhau đều hơi lúng túng.

Xương Hải võ quán rất lớn, đường đi từ thunglũng đến khu ký túc xá của Dân Đới khá xa. Anh ta về phòng lấy thuốc cảm vàthuốc hạ sốt, chỉ dẫn Bách Thảo liều dùng, Bách Thảo cảm ơn rồi cầm thuốc vộivàng quay về.

Cô chạy rất nhanh.

Tiếng gió tít bên tai.

Nắng quét qua mặt.

https://thuviensach.vn

Hình ảnh vầng trán nóng bỏng lấm tấm mồ hôi vàtiếng ho nặng nề của Nhược Bạch khiến lòng cô như lửa đốt. Nhược Bạch nghiêmkhắc với cô thế nào xưa nay cô không hề để ý, nhưng thấy anh bị ốm, cô cảm thấynỗi sợ hãi trào dâng không thể kìm nén.

Khi Bách Thảo chạy về, kinh ngạc nhận ra DiệcPhong đã lên sàn đấu. Lẽ nào cô đi lâu như vậy, bỏ qua trận đấu của Lâm Phong?

“Chạy đi đâu thế!”

Hiểu Huỳnh ruột nóng như lửa, túm áo Bách Thảo, nghiến răng nói. Thấy Bách Thảo đã quay lại, Mai Linh, Khấu Chấn cuối cùng mớithở phào, Mai Liinh nhẹ nhàng trách: “Bách Thảo, nếu em quay về muộn hai phút, đã không kịp thi đấu với Kim Mẫn Châu rồi!”.

“Ờ…”

Trong đầu ào một tiếng, tay chân toát mồ hôi, mình đi lâu như vậy ư, tại sao mình có cảm giác mới chỉ rời đi mấy phút thôi.

“Cậu chạy lung tung đi đâu mà gọi mãi khôngthấy, chạy nhanh hơn thỏ! May mà không có chuyện gì, phù…”

Hiểu Huỳnh liếc trộm Nhược Bạch đang đứng phíaxa, nói nhỏ: “Cậu biết không, lúc cậu chạy đi sắc mặt Nhược Bạch sư huynh khócoi thế nào đâu, huynh ấy còn muốn đuổi theo cậu đấy. May có Sơ Nguyên sư huynhnói giúp, rằng cậu không phải là người tùy tiện, nhất định biết liện thời gianquay về”.

Sơ Nguyên đang ngồi xếp bằng, chăm chú theo dõitrận đấu của Diệc Phong trên sàn cơ hồ không để tâm tới động tĩnh trong đội.

“Lần sau không được làm thế nữa.”

https://thuviensach.vn

Lâm Phong quay đầu dặn dò Bách Thảo.

“Vâng…”

Bàn tay nắm chặt gói thuốc, Bách Thảo nhìn nhữnggiọt mồ hôi còn chưa ráo trên tóc Lâm Phong.

“Tôi thua Quyền Thuận Na rồi”, Lâm Phong cười, “Có điều Diệc Phong thi đấu rất tốt, nhanh mà xem”.

Trên sàn đấu, hai chàng trai đàng thăm dò nhautrước khi tấn công, thân hình hơi lù đù của Diệc Phong, thân hình béo đậm làPhác Trấn Ân của Xương Hải đang thế thủ. Diệc Phong đột nhiên cười tinh quái, mắt liếc về phía sau lưng Phác Trấn Ân, Phác Trấn Ân bất giác cũng ngoái lại.

“Hự…!”

Diệc Phong lăng chân, lợi dụng tích tắc PhácTrấn Ân ngoái đầu, nhanh như chớp đá vào ngực trái anh ta.

4: 4

“Ào…”

Cả thung lũng bùng nổ tiếng vỗ tay.

Bách Thảo ngây người.

“Đây là chiến thuật Sơ Nguyên sư huynh gợi ý”, Hiểu Huỳnh đắc ý nói, “Cậu không xem hai hiệp trước, Phác Trấn Ân kia vừa béovừa nặng, cú đa chân như búa tạ ép sát khiến Diệc Phong sư huynh hoàn toànkhông có cơ hội phản công. Cho nên vừa rồi Sơ Nguyên sư huynh mới gợi ý choDiệc Phong sư huynh, dùng cách nghi binh, làm rối laonj phương hướng tác chiếncủa đối phương, ha ha, cậu thấy không, quuar nhiên Phác Trấn Ân

https://thuviensach.vn

mắc bẫ, ha haha, anh ta cũng quá thật thà, lần này Diệc Phong sư huynh đã lấy lại được haiđiểm rồi!”.

Trên sàn đấu.

Diệc Phong lại mỉm cười ngây ngô, lần này ánhmắt hướng lên phía trên đầu đối thủ, Phác Trấn Ân bất giác ngẩng đầu, “Hự…!”, Diệc Phong lại quét chân trái qua.

5: 4

“Ha ha ha.”

Hiểu Huỳnh và Mai Linh cười nghiêng ngả, BáchThảo cũng bật cười, Quang Nhã nãy giờ yên lặng như cái bóng, không nhịn đượccũng cười theo.

“Hê hê, Sơ Nguyên sư huynh đúng là thiên tài!”, Hiểu Huỳnh không nén nổi niềm vui, hai mắt long lanh nói với Bách Thảo, “Tiếclà câuuj bỏ qua hai trận của Thân Ba và Lâm Phong, mặc dù họ đều thua nhưng haingười đánh rất tốt, là trận đấu tốt nhất của họ mà tôi từng được xem! Quả là SơNguyên sư huynh đã khiến cho tài năng của Thân Ba và Lâm Phong hoàn toàn phátlộ”.

Bách Thảo lại sững người.

Sơ Nguyên vẫn điềm tĩnh, tiếng hoan hô vang dậytrên sân có vẻ hoàn toàn không tác động đến anh. Anh vẫn chuyên chú nhìn độngtác của Diệc Phong trên sàn đấu.

“Đáng tiếc”, Hiểu Huỳnh lại thở dài, “Rốt cuộchai trận đầu vẫn thua, đáng ghét, thực lực của Xương Hải sao lại siêu mạnh nhưngười ngoài hành tinh vậy. Nhưng, hiệp này Chúng ta nhất định thắng, ha ha haha!”.

https://thuviensach.vn

Lúc này, trên sàn đấu Diệc Phong vẫn duy trìchiến thuật cũ, mắt giả bộ liếc về phía sau vai đối thủ. Phác Trấn Ân thân hìnhkhẽ lúc lắc, nhưng có lẽ rút kinh nghiệm mấy pha vừa rồi, cái cổ cứng đơ vẫnkhông động đậy, nhất định không mắc bẫy lần nữa. Nhưng cùng lúc Diệc Phong liếcmắt, hầu như ngay lập tức Phác Trấn Ân đã đứng thẳng người, tấm thân bất độngcủa anh ta giống như tấm bia, bị Diệc Phong lăng chân đá một cú như trời giáng.

6: 4

Tận mắt thấy hiệp ba của Diệc Phong sắp thắnglợi, Bách Thảo cảm thấy được an ủi rất nhiều, cúi đầu nhìn gói thuốc trong tay, lại bồn chồn đứng lên nhìn về phía Nhược Bạch.

“Đi đi!”, Hiểu Huỳnh phát hiện ra thái độ củaBách Thảo, mỉm cười thì thầm, “Đừng sợ, Nhược Bạch sư huynh xưa nay mặt sắt baocông nhưng đối với cậu rất tốt, không nỡ mắng đâu, yên tâm!”.

Bách Thảo đỏ mặt, còn chưa kịp nói gì, HiểuHuỳnh đã đẩy cô về phía Nhược Bạch.

“Đi đi, cứ đi nhận lỗi với Nhược Bạch sư huynhlà được.”

“Em đã mang thuốc về…”, gói thuốc trong tay bịbóp chặt, Bách Thảo hơi căng thẳng ngồi xuống bên cạnh Nhược Bạch, “Có thuốccảm, có cả thuốc hạ sốt, anh uống đi…!”. Không hiểu sao cô cảm thấy tình trạngcủa Nhược Bạch hình như càng ngày càng nặng hơn, môi anh rõ ràng đã tái nhợt.

Nhược Bạch lạnh lùng liếc cô.

Do vừa chạy một quãng đường khá xa nên măttjBách Thảo đỏ ửng, tóc ướt mồ hôi, chiếc kẹp tóc màu dâu tây trên mái càng đỏrực màu nắng.

https://thuviensach.vn

“Tôi tưởng…”, ho vài tiếng, giọng nói Nhược Bạchgần như đã khản đặc, “…Cô rất coi trọng trận đấu sắp tới với Kim Mẫn Châu?”.

“Vâng.”

Bởi vì đó không chỉ đơn thuần là trận đấu, màcòn liên quan đến danh dự của sư phụ cô. Bất luận thế nào, cô tin tưởng sư phụmình thanh cao trong sạch, là người có tinh thần cõ đạo, ông tuyệt đối khôngthể làm chuyện đó! Dùng doping trong thi đấu ư? Tuyệt nhiên không bao giờ! Côquyết không cho phép người khác dùng những lời như vậy để làm nhục ông.

“Lẽ nào cô không nghĩ, cô đi ‘lấy thuốc’…”, gọnganh lạnh và khô khan, “…Có thể không kịp thi đấu, sẽ bị cho là bỏ cuộc, tự nhậnthua hay sao?”.

“…”, Bách Thảo sửng sốt.

“Đây là hiệp thư ba của Diệc Phong rồi”, NhượcBạch hít một hơi thật sâu.

Cô ngơ ngẩn nhìn anh, lưng toát mồ hôi lạnh: “…Em không bỏ qua, em chạy rất nhanh”.

“Chạy như vậy chưa lên sàn sức lực đã tiêu haomột nửa!”

“…”

“Cô có ngốc không!”, giọng Nhược Bạch lạnh nhưbăng.

“…”

Bách Thảo cúi đầu, biết Nhược Bạch nói đúng, nhưng thấy anh ốm nặng như vậy, cô rất lo chỉ muốn mau chóng đi lấy thuốc đemvề cho anh. Uống thuốc rồi, anh sẽ dễ chịu ngay. Cô lặng lẽ cúi nhìn đầu gối, lát sau mới nói nhỏ: “Nhược Bạch, anh uống thuốc đi được không? Thuốc màu xanhuống

https://thuviensach.vn

hai viên, thuốc hạ sót màu trắng uống một viên", cô đặt ba viên thuốc vàolòng bàn tay rồi chìa trước mặt anh.

"Đem đi ngay!", Nhược Bạch cau mày.

"Xin lỗi, em sai rồi", cô cắn môi, "Lần sau emsẽ cân nhắc cẩn thận, còn bây giờ anh phải uống thuốc đi đã…".

"Bộp",, Nhược Bạch trở tay, hất tay cô, nhữngviên thuốc vung vãi xuống đất. Bách Thảo kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặtlạnh như tiền, đôi môi tái nhợt mím chặt, run run của anh.

"Ào!"

Thung lũng lại dậy lên, trận đấu của Diệc Phongvới Phác Trấn Ân của Xương Hải đã kết thúc, kết quả chung cuộc 7: 4, Diệc Phongtoàn thắng. Đây cũng là trận thắng đầu tiên trong buổi chiều hôm nay với XươngHải!

Đi ngược ánh mặt trời, những giọt mồ hôi trênngười Diệc Phong cơ hồ phát sáng lấp lóa. Khấu Chấn, Thân Ba xông đến ôm thậtchặt, Hiểu Huỳnh và Mai Linh ân cần đưa khăn và nước uống. Diệc Phong nói mấycâu với Sơ Nguyên, rồi quay ra nói cười với cả đội, sua đó đến bên Bách Thảo.

Mặt mày rạng rỡ nói với cô:

"Cuối cùng cô đã quay về, tôi cứ tưởng cô bỏchạy lúc sắp lâm trận. Cô cũng gớm thật, tôi quen Nhược Bạch đã lâu, chưa baogiờ thấy cậu ta giận đến thế."

"…Em đi lấy thuốc."

Nhìn Bách Thảo lặng lẽ cúi nhặt những viên thuốcrơi trên nền, Diệc Phong mỉm cười nói: "Cô quan tâm đến Nhược Bạch là rất tốt, nhưng cô sắp thi đấu với Kim Mẫn Châu, đã khởi động chưa?".

https://thuviensach.vn

Tay Bách Thảo chợt dừng lại.

Từ xa có thể thấy Kim Mẫn Châu đang bước lên võđài. Trong ánh nắng chói chang, Kim Mẫn Châu vẫn cao ngạo như thường lệ, ởkhoảng cách xa như vậy cô vẫn thấy cô ta đang nhìn về phía mình, có vẻ đangnóng lòng chờ đợi trận quyết đấu sắp tới…

“Cuộc chạy marathon vừa rồi, coi như cơ thể emđã bắt đầu hoạt động!”

Sơ Nguyên đi đến, giọng anh dịu dàng ôn hòa, tayphải đặt lên vai, mắt nhìn cô, cử chỉ nhẹ nhàng như giọng nói, anh hỏi:

“Em muốn đánh bại Kim Mẫn Châu đúng không?”

“…Vâng!”

“Em không chỉ muốn đánh bại cô ta mà còn muốnthắng một cách đàng hoàng, đúng không?”

“Vâng.”

Bách Thảo cắn môi.

“Cố lên”, Sơ Nguyên mỉm cười, dịu dàng vuốt tóccô, “Nhất định chiến thắng!”.

***

Trên chuyến bay trở về từ Anh quốc.

Trong khong hạng nhất, Đình Hạo gập tờ báo đangxem, nhìn đồng hồ đeo tay. Bốn giờ mười phút chiếu theo giờ Hàn Quốc, trận đấucủa cô ấy có lẽ đã bắt đầu.

***

https://thuviensach.vn

Trên mặt đất phía trước, gần tay phải NhượcBạch.

Có hai túi giấy nhỏ đựng thuốc.

“Trong lòng Bách Thảo, anh và sư phụ cô ấy hìnhnhư có vị trí ngang nhau, cho nên cô ấy mới quan tâm như thế, sắp vào trận đếnnơi mà còn chạy đi lấy thuốc”, Diệc Phong nhìn Bách Thảo đang đi lên võ đài mànói với Nhược Bạch, “Việc gì phải khắc nghiệt với cô ấy như vậy, thực ra BáchThảo vẫn còn là đứa trẻ”.

“Kim Mẫn Châu.”

“Có.”

“Thích Bách Thảo.”

“Có.”

Tiếng còi vang lên, trận đấu bắt đầu.

“Hây…!”

Dưới ánh nắng hè nhức mắt, Kim Mẫn Châu trợn mắthét lên, lăng chân nhằm Bách Thảo đá tới. Đám người bên dưới kinh ngạc, trướcnay ít thấy có người chọn cách tấn công trực tiếp như vậy lúc vừa mới bắt đầutrận đấu. Thân người Bách Thảo hơi lắc, cô xoay người đá hậu, trên không trungchân trái cô đập vào chân phải Kim Mẫn Châu.

“Phập!”

Tiếng hai chân giao nhau, cơ hồ tóe lửa, âmthanh phát ra mạnh đến mức đám người ngồi bên dưới sửng sốt.

“Thịch! Thịch!”, lùi hai bước Kim Mẫn Châu cốđứng vững, vốn định cho Bách Thảo một đòn phủ đầu nhưng không có hiệu quả, nộkhí trong

https://thuviensach.vn

lòng sôi lên, "…Vừa rồi cô đã bỏ chạy, đột nhiên quay lại, không biếttại sao, hối hận rồi hả!".

Trong lúc diễn ra ba trận đấu trước, Kim MẫnChâu không rời mắt khỏi Thích Bách Thảo, thấy cô đi tìm Dân Đới, rồi vội vàngbỏ đi, thầm nghĩ, cuối cùng Bách Thảo đã biết xấu hổ, cuối cùng cô ta cũnghieur ra sư phụ cô ta là loại vô liêm sỉ, cho nên không dám so tài cùng ta, đãbỏ chạy ngay trước trận đấu. Nhìn theo bbongs Bách Thảo lúc đó dã chạy khá xa, Kim Mẫn Châu đắc ý cười vang, tuyên bố với nữ đồng đội, đối thủ của cô ta khôngđánh đã đầu hàng, coi như là hành động sáng suốt.

Ai ngờ, khi trận đấu thứ tư của họ sắp bắt đầu, Thích Bách Thảo bổng nhiên quay trở lại! Thấy cô ta mình đẫm mồ hôi, trong taycầm thứ không, hình như vừa rồi đi tìm mó đồ nào đó, Kim Mẫn Châu đột nhiêngiận tím mặt, lại còn dám đi làm việc gì đó ngay trước lúc thi đấu, hành độngnhư vậy là coi trọng hay coi thường Kim Mẫn Châu này?

Mình không còn là đứa trẻ nhất thời sơ suất thuacô ta ba năm trước nữa, Thích Bách Thảo bây giờ, không bằng một ngón tay củaKim Mẫn Châu này! Là nữ tuyển thủ thế hệ mới có thực lực nhất Xương Hải, trậnđấu hôm qua, mình đã đá tung hàm răng của chủ tướng Nguyễn Tú Mai người Myanmar, lẽ nào con ngốc Thích Bách Thảo không nhìn thấy? Lại dám làm nhục mình!

"Định bỏ chạy hả?"

Bách Thảo cau mày, nhìn thẳng vào mắt Kim MẫnChâu, nghiêm giọng nói:

"Tôi sẽ đánh bại cô, để cho cô và cha cô khôngđược tùy tiện làm hại danh tiếng của sư phụ tôi, sao có thể 'bỏ chạy' chứ."

"Ha ha", Kim Mẫn Châu cười như điên dại, "Chỉdựa vào sức của mình cô mà định thắng tôi ư!"

https://thuviensach.vn

Nói đoạn nghiêm giọng hét lên, thân người hơilùi, chân phải chạm đất, cơ đùi tích lực. Mình phải để Thích Bách Thảo ngôngcuồng kia nếm đòn thập bát song phi liên hoàn, phải để cho Bách Thảo văng rakhỏi sàn đấu, để cho hàm răng cô ta bị đá tung! Phải để Thích Bách Thảo từ nayvề sau d từ bỏ Teakwondo như Khúc Hướng Nam, ông thầy xấu xa của cô ta!

“Hự!”

Như tia chớp, chính trong tích tắc thân hình KimMẫn Châu hơi lùi về sau, Bách Thảo đã bám theo. Khi còn chưa kịp nhấc chân, mộtcú đá nghiêng mạnh như búa tạ trúng vào cằm Kim Mẫn Châu, Kim Mẫn Châu kinhngạc hất chéo cánh tay phải mới thoát được, chân phải đau buốt đến tận óc.

Một loạt động tác hoàn thành trong nháy mắt, cáctuyển thủ ngồi xem hoa hết cả mắt, thấy Kim Mẫn Châu tấn công hai lần liền đềubị Thích Bách Thảo, một người hầu như còn chưa có tăm tiếng gì nhẹ nhàng hóagiải. Sau phút kinh ngạc, cả sân dội lên tiếng vỗ tay như sấm.

Sự kiện Thích Bách Thảo chiều nay tất cả nhữngngười có mặt đều chứng kiến.

Đại sư Kim Nhất Sơn khi truyền giảng về tinhthần võ đạo đã phẫn nộ chỉ trích võ sư Khúc Hướng Nam sử dụng thuốc kích thíchtrong trận đấu tranh cúp Teakwondo quốc tế và bị cấm thi đấu là nỗi nhục của cảgiới Teakwondo. Ai ngờ, Thích Bách Thảo – đệ tử của Khúc Hướng Nam cũng có mặt, cô phản đối lời buộc tội của Kim đại sư, yêuu cầu ông thu lại lời nói, đồngthời hứa từ nay không có những phát ngôn tương tự.

Kim đại sư nổi giận.

Thích Bách Thảo vẫn kiên quyết đến cùng, nhấtđịnh không nhượng bộ.

https://thuviensach.vn

Lúc đó con gái Kim Nhất Sơn là Kim Mẫn Châu đưara yêu cầu thay cha đấu với Thích Bách Thảo, nếu Bách Thảo thắng thì Kim đại sưsẽ phải xin lỗi và từ nay về sau không được phép sỉ nhục danh tiếng của KhúcHướng Nam, còn nếu Kim Mẫn Châu thắng, Thích Bách Thảo sẽ phải xin lỗi Kim NhấtSơn đại sư và hứa từ bỏ Teakwondo.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hai đội Xương Hảivà Ngạn Dương tổ chức cuộc thi đấu hôm nay.

Trận so găng giữa Kim Mẫn Châu và Thích BáchThảo đương nhiên là tâm điểm của cuộc chiến.

Thực lực của Kim Mẫn Châu sau trận đấu với chủtướng Nguyễn Tú Mai đội Myanmarđã để lại ấn tượng mạnh mẽ đối với những người chứng kiến. Những cú thập bátsong phi liên hoàn ngoài sức tưởng tượng, khiến chủ tướng Nguyễn Tú Mai khôngthể đánh trả, sau những phút thế thủ, giằng co căng thẳng, Nguyễn Tú Mai bị đávăng khỏi võ đài, gãy hai chiếc răng.

Thực lực của Thích Bách Thảo thế nào, hầu nhưcòn chưa ai biết.

Tuy nhiên, xem ra lúc này hai người sức lựcngang ngửa, căn cứ tình hình trên sàn đấu, dường như Thích Bách Thảo có phầnchiếm ưu thế.

Kim Mẫn Châu vừa thở gấp, vừa trợn mắt nhìn BáchThảo, nỗi hận lại trào lên nhưng cũng không dám mạo hiểm tấn công. Bách Thảo tỏra không nôn nóng tấn công, nắm chặt nắm đấm, điều chỉnh bước chân, nhìn chămchằm vào mắt đối thủ, tập trung tinh lực duy trì từng bước, từng bước.

0: 0

Tỷ số vẫn cố định.

“Thế nào, thế nào, liệu ai sẽ thắng?”, dưới khánđài Hiểu Huỳnh sốt ruột lắc tay Diệc Phong, hỏi dồn.

https://thuviensach.vn

“Thôi đi, vừa mới bắt đầu”, Diệc Phong ngáp mộtcái.

“Nhưng cũng có thể nhìn thấy thực lực ai hơn!”, Hiểu Huỳnh nhìn lên võ đài không chớp mắt, “Tôi thấy Bách Thảo rất lợi hại, nhìn Kim Mẫn Châu kìa, liên tiếp đá hụt hai cú đúng không, mau nói đi chứ!”.

“Đúng, đúng!”, Diệc Phong nói vẻ bất lực, “Nhưngthi đấu phải dựa vào điểm số, Bách Thảo chưa ghi được điểm hơn nữa…”, anh tangập ngừng, “Bách Thảo lại hơi nôn nóng”.

“Nôn nóng?”

“Hai cú vừa rồi, thực ra Bách Thảo có thể nétránh để tiêu hao sức lực của đối phương, bảo tồn sức lực của mình. Nhưng BáchThảo đều đánh trả…”, Diệc Phong lắc đầu, “…Cục diện như vậy thoạt nhìn có vẻrất đã mắt, nhưng có thể người chịu thiệt sẽ là Bách Thảo”.

“Đúng”, Thân Ba gật đầu.

“Phải đấy”, Lâm Phong thở dài, “Bách Thảo có vẻquá ý chí, hơn nữa…”

Diệc Phong liếc nhìn Nhược Bạch đang yên lặngngồi bên. Để lấy thuốc cho Nhược Bạch, Bách Thảo hình như đã chạy một đoạnđường khá dài, thể lực chắc chắn bị hao tổn không ít.

“Bách Thảo ngốc quá.”

Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, mắt đỏ lên, thầm nghĩ: Có lẽtrận đấu này là vì sư phụ, Bách Thảo mới như vậy, cố dốc sức đánh thật tốt, quyết không tỏ ra mềm yếu. Con bé ngốc nghếch, cứ coi như trận này đánh bạiđược Kim Mẫn Châu thì danh dự của Khúc Hướng Nam có thể phục hồi được bao nhiêu? Khúc Hướng Nam sử dụng thuốc kích thích đã bị ban tổ chức Cup Teakwondo quốc tếnăm đó công khai, hơn nữa chẳng phải trong cuộc nói

https://thuviensach.vn

chuyện điện thoại buổitrưa, chính Khúc võ sư đã thừa nhận với Bách Thảo rồi sao?

Hiểu Huỳnh gắng sức giật ngọn cỏ trên mặt đất, lẽ nào Bách Thảo không biết, nếu thua Kim Mẫn Châu, cô ấy sẽ phải từ bỏTeakwondo sao? Ngốc nghếch, nhất định phải thắng mới được, nhìn cục diện nhưthế này e rằng khó khăn. Rốt cuộc Bách Thảo có hiểu không?

“Hây!”

Kim Mẫn Châu không kiềm chế được hét lên, lại tiếptục ra loạt đòn!

Sắc mặt Quang Nhã tái mét, cắn chặt môi, nhìnhai cô gái đang thế thủ trên võ đài. Đây là cuộc đấu vì danh dự của người đó, Thích Bách Thảo là đệ tử, còn cô, là… con gái của người đó.

Có lẽ cô nên xuất chiến chứ không phải là BáchThảo.

Nhưng cô hận người đó.

Người đó không xứng đáng là cha cô, chính việclàm của ông ta, chính việc ông ta sử dụng thuốc kích thích đã giết chết mẹ cô, chính ông ta đã khiến cô ngay từ nhỏ đã phải chịu bao nỗi nhục nhã tủi hờn.

***

Toàn Thắng võ quán.

Dưới gốc mai.

Bàn tay già nua đầy những nếp nhăn dâu bể. Lámai trên cây xanh biếc, lấp loáng những tia nắng nhảy nhót. Có lúc ông khôngoán trách ông trời, một khi ông đã có tình yêu như sông biển của nàng thì sốphận nhất định phải lấy đi của ông cái gì đó để cho công bằng!

https://thuviensach.vn

Chiến thắng đối thủ trong trận chung kết, rồiđoạt chức vô địch, trong niềm vui sướng tột cùng ông không thể chờ đợihơn nữa, vội báo ngay tin mừng này với người vợ trẻ đang ở trong nước cách xavạn dặm. Có vẻ hy vọng đưa nàng ra nước ngoài chữa bệnh sắp trở thành hiệnthực, nhưng ngay lập tức, ban tổ chức ra thông báo kết quả kiểm tra cho thấyông đã sử dụng thuốc kích thích trong thi đấu.

Tiếng ho mỗi lúc một nặng.

Khúc Hướng Nam nhìn ánh nắng lấp loáng nhảynhót trên những lá mai, thiên đường và đại ngục có lẽ cũng chỉ cách nhau tronggang tấc. Nếu ông không đoạt chức vô địch Teakwondo quốc tế năm đó thì có thểvợ ông đang ốm nặng sẽ không bị sốc mạnh dẫn tới trở dạ đẻ non và cuối cùngphhair qua đời như thế.

…

…

“Hướng Nam, đợiQuang Nhã lớn lên, khi hoa mai nở…” Quang Nhã lúc đó vẫn được nuôi trong lồngkính, vợ ông gắng gượng ngồi trên xe lăn, cách một tấm kính phòng bệnh, bàn taynhẹ nhàng lần theo hình hài đứa trẻ. Ngày cuối cùng của cuộc đời, khuôn mặtnàng hao gầy, sắc mặt trắng như tuyết, đôi mắt vẫn to tròn sâu thẳm như ngàyđầu gặp gỡ, chan chứa tình yêu, đã dần dần thấm nước. “…Anh phải nói với con, mẹ yêu cha, mẹ yêu Quang Nhã… hãy bảo Quang Nhã thay mẹ chăm sóc cây mai, chămsóc cha…”.

…

…

Sau khi con gái trưởng thành rất giống mẹ, nhưngkhông hề chăm sóc cây mai, cũng chưa bao giờ gọi ông một tiếng cha. Mỗi khi congái trợn đôi

https://thuviensach.vn

mắt giống hệt mẹ với ông, dùng những lời lẽ hỗn xược mắng ông nhưbọn trẻ con trong võ quán, ông cảm thấy, nếu có cuộc đời thứ hai, có thể A Viênsẽ không gặp ông, có thể cô ấy đã sống bình yên, hạnh phúc.

Cô ấy ra đi đã bao nhiêu năm.

Vậy mà cây mai vẫn chưa một lần nở hoa.

Trong những đêm đông dài tĩnh mịch, một mìnhngồi bó gối bên gốc cây mai, tưởng rằng quãng đời của mình sẽ trôi qua trong côquạnh, tủi nhục như vậy, không ngờ một ngayf kia Thích Bách Thảo xuất hiện, trởthành đệ tử của ông.

***

“A!”

Đúng lúc Kim Mẫn Châu đang tung chân tấn công, Bách Thảo hét lên định thân, hai cơ thể giao nhau, “Phịch!”, lại một âm thanhnặng nề vang lên, tiếng chân hai cô gái đập vào nhau trong không trung.

Tình hình cụcc diện vẫn không thay đổi.

Những người xung quanh ngây người nhìn.

0: 0

Hai bên vẫn chưa ai ghi điểm.

Hiệp một kết thúc.

“Đánh như vậy quá ngốc, việc không nhất định phảiđánh trả như vậy!”, Bách Thảo vừa xuống sân, Hiểu Huỳnh đã vội đến bên nóingay, “…Cô ta nôn nóng tấn công, cậu có thể né tránh để tranh thủ giữ sứ, giằngco như vậy cậu sẽ bị thiệt, biết không?”.

https://thuviensach.vn

Ngốc thật!

Bách Thảo cắn môi, mồ hôi làm tóc cô bết lại, bóng lên, cô thở gấp, lặng lẽ ngồi xuống. Sơ Nguyên đưa chai nước cho cô, lạidùng chiếc khăn bông lớn, giúp cô lau mồ hôi ở cổ và đầu.

“Sức khỏe vẫn tốt chứ?”

Đợi cô đã bình thường trở lại, Sơ Nguyên hỏi.

“Vâng.”

Bách Thảo gật đầu.

“Vậy thì tốt”, Sơ Nguyên ra hiệu cho cô quayngười để xoa bóp bờ vai đã tê cứng, “…Không nên quá căng thẳng, thư giản mộtchút, hiệu quả sẽ tốt hơn”. Sau đó anh không nói nhiều, chỉ giục cô uống nướcrồi lại xoa bóp bắp chân cho cô.

Thời gian nghỉ sắp hết.

Bách Thảo nhìn về phía Nhược Bạch, thấy anh vẫnngồi yên lặng có vẻ như không có lời nào muốn nói với cô, hai gói thuốc vẫnnguyên chỗ cũ, anh không hề động đến.

“Cố lên!”, Sơ Nguyên vỗ vai Bách Thảo, “Phấnchấn lên!”.

“Vâng.”

Bách Thảo hít một hơi thật sâu, hơi cao giọngđáp lại.

“Cố gắng nhé!”, Lâm Phong, Thân Ba, Khấu Chấncũng đồng thanh cổ vũ.

Trọng tài thổi một hồi còi.

https://thuviensach.vn

Trận đấu lại tiếp tục.

“Hây…!”

Kim Mẫn Châu hét lên vẫn giống hiệp một, vừa lênsàn đã tấn công như vũ bão, một chuỗi cú đá liên tiếp, giống như lớp lớp bóngđen phi vào cô, Bách Thảo nín thở không lùi bước, người hơi né sang bên, nghênhchiến.

“Ôi…”

Hiểu Huỳnh ôm đầu kêu lên.

“Tại sao, tại sao Bách Thảo vẫn đánh kiểu đó, khi Kim Mẫn Châu tấn công, lẽ ra phải né tránh để giữ sức, sao lại đỡ một cáchngờ nghệch như vậy! Sức lực Bách Thảo sao có thể địch nổi Kim Mẫn Châu!”

Diệc Phong nhún vai, vừa nhìn lên võ đài vừahỏi: “Sao cô biết?”.

“Em đã tìm hiểu rồi!”, Hiểu Huỳnh nét mặt khổnão, “Buổi trưa em tìm chỗ lên mạng để tra cứu, Kim Nhất Sơn đại sư nổi tiếngthể lực vô địch, được gọi là “Nộ hỏa sơn thần” không chỉ do tính khí, mà còn ámchỉ thể lực như núi lửa của ông ta. Kim Mẫn Châu cũng có sức lực hơn người, emtra tài liệu thì thấy, lúc vị thành niên cô ta từng đấu liền sáu trận, trận nàocũng tấn công liên tiếp, trận nào cũng vận dụng liên hoàn soang phi chất lượngcao, giới truyền thông Hàn Quốc gọi cô ta là “Thần lực trời sinh”, đấu với côta phải thông minh, đấu pháp khéo léo, nếu đánh trực điện xem như đi vàochỗ chết”.

“…”

Mai Linh nghe vậy sợ rùng mình.

“Vì sao vừa rồi Sơ Nguyên sư huynh không khuyênBách Thảo?”, Hiểu Huỳnh suýt khóc, “…Thân Ba, Lâm Phong, cả anh nữa, khi thiđấu thì Sơ

https://thuviensach.vn

Nguyên sư huynh đều chỉ dẫn, vì sao không bảo cho Bách Thảo, khôngthể đánh như vậy?”.

Diệc Phong nhìn về phía Sơ Nguyên và Nhược Bạch, hai người đang chăm chú theo dõ diễn biến trên võ đài, Kim Mẫn Châu vẫn tiếptục tấn công, không hề nao núng. Bách Thảo không chịu lùi một tấc, hai ngườigiằng co, không khí trên sân căng như dây đàn, gay cấn cực độ.

“Bách Thảo thi đáu vì sư phụ.”

“Sao?”, Hiểu Huỳnh không hiểu.

“Cô ấy thi đấu vì Khúc Hướng Nam, cho nên quyết không chịunhượng bộ, dù một bước”, Diệc Phong lắc đầu, “Kim Mẫn Châu thi đấu thay chocha, có lẽ cũng tâm trạng như vậy. Vì thế hai người này, cái họ muốn không phảichỉ là chiến thắng đơn thuần, mà là thắng oanh liệt, phải đá bật đối thủ rakhỏi sân, là kiểu chiến thắng buộc đối thủ phải cúi đầu thuần phục”.

“Hây!”

Lại một đợt tấn công nữa, Kim Mẫn Châu lăng chânphải, hất tay cản đòn phản công của Bách Thảo, cánh tay đau rát như phải bỏng, mắt trợn trừng thu chân tiếp đất. Thích Bách Thảo không hề lùi bước, còn KimMẫn Châu hơi cúi người, nhịp thở bắt đầu gấp dần lên.

“Cô!”

Vừa điều chỉnh nhịp chân, Kim Mẫn Châu đứngthẳng người, lạnh lùng rít lên:

“Khá lắm, có thể kiên trì được lâu như vậy!”

https://thuviensach.vn

Từ khi tham gia thi đấu đến nay, mỗi đối thủ saukhi nhận ra sức lực phi thường của Kim Mẫn Châu đều ít nhiều né tránh, tìm cơhội phản công. Ngay đến thiên tìa Lý Ân Tú của Xương Hải võ quán cũng thừanhận, thể lực của mình không bằng Kim Mẫn Châu.

Con bé Thích Bách Thảo này…

“Đáng tiếc”, Kim Mẫn Châu ngẩng đầu, khinh bỉnói, “Kể ra khả năng cũng không tồi nhưng bái nhầm sư phụ, bái nhầm kẻ khốnkiếp Khúc Hướng Nam, cô càng có tài càng là tai họa của giới Teakwondo”.

“Nói xong chưa?”, ánh mắt Bách Thảo bốc lửa.

“Chưa!”, Kim Mẫn Châu ưỡn ngực trợn mắt, âmthanh rít qua kẽ răng, “Nếu cô từ bỏ không thừa nhận kẻ khống kiếp Khúc Hướng Nam làsư phụ, có thể tôi sẽ tha cho…”.

“Phịch!”

Tiếng gió xé không khí, Bách Thảo hét lên mộttiếng rồi bay lên, xoay người đá chéo, cú đá như búa bổ trúng đầu Kim Mẫn Châu. Kim Mẫn Châu loangk choạng lùi về sau, chân phải Bách Thảo bám sát, “Xoẹt!” lạimột cú sượt qua sườn mặt đối phương.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Oa! Cả sân ào lên kinh ngạc, Hiểu Huỳnh hét lên. Trời! Chút xíu, chút xíu nữa cú đá của Bách Thảo đã làm lệch mặt Kim Mẫn Châu, tiếc quá! 0: 0Tỷ số dường như đóng băng. ***Khoang hạng nhất, tầng mây xanh bên ngoài khoangmáy bay. Tay chống cằm, dhh cơ hồ nhìn thấy đôi mắt kiên cường tinh nhanh nhưmắt hươu của cô. Anh mỉm cười, mặc dù Kim Mẫn Châu nổi tiếng sức vóc hơn ngườinhưng Bách Thảo nhất định không thua kém bất kỳ mặt nào. Khúc Hướng Nam là sư phụ của Bách Thảo. Cũng là người thân quan trọng nhất trong lòngcô. Anh không lo Bách Thảo thua. Anh chỉ muốn xem Bách Thảo có thể chiến thắngthuyết phục hay không. Hiệp thứ ba bắt đầu. Trong thế giằng co gay cấn, hai bên đều khôngchịu nhân nhượng suốt hiệp hai, mỗi người đều được một điểm tỷ số bây giờ là1: 1, vẫn ở thế cân bằng. Hiểu Huỳnh nhìn thì thấy kinh hồn bạt vía, cô có thểnhận rõ hỏa khí của Kim Mẫn Châu càng ngày càng lớn, càng đánh càng hăng, nhưngcũng có thể nhận ra, thể lực của Bách Thảo có vấn đề, khi đánh trả hai đợt tấn côngcủa Kim Mẫn Châu, phản ứng của cô có dấu hiệu chậm lại. “Thể lực xuống rồi sao?” Hiểu Huỳnh lòng như lửa đốt, tay bấu chặt cánhtay Diệc Phong, anh cau mày không nói gì. Quang Nhã nãy giờ sắc mặt tái nhợt, không chịu nổi căng thẳng nhưng vẫn nhìn lên sân đấu, nhìn Bách Thảo, thấy cômặc dù vẫn tích cực phản công nhưng tiết tấu bước chân đã có phần ngưng trệ. “Hình như là thế”, Mai Linh nóng ruột không kém, “…Trước trận đấu Bách Thảo đã chạy lâu như vậy, chưa lên sàn đã đẫm mồ hôi, chonên bây giờ thể lực có lẽ đã xuống”. “Không đâu.” Lâm Phong nói

https://thuviensach.vn

vẻ tư lự, nhưng trong lòng cũngkhông giấu nổi lo âu. Trận đấu này không chỉ liên quan đến danh dự Khúc HướngNam – sư phụ của Bách Thảo, mà quan trọng hơn là nếu Bách Thảo thua, cô ấy sẽphải từ bỏ Teakwondo, như thế phiền phức to. “Cô, đã kiệt sức rồi!” Trong lúc thế thủ, Kim Mẫn Châu ngẩng đầu cườigắn, cứ coi như Bách Thảo cố nghiến răng chịu đựng đợi cơ hội tấn công, thì khimình phản kích, cô ta đã hoàn toàn kiệt sức. “Ha ha ha.” Lợi dụng khoảng thời gian cười điều chỉnh hơithở, Kim Mẫn Châu hơi lùi một chút, thấy Bách Thảo vẫn đứng nguyên vị trí, không có ý theo sát tấn công như trước. Ánh nắng chiều chói chang nhức nhối, Kim Mẫn Châu hơi nheo mắt, lạnh lùng hú một tiếng. “Bách Thảo không phải lần đầu ra sàn”, Lâm Phongcau mày, “Cứ coi cô ấy vì quyết chí lấy lại danh sự cho sư phụ nên cảm thấykhỏe gấp bội, nhưng cũng không đến mức…”. “Hỏng rồi”, Hiểu Huỳnh kinh hãi thốt lên, mặtbiến sắc, “…Kim Mẫn Châu đã nhận ra, mọi người nhìn xem, cô ta đã bắt đầu giãncự ly!”. “Hôm qua, trước khi cô ta ra chiêu song phi liênhoàn với Nguyễn Tú Mai”, Thân Ba nét mặt bần thần, “…cũng giãn cự ly như vậy”. “Hây… a…!” Trong thung lũng giữa ngày hè oi ả, tiếng hétcủa Kim Mẫn Châu vang như tiếng sấm, kinh động toàn sân, khiến hết thảy mọingười mặt đều biến sắc, chứng kiến Kim Mẫn Châu bay lên, tiếng gió rít trênkhông hướng về Bách Thảo “Phập!” chân trái choãi ra, “Xoạc” chân giờ theo sát. Cú đá song phi. Mọi người kinh ngạc trố mắt. Lẽ nào Kim Mẫn Châu cuối cùng đã ra tuyệt chiêucủa mình. Song phi liên hoàn. “Bách Thảo!” Hiểu Huỳnh tuyệt vọng, sắc mặt tái nhợt, kinhhãi hét lớn. Bách Thảo vẫn nhẫn nại tiến lên, không chịu để đối phương giãnrộng cự ly chân. Nguyên nhân, có lẽ là nhất quyết không để cho Kim Mẫn Châu cơhội ra chiêu song phi liên hoàn, nhưng nếu Bách Thảo thể lực tiêu hao gần hết, Kim Mẫn Châu vẫn có cơ hội! Tuyệt vọng nhắm mắt. Hiểu Huỳnh không dám nhìn. Cảnh tượng Kim MẫnChâu đá liên hoàn chín cú đá song phi, như một cơn lốc liên tục ép Nguyễn TúMai lùi về sau, cuối cùng đá văng nữ tuyển thủ đó khỏi võ đài, vẫn hiển hiện rõmồn một trước mắt. Sẽ thật đau lòng nếu tận mắt chứng kiến Bách Thảo rơi vàothảm cảnh đó. Không thể hình dung nổi, quyết chí lên võ đài lấy lại danh dự chosư phụ mình mà lại thất bại thảm hại như vậy, liệu Bách

https://thuviensach.vn

Thảo có chịu nổi không? “Ơ.” Trong nỗi lo âu thắt ruột không dám mở mắt nhìn, Hiểu Huỳnh nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Lâm Phong, tiếp theo là tiếng kêunhỏ hơn của Mai Linh. Mọi người xung quanh hình như đều lặng đi, nỗi buồn khimọi người chứng kiến cảnh Bách Thảo bị dính liên hoàn song phi cơ hồ không cótrong tưởng tượng của cô. Sao thế? Hiểu Huỳnh vô cùng ngạc nhiên, nơm nớp lo sợ hémở mắt… rồi, kinh ngạc… Trên võ đài cao, Kim Mẫn Châu như con sư tử, từmột đầu sân liên tục tăng tốc tấn công về phía tnt! Cú song phi đầu tiên! Gótchân vừa chạm đất, lại xoay người bay lên, cú song phi thứ hai, chân vừa tiếpđất, lập tức cú thứ ba giáng tới! Đúng như trận đấu của Nguyễn Tú Mai hôm qua. Song phi liên hoàn thần kỳ! Nhìn thấy kịch hay sắp tái diễn, mọi người trênsân hưng phấn cực độ, tiếng vỗ tây dấy lên từng hồi. Các tuyển thủ của độiXương Hải kích động hết cỡ cũng gào lên trợ uy, tiếng hò hét kinh động cả thunglũng. Nhưng… Cú song phi thứ nhất cách vai Bách Thảo khoảngmột tấc, rơi vào không khí. Cú thứ hai lại cách một tấc, rơi vào không khí. Cú thứ ba, vẫn cách một tấc… Rơi vào không khí. “Hây!” Mỗi lần đá hụt một tấc, Kim Mẫn Châu lạisôi sục căm hờn đến nổ lồng ngực. Vận dụng hết thảy sức lực toàn thân, gót chânvừa chạm đất, thân mình lại tung lên, lực chân lại bùng phát nhằm thẳng đối thủlao đến. Cô ta không tin lần này lại đá hụt. Cú song phi thứ tư. Biên độ lùi lại của Bách Thảo không lớn chỉ làné hai đùi. Trong ánh nắng giữa hè khoảng cách giữa gót chân Kim Mẫn Châu vớingực cô chỉ có một tấc. Lại hụt. “Trời…” Hiểu Huỳnh trợn mắt, há mồm, một ý nghĩ vừa lóelên trong đầu, người run lên, giọng nói lắp bắp. Hiểu Huỳnh ngoái đầu, cùng lúcbắt gặp ánh mắt sửng sốt của Mai Linh. Lướt qua vai Mai Linh, nhìn thấy dángđiềm tĩnh của Sơ Nguyên, khóe môi anh thấp thoáng nụ cười, hình như anh đãbiết. “Bách Thảo…” Hiểu Huỳnh không dám xác định, người run lẩy bẩynép vào cánh tay Diệc Phong. “Quả nhiên”, Diệc Phong hít một hơi thật sâu, “Bách Thảo đã không còn là cô bé chỉ biết xông lên r addonf như năm xưa nữarồi”. Hơn nữa… Quang Nhã nhìn cú song phi thứ năm, thứ sáu củaKim Mẫn Châu rơi vào không khí, môi cắn chặt như sắp bật máu, lẽ nào thể lựcBách Thảo thật sự có thể sánh với Kim Mẫn Châu? Sau cú song phi thứ bảy đá hụt của Kim Mẫn Châulà

https://thuviensach.vn

một bầu không khí yên lặng bất thường. Hầu như tất cả những người chứng kiến đều bànghoàng sửng sốt. Đây rõ ràng không phải là may mắn, không phải Thích Bách Thảomay mắn đến nỗi, mỗi cú song phi của Kim Mẫn Châu đều hụt một chút… đó là cự lyBách Thảo đã cân nhắc. Chỉ có một tấc. Vì thế Kim Mẫn Châu không cam lòng. Vì thế Kim Mẫn Châu tiếp tục đá hết cú này đếncú khác. Điều đó cần sự phán đoán thông minh và khả năngkhống chế đầy bản lĩnh. Huống hồ, Thích Bách Thảo hầu như không chỉkhống chế được khoảng cách ra đòn của đối thủ, ngay hướng tránh và độ lùi củacô cũng khiến người ta kinh ngạc. Mỗi lần cô đều cố ý dịch chuyển sang phải mộtchút, khiến Kim Mẫn Châu đã ra cú song phhi thứ tám mà hai người vẫn không vượtra khỏi đường biên. Các ngón tay Nhược Bạch nắm chặt, run run, mắtđăm đăm hướng vào từng cử động của Bách Thảo trên sàn. Các tuyển thủ của Xương Hải võ quán cũng bắt đầunhận ra những dấu hiệu bất thường trong đấu pháp của Thích Bách Thảo. Đó là cáibẫy mà cô ta cố ý giăng ra nhằm dẫn dụ Kim Mẫn Châu đá liên hoàn song phi. Nhưng mục đích của cô ta là gì, cho dù Kim Mẫn Châu đá hụt thì cô ta cũng chẳngđược gì, lẽ nào… Lẽ nào… Cô ta vẫn còn sức để phản công? Không thể như thế. Sau khii trải qua hai hiệpgiao đấu quyết liệt, ngoài Kim Mẫn Châu ra thì chưa một nữ tuyển thủ nào có thểcó sức lực kinh người như vậy hòng phản công lại được. Duy trì cầm cự không bịKim Mẫn Châu đá gục đã là kỳ tích. Nhưng bất luận thế nào, Mẫn Châu cũng không thểtiếp tục tấn công kiểu đó, song phi liên hoàn tiêu hao thể lực vô cùng. “Hây…!” Tận mắt thấy tám cú đá liên hoàn song phi, mườisáu bước xuất ra như vũ bão, tuyệt chiêu của mình vẫn không chạm vào người BáchThảo, máu trong người Kim Mẫn Châu như sôi sùng sục. Chưa bào giờ cô phải chịunỗi nhục như thế này. Trong trận quyết đấu lấy lại danh dự cho cha, trước sựchứng kiến của bao nhiêu tuyển thủ các nước, trước đối thủ Thích Bách Thảo – đệtử yêu của tên khốn kiếp Khúc Hướng Nam, tuyệt chiêu song phi liên hoàn cô đãkhổ luyện ròng rã ba năm đã khiến không ít đối thủ ngấm đòn, bản thân cũng đượctận hưởng không ít vinh quang, vậy mà lại lần lượt đá hụt, thật là nhục nhã! Thật kinh khủng! “Hây… a…!” Vận hết thảy sức lực cuối cùng, cú song phi thứchín! Trong tíc tắc Kim Mẫn Châu tung người

https://thuviensach.vn

bay lên, mọi thứ trước mắt đã nhuốmmột màu tối thẫm, toàn bộ ý thức của cô chỉ chú ý vào một điểm, phải đá trúngThích Bách Thảo! Phải cho mọi người trong thiên hạ hiểu rằng, thầy nào trò nấy, kẻ khốn kiếp Khúc Hướng Nam không xứng đáng tỉ thí với cha cô, đệ tử của hắncàng không xứng một ngón tay với cô. Tung chân! Tiếng gió xé không khí! Cô đã có thể cảm nhận phía trước gót chân mìnhlà cái đầu nóng ran của Thích Bách Thảo, chỉ cần tiến tới một chút, một chútnữa… Toàn sân lặng như tờ. Tất cả im phăng phắc, không một tiếng động dùrất nhỏ, khi bóng đen trước mặt tan đi, mắt Kim Mẫn Châu dần dần có thể nhìnrõ, cơ thể cô đang tụt xuống, còn gót chân của cô không cảm nhận được hơi ấmcủa cơ thể Thích Bách Thảo. Cú song phi thứ chín… Đá hụt… Toàn sân im phăng phắc. Bàn tay Hiểu Huỳnh bịt chặt miệng. Chính vào khoảnh khắc Kim Mẫn Châu vận hết nộilực cuối cùng lăng chân thực hiện cú song phi thứ chín, thân hình Bách Thảo đãnhư một chú hươu nhỏ né sang phải, tạo một khoảng cách đủ xa. Tốt lắm! Bách Thảo! Không như Nguyễn Tú Mai hôm qua bị Kim Mẫn Châuđả thương tám cú liền, mà mưu kế dẫn dụ khiến Kim Mẫn Châu thấm nhục bởi chíncú đá song phi liên hoàn lần lượt đá hụt, khiến con người ngạo mạn kia liêntiếp đá vào không khí một cách thảm hại. Hiểu Huỳnh hỉ mũi, từ từ nở nụ cười mãn nguyện. Cô biết, Bách Thảo của mình cừ khôi nhất! Tuyệtvời nhất. Đột nhiên, chính trong khoảnh khắc Kim Mẫn Châurơi xuống đất. “Hây…!” Ánh nắng chiều hè phát ra muôn ngàn tia chóichang, các tuyển thủ ngồi bên dưới đều không thể mở mắt, chỉ thoáng thấy hìnhbóng Bách Thảo miệng hét lên, xoáy người, tung thân lên cao như một tia chớptrắng đâm thủng bầu không khí. Dưới ánh mặt trời gay gắt bộ trang phục trắngcàng lấp lóa, chói mắt. Về sau, trận đấu này được coi là trận đấu thànhdanh của Thích Bách Thảo trong toàn bộ sự nghiệp của cô. Cũng chính bắt đầu từtrận đó con đường công danh của cô rạng ngời thênh thang, đượm sắc màu huyềnthoại, được đồng đội truyền tụng. Trên võ đài, trong tíc tắc Kim Mẫn Châu văngxuống đất, Bách Thảo xoáy người tung chân phải đá ngang giống như khuấy dòngchảy tọa thành xoáy nước. “Hự!” Gót chân đạp vào ngực trái Kim Mẫn Châu như mộtquả tạ. “A.” Toàn sân kinh hoàng hét lên, “Được điểm rồi! Được điểm rồi!”. Hiểu Huỳnh gào đến lạc

https://thuviensach.vn

giọng, Lâm Phong và mấyngười trong đội nhảy lên ôm lấy nhau. Kim Mẫn Châu bị đá hất về sau loạng choạng, máutừ ngực như sắp ộc ra. Trong khi còn chưa đứng vững, Thích Bách Thảo nhân cơhội với đường lực đá ngang thích hợp, thuận đà xoay người. “Hự!” Một cú đá hậu, trúng vai phải Kim Mẫn Châu. Kim Mẫn Châu lùi về sau, Thích Bách Thảo nhân đàdùng lực xoay người lần nữa. “Hự!” Một cú xoay người xuống tấn, đá trúng vai tráiKim Mẫn Châu. Tiếng hò reo cổ vũ đầy kích động của tuyển thủcác nước, dần dần chuyển thành những tiếng hú kinh ngạc phấn khích không thểtưởng tượng được. Đã thực hiện liên tiếp hai hiệp đấu liên tiếp, thể lực tiêuhao lớn như vậy mà Thích Bách Thảo người Trung Quốc vẫn có thể bạo phát sứcmạnh kinh người đến thế. Chẳng lẽ, thể lực của Bách Thảo hoàn toàn khôngthua kém Kim Mẫn Châu? Hiểu Huỳnh đờ đẫn, mắt không chớp. Đúng vậy, đương nhiên cô biết thể lực Bách Thảorất tốt, mỗi ngày Bách Thảo đều quét dọn toàn bộ võ quán một lượt, đều toàn bộtrang phục cho cả đội, vẫn không hề tỏ ra mệt mỏi. Năm xưa, với ai Thích BáchThảo cũng dùng một đấu pháp là tấn công thục mạng. Nhưng Hiểu Huỳnh không biếtthể lực của Bách Thảo lại có thể sung mãn ngoài sức tưởng tượng như vậy. Quang Nhã lặng lẽ nhìn Bách Thảo tung hoành trênvõ đài với sức mạnh như giếng sâu, phun trào như không bao giờ cạn. Chỉ có điều, thể lực đó không phải là bẩm sinh. Cô còn nhớ, khi mới gia nhập võ quán Toàn Thắng, có lẽ là do bố mẹ đột ngột qua đời bởi một tai nạn giao thông nên thể lực BáchThảo rất yếu. Còn người đó, từ khi thu nạp Bách Thảo làm đồ đệ, đã dùng phươngpháp rèn luyện nghiêm khắc nhất, mỗi ngày ngoài thời gian ăn, ngủ, luyện chân, Bách Thảo luôn phải đeo hai túi cát để chạy bộ. Sáng sớm, khi mọi người chưadậy, Bách Thảo đã bắt đầu chạy, buổi tối khi tất cả đã lên giường Bách Thảo vẫntiếp tục tập chạy với hai túi cát đeo bên chân. Từng năm trôi qua. Túi cát đeo trên chân Bách Thảo mỗi ngày càngnặng thêm, thời gian chạy cũng dài hơn. Ngay cả khi tập các động tác chân, cũngkhông được tháo túi cát ra. Các sư phụ trong võ quán đều coi thường phươngpháp tập luyện này. Teakwondo là một môn vận động coi trọng phản ứng, kỹ thuậtvà trí tuệ của vận động viên. Vì thế dù có thể lực tốt đến mấy cúng khó đạtthành tích, cách rèn luyện thể lực theo cách hành

https://thuviensach.vn

xác như vậy bị coi là ngungốc. Chính vì vậy, trong ký ức của cô tbt là kẻ ngu ngốc nhất. “Hây…!” Luồng không khí bị xoáy đảo, Bách Thảo hét lên, cố gắng định thân, vừa rồi khi Kim Mẫn Châu tấn công song phi liên hoàn, cô đãtrải qua một chuỗi né người lùi tránh, sức mạnh cơ thể phần nào được phục hồi. Bây giờ như được hồi sinh, lực từ chân Bách Thảo như bùng phát. “Phầng!” Tiếp theo là cú đá xoáy thứ tư vào vai Kim MẫnChâu. … … “Thể lực là nguồngốc cơ bản nhất, không có thể lực, chiến thuật và túc pháp dù có tốt đến mấycũng không thể phát huy được”, ánh mắt sư phụ xa xăm, dường như nghĩ đến lờimột người từng dạy ông từ lâu, “…Có những người có sức lực trời phú, còn conkhông được như vậy, con nhất định phải càng nỗ lực khổ luyện, để tăng thêm sứcmạnh của cơ thể”. … Dưới gốc mai. “Đã thấy cỏ mùaxuân chưa?”, cuối cùng, một ngày nọ sư phụ tháo túi cát đeo trên chân của BáchThảo, “…Dù bị một tảng đá khổng lồ đè lên, nhưng cỏ vẫn bật ra từ kẽ đá”. Cô ngẩng đầuchăm chú lắng nghe. “Bởi vì sức mạnhcủa cỏ nhẹ nhàng mà dẻo dai, không bao giờ đầu hàng”, sư phụ nhìn cô, ánh mắtchan chứa yêu thương, “…Bách Thảo con cũng có sức mạnh như vậy”. … … Võ đài trên cao, không khí bị khuấy đảo tạo thànhmột dòng khí xoáy giống như bức tranh màu nước, Bách Thảo dáng thanh cao vươnthẳng. “Hự!” “Hự!” “Hự!”, khi xoay người bay lên, cô không chỉ sửdụng cùng một kiểu đòn chân xoay người đá ngang. Nhưng mỗi lần lăng chân đềuchắc nịch tràn đầy nội lực và quan trọng hơn là đều đá trúng người Kim MẫnChâu. Trong chớp mắt, Bách Thảo đã xoay người phi thânlần thứ sáu, đá cho Kim Mẫn Châu loạng choạng, tuyến xê dịch của hai người vạchmột đường cánh cung dài trên sàn đấu như bức họa khổng lồ đang trải rộng, vớinhững nét bút đậm và quyết liệt. “Hự!” Đòn tấn công liên tiếp vào ngực rồi lan tỏa toànthân, Kim Mẫn Châu đau nhói, toàn thân run rẩy, mặt mày loạng choạng. Nhờ vàomối hận sục sôi đầy ắp trong ngực, cô mới gắng gượng không để đổ gục. Đángghét! Những cú tấn công liên tiếp như vũ bão thế này là thuộc về ta, Kim MẫnChâu này! Từng cú, từng cú, nhìn đối thủ sức lực kiệt quệ, hoàn toàn không khảnăng phản công, xây xẩm loạng choạng, cuối cùng bị đá văng khỏi võ đài, vinhquang và nhuệ khí áp đảo đó thuộc về Kim Mẫn Châu này! Thích Bách Thảo kia lạidám

https://thuviensach.vn

dùng chính đấu pháp chỉ thuộc về ta để hạ nhục ta! “Cẩn thận!” Thoáng nghe thấy tiếng hét từ phía đội hình củaXương Hải võ quán, trong lúc loạng choạng lùi về sau, Kim Mẫn Châu cố mở mắt, vạch đường biên màu trắng lung lay. Bỗng nỗi hận chưa từng có bất chợt bùngphát, mắt trợn trừng như sắp nổ tung, đúng lúc đó một luồng khí xoáy thốc vàomặt, Thích Bách Thảo hét lên, người lao đến như một trái núi bay. Xoay người đá song phi! Sơ Nguyên thảng thốt nín thở. Khoảnh khắc Kim Mẫn Châu ở sát mép đường biên, các tuyển thủ của Xương Hải võ quán mặt thất thần vẻ kinh hoàng, chứng kiếnThích Bách Thảo xoay người như chọc thủng bầu không khí, tung chân phải, chântrái theo sát, một cú song phi nữa trúng người Kim Mẫn Châu! Cảnh tượng mấy hôm trước hình như tái diễn. Chỉ có điều lúc này, người ra đòn với thể lực vàsức mạnh kinh hồn của đôi chân là Thích Bách Thảo, còn người bị đá văng khỏi võđài lại là Kim Mẫn Châu… Quả là nỗi nhục không thể nuốt trôi. Hạ gục đối thủ bằng chính sở trường của đối thủ. “Hây…!” Đạp lên đường biên trắng, Kim Mẫn Châu điêncuồng gầm lên một tiếng! Mình không thể bị đá văng khỏi võ đài! Mình xuất chiếnthay cha! Khúc Hướng Namdùng thuốc kích thích, với thủ đoạn đê hèn đã đánh bại cha mình, khiến cha mìnhvốn có vinh quang chói lọi bỗng trở nên nhục nhã! Không còn ai nhớ được KhúcHướng Nam nhiều năm trước là ai, nhưng nhiều người lại nhớ cha mình trong trậnđấu trước vạn người, trận thứ nhất bị đánh bại bởi một kẻ vô danh tiểu tốtkhiến Xương Hải nhục nhã, khiến đất nước cũng phải chịu nhục! Mình căm hận kẻ khốn kiếp Khúc Hướng Nam! Mình căm hận Thích Bách Thảo đã nhận kẻ vô sỉ đólàm sư phụ! Mình tuyệt đối không thể bị Thích Bách Thảo đávăng khỏi võ đài! Nếu thua nhục nhã như vậy, mình sẽ không bao giờ tha thứ chobản thân! “Khốn kiếp!” Trên võ đài, một tiếng hét chói tai, mọi ngườidưới sân đều thất kinh, sự căm hờn cơ hồ khiến thể lực của Kim Mẫn Châu đượckích hoạt trở lại. Kim Mẫn Châu hơi né sang phải, nhanh chóng tránh được cúsong phi trời giáng của Thích Bách Thảo. “Khốn kiếp!” Toàn bộ tinh lực tích tụ từ ngón tay đến ngónchân cơ hồ dồn tụ, trong lúc né mình, cô gào lên, xoay người phản kích. Tiếnghét như có sức nặng vạn cân khiến những người chứng kiến đột nhiên nghĩ tới… Đúng rồi, đây không chỉ là cuộc tỷ

https://thuviensach.vn

thí giữa haiđội đối kháng. Đây chính là cuộc đấu liên quan đến danh dự giữaKim Nhất Sơn và Khúc Hướng Nam! … … “Nếu các đệ tửcó người nào cảm thấy bản thân khó giữ được lễ nghĩa, không thể chịu được nhụcnhã thì hãy tự nguyện rời xa Teakwondo! Không thể để cho bất cứ đệ tử nào biếnthành những Khúc Hướng Nam, trở thành nỗi nhục của cả giới Teakwondo Chúngta!”, Kim Nhất Sơn sắc mặt uy nghiêm, giọng sang sảng như chuông đồng vangvọng khắp thung lũng, “…Không nên như Khúc Hướng Nam, khiến tên tuổi các đệ tửđồng nghĩa với ô nhục, vô liêm sỉ…” … “Đúng, tôi là đệtử của Khúc Hướng Nam!” Một cơn giótrong lành thổi qua, bộ võ phục cũ ngả màu vàng trên người Bách Thảo phấp phớibay. “Cho nên, tôibiết sư phụ tôi là người như thế nào! Sư phụ tôi là người đầy tinh thần thượngvõ! Là người có phẩm cách cao quý, chân chính lương thiện, ông không được phép, cũng không có tư cách làm nhục danh dự của người!” … Kim Nhất Sơngửa cổ cười ha hả, thanh âm phát ra khiến mặt đất thung lũng như rung lên. “Khúc Hướng Nam, nỗi ô nhục của giới Teakwondo, ông ta làm gì có danh dự! Đối với loại người nhưông ta, phải để mọi người trong thiên hạ đều biết ông ta là loại người vô liêmsỉ!” … “Vậy thì…” Tiếng nói củaBách Thảo cũng trở nên lạnh lùng, chắc nịch, “…Xin ông chấp nhận lời thách đấucủa tôi!”. … “Được, tôi thaymặt cha tôi, chấp nhận lời thách đấu của cô!” Kim Mẫn Châuphẫn nộ bước tới trước mặt Bách Thảo, hét lên: “Nếu, cô, thua! Thích Bách Thảo, tôi yêu cầu cô, quỳ xuống, xin lỗi cha tôi! Từ nay, vĩnh viễn, rời bỏ Teakwondo.” … … “Hây…!” Trong lúc phẫn nộ, Kim Mẫn Châu né được cú đásong phi thứ nhất của Thích Bách Thảo, rồi với thể lực như phản hồi đáng kinhngạc tung người phản kích, nhưng… Né cú đá thứ hai của chân trái Bách Thảo liềnsau đó. “Phập!” Cú đá thứ hai của Bách Thảo rơi vào không khí. Trong tia chớp tóe lửa giống như con thú trúngthương, đường chân tung lên của Kim Mẫn Châu đã ở trong phạm vi phản kích cólợi nhất, chỉ chờ cơ thể Bách Thảo rơi xuống là sẽ… “Ôi!” Các tuyển thủ của Xương Hải võ quán phấn khíchgào lên, tận mắt chứng kiến một lần nữa tuyệt chiêu phản kích của Kim Mẫn Châu, phải giáng cho Thích Bách Thảo một đòn chí mạng vào thời khắc nguy cấp nhất, phải đá bay cô ta khỏi võ đài. Chiến thắng

https://thuviensach.vn

như thế mới đã, chiến thắng như thếmới hoành tráng! “Trời!” Hiểu Huỳnh và cả nhóm đứng bật dậy, kinh hoàngthất sắc! Nếu trong thời khắc quan trọng nhất, Kim Mẫn Châu phản kích thànhcông khiến Bách Thảo ngã gục, thì dù Bách Thảo ghi được nhiều điểm trước đó, cũng đổ xuống sông xuống biển! Trong khoảnh khắc cú đá thứ hai rơi vào khôngkhí, tiếng chân xé gió như trỗi dậy lần cuối trước khi ngừng thở, vang lên chóitai đầy sát khí cơ hồ có thể xé xác Bách Thảo. Cú ra chân cực kỳ hung bạo. Từ xa, chỉ thấy hai thân hình ghì chặt. Trongmột tíc tắc nhanh như chớp, những người ngồi dưới không thể nhìn rõ cú đá thứhai của Bách Thảo rơi vào không khí, Kim Mẫn Châu có cơ hội ra đòn. Xem ra cụcdiện có lẽ hoàn toàn xoay chuyển vào giây phút chót, Kim Mẫn Châu dường như cócơ hội chuyển bại thành thắng. Sắc mặt Nhược Bạch rắn đanh, trắng bệch như sáp. Chủ tướng Mân Thắng Hạo của Xương Hải võ quánđột nhiên cau mày. Tại sao… Cú song phi của Thích Bách Thảo đá hụt, vậy màcơ thể cô ta không hề loạng choạng, trái lại cô ta có thể tiếp tục tung ngườibay lên. … … “Tốt!” Bách Thảo hítmột hơi thật sâu, nói như đinh đóng cột: “…Nếu cô thuatôi thì Kim Nhất Sơn đại sư nhất định phải xin lỗi sư phụ tôi và vĩnh viễnkhông được làm nhục danh dự của người!” … … “Hây…!” Tiếng hét của Bách Thảo chấn động thung lũng. Ánh nắng xiên ngang thiêu đốt chiều hè như phátra những tia sáng trắng chói chang đến độ mọi người cảm thấy trước mắt cơ hồ cóảo giác. Trong khoảnh khắc hai thân hình giao nhau trên võ đài, tại sao ThíchBách Thảo có thể thực hiện cú song phi? Cú đá thứ ba! Bên tai là tiếng hét, ánh mặt trời vẫn thiêuđốt, Bách Thảo dùng hết sức bình sinh, khi Kim Mẫn Châu sắp dịch chuyển tới mépđường biên, như tia chớp tung chân đá cú thứ ba. Không ai biết, thể lực của cô đã hoàn toàn cạnkiệt. Nhưng cô không thể thua ở thời khắc cuối cùngnày, cô không thể thua. Chắc chắn là sư phụ đang nhìn cô, cô biết ông là ngườicao quý, bất kỳ ai cũng không được phép dùng những từ ngữ khiếm nhã làm tổn hạidanh dự của ông! Dẫu rằng, dẫu rằng chính sư phụ đã nói với cô, cô cũng khôngtin. Cô chỉ tin… Cô chỉ tin… Sư phụ tuyệt đối không làm chuyện đó, tuyệt đốikhông dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để giành chiến thắng. *** … … Cuộc thi tranhCup vô địch Teakwondo thế giới thứ mười bảy, trong tiếng

https://thuviensach.vn

hoan hô vang dội củahàng vạn người, Kim Nhất Sơn của Hàn Quốc như một anh hùng ra trận. “Uống đi, nó sẽkhiến anh chiến thắng.” Gã trùm xã hộiđen nói nhỏ, đưa một chai nước khoáng đến trước mặt ông, trực cảm được hàm ýcủa lời nói, ông từ chối uống chai nước đó. Trận đấu với KimNhất Sơn là trận đấu khó khăn nhất chưa từng có trong đời. Kim Nhất Sơn đượctrời phú cho thể lực sung mãn như núi lửa phun trào, đòn tấn công như vũ bão, đã có lần đưa ông vào cảnh khốn đốn. Cũng chính trận đấu đó khiến ông nhận rađược sức mạnh của thể lực đối với Teakwondo quan trọng như đất đối với cây. Trận đấu diễn racực kỳ khó khăn. Nhưng, dù mấylần bị Kim Nhất Sơn ra đòn mạnh đến nỗi suýt không đứng lên được nhưng ông vẫnduy trì được vị trí hữu hiệu của mình, không để Kim Nhất Sơn ghi điểm. Ôngkhông thể thua, ông chiến đấu bằng tính mạng của A Viên, chỉ có chiến thắng, AViên của ông mới có hy vọng được cứu chữa. Điểm số lúc sắpkết thúc trận đấu đạt được như thế nào ông không thể nào nhớ rõ, chỉ biết lúcđó thể lực đã gần cạn kiệt, thần trí cũng bắt đầu mơ hồ. Chỉ nhớ hình như KimNhất Sơn mãi không thể ghi điểm, ông ta đã nôn nóng tột độ, phá thế phòng thủcủa ông, đã cố ý gài bẫy dụ ông tấn công. Còn ông đã thực sựđá trúng. Tiếng còi kếtthúc trận đấu vang lên, Kim Nhất Sơn gầm lên như hổ, quăng áo giáp bảo vệ xuốngsàn. Sau đó như là những tiếng rên ai oán, hình như không ai muốn ông chiếnthắng. Người đẫm mồ hôi, ông quỳ xuống hướng về tổ quốc, hướng về A Viên. … Trận thứ nhấtchiến thắng Kim Nhất Sơn được coi là ứng cử viên nặng ký nhất của chức vô địch, nên mấy trận tiếp theo trở nên nhẹ nhàng hơn, chỉ có điều thể lực không ngừngtiêu hao. Đánh đến vòng chung kết, khi giải lao giữa hiệp, ông vặn chai nước củamình uống mấy ngụm. Chính mấy ngụmnước ấy. Khi lên sàn ngaysau đó, ông cảm thấy thể lực mình có gì đó bất ổn. Ông hy vọng đó chỉ là ảogiác, tuy nhiên xét nghiệm chất kích thích sau trận đấu khiến tất cả trở thànhác mộng, chức vô địch ông vật lộn gian khổ có được trở thành nỗi nhục nhã daidẵng, trở thành chủ đề đàm tiếu khinh miệt của thiên hạ. … … Một cơn gió hè thoáng qua. Nắng lấp loáng trên những lá mai, Khúc Hướng Namlặng lẽ phủi những hạt bụi trên phiến lá. Về sau nghĩ lại, trong hiệp thứ nhấtcủa trận chung kết, lúc giằng co với đối thủ,

https://thuviensach.vn

theo hướng nhìn của người đó, ôngthoáng thấy có người cúi xuống chỗ ông ngồi nghỉ giải lao giữa hiệp, làm nhanhđộng tác nào đó. Nếu… Nếu lúc đó ông nhanh trí phát giác… Khúc Hướng Nam cay đắng ho mấy tiếng. … … “Hướng Nam, emxin lỗi…” A Viên vừa đẻnon được mấy ngày, môi khô tái nhợt, tay phải tựa như vuốt ve đứa con, nhejnhàng đặt lên vai ông. Còn ông gục xuống bên cô, vùi mặt vào tấm ga giường, không dám để cô nhìn thấy sự yếu đuối và đau khổ của mình. “… Nếu khôngphải tại em… anh sẽ không đi tìm những người đó… những người không tin tưởnganh… không tin tưởng anh chỉ dựa vào bản thân có thể giành chức vô địch… Hướng Nam… là em đãliên lụy đến anh…” “Em có tin anhkhông?”, giọng ông khản đặc. Không ai tinông. Ông giải thích thế nào ban tổ chức cũng không tin. Ban tổ chức Teakwondothế giới cho rằng ông gian lận càng áp dụng hình phạt nặng hơn, phán quyết cấmông thi đấu suốt đời. Kim Nhất Sơn bị ông đánh bại, phẫn nộ lao đến trước mặtông, dùng thứ tiếng Hàn mà ông không hiểu mắng xối xả. Các phóng viên và dưluận cũng tới tấp chỉ trích, cơ hồ muốn lột xác ông. Những ngón taydịu dàng vuốt tóc ông. “… Tất thảynhững người đã chỉ trích anh… đều là những người không hiểu anh… không cần… quantâm họ nghĩ không…”, trong mắt cô có ánh nước, giọng yếu ớt, “… Con… con gáiQuang Nhã của Chúng ta… chỉ cần con hiểu anh… sẽ tin anh… Hướng Nam… anh trongtrắng cao quý như hoa mai…” … … Nhưng con gái lại không tin ông, các môn sinh từnhỏ lớn lên cùng nhau cũng không tin ông. Sự cô đơn ghẻ lạnh bám riết ông ngàynày sang ngày khác. Ông chỉ biết hằng đêm ngồi dưới gốc mai, thủ thỉ với ngườivợ đã đi xa, cho đến khi một cô bé tên Thích Bách Thảo quỳ bái nhận ông làm sưphụ. Bách Thảo… Đứa bé lặng lẽ quật cường giống ông thời niênthiếu. Đứa bé là người thứ hai tin ông. Bất luận những đứa trẻ khác trong đạo quán đánhmắng nó thế nào, dẫu thân mình bị đánh thâm tím, cô bé ấy vẫn bướng bỉnh tintưởng vào ông. Chính sự khắc khổ, kiên trì, tiến bộ… và sự tin tưởng của cô, khiến ánh sáng cuộc đời vốn đã tắt rụi của ông lại bừng sáng, ngọn lửa đam mêâm ĩ trong ông lại bừng cháy. Cô là hy vọng cuối cùng của ông. Ông hy vọng thiên bẩm của cô bé có thể khiến côtrở thành cao thủ, hy vọng có thê giúp cô hoàn thành con đường mà ông chưa đihết,

https://thuviensach.vn

dẫu phải ép cô nhận Dụ quán chủ của võ quán Tùng Bách làm sư phụ. Cho nên, khi biết cô chất vấn Kim Nhất Sơn vìchuyện của ông, thậm chí muốn đấu cùng Kim Mẫn Châu, trong điện thoại ông đãbuộc lòng nói với cô, năm xưa ông đã sử dụng thuốc kích thích. Bách Thảo chắc sẽ thất vọng vì ông. Ông hy vọng cô sẽ hủy bỏ cuộc đấu với Kim MẫnChâu, không nên vì ông mà ảnh hưởng đến tiền đồ. Thậm chí, ông hy vọng cô cóthể quên đi từng nhận ông làm sư phụ để cô có thể quang minh chính đại tiến lênphía trước. Không một tì vết. “Phập!” Cú đá thứ ba xoáy gió song phi nặng ngàncân của Bách Thảo, đạp mạnh vào mặt Kim Mẫn Châu giống những con dấu, tưng ô, từng ô in trên mặt đối thủ, đồng tử Kim Mẫn Châu giãn rộng, từ từ ngã ngửa rasau… Quang Nhã toàn thân run lẩy bẩy. Sững sờ nhìn Bách Thảo từ không trung thu chântiếp đất. Cơ thể Kim Mẫn Châu bi sức nặng ngàn cân tấncông, chầm chậm bắn ra khỏi võ đài, dường như bay rất thẳng, sau đó biến mấtnhư một ngôi sao vụt tắt. Tốc độ tiếp đất rất chậm, rất chậm nên cô có thểthấy không khí im lặng như chết dưới sân, có thể thấy Nguyễn Tú Mai hôm qua bịđá văng khỏi võ đài, lúc này đang ngơ ngẩn nhìn cô. Tốc độ rơi nhanh như thếnên cô không kịp nhắm mắt. “Uỵch.” Cơ thể đã hạ xuống võ đài! Cả sân chết lặng. Sau đó. Bùng nổ! Trên võ đài, Bách Thảo đứng vẻ điềm tĩnh, ngượccô vẫn phập phồng dữ dội, mặt không còn nhận ra là màu gì. Từ trên cao, cô nhìnKim Mẫn Châu bị đá văng khỏi võ đài, vật lộn trên mặt đất, gắng gượng thử đứngdậy. “Tuýt…” Tiếng còi vang lên. Trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc. 5: 1 Thích Bách Thảo chiến thắng! *** Giống như chào đón vị anh hùng khải hoàn, LâmPhong, Hiểu Huỳnh, Mai Linh xông ra, cuồng nhiệt ôm chầm Bách Thảo, vừa cườivừa reo, Hiểu Huỳnh nghẹn ngào: “Thắng rồi! Thắng rồi! Bách Thảo đáng ghét, cậuthắng rồi!” “Đẹp quá, Bách Thảo!”, Mai Linh cũng rơm rớmnước mắt, “Này, trước đây tôi không hề thấy cậu dẹp như vậy! Cậu đã rửa hận choNguyễn Tú Mai phải không? Ai bảo Kim Mẫn Châu hôm qua kiêu ngạo như vậy, hômnay đáng đời, cô ta tự làm tự chịu!”. “Giỏi quá! Giỏi quá!”, Lâm Phong ôm riết lấy cô. Thân Ba, Khấu Chấn cũng không thể kiềm chế nổigiang tay ôm choàng Bách Thảo cùng mấy cô gái. Bị đồng đội vây kín, nồng nhiệtôm ấp, bất chợt liếc qua đầu họ, Bách Thảo nhìn thấy Quang

https://thuviensach.vn

Nhã đang ngồi mộtgóc, đầu gục xuống, sau đó lại đưa mắt nhìn quanh đã thấy Sơ Nguyên đang từ xamỉm cười nhìn cô, ánh mắt ấm áp như mùa xuân. Mặt cô bổng đỏ ửng, vội vã cúiđầu. “Càng ngày càng khiến người ta bái phục”, DiệcPhong cười hỉ hả, bàn tay chậm rãi vỗ lên vai cô. Nói đoạn quay sang NhượcBạch, lúc này anh đang ngồi với Sơ Nguyên và bắt đầu làm động tác khởi động. SơNguyên đang trao đổi điều gì với anh. Bách Thảo giật mình, đúng rồi, sao mìnhlại quên, trận đấu của mình kết thúc là đến lượt Nhược Bạch ra sân và đó cũnglà trận đấu cuối cùng giữa hai đội.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thoát khỏi những vòng tay nồng nhiệt của đồngđội, Bách Thảo vội lao đến bên Nhược Bạch, thấy Sơ Nguyên đang nhìn anh chămchú, hỏi với giọng nghiêm túc: “Cậu có thể chứ?” Nhược Bạch ngước nhìn đối thủ Mân Thắng Hạo củaXương Hải đang đi về phía võ đài, trả lời: “Có thể.” “Nhưng…”, quỳ một bên chân Nhược Bạch, Bách Thảothấy hai gói thuốc vẫn để nguyên chỗ cũ như lúc cô rời đi, hình như chưa có aiđộng đến. Ngực thắt lại, ngừng một lát, cô nói khẩn khoản vẻ lo âu: “NhượcBạch, anh đang ốm…” Sơ Nguyên gật đầu nói: “Hơn nữa, Nhược Bạch, cậuđang sốt cao, thể lực yếu đi nhiều, tình trạng sức khỏe thế này không thích hợpthi đấu. Hay là để Khấu Chấn ra thay…” “Tôi có thể.” Nhược Bạch nhắc lại. Anh từ từ đứng dậy, BáchThảo theo phản xạ giơ tay định đỡ, nhưng anh đẩy cô ra. Trên võ đài, hai chàng trai trong võ phục trắngmuốt đã tiến ra giữa sàn. Mân Thắng Hạo sắc mặt đen láy, hiện là một trongnhững tuyển thủ xuất sắc nhất của Xương Hải võ quán, là đương kim vô địchTeakwondo thế giới lần thứ nhất sau khi Đình Hạo rời bỏ đấu trường. Người kialà Nhược Bạch, một thanh niên thân hình thanh tú có vẻ ngoài lãnh đạm, chưatừng tham gia thi đấu quốc tế. “Nhược Bạch sư huynh ốm sao?” Hiểu Huỳnh và mấy cô gái nghe vậy cùng hỏi, mọingười lo lắng nhìn nhau. Đã biết bốn trận trước do chiến thắng của Diệc Phongvà Bách Thảo, đội Ngạn Dương ghi được hai điểm, bằng đội Xương Hải, nếu NhượcBạch thắng Mân Thắng Hạo là có thể giành được chiến thắng trong trận thánhchiến này. Mặc dù gặp đối thru là Mân Thắng Hạo, khả năngchiến thắng của

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch không lớn, nhưng trong thi đấu luôn xảy ranhững điều bất ngờ, luôn có những cơ hội, cơ may nào đó. Nhưng bây giờ NhượcBạch lại đang ốm. Vạn nhất… Vạn nhất… Nghĩ đến chuỗi đá xoáy của Bách Thảo với sứcmạnh như gió lốc, hết cú này đến cú khác đá văng Kim Mẫn Châu từ võ đài trên cao xuống đất, làm cho Xương Hải mất mặt. Biết đâu… để cứu vớt danh dự choXương Hải, Mân Thắng Hạo có thể sẽ ra đòn hiểm với Nhược Bạch… "Ôi, ôi, ôi!", Hiểu Huỳnh cuống quýt, nắm chặtcánh tay Bách Thảo nói nhỏ, "Đã biết vậy, vừa rồi cậu nhẹ tay một chút, khôngnên đá bay Kim Mẫn Châu có phải tốt hơn không. Mặc dù cậu ra đòn đã lắm nhưngnếu vì vậy mà Mân Thắng Hạo trút hận vào Nhược Bạch thì nguy quá!". Nét mặt Bách Thảo tối sầm lại. "Không thể khống chế trong cú đá cuối cùng đốivới Kim Mẫn Châu phải không?", vừa nhìn theo Nhược Bạch đang đi trên võ đài, SơNguyên vừa hỏi. "…Vâng" Mặc dù muốn đánh bại Kim Mẫn Châu, thậm chí đãdùng chuỗi cú đá xoáy gió để hoàn toàn đập tan thói kiêu ngạo của cô ta, nhưngkhi thực hiện cú đá cuối cùng, Bách Thảo không muốn hành động như Kim Mẫn Châuđã làm với Nguyễn Tú Mai ngày hôm qua. Kim Mẫn Châu quá kiêu ngạo làm nhục TúMai như vậy, nếu cô cũng hành động như thế thì có khác gì cô ta. Nhưng, khi thực hiện cú song phi thứ ba, cô nhấtthiết giờ vận toàn bộ sức lực, mà đã vận toàn lực, thì không thể nào khống chếđược quán tính và đường lực của chân. Cô cho rằng… Mọi người đều nghĩ là cô cố ý. "Khống chế lực chân không phải dễ dàng, đừng áynáy", thời gian gian nghỉ giữa những đợt tấn công của hai đối thủ trên võ đài, Sơ Nguyên vuốt tóc cô an ủi, anh còn tận tay lấy chiếc khăn bông lớn khoác lênvai cô, "Cẩn thận kẻo bị cảm lạnh, vừa rồi ra nhiều mồ hôi như thế". "Xin lỗi", Hiểu Huỳnh ngượng ngùng, vặn vẹo ngóntay, "Bách Thảo, tớ… tớ không nên nói cậu… chỉ là do tớ hơi lo cho Nhược Bạchsư huynh…". "Không sao." Bách Thảo lắc đầu. "Lo gì chứ.", Diệc Phong liếc xéo Hiểu Huỳnh, "Xin cô, không nên quá lo Nhược Bạch không ra nổi một đòn. Ai thắng ai thua còn chưa biết, đừng có mới thấy nhuệ khí của người ta đã phát hoảng, tự hại mình". "…" Hiểu Huỳnh cúi đầu, đang định nói thêm gì đó. "Hự!" Trên võ đài cục diện đột nhiên thay đổi. Sau khi hai bên thế thủ thăm dò lẫn nhau, NhượcBạch tấn công

https://thuviensach.vn

trước, Mân Thắng Hạo dường như đã sớm chuẩn bị, trong nháy mắtquay người đá hậu, kiểu ra miếng trả miếng này không có gì lạ. Trong lúc MânThắng Hạo ra đòn phản kích, Nhược Bạch hét lên một tiếng, tung người đạp thẳngxuống, luồng gió sung mãn theo thế chân ép xuống. Biến háo thành chuỗi khiếnkhán giả hoa mắt. Bách Thảo căng thẳng, nín thở. Thấy cú đạp thẳng trùm lên đầu Mân Thắng Hạo"Phập!" một tiếng nặng trịch, bóng chân hai chàng trai giao nhau. Lại một cú đáhậu của Mân Thắng Hạo trúng vai Nhược Bạch, Nhược Bạch mặt trắng như tuyết, lùivề sau hai bước. "Ôi…" Bách Thảo hoảng hốt kêu lên. "Ôi!", tiếp theo là tiếng hét thất thanh củaHiểu Huỳnh, "Sao lại thế, sao lại thế! Rõ ràng Nhược Bạch đá trúng Mân ThắngHạo thì Nhược Bạch phải ghi được điểm chứ! Sao lại thế…". Sắc mặt Diệc Phong xám lại. "Tốc độ ra đòn của Mân Thắng Hạo quá nhanh", Thân Ba cau mày ghi mấy chữ vào cuốn sổ, "…Mặc dù Nhược Bạch phán đoán đượcđộng tác của đối phương nhưng hai lần ra đòn, rốt cuộc vẫn chậm hơn một nhịp". Sau Đình Hạo, Mân Thắng Hạo cơ hồ lũng đoạn hầu hết giải quán quân các cấp, bấtluận là sức mạnh hay tốc độ phản ứng luôn là thế mạnh của anh ta. "Không phải", mắt vẫn theo dõi Nhược Bạch đanglấy thăng bằng cố đứng vững, Bách Thảo cắn môi, tay bóp chặt hai gói thuốc vừarồi Nhược Bạch sư huynh không động đến, "…là do Nhược Bạch sư huynh bị sốt…". Trong mắt cô, tốc độ của Nhược Bạch không hềthua Mân Thắng Hạo. Anh ra chân rất nhanh, chỉ là do lúc Nhược Bạch đạp từ trêncao xuống, cô có thể nhìn thấy cơ thể anh khẽ run, có vẻ như thể lực anh đã sasút. Nêu anh không ốm. Cú liên hoàn vừa rồi… 0: 1 Mân Thắng Hạo được điểm. Các đệ tử của Xương Hải hoan hô vang dậy, sĩ khísa sút của toàn đội lúc trước do thất bại của Kim Mẫn Châu giờ đã phục hồi, lạisôi sục. Bách Thảo nắm chặt nắm đấm, căng thẳng theo dõi Nhược Bạch đang tiếptục cuộc đấu trên võ đài. Cô có thể nhìn thấy vẻ mặt xanh xao, đôi môi khô nẻ vìsốt của anh. Thực ra, không phải cô không hiểu vì sao NhượcBạch lại kiên quyết muốn ra sàn đấu. … … Từ khi Đình Hạotuyên bố từ bỏ tham gia mọi cuộc thi đấu, từ bỏ Teakwondo, suốt một năm ròngsau đó tính tình Nhược Bạch trở nên trầm tư khác thường. Anh từ chối tham giatập luyện ở trung tâm huấn luyện của Thẩm Ninh. Thời gian

https://thuviensach.vn

đó ngoài việc hằngngày đưa các tuyển thủ đi luyện tập, bản thân anh hầu như không tham gia cọ xáttrong bất cứ trận thi đấu nào. “Anh… anh muốnchiến thắng Đình Hạo phải không?” Một buổi tối hainăm trước, cô đã hỏi Nhược Bạch như vậy. Do vẻ lãnh đạm cố hữu của anh khiếnBách Thảo cảm thấy hơi sợ, nhưng hằng ngày thấy anh như vậy, cuối cùng cô cũnglấy hết cam đảm. Tối đó dưới ánh trăng, trên hành lang gỗ của phòng tập, cô rụtrè ngồi xuống cạnh anh. “Là bởi vì”, rấtlâu không thấy anh trả lời, cô quyết định nói thẳng, “… anh coi Đình Hạo là đốithủ mạnh nhất, khi Đình Hạo không thi đấu nữa, không còn cơ hội chính thức đuatài với anh ấy… cho nên anh buồn đúng không?”. Ánh trăng rấtmờ. Khuôn mặt NhượcBạch bị một góc mái hiên che khuất. “Vì sao anh tậpTeakwondo?”, ngập ngừng một lát, đăm đăm dõi nhìn khuôn mặt tư lự lạnh như băngcủa anh, “… chỉ là để đánh bại Đình Hạo ư?”. Nhược Bạch phẫnnộ liếc cô một cái. “Vậy…”, nhìn đôimắt sa sầm giận dữ của anh, Bách Thảo cau mày hỏi, “Tại sao anh phải từ bỏ vìanh ấy?”. Ánh trăng lờ mờ. Thời gian cơ hồđã qua một thế kỷ. Lặng lẽ, hàng micủa Nhược Bạch từ từ cụp xuống, nhìn bóng hai người đổ dài trên nền gỗ hànhlang, chính vào lúc cô tưởng Nhược Bạch sẽ không bao giờ mở miệng thì anh bấtngờ lên tiếng, giọng nhỏ khàn khàn. “Tôi quá vôdụng.” Giọng nói củaanh cũng lạnh như ánh trăng ngoài kia. “Hồi nhỏ, tôinằm bò trên tường võ quán xem trộm các đệ tử luyện tập bên trong. Tùng Bách khiấy là võ quán đệ nhất Ngạn Dương, có rất nhiều đệ tử, rất đông vui náo nhiệt. Mọi người đều cảm thấy vinh hạnh tự hào vì võ quán của mình, chỉ cần được SơNguyên đưa đi thi đấu, giải nhất chắc chắn thuộc về Tùng Bách”, anh nói mộtcách khô khan, “… Nhưng từ khi Sơ Nguyên ra đi, Tùng Bách trong tay tôi đã sasút như xuống dốc không phanh, sư phụ rất thất vọng, thậm chí không còn muốnđưa các đệ tử đi luyện tập, đệ tử của võ quán vì vậy ngày càng ít dần”. Cô ngây ngườilắng nghe. “Đình Hạo giốngnhư thiên tài từ trên trời rơi xuống, mang đi tất cả vinh quang và những giảiquán quân mà Sơ Nguyên từng đoạt được, mọi người quên dần Sơ Nguyên, chỉ cònnhớ Đình Hạo sáng chói như ánh mặt trời.” Môi anh mímchặt, sau đó nhếch lên biến thành nụ cười thiểu não. Hồi lâu sau, hàng mi từ từ nâng lên, hướng ánh mắt lạnh tanh vào cô. “Chỉ cần

https://thuviensach.vn

đánh bại ĐìnhHạo là có thể chấn hưng Tùng Bách võ quán, một việc đơn giản như vậy mà mãi tôivẫn không thể làm được.” “…” Bách Thảo khôngbiết nói sao. “Khổ luyện hainăm, tưởng rằng đã tiến bộ kha khá, mãi đến trận đó mới phát hiện, khoảng cáchvới Đình Hạo vẫn vô cùng lớn”, mắt anh lóe tia sắc lạnh khó hiểu, “… không cầnluyện tiếp nữa, Teakwondo là môn võ thuật thuộc về những thiên tài, ngườithường dù luyện bao nhiêu chẳng qua cũng chỉ là bị bông cho người ta đá màthôi”. “Vậy em cũngkhông nên luyện tập tiếp nữa, phải không?” Lòng buồn bã, khoảng cách giữa cô với Đình Nghi lại càng lớn, giống như một người trên cungtrăng, một người dưới mặt đất. “Nhưng em khôngtin những cái đó.” Hít một hơi dài, cô nói: “Cách đánh của em rất ngốc, em đãrất khổ công, em không phải là thiên tài nhưng chỉ cần tiếp tục tập luyện, emsẽ tiến bộ, nhất định có ngày em đánh bại Đình Nghi”. Ánh trăng lạnhlẽo. “Anh có hối hậnkhông?”, cô cắn môi, ngoảnh nhìn anh, “Nếu có một ngày, một người ngốc như emcó thể đánh bại Đình Nghi, nhưng anh đã không còn luyện Teakwondo nữa, anh thựckhông hối hận sao?”. … … Đêm hôm đó, Nhược Bạch và cô cơ hồ ngồi trắngđêm tại hành lang phòng tập. Anh trầm ngâm không nói, cô cũng không dám mởmiệng, về sau mới phát hiện mình ngủ gục trên sàn từ lúc nào. Sau đêm đó, Nhược Bạch bắt đầu luyện tập trởlại, đưa toàn đội đi tập ở trung tâm huấn luyện của Thẩm Ninh. Một năm sau, dưới sự dẫn dắt của anh, Tùng Bách võ quán đã giành được chiến thắng áp đảotrong trận thách đấu hằng năm với Hiền Võ võ quán. Tuy nhiên, trận tỷ thí đóĐình Hạo không tham gia. Cô hiểu, đối với Nhược Bạch là điều đáng tiếc khôngthể nào bù đắp. Cuộc thi đấu tập thể hôm nay Xương Hải cử MânThắng Hạo, là người sau Đình Hạo, là tuyển thủ sung sức đã chạm nhiều đỉnh vinhquang. Thắng Hạo và Đình Hạo chưa giao đấu với nhau, hai người đó rốt cuộc aimạnh hơn, trong một thời gian đã trở thành chủ đề bàn tán rôm rả của giớiTeakwondo. Cho nên, dẫu đang sốt cao Nhược Bạch cũng nhấtquyết không bỏ qua trận này. Bách Thảo căng thẳng theo dõi diễn biến trậnđấu. Mân Thắng Hạo và Nhược Bạch lại bắt đầu một đợtthế thủ thăm dò mới. Hai người đều trầm tĩnh chắc chắn, không nôn nóng tấncông. Bách Thảo hy vọng Nhược Bạch chiến thắng, Nhược Bạch rất cần thắng

https://thuviensach.vn

mộttrận như vậy. Một năm nay, anh đã bỏ quá nhiều công sức và tinh lực vào cô. Dùcô tiến bộ rất nhanh nhưng bản thân Nhược Bạch lại bỏ lỡ nhiều cơ hội thi đấu. Nếu… Nếu Nhược Bạch có thể đánh bại Mân Thắng Hạo, nhất định Nhược Bạch sẽ phấn khởi trở lại, nhiệt tình thi đấu với chuỗi chiếnthắng sẽ lại được châm ngòi. “Hây!” Trên võ đài, trong lúc thế thủ Mân Thắng Hạo độtnhiên nhảy lên đá ngang, chân trái nhanh như chớp đá vào ngực Nhược Bạch. Anh ta đã nhận ra. Bách Thảo bỗng kinh hãi, lòng quặn thắt. MânThắng Hạo nhất định đã phát hiện ra thể trạng của Nhược Bạch cho nên mới chủđộng tấn công. Trong trận đấu với các tuyển thủ Myanmarhôm qua, rõ ràng Mân Thắng Hạo là kiểu võ sĩ bảo thủ phòng thủ phản kích, tuyểnthủ người Myanmaryếu hơn rất nhiều, chỉ cố duy trì phòng thủ, cố gắng không mắc bẫy trong cácđòn tấn công, nên hầu như không tìm cách phản công. “Phập!” Trong lúc hai người giằng co, động tác nhanh đếnmức Bách Thảo không dám chớp mắt, cũng không kịp nhận ra rốt cuộc biến hóa thếnào, mà lại thành chân phải của Nhược Bạch đá vào ngực Mân Thắng Hạo. 1: 1 “Hự!” Sau phút kinh ngạc, dưới khán đài bắt đầu bàntán xì xầm, những người chứng kiến cũng cơ hồ không ai nhận ra rốt cuộc NhượcBạch phản kích thế nào. “Tôi không hiểu”, Thân Ba nghi hoặc đẩy gọngkính đen trên sống mũi. “Cú lăng chân quá nhanh!”, Khấu Chấn ngạc nhiênmiệng há hốc, “… Đúng, như trong phim vậy, may mà trận này là Nhược Bạch rasân…”. Bách Thảo mỉm cười. Chỉ cần Nhược Bạch ghi điểm là tốt, chỉ có điều, chính cô cũng không hiểu. Ngẩng đầu, vô tình nhìn về phía Sơ Nguyên. “Nhược Bạch đã chuẩn bị tốt…”, Sơ Nguyên mắtkhông rời võ đài, “… trước khi Mân Thắng Hạo ra đòn, Nhược Bạch đã chờ sẵn, MânThắng Hạo vừa lăng chân, Nhược Bạch tức thì phản kích, phản ứng nhanh hơn đốithủ”. “Vậy là… chuẩn bị tốt rồi sao?”, Hiểu Huỳnh gãiđầu, “… sao nghe có vẻ giống như… giống như… cái gọi là nhìn thấu phản ứng củađối thủ như Bách Thảo, cố ý tạo cơ hội trước.” “Có lẽ vậy.” Sơ Nguyên mỉm cười. Kết thúc hiệp thứ nhất, tỷ số 1: 1. Nhìn thấy Nhược Bạch đi xuống, Bách Thảo vội vãđứng dậy, nhưng bị Sơ Nguyên giơ tay giữ lại, anh lắc đầu nói nhỏ: “Không nênnhắc đến bất kỳ chuyện gì liên quan đến ốm đau hay sốt nào hết, như vậy chiekhiến cậu ấy phân tâm”.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo ngẩn người. Sơ Nguyên cũng đứng dậy, đi về phía Nhược Bạch, tiếng nói còn lưu lại bên tai cô: “Để cậu ấy tập trung tinh lực, chuyên tâm đánhtốt trận này.” Diệc Phong đưa khăn bông cho Nhược Bạch, Hiểu Huỳnhân cần đưa nước. Nhược Bạch thần sắc vẫn lạnh tanh, đang chăm chú nghe SơNguyên vạch ra những sơ suất của Mân Thắng Hạo trong phòng thủ, thỉnh thoảngcũng trao đổi lại vài câu với Sơ Nguyên. Bách Thảo ngẩn ngơ đứng sau lưng NhượcBạch, không biết nên làm gì. Đột nhiên có ai đó đẩy từ phía sau. “Phịch!” Suýt nữa cả người cô đã chồm lên lưng NhượcBạch, khi mặt Bách Thảo đỏ lựng, trợn mắt lườm thì thủ phạm Hiểu Huỳnh đã lủimất. “Em…” Thấy Nhược Bạch ngoái nhìn với ánh mắt hờhững, Bách Thảo luống cuống không biết giải thích thế nào, vội lắp bắp: “Nhược Bạch sư huynh, muội mát xa lưng cho huynhđược không?” Đánh xong hiệp một, cơ bắp Nhược Bạch có lẽ đãtê cứng, có thể giúp anh thư giãn một chút cũng tốt. Nghĩ như vậy, cô vội cúiđầu, mạnh tay xoa bóp vai cho anh. “Không cần!” Nhược Bạch mặt không biểu cảm, né người tránh, để lại hai bàn tay Bách Thảo lúng túng, bẽ bàng trên không. Hiệp hai bắt đầu. “Nhược Bạch sư huynh vẫn đang giận”, Hiểu Huỳnhthông cảm nhìn vẻ mặt rầu rĩ, tủi thân của Bách Thảo, gãi đầu nói, “Đừng tự dằnvặt nữa, Nhược Bạch sư huynh có lẽ đã giận lâu quá rồi, thi đấu xong cậu đinhận lỗi để anh ấy mắng vài câu là xong”. “Ừ”, Bách Thảo buồn bã đáp. “Hi hi”, Hiểu Huỳnh cười an ủi cô, “Có điều, vừarồi xem ra sức khỏe Nhược Bạch không tệ lắm, tinh thần rất tốt, cũng không thấyho nữa, cậu yên tâm đi”. “Hây…!” Trên sàn đấu, lần này là đợt tấn công do NhượcBạch dẫn trrc, túc pháp cực nhanh với sức mạnh kinh người. Nếu không phải vừa rồi chạm vào vai Nhược Bạch, cách một lần áo vẫn cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh rất cao thì chưa biết chừng côcũng sẽ như Hiểu Huỳnh tin rằng sức khỏe anh không có vấn đề. Trái tim quặn đau. Chưa trận đấu nào có thể khiến Bách Thảo căngthẳng, đứng ngồi không yên như vậy. Trên võ đài cao. Nhược Bạch liên tiếp tung ngườinhảy lên tấn công. Tiếng hét của anh sắc lạnh như tiếng kim loại va đập vangvọng trong thung lũng, sát khí kinh người, nhưng dáng thanh tú như câytùng, khiến tuyển thủ các nước ngây người ngắm nhìn, quên cả cổ vũ. Đó là trận đấu phòng thủ và tấn công tuyệt đẹp. Mân

https://thuviensach.vn

Thắng Hạo sau khi thất bại trong tấn công ởhiệp một, bèn chuyển sang phòng thủ phản kích như Nhược Bạch. Trong những trậnđấu của Nhược Bạch mà Bách Thảo đã xem, anh cũng áp dụng kiểu phòng thủ phảnkích như vậy, nhưng từ khi bắt đầu hiệp hai, Nhược Bạch đã hoàn toàn thay đổichiến thuật. Anh liên tục tấn công như vũ bão. Những cú ra đòn đầy sát khí, hết đợt này đến đợtkhác chocj thủng phòng tuyến của Mân Thắng Hạo. Đây là chiến thuật do Sơ Nguyên gợi ý sao? Nhưng Nhược Bạch đang ốm, thể lực anh có thể duytrì lâu như vậy không? Hai bàn tay nắm chặt, Bách Thảo như ngồi trên đống lửa. “Hự!” Sau chuỗi tấn công liên tiếp, cuối cùng NhượcBạch cũng phá võ tuyến phòng thủ của Mân Thắng Hạo, một cú đá ngang và phảnthân đá hậu mạnh như búa giáng vào ngực đối thủ. 2: 1 “Phập!” Sắp kết thúc hiệp hai, Nhược Bạch tìm ra được sơhở trong phản công của đối thủ, anh liền xoay người đá hậu và lại đá trúng. Tỷ số chốt ở con số 3: 1. Khó khăn nhất là hiệp thứ ba, thể lực Nhược Bạchquả nhiên đúng như Bách Thảo lo lắng, suy giảm nhanh chóng, dẫu vận hết sức lựccũng không thể tung người vọt lên. Mân Thắng Hạo bị dẫn trước, chuyển từ phòng thủsang tấn công, ra đòn như sóng biển, lớp sau dữ dội hơn lớp trước. Còn Nhược Bạchlại chuyển sang phòng thủ, mặc dù tiết tấu chân của đã hơi chậm, sức lăng châncũng giảm sút nhiều nhưng vẫn giữ vững, không cho đối thủ cơ hội ghi điểm. Thì ra là vậy. Bách Thảo hồi hộp nhìn sang vẻ trầm tĩnh của SơNguyên bên cạnh. Do biết thể lực của Nhược Bạch sư huynh khôngthể cầm cự lâu, cho nên Sơ Nguyên sư huynh mới đề nghị Nhược Bạch vốn có thếmạnh trong phòng thủ, chớp thời cơ tấn công trước ghi điểm, sau đó cho dù thểlực giảm sút cũng có thể duy trì thế cầm cự, bảo vệ tỷ số đến cùng. Nhưng… Nhược Bạch có thể cầm cự được không? Ở một khoảng cách xa như vậy, Bách Thảo cũng cóthể nhận ra sắc mặt anh càng lúc càng tái nhợt, môi khô nẻ mím chặt. Trongnhững giây nghỉ giữa các đợt phản kích thưa thớt, thậm chí còn nghe thấy tiếngho cố nén của anh. Đột nhiên, trong lúc Nhược Bạch ho dữ dội MânThắng Hạo hét to, tung chân đá lệch vào vai anh. Ôi! Bách Thảo kinh hoàng, trái tim như muốn vỡ tan. “Hự!” Âm thanh như tiếng búa bổ, như đập nát da thịt, đạp mạnh vào cằm Nhược Bạch. Cú đá khiến anh bật ngửa mặt, sức mạnh

https://thuviensach.vn

của nókhiến anh không thể nào khống chế được cơ thể. “Phịch!”, “Phịch!”, “Phịch!”, tiếng chân thụtlùi của anh liên tục đạp lên sàn. “Cẩn thận!”, thấy Nhược Bạch sắp lùi tới đườngbiên, chuẩn bị rơi xuống đất, toàn thân Bách Thảo run lẩy bẩy. Ánh mặt trời lóng lánh như thủy tinh. Trong khoảnh khắc chân giẫm lên đường biên, Nhược Bạch cứng người định thân, cuối cùng với nỗ lực phii thường, quả nhiênanh đã đứng vững được. Bách Thảo hai tay bịt chặt miệng, suýt trào nước mắt, cổhọng tắc nghẹt như có vật gì vít chặt, bên tai lại thoảng qua hơi thở nặng nềvà ngay sau đó là tiếng nói giống như trút được một hơi thỏ nhẹ nhõm của SơNguyên, “…Sợ quá…”. Hiểu Huỳnh nghẹn ngào, Lâm Phong, Diệc Phongcũng đầm đìa mồ hôi, Diệc Phong không còn uể oải nữa, không nói không rằng, nhưng vẻ mặt sắt lại thật đáng sợ. 3: 2 Mân Thắng Hạo gỡ lại một điểm. Nhược Bạch gắng gượng cầm cự tiến ra giữa võđài, đi được hai bước chân đôttj nhiên dừng lại. Sắc mặt tái nhợt, anh cau màybật ho hai tiếng, răng nghiến chặt. “Sao thế, sao thế… có phải anh ấy bị nội thươngkhông…” Hiểu Huỳnh miệng lắp bắp, tay bấu chặt cánh tayBách Thảo đau điếng, chợt nhận ra cánh tay ấy còn lạnh ngắt hơn cả tay mình. Kinh ngạc ngoái đầu, thấy mắt Bách Thảo đờ đẫn trắng như sáp nến. “Không sao đâu!” Hiểu Huỳnh gượng cười, an ủi Bách Thảo: “Nhược Bạch sư huynh rất cừ, rất cừ! Mân ThắngHạo đâu phải đối thủ của anh ấy!” Bách Thảo không còn nghe thấy Hiểu Huỳnh nói gìnữa. Bên tai cô chỉ còn lại những tiếng ù ù hỗn loạn, mắt dán vào Nhược Bạch trên bục cao. Bắt đầu luyện Teakwondo từ bảy tuổi, chứngkiến nhiều cuộc thi đấu căng thẳng, nhưng chưa có trận nào khiến cô sợ hãi đếnthế. Bách Thảo hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Nhược Bạch thắng hay không, nỗisợ hãi duy nhất khiến tim cô đau thắt lúc này là Nhược Bạch bị nội thương, anhkhông thể bị đá gục, anh nhất định phải khỏ mạnh. “Hự!”, một cú đá ngang, Mân Thắng Hạo đá trúngvai Nhược Bạch. “Hự!”, tiếp một cú đá hậu, chân phải Mân ThắngHạo bám sát ra đòn, Nhược Bạch gắng gượng hét lên, tung người lăng chân trái, chạm chân Mân Thắng Hạo như tóe lửa. Thời gian trôi quá chậm. Từng giây, từng giây như ngưng lại. “Tuýt!” Khi tiếng còi kết thúc trận đấu của trọng tàivang lên, các tuyển thủ Ngạn Dương nhảy lên hoan hô, bên Xương Hải không khíhoàn toàn trái

https://thuviensach.vn

ngược, lặng như tờ. Trận thách đấu tập thể do phía đội NgạnDương yêu cầu đã kết thúc với thành tích ba trận thắng hai trận thua, NgạnDương toàn thắng. Trong mắt Bách Thảo chỉ có Nhược Bạch. Khi tiếng còi của trọng tài còn chưa kết thúc, cô đã lao về phía võ đài. Thung lũng ngày hè, gió nhè nhẹ, Nhược Bạch mộtmình đứng trên võ đài, mmồ hôi đẫm người, ho nhẹ mấy tiếng. “Huynh!” Giọng nói quen thuộc, cô gái nắm cánh tay anh, giọng hơi run, một mùi hương thanh tao lọt vào hơi thở của anh. Ngực anh cothắt, mấy tiếng ho không nén nổi, bật ra nặng nề. Mắt anh ngơ ngẩn nhìn đôi mắtto, trong veo lóng lánh như mắt hươu non của cô. *** “Ha ha ha!” “Ha ha ha!” Trong sân khu ký túc xá, Hiểu Huỳnh cười giòntan, trong đời chưa bao giờ cô đắc ý đến thế. Đánh bại Hiền Võ võ quán có làgì, bây không họ còn đánh bại Xương Hải võ quán nữa kia! Năm trận thắng ba, người giành chiến thắng toàn là đệ tử Tùng Bách võ quán! Diệc Phong thắng PhácTrấn Ân, Bách Thảo thắng Kim Mẫn Châu, Nhược Bạch giỏi nhất, đánh bại đương kimvô địch thế giới Mân Thắng Hạo. “Ha ha ha!” “Ha ha ha!” “Ha ha ha!” “Xưng bá thiên hạ, Chúng ta là ai! Mặt trời mọcở phương đông, chỉ có Chúng ta không bại!”, Hiểu Huỳnh hai tay chắp eo cười hếtcỡ. “Đủ rồi!”, Lâm Phong không ngẩng đầu, vừa gửitin nhắn vừa nói. “Ở đây còn có người của các nước, cô cười đắc ýnhư vậy, không sợ người ta cho là quá kiêu ngạo hay sao!”. “Xí, kiêu thì kiêu”, Hiểu Huỳnh vênh mặt, “… Chỉnhững người có thực lực mới có tư cách kiêu ngạo!”. “Câu này Kim Mẫn Châu thích nghe lắm đấy!”, MaiLinh đứng bên, vừa ăn đồ ăn vặt vừa nói. “Này!”, Hiểu Huỳnh đảo mắt, “Lại nói Kim MẫnChâu, cô ta đã thua Bách Thảo, phải nhận tội và xin lỗi sư phụ cô ấy, phải thềtừ nay không nói xấu sư phụ Bách Thảo nữa, sao vẫn chưa thấy cô ta xuất hiện?”. “Đúng đấy”, Mai Linh chưa kịp bỏ miếng khoai tâychiên vào miệng, nhún vai nói, “Liênụ có phải bọn họ thấy mất mặt quá, địnhchạy làng hay không nhỉ?”. Quang Nhã lầm lì ngồi một góc. “Có lẽ không dám đâu”, Lâm Phong bỏ điện thoạivào túi, xen vào, “Đó là lời hứa trước mặt bao nhiêu tuyển thủ các nước, KimNhất Sơn dù gì cũng là nhân vật cấp đại sư một thời, nếu nói lời trước sau bấtnhất như vậy sẽ càng thêm bẽ mặt”. “Hì hì, tôi rất muốn xem bọn họ xin lỗi thếnào”, Hiểu Huỳnh bắt đầu hình dung các cảnh tượng,

https://thuviensach.vn

“… Không biết cô ta có quỳxuống không nhỉ?”. “Bách Thảo đâu?” Mai Linh sực nhớ, nhìn quanh hỏi: “Trận đấu vừakết thúc hình như đã không thấy đâu”. “Thử đoán xem?”, Hiểu Huỳnh nháy mắt vẻ tinh quái. “…”, Mai Linh bỗng há miệng, “Ý cậu là, đang ởchỗ Nhược Bạch sư huynh?”. Mai Linh hứng khởi chồm về phía trước: “Hiểu Huỳnh, nói thật đi, có đúng là Bách Thảo đang qua lại với Nhược Bạch không?”. “Hì hì hì, việc đó còn giờ nói!”, Hiểu Huỳnhnhướn mày. “Đừng nói nhảm”, Diệc Phong lườm Hiểu Huỳnh, “Lúc nào cũng đoán mò, nếu không đúng sẽ khiến Nhược Bạch và Bách Thảo khó xửđấy”. Hiểu Huỳnh lè lưỡi. Mình đâu có đoán mò! Nhược Bạch sư huynh bỏ nhiều công sức cho BáchThảo như vậy, hai người hầu như ngày nào cũng ở bên nhau, thời gian bọn họ gầnnhau còn nhiều hơn thời gian Bách Thảo ở bê cạnh bọn mình ấy chứ. Bách Thảocũng rất quan tâm nb, vừa rồi trận đấu kết thúc mọi người đều tụ tập chúc mừng, Bách Thảo là người đầu tiên lao về phía võ đài chăm sóc Nhược Bạch. Lúc này chắc chắn Bách Thảo đang ở chỗ huynh ấy. Không thể khác được! *** “Thân nhiệt vẫn rất cao, cậu nhất định phải nghỉngơi ngay.” Trong khu ký túc xá nam, Khấu Chấn và Thân Bavừa đi khỏi, Diệc Phong đi lấy nước chưa về, Sơ Nguyên đang xem nhiệt độ trênnhiệt kế, 39 độ 5. Nhược Bạch ngả người trên chiếc xích đu gõ phòng, sắc mặt đãkhá hơn lúc trận đấu kết thúc, anh nhìn Sơ Nguyên nói vẻ cảm động: “Tôi không sao, cảm ơn anh đã để tôi ra sân.” Sơ Nguyên lắc đầu nói: “Lẽ ra tôi không nên đểcậu thi đấu”. “Cơ hội như vậy còn được bao nhiêu”, Nhược Bạchbuồn bã, “Đấu một trận với Mân Thắng Hạo, sau này còn có chuyện để mà nhớ lại”. Bàn tay Sơ Nguyên đang cầm nhiệt kế chợt buôngthõng. “Nhược Bạch, bệnh của cậu nếu khống chế tốt sẽkhông đến nỗi như cậu nghĩ…” “Cộc! Cộc! Cộc!” Có tiếng gõ cửa. “Mời vào!” Sơ Nguyên nói nhẹ nhàng. Cửa vào mở, Bách Thảo nét mặt căng thẳng đứngđó, hai má đỏ bừng, bối rối nhìn Nhược Bạch trong góc phòng. Nhược Bạch ngẩngđầu, bắt gặp cái nhìn đó, anh lạnh lùng quay đi. Anh mắt Bách Thảo đột nhiêntối lại, cũng đổi hướng nhìn, nhìn thấy Sơ Nguyên bên cạnh. “Sơ Nguyên sư huynh!”, vừa chào Sơ Nguyên, côlập tức chú ý chiếc nhiệt kế trong tay anh, vội hỏi: “Nhược Bạch sư huynh còsốt không?”. “À, nhiệt độ vẫn chưa hạ.” “Bao nhiêu?” “Hơn 39

https://thuviensach.vn

độ!” “…”, Bách Thảo há miệng, nhưng vẻ lạnh nhạt củaNhược Bạch khiến cô không dám nói gì, bối rối quay sang nhìn Sơ Nguyên. “Nhược Bạch sư huynh đã uống thuốc chưa?” Sơ Nguyên cười, nói: “Em hỏi cậu ấy.” Bên ngoài, mặt trời đang dần xuống núi. NhượcBạch mắt nhắm nghiền, nằm ngả trên chiếc xích đu cạnh cửa sổ, dáng điệu mệtmỏi, dường như đang buồn ngủ. Toàn thân anh toát ra vẻ lãnh đạm xa cách, khôngmuốn bị ai quấy rầy. “Em có một ít thuốc cảm và thuốc hạ sốt”, côngập ngừng, chìa ra hai gói thuốc trong tay, hạ giọng nói nhỏ, “Sơ Nguyên sưhuynh, anh xem thuốc này dùng được không?”. “Ờ”, Sơ Nguyên cầm lên hai gói thuốc vẻ miễncưỡng, rồi gật đầu, “Được, cứ để tạm ở chỗ anh, khi cần sẽ đưa cho Nhược Bạch”. Bách Thảo hơi sững người, một ý nghĩ thoáng qua: “Nhược Bạch không phải bị cảm sao?”. Sơ Nguyên không trả lời ngay, hình như có điềuđắn đo, mắt liếc nhìn Nhược Bạch, cùng lúc Nhược Bạch chậm chạp mở mắt, ánh mắthai người gặp nhau. Nhìn cảnh đó, không hiểu sao Bách Thảo bỗng thấy hoảng hốt: “Không phải bị cảm ư? Vậy thì bệnh gì? NhượcBạch sư huynh bị làm sao?” “…Ánh trăng sángtrắng chiếu hai đầu vực thẳm. Mãi ở trong tim, nhưng không ở bên nhau. Chẳng thể lauhết nước mắt em đã chảy…” Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại, Bách Thảoluống cuống sờ túi tìm máy di động, trên màn hình lấp lánh khuôn mặt sáng ngờicủa Đình Hạo. Tâm trạng ngổn ngang lo sợ Nhược Bạch bịị bệnh gì. Tiếng nhạc vẫndai dẳng, cô cắn môi nhấn nút từ chối. “Nhược Bạch sư huynh rốt cuộc…” Nếu không phải là cảm mạo, vậy có lẽ bệnh tươngđối nặng? Tại sao thái độ Sơ Nguyên sư huynh có vẻ nghiêm trọng khó hiểu nhưvậy. Nỗi lo lắng mơ hồ len lỏi trong đầu Bách Thảo. … Ánh trăng sángtrắng chiếu hai đầu vực thẳm. … Chỉ dừng hai giây, nhạc chuông lại vang lên. “Nghe đi”, Sơ Nguyên mỉm cười, “Nếu em khôngnghe, Đình Hạo sẽ gọi đến cùng cho xem. Thậm chí cậu ta sẽ gọi cho anh để tìmem”. Bách Thảo đành nhấn nút nghe. “Bách Thảo ngốc em cố tình không nghe điện thoạicủa anh phải không?”, giong Đình Hạo nửa giận nửa không từ ống nghe vẳng ra, âmthanh rất to. Bách Thảo lúng túng nhìn Sơ Nguyên và Nhược Bạch, thấy khóe mépSơ Nguyên vẫn còn phảng phất nụ cười, Nhược Bạch mắt vẫn nhắm nghiền. Không đợi cô trả lời, Đình Hạo hỏi

https://thuviensach.vn

ngay. “Trận đấu kết thúc rồi hả?” “Vâng, kết thúc rồi.” “Đánh bại Kim Mẫn Châu rồi chứ?” “Đánh bại rồi.” “Đánh có đẹp không?” “À…” “Đá bay cô ta khỏi võ đài chứ?” “…Vâng”, mặt Bách Thảo càng lúc càng đỏ lựng. Một tiếng cười lớn, hào sảng đắc ý có vẻ như kếtcục đúng như dự đoán của người đó. Hình như Đình Hạo bị ai đó cười nhạo, có lẽvì anh vừa đi đường vừa cười quá to. “OK, vậy nhé, tối nay hãy mơ một giấc mộng thậtđẹp”, Đình Hạo cười nói, nhưng trước khi tắt máy, bổ sung thêm một câu như ralệnh, “Sau này không được ngắt điện thoại của anh!”. Trong phòng trở nên yên tĩnh. Bách Thảo cất điện thoại vào túi, không hiểu saođột nhiên cảm thấy gan ruột cồn cào. “Cô về đi.” Tiếng Nhược Bạch rất nhỏ nhưng kiên quyết, vẻmệt mỏi. “…” Bách Thảo tái mặt rồi đỏ ửng, vành tai cũng đỏ. Mặc dù vẫn lạnh nhạt như trước, nhưng cô thật sự đã nhận ra nỗi chán ghét tronggiọng nói hững hờ đó. “Tôi không muốn nhìn thấy cô!” Nhược Bạch nhắc lại câu anh đã nói, sắc mặt vẫnkhông biểu cảm, Bách Thảo choáng váng, sống lưng lạnh toát như bị đẩy xuốnggiếng sâu hút. Những lời nhận lỗi đang định nói với anh, nhưng cổ họng như bịvít chặt, cô nghẹn giọng lắp bắp: “Em… em…” Diệc Phong quay trở lại, trên tay là phích nướcnóng. Thấy bầu không khí khác thường trong phòng, anhđứng lại nhìn quanh nhưng không nói gì, lặng lẽ để phích nước lên bệ cửa sổ, sau đó rót đầy một cốc, bê đến đặt lên chiếc bàn con cạnh Nhược Bạch. “Thôi, để cậu ấy nghỉ.” Sơ Nguyên bước lại nắm vai Bách Thảo, đưa cô racửa nói nhẹ nhàng: “Đợi Nhược Bạch khỏe hơn một chút, em xem có thể giúp gì cậuấy”. *** Ráng chiều đỏ rực cuối chân trời. Bách Thảo trở về ký túc, tâm trạng ngổn ngang, không nói với ai, lẳng lặng ngồi một góc phòng. Quang Nhã vốn im lìm như mộtcái bóng, ngẩng đầu nhìn cô. Hiểu Huỳnh, Mai Linh, Lâm Phong đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều biết rõ người kia nghĩ gì, có vẻ như Nhược Bạch vẫn chưa tha lỗi choBách Thảo, cho nên cô mới ngẩn ngơ như vậy. “À, Bách Thảo, cậu đã gọi điện chưa?”, HiểuHuỳnh vui vẻ hỏi. “Điện thoại?” Bách Thảo không hiểu. “Gọi điện thoại cho Khúc sư phụ đi, bảo với ôngấy rằng cậu đã đánh bại Kim Mẫn Châu! Biết cậu đấu với cô ta, lại cá cược nhưvậy, nhất định sư phụ sẽ rất lo lắng.” “À, đúng.” Bách Thảo bối rối mang điện thoại ra. Chỉ mãi locho bệnh của Nhược

https://thuviensach.vn

Bạch, cô lại quên béng chuyện đó. Mặc dù điện thoại quốc tếchắc là rất đắt, nhưng để sư phụ không sốt ruột dù một giây cũng tốt, Bách Thảobấm số, tay run run, chợt dừng lại ngoái đầu hỏi: “Quang Nhã, cậu và cha vẫn liên lạc theo số nàyđúng không?” Như một người gỗ, Quang Nhã không phản ứng, hìnhnhư cũng không nghe thấy. Từ nhỏ chứng kiến Quang Nhã như vậy, Bách Thảo thởdài đến gần Quang Nhã. Ở khoảng cách Quang Nhã có thể nghe thấy, cô dừng lại vàbấm sô. Hoàng hôn. Một cơn gió nhẹ lướt tới, tiếng lá mai chạm nhaurì rào. Đầu bên kia một giọng truyền đến nửa vui mừngnửa xao xuyến của Bách Thảo. Con bé cừ quá, nó đã đánh bại Kim Mẫn Châu, KhúcHướng Namthở ra một hơi dài. “Sư phụ?” Tiếng Bách Thảo trong điện thoại lập tức trở nêncăng thẳng bất an, hình như có điều gì khiến nó phân tâm. “Xin lỗi… sư phụ… con… biết… là con quá manhđộng, lỗ mãng… sau nàycon sẽ không dám…” “Bách Thảo con là đứa con ngoan.” Trong không khí có mùi hương cỏ dại, giọng ôngrun run. Nước mắt len lỗi qua kẽ mắt, tuôn theo sống mũi, lọt vào miệng mằn mặn. Tay nắm chặt điện thoại, thần trí vẫn ngơ ngẩn, ngực phập phồng, BáchThảo cũng không biết nói sao. Đầu bên kia vẳng đến tiếng lá rơi lẫn trong tiếnggió. “Quang Nhã… có hợp khí hậu bên đó không?” Trong phòng yên ắng nên tiếng nói của sư phụ cônghe rõ mồn một. nt ngừng rồi đưa điện thoại cho Quang Nhã. Quang Nhã mặt táixanh, đôi mắt u ám lóe sáng, lườm Bách Thảo rồi quay phắt đầu sang chỗ khác. “…Quang Nhã rất khỏe…”, nhìn theo lưng QuangNhã, Bách Thảo cố nói giọng vui vẻ, “Sư phụ yên tâm, cô ấy không ốm, cũng rấthợp khí hậu, còn đi chơi nữa, chơi rất thoải mái!”. Quang Nhã mím môi. “Bách Thảo, con ở bên đó chăm sóc nó giúp ta, Quang Nhã là đứa ương ngạnh…”, cùng với giọng nói già nua là tiếng ho mỗi lúcmột nặng. Cuộc nói chuyện kết thúc. Lâm Phong liền kéo Hiểu Huỳnh và Mai Linh rangoài, để lại Bách Thảo và Quang Nhã. Liếc nhìn bóng người đang ngồi bất động, Bách Thảo thở dài: “Sư phụ thực sự không phải là người như vậy.” Bách Thảo ngập ngừng, rồi nói tiếp: “Từ nhỏ tôi đã luôn ở bên sư phụ, được sư phụnuôi lớn, sư phụ là người thế nào tôii hiểu hơn bất kỳ ai, tôi có thể lấy tínhmạng của mình để cược sư phụ tuyệt đối không làm chuyện như cô vẫn tưởng.” Một lát sau, Quang Nhã

https://thuviensach.vn

mới ngẩng đầu lên, môimím chặt đến trắng bệch, mắt chằm chằm nhìn Bách Thảo, giọng gay gắt: “Vì sao tôi phải tin cô? Tôi ghét ông ta, tôighét cô!” Mắt Bách Thảo tối sầm. “Tôi chỉ tin vào tai mình”, Quang Nhã mặt lạnhtanh buông mấy chữ ngửa đầu ra sau, “… Đợi khi về nước, tôi sẽ hỏi thẳng ông ấyxem rốt cuộc ông ấy nói gì”. Bách Thảo sững người nhìn Quang Nhã, miệng hé mởnhư không tin những gì vừa nghe được, lát sau mới hạ giọng vẻ bất lực: “Quang Nhã…” Mắt gườm gườm Bách Thảo lúc đó vẫn đờ đẫn, mặtQuang Nhã đỏ bừng, đoạn trợn mắt vẻ hung dữ: “… Sao cậu ngốc thế!”. “Quang Nhã, cậu đúng là không biết xấu hổ! Rõràng biết Bách Thảo ngốc, còn nói những lời ám chỉ ẩn ý như vậy, cậu ấy khônghiểu đâu, biết không!”, góc tường phía sau vẳng ra giọng nói của Hiểu Huỳnh, “…Cậu nói thẳng với Bách Thảo, cậu định sau khi về nước, sẽ xác nhận với sư phụchuyện đó, cậu sẽ nghe sư phụ giải thích, chứ không phải chỉ nghe người ta bàntán rồi một mình đoán mò như trước. Cậu nói như vậy Bách Thảo mới hiểu”. Quang Nhã càng lúng túng. Mấy người đáng ghét vẫn chưa đi, còn đứng ngoàinghe lõm. “Ha ha”, Mai Linh vui vẻ đẩy cửa xông vào, “Cuốicùng các cậu cũng hòa giải rồi, thật không dễ dàng”. “Cũng gần như thế, người cùng đội cả, suốt ngàynặng mặt với nhau, khó chịu lắm”, Lâm Phong đến bên cửa sổ, cầm hộp cơm, “Thôiđược rồi, ăn cơm nào”. “Quang Nhã đừng khó chịu nữa được không, đừngtrách oan Bách Thảo”, Hiểu Huỳnh cười hì hì, liếc trộm Quang Nhã, “… Đã hòagiải rồi sau này không được bắt nạt Bách Thảo nữa, rõ chưa?” Quang Nhã lườm Hiểu Huỳnh. Ánh mắt hai người chạm nhau. “Ăn cơm thôi!” Lâm Phong gõ hộp cơm vào đầu hai cô gái, sau đókéo Bách Thảo vẫn đang ngẩn ngơ chưa tỉnh cơn mơ ra ngoài. *** Không khí sau bữa tối rất dễ chịu. Tuyển thủ các nước cũng đến góp vui, các cô gáitranh nhau hỏi chuyện Bách Thảo. Họ đều hứng thú vì thành tích đánh bại Kim MẫnChâu. Họ quây lấy cô, dùng mấy câu tiếng Anh mới học kết hợp động tác tay, bậpbẹ nói chuyện. Nguyễn Tú Mai cũng đến, xem ra tinh thần đã tốt lên rất nhiều. Tú Mai nói với Bách Thảo, cô định tham gia cuộc thi giữa các tuyển thủ ưu túnhất tổ chức ngay trong mấy ngày tới, mặc dù có thể thành tích rất thấp nhưngcô không muốn bỏ lỡ cơ hội giao lưu học hỏi. Đang nói cười sôi nổi

https://thuviensach.vn

thì Diệc Phong gõ cửa. Anh đứng ngoài, ra hiệu bảo Bách Thảo ra ngoàimột chút. "Nhược Bạch vẫn chưa hết sốt", chưađợi Bách Thảo hỏi, Diệc Phong liền thông báo với cô. Đẩy cửa ra, anh đưa cô đếnký túc xá của họ, "Anh nghĩ, em nên đến thăm cậu ta". Trên chiếc giường màu vàng. Nhược Bạch vẫn đang ngủ. Sắc mặt anh trắng bệch, người đắp một chiếc chănbông dày. "Sao vẫn chưa hạ sốt, chưa uốngthuốc?" Vội vàng chồm đến bên Nhược Bạch, chạm phải bàntay nóng như lửa của anh, mặt Bách Thảo tái đi, bàn tay anh nóng giãy có lẽphải đến gần 40 độ. "Đã uống thuốc rồi, nhưng vẫn chưa ra đượcmồ hôi, nên nhiệt độ vẫn chưa hạ", Diệc Phong quỳ bên cạnh giường, ánh mắtlo lắng. "Sơ Nguyên sư huynh đâu?", cầm bàn taynóng bỏng của Nhược Bạch, Bách Thảo luống cuống hỏi. "Sơ Nguyên nói, chỉ cần hạ sốt là không cóvấn đề gì. Vừa rồi anh ấy còn ở đây, có người vừa đến gọi đi." Đặt tay lên trán Nhược Bạch, cũng nóng giãy nhưvậy. "Cần cho huynh ấy uống nhiều nước mộtchút." Cố bắt mình trấn tĩnh. Chi cần ra được mồ hôi làcó thể hạ sốt. Trước kia khi cô bị sốt, sư phụ liên tục cho cô uống nước, hếtcốc này đến cốc khác. "Đã uống mấy cốc rồi", Diệc Phong càumày lắc đầu. "Huynh ấy có ăn được gì không?" "Không, cậu ấy bảo không muốn ăn, sau đóngủ thiếp." "Như thế này không ổn, Nhược Bạch sư huynhphải uống một ít nước muối nhạt, nếu không sẽ mất sức rất nhanh", BáchThảo nhớ lại những kiến thức học được trong những ngày nằm viện trước đây. Đổ nước ra chiếc cốc to, cho vào ít muối, đợimuối tan, nước cũng vừa đủ ấm, Diệc Phong đỡ Nhược Bạch, BáchThảo cầm cốc kềsát miệng anh. "Nhược Bạch cố uống ít nước." Diệc Phong nói nhỏ, nhìn khuôn mặt Nhược Bạchngả trên tay mình, hàng mi khép chặt không động đậy, sắc mặt tái xanh, răngnghiến chặt nước không thể lọt vào. "Nhược Bạch." Diệc Phong lại gọi. Mắt Nhược Bạch vẫn nhắm nghiền, hoàn toàn đờđẫn. "Cô gọi đi!", Diệc Phong nói vẻ bấtlực. Bách Thảo giật mình liếc nhìn anh. Còn nhớ lúcchiều, Nhược Bạch đã nói anh không muốn nhìn thấy cô. Diệc Phong nhìn cô ánhmắt thúc giục. Bách Thảo không nghĩ gì nữa, thảng thốt khẽ gọi: "NhượcBạch sư huynh!". Hàng mi đen nhánh nổi bật trên khuôn mặt táixanh khẽ động đậy. Bách Thảo mừng rỡ nói: "Nhược Bạch sư huynh, uống chútnước muối" Hai mắt từ từ hé mở, Diệc

https://thuviensach.vn

Phong đã đến đầugiường. Trong cơn sốt anh mơ màng nhìn cô, ánh mắt đờ đẫn như không nhận ra. "Huynh uống ít nước." Bách Thảo thận trọng kề cốc nước sát miệng anh, đổ từng ngụm. Khi Nhược Bạch uống xong ngụm cuối cùng, cô thở phào, cùng vớiDiệc Phong nhẹ nhàng đỡ anh nằm xuống. "Được rồi, Nhược Bạch, huynh ngủ tiếpđi", cô nói nhỏ. "Cô..." Đầu ngả trên gối, Nhược Bạch hè mắt nhìn cô. "Em... em là Bách Thảo." Cô nói vẻ căng thẳng. "À." Nhược Bạch nhắm mắt, lặng lẽ thiếp đi, môi anhkhô nẻ, nhợt nhạt nhưng sắc mặt đã phớt hồng. Đêm khuya dần. Bách Thảo gục bên giường Nhược Bạch, cô lấy chănchèn anh chặt cứng. Một giờ trôi qua, anh vẫn ngủ yên, cặp mày hơi nhíu lại, thỉnh thoảng khẽ rên, cô lại vội vàng đặt tay lên trán anh, vẫn nóng bỏng! "Em đi nấu nước gừng!" Để một mình Diệc Phong ở lại, Bách Thảo chạy vụtđến nhà bếp, dùng thứ tiếng Hàn bập bẹ nói với người trực ban. Cuối cùng cũngcó được ít nguyên liệu, cô nấu một tô nước gừng đặc rồi vội vã quay về. Đánh thức Nhược Bạch. Thận trọng bón hết cho anh một bát đầy nướcgừng, thấp thỏm nhìn anh, không dám chớp mắt. Nếu Nhược Bạch vẫn không hạ sốtthì lại phải gọi Sơ Nguyên xem có phải đưa đi bệnh viện hay không. Không biết là do thuốc hay bát canh gừng pháthuy tác dụng, trán Nhược Bạch dần dần hiện lên một lớp mồ hôi lấm tấm, nhiệt độthân thể cũng bắt đầu giảm dần. Bách Thảo bảo Diệc Phong đi nghỉ một lát, mộtmình cô canh chừng Nhược Bạch. Lúc này trông anh không còn vẻ nghiêm nghị, xacách như ngày thường, anh đang ra mồ hôi giống như đứa trẻ ngủ say, chân taythỉnh thoảng lại giang rộng, vươn ra khỏi chăn, Bách Thảo vội vàng đưa trở lại, đắp chăn cho anh. Chưa đầy mấy phút anh lại mơ màng hất tung chăn. Mồ hôi đã ra khá nhiều. Bách Thảo dùng khăn bông ấm giúp anh lau mồ hôitrên mặt và trên cổ. Khoảng mười một giờ đêm, cơn sốt của Nhược Bạchđã hạ. Diệc Phong ngủ trên ghế xích đu bên cạnh, Bách Thảo đang ngơ ngẩn nhìnngười bệnh ngủ say thì cửa phòng nhẹ nhàng mở, Sơ Nguyên bước vào. "Hạ được sốt là tốt rồi." Sơ Nguyên sờ trán Nhược Bạch rồi nói với BáchThảo, bây giờ anh lại phải đi ngay, đến khoảng mười hai giờ mới về, dặn cô choNhược Bạch uống bốn gói thuốc để trên bệ cửa sổ, liều lượng anh đã ghi trên vỏbao. "Có chuyện gì vậy?", Bách Thảo hốthoảng

https://thuviensach.vn

hỏi. Sơ Nguyên lắc đầu cười nhạt. Lúc chập tối, Dân Đới đưa Thân Ba và Khấu Chấn đivào khu trung tâm, ăn tối xong mọi người lại rủ nhau đến một quán bar, đúng lúcgặp cánh sát đi tuần, tìm ra có người trong quán mua bán thuốc lắc. Cả đội bịđưa đi phối hợp điều tra. Bách Thảo hoảng hốt: "Có nghiêm trọngkhông?". "Đừng lo", Sơ Nguyên mỉm cười,"Đã điều tra rõ ràng, Thân Ba, Khấu Chấn, Dân Đới chẳng liên quan gì, anhđến đồn công an làm thủ tục đưa bọn họ về". "Vậy... vậy huynh đi nhanh lên." "Ừ", Sơ Nguyên đi hai bước bỗng dừnglại, dịu dàng vuốt tóc cô, "Chăm sóc Nhược Bạch nhưng phải giữ sức khỏe, kẻo lại ốm". "Vâng", cô trả lời. Nhìn đôi mắt lo âu nhưng cố giữ bình tĩnh cùaBách Thảo, anh tần ngần chưa muốn bước. Không khí trong phòng yên ắng, anh cúiđầu hôn nhẹ lên trán cô, nói nhỏ: "Yên tâm đi!" Bách Thảo ngước nhìn anh, Sơ Nguyên mỉm cườibước ra. "Khụ!" Trong giấc mơ, Diệc Phong bông xoay người hokhan một tiếng, mí mắt ti hí liếc nhìn Bách Thảo đang đứng ngây ra ở giữaphòng. Như tính giấc mộng, Bách Thảo đỏ mặt tía tai, tay chân lóng ngóng vớichiếc khăn mặt trên giường, rồi cho vào chậu nước vò vò mấy giây. Khi hơi thởđã điều hòa, mới trở lại bên cạnh Nhược Bạch đang nằm ngủ. Mười hai giờ đêm. Đúng giờ, Bách Thảo đứng dậy rót nước, lấy ratừng viên trong mỗi gói theo số lượng ghi trên vỏ bao. Nhìn số thuốc lấy ra, côthoáng giật mình, bốn loại thuốc kết hợp, đúng mười hai viên, cảm mạo sao lạicần uống nhiều thuốc như vậy? "Sư huynh, uống thuốc nào." Nhẹ nhàng đánh thức Nhược Bạch, cô đưa tay đỡanh. Nhược Bạch mở mắt, ánh nhìn mơ màng rồi tỉnh hẳn, dừng lại trên mặt cô mấygiây. Sau dó anh gắng ngồi dậy, một tay đỡ cốc nước, một tay đón thuốc, khôngnhìn cô, lặng lẽ ngửa cổ uống, nét mặt không biểu cảm. Cô muốn đỡ anh. Gạt tay cô, anh từ từ nằm xuống. Bách Thảo sửng sốt. Mấy hôm trước đâu có như thế này, mặc dù xưa nayanh vẫn giữ khoảng cách với cô. Sắc mặt anh luôn lạnh lùng nhưng cô vẫn cảmthấy anh vô cùng gần gũi, ngoài sư phụ và Hiểu Huỳnh. Còn bây giờ, cô thấy rõanh ghét cô, lúc nào cũng giữ một khoáng cách rất xa. "Sao còn không đi đi!" Một làn gió nhẹ từ cửa sổ thổi vào mang theohương cỏ dại, ánh trăng bàng bạc ám đạm giống như giọng nói Nhược Bạch lúc này. Ngả đầu trên gối, sắc mặt xanh xao lông mày vẫn nhíu lại, dường như anh khôngnhẫn nại

https://thuviensach.vn

hơn được nữa. "Tôi đã nói rồi, tôi không muốn nhìn thấycô nữa." Nhược Bạch nhắm mắt. "Em...", thu tay về, cô bối rối địnhđứng lên ngay nhưng lại thấy Diệc Phong đang ngủ say như chết, "... Đợihuynh đỡ hơn chút nữa rồi em sẽ đi ngay". "Tôi khỏi rồi." “…”, Cô cứng họng không biết nói sao. Anh lặng lẽ nhắm mắt, cơ hồ muốn đuổi cô thậtnhanh. "Em biết huynh đang bực...", Bách Thảoấp úng, từ nhỏ đến giờ, dù nhiều lần bị bọn trẻ trong võ quán bắt nạt dù sư phụrất nghiêm khắc với cô nhưng chưa bao giờ cô xin lỗi ai, "... Là em quánóng vội, đã chất vấn Kim Nhất Sơn đại sư trong hoàn cảnh như vậy...". "Trước khi thi đấu, cô tin là mình sẽ đánhbại Kim Mẫn Châu?", Nhược Bạch ngắt lời Bách Thảo, giọng khô khốc. Cô ngây người lắc đầu. "... Không." "Nếu bị Kim Mẫn Châu đánh bại cô sẽ quỳtrước Kim Nhất Sơn, xin lỗi ông ta?" “…” Cô cắn môi, đứng yên. "Nếu thua Kim Mẫn Châu, cô sẽ từ bỏTeakwondo?" Môi trắng bệch, nhợt nhạt. “…” "Trả lời tôi đi! Có hay không!", giọngNhược Bạch lạnh tanh. "Không! Em không bao giờ xin lỗi Kim NhấtSơn, không bao giờ quỳ trước ông ta", người cô cứng lại, hai tay nắm chặt,"Thà chết, em cũng không làm như vậy!". "Thế vì sao cô lại đánh cược với Kim MẫnChâu?", giọng anh đanh lại, "Đã cược rồi chắc cô phải nghĩ đến hậuquả, nếu thua cô nhất định phải giữ lời hứa!". "Em sẽ không thua, em cũng khôngthua!" Tay vo chặt nắm đấm, cô nói cứng cỏi. Cô sẽ liều chết một phen, dẫuchết trên võ đài, cũng tuyệt đối không thể thua Kim Mẫn Châu! Hít một hơi dài, Nhược Bạch cố nén ho, khi nhìnlại cô lần nữa, ánh mắt anh đã lạnh như ánh thép. "Được, vậy thì tôi hiểu rồi, nếu thua cô sẽkhông quỳ xin lỗi Kim Nhất Sơn nhưng có thể rời bỏ Teakwondo, phải không?" Đầu Bách Thảo tiếp tục cúi thấp. "Lẽ nào Taekwondo đối với cô chỉ là tròchơi mà cô có thể từ bỏ vì một trận cá cược?", giọng anh càng nghiêmtrọng. "Không phải!", mặt cô đỏ dần,"Nhưng nếu như ngay cả sư phụ của mình em cũng không bảo vệ nổi, em luyệnTaekwondo còn có ý nghĩa gì!". "Thích Bách Thảo..." Nhược Bạch nhắm mắt. "... Vì sao cô tập Taekwondo?" Hai năm trước, cô đã hỏi anh câu đó, bây giờ anhcũng muốn biết câu trả lời của cô. “…” Bách Thảo ngây người, chưa bao giờ nghĩ đến vấnđề đó. "Thì ra là để bảo vệ sư phụ, cô mới tậpTeakwondo?", anh dằn giọng vẻ cay đắng, "... Vậy thì, vì sư phụ

https://thuviensach.vn

màbắt đầu, cũng vì sư phụ mà kết thúc, quả là quan hệ quá logic". Cô ngơ ngẩn nhìn anh. "Rất tốt", anh mệt mỏi nói, "Côđi đi, ở đây đã có Diệc Phong". Phía bên kia vọng đến tiếng ngáp và tiếng vặnngười. Diệc Phong vừa mở mắt, thong thả đến bên bình nước, đoạn đi về phía cửanói: "Hết nước rồi, tôi đi lấy đây, Bách Thảo, cô ở lại trông Nhược Bạchmột lát". Trong phòng tĩnh mịch. Nhược Bạch ngả đầu trên gối, môi vẫn khô nhợtnhạt, anh nhắm mắt tựa như đã ngủ. Bách Thảo thẩn thờ ngồi bó gối nhìn một chânanh để ra khỏi chăn, nhưng không dám đi đến đắp lại. "Có lẽ là đúng..." Giọng cô rất nhỏ, chỉ hơn tiếng nói thầm. "Lúc còn nhỏ, em cho rằng chỉ cần chăm chỉluyện tập Taekwondo là sư phụ sẽ vui lòng, sẽ ăn cơm ngon hơn. Sư phụ không đểtâm đến chuyện người ngoài cười nhạo, hạ nhục ông, chỉ quan tâm thể lực và túcpháp của em có tiến bộ hay không..." "Em... em muốn làm sư phụ vui lòng..."Hàng lông mày nhíu lại. Nhược Bạch lặng lẽ nằm, nét mặt trầm ngâm. "Sư phụ mong một ngày em có thể trở thànhtuyển thủ Teakwondo ưu tú, có thể đứng trên bục vinh quang", cô nói tiếpgiọng đều đều, "... Em... em cũng mong như vậy nên em rất cố gắng, khổ đếnmấy em cũng không sợ...". "Em biết như vậy không hay...", côthẫn thờ cúi đầu, cuối cùng lấy hết can đảm đi đến bên giường đắp lại chănchoanh, "... Có lẽ là do thích Teakwondo nên mới tập Taekwondo, không nên vìnhững nguyên nhân khác". Diệc Phong mang nước về. "Nhược Bạch sư huynh, em xin lỗi!" Trên chiếc chiếu trúc ngả màu vàng, Bách Thảo cốnén nước mắt trào ra, gập người cúi chào sau đó lặng lẽ ra khỏi phòng. Cửa phòng khép lại. Nhược Bạch mở mắt, sắc mặt xanh xao, ánh mắtthất thần, hướng nhìn vì kèo gỗ trên nóc nhà, các ngón tay co lại thành nắmđấm, mím chặt môi cố nén ho. Diệc Phong bưng cốc nước đến. Lát sau, ngồi xuống một góc tường, anh nói:"Cô ấy ngốc thật, vì sư phụ có thể rời bỏ Taekwondo, còn vì cậu...". Vặn người một cái, anh nói tiếp: "Để lấythuốc cho cậu suýt nữa đã bỏ lỡ cuộc đấu quan trọng như vậy. Cô bé này ngốcquá, Taekwondo tập bao nhiêu cũng không nên trò trống gì đâu, tôi thấy sau nàycậu không nên lãng phí sức lực vào cô ta nữa". Nhìn Nhược Bạch có vẻ như đã ngủ, Diệc Phongngáp, rồi cũng dựa lưng vào tường ngủ thiếp.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Trong buổi giảng bài sáng hôm sau, Kim Nhất Sơncùng đi với Kim Mẫn Châu, sắc mặt cả hai xanh xám như màu thép. Trước sự chứngkiến của tuyển thủ các nước, Kim Nhất Sơn chính thức xin lỗi Thích Bách Thảo - tuyển thủ đội Ngạn Dương, hứa từ nay không bao giờ đề cập bất cứ chuyện gì vềKhúc Hướng Nam. "Ấy, không đến nỗi tồi." Khi bóng Kim Nhất Sơn và Kim Mẫn Châu đi khá xa, Hiểu Huỳnh nói nhỏ, bị Lâm Phong lườm, lại rụt cổ không nói nữa. Chuyện diễn ra thực nằm ngoài dự đoán của BáchThảo. Bởi vì hôm đó, sau khi trọng tài tuyên bố BáchThảo thắng Kim Mẫn Châu, cô nói với cô ta lúc đang chuẩn bị rời khỏi võ đài, chỉ cần sau này Kim Nhất Sơn đại sư không nhắc đến sư phụ cô theo kiểu như thếnữa, cô sẽ không yêu cầu Kim đại sư xin lỗi cô trước mặt mọi người. Sự việc là như vậy. Khóa tập huấn tiếp tục theo đúng kế hoạch, hếtngày này sang ngày khác. Buổi sáng nghe các đại sư của Xương Hải giảngbài, chủ yếu giới thiệu kỹ thuật và sách lược mới nhất của Taekwondo hiện nay, hầu như mỗi tuyển thủ đều có cơ hội lên võ đài, được các đại sư trực tiếp hướngdẫn trong khoảng vài phút. Trong giờ giao lưu buổi chiều, các tuyển thủ củaXương Hải võ quán được mời lên thực hành nhiều nhất, tuyển thủ của Ngạn Dươngvừa chiến thắng Xương Hải một cách bất ngờ cũng là những nhân vật"hot" được mời lên sàn. Nhược Bạch, Diệc Phong, Bách Thảo càng nổibật. Bách Thảo mỗi lần được chỉ định đều hào hứng nghênh chiến, Diệc Phong vốnlười, nên thường xuyên nếu có thể từ chối được là từ chối, Nhược Bạch sức khỏekhông tốt, hầu như từ chối mọi đề nghị giao đấu hữu

https://thuviensach.vn

nghị. Sau buổi giao lưu chiều. Các trận đấu lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất củacác đội cũng diễn ra ngày càng quyết liệt. Đội Ngạn Dương, người đầu tiên bị đào thải làHiểu Huỳnh, sau đó là Quang Nhã, tiếp đến là Khấu Chấn, đến ngày thứ sáu, nhữngngười tiếp tục vào vòng trong chỉ còn Thân Ba, Lâm Phong, Bách Thảo. "Thất vọng quá! Thấy huynh đánh bại PhácTrấn Ân, em còn tưởng là công lực bột phát bất ngờ...", trên đường đến nhàăn, Hiểu Huỳnh giễu Diệc Phong, người vừa bị đào thải, "Phác Trấn Ân kiavẫn còn một hiệp không bị đánh bại, huynh thì bại tất, có phải cảm thấy mất mặtquá không?". "Đúng vậy, có người còn bị đào thải ngaytrận đầu, không biết mất mặt đến mức nào, người đó tên gì nhỉ!", đầu DiệcPhong ngúc ngoắc, già bộ suy nghĩ, "... Hình như họ Phạm tên... tênHuỳnh!". "Này... nhưng em đâu phải tuyển thủ chínhthức, em chỉ là dân nghiệp dư!" Hiểu Huỳnh tức đỏ mặt, đuổi đánh Diệc Phong, thấy anh đã chạy xa đành dừng lại, quay đầu phàn nàn với Bách Thảo: "Cậu xem Diệc Phong, chẳng đáng mặt đàn anhtẹo nào, lúc nào cũng bắt nạt đàn em!" Bách Thảo đang suy nghĩ bữa tối nên hầm món gìbồi dưỡng cho Nhược Bạch. Mặc dù đã hết sốt nhưng Nhược Bạch còn rất yếu, sắcmặt vẫn xanh xao. Trong thời gian ở Tùng Bách võ quán, do thường xuyên xuốngnhà bếp phụ giúp thím Phạm nấu ăn nên cô học được mấy món, bây giờ là lúc đưara thực hành. Mỗi ngày Bách Thảo đều cố nghĩ ra món mới bồi dưỡng cho NhượcBạch. Nghe Hiểu Huỳnh nói giọng trách móc, cô chỉ mỉmcười. Mỗi tối, các món cô nấu xong đều nhờ Diệc Phongđưa vào cho Nhược Bạch, bởi vì đến giờ Nhược Bạch vẫn không chịu nhìn mặt cô. Thấy Hiểu Huỳnh và Diệc Phong tình cảm tốt đẹp như vậy Bách Thảo bỗng thấyngưỡng mộ. "Thích Bách Thảo!" Đang đi, đột nhiên có hai người lao ra chắnđường. Nhìn thấy người trước mặt là Kim Mẫn Châu, Hiểu Huỳnhgiật mình bèn dáodác nhìn quanh, ui da, trên con đường nhỏ vào lúc gần tối thế này chỉ có haingười là cô và Bách Thảo, còn Lâm Phong và mấy người đã về ký túc lấy đồ, látnữa mới qua. "Thích Bách Thảo, xin chào!" Kim Mẫn Châu cười híp mắt đi đến, Bách Thảo sasầm mặt, vội đẩy Hiểu Huỳnh về phía sau, bản thân đứng chắn phía trước, nghiêmgiọng hỏi: "Có chuyện gì?". Vừa dứt lời, ánh mắt cô bất giác bị thu hút bởingười đi cùng Kim Mẫn Châu. Cô gái đó

https://thuviensach.vn

có thân hình dong dỏng, mái tóc đen dàibuộc vênh đuôi ngựa sau gáy, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt một mí cong cong, đangmỉm cười nhìn cô. Trong đôi mắt đen của cô ta có tia sáng lung linh, tìnhnghịch giống dòng nước chảy ra từ khe núi, rất cuốn hút, khiến người nhìn khôngmuốn rời mắt. "Này!", Kim Mân Châu hắng giọng, giơhai tay lên, miệng tươi cười, "Cô đánh bại tôi, tốt lắm! Rất lợi hại, tôitâm phục khẩu phục!", Bách Thảo cau mày. Sao cô cứ cảm thấy nụ cười của Kim Mẫn Châu rấtquái dị. "Nhưng, trình độ của tôi rất thấp, trongđội tôi là người đứng thứ ba từ dưới lên, cô bạn à, cô thắng tôi cũng chẳng vẻvang cho lắm", cô ta cố lúc lắc cái đầu của mình, "... Cho nên, tôimời đến đây đệ tử đứng thứ tư từ dưới lên để đấu với cô, giao lưu mộtchút". Lại giở trò gì đây! Mỗi tế bào trong người như nóng lên, Hiểu Huỳnhkhông suy nghĩ nhiều, từ sau lưng Bách Thảo lao ra, đầu ngẩng cao vẻ tháchthức: "Kim Mẫn Châu, cô không phục thì tự đứng rađấu với Bách Thảo lần nữa đi! Ôi dào. Sợ rồi phải không, biết là không thắngnổi Bách Thảo nên mới tìm cao thủ trợ chiến chứ gì? Thôi đi, cô lừa người thìnên làm một mình thôi, đứng thứ ba thứ tư cái gì chứ, đều là trò cũ rích tôi đãdùng từ mấy năm trước đúng không?" Kim Mẫn Châu trợn mặt nhìn Hiểu Huỳnh, dằngiọng: "À, vậy là cuối cùng cô cũng thừa nhận đã lừa tôi ba năm trước, cáitrò đứng thứ ba thứ tư" gì đó!". Hiếu Huỳnh đắc ý. "Lừa cô thì sao, ai bảo cô ngốc." Mặt Kim Mẫn Châu đỏ rần rật, tức điên người, chợt nhìn thấy cô gái sau lưng mình mới kiềm chế, nghiến răng nói: "Vậy, hôm nay tôi nhường các vị, hãy xem đệ tử đứng thứ tư gần cuối đội của Xương HảiChúng tôi đấu với người cùng thứ hạng của các vị, thế nào!". “Sư tỷ…” Nói xong, Kim Mẫn Châu quay đầu nói với cô gáicó đôi mắt lóng lánh như dòng suối, ánh mắt cầu khẩn. Hiểu Huỳnh giật mình, chưa bao giờ thấy Kim Mẫn Châu hạ mình như vậy, vẻ cao ngạo ngày thường biếnđâu mất. Trong mắt cô ta hình như có nước, lúc nói với cô gái đó, cô ta cụp mắtnhư con chó nhỏ tội nghiệp. Ôi chao, thật đáng thương! Không hiểu có chuyện gì! Không biết cô gái kia là nhân vật trứ danh nào! Liếc nhìn Kim Mẫn Châu nửa cười nửa không, trongánh hoàng hôn, cô gái bước đến trước mặt Bách Thảo, giơ tay bẹo má cô mỉm cười: “Chào, Gấu Teddy đáng yêu, Chúng ta lại gặpnhau.” Hiểu Huỳnh tròn mắt,

https://thuviensach.vn

há mồm. Lại còn dám trêu chọc Bách Thảo! Lại còn ra vẻthân thiết, Bách Thảo quan hệ với người này từ bao giờ? Bách Thảo cũng kinh ngạc. Khi cô gái chìa tay ra, theo phản ứng tự nhiênlà Bách Thảo nghiêng đầu né tránh nhưng vẫn bị cô gái tóm được. “Là cô à…” ở thành phố này mấy hôm trước, lúc nửa đêm chínhcô gái này giúp cô đuổi theo tên trộm, không ngờ lại gặp cô ta ở đây. “Sư tỷ… tỷ đã gặp rồi sao?”, Kim Mẫn Châu sửngsốt hỏi. Cô gái gật đầu, nở nụ cười thân thiện và nói bằng tiếng Trung Quốc rấtchuẩn, "... Đã gặp, cô ấy rất cừ, còn bắt được kẻ trộm nữa". Nghe côgái ca ngợi Bách Thảo, vẻ mặt Kim Mẫn Châu giãn ra trông rất kỳ quái. "Sư tỷ, tỷ đồng ý với em chứ." Kéo vạt áo cô gái, ánh mắt Kim Mẫn Châu thoángvẻ tủi thân. "Ờ", cô gái trả lời, nhìn Bách Thảo vẻnghĩ ngợi, "Tối hôm đó, cô đã tung người ở độ cao rất tốt khả năng phánđoán cũng vô cùng chuẩn xác, tôi rất vinh hạnh cùng cô giao lưu một chút. Ngaytrên bãi cỏ này, cô thấy có được không?". Không được! Hiểu Huỳnh nắm chặt vạt áo Bách Thảo, người KimMẫn Châu đưa đến chắc chắn có quỷ kế. "Được!" Bách Thảo nhận lời. Cuối cùng cô cũng nhớ ra buổi tối đó, khi côđang đuổi theo tên trộm, tiếng cười lảnh lót của cô gái vẫn ở bên tai, quayngười, trong nháy mắt cô ta đã bay đến đầu ngõ bên kia, chặn đứng đường thoátcủa tên trộm. Phía trước, bên phải con đường nhỏ có một bãi cỏxanh mướt. Mặt đất bằng phẳng, cỏ mềm mại. Đây là con đường mà ai đến nhà ăn cũng nhất địnhphải qua, đã có các tuyển thủ nước ngoài, tốp năm tốp ba đi qua. Khi nhận raKim Mẫn Châu và Thích Bách Thảo đứng bên nhau, tất cả không ai bảo ai đều liếcmắt về phía họ. "Không cần quy định nào hết, Chúng ta chỉgiao lưu đơn giản, cô thấy được không?", cô gái cười tít, hai mắt congcong như đầy ắp nước suối nguồn. Cô mặc võ phục màu trắng, mái tóc dài cuộn gọnsau gáy. Đột nhiên Hiểu Huỳnh có cảm giác cô gái rấtgiống một người nào đó. "Được!" Bách Thảo điều chỉnh hơi thở, kéo rộng khoảngcách tấn công thích hợp, cô gái mỉm cười nói: "Vậy thì bắt đầu!" "Hây...!" Miệng hét lên giọng trong vắt, cô gái tấn côngtrước, âm thanh trong trẻo rất dễ nghe giống như tiếng nước xô vào đá. Tốc độcủa cô gái không nhanh lắm, một cú đá ngang, Bách Thảo xoay người, chân tráiphản kích. "Quả nhiên." Thu chân vừa đá ngang trở về, cô gái gật đầu tánthưởng:

https://thuviensach.vn

"Đây là khả năng bẩm sinh phải không, có thể phán đoán hướng tấncông của đối phương chuẩn xác như vậy?". "Không", Bách Tháo thật thà nói,""Tôi đã luyện tập rất lâu". Cô gái lại mỉm cười. "Lại lần nữa đi." Quỷ kế. Rõ ràng mấy pha phối hợp vừa rồi đều bị BáchThảo đoán biết hướng ra đòn nên lựa chon phương án phản kích phòng thủ chínhxác, lẽ ra cô gái ở vào thế hạphong mới phải. Hiểu Huỳnh cau mày, tại sao cô cócám giác tất cả đều trong tính toán, cô ta đã nắm bắt được hết thảy ý đồ củaBách Thảo? "Tôi muốn xem tam đả song phi liên hoàn củacô, được không?" Sau khi các thế ra chân tấn công đều thử mộtlần, cô gái yêu cầu Bách Thảo, sự thành thực và ham muốn hiểu biết trong mắt côta khiến Bách Thảo lại gật đầu. "Hây...!" Đón đòn đá ngang của cô gái, Bách Thảo hét lên, xoay người bay lên, không khí như một dòng chảy bị khuấy đảo tạo thành vòngxoáy như trên bức tranh thủy mặc. "Phầng!" "Phầng!" "Phầng!", bóng chân đan xen lăng rahướng về cô gái. Trên con đường nhỏ, mọi người không biết từ lúcnào đã đứng quây thành vòng tròn, hào hứng theo dõi. Mặc dù trong trận đấu vớiKim Mẫn Châu, họ đã chứng kiến Bách Thảo tung người lên cao, đá liên hoàn nhưngđược xem lần nữa vẫn cảm thấy cực kỳ phấn kích. Có thể đá liên hoàn song phi, không phải quákhó, nhưng đếncú thứ ba, sức lực đã hao tổn khá nhiều, không cònsức lực phảncông nữa. Vậy mà cúliên hoàn của Thích Bách Thảo, vẫn cú sau mạnh hơn cú trước, đặc biệt là cú đá cuối cùng dường như tập tung toàn bộ sức lực, ra đòn cực mạnhkhi đối thủ không kịp né tránh. Trong ánh chiều, cô gái không hề lùi về sau. Côliêntiếp dùng hai cánh tay chặnlại. Búng những cú ra chân ghê gớm trên không giốngnhư bị cơn gió mạnh xua tan. Những người xung quanh trố mắt, họ hoàn toànkhông nhìn rõcô gái làm thế nào có thể bằng hai cánh tay chặn đứng đòn tấn côngcó sức nặng ngàn cân như vậy. Lâm Phong, Mai Linh, Quang Nhã đều đã đến, khi họchen được vào đúng lúc nhìn thấy Bách Thảo đang từ trên không rơi xuống. Mai Linh kinh ngạc, mắt đảo lia lịa, chỉ vào côgái, đó chẳng phải là... "Chínhlàthế, cô tung người với độ caorấtlớn, chỉ có độ cao như vậy mớicóthể đá ba cú liên hoàn cólực sát thương nhưvậy." Trên bãi cỏ, cô gái hơi gật đầu, trongmắt ánh lên niềmvuikhiếnkhuônmặtthanhtú bừng sáng giống như dòng suốiđang gạn

https://thuviensach.vn

sóng. Bách Thảobàng hoàng. Hơi ngờ ngàng. Có phải vừa rồicôgáiđãdùnghaitaynắmchặtchâncô? Saukhikhổluyệnthành công, ba cú songphi liên hoànđãgiúp cô chiến thắngcảĐình Nghi lẫnKim MẫnChâu, vậy mà lại bịcôgáinàynhẹnhàngtránh đượcsao? "Côlà người có thiênbẩm, tốc độ phản ứng, năng lực bản thân, cao độtung người đều vô cùng xuất sắc, chỉ là...", nhìnrángchiềuđỏ như lửa phía chân trời, cô gái tư lự như đang nghiền ngẫm điềugì, một lúc lâu sau ngước nhìn Bách Thảo, giọng nghiêm nghị nói,"Nêutốcđộcủađối thủ nhanh hơn, côsẽ làm thế nào?". "Nào, Chúng ta thử lại!" Cô gái có vẻ hứng khởi kéo rộngcự ly, điều chỉnhtiết tấu chân. "Ví dụ như thếnày..." "Hây!" Cùng với tiếnghét, Bách Thảo thấy thân người vàbóng côgái hòa làm một, giốngnhư trận gió àođếnmắt cô hoa lên, tất cả lờ mờ thìgót chân cô gái đã ở trước ngực cô, cách một centimet! Thậm chí cô còn chưa kịp lùi về sau. Đầu Bách Thảo ầm một tiếng như vừa tỉnh mộng, người toát nồ hôi lạnh. “Nếu tốc độ đối thủ nhanh đến mức đó cô sẽlàm thế nào?”, cô gái nhẹ nhàng thu chân về. Trong gió chiều nhè nhẹ, nét mặtcô càng tư lự tựa hồ đang nghiền ngẫm tìm câu trả lời, khuôn mặt thanh tú êmđềm tựa có ánh hào quang, có sức thu hút như nam châm. Đình Nghi. Cô gái này rất giống Đình Nghi. Hiểu Huỳnh kinhngạc, trong đầu lóe lên ý nghĩ đó. Có điều, có lẽ nên nói Đình Nghi rất giốngcô gái này. Mặc dù cô ta có khuôn mặt thanh tú còn Đình Nghi là mỹ nhân cótiếng, tuy vậy cùng mặc võ phục trắng, mái tóc đen cuốn cao sau gáy, dáng đứngthẳng, thanh cao, điềm tĩnh lại giống như cùng đúc một khuôn. Nhưng, cơ hồ là sự khác nhau giữa bản gốc và bảnsao. Nhìn cô gái lúc này, không biết tại sao HiểuHuỳnh lại có liên tưởng kỳ lạ, Đình Nghi chính là bản sao. Lúc này, toàn thể đội viênn của Xương Hải võquán đều đã đến, đi đầu là Mân Thắng Hạo, nhìn thấy cô gái ngồi trên bãi cỏphía trước, nét mặt họ đều lộ vẻ hốt hoảng. “Cô ta chính là…” Mai Linh há mồm. “Ân Tú sư tỷ!” Đứng thành hàng ngay ngắn trên bãi cỏ, toàn thểđội viên của Xương Hải do Mân Thắng Hạo cầm đầu, cung kính cúi chào cô gái, aicũng cúi gập người. "Cô ta chính là người đã đến phòng của anhSơ Nguyên tối đó." Bị Lâm Phong lôi đi xềnh xệch, Mai Linh vẫn cốlẩm bẩm. Thì ra đúng là cô không nghe nhầm, cô gái đó chính là Lý Ân

https://thuviensach.vn

Tú, nữtuyển thủ thiên tài mà thiên hạ đồn đại. Trên con đường nhỏ, khả năng tiếng Hàn của cáctuyển thủ có người tương đối tốt, có người kém hơn nhưng tất cả đều nghe rõ haichữ Ân Tú. Từ khi bắt đầu khóa huấn luyện, Lý Ân Tú luôn là một trong những chủđề bàn tán của mọi người nhưng trước giờ chưa ai gặp cô ta, có người nói cô đãra nước ngoài thi đấu, có người nói cô đóng cửa luyện tập riêng, có người nóicô đang giao lưu vói các đại sư ở học viện. Vậy mà hôm nay lại nhìn thấy chính Lý Ân Tú! "Sao bây giờ mọi người mới đến!" Trách móc Lâm Phong cùng mấy đồng đội, HiểuHuỳnh đột nhiên cảm thấy sĩ khí đang dâng lên, Lý Ân Tú thì sao chứ, nhân vậtnày chẳng vừa khen ngợi kỹ thuật của Bách Thảo đấy thôi. Hừ, thiên tài haykhông cứ phải mắt thấy tai nghe đã. "Hãy để cho cơ thể vượt qua tai mắt, nhưvậy dù đối thủ tốc độ nhanh đến đâu cô cũng chiếm thế thượng phong", nghĩmột lát cô gái lại lắc đầu, “… Nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết, hy vọng sau nàycô có thể thực sự thực hiện nó". Nói đoạn, cô gái chìa tay phải ra, nói nghiêmtúc: “Tôi là Lý Ân Tú.” Bách Thảo chăm chú nhìn, nắm lấy bàn tay chìara. “Tôi là Thích Bách Thảo.” Lý Ân Tú chưa vội buông tay Bách Thảo, vẫn nắmchặt, đoạn ghé tai nói nhỏ mấy câu. Mặt Bách Thảo bổng đỏ bừng, tiếng cườigiống như tiếng suối chảy của cô gái khiến mấy người của đội Ngạn Dương ngâyngười nhìn. Chỉ có Kim Mẫn Châu bất mãn, giậm chân nói: “Ân Tú, tỷ nói gì với cô ta thế, sao tỷ lại cườivới cô ta?” “Bốp”, một cái tát như trời giáng vào Kim MẫnChâu, mặt mày sa sầm, Mân Thắng Hạo lừ mắt, “Không được nói như vậy với Ân Túsư tỷ!” Kim Mẫn Châu ôm mặt, rơm rớm nước mắt. “Mẫn Châu à!”, Ân Tú quay đầu lại nói, “Em khôngnên như vậy, hiện tại thực lực của Bách Thảo hơn em. Nếu muốn đánh bại BáchThảo, em phải chăm chỉ luyện tập, đừng chỉ luyện mỗi thập bát song phi liên hoànkinh người đó, em có thể lực bẩm sinh hơn người, nên luyện một sô kỹ thuật sẽtiến bộ rất nhanh”. Kim Mẫn Châu tủi thân. "Hiểu chưa?", Lý Ân Tú nhìn cô ta."Vâng." Kim Mẫn Châu cúi đầu ủ rũ. "Thắng Hạo, sau này đệ cũng phải để mắtđếncô ấy, để cô ấy tập luyện nhiều hơn, đừng có suốt ngày chạy ra ngoài gâychuyện." "Vâng, Ân Tú sư tỷ!", Mân Thắng Hạonghiêm trang hứa. "Tôi đi trước đây", nhìn đình việntrên sườn núi phía xa, Lý ÂnTúnói với Bách Thảo, "Hy

https://thuviensach.vn

vọng có ngày có thểchính thức giao đấu với cô, tin là lúc đó côsẽrất xuất sắc". *** Ráng đỏ đầy trời. Ngồibên bàn ăn ngoài trời lại gần một bụi hoatím dày đặc, mọi người có vẻ trầm ngâm. Bách Thảo, Quang Nhã cúi đầu ăn. HiểuHuỳnh ăn được mấymiếng lại thở dài. Mai Linh định mở miệng nhưng lại thôi. LâmPhong cau mày. "Thế nào vậy?" "Thựcra cũng chẳng cógì, đúng không?", Hiểu Huỳnh nghĩ một lát tinh thần phấn chấn trở lại, cao giọng nói, "Mọingười xem, mặc dù Lý Ân Túcó vẻ rất lợi hại, vẫy tay là có thể hóa giải tam đảliên hoàn của Bách Thảo. Nhưng rốtcuộccôta vẫn không đá trúng Bách Thào". Lâm Phong không nói. Quang Nhã nhăn mặt nói: "Cậu đã kém thì tầmmắt cũng kém, đừng nói những lời ngốcnghếch như vậy được không?". "Nói gìvậy!", Hiểu Huỳnh nổi đóa. Bách Thảo cúi đầu ăn, không thấy vị gìhết. Khi Lý Ân Tú giao đấu với cô, luôn chú ý khoảngcách và đườnglực, khi chặn đứng cú tam đả song phi liên hoàn của cô, phản ứngcủa Ân Tú nhanh đếnnỗikhôngnhìnthấy ra chân thế nào mà chỉ thấy gót chân dừnglại ở chỗ cách ngực cô một centimet, cứ như trận gió dịu dàng lại thận trọngkhông hề gây thươngtổnchocô. Lý Ân Tú là bạntốt. Nhưng, chính lúc Bách Thảo tưởnglàmình đã cóchút tiếnbộthì cũng làlúc phát hiệnracó vẻ tam đảsong phi liên hoàn của mình đãtrởnên vô nghĩa. "Chính là côta!" Mai Linh tay vẫn cầm đũa ngó nghiêng, nóikhẽ. "Ngườinào?" Hiểu Huỳnh ănmấymiếng mỳ xào HànQuốc, hỏi lại tỏvẻ không mấy hào hứng. Vừa bị Quang Nhã coi thường nhưthếcôrấtbực, chưabiếtrốtcuộccông lực ai hơn ai, hôm nào nhấtđịnh tỷ thí mộtphen! "Chính là người mấy hôm trướctỏ đãnói", Mai Linh hạ giọng nhỏ hon,"Buổitốibí mật đến phòng Sơ Nguyên sưhuynh, lạicònômSơ Nguyên rấtchặt, người mà Sơ Nguyen sư huynh gọi ÂnTúchínhlàcôta!". Bách Thảo sửngsốt. Quang Nhãkinhngạc: "Thật không? Chính làLýÂn Túvừa giao lưu với BáchThảo ư? Tôi lại tưởng hôm đó cậu bịa chuyện". "Trờioi, tôi sao cóthểbịanhũng chuyện nhưvậy! Chính là côấy, Sơ Nguyên sư huynh đang đi lại vớicô ta, hai người xem chừngrất thân mật. Hỏngrồi, phải nói với Đình Nghi thế nào đây, Đình Nghi nhất địnhsẽ đau lòng lắm. Trời ạ, biết đâu tối nay Lý Ân Tú lại đến gặp Sơ Nguyên sưhuynh!" "Đủ rồi!", Hiểu Huỳnh bực mình buôngđũa, "Tôi đã nói với cậu, không được nói xấu Sơ

https://thuviensach.vn

Nguyên sư huynh! Ý cậulàgì, ám chỉSơ Nguyên sư huynh làkẻ phong lưu, bắt cá hai tay ư?". "Tôi... tôi không có ý đó...", MaiLinh luống cuống thanh minh, nhưng vẫn ấm ức, "Tôi cũng thấy Sơ Nguyên sưhuynh không phải loại ngườiđó, nhưng..., nhưng đúng là tôi đãnhìnthấy...". "Ăn cơm đi, mỗingười bớt nói một câu", Lâm Phong lên tiếng,"Cãi nhau ítthôi, muốnđểngườitacười cho hay sao?". Hiểu Huỳnh và Mai Linh nhìn nhau không nói. Đêm. Ngoài cửa sổ, tiếng côn trùng lúc to lúc nhỏ. Bị lay rất mạnh, Bách Thảo như từ giấc mộng kinhhãi bừng tỉnh, ngồi dậy, nhận ra người vừa gọi mình là Mai Linh. Lâm Phong, Hiểu Huỳnh cũng vừa ngồi dậy, còn đang ngái ngủ, Mai Linh đang đánh thức QuangNhã: "Dậy mau! Dậy mau!" "Là trời sập hay động đất!", đang ngủsay bị lôi dậy, Hiểu Huỳnh phát cáu, "Mai Linh, cậu quá đáng, tôi bực lắmđấy!"". "Chẳng phải các cậu không tin tôi sao, bâygiờ cho mọi người tận mắt nhìn xem, rốt cuộc tôi có bịa chuyện không", đãthành công trong việc đánh thức Quang Nhã, Mai Linh tiếp tục phân bua,"Suốt từ tối đến giờ tôi không ngủ, vẫn chờ đợi, may mà ông trời có mắt, mới mấy phút trước, Lý Ân Tú quả nhiên lại vào phòng Sơ Nguyên sư huynh!". Quang Nhã há hốc mõm. Bách Thảo nhìn đồng hồ trên tường, mười một giờbốn mươi phút. "Cậu…" Hiểu Huỳnh đỏ mặt, không nói được gì. "Mau dậy đi, cùng đi xem", Mai Linh đãxỏ xong giày, lôi Hiểu Huỳnh dậy, mở cửa đi ra, "Hừ, hôm nay phải cho cáccậu tận mắt chứng kiến, Lâm Phong, Bách Thảo, Quang Nhã các cậu cùng điluôn". Đêm mùa hạ, cách một bụi hoa màu tím dày đặc, cửa sổ phòng Sơ Nguyên khép hờ. Năm cái đầu từ bệ cửa nhô ra, Lâm Phong, MaiLinh, Hiểu Huỳnh, Bách Thảo, Quang Nhã tất cả đều ở đây, chen nhau nhìn vàotrong phòng. Bên trong đèn sáng. Cửa phòng hé mở, Sơ Nguyên và một cô gái ngồicạnh nhau trên giường. Sơ Nguyên hơi cúi đầu, lắng nghe cô gái nói, anh ngherất chăm chú, lông mày hơi cau, thỉnh thoảng mỉm cười. Nụ cười của anh dịu dàngnhư làn gió ngoài cửa sổ vậy. Cô gái lưu luyến ngẩng đầu. Đầu cô sắp ngã vào vai Sơ Nguyên, khuôn mặtthanh tú, đôi mắt trong như nước nguồn, chính là Lý Ân Tú. Lý Ân Tú âu yếm nhìn Sơ Nguyên tựa hồ không chợpmắt, giọng nói tự nhiên như gió thoảng. Cô nói rằng, lúc nhỏ cô thích nhất leonúi, có lần bị lạc trên núi, hai ngày mới tìm được đường về, ông

https://thuviensach.vn

ngoại nghiêmmặt, nhốt cô ba ngày không cho ăn nên cô trèo cửa sổ ra ngoài, hái quả rừng đemvề ăn. Trong phòng hai người là thế. Một người nói. Một người nghe. Bầu không khí yên tĩnh, thanh bình cơ hồ thếgiới chỉ có hai người, ánh mắt họ nhìn nhau âu yếm, ngay cả những người kémnhạy cảm nhất cũng nhận ra sự thân mất giữa họ. Gió lạnh ban đêm lướt qua mặt. Đứng ở góc trái ngoài cùng, Bách Thảo bần thầnnhư chưa tỉnh ngủ, bị Mai Linh và Hiểu Huỳnh bên cạnh xô đẩy cũng không cảmgiác được gì hết. … … Ánh nắng trưachói chang, trong vắt. Sơ Nguyên hítnhẹ một hơi, mắt nhìn cô, đưa bàn tay vuốt tóc cô. “Anh thích em, Bách Thảo.” … Trong sự tĩnhlặng đó, Sơ Nguyên cúi đàu hôn nhẹ lên trán cô nói: “Yên tâm nhé.” Đôi mắt cô trongsáng mở to, bờ môi anh khẽ nhếch lên sau đó rời khỏi căn phòng. … … "Cửa phòng mở chứng tỏ Sơ Nguyên sư huynhngay thẳng", Hiểu Huỳnh nghiến răng, tỳ hẳn người lên bệ cửa sổ nói. "Nhưng các cậu nhìn tay họ kìa!", trong đêm tiếng Mai Linh rất nhỏ nhưng vẫn nghe rất rõ, "... đang nắm taynhau". "Nắm tay nhau thì làm sao, tôi cũng có thểnăm tay cậu", Hiểu Huỳnh nghiến răng, giật tay Mai Linh, "... Bây giờ Chúng ta nắm tay nhau đây, tôi với cậu đang quan hệ với nhauà?". "Vớ vẩn!" Lâm Phong vội rụt đầu lại, núp vào khóm hoa. Quang Nhã thấy tình hình không ổn, cũng kéo Bách Thảo chạy trốn nhưng không kịpnữa. Đêm khuya thanh vắng. Sao lốm đốm. Sơ Nguyên và Lý Ân Tú mở cửa sổ nhìn xuống, trong tiếng côn trùng rả rích, mấy cô gái hoảng hốt nấp dưới bệ cửa. "Các cô làm gì vậy?" Lý Ân Tú ngạc nhiên hỏi. "Chúng em... à", Hiểu Huỳnh cườigượng, đột nhiên cúi sát mặt xuống bông hoa tím, ra sức hít ngửi, "Chúngem thường thức hoa! Cảnh quá đẹp, hoa lại thơm...". "Đúng thế, đúng thế, hoa đẹp quá!", Mai Linh đến trước bông hoa, hít lấy hít để. "Bách Thảo!" Gió đêm lành lạnh, thấy Bách Thảo chỉ mặc chiếcáo mỏng, thần trí ngơ ngác, Sơ Nguyên hoảng hốt. "Em... em cũng đi ngắm hoa..." Nhìn Sơ Nguyên và Ân Tú đứng sát nhau như vậy, Bách Thảo bối rối chạm tay vào bông hoa trước ngực. * * * Cũng trong đêm đó. Đứng bên cửa sổ, Đình Nghi gập điện thoại, lòngthấp thỏm. Nếu không bị ông ngoại canh giữ quá chặt, cô rất muốn sáng mai baysang Hàn Quốc. Lý Ân Tú. Những ngày sống ở Xương Hải võ quán, mỗi câu nóicủa Sơ Nguyên hầu như đều khiến

https://thuviensach.vn

Lý Ân Tú cảm thấy thích thú, lúc nào cũng muốnĐình Hạo kể về Sơ Nguyên. Cô tưởng mình cả nghĩ, rốt cuộc Lý Ân Tú và Đình Hạo… Có lẽ do cô quá mẫn cảm. * * * "Nhược Bạch sư huynh đã đỡ chưa?", sáng sớm, DiệcPhong vừa ra khỏi phòng, Bách Thảo đã đợi sẵn, đưa cho bình sữađã hâm nóng. "Nhược Bạch không phải là đứa trẻ, sữakhông cần hâm nóng", Diệc Phong ngáp một cái như vẫn chưa tỉnh ngủ,"... Ngày nào cô cũng hỏi tôi câu đó, không chán hay sao, nếu không yêntâm thì tự vào mà xem. Hai người lớn vậy rồi, vẫn giận dỗi như trẻcon". "Hâm nóng tốt hơn cho dạ dày." Bách Thảo ấp úng. Mấy hôm nay, Nhược Bạch vẫn lạnh lùng, dường nhưkhông muốn nhìn thấy mặt cô. Bách Thảo vì thế cũng không dám đến gần, sợ làmanh nổi giận. Cửa phòng bên bật mở. "Sơ Nguyên", thấy người bên trong đira, Diệc Phong ngạc nhiên mỉm cười hói, "Đêm qua khuya như thế vẫn cònnghe có tiếng nói chuyện bên phòng anh, khách nào vậy?". Nắng sớm phủ lên thềm như tấm voan mỏng, SơNguyên mỉm cười nhìn Bách Thảo. "À, có người ngắm hoa ở bên ngoài phòngtôi." "Ngắm hoa?", Diệc Phong không hiểu,"... Vào lúc nửa đêm ư?". “Ờ”, Sơ Nguyên lại cười, “… Ngắm hoa có thể, nhưng phải nhớ mặc đủ ấm, bên này lạnh hơn ở trong nướ”. “Chào Sơ Nguyên sư huynh!” Sắc mặt phớt hồng, cúi đầu nhìn mũi giày củamình, Bách Thảo cúi gập người hành lễ rất đúng quy tắc rồi vội chạy về phòng, để lại Diệc Phong và Sơ Nguyên nhướn mày nhìn nhau. Ngồi ngay ngắn trong hàng ngũ, suốt cả buổi sánghầu như Bách Thảo không hề nhúc nhích. Nhận ra sự bất thường của cô, nhân lúccác đại sư của Xương Hải võ quán lên võ đài hướng dẫn các tuyển thủ, Hiểu Huỳnhquay sang hỏi cô có chuyện gì. “… Có lẽ là do thiếu ngủ.” Giọng Bách Thảo mệt mỏi. “Ngạc nhiên quá”, thấy vầng xám quanh mắt BáchThảo, Hiểu Huỳnh đồng cảm thở dài, “Ừ, tớ cũng vậy, mặc dù trước Mai Linh rấtmạnh mồm, nhưng…”. Buổi trưa. Tại nhà ăn. “Chỉ có rau thôi à?” Lúc lấy thức ăn trở về bàn, chạm trán với SơNguyên. Nhìn đĩa thức ăn trong tay cô, anh chau mày nói: “Ngày nào cũng biếthầm canh bồi dưỡng cho Nhược Bạch mà lại không biết tự chăm sóc cho bản thân!”. Mấy phút sau. Trong lúc mọi người đang ăn, một chiếc đùi gàrơi vào đĩa của Bách Thảo, cô ngạc nhiên ngẩng đầu đã thấy Sơ Nguyên ngồi xuốngghế bên cạnh. "Ăn nhiều một chút!"

https://thuviensach.vn

Anh lại đặt đĩa hoa quả trước mặt cô. Hiểu Huỳnh cắn đũa, Mai Linh và Quang Nhã đưamắt nhìn nhau, Diệc Phong liếc mắt ra hiệu thì mấy cô gái mới làm ra vẻ khôngcó chuyện gì tiếp tục ăn. Sau đó suốt cả buổi trưa, thái độ của Hiểu Huỳnh cógì đó rất lạ. Luôn quan sát Bách Thảo với một vẻ kỳ quái, nhưng mỗi khi BáchThảo ngẩng đầu, lại vội vàng né tránh. * * * Cuộc đấu lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất đã bướcsang ngày thứ sáu. Đối thủ của Bách Thảo trong trận này là nữ tuyển thủ QuyềnThuận Na của Xương Hải võ quán. Quyền Thuận Na cũng chính là người đã đánh bạiLâm Phong trong trận thách đấu mấy hôm trước. Nếu suốt chặng đường, trong mọi trận giao đấu, Bách Thảo luôn thuận lợi suôn sẻ thì trận này, cô lại gặp trở ngại. Cũng như các vận động viên Teakwondo thân hìnhmảnh mai, Quyền Thuận Na người vừa nhỏ vừa gầy, cơ thể đặc biệt nhẹ nhàng, thanh thoát, khi tung người bay lên như chiếc lông vũ vậy. “Ôi trời! Bách Thảo làm gì thế, mau đá đi. Chỉmột cú là đá bay cô ta!” Hiểu Huỳnh sốt ruột lẩm bẩm, cô không còn nghĩtới chuyện giữa Sơ Nguyên và Lý Ân Tú nữa, lúc này trong đầu cô chỉ có duy nhấtmột ý nghĩ, rõ ràng Quyền Thuận Na không đáng một cú đá vậy mà đã qua hai hiệpBách Thảo vẫn không ghi được điểm. Sắc mặt Bách Thảo u ám. “Cô thì biết gì!”, Lâm Phong nét mặt lầm lì. Trận đó khi giao đấu với Quyền Thuận Na, chính cô cũng nhận định như vậy, nhưngtrên thực tế, Quyền Thuận Na cứ như dán vào người cô, cô đá cũng không được, đánh cũng không trúng. Cũng như các vận động viên Taekwondo thân hình mảnh mai, Quyền Thuận Na người vừa nhỏ vừa gầy, cơ thể đặc biệt nhẹ nhàng, thanh thoát, khi tung người bay lên như chiếc lông vũ vậy. "Ôi trời! Bách Thảo làm gì thế, mau đá đi. Chỉ một cú là đá bay cô ta!" Hiểu Huỳnh sốt ruột lẩm bẩm, cô không còn nghĩtới chuyện giữa Sơ Nguyên và Lý Ân Tú nữa, lúc này trong đầu cô chỉ có duy nhấtmột ý nghĩ, rõ ràng Quyền Thuận Na không đáng một cú đá vậy mà đã qua hai hiệpBách Thảo vẫn không ghi được điểm. Sắc mặt Bách Thảo u ám. "Cô thì biết gì!", Lâm Phong nét mặtlầm lì. Trận đó khi giao đấu với Quyền Thuận Na, chính cô cũng nhận định nhưvậy, nhưng trên thực tế Quyền Thuận Na cứ như dán vào người cô, đá cũng khôngđược, đánh cũng không trúng. "Giống như một cái kẹo dẻo", DiệcPhong cười nhạt, nói một mình.

https://thuviensach.vn

"Hây...!" Bách Thảo hét to, xoay người đá hậu, tiếng giórít theo chân. Quyền Thuận Na bay qua như một chiếc lông vũ, còn chưa chạm đấtlại nhẹ nhàng bay trở lại. "Rốt cuộc là chiêu gì đây!" Mai Linhtrợn mắt "Có gì đó giống Thái cực quyền của Chúngta, nhẹ nhàng, trơn tuột, mượn lực đánh lực", Thân ba dùng hai ngón tayđẩy kính trên sống mũi, "Bách Thảo nhất định phải thận trọng, một khiquyền Thuận Na nắm cơ hội..." "Phập!" Vừa dứt lời, Quyền Thuận Na cơ hồ chỉ nhích lêntrước một bước, một cú đá ngang nhẹ nhàng, trúng giữa ngực Bách Thảo! 3: 2 Quyền Thuận Na dẫn trước một điểm. Hiệp hai kết thúc. Cho đến khi ngồi giữa đồng đội, đầu óc Bách Thảovẫn còn rối loạn. Cô đón chiếc khăn bông từ tay Hiểu Huỳnh, cốc nước từ tayQuang Nhã như một cái máy, đầu vẫn đang mải suy nghĩ vừa rồi rốt cuộc vì saolại bị Quyền Thuận Na phản kích thành công. "Khi lăng chân, cảm giác thế nào?" Một giọng nói lạnh nhạt vang lên từ phía sau, nghe vừa quen vừa lạ, Bách Thảo thoáng ngẩn người quay phắt đầu lại, Nhược Bạchđang nói với cô! "..." Cô ngơ ngác nhìn anh. Anh cau mày, lặp lại câu hỏi: "Cảm giác thếnào?" "...", không phải nghe nhầm, niềm vuinhư đang trào lên, cố gắng tập trung tinh thần suy nghĩ, "... như đánh vàobị bông, không sao vận dụng được công lực". "Quả nhiên là thủ pháp của Thái cực quyền, trước tiên phải hóa giải đường lực của đối phương", Thân Ba lấy kính xuốnglau bằng mảnh giấy mềm, giọng hồ nghi, "là kết hợp khéo léo ư, người Hàncũng biết đưa Thái cực quyền vào Taekwondo sao?". Nhược Bạch trầm ngâm. Ngẩng đầu nhìn Sơ Nguyên, thấy Sơ Nguyêcũng đangchăm chú nghe, bắt gặp ánh mắt Nhược Bạch, anh mỉm cười gật đầu. Từ khi sứckhỏe Nhược Bạch chuyển biến tốt, Sơ Nguyên không chỉ đạo kỹ thuật cho các độiviên nữa. "Khi tấn công lần nữa, cô nên ngừng mộtchút". Nhược bạch nắm cánh tay Bách Thảo đẩy về phíatrước, dừng lại giây lát, lại tiếp tục đẩy... "Ngừng một nhịp, hiểu chưa?", NhượcBạch nói nhỏ. "... Vâng" "Khi cô ta phản kích cũng như thế, để tiếttấu chậm một nhịp." "Vâng." Hiệp ba bắt đầu, Bách Thảo ra sàn nhưng đầu ócHiểu Huỳnh vẫn mông lung, cô hoàn toàn không hiểu những lời Nhược Bạch vừa nói. Liếc thấy Nhược đang chăm chú theo dõi, cô rụt cổ, không dám quấy rầy anh, ngoái sang hỏi nhỏ Thân Ba: "Ngừng một nhịp là gì, tại sao phảingừng?"

https://thuviensach.vn

Trên võ đài, Bách Thảo điều chỉnh tiết tấu, kiênnhẫn tìm cơ hội, Quyền Thuận Na đang dẫn trước, càng không vội vã, có vẻ nhưmuốn phòng thủ đến cùng. Thân Ba nhìn không chớp mắt nói với Hiểu Huỳnh:"Ngừng một nhịp chính là..." Giọng nói anh ta đột nhiên cao vút: "Nhìn kìa!" "Hây!" Hét một tiếng Bách Thảo vẫn cú tung người đá hậuquen thuộc, lực chân sung mãn, tiếng gió rít theo bóng chân hướng vào đối thủ, nhẹ nhàng như lông vũ khiến quyền Thuận Na lướt như trôi về sau... Tưởng lànhững động tác phối hợp đó cũng phát huy tác dụng như trong hiệp trước, nhưng... chân Bách Thảo dừng lại trên không! Ngừng một nhịp! Thân thể như lông vũ của quyền Thuận Na nhẹnhàng bay trở lại. "Hự!", giống như vừa chạm mạnh vàonhau. Chân phải Bách Thảo lần nữa dùng lực, một tiếng vang lớn, cú ra chân cănglực đá trúng ngực Quyền Thuận Na! "Ào" Toàn sân dội lên. Ngồi trong đội hình của Xương Hải, Kim Mẫn Châuthất sắc nhổm người dậy! "Uych!" Giống như con diều đứt dây, thân thế Quyền ThuậnNa vạch một đường cánh cung bay khỏi võ đài rơi xuống đất, loạng choạng rồi gụcngã, ngất đi. Bách Thảo sững sờ. Mặt cô trắng bệch vẻ hốt hoảng quay người laoxuống khán đài, giơ tay dẹp đám người vây quanh, chạy về phía Quyền Thuận Na. A... Các tuyển thủ đội Ngạn Dương ngẩn người vì bấtngờ. "...", Hiểu Huỳnh há miệng rùng mình,"... lợi, lợi hại thật, thì ra ngừng một nhịp có thể mạnh như vậy..." Thân Ba cúi đầu ghi chép gì đó vào cuốn sổ, rồingẩng lên giải thích với Hiểu Huỳnh: "Ngừng một nhịp chính là hơi dừng lại trênkhông, né tránh đường lực nhẹ của đối thủ, đợi khi đường lực nhẹ của đối thủdùng hết, hoặc thật sự phát lực bắt đầu tấn công, mới ra đòn chí mạng". "Quả nhiên là đòn chí mạng." Mai Linh lẩm bẩm, thầm nhủ sau này khi giao đấuvới Bách Thảo phải cẩn thận đề phòng. Trong tài tuyên bố, Thích Bách Thảo toàn thắng! "Ào." Cả thung lũng dậy như sấm, Hiểu Huỳnh xúc độngnhảy lên, nhiệt huyết dâng trào, lao đến níu cánh tay Nhược Bạch, mắt rớm nước:"Nhược Bạch, sau này huynh hướng dẫn cho em với nhé! Em cũng muốn uy phongnhư vậy! Sư Huynh, nhờ huynh đấy, nhờ huynh đấy!" Ánh mắt Nhược Bạch rời khỏi võ đài. Anh dửng dưng nhìn bàn tay Hiểu Huỳnh níu chặtcánh tay mình. "Ôi!" Hiểu Huỳnh xấu hổ buông cánh tay, rụt đầu rụt cổtrở về chỗ ngồi. "Ngốc ạ, đừng

https://thuviensach.vn

hòng", Diệc Phong gõ vàođầu cô, " Nhược Bạch nói gì cô đâu có hiểu, xem Bách Thảo đấy, người takhông những hiểu mà còn lập tức vận dụng trong thi đấu. Con người ta có sự khácbiệt giữa thông minh và đần độn đấy!". "Chỉ tại Nhược Bạch sư huynh thiênvị", Hiểu Huỳnh nghiến răng ôm đầu, phàn nàn: "Thực lực của em lúcđầu cũng ngang với Bách Thảo, là do Nhược Bạch sư huynh bỏ nhiều công sức hướngdẫn Bách Thảo, không quan tâm đến em nên em mới bị rớt xuống". "Thế hả, cậu đang nói mơ phải không?", Quang Nhã nói giọng buồn buồn. "Nói thì sao nào", Hiểu Huỳnh đắc ý,"Dù gì tôi cũng là bạn tốt của Bách Thảo, tôi nói gì Bách Thảo cũng khôngđể bụng, hi hi có người đang ghen đấy, ai bảo trước đây người đó hay bắt nạtBách Thảo". "Im cả đi!" Diệc Phong quát hai người. Dưới khán đài, khi Quyền Thuận Na tỉnh lại, cácbác sỹ kiểm tra cho biết, cô chỉ bị bế khí, cơ thể không bị thương, nghe vậy, hơi thở của Bách Thảo mới trở lại bình thường. "Chiến thuật dùng chân của cô rấttốt", ngồi trên nền đất, Quyền Thuận Na nói với Bách Thảo. "Xin lỗi!" Dù hiểu lời Quyền Thuận Na nhưng Bách Thảo vẫnthấy áy náy. "Thi đấu là vậy", Quyền Thuận Na lắcđầu nói, "Nếu có thể đá trúng cô, chân tôi sẽ không e dè. Hy vọng lần saucòn cơ hội giao đấu với cô". Mặt trời đang lặn. Ráng đỏ ngổn ngang cuối trời. Trên đường trở về ký túc, toàn đội Ngạn Dươngvui như trẩy hội. Hôm nay, Thân Ba, Lâm Phong, Bách Thảo mỗi người tiến thêmmột bước vào vòng sau cuộc thi tuyển chọn tuyển thủ ưu tú nhất, đối thủ còn lạichỉ có mười mấy người, tình hình tương đối khả quan. Nhất là Bách Thảo, đúng làthắng giòn giã! Hiểu Huỳnh và Mai Linh vừa đi vừa cười hết cỡ, chạy đuổi nhautrên đường. Ngoái đầu thấy Sơ Nguyên và Bách Thảo sánh vai nhau nên Hiểu Huỳnhkhông cười nữa, chạy trở lại đi bên cạnh Sơ Nguyên hỏi chuyện lung tung, bắtanh dự đoán Bách Thảo liệu có đạt danh hiệu tuyển thủ xuất sắc nhất hay không. Bị Hiểu Huỳnh chen vào, Bách Thảo đi chậm lạicách một đoạn ngước nhìn bóng Sơ Nguyên phía trước, bỗng lại bần thần. Cô khôngthể quên cảnh tượng đó, anh và Lý Ân Tú tay trong tay, vai kề vai ngồi vớinhau. Chậm rãi cúi đầu đi sau mấy bước. Khi ngẩng đầu, chợt phát hiện người bên cạnhmình là Diệc Phong và… Nhược Bạch! “Nhược…Nhược Bạch sư huynh…” Liếc qua Diệc Phong nhìn Nhược

https://thuviensach.vn

Bạch, Bách Thảohơi căng thẳng, không hiểu sao lại nói lắp, chân còn bước hụt suýt ngã. Giơ tayđỡ cô, Nhược Bạch nhíu mày, Diệc Phong cười ha hả. “Đừng trẻ con thế”, Diệc Phong thôi cười, kéohai người lại gần nhau, còn mình tránh sang một bên, “Mau hoà giải đi, tôi nhìnhai người như vậy cũng thấy buồn!” Trong không khí mang mùi hương của Nhược Bạch, Bách Thảo lại đỏ mặt. “Nhược Bạch sư huynh!” Trước hiệp ba, Nhược Bạch đã nói với cô, sau baonhiêu ngày thì đó là lần đầu tiên anh nói chuyện trở lại với cô. Có phải cuốicùng anh không giận cô nữa? Bách Thảo hấp tấp gọi tên anh, tim bỗng dưng đậpnhanh. “Ờ.” Buông cánh tay cô, Nhược Bạch đáp nhẹ. “…” Há hốc miệng, cô đờ đẫn đứng như bất động nhìnNhược Bạch, cảm giác nóng ran, chát mặn như xông thẳng vào sống mũi, lồng ngựcnhư căng tràn. Đi được mấy bước, Nhược Bạch bỗng dừng lại. Quay đầu nhìn cô. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Bách Thảo môi anh hơicong lên, nét mặt giãn ra tươi hồng như cánh sen trên núi, nhưng chỉ một giâylại trở về vẻ lãnh đạm trường trực, anh nói: “Đi nhanh lên, ăn cơm xong cònphải tập luyện”. “Vâng!” Bách Thảo không nén nổi vui mừng, nhìn anh mỉmcười. Sau đó niềm vui như bị kìm nén đột ngột dâng trào, cô cao giọng trả lời, mỗi tế bào trong người đều như reo vui nhảy múa, chưa bao giờ cảm thấy hứng thúluyện tập đến thế. Phía trước, khi Sơ Nguyên ngoái đầu tìm BáchThảo, thấy cảnh tượng đó, anh cười nhạt, ánh mắt chợt u ám. *** Trận đấu lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất vẫn tiếptục, trong ngày thi đấu thứ bảy, Lâm Phong đã để thua nữ tuyển thủ người Iran. Sang ngàythứ tám, Thân Ba thua Phác Trấn Ân của Xương Hải võ quán, duy có Bách Thảo vẫnthắng đương chiến thắng.. Chiều ngày thứ chín, Bách Thảo gặp phải tuyểnthủ Nhật Bản, tên là Hirakawa Toshiko. Ngay từ khi lên sàn, Toshiko đã phòngngự rất chắc, chỉ cần Bách Thảo nhấc chân là liên tục lùi về sau. "Ha ha, cô ta sợ Bách Thảo!" Ngồi dưới khán đài, Hiểu Huỳnh đắc ý cười vang. "Cái cô tên Hirakawa Toshiko này, chẳngphải từng tham gia giải Taekwondo thanh niên quốc tế lần trước sao?", lậttập tư liệu mỏng trong tay, Quang Nhã thắc mắc, "Sao có vẻ nhát gan vậy? Tôi cứ tưởng hôm nay sẽ là một trận nảy lửa cơ đấy!" "Đó là bởi Thích Bách Thảo quá lợihại", Mai Linh nhìn lên võ đài, nét mặt như giãn ra, Bách Thảo vừa lấn sânchiếm

https://thuviensach.vn

ưu thế, tỷ số đã là 4: 0, "Thử nghĩ xem, có trận Bách Thảo đá bay đốithủ ra khỏi sân, trận thứ ba làm đối thủ không đứng lên được. Có vẻ như sau mỗitrận, đối thủ của Bách Thảo đều bị dìu ra sân, cho nên chắc là Toshiko này còn chưa lên sàn đã sợ mất mật rồi!" "Hây...!" Dòng khí như bị cuốn thành vòng xoáy, tư thếxoay người bay lên của Bách Thảo như một con chim én dũng mãnh, lực chân phảisung mãn, xoay thân đá hậu, Hirakawa Toshiko kinh ngạc, tránh không kịp. "Hự!" Một chân đá trúng ngực đối phương. 5: 0 "Dường như Bách Thảo có thể khống chế đượclực chân!", Thân Ba theo dõi kỹ thuật ra chân của Bách Thảo rồi trầm ngâmnhận xét, "Nếu cú lăng chân vừa rồi, Bách Thảo vận hết công lực thìHirakawa Toshiko đã không thể tiếp tục thi đấu được nữa!" "Quá mềm lòng!", Khấu Chấn không tánthành, "Thi đấu là thi đấu, nếu thắng được thì phải thắng, không nên lựachọn chỉ cần ghi điểm". "Có vẻ như Bách Thảo đang bất an thứ gìđó..." Nhìn thần sắc Bách Thảo, nét mặt Hiểu Huỳnhkhông vui nói tiếp: "... Lần đá bay Kim Mẫn Châu khỏi võ đài, Bách Thảo hầu như cả đêm không ngủ. Đánh bại Quyền Thuận Na hôm trước, cô ấychỉ lo Thuận Na bị nội thương, buổi tối còn bí mật lẻn vào Xương Hải võ quánthăm dò, tận mắt nhìn thấy Quyền Thuận Na nói cười hoạt động bình thường mớiyên tâm." Mọi người nhìn nhau. Sơ Nguyên chăm chú nhìn Bách Thảo trên sàn. Nhược Bạch mặt không biểu cảm. "Chỉ có điều, dù cố gắng kiềm chế thì sátkhí của Bách Thảo quả thực ngày càng mạnh!", Lâm Phong lắc đầu, "nói làsát khí có lẽ không phù hợp, nên gọi là..." "Bá khí!" Hiểu Huỳnh tiếp lời. "Bá khí mang sát khí! Khí thế áp đảo đầysát khí!", Mai Linh bổ sung giải thích. "Cũng gần như vậy," Lâm Phong cười,"đằng nào thì khí thế đó của Bách Thảo cũng khiến đối thủ chưa đấu đãrun." "Phập!" Lại một cú lăng chân trúng ngực trái đối thủ, Toshiko mình đẫm mồ hồi, sắc mặt tái mét, cúi người ôm chân thở gấp cơ hồ khôngthể đứng thẳng được nữa. Tỷ số 8: 0 Hiệp hai kết thúc. Bách Thảo dẫn trước với tỷ số chênh lệch rấtlớn. "Nhìn kìa!" Hiểu Huỳnh tròn mắt kinh ngjac. Thấy trọng tài đến bên Toshiko hỏi điều gì đó, Toshiko mồ hôi đầm đìa gật đầu... sau đó, trọng tài ra hiệu cho Bách Thảo vàHirakawa Toshiko đi ra giữa võ đài, đứng giữa ông ta, Bách Thảo bên phải, Hirakawa Toshiko bên trái. Lẽ nào... Hiểu Huỳnh vẫn trố

https://thuviensach.vn

mắt. Cả sân nín thở. Trọng tài giơ tay về phía bên phải, chỗ BáchThảo đứng. Bách Thảo thắng! "Àoi!" Cả sân lại ào lên. Khi tỷ số chênh lệch quá lớn, phía bị dẫn khôngthể gỡ lại được, trọng tài có quyền tuyên bố người dẫn trước chiến thắng, khôngcần đấu hết hiệp ba. "A...!" Hiểu Huỳnh, Mai Linh, QUang Nhã ôm chầm lấynhau. Ngày mai là chung kết cuộc thi lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất, Bách Thảokhông cần đếnhiêjp ba đã được công nhận thắng với tỷ số áp đảo! Điều đó nghĩalà gì, có nghĩa là.. có nghĩa là... Thắng lợi ngày mai nhất định thuộc về Bách Thảo!

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Bữa ăn tối, cả đội Ngạn Dương chiếm một dãy bàndài nhất cùng ngồi với nhau trong nhà ăn. Vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, BáchThảo tiến thẳng tới trận chung kết đương nhiên là tiêu điểm bàn luận. “Ngày mai chắc chắn lại gặp Kim Mẫn Châu cho màxem”. Mai Linh cảm thấy kỳ quặc. Đúng là Bách Thảo và Kim Mẫn Châu quá nặngduyên với nhau rồi. “Không ngờ Kim Mẫn Châu lại vào được vòng chungkết”, Hiểu Huỳnh nhìn bát canh gà hầm nhân sâm thơm phức mà Bách Thảo vừa bêđến, nuốt nước bọt ừng ực “Có điều thế cũng tốt, Kim Mẫn Châu vào vòng chungkết coi như dọn đường cho Bách Thảo rồi”. Dù sao cô ta cũng đã từng thua BáchThảo chỉ cần một ngón chân cũng đá bay”. “Nhưng vẫn phải thận trọng!”. Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói, đưa mắt nhìn Nhược Bạchđang ngồi bên Bách Thảo rồi lặng lẽ đặt bát canh gà trước mặt cô. “Phải đấy!”. Thân Ba bỏ chiếc muôi trong tayxuống bàn, lật giở cuốn sổ ghi chép luôn mang theo người “Mấy ngày nay, theodõi các trận đấu của Kim Mẫn Châu, thấy cô ta không sử dụng thập bát song philiên hoàn nữa, cách đánh cũng trở nên thận trọng chắc chắn hơn, cũng hiệu quảhơn”. “Cô ta không dùng thập bát song phi liên hoànnữa sao?” Hiểu Huỳnh kinh ngạc. Thân Ba lắc đầu. Mọi người bỗng lặng im không ai nói gì. Thể lựcvà sức dẻo dai của Kim Mẫn Châu thật đáng kinh ngạc điều đó hiển nhiên nhưngphô trương và kiêu ngạo là điểm yếu của cô ta. Trong trận đấu với Bách Thảo mấyhôm trước, nếu không phải cô ta kiên trì muốn sử dụng thập bát song phi liênhoàn để đá gục Bách Thảo một cách oanh liệt thì... Nếu Kim Mẫn Châu có thể sửa

https://thuviensach.vn

được nhược điểm này, có lẽ cô ta sẽ trở thành nữ tuyển thủ đáng gờm nhất trong giới Taekwondo thế hệmới. “Ăn đi, ăn đi”, thấy Bách Thảo vẫn ngồi chốngđũa, Nhược Bách đẩy bát canh gà đến bên tay cô. Bách Thảo ngơ ngác, đẩy trở lại phía anh: “Huynhcùng ăn đi”. “Một mình cô ăn, ăn bằng hết”. Nhược Bách nói, giọng lạnh lùng nhưng kiên quyết, anh dùng đũa bửa con gà hầm trong bát ra. Trong bụng con gà là gạo nếp thơm nức, ở giữa có củ sâm Cao Ly nhỏ, gạo nếpnhuyễn sóng sánh tỏa mùi thơm vô cùng hấp dẫn. Hiểu Huỳnh hắng giọng ho nhẹ rồi nháy mắt vớiMai Linh, cả hai người mỉm cười đầy ẩn ý. ******** Sau bữa tối trăng đã lên tới ngọn cây. Hiểu Huỳnh sán đến bên Sơ Nguyên hỏi đủ thứchuyện, còn Khấu Chấn và Lâm Phong đang tranh luận còn hai ngày cuối cùng nênđi đâu chơi, mọi người đều đi trước riêng chỉ có Bách Thảo và Nhược Bạch đi saucùng cách họ hơn chục mét. “Lát nữa có phải đi tập không?”. “Không cần”. “Sao?”, Bách Thảo không hiểu. “Cô có thể đánh bại Kim Mẫn Châu!”, Nhược Bạchnhìn cô. Trong ánh trăng non, ánh mắt anh dừng lại trên chiếc cặp tóc cài trướctrán Bách Thảo, chiếc cặp màu đỏ lóng lánh càng làm nổi bật đôi mắt đen láy tựamắt hươu của cô. “Chỉ cần cô chiến thắng trong trận trung kết ngày mai là có cơhội được Vân Nhạc tông sư đích thân chỉ dẫn”. Vân Nhạc tông sư... Võ sư Taekwondo hàng đầu thế giới, từng đượcmệnh danh là Thần Long thoắt ẩn thoắt hiện. Cũng là phụ thân của tài nữ Lý Ân Tú. “Vâng!”, Bách Thảo gật đầu thật mạnh, tia sánglóe lên trên đôi mắt lóng lánh, cô nhìn anh và nói: “Nhất định em sẽ chiếnthắng”. “Có biết ngày mai nên đấu với Kim Mẫn Châu nhưthế nào không?” Vầng trăng tròn vành vạch treo lơ lửng trên ngọncây ngoài đình viện phía xa, võ phục của Nhược Bạch bay nhẹ trong gió. “Em nghĩ là em biết”. “Tốt”. Tiến vào sân khu huấn luyện, Bách Thảo ngẩnngười thấy mấy cô bạn khoongn đi vào phòng mà đứng quây vòng xung quanh cái gìđó biểu hiện rất kỳ quặc. Đợi cô và Nhược Bạch tới gần, Mai Linh, Hiểu Huỳnh, Quang Nhã nhất loạt quay đầu lại nhìn với ánh mắt ranh mãnh khiến Bách Thảophát hoảng. “Cô ấy chính là Thích Bách Thảo.” Hiểu Huỳnh tươi cười. Đứng giữa vòng vây là một cậu bé ôm một bó hoatím rất to. Bách Thảo ngây người nhìn cậu bé đang đi đến rồi dừng lại trước mặtcô, đưa cho cô bó hoa tím rất đẹp đó.

https://thuviensach.vn

“Thích Tiểu Thư, hoa này tặng chị”. Cậu bé nói tiếng Hàn. “Ôi!”. Đợi cậu bé cửa hàng hoa đi khỏi. Hiểu Huỳnh xôngtới vừa cướp bó hoa trên tay Bách Thảo vừa hét lên “Là ai thế? Ai tặng hoa chocậu? Tốt lắm, Bách Thảo đã có fan hâm mộ rồi đấy, à biết đâu là người thầm yêucậu cũng nên! Lại còn cho người đưa hoa đến tận đây, hay là tuyển thủ nước nào? Ấy, còn có cả bưu thiếp đây này”. Rút tấm bưu thiếp màu tím nhạt từ trong bó hoa, Hiểu Huỳnh lại kêu lên the thé. Không cần nghĩ liền đọc to lên, Mai Linh QuangNhã cũng hiếu kỳ xúm lại. “Ngày mai là trận chung kết, chắc chắn em sẽthắng nhưng nhớ đừng quên lời em đã hứa với tôi...”, ngửi tấm bưu thiếp thoangthoảng hương thơm, Hiểu Huỳnh cảm động tay run run, ánh mắt lướt lên tấm bưuthiếp, “Ký tên là...”. Tiếng nói đột nhiên im bặt. Mai Linh, Quang Nhã xúm lại mắt trợn tròn kinhngạc không thể mở miệng, nhìn chằm chằm vào chỗ có chữ ký trên tấm bưu thiếp. “Có chuyện gì thế?”. Lâm Phong xăm xăm đi đến, nhìn tấm bưu thiếp củaHiểu Huỳnh đang cầm trên tay đứng ngây như phỗng. Đoạn rút tấm bưu thiếp trêntay cô cài trờ lại bó hoa rồi nói với Bách Thảo cũng đang đứng ngơ ngẩn: “Vàophòng cả đi”. Bách Thảo cúi đầu. Trên tấm thiệp màu tím nhạt có những bông hoatím sẫm vẽ một khuôn mặt cười rạng rỡ, chỉ vài nét phác thảo vậy mà khuôn mặtsáng ngời như ánh mặt trời của người đó cơ hồ như hiện lên trước mặt, như đangnói đang cười, chữ ký với nét bút rắn rỏi nhưng bay bổng... “Đình Hạo”. Khi Bách Thảo ngẩng đầu thì mấy cô gái đã đi vàophòng, chỉ còn Sơ Nguyên và Nhược Bạch vẫn ở lại. Cô nhìn Nhược Bạch vẻ bất an, ánh mắt anh rời khỏi tấm bưu thiếp, hơi nhíu mày anh nói vẫn với vẻ lãnh đạm cốhữu: “Tập trung tinh lực, chuẩn bị cho trận chung kết ngày mai”, nói đoạn đi vàophòng đóng cửa lại. Vầng trăng tỏa những tia sáng dịu dàng. Sơ Nguyên im lặng dây lát rồi nhìn cô mỉm cười: “Đình Hạo phải không?”. “Vâng.. vâng...”, Bách Thảo lúng túng giải thích“ Là Đình Hạo tiền bối, hôm đi có dặn em mua giúp một ít kim chi, anh ấy bảothích ăn kim chi Hàn quốc”... “Không cần phải như vậy”. Giọng nói ấm áp ngắt lời, Sơ Nguyên bước đếntrước mặt cô. “Anh đã làm em căng thẳng phải không?” “...” Bách Thảo không hiểu. “Mấy hôm nay em luôn né tránh anh” giọng nóithoáng vẻ cay đắng “bởi vì những lời anh đã nói với em hôm

https://thuviensach.vn

đó... rất xin lỗi, đã làm em bị áp lực". Nhìn ánh mắt hoảng loạn của Bách Thảo, anh đưatay vuốt tóc cô rồi nói tiếp: "Không sao em đừng bận tâm, anh sẽ cố gắng đểChúng ta có thể vẫn như trước, anh vẫn là ' Sơ Nguyên sư huynh' của em. Anhmong có thể tiếp tục giúp đỡ em, nếu có tâm sự em vân có thể nói với anh". "..." Tim đau quặn thắt khó thở như bị thắt chặt, BáchThảo ngây người nhìn anh, cổ họng khô đắng. Trong đầu lại hiện lên cảnh anh vàLý Ân Tú tối hôm đó. "Chỉ có điều..." ánh mắt Sơ Nguyên bỗng tối sầmlại, hít nhẹ một hơi lại vuốt tóc cô, "em đừng lẩn tránh anh nữa!". *** Trong phòng, Mai Linh đã tìm được chiếc bìnhthuỷ tinh, vui vẻ đi lấy nước cắm bó hoa vào rồi đặt lên bàn, cùng với HiểuHuỳnh, Quang Nhã bắt đầu nghiên cứu: lá màu xanh, hoa có bông tím nhạt, bôngtím sẫm cực kỳ diễm lệ, toả mùi hương dịu nhẹ. "Thật lãng mạn, là hoa oải hương", Mai Linh saysưa hít lấy hít để hương hoa, phảng phất sự lãng mạn trong cơ thể được kíchhoạt toan bộ, "Các cậu có biết hoa oải hương tượng trưng cho điều gì không?" "Chờ đợi tình yêu!" Quang Nhã chạm nhẹ tay vào một bông hoa, lại mộtlàn hương nhẹ toả ra. "Cậu cũng biết điều đó ư?", Mai Linh tỏ vẻ ngạcnhiên. "Đấy là kiến thức phổ thông, trong những phimnổi tiếng người ta nói không biết bao nhiêu lần", Hiểu Huỳnh lắc đầu, "Nhưngtại sao Đình Hạo lại tặng Bách Thảo hoa oải hương?" Mai Linh bĩu môi nói: "Thế mà cậu cũng khôngbiết sao, đương nhiên là để chứng tỏ huynh ấy theo đuổi Bách Thảo. À, tớ hiểurồi, trước đây cậu nói Bách Thảo có bạn trai, chính là Đình Hạo đúng không! Lạicòn cố ý để tớ nhầm tưởng là Nhược Bạch, có phải không? Trời ơi, Bách Thảo qualại với Đình Hạo mà tớ không nhận ra, thật lạ quá!" "Bách Thảo đi lại với Đình Hạo sao?" Quang Nhã và Lâm Phong nhìn nhau. Nhưng saokhông hề có dấu vết gì vậy, ánh mắt kinh ngạc của hai người lại hướng vào BáchThảo lúc đó đang đứng ngẩn ngơ bên cửa sổ, cơ hồ cảm thấy đây là cặp đôi khótưởng tượng nhất từ trước đến nay. Hiểu Huỳnh nhăn trán vẻ suy nghĩ mông lung. "À!" Bỗng kêu lên như nhớ ra điều gì. Đúng rồi, lúc ởsân bay thấy Đình Hạo nói chuyện riêng với Bách Thảo, với lại tại sao bỗng dưngBách Thảo lại có thêm một cái điện thoại nhỉ. Lần đi chơi đêm đó Bách Thảo bịmất điện thoại, cũng chính Đình Hạo cử người đi đón bọn họ, trong xe Đình Hạovẫn

https://thuviensach.vn

nói chuyện điện thoại với Bách Thảo… “Bách Thảo…!” Giật thót người vì tiếng gọi bất thường, BáchThảo gắng định thần, ngoái nhìn thấy Hiểu Huỳnh ngơ ngác lao đến, theo sau làMai Linh, Quang Nhã vẻ mặt đầy kích động. Có nguy hiểm! Bách Thảo lạnh người, chân dừng lại một cách vô thức, giọng nói hơi căng thẳng: “Tớ…tớ đi dạo loanh quanh…” “Bách Thảo…!” “Bách Thảo…!” Khi Hiểu Huỳnh và mấy cô bạn vừa đuổi kịp, BáchThảo đã nhanh như chớp mất hút bên ngoài cổng đình viện. Taynắm chặt chốt cửa, Hiểu Huỳnh tức giận nghiến răng kèn kẹt. Bách Thảo đángghét! Không thật thà, không đáng yêu như trước nữa, bây giờ trở nên xảo tráRồi. Gió đêm trong trẻo lạnh lẽo. Vầng trăng như dát vàng treo trên bầu trời yêntĩnh. Chân vẫn bước một cách vô định nhưng trong đầuBách Thảo là một mớ rối ren hỗn loạn. Cô cảm thấy mình cần yên tĩnh một lát, cómột số thứ cô không hiểu và cũng không biết mình bị làm sao, rất nhiều cảm xúcđan xen không thể nào nắm bắt. Gió thổi qua lá cây. Đi đến bên hồ. Mặt hồ phủ một lớp sương mù nhàn nhạt, trăngtròn in bóng trên sóng nước xao động, cô ngây người ngắm nhìn. Trên ngọn cỏđọng sương, dưới chân hơi nước ướt lạnh, bên tai tiếng côn trùng chập chờn lúcxa lúc gần, cô còn nhớ, hôm đó cũng ở chỗ này... “Mặc dù trướcngày thi đấu với Kim Mẫn Châu, anh nói với em chuyện này là không thích hợp, nhưng... anh không muốn đợi thêm nữa...”, từng lớp sóng gợn lên, lóng lánh nhưthuỷ tinh vàng, Sơ Nguyên hít nhẹ một hơi nhìn vào mắt, tay vuốt tóc cô, “Anhthích em, Bách Thảo”. Nhìn bóng trăng in trên mặt hồ, mặt Bách Thảo đỏdần, tim đập càng lúc càng nhanh lát sau mới trấn tĩnh lại. ... “Sau đó, SơNguyên sư huynh...”. Mai Linh lắp bắp. “... dịu dàng ôm cô ấy, tay phải vẫn đểtrên lưng cô ấy, nhẹ nhàng vỗ vỗ...” ... Đêm khuya quacửa sổ mở hé có thể nhìn thấy hai người bên nhau trong phòng. Một người nói. Một người nghe. Bầu không khíyên tĩnh ấm áp, dường như thế gian lúc này chỉ có hai người, Sơ Nguyên và Lý ÂnTú. Những ánh mắt trao nhau, dù những người kém nhạy cảm nhất cũng nhận ra sựthân mật giữa họ. … “Mấy hôm nay emluôn lẩn tránh anh. Là do những lời hôm đó của anh, đúng không... rất xin lỗi, đãgây áp lực cho em.” Anh lại nhẹnhàng vuốt tóc cô. “Không sao đâu, em đừng bận tâm...” ... Dưới ánh trăng lạnh, Bách Thảo ngồi bên hồ, haitay ôm gối

https://thuviensach.vn

ngây người ngẩm nghĩ, rất lâu vẫn không hiểu, cứ như đột nhiên khôngphải là chính mình nữa. Cô không hiểu cảm giác nôn nao xao xuyến len lỏi, thấmthía trong lòng rốt cuộc là gì. Không biết bao lâu. Từ xa vẳng lại tiếng bước chân. Tiếng bước chân nghe rất quen, cô khẽ nghiêngmặt nhìn thấy bên hồ, trong màn sương nhẹ dưới gốc đa rất to tán lá dày đặc, cómột thiếu nữ và một chàng trai đang đi đến. Dưới ánh trăng vàng, chàng trai nhưtừ tiên cảnh bước ra, người phủ đầy ánh sáng lóng lánh thuỷ tinh, còn ngườithiếu nữ có khuôn mặt thanh tú, tiếng cười vang trong như tiếng nước chảy, côkhoác tay chàng trai có vẻ rất thân mật. Đó là... Sơ Nguyên và Lý Ân Tú. *** Buổi chiều ngày hôm sau là buổi cuối cùng củakhóa tập huấn, trận trung kết lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất bắt đầu. Trải qua những trận đấu vòng loại, hôm nay chỉcòn lại hai cặp đấu của hai cặp nam nữ mạnh nhất. Người thắng trận không nhữngđược nhận một vạn đô la Mỹ tiền thưởng mà còn được Vân Nhạc tông sư lừng danhđích thân hướng dẫn. Được Vân Nhạc tông sư đích thân hướng dẫn có lẽlà mơ ước của mọi tuyển thủ Taekwondo. Mặc dù chưa từng tham gia giải Taekwondoquốc tế nào nhưng nghe nói vô địch thế giới giỏi đến mấy cũng không thể đánhhết ba hiệp với Vân Nhạc tông sư, Vân Nhạc tông sư luôn K. O họ trước khi kếtthúc hiệp hai. Vân Nhạc tông sư được công nhận là người đứngđầu giới Taekwondo quốc tế hiện nay. Bao nhiêu giai thoại về ông. Nhuốm màu huyền thoại thần bí. Ông giống như tiên nhân trên mây khiến bao đệ tửngưỡng mộ bái phục. “Ha ha! Thích Bách Thảo ba trận thắng Kim MẫnChâu”, mắt nhìn võ đài, lúc đó Bách Thảo và Kim Mẫn Châu đang thực hiên nghithức chào nhau trước trận đấu, Hiểu Huỳnh vẫn không kìm được đắc ý trong lòngmà cười hết cỡ,... “đánh thắng Kim Mẫn Châu lần này Bách Thảo sẽ nhận được phầnthưởng một vạn đô la, ha ha! từ nay Bách Thảo không nghèo nữa, tiền học phíđương nhiên không thành vấn đề. Có thể cùng Chúng ta đi chơi phố, mua quần áođẹp, đi xem phim, đi ăn nhà hàng, tuyệt quá...!”. “Đúng thế!”, Mai Linh nhìn không chớp mắt lên võđài. Trận đấu vừa bắt đầu, cách đánh của Kim Mẫn Châu rõ ràng bình tĩnh và ổnđịnh hơn rất nhiều, xem ra trận đấu này không hề nhẹ nhàng như mọi người đãtưởng “Bách Thảo cần mua thêm võ phục, tôi biết cô ấy không có

https://thuviensach.vn

tiền, nhưng ítnhất cũng nên mua một bộ mới, bộ cũ cô ấy mặc đã nhiều năm rồi". "Sắp bảy năm" Quang Nhã tư lự. "Sao?" Mai Linh ngạc nhiên "Cậu không đùa chứ, bảy năm trước Bách Thảo mới lên mười, người bé tý sao có thể mặc vừa?". Đúng thế. Quang Nhã nhớ rất rõ. Lúc đó, võ phục của mọingười đều rất vừa, chỉ có BÁch Thảo là dài rộng quá cỡ, vai và đũng quần thùngthình, ống tay và ống quần gấp lên hết lớp này đến lớp khác, có lúc lăng chânkhiến ông quần bị tuột ra. Những đứa trẻ trong võ quán đều cười nhạo BáchThảo. Nhưng cô luôn im lặng. Như không nghe thấy gì. Về sau Bách Thảo càng lớn càng cao, võ phục cũngkhông còn quá rộng nữa nhưng càng ngày càng cũ. Chính Quang Nhã đã nhiều lầnnhìn thấy Bách Thảo giặt võ phục, hai tay gượng nhẹ thận trọng như bảo bối, nhưng hết năm này qua năm khác, bộ võ phục đã cũ sắp ngả màu vàng. "Hây...!" Kim Mẫn Châu hét lên, đảo người dùng chân tráitràn đầy lực lăng đá ngang về phía ngực Bách Thảo, Bách Thảo khẽ lắc người tungchân phản kích. "Không hề gì, Bách Thảo đã nói, võ phục cũ càngmềm, hơn nữa bây giờ đã sửa lại dài rộng vừ đủ rồi" thấy Mai Linh và Quang Nhãlộ vẻ buồn rầu, mắt hơi đỏ, Hiểu Huỳnh vội an ủi các bạn "Vả lại, Bách Thảo bâygiờ đã có một bộ tuyệt vời, rất đẹp, là hàng hiệu nổi tiếng!". "Thật à?" Mai Linh nghi ngờ. "Tớ nói dối làm gì?" Hiểu Huỳnh đảo mắt nhìntrộm Nhược Bạch ngồi cách đó không xa, hạ giọng nói nhỏ "Chỉ là Nhược Bách sưhuynh không muốn Bách Thảo mặc bộ đồ đó, huynh ấy bảo nếu quá quan tâm đến võphục sẽ ảnh hưởng đến thi đấu". "Làm gì có chuyện đó..." Mai Linh nhìn nhượcBạch thoáng vẻ trách móc, lại tiếp "... nhưng cậu nói là hàng hiệu? Sao BáchThảo dám bỏ tiền ra mua hàng hiệu ?" "Hì hì, là người ta tặng". "Tặng" nghe thấy hơi hướng có chuyện hấp dẫn, Mai Linh sốt sắng ngoảnh đầu sang "Là ai tặng thế?" "Tôi cứ tưởng Nhược Bách sư huynh tặng, nhưngbây giờ xem ra..." liên tưởng đến bó hoa oải hương, Hiểu Huỳnh chớp mắt "... rất có thể là Đình Hạo tiền bối". "Đình Hạo?" Mai Linh càng hiếu kỳ. "Hừm!". Lâm Phong hắng giọng và đưa mắt cảnh báo cácbạn, lúc này mấy cô mới nhận ra tiếng của họ quá to khiến Thân Ba cũng liếc mắttỏ vẻ bất lực. Họ ngượng nghịu rụt cổ không dám mở miệng, bắt đầu tập trungnhìn lên võ đài. "Ối!". Sao kỳ quặc vậy. Vì sao hiệp một

https://thuviensach.vn

đã sắp kết thúc, mà tỷ số lại là1: 0 lại nghiêng về Kim Mẫn Châu, hơn nữa thần thái Bách Thảo như là... “Hây” Kim Mẫn Châu lại ra loạt đòn tấn công mới, mộtcú song phi lại một cú song phi, bóng chân giao nhau, xoáy gió khiến Bách Thảoliên tiếp lùi về sau và động tác cơ hồ chập chạp hơn. “Phù!” cú đá cuối cùng của Kim Mẫn Châu lướt quamá Bách Thảo. “Ối!” Hiểu Huỳnh rú lên. Tiếng còi kết thúc hiệp một của trọng tài vanglên. 1: 0. Kim Mẫn Châu tạm dẫn trước. “Sao thế?” Vừa đưa khăn bông vừa nhìn Bách Thảo ngồi xuống, ánh mắt Hiểu Huỳnh nôn nóng lo âu, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho cô nhưng cuối cùngvẫn không kiềm chế được lại hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì thế? Có phải đánh liền mấy ngày nên mệt rồi không? Úi dào, tớ đã nói mà, cậu nên dành nhiều sức lực ở cuộc đấu giành danh hiệu tuyển thủưu tú nhất, tuyển thủ các nước yêu cầu đấu giao hữu có thể từ chối được thì nêntừ chối, đằng này cậu lại…Cậu cũng khó bảo lắm cơ, cứ có người mời là…” “Hiểu Huỳnh!” Một giọng nói nghiêm nghị truyền đến, liếc thấyNhược Bạch cau mày, Hiểu Huỳnh lúng túng lấy tay bịt miệng không dám nói thêm. Nhược Bạch nhìn Bách Thảo giọng trầm hẳn hỏi: “Đang nghĩ gì thế?” “…” Bách Thảo lẩn tránh ánh mắt anh, bản thân côcũng biết như vậy là không ổn nhưng tâm trạng rất lạ không thể kiềm chế. “Khi thi đấu phải tập trung tinh thần, loại bỏmọi suy nghĩ linh tinh là điều quan trọng đầu tiên!”, Nhược Bạch hơi cao giọng. “Vâng!” Bách Thảo cúi đầu. “Uống nước đi!” Mở nắp chai nước khoáng mà Sơ Nguyên đưa cho, côngây người bất chợt ngước nhìn anh, ánh mắt thảng thốt vẻ mông lung, phức tạptrong đáy mắt cô khiến Sơ Nguyên cũng bất giác ngây người. Thời gian giải lao vụt trôi qua. Thấy Bách Thảo lại sắp phải ra sân, Hiểu Huỳnhkhông nhịn được lại nói với cô: “Bách Thảo, cố lên! Vì một vạn đô la, vì VânNhạc tông sư, cố lên!” Vân Nhạc tông sư… Lòng Bách Thảo đột nhiên lắng lại. Hiệp hai bắt đầu. “Phầng!” Tiếng chân va vào hai cánh tay vắt chéo, vanglên chắc nịch! May mà Kim Mẫn Châu không ghi được điểm. Hiểu Huỳnh trợn mắt há mồm, dù một lòng cầunguyện, dù có lòng tin vào Bách Thảo bao nhiêu thì lúc này cũng không thể khôngnhận ra, từ lúc bắt đầu đến giờ Bách Thảo luôn ở thế hạ phong. “Kim Mẫn Châu tiến bộ nhanh thế sao?” Mai Linh cũng ngơ ngác, lẩm bẩm. “Đúng thế.” Hiểu

https://thuviensach.vn

Huỳnh hơi thất vọng. “Kim Mẫn Châu quả thật tiến bộ rất nhanh!”, đẩygọng kính đen trên sống mũi, Thân Ba mắt không rời võ đài, “Chỉ mấy ngày ngắnngủi, cô ta giống như thoát thai hoàn cốt không nôn nóng như trước nữa, túcpháp cũng trở nên chắc chắn hữu hiệu.” “Đúng!” Lâm Phong tán đồng. “Có điều…”, Thân Ba nói vẻ băn khoăn, “Tôi cócảm giác mấu chốt vấn đề không phải ở Kim Mẫn Châu mà là Thích Bách Thảo hìnhnhư không thật tập trung”. “…” Hiểu Huỳnh và Mai Linh cũng sững người. Ánh nắng chói chang như chích vào mắt, gió quấtqua mặt cùng một tia sáng như ánh thuỷ tinh khiến Bách Thảo hơi chói mắt. Từ xa, dưới võ đài thoáng thấy Sơ Nguyên trongvõ phục trắng muốt đang đăm đăm nhìn cô vẻ lo âu. Đêm qua, gió đem tiếng nóicủa anh đưa đến tai cô, mặc dù không thể nhìn thấy vẻ mặt anh khi ở dưới gốc đaven hồ nhưng cô có thể nghe được… “Ôi!” Tiếng hét lẫn tiếng gió, Bách Thảo đột nhiênrùng mình. Ánh mắt vừa thu lại, đã thấy bóng chân của Kim Mẫn Châu phủ lên đầucô… nặng như trái núi. Hiểu Huỳnh tái mặt, kinh hoàng! May mà, Bách Thảo ngửa người về sau, nguy hiểm, đúng là quá nguy hiểm! Không bị đá trúng đầu nhưng lại trúng ngực phải, cuốicùng Hiểu Huỳnh có thể thở được một hơi. 0: 2 “Thật đáng sợ…” Suýt nữa lại mất hai điểm, Hiểu Huỳnh chưa hoànhồn thì đã thấy Bách Thảo liên tiếp lùi về phía sau, cuối cùng định thân đứngđược, cô rầu rĩ thừa nhận:" Đúng là Bách Thảo tư tưởng phân tán, trongtrận đấu mấy hôm trước kiểu tấn công này của Kim Mẫn Châu hoàn toàn không tạora uy hiếp gì cho Bách Thảo". "Đúng, không nên như vậy", Mai Linhcũng thấy khó hiểu, "Bách Thảo trải qua không ít trận đấu, nắm rất vữngtâm lý thi đấu, tập trung tinh thần là cực kỳ quan trọng. Ở những trận trướcchưa từng thấy cô ấy như thế này, lẽ nào do quá muốn được giải thưởng, đượctông sư hướng dẫn cho nên suy nghĩ linh tinh quá nhiều?" "Tôi thấy hình như không phải." Nhìn trộm sắc mặt Nhược Bạch sắc mặt lạnh tanhngồi bên trái phía trước, Hiểu Huỳnh hạ giọng nói thầm vào tai Mai Linh"... Có lẽ là nguyên nhân tình cảm." "Tình...", Mai Linh kinh ngạc, miệngmới há được một nửa đã bị bàn tay Hiểu Huỳnh bịt lại, thấy ánh mắt ra hiệu, côbạn lặng lẽ gật đầu, hạ giọng xuống mức nhỏ nhất," Cậu nói Đinh Hạoư?" "Ừ, Đình Hạo, cả Nhược Bạch nữa", HiểuHuỳnh thầm

https://thuviensach.vn

thì, "Tôi đoán là Bách Thảo đang khó xử không biết lựa chọn thếnào." Mai Linh trố mắt nhưng ngẫm nghĩ cũng thấy cólý. "Cũng đúng, Bách Thảo chưa từng trải quanhững chuyện như thế này, chẳng trách tâm trạng bất ổn vậy." "Ôi." Hiểu Huỳnh thở dài, vẫn luôn mong Bách Thảo cóbạn trai để được nếm hương vị tình yêu, ai ngờ đào hoa vừa đến lại có những haingười, Bách Thảo phải làm sao đây! "Ôi, Lý Ân Tú đến rồi!" Quang Nhã bên cạnh, buột miệng. Mọi người vộinhìn ra. Ở phía trên đội hình Xương Hải có một thiếu nữ khuôn mặt thanh tao nhưnước suối nguồn đang chăm chú ngồi xem, tư thái điềm tĩnh quý phái. Đó chính lànữ thiên tài Taekwondo Lý Ân Tú. "Thích, Bách, Thảo!" Trên võ đài, Kim Mẫn Châu đang chiếm ưu thếnhưng trong lòng không hề thấy vui, ánh mắt nảy lửa nhìn đối thủ phẫn nộ rítlên, máu dồn lên sôi sục, nộ khí bừng bừng. "Cô! Từng đánh bại tôi hai lần! Tưởng nhưvậy là có thể hạ nhục tôi sao? Cô đang nghĩ gì! Sự chú ý của cô tại sao khôngđặt vào người tôi! Tôi cần cô dốc toàn bộ sức lực, tôi cần cô tôn trọngtôi!" Để có thể đấu với cô hôm nay... Mấy hôm rồi không đêm nào tôi đặt chân đến phòngở, ngay đến thỉnh thoảng ngủ giật tôi cũng gật gù trên đệm phòng tập. Tôi thayđổi cách đánh, muốn nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, muốn Thích Bách Thảo không dámcoi thường, muốn cô hiểu một điều là Kim Mẫn Châu không thể chiến bại! Nhưng tôi không cần một chiến thắng như thế này! Tôi thà lần thứ ba bị cô đánh bại cũng khôngmuốn chiến thắng kiểu này! "... Xin lỗi!" Bách Thảo như sực tỉnh, hít căng lồng ngực, mặtthoáng đỏ lên, ngừng giây lát để trấn tĩnh, đoạn nói với Kim Mẫn Châu:"Bây giờ bắt đầu!" Vậy là, trận giao đấu thứ ba giữa Thích BáchThảo và Kim Mẫn Châu chính thức bắt đầu. "Hây!" "Hây!" Trung tâm huấn luyện của Xương Hải võ quán trongthung lũng. Tiếng hô của hai thiếu nữ lanh lảnh như thấutầng mây, bóng hai người giao nhau từng đợt tung chân xé không khí, dòng khíxoáy cuộn trong không trung như bức tranh thuỷ mặc. Dưới sân, tuyển thủ các nước tham dự khoá tậphuấn ngây người nhìn ngắm. Không ai hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cụcdiện trước mắt khi nãy vẫn còn tình lặng như nước ao tù đột nhiên sôi lên nhưvạc dầu thêm lửa khiến ai nấy chỉ nhìn cũng thấy sôi máu lên trong huyết quản. Một người thế cao ngạo lần đầu xuất chiến lậpdanh,

https://thuviensach.vn

là nữ tuyển thủ tiềm năng nhất của Xương Hải võ quán, Kim Mẫn Châu. Một người thế hắc mã, dũng mãnh vượt qua tất cảmọi đối thủ tiến thẳng vào trận chung kết là thiếu nữ Trung Quốc, Thích BáchThảo. Nếu cuộc đấu lần trước của hai người là kiêncường, kịch tính thì trận hôm nay là vật lôn căng thẳng, ăn miếng trả miếng, bình tĩnh chắc chắn không màu mè nhưng càng thêm quyết liệt, liên tục tấn công, liên tiếp ra đòn, tấn công phản kích như vũ bão. Điều đáng kinh ngạc hơn là. Cuộc đấu nhanh chóng chuyển sang hiệp ba nhưngthể lực của hai cô gái không hề có dấu hiệu giảm sút, trái lại dường như càngsung mãn, tuôn trào vô tận. “Khiếp quá!”, Hiểu Huỳnh gật gù, hai mắt sánglên vẻ thán phục, “Nếu là tôi thì đã nằm bẹp trên sàn không dậy nổi rồi, haingười đúng là quá siêu”. “Nhưng không giống nhau”, Mai Linh nói mà mắtkhông rời võ đài. “Nói xem nào!”, Hiểu Huỳnh không hiểu lắm. “Nhìn kỹ xem, Kim Mẫn Châu có dáng người thấp, đùi ngắn lại thô giống như lực sĩ bẩm sinh”, Mai Linh nói, “…cho nên thể lựcgiống như núi lửa phun trào, là dạng núi lửa cháy rừng rực mang nham thạch vôtận”. “Còn Thích Bách Thảo? ” “Bách Thảo à…”, Mai Linh ngẫm nghĩ rồi lại quansát võ đài. Bách Thảo đang chặn đòn tấn công của đối phương, sau đó tiếp tục phảnkích, “…Nói thế nào nhỉ, tớ cảm thấy sức mạnh của Bách Thảo rất thanh tú…” “Thanh tú?”, Hiểu Huỳnh lừ mắt, “Ý cậu là sứclực Bách Thảo hơi yếu? Cậu nói hàm súc quá đấy”. “Không phải đâu”, Mai Linh có vẻ khổ não, “Có gìđó hơi kì lạ. sức lực Bách Thảo không ‘tráng kiện’ mà có cảm giác thanh túnhưng đó là sức lực dẻo dai không dứt, mặc dù xem ra có vẻ mỏng manh so với KimMẫn Châu nhưng vẫn có thể áp chế cô ta…” “Đúng!”, Thân Ba tán đồng. “Giống như sức mạnh của nước?”, Lâm Phong trầmngâm. “Nhưng không dịu mềm như nước”, Mai Linh lắcđầu, “…còn mạnh hơn nước!” “Đó là sức mạnh của loài cỏ”, Nhược Bạch lạnhlùng xen lời. Đúng!”, Mai Linh hiểu ra, vui mừng, “Không sai, chính là sức mạnh của cỏ! Hơn nữa là…”. “Cỏ dại!” Quang Nhã lặng lẽ góp lời: “Là loài cỏ dại bậtđất mà lên, dẫu bị đá vạn cân đè vẫn sinh sôi, là sự dẻo dai bền bỉ không thểkhuất phục”. “Đúng”, Mai Linh gật đầu, “Là loài cỏ dại dù trênnham thạch núi lửa cũng có thể tồn tại”. Trên võ đài. “Hây…!” Từ bỏ thập bát song phi liên hoàn tráng lệ

https://thuviensach.vn

đầykhí phách, dùng sức mạnh đạp đất vọt lên kết hợp với lực xoay người đá hậu, cúra chân của Kim Mẫn Châu càng dũng mãnh, sức mạnh như lốc xoáy có thể cuốn băngtất cả nhằm vào Bách Thảo! “Ôi!” Trong tiếng hét kinh hãi của khán giả, Bách Thảokhông lùi mà tiến đến, xoáy người bay lên… Đó hoàn toàn là sự kết hợp giữa sức mạnh và tốcđộ! Hai người đồng thời vọt lên… Như đồng thời lăng chân… Sức mạnh của cơn lốc, chân trái Kim Mẫn Châu chỉcách một tấc tựa hồ muốn đạp gãy eo của đối thủ. “Á!” Hiểu Huỳnh kinh hãi. Tuy nhiên tất cả diễn ra nhanh như ảo giác. Chính trong một tích tắc khi chân trái Kim MẫnChâu sắp đạp vào Bách Thảo thì thân người cô đã cuộn lên như làn khói. Vớikhoảng cách một tấc như vậy, chỉ một tấc cô lại vọt lên không phía trên đốithủ. “Hây…!” Chân phải nặng tựa Thái Sơn! Nhằm vào Kim Mẫn Châu đạp tới! Ngồi trong đội hình của Xương Hải, Lý Ân Tú giậtmình. Kim Mẫn Châu kinh ngạc! Nhìn cú vọt người bay lên của đối phương, thấyđối phương đạp xuống nhưng bản thân lại hoàn toàn không thể phản ứng, tốc độnhanh như vậy khiến cô chỉ có thể kinh hoàng cảm nhận chân trái mình mất trọnglượng, trong khi bóng chân của đối phương trùm lên đầu cô… Sức mạnh lớn đến vậy! Trong tích tắc cơ hồ toàn thân bị một rung chấnnào đó, rung chấn của núi sập, trong tích tắc đó… “Phập!” Cả sân lặng đi trong sự kinh ngạc tột độ. Giống như từng nét cọ quẹt trong tranh màu nước, cả người Kim Mẫn Châu từ từ ngửa ra sau, dưới ánh mặt trời chói chang trongveo, chân phải Thích Bách Thảo như ngưng lại giữa không gian, bộ võ phục trênngười đã ngả màu vàng lóe sáng. “Ào.” Cả sân sôi sục. Tiếng vỗ tay rầm rập, hòa cùng tiếng hô, “Hay! Hay quá!”, vang dội như sấm. Thực lực ngang ngửa, cả hai bên đều dốc toàn bộsức lực khiến không khí trên võ đài càng sục sôi quyết liệt, khiến người xemtoát mồ hôi, mỗi lỗ chân lông dường như đều giãn rộng. Trọng tài ra hiệu, đá trúng đầu được hai điểm. 2: 2 Tỷ số đã cân bằng. “Ha ha! Kim Mẫn Châu thật là…” Thấy Kim Mẫn Châu bị cú đạp từ trên không nhưtrời giáng vậy mà chỉ ngất trên đệm hai phút rồi lại nhảy vọt tấn công như rồngcuộn được, Hiểu Huỳnh bất giác lắc đầu vẻ thán phục. Trận đấu lại tiếp diễn căng thẳng. Kéo dài đến hiệp phụ thứ nhất. Hiệp phụ áp dụng phương thức “Cái chết tức thì”, khi một bên ghi được điểm là lập tức kết

https://thuviensach.vn

thúc trận đấu. Bách Thảo và Kim MẫnChâu không hề nao núng, cách đánh không những không bảo thủ trái lại càng linhhoạt càng được phát huy. Những cú lăng chân như chớp! Những cú giằng co giáp lá cà! Những người ngồi dưới như bị hút vào màn biểudiễn của hai đấu thủ trên võ đài, những ánh mắt không chớp, cao trào tiếp caotrào, tiếng reo hò vang dội thung lũng, không phải vì hai tuyển thủ, sự cổ vũcuồng nhiệt lúc này khiến những gì đang diễn ra trên võ đài không còn là trậnđấu nữa mà thực sự là trận so tài giữa những kẻ mạnh! “” Phằng!” Sau cú đá thứ hai, người Kim Mẫn Châu lắc nhẹ, né sang phải! “Ôi!” Hiểu Huỳnh, Mai Linh hoảng hốt thất kinh. Mỗi khi Thích Bách Thảo sử dụng tam đả song philiên hoàn, đối thủ nhất nhất đều lùi về phía sau né tránh, bởi đó là phản ứngtrực tiếp nhất, tốc độ nhất, lần trước cũng như vậy. Nhưng lần này, Kim MẫnChâu tránh sang phải và đã tránh được! Ngồi trong đội hình Xương Hải, Lý Ân Tú vẫn chămchú quan sát. … … “Thích Bách Thảokia chắc chắn sẽ vẫn sử dụng tam đả song phi liên hoàn, em nhất định phải nghĩcách phá giải khiến cô ta không thể đắc ý lần nữa!”, đêm đã khuya, hai mắt KimMẫn Châu sáng quắc long lanh. Lau mồ hôi túa ra đầm đìa, quỳ trên đệm tập vắtóc suy nghĩ, đột nhiên hét lên… “Ân Tú sư tỷ, emhiểu rồi!” “Thế nào?” Lúc đó Lý Ân Túđang dựa người vào cửa sổ đọc tiểu thuyết của một tác gia thời Minh, bỗng dưngsách bị giật khỏi tay. “Thích Bách Thảocố ý!”, Kim Mẫn Châu hai mắt long lên. “Ờ, nói đi!”, ÂnTú lấy lại quyển sách từ tay Kim Mẫn Châu. “Nếu cô ta đáthế này, em sẽ lùi về sau, cô ta đá lần nữa em lại lùi về phía sau”, nhắc lạilộ trình tấn công của Thích Bách Thảo, Mẫn Châu nghiến răng nói, “Vậy, khi côta ra chân lần thứ ba đá qua như thế này, tốc độ lùi về phía sau của em chắcchắn không theo kịp tốc độ tiếp tục tấn công của cô ta!” “Ờ, tiếp tục!” “Cho nên, em sẽkhông mắc bẫy!”, Kim Mẫn Châu cười gằn, “Em phải tránh sang bên như thế này! Chắc chắn cô ta không ngờ tới, cú ra chân sẽ mất mục tiêu, không thể khống chếđược phương hướng, lúc đó chỉ cần cô ta hơi do dự là có kẽ hở, cơ hội của em sẽđến, ha ha ha!”. Lý Ân Tú mỉmcười. “Ân Tú sư tỷcười gì cơ!”, Kim Mẫn Châu hơi hoảng, chạy đến bên lắc tay Ân Tú, “Em có chỗnào sai? Nếu như vậy Thích Bách Thảo kia chắc chắn trở tay không kịp sẽ bị emđánh bại

https://thuviensach.vn

đúng không?”. “Có lẽ.” Trong đầu hiệnra đôi mắt như mắt hươu của cô gái, Lý Ân Tú bỗng dưng muốn biết, nếu theo cáchứng phó như vậy của Kim Mẫn Châu, cô gái đó sẽ phản ứng như thế nào. “Ờ, em cứ thửxem.” … … “Phầng!” Kim Mẫn Châu né sang phải, trong lúc chân thứhai của Thích Bách Thảo đá vào không khí, luồng gió theo chân còn ngưng trênkhông, Kim Mẫn Châu nhìn rõ vẻ mặt thoáng ngỡ ngàng của Bách Thảo, cú đá thứ bacó phần do dự. Quả nhiên! Kim Mẫn Châu mừng như điên! “Hây!” Cơ hội của cô đã đến! Dùng lời trợ uy, Kim Mẫn Châu hét lên một tiếngrồi ra đòn đá ngang với sức lực toàn thân tràn trề! Ta muốn Thích Bách Thảo đạibại ở chính cú liên hoàn song phi thứ ba mà cô ta đắc ý nhất! Giống như mấy hômtrước, ta bị cô ta hạ nhục bởi thập bát song phi liên hoàn sở trường của ta, còn hôm nay… Ta, phải, phản, kích…! “Phầng!” Ánh nắng chói chang vẫn rọi xuống võ đài, chínhtrong khoảnh khắc Kim Mẫn Châu săp ra đòn phản kích một cách oanh liệt… “Hự!” Ngực bị đối phương đá trúng, không đau lắm nhưngcú ra chân chắc nịch dứt khoát đó đá trúng ngực cô. Cú song phi thứ ba… Kim Mẫn Châu sửng sốt. Sau đó hai mắt cố mở, liên tiếp lùi mấy bước mộtcách không thể tin nổi, không thể tưởng tượng nổi. Tại sao…! Điều đó tuyệt đối không thể! Rõ ràng cô đã tránhsang phải và phản kích theo đúng ý định, tại sao Thích Bách Thảo vẫn đá trúngcô! 3: 2 Trọng tài đưa ra phán quyết, Thích Bách Thảođược điểm, chiến thắng! Trận đấu kết thúc. “A…!” Toàn thể đội Ngạn Dương xúc động trào nước mắt, nhảy lên ôm chầm lấy nhau! Nữ tuyển thủ ưu tú nhất khóa tập huấn hè được vinhdanh tại đây! Chính là Thích Bách Thảo! Là người sớm chiều gần gũi bên họ! Nhược Bạch hít một hơi dài, thở phào nhẹ nhõmrồi chậm rãi đứng lên. Sơ Nguyên xúc động, ánh mắt từ từ rời võ đàihướng vào Nhược Bạch, mỉm cười nói: “Cô ấy quả thực rất xuất sắc.” Cố giấu niềm vui âm thầm trong đáy mắt, NhượcBạch nói vẻ thản nhiên. “Cô ấy còn có thể tốt hơn nữa.” Trong đội hình Xương Hải võ quán. Mân Thắng Hạo nhìn thấy tia sáng ánh lên trongmắt Lý Ân Tú giống như niềm vui của người nhìn thấy đối thủ mình mong đợi đãlâu, sắc mặt tối lại nghiêm giọng: “Ân Tú sư tỷ…” “Sao?” Lý Ân Tú vẫn đang dõi theo Thích Bách Thảo trênvõ đài, trong lòng cô dấy lên niềm vui háo hức giống như niềm say mê bất

https://thuviensach.vn

chợttrỗi dậy, như ngọn lửa đột nhiên được châm ngòi. “Ân Tú sư tỷ có cho rằng thực lực cô ta đã vượtqua Phương Đình Nghi?”, nhìn thấy niềm vui hiện lên trong mắt cô, Mân Thắng Hạosửng sốt, vội quay đi không dám nhìn. Lý Ân Tú trầm ngâm. “Không, hiện nay thực lực của Thích Bách Thảo vàĐình Nghi vẫn chênh lệch, có lẽ là Đình Nghi hơn một chút, nhưng Bách Thảo tiếnbộ rất nhanh”, hơn nữa hai trận đấu của cô ấy chỉ cách nhau mấy ngày ngắn ngủi. Lý Ân Tú ngẫm nghĩ, lại tiếp giọng chậm rãi: “Sự tiến bộ của Bách Thảo thật đáng kinh ngạc.” Kim Mẫn Châu đứng sững trên võ đài, cô khôngnhìn thấy tuyển thủ các nước sửng sốt ngây ngô bin dưới sân, không nghe thấytiếng trọng tài tuyên bố trận đấu kết thúc, chỉ có khoảnh khắc khi ngực bị đátrúng liên tiếp trở về trong cảm giác cô.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngược thời gian, nhớ lại mấy giây trước đó, đùng rồi. Khi Thích Bách Thảo đá cúsong phi thứ hai, cô không né ra sau mà né sang phải, phản ứng của cô nằm ngoàidự đoán của Thích Bách Thảo. Cô vẫn kịp nhận ra ánh mắt bối rối của Bách Thảo, nhận ra thoáng ngập ngừng trong phản ứng của cô ta trước cú đá thứ ba.

Vậy thì, đến tận lúc đó, cục diện vẫn có lợi cho cô!

Tiếp theo thì sao?

Đã xảy ra chuyện gì... Kim nhắm mắt nín thở cố nhớ lại. Lúc đó, tiếp theo là... sau khi cô mừng phátđiên và phản kích ra đòn đá ngang từ phía bin phải cô ta. Thích Bách Thảo... Thích Bách Thảo...

Một tia sáng trắng mãnh liệt xuyên thủng ký ức!

Trời!

Chính trong tíc tắc cô chuẩn bị đá ngang, cú song phia thứ ba mà Thích BáchThảo định lăng ra, lại từ không trung thay đổi đường đi một cách

https://thuviensach.vn

không thể tinnổi, không phải về phía trước, mà là...

Tạt ngang sang phải!

Mặc dù do đường đi đột nhiên thay đổi khiến sức mạnh bị giảm sút, nhưng lúc đóThích Bách Thảo vừa xoay ngang định tấn công sang phải nên vẫn đá trúng ngựccô.

Có vẻ giống như bản thân cô tự nghiêng sang phải đón cú tạt ngang không thể tinnổi đó!

Trong mấy ngày ngắn ngủi, Thích Bách Thảo lại có thể tiến bộ đến thế ư? Tam đảsong phi liên hoàn không phải là mô thức cố định mà có thể tùy tình huống linhhoạt ứng phó sao?

Hai mắt Kim mở to.

“ Thích Bách Thảo!”

Tiếng gọi khe khẽ đó khiến Thích Bách Thảo đang định rời khỏi võ đài, chợt dừnglại ngây người nhìn Kim Mẫn Châu ngơ ngác như vừa tỉnh mộng. Thấy Kim đang nhìnmình vẻ phức tạp không thể che giấu trong ánh mắt đó khiến cô cau mày thầm cảnhgiác.

“Cô...”

Lẽ nào Kim Mẫn Châu vẫn không phục, vẫn muốn đánh tiếp hiệp nữa?

“Tôi sẽ tiến bộ!”

Nhìn thăng Bách Thảo, Kim ưỡn ngực nói gằn từng chữ: “... Nhất định có ngày, tôisẽ đánh bại cô!”

“Tôi cũng thế!”

https://thuviensach.vn

Trong mắt Kim hằn lên vẻ cay cú, giọng nói rắnđanh lạnh như thép, mắt longlên:” Tôi mong đợi lần đấu sau với cô. Mặc dù tôi không thích cô, nhưng...”

Sắc mặt đỏ lên một cách kỳ lạ, ánh mắt không hướng vào cco, Kim lạnh lùngnói:” Cô là đối thủ rất mạnh.”

Bách Thảo sửng sốt.

Đã quen đối mặt với một Kim Mẫn Châu luôn kiêu ngạo, đột nhiên nghe Kim nói nhưvậy nhất thời cảm thấy khó hiểu.

“Cô cũng vậy, đối thủ rất cừ”

Hít nhẹ một hơi, Bách Thảo trịnh trọng trả lời. Mỗi lần giao đấu với Kim MẫnChâu, ý chí chiến đấu của cô luôn được kích thích ở mức cao nhất nên đã pháthuy được sức mạnh ngoài tưởng tượng.

Nghe câu trả lời của Bách Thảo, hai mắt Kim Mẫn Châu lóe sáng, khóe miệng khẽnhếch và nụ cười hiện ra. Nhưng khi Bách Thảo ngượng nghịu mỉm cười đáp trả thìKim lại tức giận trợn mắt quay người bỏ đi. Thích Bách Thảo vẫn đứng yên chỗcũ, băn khoăn nhìn theo bóng lưng người rời đi. Đúng lúc Hiểu Huỳnh, Mai Linh hétlên xông tới ôm ghì lấy cô!

***

“Ha ha, thật quá hoàn hảo”, trong phòng ký túc xá nữ, Hiểu Huỳnh hai tay chắpeo chưa hết xúc động, cười như điên làm căn phòng rung lên,” Thích Bách Thảo! Tuyển thủ ưu tú nhất! Một vạn đo tiền thưởng! Đệ tử của Vân Nhạc tông sư! Cảthế giới đều biết tiếng đội Ngạn Dương Chúng ta rồi! Sau này toàn thế giới cũngsẽ biết, trong đội Ngạn Dương có một người tên là Phạm Hiểu Huỳnh!”

https://thuviensach.vn

“Không phải là đệ tử, chỉ là sẽ được Vân Nhạc tông sư hướng dẫn một chút”, đangthay nước cho cái bình hoa oải hương, Bách Thảo đính chính,” Vả lại, thời giancũng chỉ có một ngày thôi:”

“Một ngày cũng là quá lợi hại rồi!”, Mai Linh đang đắp mặt nạ dưỡng da, gópchuyện,” Nghe nói, chỉ cần được đại sư hướng đãn, trình độ sẽ nâng lên rấtnhiều”

“Thần kỳ như vậy ư?”. Quang Nhã hoài nghi.

“Đúng đấy!”, Mai Linh đang dùng ngón tay xoa phẳng lớp mặt nạ trên mặt nóitiếp:” Nghe nói thời gian Vân Nhạc tông sư hướng dẫn Lý Ân Tú tổng cộng cũngkhông quá một tháng mà đẳng cấp của Lý Ân Tú bây giờ, cậu thấy đấy, tài nữ nổidanh.”

“Nhưng họ là cha con. Cha con bin nhau, thời gian hướng dẫn rốt cuộc là baonhiêu người ngoài làm sao biết?”, Quang Nhã vẫn nghi ngờ.

“Ha ha, cậu không nắm bắt được thông tin rồi”, Hiểu Huỳnh cũng tham gia câuchuyện,” Ngeh đồn, Vân Nhạc tông sư quanh năm đóng cửa chẳng thèm nhìn ai, ngaycả Lý Ân Tú cũng chỉ có vài lần được gặp cha:

Nước trong bình thủy tinh trong vắt.

Bách Thảo nghe vậy ngây ngẩn người, bó hoa oải hương màu tím nhật trong taychợt dừng lại trên không.

“À, Bách Thảo cầm lấy này”, vừa lột lớp mặt nạ, Mai Linh lôi trong xắc ra mộtcái máy ảnh, cười hì hì đưa cho Bách Thảo,” Có cơ hội thì chụp trộm Vân Nhạctông sư mấy kiểu đem về, cẩn thận không bị phát hiện”

“Ồ, đúng là ý tốt”, Hiểu Huỳnh phấn khởi vỗ tay,” Như vậy có thể biết Vân Nhạctông sư rốt cuộc dung mạo thế nào.”

https://thuviensach.vn

“Bách Thảo, đừng nghe bọn họ”, Lâm Phong vừa nói vừa lừ mắt với mấy người,” Chỉtoàn nghĩ ra những trò kỳ quặc. Ngộ nhỡ Bách Thảo bị đuổi thì sao? Các cậutưởng có thể chụp trộm đại sư mà không bị phát hiện ư?”

“Ô...!”

Hiểu huỳnh, Mai Linh tròn mắt nhìn nhau.

“Vân Nhạc tông sư...”, trong không khí sực nức mùi hoa oải hương, Bách Thảongỡ ngàng hỏi,” ... thật sự rất ít lộ diện, người bình thường còn chưa thấy cảảnh ông ấy sao?”

“Đúng vậy”, thấy Bách Thảo lần này tỏ ra hứng thú với chuyện tán gẫu, HiểuHuỳnh vội nói vẻ bí mật,” Vân Nhạc tông sư không tiếp phóng viên, không chochụp ảnh, không tham gia thi đấu, nếu không thỉnh thoảng giao lưu với những đạisư có đẳng cấp thì đúng thật là như người tàng hình. Các cao nhân trên thế giớinày đều như thế, xem thường danh lợi chỉ coi trọng nâng cao pháp thuật mà thôi”

“...”

Bách Thảo ngây người nghe, ngón tay chợt dừng, chạm nhẹ vào một bông hoa, hươnghoa oải hương lại lan tỏa nhẹ giống như làn gió mang mùi hương từ đêm qua thổitới.

Bên này, Hiểu Huỳnh, Mai Linh cũng bắt đầu chủ đề mới. Ngày mai là buổi tậphuấn cuối cùng, ngoài Bách Thảo và Mân Thắng Hạo đạt danh hiệu tuyển thủ ưu túnhất ra thì các trại viên được một ngày tự do hoạt động, nhất định phải đi rangoài chơi cho đã. Nên đi mua sắm ở trung tâm thương mại Đại Đông Môn nổi tiếnghay thăm quan danh thắng cung Cảnh Phúc, cung Đức Thọ. Bốn cô gái vẫn đang thảoluận sôi nổi.

“Ấy, Bách Thảo đâu rồi?”

https://thuviensach.vn

Quang Nhã đột nhiên phát hiện trong phòng thiếu người, chỉ còn lại bình hao oảihương màu tím trên bàn.

***

“Cộc! Cộc!”, dù trong lòng đã lấy hết dũng khí, Bách Thảo giơ tya gõ cửa nhưngkhi nhìn thấy cửa phòng mở ra, Sơ Nguyên dịu dàng đứng trước mặt cô thì cô lạilúng túng, cắn môi lắp bắp:

“... Em... tối hôm đó em đã nghe thấy...”

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tối hôm qua vầng trăng còn tròn vành vạnh treotrên bầu trời đêm xanh thẫm, hôm nay đã khuyết một phần, mầu trắng bạc lànhlạnh tỏa trên mặt hồ sóng nước. “Nói vậy là, tối hôm đó em không ngắm hoa dướicửa sổ phòng anh?”, trên con đường nhỏ yên tĩnh, Sơ Nguyên cười nhạt. Giọng nói của anh có pha âm mũi nên rất dễ nghe, Bách Thảo bất giác ngây người ngẩng đầu. Khuôn mặt anh sáng bừng tràn ngập ánhtrăng, mắt cũng lóng lánh khiến cô nín thở. Cơ hồ trong không khí có mùi thuốcsat trùng phảng phất giống như lần đầu cô gặp anh đêm đó, mùi thuốc sát trùngthoảng nhẹ như có như không, vô cùng tinh khiết. “Cho nên, mọi người cho rằng Ân Tú là bạn gáicủa anh?” Sơ Nguyên mỉm cười lắc đầu. Một lát sau, không thấy tiếng trả lời, anh dừnglại nhì đăm đăm vào mặt cô: “Em cũng nghĩ như vậy sao?”. “Em…”, Bách Thảo cúi đầu nhìn mũi giày của mình, hồi lâu sau mới nói, “…Vâng”. Sơ Nguyên sửng sốt. Cảm nhận được ánh mắt của anh, cô căng thẳng cúiđầu không dám nhìn. Rất lâu sau, anh thở dài nhè nhẹ lặng lẽ vuốt tóc cô, khôngnói gì rồi chậm rãi đi về phía trước. Bách Thảo đứng ngây. Nhìn Sơ Nguyên phía trước, dưới ánh trăng bónganh nghiêng nghiêng cô đơn đổ dài trên lối đi, lòng chợt thắt lại, cô vội đuổitheo nói trong hơi thở: “Em xin lỗi!” Đi sánh ngang với cô, giọng Sơ Nguyên rất nhẹ: “Chính vì vậy, gần đây em mới tránh anh?” “…” “Cô bé ngốc”, giọng nói của anh đã bình tĩnhhơn, tiếng rất nhỏ, “Em làm anh tưởng rằng…”. “Sao?” “Từ nay không được nghĩ lung tung nữa”, bóng anhvà bóng cô lồng vào nhau trên đường, không khí trong gió đêm thoảng mùi thhuốcsát trùng,

https://thuviensach.vn

“Có bất kỳ chuyện gì muốn biết đều có thể trực tiếp hỏi anh, hiểuchưa?”. “Vâng.” Cô trịnh trọng gật đầu. “Hôm đó anh đã nói với em rồi”, nhìn vẻ mặt bốirối của Bách Thảo, Sơ Nguyên không kìm được lại vuốt tóc cô, vẫn giọng nhẹnhàng, “Sao em có thể hiểu lầm anh như vậy?”. Dưới ánh trăng, mái tóc cô mềm mại mát lạnh, đôimắt ướt lóng lánh như mắt hươu, ngón tay anh bỗng như trúng bùa không thể dichuyển được. Anh âu yếm nhìn sâu vào mắt cô, còn cô cũng ngây người nhìn anh. Gió đêm thanh khiết. Tiếng côn trùng xa xa, lúc to lúc nhỏ. Tim cô bắt đầu đập nhanh, mắt phản chiếu ánhsao, mặt đỏ dần rồi đột nhiên không dám nhìn anh nữa. Tim đập nhanh như muốnnhảy hỏi lồng ngực, hàng mi run run hoảng loạn, cô lùi về sau mấy bước đã thấyhai bàn tay anh ôm lấy vai cô. “Thịch… thịch… thịch!” Bên tai là tiếng trái tim dồn dập, mặt cô đỏlựng đến tận vành tai, tay chân luống cuống, một lúc lâu sau mới nhận ra đókhông phải tiếng tim cô mà là tiếng trái tim anh. “Bách Thảo…” Sơ Nguyên nhẹ nhàng gọi tên cô, giọng nói mơ hồ, tai cô vẳng lên những tiếng ù ù ong ong, máu trong người như dồn lên cả mặtnóng bừng, cô nghĩ rằng tiếng cô trả lời anh cũng không lớn hơn tiếng côntrùng. “Vâng.” “Nếu nhất định phải nói lại lần nữa thì…”, SơNguyên nhắm mắt càng ôm chặt cô hơn, “Bách Thảo, anh thích em!”. Lúc đó, hơi thở của ánh thoảng trên đầu cô, tiếng con tim anh đập ngay bên tai cô, hơi nóng của bàn tay anh thấm qua lần áolàm nóng mỗi tế bào trên cơ thể cô. Lúc này, dường như cô có thể nghe thấy mọiâm thanh nhỏ nhất của thế giới xung quanh, có thể phân biệt được sự khác nhaucủa tiếng côn trùng từ xa, có thể cảm nhận được sự khác nhau của gió thổi quamỗi chiếc lá, lại như trong một giấc mơ không thể nào thức dậy, thậm chí mỗingón tay đều không thể cử động. “Nhưng Đình Nghi…” Cô đột nhiên thảng thốt. “Không có chuyện đó”, như hiểu được cô đang nghĩgì, anh xiết cô vào lòng, tiếng nói nhẹ như hơi thở thoảng trên đầu, “Ngoài em, từ trước đến giờ anh chưa từng có ai”. Cuối cùng khi anh buông cô ra, thế giới đã trởnên hoàn toàn khác trước. Hai người đứng sững nhìn nhau ngây ngất, muốnnói điều gì đó nhưng không thốt nên lời, mặt Sơ Nguyên cũng đỏ dậy, tia sángtrong mắt anh quá mãnh liệt khiến cô không dám nhìn. Thời gian lặng lẽ trôi, SơNguyên nhẹ nhàng nắm tay làm cô hốt hoảng cúi đầu, ngón tay

https://thuviensach.vn

cũng ngoan ngoãn đểanh nắm chặt. Ánh trăng như nc. Trên con đường nhỏ. Hai người lặng lẽ bước bên nhau. Gió đêm từng trận lướt qua, tiếng côn trùng chậpchờn xa gần, ngước lên là thấy đôi mắt dịu dàng sáng quắc của anh, cúi đầu làthấy bàn tay họ đan vào nhau. Sự yên tĩnh đó, giống như sợi chỉ lẹ làng thắttim cô, chặt đến mức cơ hồ có thể đứt tung. "…Muốn biết bất cứ chuyện gì", trong bầu khôngkhí như đè nén, nhìn mặt hồ tràn ngập ánh trăng phía xa, Bách Thảo ngập ngừnggiây lát, rụt rè hỏi, "… đều có thể trực tiếp hỏi anh sao?". "Đúng rồi', Sơ Nguyên dịu dàng, "Em muốn hỏigì?". "…Em", thoáng do dự cô nói, "… Tối qua em ngồi ởven hồ kia, nghe thấy chuyện giữa anh và Lý Ân Tú…". Gió làm sóng hồ dợn lên từng lớp. "Em đã nghe thấy hết cả ư? Cả quan hệ giữa anhvà Ân Tú…" "Vâng." Ánh trăng dập dờn trên mặt hồ giống như vụn bạc, Sơ Nguyên trầm ngâm rất lâu không nói, đến khi hai người đi đến dưới một gốccây đa có tán rộng, lá ken dày rậm rạp, anh từ từ buông tay cô, ngẩng nhìn tánlá như che kín bầu trời. "trong Tùng Bách võ quán cũng có một cây đa nhưthế này", rất lâu sau Sơ Nguyên nhẹ nhàng nói, "Lúc nhỏ, anh thích nhất là câyđa ấy, mùa hè vô cùng râm mát, tiếng gió thổi rào rào trong tán lá rất hay. Hồiđó hầu như ngày nào anh cũng luyện Teakwondo hay học bài dưới gốc cây đa đó. Bởi vì quá thích nó nên anh đã cấy một ngôi nhà gỗ gần đấy, để khi mở cửa sổ lànhìn thấy nó". Bách Thảo ngây người lắng nghe. Cô đương nhiên nhớ cây đa đó, cây đa có tuổi đờicòn nhiều hơn cây đa của Xương Hải võ quán. Trong những ngày Sơ Nguyên ra nướcngoài, cô thường đứng dưới gốc đa, bầ thần nhìn về phía ngôi nhà gỗ không sángđèn. "Mẹ anh nói, cây đa đó là do lão quán chủ củaTùng Bách võ quán tự tay trồng, lúc còn nhỏ bà cũng thường chơi dưới gốc câyấy", sờ tay lên thân cây sù sì, Sơ Nguyên cười nhạt, "Nhưng hồi đó anh cảm thấycó điều kỳ lạ, vì sao khi mẹ lớn lên lại không thích cây đa đó nữa, vì sao mỗikhi nhìn thấy cây đa bà luôn có một vẻ u buồn khó hiểu". Bách Thảo sững người. Tiếng gió rào rào thổi trong tán lá. "Cha anh cũng vậy, mỗi lần nhìn cây đa đó biểuhiện của anh cũng phức tạp giống như lúc nhìn anh trên sàn đấu", Sơ Nguyên vuốtve những mắt đa lồi ra trên thân cây, vẻ mặt u ám, giọng nói chậm dần, "Lúcnhỏ, anh tưởng là chỉ cần thi đấu thắng lươij là cha sẽ vui, hơn nữa khi

https://thuviensach.vn

anhthích thi đấu, thích dẫn Tùng Bácgiờ võ quán bách chiến bách thắng". Hình như nghĩ đến điều gì, Sơ Nguyên lắc đầucười. "Cha anh quả thực đã rất vui, lần đầu tiên anhđoạt chức vô địch trong trận đấu lên hạng, cha đã xông lên ôm chặt anh, tiếngcười sảng khoái của ông đến giờ anh vẫn nhớ rõ. Nhưng dần dần, anh phát hiện sựviệc không như anh nghĩ. Tình cảm của cha tựa hồ là đau khổ, là mâu thuẫn, mỗilần anh thắng cha đều rất vui mừng, nhưng trong trận đấu có lúc bất chợt bắtgặp ánh mắt cha nhìn anh…" Sơ Nguyên đột nhiên im bặt. Ánh trăng soi thấu qua tán lá rọi xuống chiếulên khuôn mặt anh lờ mờ ánh bạc. Yên lặng hồi lâu anh lại tiếp như vừa sựctỉnh. "Giống như biểu hiện của mẹ khi nhìn cây đa đó, trong mắt cha cũng chan chứa u buồn, nỗi u buồn mỗi ngày càng thêm sâu đậm, khôngthể nào xua đi được." Bách Thảo ngơ ngác nhìn anh. Nhìn thấy cô như vậy, Sơ Nguyên mỉm cười rồinhìn thẳng vào mắt cô mà hỏi: "Có thể nghe tiếp được không?". Bách Thảo ngơ ngẩn nhìn anh. "…", giọng khô đắng, lòng bối rối cực độ, "Xinlỗi… em… không nên hỏi những chuyện đó…". Sơ Nguyên lắc đầu. Tán lá rậm dày che kín bầu trời đêm, chỉ có ánhtrăng và ánh sao rải rác lọt qua kẽ lá. Đưa tay nắm tay cô, anh nhẹ nhàng kéocô ngồi xuống, trước mắt là mặt hồ lóng lánh vẩy bạc, bóng đa in xuống nướcthành một khối đen âm u. Ngón tay anh hơi lạnh. Lòng bàn tay lại nóng. "Về sau, một hôm mẹ bỗng nói v anh không nênluyện Teakwondo nữa', Sơ Nguyên nhớ lại, "Lúc đó anh không thể nào chấp nhậnđược chuyện ấy. Anh thích Teakwondo, thích cảm giác lúc thi đấu. Anh hỏi mẹ vìsao. Mẹ không nói gì, chỉ nhắc lại không nên tập nữa". Ngón tay Bách Thảo hơi run. Khó mà tin nổi, chính phu nhân quán chủ, ngườiphụ nữ đẹp dịu hiền như một nàng tiên lại ra lệnh cho Sơ Nguyên rời bỏTeakwondo? "Không phải." Như đoán được suy nghĩ của cô, Sơ Nguyên nóitiếp. "Mẹ là người đôn hậu, thấy anh không chịu nên bàcũng không nói gì thêm, nhưng mỗi ngày bà càng thêm buồn rầu, anh biết bà locho cha anh." "Đến lần ấy, anh lại đoạt chức vô địch trongtrận thi đấu lên hạng của võ quán. Buổi tối hôm đó Ân Tú đến", Sơ Nguyên mỉmcười, trong ánh mắt có ánh sao dịu dàng, "Cô ấy một mình trốn từ hq sang, lúc đó Ân Tú vẫn còn là cô gái nhỏ giống như em lúc đầu, chỉ có hay cười hơn". Ngón tay anh ấm dần. "Lần

https://thuviensach.vn

đầu tiên nhìn thấy cô ấy, anh đã có ảm giácquen thuộc, thân thiết kỳ lạ. Ân Tú nói với anh ‘em dã nhìn thấy anh thi đấu, anh có biết không, khi thi đấu trông anh rất giống, rất giống một người thânthiêtts của em’. Dù đã nhiều năm trôi qua nhưng câu nói đó của Ân Tú, anh đềunhớ rõ từng chữ.” “Rất giống, rất giống…” Sơ Nguyên lẩm nhẩm nhắc lại với ánh mắt mơ hồ, lát sau nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười nói. “Em xem, thực ra chuyện này rất đơn giản. Ông ấyhồi nhỏ lớn lên cùng cha mẹ anh, là anh em với nhau, ông ta cũng say mê Teakwondo. Có một lần cả ba người đều được nhận vào Xương Hải võ quán, là võ quán có tiếnglúc bấy giờ. Do tư chất thông minh, ông ấy được giữ lại võ quán. Về sau, ôngkết hôn với con gái của quán chủ Xương Hải võ quán và kế thừa võ nghiệp củaPhong Hách đại sư lừng danh, mặc dù…” “Sơ Nguyên…” Cảm xúc bất chợt trào lên mãnh liệt, giọng BáchThảo hơi run. “Ân Tú nói, lúc đó ông ấy không biết mẹ đã cóthai, nếu biết có lẽ ông đã không lựa chọn nnhư vậy”, Sơ Nguyên nhìn sóng nướcnhư vảy bạc trên mặt hồ, “Nhưng dù mẹ có thai hay không, lúc đó mẹ cũng đã đínhhôn với ông ấy”. Tán lá đa kên dày như một cái ô khổng lồ. Gió đêm lành lạnh. “Cho nên, huynh từ bỏ Teakwondo từ đó?” Bách Thảo thảng thốt nhìn Sơ Nguyên. Trong lòngcô, anh luôn tồn tại như một tiên nhân không mang nỗi buồn của thế gian, khôngvướng bụi trần. Sơ Nguyên mỉm cười nói. “Cho nên anh hiểu, mẹ thấy anh quá say mêTeakwondo, bà sợ anh sẽ trở thành một người như ông ấy.” Ngây người một lát, cô hỏi. “Có cảm thấy tiếc không? Huynh từng thích Teakwondonhư vậy.” “Có một dạo không làm cách nào quen ngay được, ngay trong lúc ngủ cũng mơ thấy mình đang luyện thế chân”, Sơ Nguyên lắc đầu, “Về sau dần dần nhận thấy ra thế giới này vô cùng rộng lớn, ngoài Teakwondo còncó những thứ khác cũng rất thú vị như châm cứu đông y. Cơ thể con người có rấtnhiều huyệt vị, châm vào những huyệt khác nhau sẽ có hiệu quả điều trị hoàntoàn khác nhau, cũng khiến anh hứng thú”. *** Sương đêm vấn vương đỉnh núi. Ánh trăng trắng bạc, trong một ngôi đình viện cổgiản dị, tao nhã. Ân Tú đón bình canh hầm từ tay mẹ, vượt qua mộthành lang dài đến một cái đình nhỏ xung quanh có một cái rèm trúc chê kín, cuốntấm rèm màu vàng lên rồi cúi người đi vào. “Cha, đây là thuốc mẹ sắc, cha uống đi chonóng”, nhìn dáng

https://thuviensach.vn

thanh ggầy của cha đang ngồi thiền, mắt Ân Tú lóng lánh nhưcười, giọng nói trong trẻo, “Lần này cha đã giiam mình suốt ba tháng rồi đấy, nếu cha không ra, mẹ và con sẽ quên mặt cha cho xem!”. Gió thổi tấm rèm lay động. Vân Nhạc nhắm mắt ngồi thiền. “Hôm nay, con đến xem trận chung kết chọn ngườiưu tú nhất khóa tập huấn, quả nhiên Thắng Hạo đoạt danh hiệu nam tuyển thủ xuấtsắc nhất, có điều con vẫn còn ấn tượng về trận đấu giành danh hiệu này ba nămtrước mà Đình Hạo giành được. Đình Hạo là ngôi sao bẩm sinh, là hào quang củabậc đế vương, đối thủ không thể không bái phục, Thắng Hạo mặc dù tốc độ rấtnhanh nhưng khí thế vẫn kém hơn một chút.” Giọng nói lảnh lót như tiếng suối chảy, Ân Túngẫm nghĩ, mắt đột nhiên sáng lên, “À, con còn phát hiện một cô gái rất xuất sắctên là Thích Bách Thảo, cô ấy tính thật thà lại thông minh, ngày mai cha có thểgặp cô ấy”. Ánh trăng lọt qua rèm trúc. Vân Nhạc hình như đã nhập định không còn cảmnhận được thế giới bên ngoài nữa. “Rất có thể cô ấy sẽ trở thành đối thủ mạnhnhất”, giọng Ân Tú hào hứng, ánh mắt càng long lanh, “Cha! Cha nhớ dạy cô ấythật tốt nhé, con cảm thấy cô ấy thật sự rất có tiềm năng”. Im lặng một lát. Đưa tay sờ bình giữ nhiệt đã hơi nguội, Ân Túngoái nhìn ra xa thấy mẹ vẫ đứng đó. Quay lại nhì cha, lúc này đã nhập định, cônói giọng hờn dỗi, “Cha, có lúc con cảm thấy hơi buồn…” Trước mặt người ngoài, cha mặc dù rất ít nóinhưng vẫn luôn dịu dàng. Còn ở trong nhà trước mặt mẹ và cô, cha luôn xa cáchđến mức như ông hoàn toàn không thuộc về nơi này. “Nếu cha nói chuyện với con thì tốt biết mấy!”, cô thở dài lắc đầu, lại mỉm cười, “Hay là con có anh trai để sớm tối bên nhau, hay là có một đối thủ ngang sức đẻ con đặt mục tiêu chiến thắng người đó…”. Đẩychiếc bình giữ nhiệt đến trước mặt cha, Ân Tú gaapj người cúi chào, không làmphiền ông nữa, khom người chui ra rồi thả rèm xuống. Vượt qua hành lang đến chomẹ đang đứng nhìn vẻ chờ đợt. “Cha nói lát nữa sẽ ăn, cha bảo mẹ về phòng nghỉkẻo gió lạnh lại sinh bệnh”, cô vừa nói vừa lấy tay ra hiệu, mắt lóng lánh nhưcười. Mẹ cô khoát tay. “Đương nhiên là thật!”, Ân Tú nói, “Mẹ, lẽ nàomẹ không hiểu cha, cha luôn quan tâm đến mẹ con mình, mẹ không nên thấy cha ítnói mà hiểu lầm”. Ánh mắt dõi theo bóng mẹ khô gầy, Ân Tú đứng mộtmình rất lâu, đột nhiên cô rất muốn

https://thuviensach.vn

biết… Cha, cha có cảm thấy cô đơn không? *** “Ngốc, đừng lo cho anh”, nhìn vẻ mặt ngơ ngáccủa Bách Thảo, Sơ Nguyên mỉm cười vuốt tóc cô, “Từ lâu anh đã không còn nghĩtới chuyện đó nữa. Tối qua em nghe được chuyện đó, khiến tâm trí rối loạn suýtthì thua trận đúng không?”. Cô đỏ mặt. “Em… em tưởng…” “Đừng nghĩ nhiều”, dịu dàng nắm chặt tay, anhnhìn sâu vào mắt cô nói, “Đình Hạo từng ở đó một thời gian, cậu ấy từng nói, kỹpháp của Vân Nhạc tông sư đã đạt tới độ hóa nhập. Được ông ấy đích thân chỉ bảolà cơ hội hiếm có, em phải cố nắm bắt hiểu chưa?”. “ Vâng” Cô lặng lẽ gật đầu. Tuy nhiên, nhìn đôi mắt tĩnh lặng như ánh trăngcủa anh, cô lại do dự rồi rụt rè hỏi: “… Huynh đã gặp ông ấy chưa? ” “ Chưa” “… Huyng có muốn gặp không?” Sơ Nguyên thoáng sững người, ngẩng đầu nhìn mặthồ phía xa, trầm ngâm: “ Gặp để làm gì? Không, anh không muốn gặp!”. “ Không nói chuyện đó nữa”, ánh mắt Sơ Nguyênrời mặt hồ, ngoảnh lại nhifin cô rồi mỉm cười, “ Ngày mai em không có thời gianđi chơi, có cần anh mua giúp gì không? Quà cho Khúc sư phụ em mua chưa?” “Ôi” Bách Thảo như sực tỉnh, mắt mở tròn, đúng rồi, có rất nhiều đồ cô chưa mua. Bây giờ cô đã có tiền thưởng. Có tiền rồi có thểmua sâm Cao Ly cho sư phụ. Lại còn phải mua kim chi cho Đình Hạo nữa. “ Liệt kê các thứ ra, mai anh mua cho!” Lấy cây bút từ trong áo, Sơ Nguyên bắt đầu ghichép! Giữa những ngón tay anh là một cây bút máy vỏ đen, ngòi màu vàng, BáchThảo ngây người anh, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, cây nút đó là cô tặnganh. *** Sáng sớm, Hiểu Huỳnh vặn người, bộ dạng mơ mơmàng màng, mở mắt bỗng giật nảy mình khi có một người quỳ cạnh giường, taychống mắt nhìn không chớp chờ cô thức dậy. “ Làm người ta sợ hết hồn!” Hiểu Huỳnh xoa ngựcngồi dậy, vẫn chưa hoàn hồn vừa thở vừa hỏi: “ Bách Thảo, sao bỗng dưng lạinhìn tớ tha thiết thế, thật không quen tí nào, chẳng lẽ cậu yêu tớ, ha ha!” “ Bách Thảo đã nhìn ‘ ttha thiết ‘ như thế gầnnửa tiếng rồi”, Mai Linh vừa xoa mặt vừa nói. “ Sao, cậu yêu tớ thật rồi đấy ư?”, Hiểu Huỳnh cảmđộng lao đến bên Bách Thảo “ Tớ cũng yêu cậu! Tớ cũng yêu cậu! Ôi, ôi, BáchThảio, thực ra tớ yêu cậu từ lâu lắm rồi” Bị ôm chặt không thở được, Bách Thảo luống cuốngđỏ mặt lắp bắp, “ Không phải, tớ muốn tìm bộ võ phục đó … “ “ Võ phục? Võ phục nào? “ “ Bộ …

https://thuviensach.vn

mới ấy.” "À!" Hiểu Huỳnh sực nhớ ra, trước khi lên đường sangHàn Quốc tập huấn Bách Thảo một mực không chịu mang theo bộ võ phục mới đó, Hiểu Huỳnh tức giận đành nhét vào hành lí của mình mang đi. Chỉ có điều cái vali đó từ đầu đến cuối đều một mình Bách Thảo mang, cô cũng chẳng mệt gì hết. " Ở trong va li kia. Cậu tự đi màlấy", Hiểu Huỳnh buông tay làm bộ thiểu não, " Sao lại lừa dối tìnhcảm trong sáng của người ta kia chứ. Tớ lại cứ tưởng cuối cùng cậu đã yêu tớ, kết quả bị tổn thương thế này đây... " " Im đi, im đi! Nge mùi mẫn quá, diễn thếkhông ổn" Mai Linh nhận xét, " Phải diễn thế này mới đúng, cậu nhìntớ đây, " Bảo thảo sao cậu có thể..."." Bộ võ phục mới trắng lóa như tuyết. Dưới ánh nắng sớm mai càng lộng lậy. " Đẹp quá!" Gấp xong tấm chăn mỏng, Quang Nhã ngẩng đầu nhìnBách Thảo vừa thay võ phục mới không kìm nén nổi mà trầm trồ khen ngợi. “ Đúng thế, đẹp quá!”, “ Chất liệu rất đẹp, vừamềm vừa thấm mồ hôi, sao trước đây không thấy cậu mặc?” Cẩn thận gập lại bộ cũ, Bách Thảo đỏ mặt: “ Tớ …tớ sợ làm bẩn nó… không dám mặc…” “ Ha ha, là Nhược Bạch không cho mặc !” HiểuHuỳnh quay đầu lại, nháy mắt với mấy cô bạn. “ THế nào hay là đi gặp Vân Nhạctông sư, hôm nay không sợ Nhược Bạch mắng nữa !” Mấy cô gái vui vẻ ra khỏi phòng, Khấu Chấn, ThânBa đã đợi bên ngoài. Hôm nay ngoài Bách Thảo ra thì cả đoàn đều đi chơi, DânĐới thuê một chiếc xe rồi làm phiên dịch kiêm hướng dẫn viên. Nhìn thấy Nhược Bạch, Bách Thảo hơi căng thẳng. Nhược Bạch cũng nhìn cô. Bộ võ phục mới trắng như tuyết, đai lưng màu đenmềm mại bay trong gió sớm, mớ tóc ngắn chải gọn gàng, trên lọn tóc mai rủ xuốngtrán là chiếc kẹp màu dâu tây đỏ rực làm nổi bật đôi mắt đen lóng lánh. Nhược Bạch không nói gì, quay đầu trao đổichuyện gì với Diệc Phong. Bách Thảo thở phào rồi bỗng nhìn thấy Sơ Nguyên đứngtrong đám đông, mặt cô lại đỏ bừng, Sơ Nguyên ngắm nhìn bộ võ phục trên người cô. Ngoài lần sinh nhật, Bách Thảo mặc nó rồi chạyvút như con chim sẻ đến khoe với anh, đây là lần đầu tiên cô chính thức mặc nó. Anh biết Bách Thảo không để ý tới nhãn mác nhưng đây là lần đầu tiên anh nhậnra nó đẹp đến thế, mềm mại, uyển chuyển, có cảm giác nó hoàn toàn thuộc về cô. Đến khi hai má Bách Thảo đã đỏ ửng, Sơ Nguyênmới mỉm cười quay đi. Anh thông báo với cả đoàn lộ

https://thuviensach.vn

trình chuyến đi ngày hôm nayvà nhắc mọi người những điều chú ý và ghi nhớ số điệnt hoại của anh. Rồi anhnói có việc riêng không thể đi cùng mọi người, chúc cả đoàn chuyến đi vui vẻ, Sau đó anh cùng mọi người của Xương Hải võ quán rời khỏi sân. Nhìn cả đàon lần lượt lên xe, Nhược Bạch quaysang nói với Bách THảo: “ Đi thôi, cũng không còn sơm nữa “ “ Huynh không đi sao?” Nhìn chiếc xe chuyển bánh, Bách Thảo ngạc nhiênhỏi. “ Em cứ làm theo lời Vân Nhạc tông sư, tôi đứngbên ngoài, cần gì em cứ nói”, nói đoạn Nhược Bạch đi men theo con đường nhỏ lênnúi. “ Em không cần gì cả”, cô nói với theo giọng hấptấp, “ Hiếm hoi mới có dịp đến Hàn Quốc, vậy mà huynh không chịu rời võ quánmột lần, huynh cứ đi chơi với mọi người, em có thể tự lo cho mình … “ “ Nhất định phải mặc bộ đó sao?”, anh khó chịungắt lời cô. “…” Bách Thảo lúng túng mặt lại đỏ ửng, “ Vậy em cứ coi là bộ trang phục cũ, đừng bómình trong đó nếu không nó sẽ trở thành gánh nặng cho em”, Nhược Bạch nói giọngnghiêm túc. “ Đúng “ Bách Thảo trả lời. “Hãy lắng nghe Vân Nhạc tông sư nói, phải khắcsâu từng câu từng chữ, biết chwua?” “Vâng” Trên sườn núi cây cối sum suê, hoa dại tràn lan. Phía xa, ngôi đình viện thấp thoáng trong sương tựa như bức tranh thủy mặc, Bách Thảo bỗng thấy căng thẳng. Lên tới đỉnh núi, Mân Thắng Hại đang chờ ngoài sân. Thấy Nhược Bạch và Bách Thảo đi đến, anh tiếnlại cúi chào, ánh mắt dừng lại ở Nhược Bạch chừng một giây rồi quay sang BáchTHảo: “Xin đi theo tôi” Nhược Bạch cung kính đáp lễ, đứng lại bên ngoàimà không đi vào trong. Bách Thảo khẽ khàng bước theo sau Mân Thắng Hạo, không gian tĩnh lặng sâu thẳm, ngoài mấy tiếng chim dường như khôngcó bất kỳ âm thanh nào khác. Qua một hành lang dài, trước mặt là một ao nướcxanh biếc, ánh nắng sớm tỏa chiếu mặt nước trong vắt. Bên hò là một cây đa cổthụ sum suê um tùm che hết cả ánh sáng, dường như tuổi của nó cũng ngang vớituổi của những cây cổ thụ ven hồ trên núi. Một ngôi đình bốn phía đều trồng trúc, quay mặtvề phía ao. Bách Thảo thoáng ngây người, khung cảnh trướcmặt khiến cô nhớ đến căn nhà nhỏ của Sơ Nguyên, thực ra cũng không hẳn là giốngnhưng cảnh sắc và vẻ tĩnh lặng của nó khiến cô có cảm giác Chúng giống nhau kìlạ. Mân Thắng Hạo mở rộng cánh cửa. Bên trong tối om, Bách Thảo định thần lại rồivội

https://thuviensach.vn

bước theo anh ta. Trong phòng có một lối đi cơ hồ là đường hầm tối đen, giơtay không nhìn thấy ngón, không khí âm u hun hút phả ra hơi lạnh của nước vàđá. Không rõ đã đi được bao lâu, đột nhiên trước mắtbừng lên vô vàn tia sáng. Bách Thảo bất giác nheo mắt. Khi đã quen với ánhsáng có thể mở mắt to hơn, cô bỗng đứng sững lại, trước mặt là một hang độngrất lớn, bên trong có dòng suối nhỏ tiếng nước róc rách, trên vách có nhữnghình vẽ, thoạt nhìn đã thấy quen quen, phía trên đỉnh động có một lỗ thủng, ánhsáng xuyên qua đó tạo thành chùm tia lớn khiến trong động như tỏa hào quang. “ Đệ tử Mân Thắng Hạo cùng Thích Bách Thảo, võsinh Takwondo xuất sắc nhất khóa tập huấn xin bái kiến Vân Nhạc tông sư”. MânThắng Hạo cúi gập người hành lễ. Bách Thảo vội vàng làm theo. Trong động không một âm thanh. Một lúc sau vẫn không có âm thanh nào, nghiêngđầu nhìn Mân Thắng Hạo thấy anh ta vẫn yên lặng cúi đầu. Nhìn theo hướng anh tahành lễ, rồi nhìn lại lần nữa cô bỗng giật mình. Trong chùm ánh sáng chiếu thẳng từ trên động, hình như có một bóng người. Bóng người ấy như một làn sóng dập dờn trong suốt, tỏa sáng lại giống như mọt tia ánh sáng ẩn trong muôn ngàn tia sáng. Nhìn kỹ, bóng người đó rất bình thường, chỉ có điều do tư thế ngồi thiễn tĩnh lặng nêngiống như không khí hòa cùng ánh mặt trời. " Đứng dậy đi" Người đó cất lên âm thanh nhẹ như hơi nước, ấmáp không một chút xa cách nhưng vẫn khiến Bách Thảo hoảng hốt. Đến khi thấy MânThắng Hạo đứng thẳng người, cô mới đứng lên theo anh, thế rồi cô thấy Vân Nhạcông sư lừng danh mà thiên hạ đồn đại. "Con đến từ Trung Quốc đúng không?" Ông nhẹ nhàng hỏi, Bách Thảo lặng lẽ nhìn ông: " Thưa vâng " " Tên con là gì?" " Thưa, Thích Bách Thảo" " CÓ ý nghĩa gì?" ánh mắt ông dịudàng. " Cha con nói Thần Nông nếm thử trăm loàicỏ dại những mong tim được cây thuốc thực sự, phàm muốn làm tốt một việc nhấtđịnh phải vất vả, nỗ lực." " Ừ" Ông trầm ngâm giây lát rồi nói với hai người: " Các con là những môn sinh xuất sắc nhất, ta sẽ dạy mỗi người một ngày. Bách Thảo, khi nào con vè nước?" "Dạ ngày mai", Bách Thảo trả lời. " Được, hôm nay ta sẽ dạy con trước. ThắngHạo, con có thể đi" "Xin vâng" Mân Thắng Hạo cung kính cúi chào, lui ra. Trong động, dưới chùm tia sáng trắng nhạt, BáchThảo chăm chú quan sát Vân Nhạc tông sư, mặc dù biết

https://thuviensach.vn

như vậy là khiếm nhã nhưngánh mắt cô như bị hút về phía ông không sao cưỡng nổi. Nhưng … người đó không phải là Vân Nhạctông sư, mà là … Sơ Nguyên. Người ấy cao lớn và già hơn rất nhiều so với SơNguyên, đôi mắt già nua ẩn nỗi cô đơn sâu thẳm những vẫn rất sáng và ấm ápgiống như ánh sáng của các vì sao chiếu qua tán lá đa bên hồ. Đây có thể là hình ảnh Sơ Nguyên nhiều năm sauchăng …? “ Con hãy múa thử một lần các đường võ của con.” Vân Nhạc tông sư nhẹ nhàng nói, dường như ôngnhìn thấu nỗi sợ hãi trong mắt Bách Thảo. “Xin vâng” “Hít một hơi thật sâu, Bách Thảo ép mình khôngđược nhìn ông thêm nữa, cô bước đến một chỗ rộng cố gắng trấn tĩnh, hô nhẹ mộttiếng. “Hây” Dưới ánh mặt trời ấm áp, Bách Thảo hai tay nắmchặt tập trung tinh thần, lần lượt thực hiện các cú đá cơ bản: đá trước, đásau, đá ngang, đá chéo, đá móc, đá tấn, đá xoay … Mặc dù trước mặt không có đốithủ, nhưng mỗi lần ra đòn cô đều buộc mình vận toàn bộ sức lực tấn công mụctiêu phía trước, nhất thiết phải đá trúng đối thủ. “ Phầng !” Các bài cơ bản đã xong, cô nghiêm giọng đứngthẳng người. Xoay người bay lên đạp xuống là đòn tấn công màBách Thảo thích nhất. Từ những túc thật cơ bản chuyển thành đá xoáy, đá ngang, đá hậu, tung người song phi là những kỹ xảo mà cô cảm thấy có sức mạnh nhiềunhất, cô thích cảm giác xoay người bay trên không, đó là lúc cô thực sự thấymình có sức mạnh “ Phầng!” Đang xoay người trên không, đột nhiên một luồngkhí lướt qua mặt, trong khoảnh khắc đó cô xoay người lại rồi chợt dừng lại trênkhông. Những tia nắng mặt trời vẫn dịu dàng như vậy giống như ánh trăng vàngtrên mặt hồ đêm qua. … … “… Anh đã gặpông ấy chưa?” “Chưa” “… Anh có muốngặp không?” Vẻ mặt SơNguyên thoáng tối lại, đăm chiêu nhìn mặt hồ phía xa, anh nói: “ Gặp rồi thìsao? Không! Anh không muốn gặp …” … … "Hây" Miệng hô lần nữa, Bách Thảo cố gắng không để bịphân tâm xoáy người bay trên không, rồi bật lên cao nữa lại hô lên một tiếng, thực hiện cú tam đả song phi liên hoàn. "Phầng!" Cú thứ nhất. "Phầng!" Cú thứ hai. Sử dụng thuần thục tam đả song phi liên hoàn, Bách Thảo ngày càng làm chủ tiết tấu, không còn đơn giản chỉ là thực hiện đượcba cú liên hoàn nữa mà lực và phương hướng mỗi lần ra chân, càng ngày cô càngcó thể khống chế. Cú thứ ba tung vào không khí... … … “

https://thuviensach.vn

Anh, anh khôngtrách em chứ …” Dưới ánh trăngđêm trước, ngoảnh đầu có thể nhìn thấy Sơ Nguyên và Ân Tú dưới gốc đa, gió đưatiếng nói của hai người đến tai cô: “ Em sẽ sắp xếpcho anh và cha gặp nhau một lần”, Ân Tú hạ giọng, “ Em luôn muốn để cha gặpanh” “ KHông cần đâu, anh cũng không muốn gặp ông ấy”, Sơ Nguyên an ủi cô nói. “ Cha là mộtngười cô đơn, từ khi em lớn chưa một lần nào nhìn thấy cha vui”, giọng nói củaÂn Tú đầy băn khoăn, “ … Em luôn cảm thấy có lẽ cha rất hối hận, nếu cóthể lựa chọn lại ông nhất định sẽ khong có em”. “ Lựa chọn ở lạiông ấy chắc chắn đã biết sẽ được gì, mất gì”, Sơ Nguyên tư lự, “ Nếu ngày ấytrở về nước, có lẽ suốt đời ông ấy cũng không thể đạt được thành tích Taekwondonhư ngày nay. CÓ lẽ ông ấy sẽ hối hận” Gió vẫn nhè nhẹthổi. “ Nếu lycs đócha biết đã có anh rồi thì sao?”, giọng Ân Tú băn khoăn, “ Liệu ông ấy có lựachọn như vậy khong?”. “ … “ Sơ Nguyên mỉmcười: “ Làm sao embiết lúc đó ông ấy không biết đã có anh. Quê hương và người vợ sắp cưới đều cóthể bỏ, cái thai đâu đáng trở tành lý do cản trở tương lai của ông ấy.” “Không, khôngphải như thế … “, Ân Tú hơi cao giọng vẻ khổ não, “ Năm đó, lần em trở về tìmanh, em đã nhìn trộm mẹ anh, bà ấy xinh đẹp và hiền dịu, ngay em mới gặp vàilần cũng thấy khó quên.” “ … Nhấtđịnh cha cũng khó có thể quên được bà ấy … “, giọng Ân Tú thấp dần, “ Vì thế, cho dù mẹ em tôn sùng cha như một vị thánh, dành cả cuộc đời cho ông nhưngtrong lòng cha cũng không hề có vị trí cho mẹ em”. Tiếng lá đa xàoxạc Sơ Nguyên hìnhnhư đã nói với Ân Tú câu gì đó, nhưng lẫn vào tiếng gió, đến lúc nghe thấy thìchỉ còn là giọng của Ân Tú. “ … Lần đầu tiêngặp anh, hình ảnh anh trên võ đài đã cuốn hút bao người, vừa dũng mãnh vừa kiêncường như một vị thần bé nhỏ”, Ân Tú khẽ cười, cô từng thầm nghĩ, một võ sĩ đẹptrai nhu vậy, nếu khong phải là anh ruột mình, nhất định mình sẽ yêu anh ta. Phía xa. Nghe thấy tiếngSơ Nguyên, dường như đang cười. “ Lycs đó emchợt nhân ra, anh chính là anh trai của em, bởi vì anh quá giống cha. Thực ravề tướng mại, anh giống Dụ phi nhân hơn, nhưng thần thái và ánh mắt khi thiiđấu lại giống cha như hai giọt nước”, giọng Ân Tú càng lúc càng nhỏ dần. “ Nhưng chưa baogiờ em thấy cha vui vẻ, dù cha luôn dịu dàng nhưng lúc nào cũng u uẩn cô đơn, chưa bao giờ

https://thuviensach.vn

cho mẹ và em bước vào thế giới riêng của ông", dừng lại một lát, Ân Tú lại tiếp " Anh, em vẫn muốn cha biết có anh trên đời như vậy có lẽ cha sẽvui hơn!" Sơ Nguyên imlặng không nói " Nhưng bây giờ, khi anh thực sự đến rồi, em lại cảm thấy lo sợ", giọng của Ân Tú chứa đựng sựlo lắng không thể che giấu, " Cha là sinh mệnh của mẹ, bây giờ sức khỏe của mẹngày càng yếu, em sợ … Em sợ nếu cha gặp anh, nếu cha quyết định rời Hàn Quốctrở về quê hương thì mẹ sẽ không chịu nổi … " " Em là mộtngười ích kỉ", giọng Ân Tú ngày càng nhỏ. " Em … xin lỗi". " Em không cólỗi gì hết, chuyện cũ đã qua, đừng để nó làm tổn thương mọi người." Ánh trăng thấuqua tán lá, phủ lên hai người, giọng nói trầm ấm của Sơ Nguyên như thoảng qua, " Gặp được em là tốt rồi. Xa cách chừng ấy năm, em đã lớn., Taekwondo cũng rấtxuất sắc, người lại xinh đẹp, suy nghĩ cũng chín chắn hơn, vậy là anh yên tâmrồi." … … "Hây!" Vận toàn bộ sức lực, đá song phi lần thứ ba, Bách Thảo hô một tiếng thật to rồi từ trên không đáp xuống. Thảm cỏ dưới mặtđất như một tấm nệm êm, bước trên đó có cảm giác như bước trên tấm nêm võ đài, cô buông hai bàn tay nắm chặt, điều chỉnh lại hơi thở rồi đứng thẳng người. "Ngồi đi!" Vân Nhạc tông sư ra hiệu cho cô ngồi xuống tấmnệm. " Vâng." Bách Thảo rụt rè ngồi khoanh tròn. Nếu vừa rồi với lòng ngưỡng mộ gần như thànhkính, cô đã phải ép mình không được nhìn ngắm ông, tập trung tinh thần thể hiệncác đường võ thì giờ phút này khi ngồi trước mặt ông, cô lại cảm thấy ông vừaxa lạ vừa quen thuộc. Đầu cô bỗng nhiên rối loạn, bao suy nghĩ băn khoăn nhưđang chồng chéo. Có lẽ cứ để cho chuyện cũ trôi qua. Cô cảm thấy suy nghĩ của Ân Tú là đúng, nếu VânNhạc tông sư biết chuyện liệu ông có thể giữ im lặng, liệu có ảnh hưởng đến Dụphi nhân và mẹ của Lý Ân Tú, liệu có khiến tất cả trở nên rối ren, phức tạp. Hơn nữa cô đã nghe Sơ Nguyên nói rằng anh không muốn gặp cha. Vậy thì cô nên im lặng mới phải. cô đã sớm hiểu, sự thật không phải lúc nào cũng mang tới hạnh phúc, cũng có khi nó chỉ mang đếnsự khổ đau. Hơn nữa, Sơ Nguyên và Ân Tú dều cảm thấy như vậy là tốt nhất, thếthì cớ gì cô làm cho mọi viêc rối tung lên? Hôm nay cô cố ý mặc bộ võ phục này, ngồi trangnghiệm trước mặt Vân Nhạc tông sư có thể giống như … Nhưng Cớ sao trong lòng cô lại đau nhói từng cơn? Có phải

https://thuviensach.vn

cô đang lừa gạt chính mình. “ Con có thể tĩnh tâm lại không?” Vân Nhạc tông sư ngồi xếp bằng, nhìn Bách Thảovới ánh mắt tĩnh lặng không chút biểu cảm. “… Vâng!” Bách Thảo đột nhiên đỏ mặt. “ Mặc dù lúc đá song phi con có chút phân tâm, đay là điều tối kị trong luyện tập Taekwondo nhưng túc pháp và túc lực của convẫn duy trì đúng”, Vân Nhạc tông sư giọng chậm rãi, “ Nếu nói về lực và thểchất thì bẩm sinh con không phải là tốt nhất nhưng con đã cố gắng rất nhiều, con cũng rất thông minh. Về cách đá tấn công, con lại luyện được thế xoáyngười, vì bay lên khôngđủ độ cao, tốc đọ lớn nên khi tung người bây lên có thểgiúp con tăng thêm lực khá nhiều. Đó chính là lợi thế của con. Hiện nay, vấn đềlớn nhất của con là … “ Từ trên đỉnh động, những tia sáng mặt trời nhưtuân chảy, mỗi lúc một mạnh làm cho cả động ngập tràn ánh nắng. “ Con có nghe không?” Vân Nhạc tông sư dừng lại, ánh mắt chăm chú nhìncô “ Con … “ Bách Thảo giật mình nhìn đôi mắt đối diện, mặcdù đã nhuốm sương gió thời gian nhưng vẫn êm đềm và ấm áp. Trong lòng cô bỗngtrào dâng nỗi buồn khó hiểu, có gì đó giằng xé, day dứt không yên. Cô biết như vật là không thể. Nhưng … Nhưng … “ … Vân Nhac tông sư”, cắn môi, Bách Thảo nắmchặt các ngón tay, hít một hơi thật sâu, “ Con muốn cầu xin tông sư … “ *** Con đường lên núi ngoằn ngoèo. Ánh nắng rực rỡ buổi sớm mai chiếu lên nhữngbông hoa dại đang nở rộ bên sườn núi. Từ trong Xương Hải võ quán đi ra, SơNguyên mon theo con đường trở về khu võ xá. Phía xa là chiếc hồ đó, anh ngẩngđầu nhin về ngôi đình viên u nhã trên đỉnh núi. Bách Thảo có lẽ đang ở đó. Nghĩ đến đay anh bỗng mỉm cười, chậm rãi ngồixuống rồi chạm tay vào bông cúc non màu tím bên đường. Ánh mặt trời rực rỡ làmnhững cánh hao càng thêm rạng ngời giống như đôi mắt lóng lánh của Bách Thảo. Dẫu biết ba năm đi xa nên cô đang ngày càng xacách anh, giờ đây cô ấy đã thích một chàng trai khác. Anh nghĩ mình có thể yênlặng nhìn cô, dù rằng giờ đây trái tim Bách Thảo đã vui buồn vì một chàng traikhác. Nhưng anh đánh giá cao chính mình. Anh từng muốn ở bên cô, muốn thấy đôi mắt hươungơ ngác ngước nhìn mình, muốn ngắm nhìn khuôn mặt đỏ ửng đến tận bành tai củacô, anh thích ngắm cô tung hoành trên võ đài và cũng thích bộ dạng lúng túngthảng thốt bất chợt của cô. Từ ba năm trước,

https://thuviensach.vn

anh đã thích và ngày càng thíchhơn. Anh chỉ biết khi ở bên cô, trái tim anh bỗng đậpdồn dập, niềm vui như sóng tràn ngập tâm hồn. Khi cô ngập ngừng thú nhận rằng chiếc kẹp tócmàu dâu tây cài trên lọn tóc mai chính là quà tặng của chàng trai cô thích, trái tim anh như chết lặng Chắc cô ấy sẽ thích những bông hoa này! Hái hết những bông cúc tím bên đường, hơi thởcủa anh cũng thấm mùi ngai ngái hương cúc. Anh cho rằng mình đã sai nhưng khôngsai quá nhiều. Đêm qua, dưới cây đa ven hồ, anh đã thẫn thờsuốt đêm như một chàng trai si tình. Tay cầm một bó cúc tím to. Sơ Nguyên đứng dậyngoái nhìn ngôi đình viện ẩn trong mây trên đỉnh núi. Một cơn gió thoảng qua. Anh vẫn đứng lặng, nhìn mãi, nhìn mãi. Có lẽ người đó không liên quan đến anh. Sự rađời của anh, trưởng thành của anh, người đó hầu như không hề biết đến. Bây giờtất cả đều rất tốt, cha mẹ anh sống rất bình yên, hạnh phúc trong Tùng Bách võquán, anh cũng không oán hận người đó. Bó cúc trong tay khẽ lay trong gió. Sơ Nguyên lặng lẽ ngắm nhìn. Anh cũng không muốn quấy rầu cuộc sống của ngườiđó. Chỉ có điều, đôi lúc anh nghĩ nếu có thể, chỉ cần đứng xa nhìn một lần xemdung mạo người đó thế nào là đủ. *** Trong động tràn ngập ánh sáng. “ Vân Nhạc tông sư, con muốn thỉnh cầu tông sư…” , Bách thảo lấy hết can đảm, nói:” … hãy ngeh con kể câu chuyện …” Vân Nhạc điềm tĩnh nói: “ Hôm nay ta phải hướng dẫn con Taekwondo chứkhông phải ngeh con kể chuyện” “Con tình nguyện!”, Bách Thảo ấp úng, mặt đỏ dầnvì căng thẳng. “ Tông sư không cần dạy con cả một ngày, chỉ cần … chỉ cần ngườiđồng ý nghe con kể chuyện này … xin lỗi …” Vân Nhạc đăm đăm nhìn cô. Trong động tĩnh mịch, vô vàn những hạt bụi li tinhảy múa trong chùm ánh sáng. Bách Thảo càng lúc càng căng thẳng, thầm nghĩ VânNhạc tông sư liệu có nổi giận, có lẽ ông sẽ nổi giận bởi đề nghị của cô quáhoang đường, có lẽ một giây nữa ông sẽ đuổi cô đi, Cô không muốn lỗ mãng. Nhưng từ khi vào Tùng Bách võ quán, cô không thểnào quên vẻ cô đơn như thấm vào lòng của Sơ Nguyên, nó luôn ám ảnh cô. Đã mấylần cô bắt gặp anh ngồi rất lâu dưới gốc đa bên hồ, ngơ ngẩn nhìn mặt nước “ Xin mời “ Vân Nhạc tông sư điềm tĩnh nói. Cổ họng như được nới lỏng, Bách Thảo trấn tĩnh giâylát cố nghĩ xem nên nói thế nào. “ Đây là câu chuyện của con …” “ … Từ nhỏ

https://thuviensach.vn

con lớn lên trong Toàn Thắng võ quán, lúc mười bốn tuổi con vào Tùng Bách…", thấp thỏm nhìn ông, khuôn mặt tông sưvẫn bất động, " … Tùng Báh võ quán rất đẹp, bên trong trồng rất nhiều cây đacòn to hơn rậm rạp hơn của Xương Hải võ quán … " Ánh mắt đại sư vẫn tĩnh lặng. " … Con rất thích Tùng Bách võ quán, mọi người ởđây rất tốt, rồi con quên Hiểu Huỳnh, cô ấy rất đáng yêu, Nhược Bạch sư huynh, dù không hay nói nhưng vô cùng tốt bụng, Diệc Phong sư huynh, huynh ấy thườnghay ngủ gật …", cúi đầu không dám nhìn ông " lại còn … còn có cả Sơ Nguyên sưhuynh … " " … Trước đay Sơ Nguyên luyện Taekwondo, huynhấy vô cùng xuất sắc, mặc dù con chwua được xem huynh ấy thi đấy nhưng nhữngngười từng xem đều nói, Sơ Nguyên cực kỳ ưu tú, còn xuất sắc hơn cả Đình Hạobây giờ …" ngây người, giọng cô càng lúc càng nhỏ dần, " … về sau Sơ Nguyênkhông tập Taekwondo nữa, huynh ấy thi vào Đại học Y, vì thành tích xuất sắc chonên được cử sang Mỹ học theo chương trình trao đỏi đào tạo ba năm, sau nàyhuynh ấy sẽ trở thành một bác sĩ giỏi …" Tiếng nói của cô dần đần dừng lại. Yên tĩnh. Chỉ dừng lại một giây, cô sực tỉnh mộng, vộitiếp: " Con nói những cái đó là bởi vì … là bởi vì …Sơ Nguyên sư huynh đang ở chỗ cách cây đa đó không xa. Huynh ấy cất một ngôinhà gỗ nhỏ, xunh quanh có dòng suối uốn lượn, cảnh sắc đẹp tuyệt vời. Lúc luyệntập mệt mỏi hay trong lòng có gì không vui, con đều đứng trên con đường nhỏnhìn ra xa …" " Lần này, đến Xương hải võ quán, phát hiện cảnhở đay cũng tuyệt đẹp", cuối cùng nói xong câu đó, lòng bàn tay cô rân rấn mồhôi, Sơ Nguyên sư huynh, Nhược Bạch sư huynh, Diệc Phong và Hiểu Huỳnh nữa, cũng cảm thấy nơi đây rất đẹp … ngày mai Chúng con phải về nuwocs, những ngày ởđây Chúng con rất vui …" " Đó chính là câu chuyện của con, con … con kểxong rồi …" Trong đầu đột nhiên trống rỗng hai tay chống đấtđứng dậy, Bách Thảo gập người cúi chào. " Xin cảm ơn, Vân Nhạc tông sư" Trong động không một âm thanh Bách Thảo giữ nguyên tư thế hành lễ rất lâu, đếnkhi giọng nói trầm tĩnh của tông sư vang lên " Con có thể đi ra" *** Ra khỏi sơn động, trên con đường ẩm ướt tối omvà lạnh lẽo, lát sau ánh sáng phía trước làm cô nheo mắt. Dựa vào trí nhớ, xuyên qua hành lang dài đi ra ngoài, trong lòng rối loạn, đầu cũng rối

https://thuviensach.vn

bời. Côkhông nhớ, rốt cuộc cô đã nói những thứ linh tinh, Vân Nhạc tông sư hoàn toànkhông nghe. Đúng thế! Vân Nhạc nhạc tông sư chắc cũng không hiểu. Bởi vì cô chỉ nói mấy câu lộn xộn, chẳng có gì liênquan với nhau cả, ngơ ngẩn bước đi, hy vọng mình không gây ra họa. Sư phụ nói, cô luôn quá xúc động, phải học cách kiềm chế, lần này có phải cô lại quá xúcđộng không. “Sao nhanh thế?” Vai bị một bàn tay kéo lại, Bách Thảo đứng sững. Đám sương mù lẩn quấn trước mặt đã tan hết, chợt phát hiện miình đã ra đếnngoài sân, Nhược Bạch sốt ruột nhìn cô. “…” Bách Thảo ngơ ngản nhìn anh, không dám nói gì. “Em đi lấy đồ, rồi sẽ quay lại phải không?”, Nhược Bạch cau mày hỏi, “Cần gì tôi đi lấy cho, mau quay lại nghe tông sư chỉgiáo!”. “…” Đôi môi hơi khô, Bách Thảo lúng túng nói, “… Đãkết thúc rồi”. “Cái gì?”, Nhược Bạch nnghe không rõ. “… Đã kết thúc rồi, cho nên em ra đây.” Bách Thảo cúi đầu bối rối, Nhược Bạch nhìn cômột lát rồi quay lại đi về phía sân. “Nhược Bạch, huynh làm sao vậy?” Cô hấp tấp đuổi theo. “Đã hẹn thời gian cả ngày, có lẽ Vân Nhạc tôngsư hiểu lầm, tôi phải quay lại đi giải thích”, giọng Nhược Bạch trầm trầm, vừađi vừa nói. “Không phải như vậy!” Cô nắm lấy cánh tay anh, mặt đỏ bừng lắp bắp. “… Là… là em đề nghị như vậy.” Người Nhược Bạch cứng đờ, từ từ quay người lại, kinh ngạc nhìn cô. “ Em … em nói gì ?” “ … Em … em đã nói với tông sư …”, cô thở gấp, “… Rằng em muốn kể cho tông sư nghe một câu chuyện, tông sư không cần dạy em cảmột ngày...” “Chuyện gì?”, Nhược Bạch cau mày. Bách Thảo lắcđầu, hai tai cô đỏ ửng :” Em không thể nói được” Nhược Bạch kinh ngạc nhìn cô. “ Em không đùa chứ?” “Không” Cô đã sợ đến không thở được. Một cơn gió thoảng qua, Nhược Bạch im lặng nhìncô, bóng dáng cao lớn của anh che lấp hoàn toàn bóng cô. Càng lúc Bách Thảocàng thấy sợ, mồ hôi toát đãm ướt sau lưng, nỗi sợ hãi này thậm chí còn lớn hơnkhi cô đứng trước mặt Vân Nhạc tông sư. Nhược Bạch nghiêm giọng hỏi: “ Em có biết em đang làm gì không?” “Em biết” “Chuyện dó quan trọng hơn những lời chỉ giáo củaVân Nhạc tông sư hay sao?” “… Em … em không biết”, cô cắn môi, hoang manglắc đầu, “ … Em cảm thấy có lẽ em đã làm một chuyện ngu ngốc, nhưng … nhưng …” Nhược Bạch nhắm mắt. Đôi môi anh hơi tái. “ Biết rồi” Quay

https://thuviensach.vn

người lại, Nhược Bạch không nói gì thêmlặng lẽ ra khỏi sân, trở lại con đường trên núi. Hoa đại nở đầy sườn núi. Anh đi trước, cô lặng lẽ theo sau ngước nhìnbóng anh phía trước, lòng ngổn ngang. *** Gần chiếc bàn nhỏ cạnh cửa sổ, Sơ Nguyên đangcắm những bông cúc tím vào một chiếc bình thủy tinh, ánh mặt trời hắt vào, những bông hoa càng rực rỡ. Qua ô cửa sổ, anh thấy Nhược Bạch và Bách Thảo trởvề. Nhược Bạch đi thẳng về phòng. Bách Thảo sững sờ đứng ngoài sân, vẻ thất thần. " Có chuyện gì phải không?" Để bình hoa lên bệ cửa sổ, Sơ Nguyên nhẹ nhànghỏi, nghe Bách Thảo " Vâng" một tiếng lại cúi đầu đứng yên, anh mỉm cười: " Cócần anh đi nói giúp, xin tha lỗi không?" Bách Thảo buồn bã lắc đầu. Vô ích thôi, NhượcBạch nhất định sẽ rất giận, có lẽ không thèm để ý đến cô nữa. " Cộc! Cộc!" Hít một hơi dài, Sơ Nguyên từ trong phòng bướcra. Anh kéo cô đứng dậy mà không để ý đến vẻ mặt thất thần của cô, gõ cửa phòngNhược Bạch " Nếu anh không nói chuyện với Bách Thảo, cô ấysẽ đứng cả ngày ở đây", Sơ Nguyên cười gượng, " Cô ấy đang đứng trước cửa phònganh đây, anh cứ mắng hoặc đánh một trận cũng được, dù gì thì làm anh tức giậncũng là không đúng". Nhược Bạch im lặng. Anh nhìn Bách Thảo, cô không dám mở miệng mà chỉcúi đầu, người run run giống như đứa trẻ đã làm sai một vụ việc sau đó khôngbiết phải làm sao. " Tôi không giận", giọng nói nhỏ lạnh lùng ngaytrên đầu khiến cô hoảng hốt ngước lên. " Cô đâu phải là người không hiểu đạo lý, làmthế chắc phải có lý do?", Nược Bạch nhìn đăm đăm vào mặt cô. " Lần trước là do sự phụ cô, còn lần này, lầnnày là vì lý do gì, tôi muốn biết" Ngừng một lúc, anh nói tiếp: " Đối với cô, có m, ột số việc lúc nào cũng quantrọng hơn Taekwondo. Tôi rất đau lòng khi cô để mất cơ hội đượ Vân Nhạc tông sưchỉ bảo nhưng đó là quyền lựa chọn của cô" "Nhược Bạch sư huynh …" Nghe những điều này, Bách Thảo càng hoang mang " Tôi không giận" Ngắt lời cô, Nhược Bạch chậm rãi nhắc lại, thấycô vẫn lộ vẻ sợ hãi nhìn sang Sơ Nguyên đứng bên, anh nói giọng khô khan: " Hai người có thể đi được rồi!" Bách Thảo tưởng mình ngeh nhầm. " Ngày mai phải về nước, hãy tranh thủ thờigian, cô và Sơ Nguyên đi chơi đi" Nhược Bạch chuẩn bị đóng cửa. " Chúng ta cùng đi!" Sơ Nguyên vội giơ tay giữ chốt cửa. " Không, tôi còn có việc", trước khi đóng cửa, Nhược

https://thuviensach.vn

Bạch nhìn Bách Thảo, hơi cau mày dặn dò “ Đừng ham chơi quá, ngày mai saukhi về nước phải bắt đầu luyện tập trở lại” “ Đã yên tâm chưa?” Nhìn Bách Thảo vẫn thẫn thờ nhìn cửa phòng NhượcBạch, Sơ Nguyên vuốt tóc cô, đặt vào tay cô bình hoa cúc rồi nói giọng ấm áp: “ Hoa này tặng em” Những bông hoa cúc đã nở như nụ cười được ánhmặt trời chiếu rọi, Bách Thảo sững sờ không kịp phản ứng: “ Tặng em ư?” Sơ Nguyên mỉm cười “ Chẳng lẽ chỉ có Đình Hạo được tặng hoa cho em, còn anh thì không?” “…” Bách Thảo càng sửng sốt. “ ĐƯợc rồi”, dưới ánh mặt trời, Sơ Nguyên thởnhè nhẹ “ Em muốn đi đâu chơi?” “Nhưng mà…”, Bách Thảo vẫn bất an, ánh mắt u ámliếc về phía cửa phòng đóng chặt, “ Nhược Bạh sư huynh không giận thật chứ? Em… em nghxi em nên ở lại đây, ngộ nhỡ huynh ấy …” “Đi thôi! Cứ để anh quyết định” Cô lắc đầu, Sơ Nguyên nắm tay cô, kéo về phíacửa đình viện

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bầu trời trong xanh vời vợi, giống như đột nhiênbước vào thế giới cổ tích. Những tòa tháp cao thấp nhấp nhô, những mái nhà hìnhchóp thấp thoáng đủ màu sắc trắng sáng. Phấn hồng, phấn lam ngập chim trongsướng giống như ai đó để những chiếc kẹo bông sặc sỡ trong đám mây trắng bồngbềnh. Tiếng nhạc rộn rã, chùm nước trắng xóa từ đài phun vọt lên dduwwocj ánhmặt trời nhuộm màu ngũ sắc lóng lánh tuôn chảy. Du khách và các em bé cầm trongtay những cây bông thật to, các nhân vật hoạt hình ngộ nghĩnh hồn nhiên chụpảnh cùng du khách. " Lần đầu tiên em đến nơi đây" Mua xong quà để mang về nước, buổi chiều đứngtrên quảng trường, du khách đông như trẩy hội, tiếng cười nói huyên náo xunhquanh, dõi theo các trò chơi làm du khách hoa mắt, Sơ Nguyên nhìn vẻ mặtháo hức của Bách Thảo, cười hỏi: " Muốn chơi gì trước nào?" Quang cảnh xung quanh đẹp như những bức tranhtrong truyện cổ tích, Bách Thảo như bị cuốn vào thế giới thần tiên chưa hề biếtđến, tâm trạng náo nức, Nhìn quanh, thấy tràng cười phát ra từ phía bên phải. Đó là chiếc xe vượt núi mà cô đã từng thấy trên tivi nhưng chỉ khác ở chỗ đườngchạy và giá đỡ của nó đều làm bằng gỗ. " Được không? Em không sợ chứ?" Sơ Nguyên nhìn theo ánh mắt Bách Thảo. Cỗ xe vượt núi khổng lồ uốn lượn hàng dài nhưmột con sông. Dưới bầy trời trong xanh, nó cao vút như chạm tầng mây, vòng cuarất rộng lại thêm đường núi có độ dốc cực lớn, có chỗ gần như thẳng đứng khiếntốc độ lao như tên bắn, du khách ngồi trên mặt tái mét. " … Em muốn thử!" Bách Thảo nghiêng đầu nhìn Sơ Nguyên, ánh mắtthăm dò. Ngồi trên ghế

https://thuviensach.vn

nhựa màu xanh, Bách Thảo vui sướngnhư một đứa trẻ, nhìn các du khách trước sau rồi lại nhìn Sơ Nguyên bên cạnh, hỏi nhỏ: “ Anh sợ không?” Sơ Nguyên giúp cô kéo khung bảo vệ, kiểm tra đaian toàn, mỉm cười nói: “ Anh chưa ngồi bao giờ, có lẽ cũng hơi sợ, nếu anh sợquá la toáng lên, em sẽ bảo vệ anh chứ? ’ “ Vâng, em sẽ bảo vệ anh” Bách Thảo trịnh trọng hứa. Lúc đó, cỗ xe bắt đầu khởi động, Bách Thảo do dựmột lúc rồi chìa tay ra: “ Nếu anh sợ, anh có thể nắm tay em” Cỗ xe đột ngột tăng tốc lao đi như bay Tiếng gió rít bên tai, người lắc lư chao đảo, mắt bị gió quất không thể mở được, cảm gicas mất trọng lực khiến Bách Thảo nhưhụt hơi, cô trở tay nắm chặt tay SƠ Nguyên. Trong nháy mắt, giống như một conrồng khổng lồ, cỗ xe đã rùng rùng vọt lên đỉnh núi, vừa hé mắt nhìn bên dướivực thăm thẳm, chưa kịp định thần thì cỗ xe lại đột ngột lao thẳng xuống. “ Ôi …!” Đầu cúi gục hẳn xuống, toàn bộ máu trong ngườidồn về não, Bách Thảo nắm chặt tay Sơ Nguyên, kinh sợ hét lên. Lại một vòng lao lên đỉnh núi! Tiếng gió xé bên tai! Nhanh chóng lao xuống như tia chớp. Tim như muốnbay ra khỏi lồng ngực. “ A …!” Không nhìn rõ bất cứ thứ gì phía trước, ngườivẫn lắc lư, bên tai chỉ có tiếng gió và tiếng gào thét. Lên cao, xuống thấp, rồi lại vòng lên cao lại bay xuống. Trong sự sợ hãi và hồi hộp đến tắt thở, côvẫn mở to mắt, tay nắm chặt tay anh. Cho đến khi cỗ xe dừng lại hẳn, dường như đã quacả một thế kỷ. Mặt Bách Thảo trắng bệch ngồi bất động không nói nửa lời, bàntay vẫn trong tay Sơ Nguyên, ngực phập phồng thở hổn hển. Anh cười khẽ hỏi: “ Đã sợ chưa?” Bách Thảo cuối cùng đã bình tĩnh lại, ngượngngịu nhìn anh, mặt vẫn còn hơi tái nhưng mắt long lanh, hồ hởi nói: “ Nhưng … rất thích” Chưa bao giờ cô hưng phấn như vậy. Mỗi lần cỗ xelao từ đỉnh núi xuống, mặc dù sợ run người nhưng toàn thân như tan chảy. “ Muốn thử lại lần nữa không?” “ Vâng! Vâng!” Bách Thảo gật đầu lia lịa. Sau đó quay ra xếp hàng để ngồi xe lần hai, lầnnày cô không sợ nữa. Cùng với chiếc xe mạo hiểm vọt lên lao xuống, cô vẫn nắmchặt tay Sơ nguyên, miệng hét thật to. Ánh mặt trời chói chang, gió vẫn rít bêntai, tay Sơ Nguyên nắm chặt tay cô, miệng cũng la hét theo. “ A…!” “A…!” Trong tiếng la hét đầy phấn khích của du khách, chiếc xe lại lao lên đỉnh núi, Hai người vẫn nắm chặt tay nhau, nhìn nhau cườivang, đón nhận những lần bổ

https://thuviensach.vn

nhào mạo hiểm sắp tới. Trò chơi mạo hiểm này khiến cả hai hưng phấn tộtđộ. Sau đó, họ còn thử chơi trò cướp biển. Tất cả đều mới mẻ, kích thích vôcùng và hưng phấn cao độ. Họ cười thật to, la hét hết cỡ như những đứa trẻ hiếuđộng không biết sợ. Thích nhất là trò nhảy dù. Từ ca bin ở độ cao một trăm mét trên không, hoàntoàn mất trọng lực, hạ xuống cho đến khi dừng hẳn trên mặt đất, thời gian chỉcó vài giây còn không kịp thở. " Mệt chưa?" Vui chơi một ngày trong thế giới cổ tích. SơNguyên mua cho cô một cốc trà hồng đào, mặt Bách THảo ngượng nghịu đỏ ửng nhưquả táo chín. " Vâng, hơi mệt, không ngờ chơi ở đây còn mệthơn cả thi đấu" Trà hồng đào mát lạnh có vị ngòn ngọt dễ uống. Lấy tay lau mồ hôi trên trán, cô háo hức chạy theo những trò chơi xung quanhcòn chưa biết. " Em vẫn muốn chơi tiếp" Bách Thảo tươi cườinhìn anh. "Nghỉ một chút đã, nếu không sẽ mệt", đón lấycốc trà từ tay cô, Sơ Nguyên lại đưa cho cô một cái kẹo bông to màu hồng. " Vâng" Bách Thảo ngoan ngoãn nói. Trên trời xuất hiện vệt sáng đầu tiên, đi trongquảng trường đầy hoa tươi nở rộ, thỉnh thoảng họ lại chụp ảnh với những chú hềngộ nghĩnh. Tấm ảnh từ trong máy dần hiện ra, trong ảnh đầuSơ Nguyên gần như chạm chiếc nơ to hình cánh bướm của chú hề, tay cầm cốc trà, Bách Thảo đứng bên cạnh, tay cầm kẹo bông, hai người đứng sát nhau cười rạngrỡ. Bên đường san sát những quầy bán đồ lưu niệm Bách Thảo cúi đầu nhifin ngắm các loại móc đeochìa khóa, túi bút, những chút rối, tất cả đều xinh xắn, đáng yêu. Phảu mua quàcho bọn Hiểu Huỳnh mới được. Đột nhiên cô nhifin thấy một đôi bút, đó là đôibút lông phía đầu có hình người tí hon mặc trang phục Hàn Quốc, một cô bé vàmột cậu bé đang vui vẻ gõ loại nhạc cụ dân tộc nào đó của Hàn Quốc. Nhược Bạch chắc sẽ thích! Cô do dự cầm đôi bút lên Liệu huynh ấy có cảm thấy cặp bút này buồn cườikhông? *** Chơi cả một ngày, Diệc Phong cảm thấy buồn ngủliền tự bắt xe buýt về trước. Vừa đặt chân tới ký túc xá, đang chuẩn bị đi ngủthì thấy Nhược Bạch vẫn ở trong phòng, anh ngạc nhiên: " Không phải cậu đi cùngBách Thảo ư? Sao lại về nhanh vậy?" Nghe xong câu chuyện, Diệc Phong vừa ngáp vừalắc đầu: " Cô ấy vẫn tùy tiện như vậy mà cậu không chỉnh cho một trận. NhượcBạch, trái tim cậu ngày càng mềm yếu rồi, hay là cậu muốn để cho cô ấy đi chơicho

https://thuviensach.vn

thoải mái, cậu đã nói vậy mà. Bên ngoài, hoàng hôn bắt đầu buông, ngoài sânvẫn yên ắng, Ngồi bên cửa sổ, mắ nhìn ra khoảng sân không một bóng người, NhượcBạch ho một một trận rồi cúi xuống lấy mấy viên thuốc trong lọ, hòa với nước đểuống, Nằm trên giường, kéo chiếc chăn mỏng lên cằm, Diệc Phong nói giọng ngáy ngủ: “ Dạo này sức khỏe của cậu không tốt, chỉ bị cảmmà mãi chưa khỏi hẳn, về nước phải đi viện khám ngay, đừng coi thường” *** “ Thích không?” Từ những đồ trang sức xinh xắn bày la liệt trênchiếc xe đẩy, Sơ Nguyên cầm lên một chiếc kẹp tóc đưa cho cô. Đó là chiếc kẹpnhỏ dài, trên có khảm một cành cỏ ba lá màu xanh rất tinh xảo, đáng yêu. “ Đây là cỏ ba lá hay còn gọi là cỏ may mắn”, lấy chiếc cặp dâu tay xuống, Sơ Nguyên cài cho cô chiếc kẹp cỏ ba lá. Tronggương, cỏ ba lá màu xanh tràn đầy sức sống, nổi bật trên màu tóc đen nhánh, đôimắt Bách Thảo càng thêm long lanh “ Rất đẹp …!” Bách Thảo ngượng nghịu nhìn mình trong gương mộtlúc, cô gỡ chiếc kẹp ba lá rồi lấy lại chiếc kẹp dâu tây trong tay anh, mặt ửngđỏ. “ Nhưng em có chiếc kẹp này là được rồi” Đèn trong khu vui chơi sáng dần Nhìn chiếc kẹp tóc màu dâu tây cô vừa lấy từ tayanh, lại nhìn khuôn mặt e thẹn đỏ bừng của cô, Sơ Nguyên nhẹ nhàng hỏi: “ Bởivì đó là quà tặng của người em thích phải không?” Mặt Bách Thảo liền ửng đỏ. “ Em … em lúc đó em nghĩ … sẽ không có ai để ýtới việc e thích chiệc kẹp này … lúc mở ngăn kéo nhìn thấy nó …” Khuôn mặt cô đã đỏ như lò lửa, giọng luống cuống: “ Cảm ơn, Sơ Nguyên sưhuynh!” “ Không có gì!” cố giấu nỗi buồn trong măt, SơNguyên vuốt tóc cô,” Tại anh trờ về quá trễ, em cứ giữ mà dùng: “ Vâng, em sẽ luôn mang theo người”, Bách Thảonhìn anh trịnh trọng nói. Sơ Nguyên không nói gì, ngẩng đầu nhìn về phía xa nơicó ánh đèn, anh dắt tay cô chỉ về phía trước. “ Nhìn kìa, ở bên kia có đu quay” Ánh đèn sáng choang như biển sao. Chiếc đu quay nhấp nhô, Bách Thảo thích thú ngồitrên lưng một con ngựa đen. Bên cạnh cô, Sơ Nguyên ngồi trên một con ngựa trắngrất đẹp. Trong tiếng nhạc và tiếng cười nói, cảnh vật xung quanh giống như lâuđài trong truyện cổ tích, cơn gió mùa họ lúc hoàng hôn mang theo hương phấnhoa. Cuối cùng, hai người ngồi bên nhau từ từ baylên, tựa hồ cả thế giới ở dưới chân họ, đèn sáng như ánh sao băng, từng dòngngười tấp nập. Phía xa xa, pháo bông

https://thuviensach.vn

từng chùm từng chùm sáng rực bầu trời Tấm kính trong suốt ngăn cách không gian chỉ cóhai người Khi lên cao tận cùng, thời gian như ngừng lại Trong không khí cơ hồ có mùi hương của anh, lànhơi tinh khiết khiến mặt cô nóng dần, đột nhiên nhớ lại vòng tay anh bên hồ đêmqua, tim đập thình thịch và tim anh cũng vậy Nhưng lúc đó Cô nghe thấy Thịch thịch thịch! Thịch thịch thịch! Lát sau … mặt cô ửng đỏ, đó là âm thanh của haitrái tim cùng đập. Thảng thốt ngước nhìn hàng mi cong vút, chiếc hôn của anhbất chợt đặt lên trán cô Thịch thịch thịch! Căng thẳng tới mức cánh tay cứng đờ không thể cửđộng Thịch thịch thịch! Sơ Nguyên cũng hồi hộp, má cũng ửng đỏ Ánh trăng yên bình, bầu trời bừng sáng lại bởichùm pháo hoa màu tím, sau đó là xanh, hồng, vàng. Từng chum vút lên, cao títhòa cùng ánh sáng bầu trời đêm. Trong ca bin trong suốt hai cánh tay Bách Thảodần dần thả lỏng vòng lấy bả vai Sơ Nguyên *** Trở về Xương Hải võ quán đêm đã khuya, đườngkhông một bống người. Bách Thảo hơi ngượng ngùng theo sát Sơ Nguyên, anh mỉmcười nắm tay cô Khi sắp tới sân võ quán, con đường nhỏ như chìmtrong màn sướng mỏng và bóng đêm. Bách Thảo thoáng sững người phát hiện khôngxa phía trước có bóng người thấp thonasg trong màn sương. Chợt dừng lại, dướiánh sao lờ mờ, cô nhận ra bóng người đang lặng lẽ đứng bên đường như hòa cùngmàn đêm ấy chính là … “ Sao thế?” Sơ Nguyên dám mắt nhìn người đó. “ Ông ấy là …” đầu Bách Thảo chợt quay cuồng, miệng lắp bắp, “ Vân Nhạc tông sư …!” Vân Nhạc tông sư và Sơ Nguyên ở lại phía sau, còn Bách Thảo không dám ngoái đầu nhìn, cảm giác như giấc mơ, người chống chếnhđi vào sân rồi bước vào phòng “ Giờ mới về hả?” Giọng lanh lảnh của Hiếu Huỳnh khiến cô bừngtỉnh “ Chín giờ rồi, biết chưa? Sao muộn vậy, cậu đãđi đâu?” chạy thẳng đến trước mặt Bách Thảo, Hiểu Huỳnh nhìn cô từ đầu đếnchân, “ Cứ nghĩ là cậu đang ở chỗ Vân Nhạc tông sư, nghe tông sư chỉ giáo! Khiến Chúng tớ chạy lên đỉnh núi. Một đệ tử của Xương Hải có nhiệm vụ trông nomđình viện của Vân Nhạc tông sư cho biết: Cô ấy đã đi từ sáng rồi! Tại sao VânNhạc tông sư không chỉ dạy cho cậu một ngày? Tại sao … tại sao lại đi với SơNguyên sư huynh? Hai người đã đi đâu? Sao lại về muộn vậy?” “ … Nhược Bạch sư huynh bảo, không có việc gìlàm thì đi ra ngoài

https://thuviensach.vn

chơi”, Bách Thảo chóng mặt bởi hàng loạt câu hỏi “ vì sao”, “ vì vậy, tớ …” “ Nhưng tại sao cậu lại đi cùng Sơ Nguyên?” ngắtlời cô, Hiểu Huỳnh chằm chằm nhìn Bách Thảo, “ Tại sao không đi cùng NhượcBạch?” “ Nhược Bạch nói …” Bách Thảo cố gắng nhắc lại lời Nhược Bạch “ Vớ vẩn, không thể nào!” Hiểu Huỳnh không tin “Nhược Bạch thích cậu, sao có thể để cậu đi với người đàn ông khác?” Bách Thảo đỏ mặt “ Hiểu Huỳnh! Cậu … cậu đừng nói linh tinh, Nhược Bạch sư huynh không thích tớ …” “ Được rồi” Hiểu Huỳnh cũng không biết mình đnagnói gì, không hiểu sao thấy Bách Thảo đi cùng Sơ Nguyên, cô lại thấy khó chịunhư vậy “ … Vậy cậu nói đi, cậu với Sơ Nguyên đã đi đâu ?” “ Hiểu Huỳnh đủ rồi” Lâm Phong kéo cổ chăn đếncổ “ … Đừng như hỏi cung thế!” “ Không cần để ý tới cô ấy, uống nước đi”, QuangNhã đặt cốc nước vào tay Bách Thảo, “ Ngày mai phải về nước rồi, thu xếpđồ đach rồi đi ngủ sớm” “ Ha ha”, Mai Linh chợt cười “ Thực ra cũng có gìđâu, chẳng lẽ mọi người không tò mò muốn biết Bách Thảo và Sơ Nguyên đã đi đâu? Về muộn như thể giống như đang là hẹn hò ấy” Nghe Mai Linh nói vậy, Hiểu Huỳnh liền đổi giọngnhìn trộm Bách Thảo, đáy mắt bất chợt như có làn hơi nước lướt qua, giọng run runnói: “ Cậu … cậu …” “ Hiểu Huỳnh … “ Thấy biểu hiện của Hiểu Huỳnh như vậy, Bách Thảobỗng cảm thấy bất an “ Được!” Hiểu Huỳnh hít mạnh một hơi “ … Tớ tincậu, không phải cậu hẹn hò với Sơ Nguyên nhưng hôm nay hai người đã làm nhữnggì, phải kể tường tận cho tớ nghe” “ Tại sao Bách Thảo phải khai báo với cậu?”, Quang Nhã bất mãn lên tiếng “ Đừng nói Bách Thảo không hẹn hò với Sơ Nguyên sưhuynh, kể cả có hẹn hò thật thì cũng không việc gì phải nói với cậu” “ Bởi vì tôi là bạn thân nhất của bách Thảo” , Hiểu Huỳnh tức giận, “ Đã là bạn tốt thì không có bí mật gì cả. Tôi với BáchThảo không giống cậu, Bách Thảo có chuyện gì cũng nói hết với tôi. Trước đâycậu đối xử không tốt với cậu ấy nên giờ hối hận đúng không? Cậu muốn cướp BáchThảo chứ gì? Nói cho biết nhé, đừng có mơ, Bách Thảo là của tôi, cái gì cậu ấycũng nghe theo tôi!” “ Phạm Hiểu Huỳnh” Quang Nhã nóng mặt dằn giọng “ Im hết đi!”, Lâm Phong quát. Khi cả phòng đãim lặng tắt đèn “ tạch” một tiếng Lâm Phong nghiệm giọng: “ ĐI ngủ! Không aiđược nói gì nữa” Trong bóng tối

https://thuviensach.vn

Bách Thảo trằn trọc không sao ngủ được Mắt mở to nhìn lên trần nhà. Mọi chuyện diễn rahôm nay giống như tia chớp lóe trong đầu, có bao nhiêu chuyện cô không biết nênnói với Hiểu Huỳnh thế nào như chuyện của Vân Nhạc tông sư, chuyện đi chơi ởkhu giải trí, chuyện trên ca bin đu quay. Má nóng bừng Không dám nghĩ tiếp nữa Bóng cây ngoài cửa in lên tấm chăn, suy nghĩ củaBách Thảo cũng dần tan theo gió, giờ này Vân Nhạc tông sư và Sơ Nguyênliệu có còn trên con đường đó … *** Sáng sớm Sân bay Seoul Trên đại sảnh tộng thênh thang, Sơ Nguyên vàNhược Bạch đang đứng trước quầy làm thủ tục, Diệc Phong vừa ăn sáng xong liềntựa lưng vào ghế tranh thủ ngủ thêm, Hiểu Huỳnh tiếp tục thẩm vấn Bách Thảo. “ Hai người đã mua gì vậy?” “ Mua cho sự phun sâm Cao Ly, mấy chiếc bút tặngcho A Nhân và Bình Bình” “Còn gì nữa?” “À, còn …” Bách Thảo móc trong túi va lô ra mộtmón quà rồi đưa cho Hiểu Huỳnh, ngập ngừng nói: “ Cái này hôm qua mình quênchưa đưa cho cậu” “ Cho tớ sao? ’ Hiểu Huỳnh há to miệng, đó là một con gấu trúcmàu trắng rất đáng yêu chỉ to hơn ngón tay cái, tay và chân đều cử động được, nó mặc chiếc váy lụa ngắn có đai màu tím hồng, cổ đeo chuỗi hạt cườm rất tinhtế, chân mang đôi giày da ngộ nghĩnh. “Hừm”, Bách Thảo gật đầu nói “ Chủ quán nói đâylà con gấu bà ấy tự làm, có thể đeo vào điện thoại di động, chìa khóa hoặc túixách … “ “Bách Thảo” Tay cầm con gấu nhỏ rồi ôm chặt lấy Bách Thảo, Hiểu Huỳnh rưng rưng xúc động: “ Xin lỗi Bách Thảo mình đã giận cậu, … QuangNhã nói đúng, mfinh không nên đối xử với cậu như vậy … kể cả khi cậu đi chơivới Sơ Nguyên sư huynh.. kể cả …” “ Thôi đi, làm ồn thế thì ai ngủ được” trên ghếphía sau, Diệc Phong ngáp liền mấy cái, đầu lắc lắc lừ mắt với Hiểu huỳnh “ Lúccười rung nhà, lúc khóc hu hu, tâm lý thất thường như vậy, thảo nào cô khôngthể luyện được Taekwondo” “Này” Hiểu Huỳnh bực mình giơ nắm đấm về phía anh “ Ô! Lý Ân Tú kìa” Mai Linh bên cạnh ngạc nhiên, mọi người lập tứcquay lại nhìn. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những ô kính ở đại sảnh, Sơ Nguyênvà Nhược Bạch đã làm xong thủ tục, vừa đúng lúc ra chào đón Ân Tú, vầng hàoquang sáng nhất đang tới Hiểu Huỳnh tò mò nhìn theo. Thấy Ân Tú nói gì đó với Nhược Bạch, thái độ rấtmực cung kính. “ Hình như là đnag tiễn biệt, chúc Chúng tathượng lộ

https://thuviensach.vn

bình an” Hiểu Huỳnh chăm chú theo dõi môi Lý Ân Tú, cố gắng vừa đoánvừa tường thuật trực tiếp: “ Ô, Nhược Bạch sư huynh cũng đang đáp lễ, hình nhưđang nói, ‘ Cảm ơn cô đã nhiệt tình đón tiếp, lần sau Chúng tôi lại tới’” “Siêu thế, từ sau lưng mà cũng biết Nhược Bạchnói gì”, gõ mạnh vào trán Hiểu Huỳnh, thấy cô kêu oai oái, Diệc Phong lại gõthêm cái nữa nói “ Lần sau không được nói linh tinh nữa” Hiểu Huỳnh tức đỏ mắt “ Ai khiến anh xen vào!” Diệc Phong định gõ thêm cái nữa, Hiểu Huỳnh đãrụt cổ tránh được rồi lại nhìn về phía Lý Ân Tú đang nói chuyện với Sơ Nguyên. Nắng xuyên qua những ô kính, đại sảnh tràn ngậpánh mặt trời Chỉ cách gang tấc, Sơ Nguyên và Lý Ân Tú đứngđối diện với nhau. Ân Tú ngẩng đầu nở nụ cười thanh thoát như nước suối, ánhmắt lưu luyến, Sơ Nguyên cũng nhìn cô bằng áh nhìn ấm áp, dừng rất lâu trên mặtcô “ Haizzz” Mai Linh thở dài, nói giọng nuối tiêc“ Sơ Nguyên cái gì cũng tốt, chỉ có điều hơi đào hoa” Bách THảo lặng lẽ nhìn từ xa Hiểu Huỳnh nhìn không chớp “ Ô!” Mai Ling bỗng thở hắt ra, tay gần như run lênchỉ về phía người đó Dưới ánh mặt trời Ân Tú đột nhiên giang tay ôm chầm lấy Sơ Nguyên “Đáng chết!” Hiểu Huỳnh tức giận lẩm bẩm. Tiếclà không thể lao đến để lôi Ân Tú ra khỏi Sơ Nguyên. Bỗng tay cô bị tay ai nắmchặt không thể giằng ra được, lại là Diệc Phong. Hiểu Huỳnh càng giận đỏ mặt, quay ngoắt người định chạy đi. Nhưng người ôm cô lại là … Bách THảo “ Đừng!” Bách Thảo lắc đầu nói với cô. “ Tại sao? Cô ta đang tán tỉnh Sơ Nguyên” Hiểu Huỳnh nói cao giọng vẻ bức xúc, đúng lúc LýÂn Tú buông tay ra khỏi Sơ Nguyên, cô thở mạnh mấy hơi liền rồi bỗng thay đổisuy nghĩ trở nên vui vẻ. Bách Thảo ngăn cản cô, chứng tỏ cô ấy không hề ghen, thấy người con gái khác ôm Sơ Nguyên mà Bách THảo cũng không ghen, điều đókhông phải đã chứng minh rằng Bách Thảo và Sơ Nguyên hoàn toàn không có gì sao? “Xin lỗi Bách Thảo” nghĩ tới đây Hiểu Huỳnh ngậpngừng nói” Tối qua mình đã hiểu lầm cậu. Xin lỗi! Tha lỗi cho mình được không?” Tối qua cô không nên suy nghĩ linh tinh rồi tự giày vò bản thân, Bách Thảo vốnkhông phải là người như vậy và Sơ Nguyên cũng thế “ …” Tình cảm và chủ đề câu chuyện của Hiểu Huỳnhthay đổi nhanh như vậy khiến Bách Thảo ngây người, cô hoàn toàn không biết HiểuHuỳnh đang

https://thuviensach.vn

nghĩ gì “ Hành lý sắp xếp xong chưa?”, Nhược Bạch đi tớiđưa thẻ cho mọi người rồi quay sang nói với Bách Thảo, “ Soát lại giấy tờ trongba lô đi, lúc kiểm tra cần dùng đến đấy” “Vâng” Bách Thảo chăm chú nhìn hộ chiếu. Nhược Bạch vừa đến, Hiểu Huỳnh không nói nữa. Cho đến khi Lý Ân Tú và Sơ Nguyên tạm biệt nhau xong, đi gần về phía họ, cô mớikhông kìm được mà khuỷu tay huých Bách Thảo đang chăm chú nghe Nhược Bạch nói “Lý Ân Tú đến kìa, hình như đang nhìn cậu đấy” Quả nhiên Ân Tú tiến đến trước mặt Bách Thảo “Chào! Chúng ta lại gặp nhau” Ân Tú hơi nghiêng đầu, giọng vui vẻ pha chútbông đùa “ Bây giờ là tháng Bảy, còn hôn một tháng hènữa, sau khi về nước cô định làm gì?” “ Tôi vẫn tiếp tục luyện tập” Mặc dù không hiểu vì sao Lý Ân Tú hỏi như vậynhưng Bách Thảo vẫn thật thà trả lời “ Chuẩn bị thi đấy quốc tế?” “ Vâng”, Bách Thảo trả lời “ Nếu một tháng không gặp bạn trai?” nhìn SơNguyên cũng đang tiến đến, trong mắt Ân Tú thoáng vẻ tinh nghịch “ Liệu cô cóthể yên tâm tập luyện không?” “…” Bách Thảo sửng sốt “ Có thể không?” Ân Tú bỗng trở nên nghiêm túc “Có” Bách Thảo trả lời “Tốt!” Lý Ân Tú mỉm cười “Vậy thì, Bách Thảo, tôi thay mặt cha mời cô ở lại thêm một tháng nữa để giao lưu kỹ thuật Taekwondovới cha tôi ở Xương Hải võ quán”. *** A! Thời gian trôi nhanh như chớp, thoắt cái đã hếtmột tháng, nhưng tâm trạng của Hiểu Huỳnh vẫn không thể ổn định lại được, baonhiêu chuyện kỳ lạ không sao hiểu nổi đã xảy ra. Cha của Lý Ân Tú là ai? Làngười đứng đầu giới Taekwondo quốc tế là Thần Long thoắt ẩn thoắt hiện mà thiênhạ đồn đại Vân Nhạc tông sư! Vân Nhạc tông sư, võ sĩ Taekwondo lừng danh, người bình thường khó gặp mặt lại phá lệ giữ Bách Thảo ở lại. Muốn dạy BáchThảo kỹ thuật Taekwondo những một tháng! Không phải một ngày, không phải haingày, không phải một giờ mà là một tháng! Ôi! Trời ạ! Thật ngoài sức tưởng tượng Trong đúng nửa tháng, Hiểu Huỳnh quả thực cảmthấy mình như lơ lửng trên mây, cô rất muốn quay trở lại hàn Quốc thăm BáchThảo. Đêm ngủ, cô còn mơ rất nhiều, trong mơ cô đã gặp Bách Thảo. Quỷ thần ơi, Bách Thảo đã hoàn toàn thay đổi! Bách Thảo trở nên vô cùng xinh đẹp À, không, mà thần thánh vô cùng Cô mơ thấy Bách Thảo từ trong tầng mây vàng rựcbước ra giống như Phật tổ, toàn thân lấp lánh ánh

https://thuviensach.vn

vàng, ánh mặt hiền hậu, taycầm tích trượng, trên trán có hạt minh châu lóng lánh khiến người ta phải cungkính quỳ bái. Bách Thảo nhẹ nhàng vung trượng, mùa xuân tràn hoa tươi nở rộ, Bách Thảo vung trượng lần nữa, bầu trời chói lọi ánh sao, mây nhuộm thành bảysắc. Trời ơi… Nhưng cô luôn bị Diệc Phong châm chọc Diệc Phong nói, Hiểu Huỳnh à, tư tưởng của côbảo thủ quá, sao chỉ toàn mơ thấy Quân Âm Bồ Tát thế, chí ít cũng phải mơ thấyBách Thảo tung người bay lên không, mùa xuân tràn hoa tươi nở rộ rồi lại tungngười bay lên lần nữa, ánh sao chói lọi, mây nhuộm thành bảy sắc chứ Mặc dù không có Bách THảo, hằng ngày công việcquét dọn vệ sinh trung tâm huấn luyện đều đặt lên vai cô, vất vả vô cùng, mệtnhư muốn chết nhưng lòng cô vẫn cảm thấy ngọt ngào. Hi hi, bất luận thế nàoBách Thảo cũng đã trở thành đệ tử của Vân Nhạc tông sư, chỉ cần Bách THảo trởvề nhất định sẽ xưng bá thiên hạ Mỗi đêm cô đều nắm trong tay con gấu nhỏ là quàtặng của Bách Thảo đi vào giấc ngủ Cô đếm từng ngày Còn mười bốn ngày … Còn mười ba ngày … Thực ra cũng còn một số việc khá vui, ví dụ ĐìnhNghi đã kết thúc thời kỳ giam mình tự tập luyện, trở về trung tâm tham gia huấn luyện bình thường và tiếp tục bị đám phóng viên bủa vây như một minhtinh, ví dụ Đình Nghi lại bắt đầu liên tục đến Tùng Bách võ quán tìm Sơ Nguyên, ví dụ Nhược Bạch … Hừm, đợi Bách Thảo trở về tất cả sẽ tốt đẹp Đêm, bên cạnh là chiếc giường trống không củaBách Thảo, Hiểu Huỳnh tay nắm chặt con gấu nhỏ cố gắng xóa bỏ hình ảnh ĐìnhNghi được công Chúng cưng chiều như nàng công chúa. Cô có niềm tin mãnh liệtmách bảo … Còn sáu ngày nữa. Bách Thảo sẽ trở về. *** Xương Hải võ quán. Ánh trăng hắt xuống từ đỉnh động. Ba dãy nến dài tỏa từng ngọn lửa ấm áp, vàngnhạt dập dờn trong không khí. Bách Thảo né tâm tĩnh khí, hai tay nắm chặt nắmđấm, nhìn dãy nến đốt sáng như những con rồng, miệng hét to xoáy người bay vọtlên. “Hây!” Lại một tiếng hét chói tai, xoáy người đá cú thứhai, gió từ chân như dao chém, dãy nên thứ hai tắt phụt Vận toàn bộ sức lực hét lên tiếng nữa, âm thanhvang động, cú song phi thứ ba! Ngọn lửa của dãy nến thứ ba phụt tắt trong độngtối om. Một giây sau hai đốm lửa leo lét từ hai cây nến cuối cùng trong dãy layđộng lấc lư rồi bùng cháy trở lại. Trên một phiến đá lờ mờ ánh trăng. Vân Nhạc tông sư ngồi khoanh

https://thuviensach.vn

chân nhìn hai ngọnnến đang cháy, chậm rãi nói: “ Cương quá thì không được lâu, nhu quá thì khôngdứt đoạn, lực trong nó con phải mình nắm bắt” “ Vâng” Bách Thảo trầm ngâm đáp. “ Hôm nay đến đây thôi, con về đi”, Vân Nhạcnhắm mắt. “ Xin vâng” Bách Thảo cung kính cúi chào, bình thân, chuẩnbị lui thì lại thấy một dãy hình người nhỏ khắc trên vách động. Môi động đậy, do dự một lát nói: “… Vân Nhạc tông sư, trước đây con đã thấy nhữnghình vẽ này” Vân Nhạc thần thái bất động “ Con mua được ở hiệu sách cũ một cuốn gọi là ‘Toàn phong túc pháp’ trong đó có hình vẽ các thế luyện công, giông như hìnhkhắc trên vách động này”, Bách Thảo đã quan sát và ngẫm nghĩ nhiều về nhữnghình đó, nhận ra Chúng giống hệt nhau, thầm nghĩ chẳng lẽ cuốn sách đúng làloại kỳ thư, ngay Vân Nhạc tông sư cũng luyện theo? “Nhiều năm trước, Trung Quốc từng dấy lên tràolưu luyện võ công”, Vân Nhạc trầm ngâm, giọng chậm rãi: “Hồi đó xuất hiện loạisách gọi là nhập môn công phu võ học, giới thiệu phương pháp tập võ công ‘ Toànphong túc pháp’ là một trong số đó, rất phổ biến ở những người luyện nghiệp dư, con nhìn thấy thì không có gì lạ” “…” Thì ra là vậy, chẳng trách các đệ tử của TùngBách võ quán cũng mua được cuốn sách đó, Bách Thảo ngẫm nghĩ một lát, lại nóitiếp “ Nhưng trong cuốn ‘ Toàn phong túc pháp’ mà con mua được có rất nhiều chỗghi chú, có vẻ như đó là những điều tâm đắc khi luyện theo phương pháp trong đónhưng lại nói về Taekwondo”. Cô hơi đỏ mặt. “ Con … con vẫn đọc cuốn sách đó, cảm thấy nhiềughi chép rất có lý, trong đó có một trang viết là trước khi ra đòn phải quansát khởi thế của đối thủ, con luyện theo trong thời gian khá dài và cảm thấy …có thu hoạch, nhưng có một số nội dung chữ viết quá láu, ý nghĩa con không hiểulắm …”. Vân Nhạc tông sư thoáng cau mày. Ông từ từ mở mắt nhìn cô. “Cuốn sách con vừa nói ở đâu?”. Bách Thảo vội lục trong ba lô, luôn muốn hỏi VânNhạc tông sư những vấn đề trong ‘Toàn phong túc pháp’ cho nên lúc nào cũng mangcuốn sách bên người. “Đây ạ” Cô căng thẳng bê hai tay đưa lên. Dưới ánh sáng rạng ngời. Những trang sách đã ố vàng được xuất bản cũngkhá lâu rồi, trang giấy vừa mỏng vừa giòn cơ hồ chỉ một làn gió là có thể vỡvụn, bay tơi tả. Trên một số trang có những dòng ghi chú, nét bútviết láu. Hình như đã bị thấm nước, có những chữ đã

https://thuviensach.vn

nhòe. Lật xem một trang, Vân Nhạc tư lự rất lâu khôngnói. Ánh sáng vẫn tỏa rạng, khí thế của ông mỗi lúc càng thêm nặng nề, BáchThảo hơi căng thẳng ngồi im không nhúc nhích. “Con nhìn thấy nó ở đâu?” “Ở hiệu sách cũ” “Hiệu sách cũ…”, Vân Nhạc trầm ngâm, ngóntay khẽ lật một trang. “Chính là nơi chuyên mua sách cũ”, có lẽ sợ VânNhạc tông sư không hiểu hiệu sách cũ là gì, Bách Thảo vội giải thích “ Ở gầntrường học của con, giá rẻ hơn sách mới rất nhiều” Vân Nhạc gật đầu. Lại một lúc sau, ông thong thả nói “ Cuốn sáchnày lúc đầu là thuộc về ta, những nét chữ trong đó là của ta” Bách Thảo sững người. Trong sơn động không một âm thanh. “Nó đã là của con, con cứ giữ lấy” Vân Nhạc tôngsư để cuốn sách lên tảng đó trước mặt “ Những ghi chú trong đó là chút tâm đắcđối với Taekwondo hồi ta còn nhỏ, bây giờ đọc lại có chỗ đúng, có chỗ lệch lạc” Bách Thảo ngây người nghe. Hoàn toàn sửng sốt. “ Nếu có chỗ nào không hiểu, hôm khác có thể đếnhỏi ta”, Vân Nhạc tông sư lại từ từ nhắm mắt, thần sắc có phần mệt mỏi “ Con vềđi” “Vâng” Trả lời xong cô cầm lại cuốn sách, quay trở rachợt lòng xao động. Vân Nhạc tông sư một mình ngồi xếp bằng trênphiến đá rất lâu, trong động chỉ có tiếng nước suối chảy róc rách. Thời gianthoi đưa, thoắt cái đã ngần ấy năm, cô thiếu nữ dịu hiền vui như Tết khixếp hàng cuối cùng cũng mua được ‘Toàn phong túc pháp’ đó, chàng thiếu niên đọcthấy cuốn sách thực ra chẳng có gì đặc sắc nhưng giả bộ vô cùng thích thú, những năm tháng viết láu, những suy nghĩ tản mạn về Taekwondo, những lời thềhùng tâm tráng khí… Say sưa đúc kết, cuối cùng khắc lên những tư thếtập luyện trên vách động. Thời gian không thể quay trở lại … *** Còn ba ngày nữa! Còn ba ngày nữa Bách Thảo sẽ trở về! Tại trung tâm huấn luyện, Hiểu Huỳnh rầu rĩ cắmcúi lau nền, trong lòng có bao điều ấm ức nên dứt khoát không ngẩn đầu, thíchthế nào cứ việc bởi đằng nào còn ba ngày nữa Bách Thảo sẽ trở về! *** Sáng sớm. Vừa mở cửa Bách Thảo đã giật mình. "Ngạc nhiên lắm sao?" Anh chàng đẹp trai hình như vừa lăn lội muônsông vạn núi đến, trên người vẫn còn hơi sương ẩm ướt, thấy vẻ ngạc nhiên củacô khiến anh cười ngất, nụ cười rạng rỡ như mặt trời mới mọc. "Để anh nhớ lại xem nào, bao lâu rồi Chúngta không gặp nha?" Chàng trai cúi người về trước, đôi mắt tươi cườinhìn cô. "Còn nhớ anh là ai không?

https://thuviensach.vn

Có nhớ chút xíugì về anh không hả?" "Đình Hạo tiến bối..." Hơi né về sau theo bản năng, Bách Thảo nhìnkhuôn mặt tuấn lãm kề sát mặt mình, đột nhiên nhớ lại những câu nói đùa củaĐình Hạo tiền bối khiến má bất chợt đỏ dậy. "Đình Hạo tiền bối gì, anh là bạn trai củaem." Đình Hạo lắc đầu dùng bộ dạng xấu xa nhìn cô, thở dài, "Chẳng lẽ em quên là Chúng ta đang qua lại với nhau". "Xin huynh đừng nói như vậy". Mặt Bách Thảo càng đỏ dữ, lại lùi về sau mộtbước. "Thế nào hôm uq trở về nước không thấy em, biết em vẫn còn ở Hàn Quốc nên anh lập tức bay sang đây gặp em. Em đón anh nhưvậy làm anh buồn lắm đáy", "Đình Hạo nheo mắt nhìn cô, như cười nhưkhông, "Để anh đoán nhé, liệu có phải trong thời gian ngắn em đã thích aiđó rồi chăng!". "Em..." Bách Thảo mở miệng định nói nhưng ĐÌnh Hạo lạingắt lời. "Đừng nói, anh không muốn nghe", anhcười, "Ngồi máy bay mãi nên anh mệt quá, có chỗ nào để anh nghỉ một látkhông?" "Bách Thảo em vẫn còn ở đây, sẽ muộn mấtđấy." Giọng ân Tú vang lên, cô trao cho Bách Thảo mộtkhay trà, dặn dò:"Đây là trà cha thích, em mang vào đi". "Vâng." Đón khay trà, Bách Thảo ngập ngừng nhìn ĐìnhHạo. "Em đi đi, anh đợi ở đây", Đình Hạonửa cười nửa không, xua tay nói với cô rồi chăm chú nhìn cô đi ra. "Chuyện hai người cừa nói e đã nghehết." Người đầu tiên gặp Đình Hạo thật ra là Ân Tú, nhìn thấy Đình Hạo đến Xương Hải võ quán, một đệ tử phụ trách nhà khách dẫn anhđến gặp Ân Tú. "Anh thích Bách Thảo sao?", trong nắngsớm, Ân Tú mỉm cười nửa đùa nửa thật, "Vậy mà em tưởng anh tích em kiađấy". "Haha, anh cũng tưởng là anh thíchem", Đình Hạo bối rối đưa tay vuốt sống mũ, "Nhưng có một thời gianđột nhiên cảm thấy...". "Thôi thôi đừng nói nữa, anh nói nữa em sẽbuồn đấy", không cho Đình Hạo nói, Ân Tú dẫn anh đến chỗ nghỉ, "Nóithật người thích Bách Thảo nhiều lắm, anh không hẵn đã thắng". "Thật sao?" Đình Hạo cười, hỏi lại rồi không nói gì nữa. Tự tay kiểm tra mấy đồ dùng vệ sinh như khănmặt, kem đánh răng, nước nóng, sắp xếp cho Đình Hạo đâu vào đấy. Trước lúc đi, Ân Tú ngoái đầu nói với chàng trai đẹp rạng rỡ như ánh mặt trời đó: " nếuBách Thảo không thích anh, anh có thể tiếp tục thích em, em cũng không để bụng". *** Trong sơn động. Dùng một vuông vải đen bịt mắt, Bách Thảo đứnggiữa một khu đất trống, hai tay nắm chặt, tĩnh tâm lắng

https://thuviensach.vn

nghe mỗi biến động củaâm thanh từ bốn phía vọng lại. Mắt không nhìn cảnh vật, mọi cảm quan càng trởnên nhạy bén, tiếng nước suối chảy dường như êm đềm hơn hôm qua, nhưng có thêmmột tiếng đế nỉ non ở vách núi bên phải, trong gió thoảng mùi trà, ánh trăngchiếu lên cổ cô, thoáng lạnh. Tiếng gió ngưng tụ. “Hây…!” Tâm theo tiếng gió, Bách Thảo ho một tiếng, xoáyngười vọt lên rồi đá mạnh về phía bên phải. “Hây…!” Người vừa tiếp đất, Bách Thảo hô một tiếng nữa, đá phản hồi sang trái. Vân Nhạc tông sư nói… Không chỉ dựa vào mắt để khám phá khởi thế củađối thủ, mắt có thể bị đánh lừa bởi động tác giả hoặc nếu tốc độ quá nhanh mắtkhông kịp phán đoán sẽ ảnh hưởng đến tấn công. Hãy cảm nhận bằng toàn thân. Để cho tất cả biến thành phản ứng trực tiếp nhấtcủa cơ thể. “Hây…!” Trong bóng đêm, khi mắt không thể nhìn tháy vạnvật, Bách Thảo đánh thức các tế bào trong cơ thể nắm bắt mỗi biến đổi tinh vicủa vạn vật xung quanh. *** "Kim chi của anh đâu? Em quên rồi đúngkhông?" Đợi lúc trăng lên, Đình Hạo mới thấy Bách Thảotrở về. Anh cười hớn hở ngồi cạnh cửa sổ nhìn mặt cô đỏ gay, mồ hôi vẫn chưakhô. "Em mua rồi" Vừa chạy đến lục đồ trong ba lô đựng đồ đã mualần trước, Bách Thảo lấy ra một túi to kim chi, căng thẳng nói: " Huynhxem, em đã mua rồi". Đình Hạo nhìn cái hộp. "Anh không thích loại này. Đi Chúng ta đimua loại khác." "Nhưng lúc em mua đã hói rồi, người bánhàng trong siêu thị nói, loại này là chính hãng, ngon nhất", Bách Thảo hơihốt hoảng nói. " Em đã hỏi rồi sao?" "Vâng. BỞi vì hyunh không nói thích loạinào, cho nên...", cho nên cô sợ mua loại không ngon, hỏi rất nhiều ngườirồi mới quyết định mua loại này. Đình Hạo nhìn cô rất lâu. "Ngốc ạ, chẳng lẽ phải để anh nói thẳngra?", Đình Hạo nét mặt không vui,"... là anh chỉ tìm cớ để đi cùngem". "Đi thôi, Bây giờ là lúc chợ đêm đông nhất. Emvẫn chưa đi chơi thoải mái một lần nào", nói đoạn Đình Hạo kéo tay Bách Thảo, cô bỗng rụt tay lại như phải bỏng. "Đình Hạo tiền bối..." Mặt đỏ bừng, mặt dù có nhiều điều không biết nóithế nào nhưng Bách Thảo cảm thấy không thể cứ tiếp tục như thế này, cô ấp úng:" Xin lỗi, xin huynh đừng đùa nữa... em. em không phải đang qua lại vớihuynh...". "Anh chưa từng đùa với em", định nắmtay cô, ngón tay anh lại từ từ nắm lại,"Anh nói Chúng ta thử qua lại mộtthời gian là thật". "Đình Hạo tiền

https://thuviensach.vn

bối!" Bách Thảo kinh ngạc. "Thế nào, làm em sợ sao?", trở về ngồitrước mặt cô, Đình Hạo dụi mắt ," Gay go thế, thì ra em luôn tưởng là anhđùa em". "Đình Hạo tiền bối..." Bách Thảo vẫn chưa hết bất ngờ không biết nóithế nào. "Ngốc ạ, sao em có thể nghĩ là anh đùaem?". ánh mắt Đình Hạo lộ vẻ bất lực. "Sao anh có thể đem chuyện này ra đùa đượcchứ?" Nhìn biểu hiện của Đình Hạo, Bách Thảo càng thấyhoang mang. Trong đầu chỉ toàn những tiếng "u u". "Xin... xin lỗi... em không biết... xinlỗi..." "Thôi đi, câu xin lỗi không thể nói tùytiện", Đình Hạo tức giận."Em có biết, nghe ba chữ đó anh khó chịu thếnào không?" Ngoài cửa sổ, trăng sáng sao thưa. Nhìn vẻ thẫn thờ của cô, Đình Hạo nhắm mắt, látsau dường như đã bình tĩnh trở lại, anh hỏi: "Em đã yêu rồi, đúng không?" "..." Bách Thảo đỏ bừng mặt, cái ôm dưới gốc đa venhồ, nụ hôn trong ca bin cáp treo là... là yêu sao? "Quả nhiên!", Đình Hạo cười đaukhổ," Chỉ có yêu rồi em mới thấy như vậy là không đúng, còn không thì emngốc như khúc gỗ, hoàn toàn không biết tình yêu là gì". "..." Bách Thảo đờ người. "Nếu anh cùng em đi Hàn Quốc có lẽ đã khôngxảy ra chuyện này", buông tay cô, Đình Hạo nói tiếp, " Em không sai, là anh sơ suất, rõ ràng biết em có thể thích người đàn ông khác nhưng anh đãkhông giữ chặt em, đó là lỗi của anh". "Đình Hạo tiền bối..." "Được rồi, cho anh biết người ấy làai?" "..." Bách Thảo sững người. "Có phải là Nhược Bạch không?" "Không phải!" Bách Thảo lắc đầu thật mạnh, "Thôi, lắc mãi đầu em rơi ra đấy!", một tay giữ đầu Bách Thảo, ý tứ trong mắt Đình Hạo càng sâu xa. "Vậy là Sơ Nguyên?" "..." "Là Sơ Nguyên sao?" "..." "Ha ha, không phải là gã Mân Thắng Hạo đóchứ?" "Không phải, không phải." Bách Thảo cố lắc đầu, nhưng đầu cô như bị đóngkhuông trong hai tay Đình Hạo không thể nhúc nhích. "Đi thôi, Chúng ta đi chợ đêm". látsau, Đình Hạo đứng thẳng người cầm tay cô kéo ra cửa, vừa đi vừa nói nói,"Nhanh lên, nếu không lát nữa các tiêm đóng cửa hết, anh biết có chỗ cựcngon". "Đình Hạo tiền bối!" Bách Thảo hốt hoảng, cảm thấy mình nói không rõràng. "Thứ nhất, đừng gọi anh là "tiền bối"nữa", dưới ánh trăng lành lạnh bàn tay Đình Hạo nóng ấm cô đến giữa sân,"thứ hai, những lời vừa rồi của em, anh đã hiểu sau này anh sẽ không nóiChúng mình đang hẹn hò với nhau nữa..." "..." Bách Thảo thở mạnh một hơi, cảm

https://thuviensach.vn

giác tội lỗibám riết cô đã lâu, cô cảm thấy mình cứ ngây ngô như vậy nên mới khiến Đình HạoTiền bối hiểu lầm. "Thứ ba, anh sẽ không bỏ cuộc." Ra khỏi sân, ánh trăng tràn ngập con đường lênnúi phía trước, những bông hoa dại đung đưa trong gió. Đình Hạo kéo cô đếntrước mặt, nhìn đăm đăm nói: "Trừ khi đến một ngày, em có thể khẳng địnhvới anh người em yêu là ai. Nếu không, trước khi em chưa hoán toàn xác địnhđược tình cảm của mình, anh sẽ không bỏ cuộc."

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 8

" Cúp thế giới lần này, anh vẫn không thamgia sao?" Ráng chiều đỏ rực đầy trời, hai người đứng trênchói hóng gió ngoài đình viên, đây là chỗ cao nhất có thể thấy toàn cảnh củatrái núi. Tay vịn lan can, Đình Hạo lắc đầu. "Lâu rồi không tập." Ân Tú thoáng thất vọng, liếc nhìn người bên cạnhlại hỏi: "CÒn có thể trở lại thị đấu không?" "Có lúc anh cảm thấy, anh ngày càng xaTeakwondo", Đình Hạo mơ màng nhìn màng sươn nhẹ phái xa, "Thậm chícảm giác thi đấu cũng gần quên hết." "Chỉ cần anh muốn quay lại..." Ân Túnói,"... xa bao nhiêu vẫn cũng có thể." Đình Hạo cười gượng, chuyển chủ đ. "Thắng Hạo tiến bộ rất nhanh." "Tối qua anh đã đấu với cậu ta?" "Ừ" "Ai thắng?", Ân Tú hiếu kì, " Anhhay cậu ta?". Đình HẠo không trả lời, chỉ nói:"Thắng Hạotiến bộ rất nhanh, nếu không có gì bất chắc Cúp thế giới lần này chắc chắn thộcvề cậu ta". "Anh tháng phải không?, Ân Tú vẫn bướngbĩnh, "Trưa hôm qua em đã gặp cậu ta, mặt cậu ta đen hơn mọi ngày như đồnghun vậy." Đình Hạo bật cười: "Thắng Hạo không thích người khác chê mặtđen." "Ha ha, nhưng mà mặt cậu ta đen sì nhưvậy, dù cả tháng vừa rồi ở trong động với cha em, không bị rám nắng thế mà mặtvẫn đen", Ân Tú cũng cười, nghĩ một lát lại nói tiếp, "khóa tập huấncậu ta thua một người của đội Ngạn Dương" "Sao?" "Tên là Nhược Bạch" "Nhược Bạch", Đình Hạo chau mày,"Anh ta đánh bại tháng hạo ư?" "Đúng, anh cũng quen anh ta sao?" "À, có quen." "Anh ta cũng là tuyển thủ tiềm nang, nếutham gia vào Cúp vọ dịch sẽ là trở ngại không nhỏ đối với Thắng Hạo", Ân Túcau mày tư lự, " Nhưng sức khỏe anh ta...". Mấy lần gặp, thấy sắcmặt

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch nhợt nhạt, với một người kuyen56 Teakwondo như vậy là không bìnhthường. "Sức khỏe Nhược Bạch thế nào?", ĐìnhHạo lập tức chú ý. "Cũng không có gí!", Ân Tú lắc đầu, nhớ lại có lần Dân đới nói trong đội Ngạn DƯơng có một người bị cảm sốt hìnhnhư là anh ta. ÂN Tú yên lặng giây lát, cố hình dung lại hai lần gặp NhượcBạch. "Bách Thảo từ chối anh đúng không?", ánh mắt thăm dò, Ân Tú lại hỏi,"Có phải anh cảm thấy bị sốc không?" Nhìn màn sượn lẩn khuất bên dưới, nét mặt ĐìnhHạo thoáng buồn. "Có lẽ", một lúc sau anh mới trả lời. "Có lẽ ư?", Ân Tú không hiểu. "Từ trước tới giờ chưa từng nêm mùi thấtbại, thỉnh thoảng được trải nghiệm cũng rất thú vị", mộ tay vuốt mũi, ĐìnhHạo cười gượng. Ân Tú nhìn chăm vào mặt Đình Hạo, vẻ băn khoănnói:"Thật không hiểu, anh thật lòng hay chỉ là cảm xúc nhất thời?". "Ha ha, người không chịu hiểu thì có lẽ làđúng", Đình Hạo cười ngất,"Trong thi đấu, bị đối phương đoán biết ýđồ là vô cùng nguy hiểm". "Đây không phải là thi đấu ", Ân Túlắc đầu, "Anh tự mãn quá, Đình Hạo!". *** Ngày tập luyện cuối cùng kết thúc. Ba dãy nến đều đã tắt, trăng lên tới đỉnh núi, ánh trăng thanh khiết. Vân Nhạc lặng lẽ nhìn Bách Thảo quỳ trên phiến đá trướcmặt. "Pháp vô thường pháp, đại đạo vọ hình, mongrằng có ngày con có thể quên mọi túc pháp, mọi kĩ xảo, có thể cảm nhận bằngtoàn thân, tự do tự tại, hoàn toàn làm chủ", ông chậm rãi nói. "Xin vang", Bách Thảo đáp. "Con vốn là người nhiệt tâm, không cần phảikiềm chế cái đó. Cố nhiên Teakwondo là tĩnh lặng lặng và trí tuệ nhưng nhiệttâm mới là gốc rễ." Bách Thảo lặng lẽ đáp: " Xin vâng". "Con về đi". "Xin vâng". Cung kính cuối chào, ngẩng đầu đã thấy tông sưnhắm mắt,. Dưới ánh trăng tĩnh lặng, bóng ông tan dần như không tồn tại. Tông sư dạy, nhiệt tâm là gốc rễ của tất cả. Nhưng, tại sao cô không nhận thấy nhiệt tâm nàotrong con người ông? Chỉ thấy cái lạnh như nước. dường như không có gì có thểxâm nhập được, lại giống như không chút hứng thú với bất kì điều gì. Trong thời gian một tháng. Cảm nhận của cô về ông hoàn toàn không giốngnhững gì cô tưởng tượng. Lúc đầu cô tưởng ông là bật cao nhân nên mớihững hờ với chuyện nhân gian như vậy, nhưng một hôm cô đột nhiên nhận ra... Đó không phải là sự lãnh đạm. Mà trái tim ông như cây gỗ khô. Giống như không còn hứng thú với chuyện đời nênmới tự

https://thuviensach.vn

mình xa lánh. Không vui, không buồn, không còn cảm xúc, không chỉ đốicới nhân gian mà cả Teakwondo cũng vật. Bách Thảo ngơ ngẫn nhìn bóng lưng ông lờ mờ dướiánh trăng khuya. Cô tôn sùng kĩ thuật Teakwondo của ông nhưng từbỏ quê hương, từ bỏ ngườ thân và người vợ sắp cưới, Vân Nhạc tông sư liệu bâygiờ có còn hối hận vì lựa chọn năm xưa. Mặc dù bây giờ ông đã là người đứng đầuTeakwondo thế giới. Nhưng ông chưa bao giờ tham gia bất kì cuộc thinào. Teakwondo mà chưa từng được thể hiện trên võ đàigiống như bị mất đi một phần hồn mãnh liệt nhất. Một Teakwondo như vậy mà VânNhạc tông sư cô đơn tập luyện cho đến tận bây giờ, liệu có còn nhiệt huyết nhưnăm xưa. "Con có yêu Teakwondo không?" Mắt vẫn nhắm Vân Nhạc tông sư đột nhiên lặng lẽhòi như nhận ra suy nghĩ của cô. "Yêu", Bách Thảo trả lời. "Con có thể vì nó được bao nhiêu?" "...", Bách Thảo ngây người suy nghĩ ,"Con thích Teakwondo, dù mệt dù khổ con cũng không sợ, không cần đi chơimà toàn tâm toàn ý tập luyện nhưng,,, nhưng đối với con nó không phải là quantrọng nhất." Sau cuộc đấu với Kim Mẫn Châu, cô bắt đầu hiểura, cô còn yêu sư phụ, yêu Hiểu Huỳnh, yêu Nhược Bạch, yêu Sơ Nguyện, yêu DiệcPhong, yêu những người trong đội còn hơn cả Teakwondo… “Vân Nhạc tông sư”, một hồi lâu thấy ông khôngnói gì nữa, Bách Thảo thấp thỏm nói, “Con có thể hỏi tông su một chuyện không?” “Xim mời” “Vì sao tông sư chưa thi đấu bao giờ?” “…” Vân Nhạc không trả lời. Thời gian từng phút trôi qua, Vân Nhạc cuối cùngvẫn không đáp lời, bách Thảo cũng không hỏi lại,. Cô cúi chào lần nữa rồi lặnglẽ lui ra. Ánh trăng vẫn lặng lẽ tỏa sáng. Đêm mùa hạ mát mẻ. Những hình người bé nhỏ khắc trên vách độngdường như cũng lặng lẽ động cựa dưới ánh trăng, đó là thuở thiếu thời của ông, Vân Nhạc trầm ngâm. Hình như rất lâu về trước, lúc đó ông còn là một cậu bé vớinhiệt huyết như lửa, ông nhứ viết chữ cuồng thảo, trồng một cây đa bên mép nướcvà sau mỗi cơn mưa ông lại cùng nàng bắt dế dưới gốc đa. Lúc đó, ông yêu nhất Teakwondo. Quên hẵng rằng ngoài Teakwondo ra thực ra trongcuộc sống có rất nhiều thứ khiến người ta say mê. Vì thế ông lựa chọnTeakwondo, lựa chọn ở lại Xương Hải võ quán sau đó không hề lưu luyến, chấpnhận vứt bỏ tất cả. Bắt đầu từ lúc nào? Trong lòng ông đột

https://thuviensach.vn

nhiên có một khoảng trống. Những lúc nghỉ ngơi giữa giờ tập, trong đêm yêntĩnh, một mình ông đã trồng những cây đa như thế, khoảng trống trong lòng ngàycàng không thể lắp được. Nhưng đến khi Teakwondo trở thành duy nhất thì niềmvui mà ông có được từ đó ngày càng ít đi. Có một hô, cuối cùng ông mới pháthiện, thực ra thời khắc hạnh phúc nhất là khi ông giành chiến thắng, nàng vàbạn bè lao đến vây quanh và ôm lấy ông. Còn ông thậm chí không muốn tham gia bất kì cuộcthi nào nữa. Bởi ông chỉ muốn đại diện cho đất nước mình, chỉmuốn trong giờ phút đứng trên bục vinh quang và lá cờ được kéo lên chính làquốc kỳ của tổ quốc mình. Ông tưởng rằng Teakwondo là tất cả đối với ôngnhưng thật ra sau khi vức bỏ mọi thứ bgoai2 Teakwondo, ông mới nhận ra mình đãsai. Ông đã sai… Vân Nhạc tông sư khép mắt. Sau những ngày cô đơn hết năm này qua năm khác, ông phát hiện mình đã sai, ông làm sai cuộc đời mình đời mình, nhưng không thểquay trở lại. không ai còn nhớ ông của năm xưa, ngay đến cuốn Toàn phong túcpháp viết đầy những điều tâm đắc nhất của ông cũng bị vứt bỏ, lưu lạc đến mộthiệu sách cũ. Năm tháng lặng lẽ. Cuộc đời ông đã qua đi như vậy, cô đơn như mộthang động kín, gió không thể lọt vào… *** Trời vừa sáng, Hiểu Huỳnh đã vùng dậy! Điều này vi phạm nghiêm trọng nguyên tắc sốngbao năm của cô, thói quen ngủ muộn là phản xạ có điều kiện! Hahaha, hôm nay Bách Thảo trở về nước! Gạt bỏ những buồn phiền như mây đen bao phủnhững ngày qua, Hiểu Huỳnh vui vẻ mặc chiếc váy may mắn màu hồng, khoác chiếcxắc có quai trắng treo con gấu xinh xắn mà Bách Thảo tặng lần trước. Thậm chícô còn đắn đo hồi lâu, có nên cắt trộm một bó hoa hồng trong vườn không, ra sânbay đón bách Thảo mà thêm một bó hoa sẽ càng thêm long trọng. À, thôi vậy. Hoa hồng xem ra hơi tầm thường. Dù sao cô củng đi nghênh đón nữ hoàng Taekwondotương lai Thích bách Thảo, sao có thể dùng loại hoa rẻ tiền đó, sao lại để mộtdấu ân không đẹp trong thời khắc lịch sử thế chứ. A Nhân và Bình bình đã đợi ngoài đường, ba ngườiháo hức phấn khởi bắt xe buýt ra sân bay. Vân Nhạc trông sư thật lợi hại, thunạp Bách Thảo làm đệ tử, thật tuyệt thật tyệt, Bách Thảo sắp thoát thai hoàncốt, uy chấn thiên hạ, vô cùng triển vọng, vô cùng triển vọng. Sân bay, sóng người nhấp nhô. Hiểu Huỳnh đứng giữa đám

https://thuviensach.vn

đông, A Nhân và BìnhBình phát hiện còn hai mươi phút nữa chuyến bay của Bách Thảo mới hạ cánh,. Phù, họ vẫn còn thời gian để kiểm tra lại trang thiết bị, kiểm tra xong xuôi, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một bóng người từ xa, Hiểu Huỳnh ngớ người, A Nhân vàBình Bình Ngẩng đầu cũng sững sờ. "Ấy, Sơ Nguyên sư huynh". Dường như không tin vào mắt mình, A Nhân ngâyngười kêu lên, Bình Bình đã phấn khởi vẫy tay gọi: "Sơ Nguyên sư huynh! Sơ Nguyên sư huynh! ởđây! ở đây." Qua khe hở của sóng người nhấp nhô trước mặt, SơNguyên nhìn thấy mấy người họ. Anh mắc chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt, quần bòxanh thẩm, người dong dỏng cao, khuôn mắt tuyệt mĩ, khuôn mặt tuyệt mĩ, dángngười thanh thoát điềm đạm, ánh mắt dịu dàng, đi về phía họ. "Đẹp trai quá! Đẹp quá! Đẹp quá!" A Nhân phấn khích thì thầm vào tai Hiểu Huỳnh,. ĐỢi khi Sơ Nguyên đến gần, lập tức trở lại ngiêm chỉnh, cùng với Hiểu Huỳnh vàBình Bình trịnh trọng cúi chào: " Chào Sơ Nguyên sư huynh." Sơ Nguyên chào đáp lễ “ Sơ Nguyên sư huynh, huynh đến sân bay đónngười hay sao?”, Bình Bình cung kính hỏi. Từ nhỏ cô sùng bái nhất Sơ Nguyên sưhuynh, chính vì Sơ Nguyên nên cô mới xin gia nhập Tùng Bách võ quán. “ Ừ” “ Ha ha”, Bình Bình cười vui vẻ, “ Chúng em cũngđi đón người!” “Chúng em đi đón Bách Thảo”, A Nhân bổ sung “ Anh cũng vậy” Sơ Nguyên cười “ … “ Bình Bình chưa hiểu “ Cũng là thế nào?” “ Anh cũng đi đón Bách Thảo”, Sơ Nguyên nhìn vềphía cửa ra, ánh mắt cười dịu dàng không ngờ bị ánh nhìn của A Nhân và BìnhBình bắt gặp “ Ha ha, Sơ Nguyên sư huynh … cũng đi đón BáchThảo …”, Bình Bình thoáng ngây người Cũng phải thôi, trước khi đi du học quan hệ giữaSơ Nguyên sư huynh và Bách Thảo rất tốt, sau khi về nước mặc dù Bách Thảo vàNhược Bạch sư huynh yêu nhau nhưng quan hệ giữa hai người vẫn rất tốt. Hình nhưSơ Nguyên sư huynh còn phụ đạo tiếng Anh cho Bách Thảo nữa. Vì thế Sơ Nguyên sư huynh ra tận sân bay đónBách Thảo có gì là lạ. Đúng rồi Lắc lắc đầu, Bình Bình vẫn cảm thấy hơi kỳ quặc, nhất là ánh mắt Sơ Nguyên hướng về phía cửa ra, tại sao … “ Nếu sớm biết Sơ Nguyên sư huynh cũng điđón Bách Thảo thì mọi người cùng đi”, Bình Bình nói vẻ bẽn lẽn, đã nghĩ khôngra thì không nghĩ nữa, hiếm hoi mới có cơ hội ở gần Sơ Nguyên sư huynh như vậy “ Này, sao

https://thuviensach.vn

thế?” A Nhân đẩy nhẹ Hiểu Huỳnh đang tư lự bần thần. Từ lúc gặp Sơ Nguyên sư huynh vừa rồi, Hiểu Huỳnh cứ như bị một roi từ trêntrời vụt xuống, ngây ngô không nói không rằng. “ Chuyến bay số CZ8209 đã hạ cánh …” Từ đại sảnh sân bay vọng ra tiếng phát thanhmượt mà êm ru. Được Bình Bình và A Nhân nhắc nhở, Hiểu Huỳnh quyết định tạmthời không nghĩ nhiều bèn xốc lại tinh thần! “ Mỗi người hai cái, xếp theo thứ tự” Kiểm tra xong những tấm biển chào mừng rất đángyêu, Hiểu Huỳnh cũng vui vẻ giơ tấm biển của mình lên. Cô tự nhủ bản thân phảitin tưởng Bách Thảo, tin tưởng Sơ Nguyên sư huynh, không được suy nghĩ vẩn vơ, suy đoán linh tinh! “ Còn dư tấm biển nào không?” Giọng Sơ Nguyên từ phía sau vang lên, ngẩn đầuthấy khuôn mặt dịu dàng tuấn nhã của anh, Hiểu Huỳnh ngây người, giây lát mớicó phản ứng, cúi đầu lục tìm trong xắc “ Chỉ còn cái này.” Hiểu Huỳnh chìa ra một tấm bia hình trái tim, còn đang do dự thì Sơ Nguyên đã cầm ngay lấy. Đó là một tấm bìa nền trắng bêntrên vẽ một trái tim lớn màu đỏ. Anh ngắm nghía, mỉm cười rồi giơ lên trướcngực Lòng Hiểu Huỳnh đột nhiên hoảng loạn “ Bách Thảo ra rồi!” Bình Bình xúc động reo lên, A Nhân vẻ náo nức, Hiểu Huỳnh mắt sáng lên nhìn về phía cửa ra, ý nghĩ tản mát rối loạn vừa rồiđột nhiên tiêu tan như mây khói Trên hành lang, lối ra lẫn với dòng người So với lúc đến sân bay Hàn Quốc, vừa xuống sânbay Bách Thảo đã cảm thấy sân bay nội địa khách đông hơn nhiều. Mặc dù phảichen chúc một chút nhưng xung quanh toàn những tiếng nói quen thuộc, trang phụcquen thuộc, tất cả đều quen thuộc thân thiết. Đây là lần đầu tiên cô xa đất nước. Đúng hơn một tháng Lại đặt chân lên mảnh đất tổ quốc, trong lòngtrào lên niềm ấm áp “ Đưa anh cầm túi cho” Nhìn vẻ mặt xúc động của cô, Đình Hạo giơ tayđịnh nhấc dây đeo ba lô trên vai cô. Bách Thảo nghiêng người né, vội nói: “ Thôi ạ, không nặng mà” “ Em nhưu vậy sẽ làm tổn thương anh!” Đình Hạolắc đầu, Hiểu không?” “…” Theo dòng người đi ra, Bách Thảo sửng sốt ngâyngười nhìn anh, còn chưa kịp hỏi tại sao, đột nhiên nghe thấy những tiếng hoanhô nhiệt liệt “ Hoan nghênh Bách THảo” “ Thắng lợi trở về” “Hoan nghênh Bách Thảo” “ Thắng lợi trở về” Bên ngoài hành lang đại sảnh, ở chỗ lối ra cóhàng lan can chắn hai bên, ba cô gái mặt tươi như hoa, tay vẫy đều tăm

https://thuviensach.vn

tắpnhững tấm biển nhỏ, trên viết những con chữ bay bổng rất đáng yêu giống nhưchào mừng một minh tinh " Hoan, nghênh, Bách, Thảo, trở, về" Trong tiếng hoan hô nhiệt liệt, đứng ngoài cùngbên trái là Sơ Nguyên ánh mắt anh vượt qua đám người đang mỉm cười nhìn cô, trong tay anh cũng có tấm bìa là một trái tim lớn màu hồng tươi, giơ trướcngực. Người như hóa đá, Bách Thảo đứng lặng Mặt cô bất chợt đỏ lựng Thấy Hiểu Huỳnh cùng hai cô gái vui mừng laođến, có một số hành khách cầm máy ảnh, tưởng là họ đón tiếp minh tinh nào đó " Bách Thảo! Bách Thảo!" Ôm chầm lấy Bách Thảo, Hiểu Huỳnh và mấy cô bạnxúc động lướt tay khắp người cô, vui vẻ kêu lên: " Trời ơi, cuối cùng cậu cũngtrở về" " Chúng tớ nhớ cậu quá" " Mau để tớ xem xem, có gì thay đổi không nào" Nghĩ đến giấc mơ của mình, Hiểu Huỳnh kéo A Nhânvà Bình Bình ra, mắt lóng lánh nhìn ngắm Bách Thảo cả tháng trời không gặp. Nheo mắt nhìn phải nhìn trái, chợt Hiểu Huỳnh thất vọng kêu lên" " Sao trông cậu chẳng khác trước gì thế?" " Thế nào? Bách Thảo làm sao?", Bình Bình và ANhân giật mình bởi nỗi thất vọng đến ngao ngán trong giọng nói của Hiểu Huỳnh, lập tức đăm đăm nhìn Bách Thảo. Bách Thảo cũng ngớ người, không hiểu gì cả " Ôi ôi ôi ôi, xem ra cậu vẫn là một người bìnhthường", Hiểu huỳnh thương cảm nghẹn giọng nói " Không thế thì sao?" A Nhân không hiểu " Tớ đã nằm mơ, trong mơ thấy cậu xoáy người vợtlên không tung cú đá, mùa xuân tưng bừng hoa nở khắp nơi, một cú nữa ánh saochói lọi cầu vồng bảy sắc" Hiểu Huỳnh chán ngán ngửa mặt than " Rốt cuộc giấcmơ đánh lừa tớ, hay là cậu làm tổn thương tớ, tại sao, tại sao cậu vẫn là BáchThảo ngây ngô như vậy? Ôi chao chao …" " Xì" A Nhân đá Hiểu Huỳnh Bình Bình lén kéo Bách Thảo ra một chỗ, ánh mắtliếc sang người vừa đi bên cô, hỏi nhỏ: " Bách Thảo sư tỷ, tỷ cùng về với ĐìnhHạo tiền bối sao?" Thấy Hiểu Huỳnh không bị đá ngã, Bách Thảo thởphào. Nghe Bình Bình hỏi vậy, cô bất giác liếc nhìn Sơ Nguyên, đầu óc hỗn loạn, đột nhiên không biết nói thế nào " Đúng !" Đình Hạo trả lời thay cô, anh cười xởi lởi lộhàm răng trắng bóc khiến Bình Bình ngẩn người nhìn. A Nhân há mồm nhìn Đình hạorồi lại nhìn Bách Thảo không thể tin nổi " Lẽ nào hai người đang hẹn ho?" A, cô nghĩ ra rồi! " Đình Hạo tiền bối, mấy ngày trước huynh đến võquán tìm Bách

https://thuviensach.vn

Thảo, Hiểu Huỳnh không có nhà, chính là em nói với huynh, BáchThảo vẫn ở Hàn Quốc chưa về, còn một tháng nữa” , A Nhân miệng vẫn há hốc ngạcnhiên “ Lẽ nào sau đó huynh bay thẳng sang Hàn Quốc gặp Bách Thảo?” “ Có chuyện đó sao?” Hiểu Huỳnh kinh ngạc ló đầu ra tròn mắt nhìnĐình Hạo suy nghĩ chốc lát rồi cướp lời A Nhân “ Đã nói vậy, em cũng muốn hỏi! Đình Hạo tiềnbối, có phải huynh đang theo đuổi Bách Thảo? Huynh không những tặng Bách Thảođiện thoại mà khi ở Hàn Quốc còn tặng hoa cho Bách Thảo?” “ Không có!” Bách Thảo đỏ mặt lập tức trả lừoi “ Mọi người thấy thế nào?” Nhìn Bách Thảo bối rối ĐÌnh Hạo cười ngất, vừangước mắt đã thấy Sơ Nguyên đang nhẹ nhàng đón ba lô của Bách Thảo. Anh cúi đầulại mỉm cười, trong ánh mắt ngạc nhiên của Hiểu Huỳnh, anh nói thản nhiên: “ Tôi có việc riêng đến Seoul, vừa may cùngchuyến với Bách Thảo” “ Thật không?” Hiểu Huỳnh hơi không tin, “ Nhưnghuynh tặng bách Thảo hoa oải hương có nghĩa là ‘ chờ đợi tình yêu’ sao lạikhông phải là đang theo đuổi Bách Thảo?” “ Hoa oải hương còn có một ý nghĩa nữa đó là ‘chờ đợi kỳ tích xảy ra’…”, Đình Hạo cười nhìn Bách Thảo, “ … tôi tin tưởng BáchThảo sẽ chiến thắng trong cuộc chung kết lựa chọn tuyển thủ xuất sắc nhất” “ … “ Hiểu Huỳnh ngây người, không biết nói sao “ Sơ Nguyên cũng đến à” Đình Hạo vỗ vai SơNguyên, điềm nhiên xen vào giữa Sơ Nguyên và Bách Thảo cười nói: “ Anh đến đóntôi sao?” Sơ Nguyên cũng vỗ vai Đình Hạo, mỉm cười: “ Đãlâu không gặp” Hiểu Huỳnh và A Nhân nhìn nhau, Bình Binh khônghiểu gì, liền nói ngay: “ Sơ Nguyên sư huynh đến đón Bách Thảo …” “ Sao?” Đình Hạo nửa cười nửa không Thấy vậy, Hiểu Huỳnh đột nhiên lại nghi ngờ nhìnBách Thảo, nhìn Sơ Nguyên, lại nhìn Đình Hạo mà trong lòng như có tiếng nóikhác. “ Anh” Một giọng nói thanh thanh và bước chân hơi gấptruyền đến, Bách Thảo ngây người. Giọng nói này rất quen nhưng hình như đã lâukhông nghe thấy, cô nhìn ra … Cô gái từ xa rảo bước đi đến, trong chiếc váyhai dây màu trắng và dưới ánh nắng sáng lóa hắt từ mái vòm đại sảnh, thiếu nữmang một vẻ thanh tân đẹp lạ thường, dáng thon, nụ cười tuyệt mỹ, dịu dàng vàđiềm tĩnh Đình Nghi đến bên Đình Hạo, nũng nịu nói, rồingoái đầu ánh mắt lướt qua A Nhân, Bình Bình và Hiểu Huỳnh, cuối cùng dừng lạitrên người Bách Thảo

https://thuviensach.vn

Đình Nghi nhìn Bách Thảo cười mỉm cười nói: “ Cô về rồi” Vâng” Bách Thảo cúi chào “ Chuyến đi Hàn Quốc vui chứ?” “ … Rất tốt” “ Bách Thảo không phải đi chơi”, Hiểu Huỳnh lêntiếng “ Bách Thảo đã đoạt danh hiệu tuyển thủ ưu tú nhất khóa tập huấn, đượcVân Nhạc tông sư nhận làm đệ tử, hướng dẫn cho Bách Thảo một tháng tròn” “ Vậy sao?” Đình Nghi ngạc nhiên “ Bây giờ họvẫn duy trì hoạt động đó sao? Tôi tưởng đã chấm dứt rồi chứ. Bách Thảo, trậnchung kết cô đấu với ai?” “ Kim Mẫn Châu” “A, là Kim Mẫn Châu”, Đình Nghi cười “ Công lựccô ta có tiến bộ không? Đáng tiếc cô đi tập huấn mà lại không gặp đối thủ thựcmạnh” “ Chị! ...” Hiểu Huỳnh tức tím mặt “ Trái tim đáng yêu quá!” không để ý đến BáchThảo nữa, nhìn thấy tấm bìa có hình trái tim trong tay Sơ Nguyên, Đình Nghi vuivẻ bước đến, giơ tay vuốt lên đó cười rạng rỡ “ Anh Sơ Nguyên, cảm ơn anh, em rất thích nhữngthứ xinh xắn thế này!” Bách Thảo ngây người Cô cũng đang nhìn trái tim đó trong tay SơNguyên “ Đó là dành cho Bách Thảo!” Hiểu Huỳnh đắc ý, chắp tay vào eo cười “ Đình Nghi, chị nhầm rồi, đó là Sơ Nguyên sư huynh dànhcho Bách Thảo, không phải cho chị!” “ Thật không?” Đình Nghi nhìn Sơ Nguyên Nhìn Bách Thảo cúi đầu, Sơ Nguyên nói nhẹ “ Đúng, anh ra đón Bách Thảo” “ Ra là thế?” Đình Nghi mím môi, sau đó cơ hồ không quan tâmgì nữa. Liếc nhìn Bách Thảo rút tấm bia hình trái tim trong tay Sơ Nguyên điđến ấn vào tay Bách Thảo, cười khẩy: “ Đúng là trẻ con cái gì cũng muốn đòi, nếu thích thì cầm lấy, đừng làm hỏng đấy” “Đi thôi”, nói xong Đình Nghi khoác tay SơNguyên, lại khoác tay Đình Hạo nói “ Chúng ta về thôi” “ Này …!” Thấy hai anh chàng đẹp trai đều bị Đình Nghi kéođi, Hiểu Huỳnh cuống quýt, dựa vào đâu, dựa vào cái gì chứ, vừa rồi rõ ràngBách Thảo còn là nhân vật chính, Đình Nghi vừa xuất hiện đã cướp đi tất cả “ Đình Hạo, ngày mai tôi mời cậu ăn cơm” SơNguyên gỡ tay Đình Nghi khoác trên tay mình “ Cậu và Đình Nghi về trước đi, tôiđưa Bách Thảo và mọi người trở về võ quán” Đình Nghi gượng cười, không biết nói sao “ À, đúng, em thiếu chu đáo quá!” Đình Nghi tỏvẻ áy náy, dừng lại hỏi Hiểu Huỳnh “ Các cô đi bằng gì?” “ Xe buýt!” “ Anh, đây là chìa khóa của em”, Đình Nghi cầmchiếc chìa khóa nói “ Anh đưa Bách Thảo và mấy người về, em có chuyện cần

https://thuviensach.vn

nóivới Sơ Nguyên” Đình Hạo nhìn Bách Thảo hỏi: “ Có được không?” “ … Vâng” Bách Thảo hơi ngẩn đầu, đang định lấy lại ba lôcủa mình trong tay Sơ Nguyên thì Sơ Nguyên đã mỉm cười, chuyển chiếc ba lô từtay trái sang tay phải, nói với Đình Nghi: “ Đình Nghi, để hôm khác đi” “ Chúng ta về thôi” Nắm cánh tay Bách Thảo, Sơ Nguyên nhấc chiếc balô trong tay, khẽ gật đầu với Đình Hạo, Đình Nghi rồi đưa cô ra phía cổng sânbay. Hiểu Huỳnh, A Nhân, Bình BÌnh phấn khởi đi theo “ Đừng ngốc nghếch thế” Từ xa, cánh cửa ở đại sảnh tự động mở ra lạiđóng vào, đóng vào lại mở ra. Đình Nghi mím chặt môi đứng nguyên tại chỗ, ĐìnhHạo khẽ thở dài rồi kéo tay cô bước đi Đến khi đã ngồi yên ổn trên xe của Sơ Nguyên, Hiểu Huỳnh vẫn còn say sưa đắc ý bởi vẻ mặt của Đình Nghi, ha ha, quả nhiênBách Thảo trở về tất cả đề thay đổi, ha ha ha ha Nhưng … Nhìn hai người ở hàng ghế trên trong xe Bách Thảo ngồi ngay ngắn tay cầm trái tim, SơNguyên lái xe mắt như cười, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Bách Thảo, Bách Thảocũng thỉnh thoảng đỏ mặt nhìn Sơ Nguyên Hiểu Huỳnh cau mày Đột nhiên lòng lại không vui *** Toàn Thắng võ quán Buổi chiều, gió hè từng trận thổi qua, cành mairung rung, tiếng lá rì rào. Trên chiếc bàn vuông dưới gốc mai có một đĩa hạtmai, một đĩa dưa hất và trà xanh tỏa khói từ chiếc cốc gốm màu tím nhạt, BáchThảo đưa cho Khúc sư phụ hộp sâm Cao Ly mua từ Hàn Quốc. “ Cách dùng loại sâm này con đã ghi rõ ở đây”, Bách Thảo đưa thêm cho ông một tờ giấy, “ trong đó ghi đầy đủ cách dùng sâm CaoLy thích hợp cho tình trạng sức khỏe. Mong là sẽ có tác dụng tốt cho sức khỏecủa sư phụ” “ Tốt tốt !” đón hộp sâm và tờ giấy, Khúc Hướngnam chậm rãi gật đầu “ Cảm ơn Bách Thảo”, Quang Nhã rót thêm nước sôivào ấm trà, xen lời “ Đúng là cha cần bồi bổ sức khỏe, mấy hôm trước tôi đưacha đi bệnh viện, bác sĩ cũng nói như thế” “ Đi bệnh viên? Tại sao?”, Bách Thảo lo lắng “ Không sao”, hơi nước chè bốc lên, Quang Nhãcúi đầu, hàng mi ươn ướt “ Thấy cha cứ ho mãi, tôi chưa bao giờ đưa cha đi khámcho nên mấy hôm trước đã đưa cha đến bệnh viện để tổng kiểm tra sức khỏe” Đặt cốc nước xuống rồi ngồi trở lại bên bàn, Quang Nhã nhìn nét mặt lo lắng của Bách Thảo, cười nói: “ Đừng lo, bác sĩ nóicha không có vấn đề gì lớn, chỉ cần chú ý điều dưỡng là được, sâm Cao Ly của cômua rất

https://thuviensach.vn

đúng lúc” Bách Thảo ngây người nhìn hai cha con trước mặt. Vẻ gay gắt ngày xưa đã giảm nhiều, Quang Nhã lúcnày cũng như mọi cô gái, trong ánh mắt tươi cười có cả nét âu yếm nũng nịu. Thân hình người cha không già nua cô đơn nữa, đôi mắt trầm lặng cô đơn đã trởnên ấm áp. Ngay tiếng lá mai cũng như reo vui hơn mọi ngày. Đây là cảnh tượng cô mong mỏi Cô biết sư phụ muốn Quang Nhã chấp nhận ông Cô luôn nỗ lực giúp ông toại nguyện Tuy nhiên, nhìn cảnh cha con đầm ấm lúc này, lòng cô bất chợt thấy nao nao như sâu trong lòng có chút hẫng hụt Hoảng hốt di chuyển ánh nhìn, Bách Thảo khônghiểu mình bị làm sao, làn nước mắt không kịp đề phòng trào ra. “ Bách Thảo?” nhận thấy vể bất thường của BáchThảo, Quang Nhã nghiêng người lo lắng nhìn cô “ Cô sao thế, đi máy bay mệt quá phải không?” “ Không sao, tôi không sao” Bách Thảo vội lắcđầu, khống chế tâm trạng kỳ quặc của mình, ngượng nghịu nói. “ Bây giờ tốt rồi” “Con cũng nên chú ý sức khỏe”, Khúc Hướng Namnhìn cô “ Tập luyện là quan trọng, sức khỏe là hàng đầu” “ Vâng” “Sau hè này con đã vào lớp mười hai rồi. Phảithì đỗ đại học, biết không?” “ … Vâng” “ Kinh phí học đại học cho con và Quang Nhã, tađã chuẩn bị xong, con không phải lo chuyện đó” “ Sư phụ …” Bách Thảo kinh ngạc ngẩng đầu “ Thật đấy” Quang Nhã khoác tay cô, cười nói “Cha đã cho tôi xem sổ tiết kiệm, có hai cuốn, một đứng tên cô, một đứng têntôi, cha đã tích lũy từ lúc Chúng ta còn nhỏ” “…” Hàng mi run run, những giọt nước mắt vừa kiềmchế lại trào ra. Bách Thảo bối rối ngoảnh đầu, nước mắt vẫn tuôn như mưa “ Con bé này …” Khúc Hướng Nam thở dài “ Cảm ơn sư phụ” lấy tay gạt những giọt nước mắttrên má, Bách Thảo đau xót ngẩn đầu: “ Nhưng đợt tập huấn này con được thưởngmột số tiền lớn, đủ kinh phí học đại học” “ Con cũng vậy cha à”, Quang Nhã nói “ Con địnhthi vào trường đại học ngay tại thành phố này, nhà hàng chỗ con làm thêm hainăm vừa rồi họ bảo tiền công của con đã gửi cả vào tiết kiệm cho nên tiền họcphí con có thể tự lo” “ Cha à, số tiền này cứ tạm cất giữ lại đã” mặtQuang Nhã đỏ lựng, “ Để đến một ngày, con và Bách Thảo lấy chồng thì cha choChúng con làm của hồi môn” Trong gió hè buổi chiều. Ngồi quanh chiếc bàn vuông, Quang Nhã phụ tráchrót trà, ba người lặng lẽ nói chuyện, thời gian chầm chậm trôi qua, ăn

https://thuviensach.vn

xong cơmtối thoắt cái trời đã khuya. “ Đây là mai tôi tự dầm” Trước lúc cô trở về, Quang Nhã đưa ra một cái âugốm nhỏ, mìm cười nhìn cây mai trước sân rồi nói với Bách Thảo: “ Chắc côkhông tin, tháng trước cây mai đột nhiên ra quả hồng hồng, tròn tròn, lúc mớihái rất chua, tôi dầm đường nên bây giờ ngọt rồi” Bách Thảo cũng ngước nhìn cây mai “ Bây giờ cậu chăm sóc nó sao?” “ Ừ, tôi và cha cùng chăm sóc” Đón âu mai dầm, Bách Thảo định cảm ơn thì dướibầu trời đầy sao, Quang Nhã đột nhiên dang tay ôm vai cô, mi mắt rưng rưng. Sauđó càng ôm chặt hơn mà thủ thỉ nói: “ Cảm ơn cậu, Bách Thảo” *** Trong ánh nắng giữa hè, tòa tháp trắng toát lấplánh tỏa sáng. Bước lên từng bậc thềm cao, Bách Thảo ngẩng nhìn trung tâm huấnluyện mà cả tháng nay cô không nhìn thấy. Giống như từ trong mơ trở về hiệnthực, cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ “ Hôm qua chờ cậu suốt một ngày, chán quá mới rủA Nhân đi xem phim” hai tay ôm đầu che nắng, Hiểu Huỳnh vừa bước vừa xuống bậcthềm vứa trách “ Cuối cùng xem xong phim quay về vẫn chưa thấy cậu, câu đi đâuvậy?” “ Đi gặp sư phụ” “ Lâu vậy à?” Hiểu Huỳnh không tin “ Sau đó thìsao, còn đi đâu nữa?” “ … Trên đường về gặp Sơ Nguyên sư huynh” “ …” Hiểu Huỳnh bĩu môi “ Nói những gì?” “ Chẳng có gì” mặt Bách Thảo hơi đỏ “ Sau đó, tớđến phòng Nhược Bạch sư huynh, đợi mãi không thấy huynh ấy. Về đến nhà mới biếtmuộn quá rồi, cậu đã ngủ. Xin lỗi, Hiểu Huỳnh, tớ không biết cậu vẫn đợi” “ Cậu đợi ở bên ngoài sao?” “ Ừ” Trước đây mỗi dịp hè, Nhược Bạch đều đi làmthêm. Biết là thời gian này anh không đến nhưng cô cứ đợi, đợi mãi, thầm nghĩmột phút sau Nhược Bạch sẽ xuất huyện nhưng vẫn không thấy tăm hơi đâu “ À, trong thời gian ở Hàn Quốc, cậu có liên hệvới Nhược Bạch sư huynh không?”, Hiểu Huỳnh ngúc ngoắc đầu, vẻ mặt có phần làlạ “ Không” Vân Nhạc tông sư đã lệnh cho cô chuyên tâm luyệntập, mọi phương tiên liên lạc với bên ngoài đều bị thu giữ “ …” Thấy Hiểu Huỳnh có chuyện muốn nói, Bách Thảochăm chú nghe, lát sau đẩy cửa bước vào phòng tập, cảnh tượng trong phòng khiếncả hai sửng sốt Có đến hơn chục phóng viên tay cầm micrô, máyảnh, vai vác máy quay tụ tập trong đại sảnh. Phía trước, một nữ phóng viên xinhđẹp, tay cầm microo đứng trước ống kính máy quay, đang thuyết minh. “ Hôm nay, Đình Nghi đang quay một

https://thuviensach.vn

quảng cáo mớicho sản phẩm dầu gội đầu nào đó, cô vừa chiến thắng nữ quán quân Taekwondongười Nhật Asami Shimizu, trở thành tiêu điểm quan tâm của giới truyền thông. Sau đây, Chúng tôi sẽ phỏng vấn Đình Nghi …” “ Đi thôi” kéo tay Bách Thảo đang ngâyngười đứng nghe Vào phòng để đồ, Mai linh và Thân Ba cũng đang ởđó, nhìn thấy hai người, Thân Ba chào Bách Thảo rồi đi ra. Mai Linh xông lại ômBách Thảo, vui vẻ nói: “ Các cậu nhìn thấy chưa?” “ Cậu nói là đám phóng viên kia sao?” Hiểu Huỳnhmở tủ đựng đồ, giọng không vui “ Mắt có mù đâu mà không thấy!” “ Tớ nói đoạn quảng cáo đang quay cơ, vừa rồiChúng tớ chen vào xem được một lúc” Mai Linh hào hứng đỏ cả mặt “ Ôi, lần nàycó một siêu sao mày râu cùng quay với Đình Nghi. Cực kỳ đẹp trai, cảnh tớ vừaxem là pha Đình Nghi quay đầu hất tóc, mái tóc xõa ra, quét qua tay anh chàng, lãng mạn kinh khủng? “ Cậu ba hoa cái gì vậy!” Hiểu Huỳnh cười nhạt “ Nói gì lạ thế” Mai Linh cụt hứng “ Hiểu Huỳnhdạo này cậu kỳ kỳ thế nào ấy” “ Tớ kỳ ở chỗ nào? Dù chưa nhìn thấy siêu sao đónhưng có đẹp đến đâu, liệu bằng Sơ Nguyên sư huynh của Chúng ta không?” “ A, không …” “ Có bằng Nhược Bạch sư huynh không?” “ Hình như cũng không” “ Chính thế, vậy bảo cậu ba hoa có oan không!” Hiểu Huỳnh lừ mắt, “ Cùng quay quảng cáo với một ngôi sao có gì là ghê gớm, khỏi nói Sơ Nguyên sư huynh, ngay Nhược Bạch sư huynh nếu chịu gia nhập lànggiải trí, cứ gọi là ăn đứt mấy sao kia” Mai Linh ngẩn người nghe “ Còn nữa, xin cậu đừng nhắc đến Đình Nghi vớikiểu tôn sùng như vậy” Hiểu huỳnh đóng cửa tủ đánh rầm “ Tôi cho là chị ta cònthua Bách Thảo, giam mình tự tập lâu như vậy, khi quay trở về bỗng dưng khácchắn. cậu thấy đấy, chị ta thay đổi kinh khủng lại còn tham gia cái gì, à ‘Hoahậu Taekwondo thế giới” “ Cậu nói xem, thế là thế nào?” Hiểu Huỳnh lừmắt với Mai Linh, “ Thế mà gọi là thi à, là diễn thì có! Chỉ là trò mua vui, làm xấu cả Taekwondo thôi!” “ Cũng không thể nói như vậy, cậu chụp mũ ghêquá đấy …” Mai Linh hơi khó chịu giải thích “ mặc dù không thể coi thi đấuchính quy, đúng, tớ thừa nhận có yếu tố giải trí nhưng ít nhất cũng có tác dụngphổ cập Takwondo đúng không?” Mai Linh càng nói càng hăng “ Hơn nữa, Đình Nghi đẹp như vậy, thi đấu uyphong như thế nên có chuyện tai tiếng cũng là thường. Ngay giới truyền

https://thuviensach.vn

thôngcũng phải công nhận do tiết mục của Đình Nghi mà gần đây số người học Taekwondotăng trông thấy” “ Này, chỉ lòe vậy thôi” Hiểu Huỳnh không bậntâm “ Chị ta chỉ muốn đánh bóng bản thân. Kiểu thi đó, vừa nhìn đã thấy giảdối, Asami Shimizu nào, vô địch Nhật Bản gì chứ, chưa bao giờ nghe thấy, đúnglà chưa bao giờ nghe thấy Nhật bản có nhân vật này” “ Cô chưa nghe nói ư?” Trong không khí thoảng mùi thơm dễ chịu như cóánh sao ùa tới, phòng giữ đồ sáng bừng hư ảo “ Tháng trước, Nhật Bản tổ chức giải vô địchTaekwondo toàn quốc, võ sinh trẻ Asami Shimizu như con hắc mã, đánh bại lãotướng Seishi Kimoto vô địch ba năm liền để đoạt chức vô địch” Đình Nghi đếntrước tủ giữ đồ, nói lạnh nhạt “ Seishi Kimoto này chắc chắn cô đã ngeh tên, Asami Shimizu đánh bại cô ta với tỷ số 5: 2” Hiểu Huỳnh cứng người Bách Thảo ngồi thay giày trên ghế dài cũng sữnglại, Seishi Kimoto là bậc lão tướng tuổi gần ba mươi, trong những giải đấu quốctế lớn ba năm lại đây, dù chưa đoạt chức quán quân nhưng đều lọt vào vòng chungkêts Thấy không khí có phần lạ lùng, Mai Linh vội đếngiảng hòa nói liến thoắng “ Đình Nghi, quảng cáo quay xong chưa? Nhanh thế! Ànày, hôm nay cậu trang điểm đẹp lắm, chuyên gia có khác! Không biết họ dùngloại phấn gì mà nhìn sáng mượt tự nhiên, không hề có dấy vết nào, má cũng đẹp, không biết có phải là dùng phấn nước không, sao cứ như thấm vào da vậy?” “ Hình như hàng của Mỹ, tập xong tớ hỏi lạichuyên gia” Đình Nghi mỉm cười, lấy lọ tẩy trang trong tủ, quệt một chút xoa lên mặt lớp son phấn lập tức được tẩy sạch bong “ hiểu huỳnh” im lặng một lát Đình Nghi quay ngườinhìn Hiểu Huỳnh đang ngồi gần Bách Thảo, thở dài nói “ Không hiểu tại sao côlại nói tôi như vậy” “ Còn nhớ ngày trước, mỗi lần tôi đến Tùng Báchvõ quán, cô luôn đuổi theo tôi, vui vể gọi ‘Đình Nghi sư tỷ’. Cô bắt đầu ghéttôi từ bao giờ vậy?” Đình Nghi tức giận, giọng run run: “ Tôi phải đi quaynhiều quảng cáo mất rất nhiều thời gian, thậm chí trận đấy trong đội lần trướctôi còn thua Bách Thảo” Mai Linh nôn nóng nhìn Đình Nghi, lại nhìn HiểuHuỳnh Bách Thảo ngơ ngác quay đầu, thây hai bàn tayHiểu Huỳnh đang thắt giây chợt dừng lại “ Hết thời gian tự luyện tập, tôi không muốntham gia cuộc thi đó, lúc đầu đài truyền hình mời, tôi đã từ chối thẳng” ĐìnhNghi nói tiếp “ Nhưng tình hình về sau như

https://thuviensach.vn

cô thấy trên ti vi, Asami Shimizuđến đây đã có chuẩn bị, từng đánh bại tuyển thủ nhiều nước, ngay cả bốn đạidiện của Đoàn thanh niên Trung Quốc cũng bị đánh bại" " Làm thế nào đây? Tôi cứ khư khư giữ sĩ diện, tiếp tục từ chối tham gia để cho Asami Shimizu kia đi thẳng đến thẳng lợi khônghề gặp đối thủ ở Trung Quốc ư?" Đình Nghi nhắm mắt " Xin lỗi, tôi không làmđược dẫu chỉ là tiết mục giải trí, đãu tôi bị người ta cho là phô trương, thíchthể hiện, thích chơi trội, tôi cũng nhất quyết đánh bại cô ta" " Đình Nghi …" Mai Linh rớm nước mắt " Còn quảng cáo hôm nay là hợp đồng tôi ký từhai năm trước, tôi nhất định phải thực hiện" Đình Nghi trấn tĩnh " Những gì tôilàm được, chỉ là cố không để ảnh hưởng đến luyện tập bình thường của người kháccho nên mới hơn năm giờ sáng đã bắt đầu quay, đến giờ đã xong" " Hiểu Huỳnh tôi biết cô rất quý Bách Thảo, BáchThảo là bạn tốt" Đình Nghi cười đau khổ, nhìn Hiểu Huỳnh lặng lẽ không nói "Nhưng, cô có thể đừng nhìn tôi bằng cặp mắt đó được không?"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đình Nghi đi rồi. Trong phòng tĩnh lặng như tờ."Hiểu Huỳnh, thực ra những lời Đình Nghivừa nói cũng là điều tôi vẫn định nói với cậu", "Mai Linh do dự mộthồi cuối cùng cũng nói thẳng," Ai cũng biết cậu muốn Bách Thảo chiến thắngĐình Nghi, muốn Bcac1h thảo thay thế đình Nghi tham gia cúp thế giới. Bách Thảolà bạn tốt của cậu, cậu có suy nghĩ đó cũng không có gì lạ.""Chỉ có điều, Đình Nghi cũng là đồng đội củaChúng ta", Mai Linh cắn môi, "Trước đây tôi không muốn lắm căng thẳngkhông khí trong đội cho nên những lời nói của cậu làm tổn thương ĐìnhNghi tôi đều không lên tiếng. Nhưng, từ nay tôi sẽ không như thế nữa"."Hiểu Huỳnh cậu nghĩ kĩ đi."Khép cách cửa tủ, mai Linh quay ra rồi nhẹ nhàngnói với Bách Thảo""Xin lỗi, Bách Thảo.""Hiểu Huỳnh..." Nhìn Hiểu huỳnh cẫn lẳng lặng cúi đầu tháo giày, Bách Thảo khẽ gọi. cô khogn6 biết nên nói thế nào, biết là Hiểu Huỳnh đều vìcô, vì thế khi nghe những lời của Đình Nghi và Mai Linh, trong cổ như ứ tắckhông thể nào thở được. "Không sao". Hiểu Huỳnh cúi người để giày lên sàn rồi đặt vàotủ, ôm đóng quần áo đóng cửa tủ như không có chuyện gì. "Đi thôi, còn phải dọn vệ sinh nữa." "Ừ!" Thấy Hiểu Huỳnh trở lại bình thường, Bách thảocũng đóng cửa. Thay xong võ phục, cầm giẻ lau đi đến phòng tập, vừa quay quảngcáo xong chắc là bận rộn lắm. *** Diệc Phong thay xong quần áo, bước vào nhìnphòng tập sạch sẽ choang, vui vẻ huýt sáo: "Bách Thảo, cô trở về quảnhiên khác hẳn. Hiểu Huỳnh, chịu khó học tập người ta nhé, đừng lười như thế! Mấy cái nệm, thời gian vừa rồi đúng là bẩn như giẫm lên cát vậy". "Xì, anh còn nói khoác

https://thuviensach.vn

nữa được sao!" Hiểu Huỳnh không thèm chấp, nem giẻ lau về phíadiệc Phong, Diệc Phong ngáp một cái, nhảy lên tránh được làm Hiểu Huỳnh tứcgiận giậm chân. "Tớ không đến muộn chứ!" Kim đồng hồ treo trê tường vừa chỉ số chín, QuangNhã xông vào phòng tập vừa đi vừa thắt đai võ phục. "xe búy bị hỏng giữađường, sửa lâu quá, nếu sớm biết thì đã đi chuyến khác rồi." "Không... Bác thảo còn chưa nói hết, cánh cửa chính đã mở, thẩm Ninh đi vào. Ánh mặt trời xuyên qua cửa kính chiế lên nền. Thẩm ninh mặt áo dài kẻ ca rô màu nhạt bó sátngười, lan da trắng bóc, vầng trán trắng xanh đầy đặn, tóc cuốn cao cài chiếctrâm màu xanh ngọc, trông tươi thắm uyển chuyển giống như mĩ nhân từ bức tranhcổ bước ra. "Bách Thảo"" Ánh mặt trời dừng lại ở bách Thảo đứng trong độihình, Thẩm Ninh tươi cười: "Trong khóa tập huấn hè em biểu hiện rất tốt, trận nào cũng tháng, giành được rất nhiều danh hiệu tuyển thủ xuất sắc nhất còn được thưởng món tiền lớn, đúng không?" "... Vâng" Bách thảo đỏ mặt. "Rất tốt." Thẩm Ninh gật đầu. Nhưng khi ánh mặt ấy nhìn khắp một lượt mỗi độiviên, sau đó dừng lại trên ở Bách Thảo thì khóe miệng đã vụt tắt. "Nhưng tôi phải nhắc em, Bách Thảo", Thẩm Ninh nhướn mày nói tiếp,"Bất luận ở Hàn Quốc em đã thắng ai, bất luậnai đã hướng dẫn em thì ở Ngạn Dương này, ở đây em vẫn chỉ là đội viên bìnhthường." "... Vâng" "Nói to lên" "Vâng" Bách Thảo dốc hết sức trả lời. "Được", Thẩm Ninh khẽ gật đầu nói vớitoàn đội, "Được rồi, bây giờ bắt đầu luyện tập". "Hây!" "Hây!" "Hây" Trong lúc toan đội hàng ngũ ngay ngắn luyện túcphúc, hiểu Huỳnh mấy liếc nhìn Bách Thảo ánh mắt lo lắng. Bách Thảo tâm trạngbất ai, không phải vì những lời vừa rồi huấn luyện viên mà là mãi đến giờ côvẫn chưa gặp được Nhược Bạch. "Hây!" Quay người đá hậu theo mọi người! Trong lúc quaynguời, Bách thảo thấp thóm liếc mắt về phái cửa phòng tập, cánh cửa vẫn đóngim im. "Hây!" Khắp phóng, những cú song phi!" Cửa kín phòng tập vẫn đóng kín bất động, khôngcó ai đi ào. "Được rồi, sau đây hai người một nhóm luyệntập!" Thẩm Ninh nhìn các đội trước mặt đã vã mồhôi,"Mọi người phải nắm vững tiết tấu, khi ra chân lưng phải thẳng, độngtác phải nhanh không được chần chừ khiến đối thủ không có thời gian phòng bị, nếu không từ chủ động rơi vào thế bị động hiểu chưa?".

https://thuviensach.vn

"Vâng!" Toàn đội đồng thanh trả lời, sau đó nhanh chóngtản ra họp thành nhóm. Bách thảo quay người. Đang ngơ ngẩn đứng ở vị trí quen thuộc, trướcmặt lại không có nhược Bạch cùng nhóm mọi khi. "Báo cáo huần Luyện viên!", Hiểu Huỳnhgiơ tay. "Nói" "Nhược Bạch sư huynh khogn6 đến...", Hiểu Huỳnh ấp úng, "Bách Thảo chỉ có một mình, không tập được". Mặt huân luyện viên Thẩm Ninh không biểucảm,"Bách Thảo, em có thể tưởng tường trước mặt có đối thủ, tự tập mộtmình được không?" "Được ạ!" Bách Thảo lập tức trả lời "Tốt" "Huấn luyện viên!", "Hiểu Huỳnhlại giợ tay, ngắt lòi huấn luyện viên, "Em có thể rút ra không tập để độihình có đủ đôi, có người tập với Bách thảo!" Thẩm Ninh mỉm cười. "Lần trước khi Đình Nghi trở về, tôi cònnhớ Nhược Bạch nói nếu vì đình Nghi mà phá vỡ phân nhóm là không công bằng vớiBách Thảo. Thế nào, bây giờ vì bách thảo phải phân lại nhóm ư?" Hiểu huỳnh bói rối. "Em có thể", Bách Thảo mặt đỏ bừng nóito, "Một mình em cũng được. Hơn nữa, Nhược Bạch sư huynh chắc có chuyện gì mớikhông kịp tham gia buổi tập sáng, huynh ấy chưa bao giờ như vậy, huấn luyệnviên Thẩm Ninh đừng giận..." Bách Thảo vừa dứt lời, không khí trong phòng tậplập tức khác thường, biểu hiện của mọi người lập tức khác thường, biểuhiện của mọi người có gì đó rất kì lạ. Đình Nghi nhìn Bách Thảo, Lâm Phong vớiMai Linh nhìn nhau, Qunag Nhã nhếch môi, Thân Ba lại đẩy kình trên sống mũi, Diệc Phong cau mày. Bách Thảo chợt nhận ra không khí khác thường. Hơi hoảng, bối rối nhìn mọi người, mình nói saigì sao? "Ừ, rất tốt", Thẩm Ninh nửa cười nửakhông, thu ánh mắt trở về nói, "Tiếp tục tập, khẩu lệnh của tôi..." "Đá trước!" "Hây!" "Đá ngang!" "Hây!" "Xuống tấn!" "Hây!" Phòng tập rộng thên thang, ngoài BáchThảo các đội viên mỗi nhóm hai người, một người cầm bia chân, người kia theokhẩu lệnh của huấn luyện viên, đá một cú, hô một tiếng, răm rắp nhất loạt hànhđộng. Cuối cùng buổi tập kết thúc. Do không có người phói hợp, Bách Thảo phải tấncông nhiều gấp đôi người khác. Người đẫm mồ hôi đứng trong đội hình, khôngkịp lau, trong lòng thấp thỏm không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại saoNhược Bạch không đến? Tại sao thái độ mọi người lại kì cục như vậy? Mãi đến khi huấn luyện viên tổng kết buổi tập/ Bách thảo đang định hỏi Hiểu Huỳnh. Huấn

https://thuviensach.vn

luyện viên Thẩm chợt dừng lại, ngoái đầunhìn toàn đội như cân nhắc điều gì, đoạn mỉm cười cười nói:"Nếu bách Thảoở Hàn quốc thể hiện tốt được thưởng tiền, Đình Nghi chiến thắng Asami Shimizucũng có tiền thưởng, hay là tối nay Chúng ta tụ tập vui vẻ một chút?" "Hay quá!" Mai Linh vỗ tay, Khấu Chấn cũng vui cẻ phụ họa. "Đi đâu?", Thân Ba tỏ vẻ hào hứng. "Để tôi tính", Đình Nghi mỉm cười. "Được" Huấn luyện viên thẩm cười vớiĐình Nghi, vẫy tay với mọi người, "Vậy tối nay gặp nhau, thời gian và địađiểm cụ thể Đình Nghi có trách nhiệm thông báo cho mọi người." "Vâng!" Đình Nghi trả lời. Khi huấn luyện viên khuất ngoài cửa phòng tập, trong khi mọi người bàn luận sôi nổi nên đi ăn ở đâu, Đình Nghi kéo bách Thảora một góc nói: "Chi phí tối nay cọ khỏi lo, mình tôi đảmnhiệm." "Không cần", Bách Thảo lắc đầu vẻ ngạingùng, "Em có thể mà, tiền thưởng rất nhiều..." "Vậy thì tốt", Đình Nghi gật đầu, không nói gì. "Đợi đã", Bách Thảo gọi Đình Nghi, khihai người đối diện, cô có vẻ bất an, "Những lời chị nói lúc trước buổitập... cin đừng hiểu lầm Hiểu Huỳnh...". "Sao? Hiểu lầm?", Đình Nghi cười ngạcnhiên, "Sự hù dịch của của cô ấy với tôi lẽ nào là giả?" "Hiểu huỳnh chỉ là, có lúc nói năng hơi bộpchộp", Bách Thảo thoàng đỏ mặt,"Cô ấy không có ác ý, cô ấy cũng khôngphải sự thật muốn nhằm vào chị, cô ấy vì em nên mới nói như thế nên em xin lỗichị. Chị đừng vì em mà ảnh hưởng đén quan hệ của hai người." Nói đoạn cúi gặp người trước Đình Nghi:"Xinlỗi". Ánh mắt Đình Nghi trờ nên lạnh lùng nhìn BáchThảo đang đứng cúi đầu, gằn giọng"Một câu xin lỗi, cô nói ra nhẹ quá. Côcó biết, vì cô, tôi đã mất những gì không?". Bách Thảo sửng sốt. Đình Nghi đi thẳng không thèm ngoảnh lại nhìn, cánh cửa kín đóng sập sau lưng. *** Gì thế?" Mảnh giẻ lau dừng lại trên đệm, chợt như tỉnhngộ từ những lời nói của đình Nghi, Bách Thảo ban khoăn nhìn Hiểu Huỳnh, khôngthể tin nổi, cô đã làm hỏng mọi chuyện, không thể như vậy, sao có thể xảy ranhững chuyện như thế? "Đúng đấy..." Đầu Hiểu Huỳnh nhúc ngoắc như xua đi cảm giáckhó chịu. "Hôm qua tớ không dám nói với cậu vì cậuvừa từ Hàn Quốc trở về..." "Cậu nói là Nhược Bạch sư huynh cãi nhau vớihuấn luyện viên thẩm ư?", ngắt lời Hiểu Huỳnh, Bách Thảo kinh ngạc lặp lạiđiều vừa nghe thấy, "Sau đó Nhược Bạch sư huynh không trở lại

https://thuviensach.vn

trung tâmnữa?" "Đúng vậy!", Hiểu Huỳnh lúng túng,"Lúc đó rất nhiều người nghe thấy, chính ở phòng làm việc của huấn luyệnviên Thẩm, Nhược Bạch sư huynh rất giận, tiếng quát rất lớn." "..." Bách Thảo sửng sốt. "... Tại sao?" Lúc lâu sau, Bách Thảo mới hoàn hồn. "À", đầu hiểu Huỳnh ngúc ngoắc nhìn BáchThảo, nói nhỏ,"Hình như,... hình như... hình như là vì cậu..." "Vì tớ?" "Lúc đó, tớ cũng nghe thấy... trong lúc lờiqua tiếng lại giữa Nhược Bạch sư huynh và huấn luyện viên Thẩm nhiều lần nhắcđến tên "Bách Thảo","Đình Nghi", cô khô khốc, Hiểu Huỳnhhắng giọng lại tiếp,"Thực ra không nên trách Nhược Bạch, lúc tớ biếtchuyện cũng rất bực." "Rốt cuộc là chuyện gì?" "À.. cũng vẫn là chuyện Cúp thếgiới...", Hiểu Huỳnh ney1 mặt buồn buồn, không dám nhìn cô," đìnhNghi đã được nội bộ chỉ định tham gia Cúp thế giới, không cần tuyển chọnnữa." "..." "Quá bất công", Hiểu Huỳnh càng nóicàng giận, "Họ đã vào đâu chứ, mọi người thi đấu bình đẳng, ai thắng thìđược đi, việc gì phải tranh cãi! Tại sao lại quyết định như vậy? Danh tiếngquan trọng hơn tất cả hay sao?" Bách Thảo sững sốt. Tim cô lặng dần, lặng dần. Trong thời gian ở HànQuốc, cô tưởng mình đang ngày càng tiến gần tới giấc mơ, giờ bỗng nhận ra nónhư ngày càng xa. "Cho nên Nhược Bạch sư huynh rất bực", HiểuHuỳnh cười nhạt," Nhược Bạch hằng ngày trông lạnh lùng như vậy mà khi tứcgiận lại đáng sợ đến thế, dám nói những lời như vậy với huấn luyện viênThẩm". "..." "Sau đó, Nhược Bạch sư huynh không quay lạinữa ", Hiểu Huỳnh thở dài. "Là huấn luyện viên Thẩm không cho huynh ấytrở lại sao?", Bách Thảo hỏi gấp. "Không", Hiểu Huỳnh lắc đầu, "Từphòng làm việc của huấn luyện viên Thẩm đi ra, sắc mặt Nhược Bạch rất đáng sợnhưng không thấy nói chuyện khai trừ huynh ấy. Tớ cảm thấy... Nhược Bạch sưhuynh đang phản kháng, dùng hành động biểu thị sự phẫn nộ và phản đối. "..." Thẫn thờ hồi lâu, Bách Thảo bỗng bật dậy. "Bách Thảo?" Hiểu Huỳnh kinh ngạc, giơ tay định giữ Bách thảo nhưng cô đã biến mất sau cửa kính như bị luồng gió lốc cuốn đi. Thời gian còn lại của ngày hôm đó, Bách Thảo tìmNhược Bạch ở khắp mọi nơi anh có thể đến. Ký túc xá của tùng bách võ quán không thất anh. Mọi người nói, đã mấy ngày không thấy NhượcBạch, huấn luyện gần đây đều do quán chủ đích thân chủ trì. Đội nắng, cô chạy thẳng đến trường

https://thuviensach.vn

đại học củaanh. Đang kỳ nghỉ hè nên trường vắng teo, cô đến banquản lý nội trú. Người phụ trách cho biết, Nhược Bạch không ở trong trường, không có tên trong danh sách nội trú. Lúc đó có hai nam sinh viên đi vào, nghenói cô cần tìm Nhược Bạch, họ bảo họ là bạn học của Nhược Bạch cũng đang tìmanh. Bảo cô nếu tìm được nhớ nhắc Nhược Bạch, cuộc thi tiếng nah chuyên ngànhtoàn quốc còn ba ngày nữa bắt đầu, không nên bỏ lỡ thời gian luyện thi. Chạy đến mọi chỗ anh làm thêm. A Anh béo phệ nói, Nhược Bạch đã mấy ngày naykhông đến. Trưởng phòng dịch thuật đưa cho cô một tập tài liệu dày cộp, nói tấtcả là do khách hàng gửi đến yêu cầu Nhược Bạch dịch, họ cũng chớ anh lâu rội. trưởng phòng nhớ cô nói với anh, sau này phải mua điện thoại di động nếu khônglàm sao liên lạc với anh. Ngơ ngẩn ôm đống tài liệu đi trên phố, cuốicùng Bách Thảo ra một nơi. Nhà trẻ song ngữ Sao Mai. Đó là nơi Nhược Bạch chỉ đến làm thêm trong diphè, dù thù lao không nhiều nhưng anh rất thích làm việc ở đây, cách một ngàylại tranh thủ đến một lần. Cô chạy như bay đến đó, đúng lúc bọn tan học. Giám đốc nhà trẻ vừa vẫy tay tạm biệt các bạnnhỏ vừa trả lời, Nhược Bạch dạo này kohng6 đến. sau đó đưa cho cô một hộp giấyto, bên trong chất đầy các loại bưu thiếp tự làm, những đôi ủng giấy, đàn gióbằng nhựa. Giám đốc cười cho biết tất cả đều là do các bạn nhỏ làm tặng anhNhược bạch vì đã kể chuyện tiếng Anh rất hay, rất sinh động, mong anh sớm trởlại. Mặt trời lặn dần. Để tập tài liệu vào hộp giấy, Bách Tảo ôm trêntay đi lang thnag trên các con phố này, hy vọng bất chợt nhìn thấy Nhược Bạchnhưng mỗi lần cô giật mình ngoái đàu lại đều thất vọng. Ráng chiều đỏ thẩm chân trời. Quay trở về Tùng Bách võ quán. Trước cửa phòng Nhược bạch, cô ngơ ngẩn đứngđợi. Một võ sinh đi đến cúi chào, cô cũng cúi chào lại như một cái máy, đầu ócmông lung. "Vẫn chưa tìm thấy à?" Gần tối, Diệc Phong trở về. Anh nhấc họp giấyBách Thảo để trước cửa sang một bên, mở cửa để cô đi vào. Căn phòng sạch sẽ đơnsơ. Tuy chưa bao giờ đến phòng Nhược Bạch nhưng vừa bước vào là cô đã nhận rachiếc giường kê sát cửa sổ là của Nhược Bạch. Ga trải giường trắng tinh, sạch sẽ. Tấm chăn mỏng gấp ngay ngắn. Trên chiếc bàn sách đầu giường đặt một tập giấymẫu chữ, một lọ mực, một ống bút, trong đó cắm mấy cây bút lông,

https://thuviensach.vn

một tập giấyviết dở để gọn gàng bên phải, trên đó viết đầy chữ theo lối chữ khải rất đẹp. "Đừng lo, lát nữa Nhược Bạch sẽ về.", Nhìn Bách Thảo ngơ người ngắm nhìn giường ngủ và bàn sách của Nhược Bạch, DiệcPhong an ủi. "Anh biết Nhược Bạch sư huynh ở đâu, đúngkhông?" Bách Thảo hơi run người, bất chợt bị đánh thứcnên quay phắt đầu nhìn diệc Phong, mắt lóe sáng. "Tôi cũng không biết." Diệc Phong cười khổ não, Nhược Bạch dột nhiênbiến mất như bốc hơi. Nếu không biết rõ tính cách Nhược Bạch, hơn nữa trước khibiến mất, Nhược Bạch đã thức trắng đêm để hoàn thành các bản dịch đã nhan65thi2có lẽ anh cũng lo lắng như Bách Thảo. "Anh biết?", Bách Thảo nhìn Diệc Phongchằm chằm. "Tôi không biết thật mà!" "Lần trước anh bảo không biết, nhưng anh đãnói dối", mím môi, Bách Thải khẩn cầu," Diệc Phong sư huynh, nói choem được không? em thật rất muốn biết Nhược Bạch sư huynh đang ở đâu?" "Tôi đã nói rồi, tôi không biết thật", Diệc Phong bất lức, "Nhược Bạch cũng không có gì cả, đột nhiên chẳng thấyđâu. Nếu tìm cậu ta, tôi nhất định cho hắn một trận, dù có giả bộ mất tích ítnhất cũng báo tôi một tiếng chứ." Vẫn nhìn Diệc Phong chằm chằm. Lòng Bách thảo càng nặng trĩu, cô đành tin lờiDiệc phong. Nhưng nếu cả Diệc Phong cũng không biết Nhược Bạch đi đâu, liệu cóphải... Nỗi lo sợ bao trùm toàn thân. Sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch, lắng lặng quayngười lao ra cửa. "Làm gì thế?", Diệc Phong túm lấy cô. "Em đi tìm Nhược Bạch sư huynh !" Sáng mai hẵng hay, mai tôi sẽ đi tìm vớicô", ngước mắt lên nhìn đồng hồ trên tường, Diệc Phong nói:"Cô mau vềthay quần áo đi, bãy rưỡi rồi không nên đến muộn." "Muộn ư?" Bách Thảo không biết anh đang nói gì "Đình Nghi đã thông báo địa điểm liên hoan, khách sạn Vandia, tám giờ tối nay", Diệc Phong nhìn cô vẻ ân cần,"Cô về tắm rửa thay quần áo, người đầy mồ hôi thế này đến nhà hàng thìkhông lịch sự cho lắm. Về mau đi, lát nữa tôi đến đón cô, về mau đi, bảo HiếuHuỳnh cùng bắt xe đi luôn". "..." Bách Thảo ngơ ngác nhìn Diệc Phong không hiểuchuyện gì. "Mau đi". "em phải đi tìm Nhược Bạch sư huynh!", mắt Bách thảo thoáng đỏ, tức giận:" Không tìm thấy Nhược Bạch em làm saocó tâm trạng ăn uống." "Bởi vì huấn luyện viên Thẩm đề nghị", giọng Diệc Phong trở nên đáng sợ: "Cho nên lát nữa cô phải đi, hơn nữa lạikhông được

https://thuviensach.vn

đến muộn." "Em không đi". "Cô nói lại xem?" "Em phải đi tìm Nhược Bạch sư huynh, khôngtìm thấy, em không đi", ngực phập phồng, giọng Bách Thảo cứng cỏi ,"Nếu không phải huấn luyện viên Thẩm, Nhược Bạch sư huynh đã không độtnhiên biến mất, hơn nữa... hơn nữa đằng nào thì huấn luyện viên cung khôngthích em, em đi hay không chẳng quan trọng gì." "Nhân vật chính buổi liên hoan tối nay làcô và đình Nghi, cô hông đi huấn luyện viên Thẩm dễ nghĩ gì", trợn mắtDiệc Phong nhìn Bách Thảo thấy vẻ bướng bĩnh kiên quyết của cô, Diệc Phong đangđịnh nói tiếp dột nhiên sắc mặt dịu lại, đổi giọng cười nhạt, "thôi được, vậy thì cô đừng đi". Diệc Phong nhướn mày nói:"Đằng nào thì NhượcBạch cũng dễ vì cô mà mặt đội với huấn luyện viên, cô lại vì cậu ta mà khôngcho huấn luyện viên cơ hội xuống thang. Được vậy cô cũng nên bắt chước NhượcBạch, dứt khoác rời khỏi trung tâm cho xong. Đợi khi Nhược Bạch quay lại, thấycô cũng bị khai trừ, câu ta nhất định sẽ vô cùng, vô cùng phấn khởi." "..." Bách Thảo mím chặt môi. "Nhược Bạch đã vì cô mà bỏ nhiều công sứctâm huyết như vậy, rốt cuộc cậu ấy được gì!", ngồi lên giường của mình, diệc Phong lại ngáp, "À, không đúng, cậu ta nhất định rất vui. Cô coitrọng lễ nghĩa, cậu ta có chuyện với huấn luyện viên, cô cũng lập tức gâychuyện, đặng nào cả hai cũng cùng tiến cùng lùi, chẳng phải thèm nghĩ cách giúpNhược Bạch vãn hồi sự việc ở Tùng Bách võ quán ". "Rầm". Trong màn đêm đăng buông, cánh cửa phòng lắc lư, nhìn Bách Thảo biến mất sau cánh cửa đóng sập, Diệc Phong nằm ngả ra giường, thở dài. *** Khách sạn Vandia. "Oa". Vẫn còn đang trong xe, Hiểu Huỳnh đã dáo dácnhìn ra. Trong nàm đêm, từ xa đã nhìn thấy tòa nhà lộnglẫy hiện giữa biển đèn sáng rực, vẫn biết Vandia là nhà hàng cao cấp nhất thànhphố, vẫn biết những nơi như vậy chẳng có gì liên quan đến mình nhưng không ngờđêm nay lại được đi ăn ở chính nơi đó. "Kính chào quý Khách!" Taxi vừa dừng bánh trước tấm cửa xoay khách sạn, mấy nhân viên phục vụ mặt mũi khôi ngô lễ phép tiến lại, ân cần mở cửa chokhách." "Chào" Được mấy chàng điển trai phục vụ như vậy, Hiểuhuỳnh trong xe bước ra, đột nhiên líu lưỡi. Liệu có phải boa cho họ không nhĩ, hiểu Huỳnh thầm băn khoăn. Lại nữa, sao đến một nơi sang trọng thế này mà chỉcó mình cô tỏ ra thiếu tự nhiên, trong khi

https://thuviensach.vn

Diệc Phong và Bách Thảo vẫn bìnhthường như không? Vội ngoái nhìn. Diệc Phong đang vươn người như vừa ngủ dậy, HiểuHuỳnh lườn anh ta một cái, đúng là uổng công tối nay cô ăn vận cahi3 chuốt, sơmi đen quần lửng màu xanh. Cô còn định khen anh ta tối nay điển trai vậy mà... giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Lại nhìn Bách thảo. Bách Thảo mặc chiếc váy liền, chất liệu thô màutrắng, chính là chiếc váy cô đã đi chọn giúp Bách Thảo trước khi sang Hàn Quốc. Ồ! Thẩm mĩ của mình cũng không tồi! Hiểu Huỳnh tự khen. Trên bậc tam cấp trước cửa khách sạn, Bách Thảotrong bộ váy liền màu trắng, mái tóc ngắn tr3 trung, hai mắt đen láy thanh tânnhư làn gió sớm, vóc người cân đối, ra dáng thiếu nữ trưởng thành khiến ngườita bất giác ngoái lại nhìn. Đáng tiếc. vẻ mặt lại không phù hợp, tâm trí cứ để đâu đâunhư không hề chú ý đến tòa nhà lộng lẫy trước mặt. "Mọi nười đã đến!", Mai Linh đứng ởdại sảnh lao ra, hôm nay cô vận váy ngắn lễ phục màu vàng tươi, dưới ánh đènrực rỡ tóc uốn cao trên đỉnh đầu, c ài nơ cánh bướm như một bông hoa xinh đẹp, đáng yêu. "Ô, Bách Thảo hôm nay xinh qua!", MaiLinh ngắm nhìn Bách thảo ngạc nhiên,"Lần đầu thấy cậu mặc váy, đẹp lắm, sau này mặc nhiều vào nhé." "Tớ chọn cho Bách Thảo đấy", thấy BáchThảo ngơ ngẩn như người mộng du, Hiểu Huỳnh lập tức bắt lời, đắc ý:"cậuxem, trông tớ thế nào, cũng được đấy chứ!" "Ô, váy kem phấn hồng rất đáng yêu, ruybăng trên đầu cũng màu hồng rất hài hòa", Mai Linh vừa nhận xét vừa dẫnmọi người vào trong,"Chỉ có điều, váy kem hồng hình như là mốt năm ngoái, năm nay có hơi..." "Xì, cậu thì biết gì ", Hiểu Huỳnh bĩumôi,"Mốt năm ngoái, năm nay mặc mới càng chuẩn, miễn là đẹp". "Haha, cũng đúng", Mai Linh cười to. Sau đó, Bách Thảo và Diệc Phong dường như bị haingười đó bỏ rơi. Suốt đoạn đường vào bên trong, Hiểu Huỳnh mỗilúc miệng há càng to, càng thêm sững sờ kinh ngạc. Phòng rộng thênh thang, nhữngchùm đèn lớn đèn pha lê lộng lẫy, rèm gấm, ghế bọc nhung, bộ đồ ăn sáng loáng. Mỗi nhân viên phục vụ có thể sánh với minh tinh, quang cảnh đúng là chỉ cótrong phim. "Trời ơi!", Hiểu Huỳnh càng lúc càngthêm hoảng hốt. Theo Mai Linh vượt qua phòng lớn, qua dãy hànhlanh rực rỡ, ánh đèn trải thảm mềm mại hai bên tường, cách vài bước lại có bứctranh màu nước tuyệt đẹp, Hiểu Huỳnh

https://thuviensach.vn

lẩm bẩm. "Ở đây chắc là dắc lắm. đắc lắm..." "Tờ cũng đến đây ăn một lần, ở phòng lớnngoài kia do một bậc trưởng bối trong họ mời, hình như rất đắt", Mai Linhcảm thán, " Có điều hôm nay Chúng ta không ngồi ở phòng lớn mà là..." Cuối hành lang là căn phòng có hai cánh cửa dày, đẹp lộng lẫy, hai người phục vụ trang phục trẻ trung trong trang phục lễ tânđứng hai bên, thấy khách đi đến, đồng thời mở cửa lễ phép" "Xinmời!". Cảnh tượng bên trong đột ngột hiện ra, HiểuHuỳnh choáng váng. Bách Thảo ngây người. Diệc Phong dụi mắt. "Đây, phòng này!", Mai Linh lắc đầunói, "Trước đây tớ chỉ nghe nói trong khách sạn Vandia có một phòng tiệcđẳng cấp quốc tế nhưng chủ dùng để đón tiếp các nguyên thủ quốc gia hoặc kháchquý đặc biệt". Bách Thảo ngây người. Phòng này diện tích chỉ bằng phân nửa phòng lớnbên ngoài, thảm trải với những hoa văn đen trắng, nổi bật, lộng lẫy. những chòm đè pha lê rung rinh rũ xuống, gianphòng sáng choang như ban ngày nhưng vô cùng ấm áp. Bàn xoay bằng đá nhân tạo. Ghế ngòi bọc nhung tím đẹp như trong mộng, giữabàn có con thiên nga bằng băng long lanh tao nhã, vươn cổ cao ngạo. Trong ánhsáng lung linh xung quanh toàn hoa tươi, trước mỗi chỗ ngồi dụng cụ ăn đãbày sẵn, dao nĩa bằng bạc, ly rượu đế cao, khăn ăn trắng muốt, đĩa bát sứ mỏngnhư cánh chuồn. ở một phía khá trong phòng có kê những bộ sofavà bàn trà tinh xảo, sang trọng, trang nhã theo phong cách cổ điển. Sau nhữngtấm kính đồ sộ từ trên cao đến sát đất, cảnh sắc đẹp như trong mộng hiện ra. "... Cậu mang bao nhiêu tiền?" Cánh tay bị bàn tay run run chộp lấy, Bách Thảongơ ngác quay đầu, thấy Hiểu Huỳnh sắc mặt trắng nhợt, ghé tay cô hỏi nhỏ. "... Tớ cảm thấy bữa ăn hôm nay cho dù cóchia một nữa thì cũng là con số kinh khủng, trời ơi!" "Diệc Phong, Bách Thảo hai người đãđến", Đình Nghi từ ghế sofa màu tím đứng dậy, "Mọi người ngồi chờ mộtlát, bữa tiệc bắt đầu ngay bây giờ!". Mặc dù đầu óc hỗn loạn, không biết bữa ăn nàyrốt cuộc phải chi bao nhiêu tiền nhưng Mai Linh cũng không dám mở miệng hỏichuyện kinh phí, có vẻ mất mặt quá. Thấy Diệc Phong ngồi trên sofa vẫy tay vớimình, Hiểu Huỳnh Bách Thảo cùng Mai Linh qua đó, cố gắng hưởng thụ trước mộtchút. Nhân viên phục vụ lịch sự dẫn khách. Một lát sau huấn luyện viên Thẩm Ninh được nhânviên phục vụ dẫn đến, mọi người đều đứng dậy nghênh đón, bắt

https://thuviensach.vn

đầu vào bàn. Huấnluyện viên ngồi ở vị trí gữa, Bách thảo, Diệc Phong, Hiểu Huỳnh ngồi cùngnhau, Hiểu Huỳnh thầm thì nói chuyện với MAi Linh, Bách Thảo thỉnh thoảngngước nhìn thấy Đình Nghi mặc dù ngồi bên tiếp huấn luyện viên nói cười say sưa, nhưng dường như có chút phân tâm, mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía cửaphòng tiệc. Hơn nữa chỗ ngồi phía bên cạnh Đình Nghi vẫn cònđể trống. Bách Thảo ngây người nhìn khắp lượt, ngoài NhượcBạch ra, mọi người trong đội đều đã có mặt đông đủ. Đột nhiên tim cô xao động, lẽ nào ghế ngồi bỏ trống kia là để cho Nhược Bạch sư huynh sao?" Là ĐìnhNghi sắp xếp chuyện này để cho Nhược Bạch sư huynh xuất hiện, dàn hòa mâu thuẫngiữa sư huynh và huấn luyện viên Thẩm? Tim đập nhanh dần! Cô bỗng nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng tiệc. Có lẽ... Có lẽ ngay bây giờ... Giống như một cảnh phim không lời, hai cánh cửaday từ từ mở ra. Đình Nghi nét mặt rạng rỡ, đứng dậy. Trong ánh điện huy hòang, được nhân viên phục vụ ân cần hướng dẫn, một chàng trai dáng cao thanh tú điđến, nét mặt ấm áp như gió xuân, cả người anh trang hòa ánh sáng. Bách Thảo ngây người nhìn anh. Trong lòng đột nhiên trống rỗng, không, đó khôngphải là Nhược Bạch. Hiểu Huỳnh như có linh tính ngoái đầu nhìn ra, sung sướng reo lên, "Sơ Nguyên sư huynh, huynh đã đến!", đang địnhlao ra, nhưng thấy Đình Nghi đã đứng đón ở cửa, dịu dàng khoác tay SƠ Nguyên, Hiểu Huỳnh tiu nhỉu bĩu môi đành ngồi xuống. "Tưởng anh đến không kịp." Đình Nghi cười mãn nguyện, khoác tay Sơ Nguyênđi về phía chỗ ngồi còn trống. Khi anh đi ngang qua, Bách Thảo cúi đầu. Những sự việc xảy ra ở Hàn Quốc, sau khi trở vềnước Bách Thảo cảm thấy hư ảo như giấc mơ. Đó là vầng hoa lửa rực rỡ trên bầutrời, là chiếc đu quay trong suốt như thủy tinh. Các nhân viên phục vụ bắt đầu bê lên những mónăm sang trong trọng, Bách thảo cúi đầu lặng lẽ ăn nhưng không hề cảm thấy mùivị. Cô định bụng nếu tối nay tâm tâm trạng huấnluyện viên Thảm tương đối tốt, cô sẽ thỉnh cầu cho Nhược Bạch quay trở lại. Nhưng bây giờ, suốt bữa ăn, suốt bữa ăn huấn luyện viên vừa ăn vừa nói chuyệnrất hào hứng với Đình Nghi và Sơ Nguyên, cô hoàn toàn không có cơ hội xen vào. Bữa tiệc thình soạng kết thúc. Hiểu Huỳnh, Mai Linh mở băng karaoke theo kiểuchâu Âu ở một phía phòng tiệc, tranh nhau cầm micro hát, không

https://thuviensach.vn

khí mỗi lúc càngnáo nhiệt. Lâm Phong, Khấu Chấn và Quang Nhã cũng hào hứng tham gia. CÁc nhânviên phục vụ bê đến những khay đồ uống. Bách Thảo cầm lên một ly đồ uống màuxanh nhạt trong khay, thận trọng nhập một ngụm, đồ uống ơi lạ có mùi bạc hàtinh khiết, lại có mùi rượu rất dễ uống. Liếc nhìn huấn luyện viên Thẩm ở phía đầu kia. Trong ghế sofa bọc nhung tím, tối nay huấnluyện viên mặc một chiếc áo khoác màu lụa màu tím sẫm, nước da trắng tuyết đẹpmê hồn, vẫn vui vẻ trò chuyện với Đình Nghi va 2So7 Nguyên. Bách Thảo thẫn thờ lại uống thêm một ly có màyxanh sóng sánh đó. Rồi một ly nữa, cô uống hết ly này đến ly khác. Đầu nặng dần bức bối, hơi khó thở, nhìn thấygóc phía đông phòng tiệc có một cánh cửa, cô cầm ly đồ uống rời khỏi phònghuyên náo, chếnh choáng đi về phía đó. Gió đêm mát mẻ tinh khiết. Trời đầy sao. Đó là ban công có những dây leo màu xanh, bêntrên dày đặc những bông hoa tuyệt đẹp, tỏa hương ngào ngạt, cô không biết làhoa gì. Bách Thảo hít một hơi, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cô vịn lan can laiuống một ngụm, cảm giác khó chịu càng tăng dần gân như tát thở. "Em ở đây ư?" Không biết bao lâu sau có người lạ đến gần cô. đầu Bách Thảo đã không còn nhận ra đó là ai, nheo mắt cố nhìn. "Em say phải không?" Người đó ngửi hơi trên người cô hình như caumày, nhấc chiếc ly trên tay cô sau đó muốn dìu cô lại chiếc ghế mây gần đó. "... Nhược Bạch sư huynh?" Cái kiểu cau mày đó, quen thuộc đến mức khiếnBách thảo hoảng hốt, cô loạng choạng lao đến bíu chặt cánh tay người đó, cốgiương mắt nhìn giống như đang lườm, cô nói hơi líu lưỡi. "Nhược Bạch sư huynh... em tìm huynh mãi... huynh đi đâu thế... tại sao em không tìm thấy.." "Anh không phải là Nhược Bạch, anh là SơNguyên.", người đó trả lời. "..." BÁch Thảo ngơ ngẩn tròn mắt nhìn có vẻ như khônghiểu, , hồi sâu sau cố lắc đầu thật mạnh đến mức khiến cô loạng choạng, anh vộigiơ tay đỡ cô. "Em say rồi", giữ chặt cô, Sơ Nguyênlo lắng nói:"Em không nên uống nhiều, whisky nồng độ còn rất cao." "Sơ Nguyên sư huynh..." Hình ảnh chập chờn trước mắt, cô cuối cùng cũngnhận ra người bên cạnh mình là Sơ Nguyên, không phải Nhược Bạch. Ngây ra mộtlát, cô ngơ ngác hỏi,:"... Nhưng vì sao huynh lại ở đây... huynh phải ở bênĐình Nghi chứ?" "Bách Thảo". "... Huynh hãy đi với Đình Nghi đi...",

https://thuviensach.vn

cô vùng vẫy muốn thoát khỏi anh, "... anh em phải đi tìm Nhược Bạch..." "bách Thảo", Sơ Nguyên cội vàng ôm lấycô, "Em sao thế?" "... Là em đã làm sai... em tưởng... em tưởng... nhưng, anh luôn cùng với ĐÌnh Nghi, hia người luôn cùng nhau...", khôngthoát khỏi anh, cô ngây người nhìn anh, ánh mắt vẫn mơ hồ, đầu óc hỗnloạn,"... Anh xem... hôm đó, em vẫn không nên đến khu vui chơi, , NhượcBạch sư huynh vẫn còn đang giận... sao em có thể đến khu vui chơi... emnên ở lại... xin Nhược Bạch tha thứ... nếu không, anh ấy sẽ không cho em tìmthấy anh ấy... anh ấy nhất định đang giận lắm..." "Anh không cùng với Đình Nghi". Sơ Nguyêncau mày nói, "Anh phải trực ban, Đình Nghi gọi điện nói tối nay em mời cơm, bảo anh đến. Anh phải xin phép chủ nhiệm rồi phải nhờ động nghiệp trực thaynên mới đến muộn." ".. Anh và Đình Nghi lúc nào cũng ngồi bênnhau..." "Nhưng chỉ có chỗ trống đó. Nếu anh yêu cầuHiểu Huỳnh đổi chỗ, e mọi người sẽ thấy khó xử." "..." Bị ôm vào lòn hơi thở đầy múi cơ thể anh, BáchThảo càng chếnh choáng cố suy nghĩ về những lời anh nói. Ánh sao rực rỡ. Gió đêmdào dạt. Sơ Nguyên nhắm mắt siết cô vào lòng. "Xin lỗi." Anh hôn vào đầu cô, nhẹ nhàng nói: Bị hơi thở cảu anh bao bọc, Bách Thảo không thểnào suy nghĩ được nữa, hơi rượu lại ứ lên, mí mắt nặng trĩu không thể mở rađược. Tuy nhiên trong đầu vẫn lờ mờ một chuyện khiến cô lại vùng vẫy thoátkhỏi tay anh. "... Em còn đang phải đi tìm nhược Bạch sưhuynh." "Nhược Bạch? Được anh sẽ đưa em đi tìm anhấy." "Bây giờ, bây giờ đi ngay..." "Được, Sơ Nguyên ôm ngang người cô, "Em say rồi, anh đưa em về rồi anh sẽ đi tìm Nhược Bạch." Nghe anh nói vậy nên cố mới yên tâm, chính vàolúc tưởng mình sắp ngủ trong cánh tay Sơ Nguyên... "Cạch"một tiếng. Cánh cửa ban công bật mở.! Tiếng nhạc, tiếng cười cùng âm thanh huyên náobùng phát. Lâm Phong, Hiểu Huỳnh, Khấu Chần, Quang Nhã, Thân Ba từng khuônmặt lựng đỏ phấn khích, Đình Nghi bị đẩy ra phía tước, Mai Linh vui vẻ hétto" "Tiền bối Sơ Nguyên, xin mời song ca vớiĐình Nghi " Sau đó... Tất cả như bị đóng khung. Dưới ánh sao mọi người trố mắt, há mồm nhìn cảnhsơ nguyên ôm Bách Thảo trong tay như vị hoàng tử ôm nàng công chúa. Yên lặng... Chết cứng... Hóa đá...

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Sực tỉnh, đầu vẫn ong ong nặng trịch. Trời đãsáng bạch, Bách Thảo nhìn đồng hồ, bỗng giật bắn mình vội nhảy khỏi giường rồimặc quần áo. Xưa nay cô chưa bao giờ dậy muộn, đầu vẫn u u mê mê cảm thấy hìnhnhư xảy ra chuyện gì hỗn loạn nhưng không nhớ ra được, giống như mơ ngủ lạigiống thật, muốn hỏi Hiểu Huỳnh nhưng chẳng thấy bóng dángVội vàng đóng cửa rồi chuẩn bị đến trung tâmhuấn luyện, vừa ngẩng đầu lên đột nhiên thấy phía trước, dưới hàng bạch dươngSơ Nguyên đang đứng đợiÁnh mặt trời chói mắtLá cây lay động“ Nếu em vẫn không ra thì anh sẽ gõ cửa gọidậy”, tiến đến trước mặt cô, Sơ Nguyên hỏi “ Còn đau đầu không?” “ Không” “Lần sau không được uống rượu nữa” Sơ Nguyên đưacho cô một hộp sữa đậu nàng và một cái bánh ngọt “ Nhà ăn hết bữa sáng, em ăntạm cái này” Bách Thảo đỏ mặt đón lấy rồi giải thích: “ Em tưởng đó là đồ uống” “ Vậy em đã biết rồi, sau này nếu nếm thấy mùirượu thì không được uống nhiều” vuốt tóc cô, Sơ Nguyên mỉm cười nói “ Đi, anhđưa đến trung tâm” “ Em tự đi được “ “ Sắp muộn rồi, xe đang chờ ngoài kia” Sơ nguyênchỉ tay Ánh nắng hè như đổ lửa, mặt đất như bị thiêuđốt. Xe chạy rất êm, nhẹ nhàng tỏa hơi lạnh, hoàn toàn cách biệt với thế giớibên ngoài. Sữa đậu nành vẫn còn ấm, bánh ngọt rất thơm, Bách Thảo ngồi trên ghếphụ, cúi đầu ăn ngon lành “ Tối qua anh vẫn chưa tìm thấy Nhược Bạch” nhìncô ngơ ngẩn ngậm ống hút hộp sữa đậu nành, Sơ Nguyên thận trọng vòng xe tránhvũng nước “ hôm nay anh sẽ tiếp tục tìm” “…” Bách Thảo ngây người buông ống hút, nhìn anh “ Anh đã tìm suốt cả buổi tối ư?”

https://thuviensach.vn

“ Những nơi tối qua anh đến hình như ban ngày emđều đã tìm. Anh có danh mục điện thoại của các bạn trong lớp Nhược Bạch nhưngkhông ai biết Nhược Bạch đi đâu” xe rẽ vào chỗ ngoặt, Sơ Nguyên nhìn đường phíatrước vẻ trầm ngâm “ Nhược Bạch là người thận trọng, có lẽ không xảy ra chuyệngì đâu. Nhưng có một số nơi anh phải đến hỏi, có bất cứ thông tin gì anh sẽ báocho em ngay. Em yên tâm tập luyện, đừng lo lắng quá” Bách Thảo nhìn quầng đen thâm quanh mắt anh, lẽnào anh đã tìm Nhược Bạch nên suốt đêm không ngủ... Sơ Nguyên quay đầu cười với cô: “ Yên tâm, nha?” “ Vâng” Cô trả lời rồi bối rối cúi đầu, đột nhiên nghĩtới những lời đã nói với anh tối qua, vội cúi đầu ăn tiếp không dám nhìn “ Đến rồi “ Phía trước là tòa nhà trung tâm thể thao màutrắng, Sơ Nguyên dừng xe, vòng tay giúp cô tháo dây an toàn nói: “ Anh đưa em vào” “Sao?” Bách Thảo sửng sốt Sơ Nguyên bước ra rồi mở cửa xe cho cô “ Tối quamọi người đều nhìn thấy, anh sợ họ sẽ hỏi em quá nhiều” “…” Bách Thảo vẫn chưa hết sửng sốt, mở to mắt ngơngẩn nhìn Sơ Nguyên. Đột nhiên trong đầu ầm một tiếng, những hình ảnh lẻ tẻ rốiloạn vụt qua đầu! Cô uống say, cô ở trong vòng tay Sơ Nguyên, tiếng huyên náodội lên, nhưng khuôn mặt sững sờ, Đình Nghi đứng trên cùng … Đó là giấc mơ! Đó là sự thật “ Không có gì” Sơ Nguyên vò tóc cô “ Anh sẽ nóirõ với họ” “Không!” Cô ổn định cái đầu rối rắm rồi từ chối một cáchvô thức. Mặc dù cô không biết nên làm thế nào nhưng nếu tối qua xảy ra chuyệnđó mà hôm nay cô lại xuất hiện cùng Sơ Nguyên thì Đình Nghi nhất định sẽ khóxử. Tình cảm của Đình Nghi với Sơ Nguyên trong đội ai cũng biết, trước đây côluôn nghĩ Đình Nghi là bạn gái của Sơ Nguyên “ Em đi một mình cũng được” Hít một hơi dài, Bách Thảo tỏ ra đã trấn tĩnhlại cố gắng cười với SƠ Nguyên: “ Mọi người rất tốt với em, chắc không sao đâu” “ Em có chắc không?” “ Vâng” “ … Được rồi” , Sơ Nguyên nhìn cô “ Nếu có gìkhông vui nhớ gọi cho anh” “ Vâng” Bước lên bậc thềm cao của trung tâm huấn luyện, khi giơ tay mở cửa kính lớn, Bách Thảo bỗng căng thẳng tay cứng đờ. Ngoái nhìnlại phía xa, dưới ánh nắng gay gắt Sơ Nguyên vẫn đứng cạnh chiếc xe nhìn theocô. Mím chặt môi, đẩy cửa bước vào, khí lạnh trong phòng đột nhiên làm cô rùngmình Bên trong vắng tanh Hình như ngoài cô ra không có một ai Đi đến cửa

https://thuviensach.vn

phòng giữ đồ, bên ngoài không nghethấy tiếng động nào, Bách Thảo mở cửa chợt sững người Căn phòng nhỏ, bên trong có rất nhiều người. Lâm Phong, Mai Linh, Hiểu Huỳnh, Quang Nhã ngườiđứng người ngồi, thần sắc mỗi người rất khác lạ, hình như trước khi cô vào, họvừa bàn tán về cô nên không khí vẫn gay gắt như đẩy mùi thuốc súng Nhìn cô đi vào, thần sắc mọi người lập tức thayđổi. ĐÌnh Nghi đứng cạnh tủ đồ cũng từ từ quay người lại " Bách Thảo …" Mai Linh cau mày, giọng nôn nóng " Bách THảo, cậu say rượu đúng không?" vội vãngắt lời Mai Linh, Hiểu Huỳnh cướp lời, hình như suốt đêm qua không ngủ nêndưới mí vẫn còn quầng thâm lớn "…" Bách Thảo ngẩn người " Say rượu, đúng không?" Hiểu Huỳnh nôn nóngnhắc lại giọng càng gay gắt " Hừ, tôi đã nói mà, nhất đinh là Bách THảo uốngsay, sau đó Sơ Nguyên sư huynh nhìn thấy Bách Thảo say, đứng không vững muốnngã cho nên mới ôm cậu ấy, không ngờ bị chúng ta nhìn thấy, vậy là xảy ra hiểulầm" Hiểu Huỳnh như trút gánh nặng, cười nhạt " Ôi dào có gì đâu, chỉ là hiểulầm thôi, chẳng liên quan gì đến Bách Thảo, cứ coi như tôi say thì e Sơ Nguyênsư huynh cũng không giương mắt nhìn tôi ngã gục đâu, nên việc dìu lên hay ômlấy cũng là chuyện bình thường" " Vậy sao?" Mai linh nghi ngờ nhìn Bách Thảo " Không sai, tớ cũng cảm thấy như vậy" Quang Nhãgật đầu phụ họa sau đó bổ sung thêm " Bách Thảo, mau thay quần áo đi" "Ừ." Bách Thảo đi đến, vẫn cảm thấy ánh mắt Mai Linhtheo sát., còn bên tai truyền đến giọng nói lạnh lùng của Đình Nghi. "Cô cố ý phải không?" "..." Bách Thảo ngây người nhìn Đình Nghi. Khóe miệng Đình Nghi nhếch lên vẻ khinh miệt, ánh mắt có phần khiêu khích nhìn Bách Thảo, chậm rãi nói: "Tối qua cô cố tình uống say, cố tình tiếp cậnanh Sơ Nguyên, cố tình buộc Sơ Nguyên không thể không ôm cô, đúng không?" "Cái gì?" Mai Linh kinh ngạc, ánh mắt nhìn Bách Thảo độtnhiên thay đổi. "Đình Nghi đừng nói linh tinh, Bách Thảo không phảingười như vậy", Hiểu Huỳnh nhào đến bên Bách Thảo. "Sao?" Đình Nghi bật cười, sắc mặt không đổi. "Vậy cô ta là người thế nào? Hiểu Huỳnh ngay từđầu tôi đã không thích Bách Thảo, cô có muốn biết vì sao không?" "…" Hiểu Huỳnh nhìn Đình Nghi, lại nhìn BáchThảo vẻ bối rối, "vì…vì sao?" "Bởi vì cô ta quá giả tâm, diễn kịch quá

https://thuviensach.vn

giỏi” “Hồi cô ta mới đến tùng bách võ quan luôn tỏ rangoan ngoãn, ít nói. Nhưng chỉ vì Nhược Bạch không chọn cô ta mà chọn Tú cầmtham dự cuộc thi năm của võ quán cô ta tức giận chất vấn Nhược Bạch rồi côngkích Tú Cầm trước mặt mọi người. Trong lòng cô ta hoàn toàn không có ý thức vềdanh dự tập thể chỉ muốn bản thân được thi đấu, được thể hiện.” Bách Thảo mím chặt môi. “Đó là bởi vì …”, Hiểu Huỳnh giải thích. “Sau đó cô ta thầm yêu anh Sơ Nguyên”, Đình Nghingắt lời Hiểu Huỳnh ,” Ngày nào cô ta cũng tìm đủ cớ đến phòng Sơ Nguyên, thậmchí trong kh tập, cô ta còn cố ý gây thương tích để anh Sơ Nguyên lương thiệnchăm sóc cho cô ta.” “Tôi không…tôi không cố ý làm mình bị thương, tôi không tìm cớ”, khí lạnh từ trong người trào ra, Bách Thảo cảm thấy ngườiđang run. Đình Nghi tiếp tục giễu cợt. “Cô ta còn lợi dụng Nhược Bạch, để Nhược Bạchtình nguyện phụ đạo thêm cho cô ta, cô ta còn lợi dụng tình cảm của Nhược Bạch, hẹn hò với anh ấy…” “Tôi không…” Bách Thảo kinh ngạc, hoảng hốt. Mọi lời chế nhạo cô đều chịu được, nhưng NhượcBạch không thể! “Cô không ư?”, Đình Nghi nhìn xoáy vào cô, ápsát, “Buổi tối hôm đó, ở trên phố lẽ nào khôn phải cô và Nhược Bạch?” “Đúng là tôi và Nhược Bạch sư huynh, nhưng chúngtôi không …” “Điều tôi không hiểu là”, Đình Nghi vẫn lạnhlùng, “Thích Bách Thảo, cô đã thầm yêu anh Sơ Nguyên, quan hệ với Nhược Bạch, vậy vì sao còn quyến rũ anh trai tôi?” Quyến rũ?! Đình Hạo tiền bối?! Trong phòng như sét đánh. Mai Linh, Hiểu Huỳnh nhìn Bách Thảo với ánh mắtkỳ lạ, Lâm Phong và Quang Nhã cũng ngây người. “Tôi không!” Bách Thảo nắm chặt nắm đấm. “Hôm đó, rõ ràng tôi tận mắt nhìn thấy cô cốtình xô ngã anh tôi, đè lên người anh ấy, hôn anh ấy, lẽ nào tôi nhìn nhầm?” “Tôi không cố ý, là do tôi không cẩn thận …” “Ha ha, lại không cố ý”, Đình Nghi cười khinhbỉ, “Nhiều sự không cố ý quá nhỉ, vậy bày trò để Sơ Nguyên ôm cô cũng không cốý đấy nhỉ, cô biện hộ giỏi lắm!” “…” Bách Thảo đứng sững, cơ thể biến rừ run rẩythành rùng mình. “Được, cứ coi như tôi tin cô, tin cô hoàn toànkhông cố ý”, Đình Nghi hít một hơi thật sâu, dừng giây lát nói,” Tôi chỉ hỏi cômột câu, mong cô trả lời thành thật!” Giọng Đình Nghi lạnh như băng. “Cô…rốt cuộc có yêu anh Sơ Nguyên không?” “Nếu câu này khó trả lời, tôi sẽ hỏi một câuđơn giản

https://thuviensach.vn

hơn”, nhướn mày nhìn Bách Thảo, “Liệu tôi có thể xin cô một điều, vềsau haỹ dẹp bỏ những thủ đoạn hèn mạt đó và đừng bám lấy anh SƠ Nguyên nữa đượckhông?” “Đình Nghi”, Lâm Phong lên tiếng” Chúng ta đều làđồng đội”. “Đồng đội?, Hừ, tôi quả thật không dám gọi mộtngười tìm cách đoạt được bạn trai của tôi là đồng đội”, Đình Nghi cười nhạt sauđó quay sang nhìn Bách Thảo” Thế nào?” Không làm được phải không? Sau này vẫntiếp tục đeo bám anh SƠ Nguyên phải không ?” Ánh mắt đó… Giống như trong cơn ác mộng, cô từng nhìn thấyánh mắt khinh thị nghiệt ngã đó, nhìn thấy vẻ kinh ngạc bất lực cảu Hiểu Huỳnh, vẻ hoải nghi của Mai Linh, vẻ lo lắng của Lâm Phong, vẻ căng thẳng của QuangNhã. Toán thân lạnh buốt chỉ có thể nắm chặt nấm đấm mới có thể kiềm chế nổicơn giận dữ của cơ thể. “Tôi thích SƠ Nguyên sư huynh” Trong những tiếng u u hỗn loạn trong đầu, giọngnói bật ra từ cổ họng. đúng vậy, cô thích Sơ Nguyên sư huynh, từ ba năm trước. khi trong ngôi nhà gỗ đó, Sơ Nguyên đã băng vết thương cho cô, bôi cho cô mộtloại dầu hăng hắc nào đó hay trước cuộc đấu với Hiền Võ võ quán, SƠ Nguyên đãcột tóc giúp cô, dùng chiếc kẹp tóc dâu tây đỏ chói cài tóc cho cô… Hay khi SƠ Nguyên ở Mỹ, cô từng đứng trước quầyvăn phòng phẩm, dùng những đồng tiền kiếm được một cách vất vã mua chiếc bútmáy tặng anh … Khi Sơ Nguyên trở về, ánh mắt đầu tiên cô nhìnthấy anh trong phòng tập. Mở ngăn tủ đựng đồ, nhìn thấy chiếc kẹp tóc màudâu tây lóng lánh, cô thích từ lâu nhưng chưa dám mua… “Xin lỗi, tôi không thể nhận lời chị “, BáchThảo ngẩng đầu nhìn vào mắt Đình Nghi, mím chặt môi, mắt sáng quắt, “Tôi tíchSơ Nguyên sư huynh!”. Sắc mặt Hiểu Huỳnh trắng bệch. Ánh mắt Đình Nghi biến sắc, nhìn chòng chọc BáchThảo, hồi lâu sau đột nhiên bật cười, tiếng cười lạnh như băng, “Rất tốt, cuốicùng cô đã không diễn kịch nữa. Chỉ có điều trong khi cô chính thức tuyên chiếnvới tôi, tôi nhất định phải cho cô biết…” Ánh mắt lưu chuyển. Một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh giữa nhữngngón tay Đình Nghi. “Tôi là vợ chưa cưới của Sơ Nguyên, còn cô, côlà kẻ thứ ba bỉ ổi xen vào chúng tôi.” *** Bầu không khí lúc tập luyện vô cùng lạ lùng, huấn luyện viên Thẩm hai lần ra lệnh ngừng tập, yêu cầu mọi người tập trung tưởng không nên như mộng du vậy. Không có Nhược Bạch, Bách Thảo

https://thuviensach.vn

vẫn tập mộtmình, trong lúc giải lao giữa giờ, Hiểu Huỳnh không đến nói chuyện với cô nhưmọi ngày, các cô gái đặc biệt trầm ngâm, Khấu Chấn và những người khác cũngnhận thấy. “Hôm nay các cô trật tự thế này thật kì quá!” Diệc Phong vặn người nhìn Bách Thảo ngồi mộtmình ở góc phòng, lại nhìn Hiểu Huỳnh mọi ngày nói cười như phá trời giờ lạilặng lẽ ngồi cạnh mình hỏi: “Cãi nhau với Bách Thảo hả?” “Im đi, anh không mở miệng sợ thiên hạ tưởng làcâm à?”, Hiểu Huỳnh khẽ quát. Buổi tập kết thúc, Hiểu Huỳnh chạy khỏi phòngnhanh như gió, ngay cả một câu cũng không thèm nói với Bách Thảo. Bách Thảolòng nặng trĩu, lặng lặng một mình đi dọn vệ sinh, khi Lâm Phong đi qua vỗ vaicô, Quang Nhã do dự một lát, cầm miếng giẻ mọi khi là của Hiểu Huỳnh cùng lausàn với Bách Thảo. “Mặc dù những điều Đình Nghi nói, tôi đều khôngbiết nhưng tôi và cậu sống chung với nhau lâu như vậy, tôi biết cậu là ngườinhư thế nào. Cậu xem tôi cũng từng hiểu lầm cậu, không thích cậu nhưng nhấtđịnh có ngày những người đó sẽ hiểu cậu.” Quang Nhã cất giọng dè dặt: “Bách Thảo, đừng quá buồn!” Vẫn cắm cúi lau nhà không ngẩng đầu, Bách Thảotrả lời. “Ừ.” Cuối cùng cũng lau xong, Quang Nhã ra về nhìngian phòng rộng thênh thang trống rỗng không bóng người, Bách Thảo ngơ ngẩngmãi đến khi nghe thấy tiếng chuông điện thoại mà giật mình. “…Ánh trăng màutrắng. Sâu trong lòngbiển một điểm sáng lung linh. Nhưng băng lạnhkhiến lòng ta tê tái…” Đây là điện thoại Đình Hạo tặng cô, Bách Thảongây người ngẫm nghĩ, có nên trả lại hay không, vì sao lúc ở sân bay cô lạiquên bẵng chuyện này? Đúng rồi, là vì lúc đó Sơ Nguyên sư huynh đến đón cô, tấmbiển vẽ hình trái tim màu đỏ để trước ngực và đứng ở chỗ dễ nhìn thấy nhất. “…Em là vếtthương anh không muốn nhắc đến. Anh rất muốnquên. Và không bao giờmuốn nhớ về…” Tiếng nhạc tiếp tục vang lên, lấy điện thoại từba lô để trên bệ cửa, trong màn hình nhấp nháy không phải là khuôn mặt rạng rỡcủa tiền bối Đình Hạo mà là hai chữ… “Sơ Nguyên.” “Tập xong chưa?”, giọng nói dịu dàng trong điệnthoại. “Vâng.” “Bây giờ anh đang trong bệnh viện, hôm nay anhphải trực, tối mới về được.” “Vâng.” “Anh đã tra khắp các bệnh viện và đồn cảnh sát, không có ghi chép gì liên quan đến Nhược Bạch”, Sơ Nguyên nói tiếp, “Anh sẽtiếp tục đi tìm Nhược Bạch, hôm nay

https://thuviensach.vn

trời nóng nên em đừng chạy ra ngoài đấy". Nghe Nhược Bạch không xảy ra chuyện gì bất trắc, cô thở phào. "Cám ơn, Sơ Nguyên sư huynh." Trong máy ngập ngừng giây lát, Sơ Nguyên lạihỏi: "…" Trong đầu hiện lên hình ảnh chiếc nhẫn kim cươnglóng lánh, mi mắt rung rung không biết trả lời thế nào. Không thấy cô trả lời, Sơ Nguyên hỏi: "Đến tối anh về sẽ đến chỗ em, được không?" "…" Trở về phòng cất đồ, không ngờ Đình Nghi vẫn ởđó, cô ta đã tắm và thay xong quần áo, mái tóc đen dài, váy trắng trang nhã, thắt lưng màu cánh sen thanh thoát yêu kiều. Bách Thảo ngây người. Nắm chặt điện thoại trong tay, cô bước đến đưacho Đình Nghi, nói:" Đây là của tiền bối Đình Hạo cho tôi mượn, nhờ chị trảgiúp". Đình Nghi liếc nhìn điện thoại nhưng không nhận. "Sao cô không tự đi trả?" Bách Thảo tự lự, bỏ chiếc điện thoại vào ngăncạnh ngăn đựng đồ của Đình Nghi, cúi chào: "Phiền chị giúp cho." Đình Nghi cau mày, cầm lên rồi ném vào ngăn đựngđồ của mình, không nói gì đi thẳng. "Xin chờ một lát", Bách Thảo gọi lại. Đình Nghi miễn cưỡng quay người, thấy Bách Thảotay cầm phong bì dày, nhìn cô nói:" Bữa liên hoan hôm trước tội chịu một nửa. Xin Lỗi, lúc đó tôi say quá không đưa ngay cho chị." "Ha ha", Đình Nghi cười ngất," Cô định trả tiềncho tôi?" "Vâng." "Cô có biết bữa đó tổng cộng hết bao nhiêukhông?" "Không biết". "Được nếu cô khách khí như vậy tôi cũng không từchối." Đình Nghi nhìn cô vẻ lạnh lùng nói ra một consố. Bách Thảo ngây người trong chốc lát, cúi đầu lấy tiền trong phong bì rađếm, lại lấy ra một xấp khác đếm tiếp, phong bì dày bỗng chốc xẹp hẵn đi. "Đây là phần của tôi", Bách Thảo đưa cho ĐìnhNghi, "Chi phí điện thoại tôi cũng tính cả vào đó rồi". Đình Nghi đón tập tiền, mặt không biểu cảm. Quay người đi thẳng. *** Tùng Bách võ quán. Buổi chiều không thấy bóng dáng Hiểu Huỳnh, ăncơm xong, Hiểu Huỳnh vốn không bao giờ quên ngủ trưa, vậy mà trưa nay vẫn khôngthấy tăm dạng đâu. Bách Thảo bồn chồn không yên, thím Phạm lại nói chắc HiểuHuỳnh đi xem phim, bảo cô đừng lo. Ngồi trên giường. Bên ngoài nắng như lửa đốt, Bách Thảo ngẩn ngơnhìn chiếc giường bỏ không của Hiểu Huỳnh, nhìn mãi đến lúc khuôn mặt xanh xaongơ ngác của Hiểu Huỳnh hiện ra, cô vẫn chờ Hiểu Huỳnh hỏi cô như trước. Nhưng Hiểu Huỳnh không đến gặp cô, ngay đến cơ hội giải thích

https://thuviensach.vn

cũng không có, Lại đợi rất lâu. Không thể ngồi yên được nữa. Vậy thì đành đi tìm Nhược Bạch sư huynh. BáchThảo đóng cửa ra đi. *** "Sơ Nguyên có người tìm." Trong phòng trực bệnh viện, SƠ Nguyên đang đanggọi điện thì bác sĩ Diêu bước vào nói:"Bạn gái ngày càng xinh đấy, đi mauđi, tôi trực thay cho." Nghe xong câu trả lời trong điện thoại, SơNguyên bỏ máy. Nhìn theo hướng mắt của bác sĩ Diêu, Đình Nghi đang đứng bênngoài hành lang ngoài phòng trực ban. "Bác sĩ Diêu, cô ấy không phải bạn gái củatôi." Sơ Nguyên đứng dậy, giải thích với bác sĩ Diêurồi mới đi ra. "A?", bác sĩ Diêu nhìn theo bóng anh, lắc đầu lẩm bẩm, "Con gái bây giờ đến là dạn dĩ, cô ta chắc chắn là thíchcậu ấy, nếu không chẳng liên tục đến tìm cậu ấy như thế." *** Trên đường hầu như không có bóng người, nắngthiêu đốt mặt đất. DÙng tay che nắng, Bách Thảo cố phân biệt mỗi hành kháchxuất hiện trên đường, không khí hít vào nóng bỏng, mồ hôi thấm lưng áo. Cô đến từng địa chỉ. Mỗi lần hi vọng rồi lại rơi vào khoảng trống. Đứng dưới ánh nắng chang chang, mọi vật trướcmắt như mờ đi, Nhược Bạch rốt cuộc đi đâu, vì sao không tìm thấy anh? *** Bệnh viện. Cuối hành lang. Dưới một góc râm mát có làn gió nam thổitới, cơ hồ khiến cái nóng dịu đi đôi chút. Tay vịn lan can, Đình Nghi nhìn vườnhoa bên dưới, đai váy trắng trang nhã bay im lặng hồi lâu, cô nói: "Sơ Nguyên, anh làm tổn thương em." "Đình Nghi..." Sơ Nguyên hơi nhăn trán nhìn cô, rất nhiều câuđinh nói cuối cùng chỉ còn một câu. "Xin lỗi !" "Anh Sơ Nguyên, anh đã quên chiếc nhẫn nàyư?" Chiếc nhẫn kim cương trên ngòn tay Đình Nghi lóesáng. "Khi mẹ qua đời, bên giường mẹ, anh đã đồngý với em, sau này sẽ cưới em." "Lúc đó anh mới tám tuổi", Sơ Nguyênnói. "Lúc đó em cũng mới năm tuổi, nhưng em nhớ, em vẫn luôn nhớ", Đình Nghi cười đau khổ,"Em còn hứa với mẹ, khikết hôn sẽ đeo chiếc nhẫn này. Cho nên em vẫn cất giữ nó, đợi đến ngày chúng talàm lễ cưới, anh tận tay đeo nó cho em." Ánh nắng lấp loáng. Chiếc nhẫn kim cương ánh lên những tia lónglánh. Dù đã nhiều năm trôi qua, Sơ Nguyên vẫn nhớ ngàyhôm đó. … Cô Phương ngườiluôn chiều anh như mẹ đẻ năm trên giường sắc mặt nhợt nhạt. ĐỨng ngoài phòngbệnh, mẹ rớm nước mắt nói với anh, cô Phương phải đến một nơi rất xa không quayvề nữa, cần để cho cô yên tâm ra đi. "... Sau nàylớn lên cháu cưới Tiểu

https://thuviensach.vn

Đình làm vợ được không?", cô Phương dịu dàng nắmtay cậu. "Vợ làgì?" "Vợ là... cháu sẽ chăm sóc Tiểu Đình, mãi mãi chăm sóc Tiểu Đình... luôn ở bên tiểuĐình... không được làm Tiểu Đình khóc... không được để Tiểu Đình cô đơn..." "Giống nhưbậy giờ?" Lúc đó anh không hiểu, mỗi lần cô Phương ra nước ngoài thi đấu, Tiểu Đình đều được đưa đến tùng Bách võ quán, cô là đứa trẻ ngoan, suốt ngàyđi theo anh, nhìn anh tập không hề quấy rầy. "Ừ, như bâygiờ." "Được, cháusẽ cưới Tiểu Đình làm vợ", cậu bé gật đầu nói, "Cháu sẽ chăm sóc TiểuĐình, không để Tiểu Đình khóc, không để Tiểu Đình cô đơn ". Đầu ngả trên gốitrắng toát, cô Phương lấy từ bàn tay yếu đuối của mình một chiếc nhẫn. "TiểuĐình... đây là quà cưới mẹ tặng con... hãy nhớ, con là con gái mẹ, con phải làđứa trẻ kiên cường, đừng khóc... con phải hạnh phúc..."... Trong vườn hoa bên dưới. Một chiếc ghế dài trống không. Sơ Nguyên khàn giọng nói: "Xin lỗi, nếu lúc đó anh biết vợ là nghĩagì..." "Câu này anh đã nói với em, Đình Nghi lạnhnhạt"Đó là lúc em mười hai tuổi, anh nói không nên vì lời hứa chơi thời bémá quyết định cả cuộc đời tương lai của mình. ANh nói có rất nhiều chàng tai đểem thích, để em quên lời hứa đó". Gió đung đưa những giây leo trên thành lan can. "Anh còn nhớ lúc đó em trả ời thế nàokhông", Đình Nghi ngửa đầu nhìn Sơ Nguyên, "Em nói là em thích anh, chính vì mẹ biết em thích anh mới muốn ah hứa như vậy. Em thích anh, em phảilấy anh, em phải làm vợ anh. ANh đã hứa rồi nhất định phải giữ lời!" Sơ Nguyên im lặng. Nhin anh Đinh Nguyên cười nhạt. "Rất nhiều cô gái thích anh, ngay tư hồitrung học, anh đã nhận được vô số thư, thậm chí có cô công khai theo đuổi anh, bày tỏ tình yêu với anh. Nhưng anh chưa bao giờ chấp nhận. Anh cho phép em ở bênanh, em biết mặc dù anh không có kiểu thích dó dối với em nhưng anh vẫn sẽ thựchiện lời hứa." "Em tin là anh sẽ lấy em..."Tay vịnlan can, Đình Nghi thở dài? "Chúng ta vẫn sống tốt với nhau, anh khôngghét em, em không thấy sao? Nhưng ba năm trước từ khi Bách Thảo đến Tùng Báchvõ quán, cô ta im lìm như khúc gỗ vậy mà anh lại thích cô ta!" "Cái gì cô ấy cũng tốt". "Cô ta không xinh đẹp, cũng không thôngminh, chẳng ai thích, suốt ngày không nói một câu, Taekwondo cũng hoàn toànkhông phải là đối thủ của em, cô ta không một điểm nào có thể so sánh vớiem", Ngực Đình

https://thuviensach.vn

Nghi phập phồng dữ dội, "Vậy mà, ba năm trước anh lạivì cô ta, một lần nữa khuyên em quên bỏ lời hẹn ước năm xưa". Sơ Nguyên lặng lẽ nhìn vườn hoa bên dưới. Ở dưới chân chiếc ghế dài trống, giữa một khómcỏ xanh mơn mởn có một cây cỏ đang bật đất nhoi lên. Ở khoản cách ca như vậyhình như anh vẫn thoang thoảng nhận ra mùi hương thanh khiết của nó. "Lúc đó cô ta mới mười bốn tuổi, sao anh cóthể thực sự thích một đứa trẻ mười bốn tuổi?", Đình Nghi hít sâu rồi thởra nhè nhẹ, cố kiềm chế cảm xúc, "Em xin anh, hãy xa cô ta một thời gian, hãy suy nghĩ kỹ hơn cũng như cho em một cơ hội nữa". Nắm chặt tay Sơ Nguyên, giọng Đình Nghi bắt đầukhàn đi" "Trong ba năm anh đi xa, cứ có thời gian là em bay sang Mỹvới anh, em hy vọng anh quên cô ấy, có thể tỉnh táo trở lại. Sơ Nguyên, ngườiphù hợp nhất với anh là em, người yêu anh nhất là em, không phải cô ấy, khôngphải Thích Bách Thảo!". Cơn gió thoảng qua. Những dây leo trên thành ban công đung đưa. "Đình Nghi, hãy hứa với anh", SơNguyên nhẹ nhàng, "Nếu thật sự ba năm sau anh nhận thấy anh vẫn thích côấy, thích thật sự, em sẽ từ bỏ hẹn ước ngày xưa". Đình Nghi sắc mặt trắng nhợt. "Xin lỗi". SƠ Nguyên im lặng giây lát, lại tiếp, " Đình Nghi, anh thích cô ấy!". "..." Toàn thân cứng đò, ĐÌnh Nghi nắm chặt tay anh. Một trận gió thổi tới. "Sơ Nguyên, có điện thoại". Tiếng bác sĩ Diêu từ phòng trực ban. "Xin lỗi". Đình Nghi buông cánh tay Sơ Nguyên, anh gật đầuvới cô, quay người định đi. "Em hối hận rồi!". Đình Nghi nghiến răng, ngẩng cao đầu giữa cơngió thổi mạnh khiến chiếc váy trang nhã tung bay, nhìn theo bóng Sơ Nguyên, cônói giọng to khàn đặc: "Sơ Nguyên, mặc dù anh đã hứa cưới em nhưnganh không muốn thực hiên lời hứa, vậy thì em đương nhiên cũng có thể hối hận! Em không từ bỏ hẹn ước, em phải lấy anh và muốn lập tức tổ chức lễ đínhhôn!" *** Màn đêm dần buông.

Từng con phố, từng địa chỉ - những nơi Nhược Bạck từng đến, Bách Thảo đều tìmhết lần này sang lần khác. Ánh đèn điện bừng sáng, các cửa hàng người ra vàotấp nập, mồ hôi thấm lưng áo, bước chân vội vã, ánh mắt lo âu dừng lại trên mỗibóng người.

https://thuviensach.vn

Không có.

Vẫn không có…

Ở đâu cũng không có…

Đêm khuya dần.

Bách Thảo lặng lẽ quay về Tùng Bách võ quán.

Mở cửa phòng thấy bên trong tối om, cô không bật đèn mà lặng lẽ đến bồn rửamặt. Bên ngoài có ánh trăng vàng nhạt, có trận gió nhẹ, không khí vẫn nóng ẩm. Bách Thảo đứng lặng trong bóng tối, đột nhiên một linh cảm nào đó quay phắt đầunhìn ra… Trên giường Hiểu Huỳnh ngồi như tượng đá.

“ Hiểu Huỳnh”

Bách THảo vội bật đèn.

Chùm đèn lóe lên làm căn phòng bừng sáng. Hiểu Huỳnh mơ màng mở mắt, lấy tayche ánh sáng rồi trở mình một cái, mùi rượu sộc vào mũi Bách Thảo.

“ Cậu uống rượu hả?”

Bách Thảo vội hỏi. Thấy Hiểu Huỳnh bị chói mắt, Bách Thảo vội tắt đèn lớn rồiquay sang vặn đèn ngủ, lại chạy đi lấy khăn vừa lau mặt cho Hiểu Huỳnh vừa hỏivẻ lo lắng.

“ Cậu đi uống rượu ở đâu? Tại sao phải uống? Có phải bị ai ép không, có đau chỗnào không?”

“ Đi đi”

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh đẩy cô ra, mặt đỏ gay, mắt không có tiêu cự trợn về phía cô: “ Tôi …tôi uổng rượu, thế nào? Tôi thích uống! Tôi muốn uống! Tại sao cậu có thể uốngsay còn tôi thì không! Cậu uống say để được Sơ Nguyên sư huynh bế, ha ha, tạisao tôi không thể! Tôi cũng phải say, tôi cũng phải đi tìm Sơ Nguyên sư huynh!”

“ Hiểu Huỳnh!”

Không để mình chú ý đến những lời nói của Hiểu Huỳnh, định đỡ cô nằm xuống thìmùi rượ khó chịu lại khiến đầu Bách Thảo nhức như muốn nứt.

“ Cậu có khát không? Để tớ đi lấy nước”

“Tôi đã bảo cậu đi đi!”

Hiểu Huỳnh phẫn nộ đẩy mạnh tay cô, quát to: “ Thích Bách Thảo! Tôi phải tuyệtgiao với cô! Tôi không nhận cô là bạn nữa! Cô cút đi! Hãy tránh xa tôi ra!”

“Hiểu huỳnh”

Bị đẩy suýt ngã, mặt Bách Thảo tái xanh hoảng hốt nhìn Hiểu Huỳnh.

“Thích Bách Thảo! Những lời Đình Nghi nói đều là thật, xin lỗi”, Hiểu Huỳnhloạng choạng đứng lên, lảo đảo đến gần cô, trợn mắt hét “ Cô luôn giả dối! Thựcra cô là người xấu, tôi ngưỡng mộ nhất chị ĐÌnh Nghi nhưng vì cô, tôi bắt đầughét chị ấy!”

“Tôi thích cô, Bách Thảo! Tôi đã vì cô làm bao nhiêu chuyện như vậy! Bởi vì côlà bạn tốt của tôi! Vì cô, việc gì tôi cũng có thể làm! Nhưng … nhưng… cô đãlừa dối tôi!”

“Hiểu Huỳnh”

https://thuviensach.vn

Tai ù lên, người Bách Thảo lạnh toát từng cơn.

“Cô có nhiều ý đồ xấu xa. Cô lợi dụng Nhược Bạch sư huynh! Ỡm ờ với Đình Hạotiền bối! không sao! Cô là bạn tốt của tôi! Coi như cô có khuyếtđiểm gì tôi cũng bỏ qua! Nhưng … Tại sao cô lại quyến rũ Sơ Nguyên sư huynh!”

Chộp vai Bách Thảo lắc thật mạnh, Hiểu Huỳnh đột nhiên bật khóc, cô khóc rất tođến khàn tiếng, mặt đãm nước mắt.

“ Lẽ nào cô không biết! Tôi thích Sơ nguyên sư huynh! Từ nhỏ… từ nhỏ tôi đãthích Sơ Nguyên!”, cả người run lên, Hiểu Huỳnh phẫn nộ lắc mạnh vai cô “ Tạisao cô lại quyến rũ Sơ Nguyên sư huynh! Cô có Nhược Bạch vẫn chưa đủ hay sao? Tôi hận cô! Bách Thảo! Tôi ghét cô! Hồi đólẽ ra tôi không nên đưa cô đến TùngBách võ quán”

“…”

Trái tim như bị vật gì đâm mạng, đau nhói, bị Hiểu Huỳnh lắc hết sức khiến mặtBách Thảo tái nhợt, toàn thân lạnh đếnmuốn co lại. Không phải lần đàu cô bịngười ta ghét bỏ, từ nhỏ đến giờ người ghét cô nhiều lắm, nhưng… vì sao… vì saocô đau đến nỗi… đau đến nỗi…

“ Cái gì trên mặt cô thế này?”

Trợn ánh mắt say lờ đờ, Hiểu Huỳnh lảo đảo ngó sát mặt cô, giơ tay sờ má cô, nhướn mày nhìn cái chất ươn ướt đầu ngón tay rồi đột nhiên cười phá lên.

“ Cô khóc rồi! Thích Bách Thảo! Cô cũng khóc cơ à! Tại sao cô lại khóc! Haha nói đi! Tại sao cô lại khóc! Người khóc phải là tôi chứ, khôngphải sao? Người bạn tốt nhất của tôi đã cướp người đàn ông tôi thích nhất! Người khóc nên là tôi mới phải chứ!” Trong bệnh viện

https://thuviensach.vn

Hành lang yên tĩnh

Kiểm tra xong các phòng thấy nhiều bệnh nhân đã ngủ, Sơ Nguyên mới trở về phòngtrực ban. Chợt thấy trong túi có một phong bì dày căng phồng, anh cau mày.

...

“ Tiền của anh.”

Trên ban công, ĐÌnh Nghi đưa cho anh chiếc phong bì, bên trong một tập dày toànnhững đồng bạc mới. Sơ Nguyên không hiểu hỏi lại: “ Đây là...?”

“Bách Thảo đưa tiền ăn tối qua cho em”, ĐÌnh Nghi như đã bình tĩnh lại “ Chỗtiền anh đưa cho em để trả thay cô ấy, đương nhiên em trả anh”

“ Đình Nghi...”, anh thở dài “... Em biết rõ hoàn cảnh của Bách Thảo, sao cònnhận tiền của cô ấy?”

“ Sao lại không?”, Đình Nghi mỉm cười

“ Buổi liên hoaon với danh nghĩa em và bách Thảo mời, cô ấy chịu một nửa chiphí là đương nhiên”

“Em chọn khách sạn đắt tiền như vậy, vượt quá xa khả năng chịu đựng của ngườibình thường là không công bằng với cô ấy”, Sơ Nguyên cau mày

“ Công bằng?” ĐÌnh nghi lại cười

“ Trên đời này làm gì có công bằng. EM thích anh chừng ấy năm vậy mà bỗng chốcbị cô ấy cướp đi, có công bằng không? Anh là bạn trai của em lại một mực đòithanh toán cho cô ấy, có công bằng với em không? Hừ cô ta hènmọn như cỏ tạp nhưng lại ngông cuồng đến mức định chen vào

https://thuviensach.vn

cạnhtranh với em, em cũng phải cho cô ta thấy rốt cuộc thế nào là công bằng!”

“ Đình Nghi...”

“ Anh yên tâm, em sẽ bảo vệ lòng tự tôn của cô ta, sẽ không cho cô ta biết anhđã trả thay cho cô ta”, ánh mắt Đình Nghi lạnh lùng nhưng nụ cười lại rất dịudàng, “... Cho nên một số việc anh làm vì Bách Thảo, em sẽ không nói với côta”

Anh lặng lẽ nhìn cô

“ Sơ Nguyên, nếu muốn ở bên anh, em nhất định không từ thủ đoạn...”, ĐÌnh Nghivươn cổ, ánh mắt tối sầm “ Em sẽ... Em sẽ hết phăng cô ta. Em không sợ anh sẽghét em bởi vì anh đã ép em trở nên như vậy”

...

...

Điện thoại chợt rung

Trên hành lang, Sơ Nguyên nhắm mắt trấn tĩnh, nghe tiếng nói gấp gáp truyền đếnqua ống ngeh điện thoại “Sơ Nguyên phải không, tên bệnh nhân mà anh yêu cầukiểm tra tôi đã tìm ra! Sáng nay, bệnh viện chúng tôi vừa nhận điều trị...” Ánh trăng mỏng manh hắt qua cửa sổ.

Hiểu Huỳnh trượt xuống khóc to, hai tay vung lên cao, những lời Hiểu Huỳnh vừakhóc vừa nói Bách Thảo không nghe rõ lắm, cố đỡ bạn lên giường rồi ép nằmxuống, sau đó cẩn thận lau mồ hôi và nước mắt ngấn từng vệt trên mặt bạn

“Tha lỗi cho tớ!”

https://thuviensach.vn

Nằm trên giường, Hiểu Huỳnh tiếp tục giãy giụa, miệng lảm nhảm, chân đạp cả vàongười Bách Thảo. ĐỘt nhiên mặt biến sắc, nhoài về phía cạnh giường.

“Ọe!”

Hiểu Huỳnh bắt đầu buồn nôn.

Trong phòng ngột ngạt mùi khó chịu, Bách Thảo nhẹ nhàng vỗ lưng bạn, đợi khinôn hết lại đỡ nằm xuống. Lặng lẽ đi lấy cốc nước cho bạn súc miệng rồi dùngkhăn lau mặt lần nữa, sau đó lau dọn sàn sạch sẽ. Vệ sinh xong xuôi, không khítrong phòng thoáng đãng trở lại.

Quay trở về giường Hiểu Huỳnh đang nằm.

Ngẩn người

Hiểu Huỳnh không ngủ, đnag nhìn trân trân lên trần nhà. Nghe thấy tiếng bướcchân, lập tức ngoảnh ra nhìn cô với cái nhìn kỳ dị

“ Bách Thảo...”

Mặt trắng bệch, Hiểu Huỳnh khẽ gọi

“... Cậu say rồi, ngủ đi!” Bách Thảo nói nhỏ, kéo tấm chăn mỏng đắp kín ngườicô,

“ Vừa nãy … có phải là …” đầu đau như muốn vỡ, mặt nhăn nhó thiểu não “… cóphải mình đã nói những điều vớ vẩn …”

Bách Thảo ngẩn người, lắc đầu “ Không phải”

“ Đừng lừa tớ, trời ơi!” chống lại những cơn đau nhói trong đầu, Hiểu Huỳnh đaukhổ nhắm mắt lẩm bẩm như nói mê “.. Tớ nhớ ra rồi, vừa nãy tớ

https://thuviensach.vn

nói những điềuthật quá đáng … xin lỗi cậu … Bách Thảo, đó không phải điều tớ muốn nói … cậuquên hết đi được không …”

“ … Ừ!”

Hiếu Huỳnh nằm xuống, mặt vẫn trắng như sáp, mắt nhắm nghiền. Im lặng hồi lâu, những giọt nước từ từ ứ ra nơi khóe mắt

“ Bách Thảo, cậu lại lừa tớ …”

“Tớ biết, cậu sẽ không quên những lời tớ nói … Vì những lời đó thật là tệ hại …Bách Thảo … cậu vừa khóc đúng không, tớ xin lỗi …”

“ Từ trước đến giờ tớ chưa thấy cậu khóc bao giờ …”

“ Dường như trong bất kì hoàn cảnh nào … cũng không khóc…”

“Nhưng… tớ vừa làm cậu khóc…”

Dựa đầu vào gối, Hiểu Huỳnh run run hít một hơi thật dài, sau đó dùng tay chehai mắt đã sưng húp, nhếch méo cười cay đắng nói tiếp: “ … Xấu hổ quá… lúc nàotớ cũng là kẻ đáng ghét, chỉ vì một chàng trai mà xích mích với bạn thân…Nhưng, tớ vẫn nói những lời độc ác ấy với cậu…”

“Hiểu Huỳnh!”

Nhìn thấy Hiểu Huỳnh vẫn khóc, người Bách Thảo dường như cứng đờ. Cô nhẹ nhàngđưa tay định chạm vào Hiểu Huỳnh nhưng có cái gì đó bất an, khiến cô dừng lại.

“Xin lỗi… tớ không biết…”

Bách Thảo ngẩn người suy nghĩ, lòng se lại. Lời Hiểu Huỳnh nói cũngkhông sai. Cô không xứng đáng là bạn tốt của Hiểu Huỳnh, Hiểu Huỳnh yêu SơNguyên vậy mà cô chẳng biết gì.

https://thuviensach.vn

Chính cô đã làm tổn thương Hiểu Huỳnh

Hiểu Huỳnh nói chưa thấy cô khóc bao giờ. Chẳng phải cô cũng vừa thấy HiểuHuỳnh khóc ư? Là cô, chính cô khiến Hiểu Huỳnh khóc như vậy …

“Không phải, không phải lỗi của cậu” Hiểu Huỳnh buông bàn tay che mắt, hít mộthơi thật sau rồi nói vẻ dằn vặt “ Cậu xem, người gỗ như cậu chẳng để tâm đếnviệc gì. Mình lại chẳng hề nói, làm sao cậu biết mình thích Sơ Nguyên sưhuynh?”

Bách Thảo nhìn cô

“Còn mình” Hiểu Huỳnh mỉm cười nhìn lên trần nhà lẩm bẩm, “Thực ra mình rấtgiống Sơ Vy, cô ấy vì tiền bối Đình Hạo mới tập Taekwondo, còn mình vì SơNguyên sư huynh”

“Sơ Nguyên sư huynh tốt như vậy, đối với ai cũng kiên nhẫn, huynh ấy từng muakem cho tớ ăn. Hồi nhỏ, mỗi khi mình gây chuyện bị mẹ đuổi đánh, mình chỉ cầntrốn sau lưng Sơ Nguyên là huynh ấy sẽ bảo vệ mình. Có những lúc mình lén đitheo sau Sơ Nguyên sư huynh và chị Đình Nghi. Chị ấy không thích mình đi theonhưng Sơ Nguyên vẫn đưa mình cùng đi chơi.”

“Về sau, Sơ Nguyên sư huynh càng lớn càng đẹp trai, không, không phải đẹp traimà còn hơn thế, tuấn tú, đẹp như tranh vẽ, giống như tiểu tiên đồng trongtruyện cổ tích, tỏa ánh hào quang, còn đẹp hơn cả những nhân vật mình thíchtrong các cuốn truyện tranh đó”

“Mình thích Sơ Nguyên sư huynh…”

Hiểu Huỳnh cười một cách đau khổ

https://thuviensach.vn

“Nhưng mình không dám nói với huynh ấy. Vì mình biết huynh ấy sẽ không yêu mình, những cô gái mà huynh ấy thích phải xinh đẹp, dịu dàng, phóng khoáng, ưu tú nhưchị Đình Nghi. Làm sao huynh ấy có thể thích một đứa ngốc nghếch, cả ngày điênđiên khùng khùng vừa lười vừa xấu như mình…”

Bách Thảo im lặng lắng nghe.

“Cho nên mình mới giận cậu, thật vô lý”, Hiểu Huỳnh từ từ nhắm mắt, cười thiểunão, “Sơ Nguyên sư huynh thích cậu thì mình phải cảm thấy vui mới đúng… huynhấy có thể ở bên cậu… có thể ở bên cậu… mình nên vui…”

Hiểu Huỳnh lẩm bẩm giọng nhỏ dần, bộ dạng mệt mỏi khiến giọng nói líu ríu khôngrõ: “ Là lỗi của mình… Sao mình có thể cho rằng … Sơ Nguyên sư huynh nhất địnhsẽ yêu Đình Nghi…”

“ Nếu…

Nếu như mình dũng cảm…

Nếu như…”

Ánh trăng tinh khiết

Hiểu Huỳnh đã chìm vào giấc ngủ, trên mặt vẫn còn ngấn nước mắt, trở mình quayvề một bên ngủ như một đứa trẻ. Bách Thảo ngồi ngây bên giường, kéo chăn đắpcho Hiểu Huỳnh, đầu óc trống rỗng, nghĩ lại tất cả mọi thứ khiến toàn thân nhưbị sức nặng nghìn cân từ từ đè xuống không thể thở được

Rất lâu, rất lâu sau

https://thuviensach.vn

Dưới hàng bạch dương ngoài cửa sổ, một hình bóng lờ mờ dưới ánh trăng. BáchThảo ngây người nhìn theo, bóng đó vẫn đứng nguyên, cô mở to mắt cố nhìn…

Đột nhiên Bách Thảo đứng vụt dậy.

Gần như lao ra cửa, chạy theo cái bóng đó…

“Bách Thảo, điện thoại của Sơ nguyên!”, giọng thím Phạm từ phía bên kia vọngsang “ … bảo là đã tìm thấy Nhược Bạch…”

Không!

Cô không cần nhận cú điện thoại đó!

Dưới ánh trăng, Bách Thảo chạy như bay đến hàng bạch dương! Cô nhìn thấy, cô đãnhìn thấy! Dưới hàng cây, bóng người đó vẫn đứng ở đấy. Gió gào rít bên tai, máu như dồn lên màng nhĩ, cô đuổi theo, muốn ôm chầm bóng người đó với tất cảsức mạnh có trong người!

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 3: CẦU VỒNG TRONG MƯA

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Ánh trăng mờ ảo

Gió đêm mạnh dần, tiếng lá bạch dương lào xào.

Cô lao đến ôm chặt lấy người đó, cuối cùng đã tìm thấy anh! Hít mùi hơi thởquen thuộc khiến tim cô đập rất mạnh, xung quanh chỉ có tiếng côn trùng. Đâygiống như một giấc mơ, khiến cô bất giác hoảng hốt…

"…"

Như có luồng điện chạy qua, cô lúng túng buông tay, ngẩn đầu lên ngây ngườinhìn anh.

Đúng rồi!

Là Nhược Bạch sư huynh

Dưới bóng cây trong màn đêm, Nhược Bạch đứng thẳng người. Anh cúi đầu nhìn cô, cô ngước nhìn anh, khuôn mặt anh lờ mờ không rõ. Anh gầy đi nhiều, vẫn lạnhlùng như trước, giữa trán có thêm nếp nhăn dài cơ hồ như mấy ngày không ngủ.

Bất ngờ cô vội hỏi:

"Nhược Bạch sư huynh…"

https://thuviensach.vn

“Tôi không sao”

Anh khẽ ngắt lời cô

Bách Thảo ngây người, trong lòng vốn có hàng ngàn hàng vạn điều muốn hỏi nhưngđột nhiên không biết nên nói gì. Đúng vậy, chỉ cần Nhược Bạch sư huynh không sao, chỉ cần huynh ấy trở về là tốt rồi. Nhớ lại lời thím Phạm vừa nói lúc trước, côcũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, liền hỏi lại:

“Là do Sơ Nguyên sư huynh tìm thấy huynh, huynh mới quay lại, đúng không?”

Nhược Bạch cau mày hỏi lại:

“Sơ Nguyên tìm tôi? Có chuyện gì?”

“… Chẳng phải Sơ Nguyên sư huynh tìm thấy thì huynh mới quay về sao?”, cô ngẩnngười

“Không phải”

Nói xong, Nhược Bạch nhìn cô lúc lâu rồi tiếp:

“Tôi đi đây”

Anh quay người đi nhưng không phải đi về hướng ký túc xá

“Nhược Bạch sư huynh!”

Dưới ánh trăng, Bách Thảo nôn nóng, chạy đến giữ chặt lấy cánh tay anh, hỏidồn:

“Huynh đi đâu? Tại sao vừa mới về đã lại định đi? Có chuyện gì? Nói cho em biếtđược không!”

https://thuviensach.vn

“Tôi trở về là vì...”

Nhược Bạch không quay người lại, nói khẽ:

“Tôi đã hứa với cô, không để cô tìm mãi không thấy và lo lắng cho tôi. Xin lỗi, mấy ngày nữa tôi sẽ quay về”

Bách Thảo vẫn nắm chặt lấy cánh tay anh rồi nhớ lại. Đó là lần trước, biết bao ngày cô không tìm thấy Nhược Bạch...

...

“Tại sao không nói cho em biết?”, cô hít một hơi thật dài, cắn chặt môi, giọngnghẹn lại

“Tất cả những việc huynh muốn em làm, em đều cố gắng hết sức dù khó khăn đếnđau cũng nhất định phải làm được. Nhưng, huynh biết không? Không phải là vìhuynh là sư huynh của em mà em phải nghe theo tất cả những mệnh lệnh đó...”

“nhưng, em rất buồn...”

Nước mắt muốn trào ra

“Lúc huynh cần giúp đỡ lại không nói với em. Nhược Bạch sư hunh, huynh cho rằngem không thể giúp được huynh hay là huynh cảm thấy có những chuyện không nênnói với người không liên quan?” dưới ánh trăng, dáng mảnh khảnh của Nhược bạchbước đến bậc thềm chợt dừng lại, tiếng nói như lẫn trong gió

“Nhớ rồi, lần sau có chuyện sẽ nói với cô!”

“...”

“Thế lần này là vì sao?”, Bách Thảo lo lắng

https://thuviensach.vn

“là chuyện riêng” Nhược Bạch lặng lẽ nhìn ngón tay cô. Dưới ánh trăng, ngón taycô trắng muốt mảnh dẻ nhưng giữ anh rất chặt, “ Cô cứ yên tâm tập luyện, đừngsuy nghĩ nhiều”

“... Có phải là vì huấn luyện viên Thẩm...” cắn chặt môi, “ Em nghe nói huynh totiếng với huấn luyện viên vì chuyện của em, có đúng là huynh và huấn luyện viênThẩm đã cãi nhau không?”

“...”

“Huấn luyện viên Thẩm muốn huynh rời khỏi trung tâm, phải không?”

“Không phải”

“Nếu huấn luyện viên muốn huynh đi, vậy thì em cũng không ở lại nữa”, Bách Thảohít một hơi dài, giọng kiên quyết. “Trở về Tùng Bách, em vẫn có thể tiếp tụcluyện tập...”

“Cô nói linh tinh gì vậy!”

Nhược Bạch quay người, lạnh lùng nhìn cô.

“Đó là chuyện riêng của tôi không liên quan đến cô, đến huấn luyện viên Thẩm, tôi không muốn nghe những lời như vậy. Bất kể là ai, bất kể vì chuyện gì côcũng không được rời bỏ Taekwondo!”

“...”

“Nghe rõ chưa!”, Nhược Bạch nghiêm giọng

“... Vâng!”

“Về đi, mai em còn phải tập, ngủ sớm đi!”, một lúc sau giọng anh mới ấm hơn, mắt dừng lại trên mặt Bách Thảo giây lát “ Nếu có thời gian, vài ngày nữa tôilại đến thăm em”

https://thuviensach.vn

Bách Thảo cúi đầu, im lặng

Nhược Bạch hơi chau mày, nhìn chiếc cặp tóc màu dâu tây đỏ chói lóng lánh trêntóc cô, quay người bước đi

Gió đêm nhè nhẹ

Lá bạch dương xào xạc dưới trăng

Hai cái bóng một trước, một sau

Nhược Bạch dừng lại, tiếng bước chân phía sau cũng dừng theo. Nhược Bạch đitiếp, tiếng bước chân lại vang lên.

“Cô làm gì vậy?”

Nhược Bạch nói lạnh lùng không quay đầu lại

Người phía sau cũng im lặng

“không được đi theo tôi!”

Vẫn im lặng

Nhược Bạch cau mày, tiếp tục đi ven theo con đường nhỏ nhưng bước chân vẫnbướng bỉnh bám theo *** Sáng hôm sau, Bách Thảo vừa bước vào phòng tập. Mọi người đã có thể đoán ra cô có một đem mất ngủ, môi khô, hai quầng thâm hiệnrõ. Cô vẫn tập ở góc quen thuộc Mai Linh nhìn cô rồi lại quay sang nhìn ĐìnhNghi cũng nét nhợt nhạt, câm lặng như vậy.

"Tối qua cậu đi đâu?"

Đến trước mặt Bách Thảo, Hiểu Huỳnh hỏi giọng không được tự nhiên:

"Cả đêm không về. Nếu không phải là Sơ Nguyên sư huynh đến tìm cậu thì tớcũng chắc biết gì tung tích của cậu." Tối qua cô uống rượu say không

https://thuviensach.vn

biếttrời đất. Chính mẹ gọi dậy nói là Sơ Nguyên đến tìm Bách Thảo nhưng không biếtBách Thảo đã đi đâu.

Phòng tập yên tĩnh hơn mọi ngày.

Cho dù giọng của Hiểu Huỳnh không to nhưng hai chữ "Sơ Nguyên" cũngcó thể truyền đến tai mỗi người trong phòng tập. Lâm Phong nhăn mày, Mai Linhlo lắng quay nhìn Đình Nghi, thấy sắc mặt Đình Nghi không thay đổi, tay vẫntiếp tục cầm gậy và xuống tấn.

"Tớ..."

Bách Thảo do dự một lúc.

Tối hôm qua, cuối cùng cô mới biết tại sao Nhược Bạch lại mất tích. Bố anh ấyphát bệnh, nhiễm virus. Lần này có vẻ nghiêm trọng hơn lần trước, mệt mỏi, sốt, nhức đầu suốt mấy ngày, nhiệt độ vẫn không giảm, gần như rơi vào hôn mê. NhượcBạch lập tức trở về nhà, ngày đêm trực ở bệnh viện. Những loại thuốc khángsinh điều trị lần trước tương đối hiệu quả thì đợt này hầu như không có tácdụng.

Bác sĩ địa phương cũng bó tay.

Theo đề nghị của bác sĩ, Nhược Bạch gọi xe cứu thương đi ngay trong đem chuyển bốlên bệnh viện. Sau khi chụp cộng hưởng từ, kiểm tra dịch não và được chuẩnđoán, ông cụ bị viêm màng não. Các bác sĩ đã sử dụng loại thuốc kháng sinh tốtnhất, nên tình trạng đã tương đối ổn định.

Nửa đem hôm trước.

Bách Thảo vào bệnh vện, muốn trực thay để Nhược Bạch có thể nghỉ ngơi chút ít.

https://thuviensach.vn

Nhưng bệnh của ông cụ lại chuyển biến nguy kịch, sốt rất cao hầu như rơi vàohôn mê, khả năng truyền nhiễm cũng tăng lên, Các bác sĩ gấp rút áp dụng nhiềubiện pháp, hơn năm giờ sáng tình hình mới ổn định trở lại.

"Lát nữa mình sẽ nói với cậu, được không?"

Thấy mọi người có thể nghe thấy câu chuyện của họ, Bách Thảo nói vẻ cầu khẩn. Cô biết tính Nhược Bạch, anh không muốn quá nhiều người biết đến chuyện riêngcủa mình.

"Được, nhưng...", Hiểu Huỳnh bắt đầu đỏ mặt vẻ bất an, không dám nhìnBách Thảo, "... Không phải tối qua, vì tờ... cho nên ậu mới giận ra khỏinhà..."

Bách Thảo ngẩn người.

"Không phải!"

Cô lập tức lắc đầu.

"Vậy thì tốt", Hiểu Huỳnh thở phào lại tiếp, "Sơ Nguyên sư huynhcũng đang tìm cậu, hình như có việc gì gấp, cậu gọi cho anh ấy đi".

"... Tối qua mình đã gặp huynh ấy rồi".

Chưa đầy một tiếng sau Nhược Bạch đến bệnh viên, Sơ Nguyên cũng đến ngay sauđó. Anh cung thức cả đêm cùng với cô trong phòng bệnh của bố Nhược Bạch.

".." Hiểu Huỳnh há miệng rồi cười ngượng nghịu, "Ồ, ha ha, ra làvậy! Ha ha ", tay gãi đầu, cố cười tự nhiên,"Thế thì tốt, ha ha, vậytớ yên tâm rồi..."

Nhìn theo cô, Bách Thảo mỉm cười.

https://thuviensach.vn

Cánh cửa kính phòng tập mở ra, Thẩm Ninh bước và, buổi tập sáng bắt đầu.

Bách Thảo vẫn một mình với bài tập chân. Cả buổi tập mồ hôi đầm đìa cứ như vừadưới nước lên.

Sau khi tổng kết buổi tập, Thẩm Ninh chuẩn bị tuyên bố tan lớp...

"Huấn luyên viên, em có chuyện muốn tuyên bố với mọi người", lời củaĐình Nghi từ đội hình nhẹ nhàng vang lên. Đến khi Thảm Ninh gật đầu đồng ý, cômới cười nhẹ tênh, "Chủ nhật tuần tới, tôi và Sơ Nguyên sẽ tổ chức lễ đínhhôn, rất hoan nghênh mọi người đến dự". *** "Chủ nhật tuần sau sẽ đính hôn ư?"

Đứng trước tủ đựng đồ, Mai Linh vẫn còn chưa tin. Tối qua vẫn còn sóng gió vậymà hôm nay đã tuyên bố đính hôn. Cô nhìn Đình Nghi vẻ nghi hoặc nói:

"Có cần suy nghĩ thêm không. Sơ Nguyên tiền bối và..."

"Chính vì cô ấy, chúng tôi mới quyết định đính hôn trước dự kiến", mởcánh cửa tù, Đình Nghi mỉm cười, "Hôm qua tôi không đúng lắm. Cô ấy yêu SơNguyên thì sẽ làm những chuyện đó, tất cả đều có thể hiểu được. Cùng đội vớinhau tôi nói như vậy đúng là có phần hơi quá."

"Đình Nghi..."

Mai Linh cảm động.

"Chỉ cần chúng tôi kết hôn, cô ấy sẽ không nghĩ linh tinh, không làm nhữngchuyện ngốc nghếch nữa", Đình Nghi bỏ giày tập vào trong tủ, "Như vậysẽ tốt hơn cho cô ấy".

https://thuviensach.vn

"Cũng được", Mai Linh thở dài, "Nếu không, hằng ngày cùng tậpvới nhau, không khí trong phòng cứ kì kì thế nào ấy, không thoải máilắm..."

"Hèm!"

Lâm Phong ngồi trên ghế dài hắng một tiếng.

Mai Linh quay người lại thấy Bách Thảo đã tắm xong trở về từ lúc nào, bỗng chộtdạ không biết Bách Thảo có nghe thấy những điều cô vừa nói với ĐìnhNghi hay không.

"Bách Thảo..."

Mai Linh lúng túng.

Vẫn như trước, sau mỗi buổi tập Bách Thảo cần quét dọn vệ sinh nên về muộn hơnmọi người. Tuy nhiên hôm nay cô về sớm hơn.

"Mai Linh, lễ đính hôn có thể cần em giúp đầy", Đình Nghi mỉm cườinhư trong phòng không có Bách Thảo.

"Được chứ, không vấn đề gì", Mai Linh nói một mạch, "Cần em giúpgì?"

Bách Thảo lặng lẽ mở tủ thu dọn đồ của mình. Sau đó bắt đầu công việc dọn dẹp, tạm biệt Quang Nhã và Hiểu Huỳnh. Cô phải nhanh chóng đến bệnh viện, không biếttình hình bố Nhược Bạch ra sao.

"Tớ đi đây!"

Lâm Phong giơ tay tạm biệt mọi người rồi quay ra.

Ở bên này Đình Nghi và Mai Linh cũng đã thu dọn xong. Mai Linh đang do dự khôngbiết nói gì với Bách Thảo thì thấy Đình Nghi vừa trao đổi

https://thuviensach.vn

xong những việc cầncô giúp cho buổi đính hôn, đang đến gần cửa Mai Linh thấy khó xử, quay lại nhìnBách Thảo rồi nhanh chóng đuổi kịp Đình Nghi.

Một ngày nắng đẹp.

Dưới bật thềm cao.

Chiếc ô tô màu xám bạc chầm chậm dừng lại. một bóng người thanh tú từ trong xebước ra. Người đó có khương mặt đẹp như tranh, dáng vẻ nhàn tản giống như tiênnhân trong sách cổ nhìn về phía họ.

"Sơ Nguyên tiền bối!"

Đang bước từng bước xuống bậc tam cấp, Mai Linh hân hoán nói với ĐÌnhNghi:"Sơ Nguyên tiền bối đến đón chị. À, chắc là hai người sẽ đi ăn, saođó bàn chuyện lễ đính hôn thật lãng mạn, đúng không! Ha ha, em sẽ mang DV (DVlà viết tắt của hai từ Digital Video, nghĩa là máy quay) quay lại toàn bộ, đếnkhi em đính hôn có thể tham khảo!".

Đình Nghi mỉm cười.

Mai Linh phần khởi, hai người đi đến trước chiếc xe màu xám bạc.

Sơ Nguyên mỉm cười thay cho lời chào hai người nhưng sau đó chẳng nói gì mà ánhmắt hướng về phía lưng sau họ.

Mai Linh cảm thấy rất kì là. Trời nóng như vậy mà tiền bối Sơ Nguyên lại khôngmời Đình Nghi lên xe ngay? Hay là có mình ở đây anh ấy không tiện nói, nên đànhnhanh nhảu cáo lui:

"Thôi, hai người mau lên xe đi, em không làm phiền nữa..."

Vừa dứt lời, tiếng bước chân đằng sau họ đến gần.

Mai Linh ngoái lại nhìn...

https://thuviensach.vn

Lại là Bách Thảo.

Trời ơi, Mai Linh bỗng căng thẳng tột đồ, sao các đối thủ lại có duyên đến thếcứ chạm trán liên tục!"

"Anh đến đón em."

Sơ Nguyên mở của xe nhìn Bách Thảo, khuôn mặt cô đang đỏ ửng vì nắng. Anh nhìncô mỉm cười nói:

"Lên xe đi."

Mắt Mai Linh mở to ngạc nhiên.

Liếc nhìn Bách Thảo rồi lại nhìn Đình Nghi vẻ mặt đanh lại dưới tán ô, đầu ócMai Linh bỗng rối loạn, là chuyện gì thế này?

"... Em đi xe bus."

Bách Thải cúi đầu bặm môi, đành vòng qua Sơ Nguyên. Anh vội nắm cổ tay cô, đoạnngoảnh sang nói với Mai Linh và Đình Nghi:

"Chúng tôi đi trước."

Nói rồi, mặc Bách Thảo giãy giụa, anh đẩy cô vào trong xe đóng cửa lại. Dướiánh mặt trời gay gắt, chiếc xe má bạc biến mất trong tầm mắt của Mai Linh.

"Chuyện.. chuyện này..."

Mai Linh tròn xoe mắt không dám nhìn Đình Nghi. Chuyệnnày là thế nào, lẽ nào Sơ Nguyên sư huynh thay đổi tình cảm? SơNguyên tiền bối thích Bách Thảo?

https://thuviensach.vn

"Đừng lo, So Nguyên biết cách giải thích rõ ràng với cô ấy", dưới tánô xanh nhạt Đình Nghi mỉm cười, "Anh ấy rất khéo, không để cho cô ấy bịtổn thương".

"Ồ, ra là vậy!"

Mai Linh hiểu ra vừa rồi cô đã hoảng hốt một trận.

Ở phía xa, nhìn Đình Nghi và Mai Linh đi dưới nắng hè, Hiểu Huỳnh mới đẩy cửakính phòng tập đi ra. Bên cạnh cô, diệc Phong lấy tay che miệng ngáp một cáinói:

"Kỳ quặc, sao vừa rồi giữ tôi lại? Thấy Bách Thảo cũng tránh, thấy SƠ Nguyêncũng tránh, thấy Đình Nghi cũng tránh. Cô gây ra họa gì à? Nói đi, để tôi cógiúp gì không."

Hiểu Huỳnh trừng mắt nhìn Diệc Phong.

Sau đó mặt sa sầm, không nói gì bỏ đi. *** Không khí trong xe trong trẻo mát mẻ.

Con đường phía trước bị ánh mặt trời thiêu đốt như phát sáng, Sơ Nguyên lái xerất cẩn thận, chợt anh cầm ra một hộp cơn đưa cho cô nói: "Ăn một chút đi, lát nữa đến bệnh viện bận rộn, có thể em không có thời gian ăn cơm".

"Tình hình cha Nhược Bạch như thế nào", Bách Thảo vội hỏi.

Sơ Nguyên trầm lặng một lát rồi nói:"sáng nay đã thay thuốc kháng sinhmới, hiệu quả vẫn chưa ổn định, tình trạng viêm nhiễm vẫn đang lan rộng". Sau khi biết tình hình của cha Nhược Bạch, anh xin phép bác sỉ chủ nhiệm nghỉmấy ngày cùng Nhược Bạch chắm sóc ông cụ. "Vậy phải làm thế nào?", Bách Thảo lo lắng.

https://thuviensach.vn

"Định thử một loại thuốc kháng sinh mới của Mỹ, nhưng phải tối nay mới gửiđến", Sơ Nguyên nắm tay cô, an ủi, " Đừng lo, nhất định sẽ cócách".

Bách Thảo căng thẳng cắn môi, một lát sau lại hỏi vẻ bất an:

"Nhược Bạch sư huynh đâu? Huynh ấy có khỏe không?"

"À, Nhược Bạch rất bình tĩnh", Sơ Nguyên nhìn cô, "Em cũng đừnglo lắng quá, em phải giúp Nhược Bạch có niềm tin hơn nữa đừng để Nhược Bạchphân tâm vì chuyện của em ".

"Vâng", Bách Thảo gật đầu, "Em biết".

Cho nên cô vẫn tham gia tập luyện như thường, cô biết đối với Nhược Bạch, việctập luyện của cô là vô cùng quan trọng.

Hàng cây ven đường loang loáng lướt qua cửa sổ.

"Ăn đi!", Sơ Nguyên lại giục, "Không có nguội mất."

Bách Thảo cúi đầu mở hộp cơm, bên trong có tôm, thịt bò, rau và một bát canhtrứng, món tráng miệng có táo và dâu tây. Cô ngây người, ngẩng đầu hỏi:

"Huynh ăn chưa?"

"Ăn rồi"

"Huynh ăn gì?"

"Đừng hỏi, mau ăn đi", tay lái của anh càng thận trọng, anh lại nói,"Nhược Bạch cũng ăn rồi, cũng như xuất của em".

"..."

https://thuviensach.vn

Bách Thảo cũng bắt đầu ăn.

Cô ăn nhanh nên suýt nữa nghẹn, bật ho. Sơ Nguyên một tay lái xe, một tay khẽvỗ lưng cho cô, đợi cô ăn xong, anh đưa cho chai nước, dịu dàng nói:

"Đừng vội, một lát nữa mới tới."

Ăn cơm rồi bỏ đồ vào thùng rác, Bách Thảo ngây người nhìn con đường phía trước. Nắng như lửa đốt, ở trong xe củng có thể cảm nhận từng luồn gió nóng bên ngòa. Lòng ngổn ngang ngoái đầu nhìn Sơ Nguyên đang chăm chú lái x, Bách Thảo đắn đolựa chọn từ để nói.

"Sơ Nguyên sư huynh, vừa rồi huynh không nên như vậy."

"Sao?"

Sơ nguyên nhìn cô.

"ANh đón em đi lại không giải thích gì với Đình Nghi, chị ấy sẽ hiểulầm", cô cúi đầu, hai bàn tay đan nhau,"... còn nữa, buổi tối hôm đóem không nên uống say, xin lỗi huynh".

"Sao?" Sơ Nguyên lo lắng.

"..."

Bách Thảo yên lặng.

"Đình Nghi nói gì phải không?", Sơ Nguyên ngẫm nghĩ, hơi cau mày,"Người cần nói xin lỗi phải là anh, anh không xử trí tốt vấn đề. Lúc đóanh tưởng là... xin lỗi, anh đã làm em khó xử".

"... Đình Nghi nói", Bách Thảo do dự, "Chị ấy là vợ chưa cưới củaanh, tuần sau hai người sẽ đính hôn".

https://thuviensach.vn

Sơ Nguyên càng cau máy.

Hai tay nắm vô lăng vòng qua một chỗ ngoặc, anh hạ giọng nói: "Biết rồi, anh sẽ xử lý, em cứ yên tâm tập luyện và chăm sóc Nhược Bạch".

Bách Thảo ngây người nhìn anh.

Cô không hiểu anh sẽ xử lí thế nào. Đình Nghi là vợ chưa cưới của anh, anhkhông phủ nhận. Đình Nghi thích anh như thế, chị ấy nhất định không chịu buôngtay.

"Sơ Nguyên sư huynh..."

Cô ngây người chỉ nói được có thế, âm thanh hình như bị nghẹt lại trong cổ.

"Sao?"

Sơ Nguyên đang nghe.

".."

Cô ngơ ngẩn không nói ra được, trong đầu hiện lên khuôn mặt đẫm nước mắt củaHiểu Huỳnh và khuôn mặt tái nhợt của Đình Nghi, cổ họng càng như tắc nghẹn.

"Ngủ mộ lát đi", đưa tay ra vuốt nhẹ lên mái tóc cô, Sơ Nguyên mỉmcười nói, "Cả đêm qua đã không ngủ rồi, hôm nay lại phải luyện tập, mệtlắm rồi phải không?"

Người cứng đờ.

Vô thức né tránh bàn tay Sơ Nguyên.

https://thuviensach.vn

Sơ Nguyên hơi bất ngờ, băn khoăn nhìn cô, bàn tay từ từ rời khỏi đầu cô lại nắmvô lăng. Anh mắt anh u ám, giọng vẫn dịu dàng.

"Đừng nghĩ nhiều, ngủ một lát đi, đến bệnh viện anh sẽ gọi." *** Trong bệnh viện.

Tình hình của cha Nhược Bạch rất không khả quan. Loại thuốc kháng sinh vừa mớithay buổi sáng không hề có hiệu quả, đã sốt cao và bắt đầu có dấu hiệu dần mấyý thức. Sau khi hội chuẩn, bác sĩ ra hiệu cho Nhược Bạch và người thân đếnphòng làm việc.

"Những loại thuốc kháng sinh vừa qua hiệu quả không tốt lắm, tình trạngviêm nhiễm càng tăng và phát triển thành viêm màng não", bác sĩ Bàng chữachính nói, sắc mặt nghiêm trọng nhìn Nhược Bạch, "Tình hình rất nguyhiểm".

Mẹ Nhược Bạch kinh ngạc lảo đảo.

Bách Thảo vội đỡ bà.

"Theo bác sĩ thì nên làm thế nảo?", Nhược Bạch trấn tĩnhhỏi nhỏ.

"Chúng tôi sẽ tiếp tục thử loại thuốc khác", bác sĩ Bàng do dự,"Để khống chế tình trạng viêm nhiễm tiến triển xấu đi quá nhanh, chúng tôiđề nghị đưa bệnh nhân đến phòng theo dõi đặc biệt để thuận lợi cho việc điềtrị. Chỉ có điều, chi phí ở đó rất cao, lại thêm thuốc thang, chi phí mỗi ngàycó thể lên tới hơn vạn đồng, thậm chí mấy vạn, gia đình có chịu nổikhông?".

Mẹ Nhược Bạch run run.

"Mỗi ngày đã tới cả vạn đồng ư?"

https://thuviensach.vn

"Phải", bác sĩ thở dài, "chúng tôi hiểu chi phí như vậy là khóchấp nhận đối với gia đình bình thường. Nhưng do tốc độ lan nhiễmquá nhanh, mà lại không tìm ra loại virus gây bệnh, chúng tôi nhất thiết phảithừ nhiều hơn nữ. Trong phòng ICU (ICU viết tắt là Intensive-Care Unit (Phòngchăm sóc đặc biệt): là một bộ phận chuyên trách đặc biệt của các bệnh viện, cung cấp những dịch vụ chăm sóc y tế đặc biệt.). có thể tranh thủ thời giannhiều hơn cho bệnh nhân".

"Vâng xin bác sỉ cứ thu xếp", Nhược Bạch nói, "Phiền bácsĩ".

"Nhược Bạch.", mẹ anh bất lực nhìn con trai, "Nhưng, nhưng chúngta không..."

"Con sẽ nghĩ cách", Nhược Bạch dìu mẹ ngồi lên ghế, "mẹ ngồinghỉ đi, Bách Thải chăm sóc mẹ giúp tôi".

"Nhược Bạch sư huynh!".

Bách Thảo gọi với nhưng Nhược Bạch đã ra khỏi phòng.

Đõ mẹ Nhược Bạch đang lo lắng đến không còn sức lực, Bách Thảo không dám đứnglên vẻ thấp thỏm nhìn ra cửa một lát sau Sơ Nguyên đi tới. Anh nói với bác sĩBàng, anh đã liên hệ được với chuyên khoa bệnh viện nơi anh thực tập, gấp rútchuẩn bị phòng sẵn sàng có thể chuyển viên.

"Không kịp rồi", bác sĩ Bàng lắc đầu, mặc dù nơi anh thực tập cótrang thiết bị hay trình độ hơn ở đây, nhưng bệnh nhân đang trong tình trạngnhiễm bệnh nghiêm trọng không thích hợp chuyển viện.

"Vâng, trong tình huống này nên lập tức đưa vào phòng ICU", Sơ Nguyênđồng ý với bác sĩ Bàng, "Xin bác sĩ sắp xếp khi có thể là lập tức chuyểnviện".

https://thuviensach.vn

Bác sĩ băn khoăn, nhìn mẹ Nhược Bạch sắc mặt đã trắng bệch nhợt nhạt.

"Kinh phí tạm thời cháu có thể lo liệu", Sơ Nguyên lập tức hiểu ranói với mẹ Nhược Bạch, "Xin bác,..."

"Em có tiền!" Bách Thảo nghe thấy vội nói.

"Em có tiền, hãy để em trả! Sơ Nguyên sư huynh, anh hãy chăm sóc mẹ NhượcBạch sư huynh, để em đi thanh toán! Bác sĩ Bằng ông có thể bắt đầu đượcrồi!"

"Bách Thảo!". Sơ Nguyên cau mày, "Chuyện này không cần đến em, để anh..."

"Hiện giờ em có tiền!", Bách Thảo ngắt lời anh, vội lấy trong ba lômột tấm thẻ ngân hàng, "Cháu cò tiền, bác xem tất cả đều ở đây! Sơ Nguyênsư huynh, vừa rồi em không kịp gọi Nhược Bạch sư huynh, phiền huynh gọi giúpanh ấy về, xin huynh đấy, Nhược Bạch sư huynh chưa đi xa đâu! Phải tìm huynh ấyvề ngay, nếu không sẽ không biết huynh ấy sẽ đi đâu". Khi Nhược Bạch quay về cha anh đã được đưa đếnphòng ICU. Qua lớp cửa kính có thể nhìn thấy vẻ mặt tái nhợt, hôn mê của ông, máy thở phập phồng, máy giám sát nhịp tim phát ra những tiếng "tít, tít". Bách Thảo và mẹ anh đang ở trong đó. Mẹ anh mệt mỏi gục đầu vào vaicô, còn Bách Thảo lặng lẽ giữ chặt lấy bà.

Hình như cảm nhận được ánh mắt anh, cô ngoảnh ra. ảo dungVỗ vai Nhược Bạch, Sơ Nguyên đi qua bước vào phòng thay cho Bách Thảo. BáchThảo đứng lên người cứng đờ, dột nhiên thấ sợ, lặng lẽ đến trước Nhược Bạch.

Không khí như ngưng đọng.

Hình như rất lâu, rất lâu, Nhược Bạch giọng khàn khàn nói:

https://thuviensach.vn

"Đưa cho tôi hóa đơn nộp tiền."

Lấy tờ hóa đơn trong ba lô ra, tay Bách Thảo hơi run, lòng bàn tay nhơm nhớp mồhôi, cô cúi đầu không dám nhìn anh

Trên tờ hóa đơn.

Là một dảy số.

Nhược Bạch nhắm mắt.

Đó chẳng phải là con số chẵn mà lẻ đến hàng đơn vị 58627 đồng. Vậy là anh hiểu, trong người Bách Thảo bây giờ không còn một đống bạc lẻ.

"..."

Nhược Bạch yên lặng rất lâu, tay cầm tờ hóa đơn, môi mím chặt, sắc mặt lại càngtrắng xanh.

"Em... Nhược Bạch sư huynh..."

Bách Thảo bất lực, cô biết Nhược Bạch sư huynh có thể sẽ tức giận, nhưng nhìnthái độ của anh lúc này, cô vẫn sợ vô cùng.

"Tôi tưởng tiền thưởng Xương Hải võ quán cho cô có thể đủ trả toàn bộ chiphí đại học của cô", bên ngoài phòng bệnh yên tĩnh, giọng Nhược Bạch cứngnhắc, "Nếu tiết kiệm, cô còn có thể dùng nó tham gia thi đấu tíchđiểm."

"Không ảnh hưởng, bây giờ em vẫn có thể mà!" Bách Thải vội nói,"Em có thể cần cù tiết kiệm học trung học thì cũng có thể cần cù tiết kiệmhọc đại học. Không cần số tiến đó em vẫn có thể sống rất tốt, chỗ tiền này emchưa dùng dến !". Cô rất hối hận, nếu biết sớm bệnh tình của cha NhượcBạch, cô sẽ ngăn cản Đình Nghi không đến nhà hàng đắt như vậy, như thế cô sẽtiết kiệm được nhiều tiền hơn.

https://thuviensach.vn

Nhìn sâu vào mắt cô.

Nhược Bạch nhắm mắt, sau đó anh cầm tờ hóa đơn, đi về phía cuối hành lang. Dựcảm chuyện chẳng lành cô vội chạy theo anh, thấy anh ra khỏi hành lang rồi rẻtrái, đi thẳng đến chỗ thu viện phí.

"Huynh làm gì vậy?"

Bách Thảo kinh ngạc duổi theo kéo anh lại,

"trả tiền cho cô."

Sắc mặt Nhược Bạch trầm lạnh, giật tay mình khỏi Bách Thảo.

"Không được làm vậy!", Bách Thảo luống cuống lại nắm riết tay anh, giọng khàn đi, "Cha huynh ốm nên cần tiền, cứ để em trả trước số tiếnđó.".

"Tôi có thể kiếm được tiền", Nhược Bạch nghiệm giọng, "Chuyệnnày không cần cô lo!".

"Vậy em phải lo gì? Lo luyện tập hay sao? Lo tham gia Cup thế giới hay sao? Nhược Bạch sư huynh, trong lòng huynh em chỉ là một cái máy tập Taekwondo phảikhông?", Nước mắt trào ra, giọng cô run run, "Nhược Bạch sư huynh, đúng không, trong lo2nh huynh em chỉ là một cái máy..."

Nhược Bạch cứng người.

"Nhược Bạch sư huynh, huynh đã vì em mà làm nhiều việc cho em như vậy. Tiền huynh kiếm được đưa cho em nộp lệ phí thi lên đai đen, để cho em yên tâmthi cuối năm, huynh đã làm thay em ở chỗ làm thêm để tập cho em huynh đã bỏ lỡbao thời gian luyện tập của bản thân", trái tim như quặn thắt, " Bâygiờ cha huynh ốm nặng, cần tìn, em chỉ nộp trước một chút cũng không đượcsao?"

"Bách Thảo..."

https://thuviensach.vn

"Vâng, em biết huynh có thể kiếm được tiền", nước mắt cô trào ra càngnhiều, Bách Thải lấy tay quệt ngangm giọng run run, "Nhưng cần thời gian, vì sao không tiết kiệm thời gian ở bên cha huynh nhiều hơn? Lẽ nào huynh thà đivay tiền của người khác cũng không cần tiền của em?".

Ngược Bạch gằng giọng:

"Tiền đó là để cô học đại học."

"Em sẽ thi đại học, em hứa cới huynh, Nhược Bạch sư huynh, em sẽ thi đạihọc! Em thề sẽ đỗ trường đại học tốt nhất", Bách Thảo cố hết sức nói tiếp:

"Em không cần nhiều tiền như vậy", mắt đẫm nước, Bách Thải lắc đầu ,"Mỗi tháng, riêng tiền làm thêm em có thể bỏ ra được một ít, trước đây emsống rất tốt, sau này cũng sẽ như vậy. Em học cũng rất tốt, thậm chí em cũng cóthể thi lấy học bổng, chẳng phải huynh cũng học đại học như vậysao?".

Cô nắm chặt tay Nhược Bạch.

"Nhược Bạch sư huynh, em xin huynh, hãy nhận đi.."

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tối chủ nhật.

Trong nhà thi đấu thành phố, ánh đèn sáng trắng như ban ngày, tiếng cổ vũ ầm vang dội lên từ phía khán giả, ánh đèn flash sáng chói như biển sao hướng vào hai cô gái trên sàn đấu, quang cảnh trận đấu sôi nổi quyết liệt được truyền đến màn hình ti vi thông qua mười mấy chiếc camera.

Cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới!

Đây vốn là chương trình giải trí, nhưng do sự xuất hiện, chiến thắng và thất bại của minh tinh Taekwondo Phương Đình Nghi nên số người xem tăng vọt. Nhất là khi đại diện đến từ Nhật Bản, một cái tên hầu như xa lại lại bất ngờ đánh bại Phương Đình Nghi, sau đó thắng liền 6 trận, liên tục hạ gục tuyển thủ của Hàn Quốc, Thái Lan và những đại diện xuất sắc nhất của đội tuyển quốc gia Trung Quốc, trở thành tiêu điểm thu hút sự quan tâm của giới truyền thông.

Do vậy chương trình có lượng khán giả đông đảo và được chờ đợi nhất trên truyền hình.

Buổi phát sóng trực tiếp mỗi tuần đều lôi cuốn khán giả toàn quốc ngồi trước màn hình, một số đài truyền hình của Hàn Quốc và Nhật Bản cũng phát lại.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc huyền thoại Gijniyuri Katou có thất bại?

Liệu có tuyển thủ nào của đội tuyển quốc gia có thể chiến thắng Ginjiyuri Katou, bảo vệ sự tôn nghiêm của Taekwondo Trung Quốc trên chính lãnh thổ Trung Quốc hay không?

Tối nay là lần xuất chiến thứ bảy của Ginjiyuri Katou, đối thủ là một đại diện của Trung Quốc...

Thích Bách Thảo!

Đối với đa số khán giả truyền hình, những người mê thể thao, thậm chí những người yêu thích Taekwondo thì Thích Bách Thảo là một cái tên hoàn toàn xa lạ. Cô chưa từng tham gia thi đấu quốc tế, cũng không phải là tuyển thủ của đội tuyển quốc gia, bình luận viên giới thiệu về cô chỉ đặc biệt nhấn mạnh cô là sư muội của Phương Đình Nghi, cũng xuất thân từ trung tâm huấn luyện của huấn luyện viên vàng Thẩm Ninh.

Ống kính hướng cận cảnh vào Thích Bách Thảo.

Đó là một cô gái trẻ đáng yêu, dáng mảnh mai, tóc cắt ngắn, đôi mắt to long lanh đen láy như mắt hươu. Cô đứng trên sàn đấu với vẻ trầm tĩnh, nhưng dường như ẩn tàng một khí chất khác thường nào đó.

Liệu cô có thể đánh bại Ginjiyuri Katou?

Ngồi trước màn hình vô tuyến, khán giả tuy hi vọng nhưng vẫn vô cùng hồi hộp. Phương Đình Nghi đã thất bại, những tuyển thủ của đội tuyển quốc gia đã từng giành được thứ hạng cao trong thi đấu quốc tế cũng thất bại, có thể hi vọng bao nhiêu vào cô gái bé nhỏ này?

\ '\ 'Hây...\ '\ '

"Hây..."

https://thuviensach.vn

Hai tiếng hô lanh lảnh đồng thời vang lên, trận đấu bắt đầu! Ginjiyuri Katou như con chim yến tung ra một cú đá trước, võ phục trắng muốt, động tác nhẹ mà sung mãn, thế chân vừa nhanh vừa đẹp mắt, tựa như tấn công lại như thăm dò, thấy Thích Bách Thảo hình như đã sớm đề phòng lùi sau một bước, cô cũng không tham chiến, thuận thế thu chân về.

Đây là chiến thật của Ginjiyuri Katou.

Nếu đã xem sáu trận trước, khán giả dễ dàng nhận ra, đây là đòn thăm dò của cô về khả năng và tốc độ phản ứng của đối phương. Ginjiyuri Katou là một tuyển thủ thông minh, không mạo hiểm lập tức tấn công, mà trước tiên thường quan sát đối thủ rồi mới điều chỉnh chiến thuật.

Khán giả chăm chú nhìn lên màn hình.

Mở màn chỉ là bước khởi động, trong mỗi cuộc đấu của Ginjiyuri Katou, thắng lợi quyết định thường ở hiệp thứ 3, hi vọng Bách Thảo có thể trụ được đến hiệp 3. Tuy nhiên, chính lúc trận đấu vừa bắt đầu, đúng trong khoảnh khắc Ginjiyuri Katou thu chân về...

"Hây"

Thích Bách Thảo lùi một bước xoáy người vọt lên, hét một tiếng, dưới ánh đèn sáng trắng của nhà thi đấu, xoay chân trái nhằm vào ngực Ginjiyuri Katou đạp tới!

Ginjiyuri Katou bàng hoàng.

Vội vã lùi về sau tránh đòn. Bình thường, bắt đầu cuộc đấu là giai đoạn thăm dò đối phương, vậy mà chân Bách Thảo lại...

Mang theo luồng sát khí vô địch.

https://thuviensach.vn

Cú đá thứ nhất mang theo sức mạnh như gió lốc ào tới đạp trúng ngực Ginjiyuri Katou, khiến mắt cô ta tối sầm lùi bước nữa..."Hự..."

Lại một cú lăng chân như xé tầng không, mang sức mạnh của lốc xoáy, cơ hồ bóp vụn xương cốt toàn thân, lực như búa tạ giáng vào ngực Ginjiyuri Katou.

" Soạt"

" Soạt" " Soạt"

Khoảng không trước mắt tối lại, Ginjiyuri Katou loạng choạng lùi sau 3 bước.

Khán giả toàn sân sững sờ. Im phăng phắc.

Bình luận viên trố mắt.

"Phịch!"

Ngã ngồi trên nệm đấu, trong đầu Ginjiyuri Katou chỉ có tiếng ù ù, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Cơn đau như phá lồng ngực bùng ra ngập đất ngập trời, đau tối mắt, đau tức thở, miệng thở không ra hơi, chỉ cảm thấy như muốn ngất xỉu trong tích tắc!

Giống như bức tranh được cố định sẵn.

Trọng tài cúi người quan sát liệu Ginjiyuri Katou có thể tiếp tục thi đấu hay không, sau đó đứng thẳng giơ tay ra hiệu...

0: 1

Bách Thảo được điểm.

Sau phút im lặng ngắn ngủi.

https://thuviensach.vn

"Àoo..." một tiếng, khán phòng bùng nổ! Tiếng hét xé họng từ phía khán giả biến nhà thi đấu thành phố thành một chảo nước sôi sùng sục. Bình luận viên lạc giọng thuyết minh với khán giả pha ghi điểm đầy kịch tính của tuyển thủ nước nhà, vừa vào trận, tuyển thủ Thích Bách Thảo của chúng ta đã ghi điểm trước!

0: 1

Thích Bách Thảo ghi điểm trước.

\ '\ 'Bách Thảo"

\ '\ 'Bách Thảo"

Nhoài người lên chiếc bàn quây ở mé sàn đấu, Hiểu Huỳnh và Mai Linh hét lớn! Họ không tin vào mắt mình. Trời ơi, đơn giản như vậy, chỉ đơn giản như vậy đã ghi được điểm?! Họ biết Thích Bách Thảo rất mạnh, họ tin Bách Thảo có thể chiến thắng, nhưng nhanh như vậy, vừa vào trận, Bách Thảo đánh ngã Ginjiyuri Katou vừa thắng liền sáu trận sao?

Dưới ánh đèn của nhà thi đấu.

Ngực Bách Thảo cũng phập phồng như sóng, bên tai có tiếng máu chảy rần rật, ánh mắt rời khỏi Ginjiyuri Katou đang cố đứng lên khỏi tấm nệm, nhìn ra mép sân khấu. Nhược Bạch đang đứng đó...\ '\ 'Vừa vào trận đấu cô ta sẽ thăm dò em, em phải lập tức tấn công, không nên do dự.\ '\ ', đêm khuya trong phòng tập, Nhược Bạch vừa xoa bóp vai cho Bách Thảo vừa nói với cô chiến thuật xuất trận lần này.\ '\ '... một đòn thành công là em có thể làm rối ý đồ của cô ta\ '\ '.

\ '\ 'Đồng thời tôi cũng muốn biết, một tháng được chính Vân Nhạc tông sư hướng dẫn, rốt cuộc em tiên bộ thế nào?\ '\ '. Những ngón tay xoa mạnh cơ vai nhức mỏi của cô, Nhược Bạch lạnh lùng nói...

https://thuviensach.vn

Trong tiếng hô phấn khích dội lên như sóng.

Giữa sàn đấu, nhìn Nhược Bạch vẫn lặng lẽ đứng bên mép sàn, Bách Thảo không kìm được xúc động nở nụ cười rạng rỡ với anh! Cô đã thành công, thật sự một đòn đã ghi điểm trước.

Nhìn nụ cười tươi rói như trẻ con đó.

Nhược Bạch gật đầu.

Cục diện trận đấu tiếp sau đó, quả đúng như Nhược Bạch nhận định. Ginjiyuri Katoubàng hoàng vì thất bại ngay từ phút đầu vào trận nên không thể bình tĩnh ứng chiến như mấy trận trước. Tâm lí nôn nóng muốn gỡ điểm lại càng khiến cô ta bộc lộ nhiều sơ xuất trong phòng thủ.

"Hây"

Khi sắp kết thúc hiệp 1, Bách Thảo phản kích đá hậu, một lần nữa đá trúng Ginjiyuri Katou!

0: 2

Phút thứ hai của hiệp hai, Ginjiyuri Katou mặc dù đá lén tấn công Bách Thảo nên được một điểm, nhưng chỉ mấy phút sau, Bách Thảo nhanh chóng lấy lại khí thế bằng một cú xoáy gió từ trên không đạp xuống trúng đầu Ginjiyuri Katou, một đòn hai điểm.

1: 4

Tối đó dù khán giả xem trực tiếp trên sân hay qua truyền hình thì khí huyết trong người đều như sôi lên! Họ hoan hỉ bàn luận, thật là trận chiến thắng ngoạn mục! Cô gái như con hươu nhỏ đó dường như ẩn tàng sức mạnh vô tận, tấn công dồn đập liên tiếp như sóng vỗ bờ! Mặc dù động tác ra chân của cô nhanh như chớp khiến khán giả có lúc không thể nhìn rõ,

https://thuviensach.vn

nhưng tư thế xoáy gió vọt lên vừa khỏe khoắn duyên dáng lại vừa thanh thoát ngoạn mục. Sức mạnh của những cú đạp như núi đổ, lực xé gió như phá tầng không, liên tục làm khác giả sững sờ bái phục!

Đêm đó.

Trong Hiền Võ võ quán, Phương lão quán chủ và Phương Đình Nghi cũng ngồi trước màn hình. Nhìn độ cao vọt lên và lực ra chân của Bách Thảo, sắc mặt lão quán chủ mỗi lúc càng sa sầm, Đình Nghi cũng mím môi. Lẽ nào công lực của Vân Nhạc tông sư thật sự đã đạt đến độ cao thâm khó lường, chỉ một tháng ngắn ngủi đã có thể khiến Thích Bách Thảo tiến bộ đến thế? Cùng thời gian.

Thẩm Ninh cũng bật ti vi.

Mấy giây cuối cùng trước khi kết thúc hiệp ba, trong tiếng hô cổ vũ đinh tai nhức óc của khán giả trong nhà thi đấu thành phố, Bách Thảo một lần nữa xoay người tấn công! Dưới ánh đèn sáng trắng như biển sao, cú đá đó vốn định nhằm vào ngực Ginjiyuri Katou, nhưng trong tích tắc như tia lửa điện, Bách Thảo phát hiện Ginjiyuri Katou không còn sức phản kích, người hơi ngửa ra sau, Bách Thảo lập tức hất mũi chân, thực hiện một cú đá móc. Một lần nữa đá trúng đầu Ginjiyuri Katou!

Hai điểm!

1: 6

"Ào"

Trên màn hình ti vi, khán giả xúc động đứng bật dậy! Ống kính chiếu cận cảnh vào khuôn mặt đẫm mồ hôi của Bách Thảo, ngực phập phồng hổn hển, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn Ginjiyuri Katou, cho đến khi trọng tài tuyên bố trận đấu đã kết thúc cô mới ngoái nhìn tỉ số trên bảng điện tử. Nhoẻn một nụ cười trẻ con.

https://thuviensach.vn

Mắt long lanh trong sáng đến nao lòng.

Nhìn nụ cười rạng ngời của Thích Bách Thảo trên màn hình, Thẩm Ninh cũng mỉm cười rồi cau mày, tắt ti vi.

Trận đấu kết thúc!

Một trận đấu thế nào nhỉ? Một chiến thắng áp đảo! Dường như thực lực của Bách Thảo hoàn toàn vượt xa Ginjiyuri Katou và đây không phải là cuộc đấu cùng đẳng cấp! Trong bầu không khí phấn khích, Hiểu Huỳnh và Mai Linh hét to xông đến, ôm chặt Bách Thảo người đẫm mồ hôi, miệng hét không ngừng...

"A...! Bách Thảo...!"

"Bách Thảo quá siêu!"

"Bách Thảo, tớ yêu cậu muốn chết, tớ yêu cậu chết mất...!" Mồ hôi tú ra, lại bị Hiểu Huỳnh và Mai Linh ôm chặt xoay mấy vòng, Bách Thảo vùng vẫy nhìn ra ngoài tìm kiếm Nhược Bạch. Cuối cùng khi đã bình tĩnh một chút, Bách Thảo vội lao về phía Nhược Bạch, mình khoác khăn choàng màu vàng của người chiến thắng, tim đập như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Khi lao đến bên Nhược Bạch, cô xúc động ngẩng đầu nhìn anh, cổ họng như có vật gì vít chặt, vừa nghẹn vừa nóng.

Nhược Bạch cười với cô.

Chìa tay đưa chai nước cho cô.

Không đủ.

Vẫn không đủ. "Sư huynh..."

Máu nóng cuồn cuộn sôi trong ngực, Bách Thảo dùng hết sức nắm chặt tay anh. Ngẩng đầu nín thở nhìn anh, cô biết, sư huynh muốn cô chiến

https://thuviensach.vn

thắng, không chỉ thắng mà còn thắng với ưu thế tuyệt đối! Cô đã làm được chưa, cô đã đạt được trình độ mà sư huynh kì vọng chưa?

"Đấu tốt lắm!"

Như nhìn thấu nụ cười non trẻ đang xúc động và hồi hộp của cô, Nhược Bạch nói. Sau đó, nhìn vào đôi mắt long lanh ấy, trong ngực như có luồng khí nóng thổi qua, không kìm được, anh ôm cô vào lòng, mùi mồ hôi đậm đặc trên người cô, tràn ngập trong mũi anh. Được Nhược Bạch ôm vào lòng. Dù bình thường các đồng đội vẫn hay làm như vậy, nhưng tim Bách Thảo lại như đột nhiên ngừng đập. Sau đó đập loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt cũng nóng như sắp bốc cháy đến nơi. Chẳng hiểu tại sao nhưng cô không muốn rời khỏi vòng tay đó, chỉ cảm thấy một làn sương lờ mờ hỗn lạo trong mắt, tai ù đặc.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Mãi đến khi mắt cô hình như nhìn thấy cái gì.

Ánh nhìn đột nhiên trở nên rõ hẳn.

Phía góc cuối của khán đài, có một bóng người tao nhã, là Sơ Nguyên mỉm cười nhìn cô, anh đã đứng đó từ rất lâu nhưng cô không nhận ra.

Đêm khuya.

Trên đường trở về Tung Bách võ quán

" Hi hi, nhìn Sơ Nguyên sư huynh quan tâm chưa kìa!", vầng trăng tròn như chiếc đĩa treo trên không, bỏ lại Diệc Phong, Hiểu Huỳnh xông lên chen vào giữa sơ Nguyên và Bách Thảo rồi thì thầm vào tai, "Sơ Nguyên sư huynh chưa bao giờ đi xem thi đấu, lần này phá lệ là vì cậu đấy! Hơn nữa sư huynh còn mua rất nhiều bánh ngon nữa, trời ơi thật khiến người ta ngưỡng mộ ghen tị quá!".

Chưa bao giờ đi xem thi đấu...

Bách Thảo ngẩn người, không nén nổi kinh ngạc ngước nhìn Sơ Nguyên

Dưới ánh trăng bàng bạc, Sơ Nguyên cơ hồ không nghe thấy lời Hiểu Huỳnh, anh đang bàn luận gì đó với Nhược Bạch về một số chi tiết của trận

https://thuviensach.vn

đấu.

Nhớ lại trước đây cô từng muốn Sơ Nguyên sư huynh đến xem trận đấu giữa mình và Đình Nghi, Sơ Nguyên sư huynh không đến. Lẽ nào lần đó không phải do bận không đến được mà là mọi cuộc thi đấu anh đều không đi xem? Cô chợt sững người, có phải vì muốn quên hẳn Taekwondo nên anh mới tránh những cảnh tượng thi đấu náo niệt như vậy?

"Sao?"

Cảm thấy ánh mắt cô, Sơ Nguyên ngoái đầu dịu dàng nhìn cô.

" Hi hi"

Trong giây phút ánh mắt Bách Thảo và Sơ Nguyên gặp nhau, Hiểu Huỳnh cười khúc khích nhón chân chạy biến, đến bên Diệc Phong cười đắc ý, khiến anh chàng sầm mặt, gõ vào đầu cô một cái.

"Sao lại đánh em?!"

Hiểu Huỳnh phụng phịu ôm đầu.

"Bớt xen vào chuyện người khác đi", liếc sang Nhược Bạch đi bên cạnh, Diệc Phong nghiêm mặt chấn chỉnh Hiểu huỳnh.

Hiểu Huỳnh lẩm bẩm cự lại: "Em đâu có xen vào chuyện người khác, là em muốn những người có tình...".

"Im mồm!"

Diệc Phong giận dữ lừ mắt nhìn cô.

"Huynh..."

https://thuviensach.vn

Ngơ ngẩn nhìn Sơ Nguyên bên cạnh, Bách Thảo kìm lại lời trong lòng, cúi đầu lo lắng hỏi:

"... Tối nay huynh không phải trực sao?"

"Anh xin nghỉ phép."Đi sau mọi người mấy bước, trong gió đêm tĩnh lặng, Sơ Nguyên nhẹ nhàng nắm tay cô, giữ trong lòng bàn tay ấm áp của mình: "Lúc vào trận đánh rất tốt, nhưng cuối hiệp hai hình như em hơi phân tâm, vì sao thế?"

Bách Thảo đỏ mặt lúng túng miệng lắp bắp:

"Bởi vì... bời vì... lông mi"

"Lông mi?", Sơ Nguyên không hiểu, nghiêng đầu nhìn cô.

"... Mi giả quá dài lại đen sì sì", cô cúi đầu, mặt đỏ lựng, "Cứ ngước mắt là như có đám mây đen vướng vào, em không quen".

"Ha ha"

Sơ Nguyên ngẩn ra, bật cười thành tiếng.

Dù bạn học trước đây hay các nữ đồng nghiệp ở bệnh viện đều trang điểm hoặc đậm, hoặc nhạt, đeo mi giả là chuyện thường nhưng tối nay, lần đầu tiên Bách Thảo trang điểm, lại để nguyên như thế vào thi đấu, chẳng trách cảm thấy không tự nhiên. Lúc đó anh không nghĩ nguyên nhân là thế.

Trên con đường yên tĩnh.

Tiến nói khe khẽ của Bách Thảo và tiếng cười của Sơ Nguyên lúc to lúc nhỏ như hòa vào nhau. Diệc Phong cau mày liếc nhìn Nhược Bạch trầm tư đi một mình, anh khó chịu ngoái đầu lườm Hiểu Huỳnh đang hớn hở đi phía sau. *******

https://thuviensach.vn

Từ bản tin thời sự tối hôm đó, cái tên Thích Bách Thảo đã bắt đầu xuất hiện trong các bản tin thời sự khác trong ngày! Chiến thắng áp đảo đối thủ người Nhật Ginjiyuri Katou vừa lập thành tích thắng liền sáu trận! Thích Bách Thảo thể hiện uy phong của Taekwondo nước nhà! Ngày hôm sau, hầu như mọi tờ báo đều có bài viết kèm theo hình ảnh Bách Thảo xoay người vọt lên không, trên hầu hết trang nhất các báo.

Tại trung tâm huấn luyện, tiêu điểm chú ý của Hiểu Huỳnh và Mai Linh lại ở chỗ khác. Mai Linh chỉ tay vào bức ảnh chụp cận cảnh khuôn mặt Bách Thảo trên báo, đắc ý nói:

"Trời, quả nhiên là khuôn mặt do đích thân tớ trang điểm, đẹp ngất ngây!"

"Đúng đúng, ngất ngây, đẹp ngất ngây!", Hiểu Huỳnh trầm trồ, kéo Lâm Phong lại gần, chỉ vào chữ đưa tin, "Chị xem người ta viết này, nói là Bách Thảo thanh tân thoát tục như hào quang, còn nói Bách Thảo đã lọt vào mắt xanh của một vị đạo diễn, ông ta có ý định mời Bách Thảo đóng phim hành động".

"Chịu các cô!", Lâm Phong lườm họ, "Cần đẹp như thế làm gì, Bách Thảo định gia nhập làng giải trí sao?! Bách Thảo phải dựa vào tài năng Taekwondo chứ không phải là một khuôn mặt khả ái!"

"Ôi dào, tài năng của Bách Thảo còn phải nói! Quan trọng là còn đẹp nữa, hi hi, cuối cùng cũng đã có người chú ý đến vẻ đẹp của Bách Thảo!", Hiểu Huỳnh hào hứng nói, sau lại bàn bạc với Mai Linh phong cách trang điểm cho Bách Thảo trong trận đấu tới.

Còn nhân vật trung tâm Thích Bách Thảo lại đang lau dọn phòng tập. Quang Nhã vừa lau cùng cô vừa vui vẻ khoe, tối qua cô và cha ngồi xem truyền hình trực tiếp, khi thấy Bách Thảo chiến thắng Ginjiyuri Katou, cha rất xúc động, ngồi dưới gốc mai uống liền mấy chén rượu.

https://thuviensach.vn

"Có điều..." Đang vui vẻ, Quang Nhã hình như sực nhớ ra diều gì, mặt cau có, ngập ngừng muốn nói nhưng lại thôi.

"Thế nào?"

Bách Thảo nhận ra thái độ của cô.

"Bách Thảo...", tay nắm giẻ lau, Quang Nhã ngập ngừng nói,"... Mặc dù chiến thắng Katou nhưng tôi thấy cậu không nên quá hi vọng...". Thấy Bách Thảo băn khoăn nhìn mình, Bách Thảo mím môi: "... tôi muốn nói giải vô địch Taekwondo thế giới, cậu không nên quá hi vọng, Đình Nghi...".

Đang nói lại ngừng.

Nghĩ đến cảnh tượng vô tình nhìn thấy, Quang Nhã né tránh ánh mắt Bách Thảo, giọng buồn buồn: " Đằng nào chắc chắn cũng là Đình Nghi tham dự, cậu nên chuẩn bị tâm lí".

"Tại sao?"

Bách Thảo băn khoăn. Cô đã đánh bại Katou, đã chứng minh thực lực của mình, nên cô có cơ hội cạnh tranh với Đình Nghi.

"Đừng hỏi."

Quang Nhã cúi đầu lầm lũi cúi đầu lau tiếp.

Bách Thảo ngẩn ra nhìn.

Nếu là trước đây, giả sử cô biết mình không được tham gia giải đấu thì sau khi buồn một hồi, cô sẽ nỗ lực luyện tập để lần sau thi đấu tốt hơn. Nhưng bây giờ thì khác, bởi cô biết Nhược Bạch sư huynh mong cô tham gia giải đấu đó thế nào. Cô không muốn Nhược Bạch sư huynh thất vọng. Vì Nhược Bạch sư huynh, cô sẽ lao vào luyện tập để giành lấy cơ hội đó, không ai có thể ngăn cản cô, cho dù là đồng đội Đình Nghi!

https://thuviensach.vn

Mọi người tiến vào phòng, bắt đầu tập khởi động.

Tất cả vây quanh Bách Thảo bàn luận về trận đấu tối qua. Được đồng đội vây quanh, nghe mọi người khẳng định và ca ngợi, mặt Bách Thảo lại đỏ bừng, trả lời từng câu hỏi về chi tiết chiến thuật.

Khi Đình Nghi đến.

Phòng tập đột nhiên yên ắng, sau đó mọi người lặng lẽ tản ra, Mai Linh chạy lại nói chuyện bình thường với Đình Nghi như chưa từng có trận đấutối qua.

Không để ý đến Mai Linh, Đình Nghi lạnh lùng liếc Bách Thảo một cái.

"Hừ, nhìn gì mà nhìn!"

Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, cô thấy bực mình tại sao đến giờ mọi người vẫn phải để ý tâm trạng của Đình Nghi như vậy, rõ ràng Đình Nghi vẫn đang cố tình làm khó Bách Thảo, thế giới này còn có công bằng, trắng đen rõ ràng hay không?

Bách Thảo kéo áo cô, cô mới chịu im.

Mọi người đã đến đủ nhưng chưa thấy Nhược Bạch, Bách Thảo vừa ép chân vừa thấp thỏm.

Tối qua suốt dọc đường, cô cùngSơ Nguyên đi thụt lùi lại phía sau, đến khi trở về võ quán mới phát hiện Nhược Bạch sư huynh đã về phòng. Cô đến phòng tập ngồichờ gần hai tiếng, nhưng Nhược Bạch sư huynh cũng không xuất hiện. Trước đây mỗi khi kết thúc trận đấu, Nhược Bạch sư huynh bao giờ cũng trở về phòng tập cùng cô rút kinh nghiệm tổng kết, đây là quy ước ngầm giữa hai người.

Tại sao tối qua Nhược Bạch sư huynh không đến?

https://thuviensach.vn

Cánh cửa phòng tập mở ra.

Huấn luyện viên Thẩm Ninh đi vào.

Vừa nhìn thấy Nhược Bạch đi phía sau huấn luyện viên Thẩm, Bách Thảo thở phào, khóe miệng lập tức nhếch lên vui vẻ. Tuy nhiên Nhược Bạch không đứng vào hàng ngũ như mọi ngày, mà im lặng đứng bên huấn luyện viên Thẩm.

Bách Thảo băn khoăn nhìn anh.

Nhược Bạch lơ đãng nhìn lại, ánh mắt chỉ thoáng dừng trên mặt cô rồi quay đi.

"Trước khi bắt đầu buổi tập, tôi có một tin cần tuyên bố", huấn luyện viên Thẩm Ninh đứng trước hàng ngũ, dõng dạc nói, "Bắt đầu từ hôm nay, Nhược Bạch chính thức là trợ giảng của trung tâm huấn luyện, hỗ trợ công việc của tôi, sau này mong các bạn phối hợp tốt với cậu ấy".

Cái gì...

Mãi chưa hiểu ra, Bách Thảo ngây người, câu nói của Thẩm Ninh làm cô chợt tỉnh.

Trợ giảng?

Sao Nhược Bạch lại trở thành trợ giảng?

Phòng tập nhất thời im phăng phắc, các đệ tử trố mắt nhìn, Nhược Bạch thái độ vẫn bình thường như không, không thể hiểu sau một đêm đã xảy ra chuyện gì.

"Như... đối với lớp nghiệp dư sao?", giọng hơi khàn, Hiểu Huỳnh dè dặt hỏi, "Nhược Bạch sư huynh vẫn hướng dẫn chúng em tập khởi động như trước kiêm thêm trợ giảng phải không ạ?"

https://thuviensach.vn

Thẩm Ninh nhìn Hiểu Huỳnh nói tiếp:

"Từ nay Nhược Bạch không còn là tuyển thủ nữa, không được tập luyện và tham gia thi đấu, Nhược Bạch sẽ trợ giảng chuyên môn cho các bạn."

"..."

Mọi người đứng ngây ra.

"Tại sao..."

Bách Thảo tái mặt hỏi.

"Nhược Bạch cậu điên rồi!"

Diệc Phong đỏ mặt gân cổ nói, bước ra khỏi hàng chộp cánh tay Nhược Bạch, định kéo ra ngoài nói chuyện.

Thẩm Ninh sầm mặt.

"Đây là quyết định tôi đã cân nhắc từ lâu", giữ cánh tay Diệc Phong, Nhược Bạch nói tiếp,"tôi muốn trở thành một huấn luyện viên Taekwondo hơn là làm một tuyển thủ Taekwondo, cám ơn huấn luyện Thẩm đã cho tôi cơ hội..."

"Không..."

Một giọng nói ngắt lời Nhược Bạch, ngực Bách Thảo phập phồng. Không phải làm trợ giảng là không tốt mà là Nhược Bạch thích Taekwondo như vậy, sao có thể rút khỏi thi đấu?

Lẽ nào... Trong đầu chợt lóe ra ý nghĩ, Bách Thảo định hỏi nhưng sực nhớ đang đứng trước mọi người, cố kiềm chế tâm trạng, cúi đầu xin phép huấn luyện viên Thẩm, giọng khẩn thiết nói:

https://thuviensach.vn

"Xin lỗi, huấn luyện viên Thẩm, em xin phép ra ngoài nói vài câu với Nhược Bạch sư huynh."

Ra khỏi phòng tập, vừa đi vào phòng giữ đồ không một bóng người, Bách Thảo đã xông đến mở ngăn tủ của mình, rồi rút ra một tấm thẻ ngân hàng từ trong ba lô, đưa cho Nhược Bạch:"Huynh xem, ở đây có năm vạn năm ngàn đồng, là tiền viện phí bệnh viện trả lại".

Nhược Bạch ngạc nhiên hỏi:

"Tiền viện phí bệnh viện trả lại?"

"Vâng, là Sơ Nguyên sư huynh đưa trả! Bệnh viện có quỹ hỗ trợ bệnh nhân, Sơ Nguyên sư huynh xin giúp chúng ta, số tiền đã nộp hầu như được trả lại hết."Nhét tấm thẻ vào tay Nhược Bạch, Bách Thảo xúc động nói. Nhìn tấm thẻ, Nhược Bạch cau mày vẻ tư lự.

"Cho nên huynh không cần lo lắng chuyện tiền nong", Bách Thảo căng thẳng nói, "Có năm ngàn rồi thì dù tiền viện phí của cô chú sau này, hay tiền học phí, hay tiền ăn của huynh và em, đều có thể duy trì một trời gian. Nếu vẫn không đủ, em có thể đi làm thêm, có thể đi thi đấu, em sẽ kiếm được nhiều tiền, huynh không cần để ý đến thu nhập từ công việc trợ giảng!"

Ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, Nhược Bạch hỏi:

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 3

"Em tưởng tôi vì tiền?"

Bách Thảo ngớ người:

"Không... không phải sao?"

Nếu không phải do vấn đề tiền bạc thì tại sao Nhược Bạch sư huynh có thể từ bỏ tư cách thi đấu đi làm trợ giảng?

"Không phải chuyện tiền nong", đứng cạnh dãy tủ đựng đồ, Nhược Bạch thản nhiên nói, " Mà trước nay tôi vẫn muốn làm huấn luyện viên, cho nên mới nhờ huấn luyện viên Thẩm".

"Không! Không! Không thể!"

Câu đó vừa rồi ở phòng tập cô đã nghe, lúc đó cô không tin, bây giờ cũng không tin!

"Tại sao lại không thể?" ánh mắt Nhược Bạch thản nhiên,"Dù là ở Tùng Bách võ quán hay là ở trung tâm huấn luyện, tôi đều hướng dẫn toàn đội luyện tập cơ bản, tôi thích công việc đó".

"Không!" ánh mắt hốt hoảng, Bách Thảo ra sức lắc đầu, "Dù huynh thích làm huấn luyện viên cũng là sau này, bây giờ huynh đang ở thời kì

https://thuviensach.vn

sung sức nhất của cuộc đời tuyển thủ, sao có thể vì muốn làm huấn luyện viên mà từ bỏ tư cách tuyển thủ?"

Nhược Bạch trầm tư.

"Là... là huấn luyện viên Thẩm ép huynh phải không?", cắn môi, Bách Thảo nghĩ đến mọi khả năng. Cô biết huấn luyện viên Thẩm luôn thích tính nghiêm khắc, nhẫn nại của Nhược Bạch sư huynh khi hướng dẫn các đệ tử luyện tập, cho nên ngày càng giao nhiều nội dung huấn luyện cho anh phụ trách, "Em sẽ đi nói chuyện với huấn luyện viên Thẩm! Nếu công việc huấn luyện quá bận, em cũng có thể giúp huấn luyện viên hướng dẫn lớp nghiệp dư, huấn luyện viên Thẩm không phải là người không thấu tình đạt lý, em sẽ đi nói với huấn luyện viên!" nói xong, cô xoay người xăm xăm đi về phía cửa.

"Đứng lại"

Nhược Bạch nghiêm giọng.

Sự nghiêm khắc trong giọng nói đó Bách Thảo chưa từng nghe, cô đứng sững, ngoái nhìn khuôn mặt nghiêm túc lạnh lùng của anh.

"Đây là quyết định của tôi, không liên quan đến ai", Nhược Bạch thong thả nói"Tôi không muốn là tuyển thủ nữa mà muốn làm huấn luyện viên".

Trái tim Bách Thảo dần lặng xuống.

"Nếu huynh muốn là huấn luyện viên thật... có thể vài năm sau... khi huynh không thi đấu nữa..."

"Em nhất định muốn tôi nói rõ ràng sao?", giọng anh khô khan"Em nhất định muốn chính miệng tôi nói ra, tôi không muốn thi đấu, tôi không có hứng thú thi đấu nữa, tôi không muốn làm tuyển thủ, tôi muốn từ bỏ, em nhất định muốn tôi nói rõ như thế mới được sao?"

https://thuviensach.vn

"..."

Bách Thảo không thể tin vào tai mình.

Trong đầu cô trống không, hình như có thể nghe thấy tiếng huyết dịch chảy trong cơ thể, cô không tin đó là những lời của Nhược Bạch. Mấy năm nay, trong mấy trận thách đấu của võ quán, người quan tâm nhất, lo lắng nhất, dốc toàn bộ tâm sức chính là Nhược Bạch. Mọi người đều nói, cô là người tập luyện chuyên cần nhất, nhưng không phải.

Người chuyên cần nhất, nỗ lực nhất luôn là Nhược Bạch.

Sáng sớm mỗi ngày, khi cô thức dậy quét dọn trong sân, Nhược Bạch cũng bắt đầu luyện tập trên bãi cỏ bên ngoài phòng tập. Buổi tối sau khi cô rời phòng tập, Nhược Bạch còn ở lại tập thêm một giờ nữa. Mặc dù anh luôn lausạch tấm nệm rồi mới ra về, nhưng là sao cô không biết chứ?

Anh lúc nào cũng quan tâm đến mỗi cuộc thi đấu như vậy.

Còn nhớ tối đó, đêm trước cuộc đấu với Hiền Võ võ quán, anh ngồi lặng một mình trong bóng tối ở góc phòng tập. Anh lo lắng, hi vọng mãnh liệt như vậy, kể từ sau khi thua Đình Hạo, anh đã sa sút một thời gian dài rồi lấy lại tinh thần, anh nỗ lực bao nhiêu như thế, sao có thể...

Không muốn thi đấu nữa?

"Ngay từ khi còn ở Hàn Quốc..", Bách Thảo thẫn thờ nhớ lại những ngày ở Xương Hải võ quán, "huynh đã muốn từ bỏ thi đấu đúng không?". Cho nên trong cuộc thi lựa chọn tuyển thủ ưu tú nhất, anh cũng không ghi tên tham dự, trong trận đấu với Xương Hải võ quán, anh cũng là người thay thế Khấu Chấn ra sân, chẳng lẽ không phải do sức khỏe không tốt, mà là ngay lúc đó anh đã không còn hứng thú nữa?

https://thuviensach.vn

"Đúng" Nhược Bạch đáp khan, "Lúc đó tôi đã không còn hứng thú nữa".

"... Tại sao?"

Ngây người nhìn anh, long Bách Thảo như bừng lên cơn giận, mỗi lúc một bốc cao! Cô vẫn đang nỗ lực luyện tập vì sư phụ, vì Tùng Bách võ quán, cũng vì Nhược Bạch sư huynh!

Cô biết Nhược Bạch muốn chiến thắng Hiền võ võ quán thế nào! Cô biết Nhược Bạch muốn đánh bại Đinh Hạo thế nào! Nếu cô có thể đánh bại Đình Nghi - tiểu muội của Đình Hạo xuất thân từ Hiền Võ võ quán thì Nhược Bạch sư huynh nhất định sẽ vui lòng! Vì những cái đó, cô chưa bao giờ dám đi chơi, đêm ngày luyện tập, từng chút từng chút nỗ lực vươn tới mục tiêu!

Nhưng...

Anh không còn hứng thú nữa ư?

"Tại sao?"

Níu chặt cánh tay Nhược Bạch, Bách Thảo giọng khản đặc, nỗi hoảng sợ và đau khổ bị đồng đội bỏ rơi khiến mắt cô mờ ướt. Giữ chặt cánh tay anh, đột nhiên cảm thấy nếu buông ra sẽ không tìm thấy nữa, cô lo lắng gạn hỏi:

"Tại sao đột nhiên không hứng thú nữa? Lý do là gì? Huynh nói với em đi, biết đâu em có thể giải quyết được! Huynh thích Taekwondo thế cơ mà, tại sao bỗng dưng mất hứng? Có khi chỉ là cảm giác nhất thời, huynh không nên quyết định nhanh như vậy! Cố gắng thêm chút nữa, hoặc là nghỉ ngơi ít ngày, có lẽ tại huynh quá mệt..."

"Tôi chán rồi".

https://thuviensach.vn

Tránh nhìn khuôn mặt hoảng hốt như con thú nhỏ lạc đường của cô, Nhược Bạch giọng vẫn không đổi:"Tôi không có tư chất Taekwondo. Đó là môn thể thao không phải dực vào nỗ lực là có thể chiên thắng. Nếu không có tư chất thì dù nỗ lực bao nhiêu cũng chỉ lãng phí thời gian".

"Nhưng..."

Ngực đau nhói, Bách Thảo vội vàng phản bác.

"Dù nỗ lực bao nhiêu, tôi cũng không thể đánh bại Sơ Nguyên, không thể đánh bại Đình Hạo", không để cô nói hết, mắt nhìn tủ đựng giày im lìm trước mặt, Nhược Bạch nói giọng dửng dưng, "... vì thế, tôi không nên tiếp tục lãng phí thời gian, tôi nên từ bỏ".

"Nhưng huynh đã đánh thắng Mân Thắng Hạo! Thực lực Mân Thắng Hạo cũng ngang Đình Hạotiền bối, lúc huynh đáng sốt, thể lực giảm sút huynh vẫn thắng anh ta, không phải sao?", BạchThảo lại khẩn khoản thuyết phục. "... cho dù trước đây chưa đánh thắng Sơ Nguyên sư huynh và Đình Hạo tiền bối, cũng không có nghĩa bay giờ huynh không thắng được họ".

"Sơ Nguyên và Đinh Hạo đã từ bỏ".

Trong mắt như có bóng đen thoáng qua, Nhược Bạch nói.

"Đúng, họ đã từ bỏ", ngực phập phồng, Bách Thảo hít một hơi, đăm đăm nhìn anh, "Bất chấp vì nguyên do gì, cho dù họ đã yêu Taekwondo thế nào, họ đều đã từ bỏ.

"Họ đã từ bỏ Taekwondo...", vẫn đăm đăm nhìn anh, Bách Thảo khó nhọc nói, "Nhược Bạch sư huynh, lẽ nào huynh cũng từ bỏ?"

Nửa thời gian tập trôi qua, vân chưa thấy Nhược Bạch và Bách Thảo quay trở lại.

https://thuviensach.vn

Huấn luyện viên Thẩm vẫn giữ thái độ bình thường, cơ hồ không chút bận tâm về việc đó. Diệc Phong lại có vẻ bất an, không biết hai người mãi chưa quay lại như vậy là tốt hay xấu.

Trong phòng thay đồ.

Đứng trước dãy tủ im lìm, Nhược Bạch không nói gì thêm, người anh có vẻ gầy đi rất nhiều nhưng dáng vẫn thẳng như thân tùng. Thấy Nhược Bạch mãi không nói, chính lúc tia hy vọng bắt đầu nhen trong lang Bách Thảo lại nghe thấy tiếng anh khe khẽ:

"Đúng, tôi từ bỏ."

Trái tim bỗng trĩu nặng như rơi xuống vực sâu.

Bách Thảo sững người nhìn anh, không tìm ra bất kì lời nào để nói. Cảm giác hoang mang từ từ xâm chiếm lòng cô, cô không thể hiểu anh được nữa, cô từng nghĩ là mình rất hiểu và quen thuộc Nhược Bạch.

"Là vì... tư chất sao?"

Nhược Bạch nói ngay, giọng trầm trầm:

"Tố chất cơ thể em, sức bật của em, tốc độ xoay chuyển của em, khả năng phán đoán của em, trực giác của em tất cả đều là tư chất, nếu em không có tư chất thì Vân Nhạc tông sư đã không thu nhận em. Đinh Nghi thất bạitrong tay Katou, còn em có thể dễdàng đánh bại Katou, điều đó cũng chứng minh em có tư chất!"

"..."

Bách Thảo chầm chậm lắc đầu. Đầu cô lúc này là một mảng trống rỗng, không thể suy nghĩ được gì, trong giây phút Nhược Bạch nói anh sẽ từ bỏ, một thứ gì đó trong cô đột nhiên vỡ vụn, cô không biết tại sao mình lại còn

https://thuviensach.vn

cố gắng tiếp tục theo đuổi. Sơ Nguyên rút lui, Sở Vi rút lui, Đình Hạo rút lui, Tú Cầm sau khi vào đại học cũng rút lui, rất nhiều đồng môn ở Tùng Bách võ quán cũng rút lui, còn cô tại sao vẫn theo đuổi?

"Em tuyệt đối không thể từ bỏ!"

Nghe tiếng cô lẩm bẩm, Nhược Bạch nghiêm mặt nói. Cô ngẩn người nhìn anh, không biết tại sao anh lạigiận dữ như vậy.

"Bách Thảo, em..."

Nhắm mắt rồi mở ra, Nhược Bạch đăm chiêu nhìn cô, giọng trang nghiêm:

"... Em là tất cả hi vọng của tôi."

"Tôi gửi gắm hi vọng của tôi vào em", đưa tay nắm vai cô, Nhược Bạch nhìn cô bằng ánh mắt cầu khẩn, giọng trầm khàn, "Tôi mong em có thể... tiếp tục thi đấu thay tôi, giành chức vô địch, vô địch toàn quốc, vô địch thế giới."

"..."

Hoang mang, Bách Thảo ngẩn ngơ lắc đầu.

"Em có làm được không?"

Nhược Bạch nghiêm mặt hỏi.

"Làm sao em có thể thi đấu thay huynh?", Bách Thảo thẫn thờ nhìn anh, "Tâm trạng căng thẳng kích thích trên sàn đấu, cảm giác lâng lâng sau thắng lợi, sự thất vọng buồn rầu khi thất bại, tất cả cảm giác đó, không ai có thể thay thế huynh..."

"Tôi chỉ cần em chiến thắng!"

https://thuviensach.vn

Nắm chặt vai cô như muốn truyền tất cả sức mạnh cho cô, Nhược Bạch lạnh lùng nói: "Từ lúc em vào võ quán, một tay tôi đã đào tạo rèn giũa em, cho nên em là thành quả của tôi! Tôi muốn em đánh bại Đình Nghi! Tôi muốn em vô địch trên đấu trường quốc tế! Tôi muốn em giành được mọi vinh quang mà tôi không giành được!".

"Thành quả..."

Thẫn thờ nhắc lại hai chữ đó, chỗ nào trong ngực cô khẽ thít lại. Thì ra cô chỉ là "thành quả" của Nhược Bạch sư huynh? Phòng thay đồ nhỏ nhắn nhưng không khí đột nhiên bức bối đến khó thở. Mọi thứ trước mắt như mời đi, bờ môi càng lúc càng trắng nhợt, nỗi đau vẫn đang âm ỉ trong lồng ngực.

Nhược Bạch nhìn cô.

Hai tay từ từ rời vai cô.

"Thất vọng rồi sao?"

Nhược Bạch lạnh lùng nói:

"Tôi ngày đêm huấn luyện em, không phải vì tình đồng môn, mà chỉ muốn để em thay tôi thi đấu chiến thắng những đối thủ tôi không thể chiến thắng, giành những vinh quang tôi không thể giành được. Bây giờ biết cả rồi, em có thể căm ghét tôi."

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cửa kính phòng tập một lần nữa bị đẩy ra, trước mắt các đệ tử Nhược Bạch vẫn vẻ lạnh lùng quen thuộc đi vào, chỉ có một mình anh, không thấy Bách Thảo. Anhkhông đứng vào hàng mà đứng đằng sau huấn luyện viên Thẩm Ninh. Lòng Diệc Phong bỗng trùng xuống, anh hiểu Bách Thảo đã thất bại.

Khi các tuyển thủ lặng lẽ luyện tập, Nhược Bạch lặng lẽ đi theo huấn luyện viên Thẩm, quan sát cô hướng dẫn thao tác và kỹ xảo cho các đệ tử. Không khí phòng tập căng như dây đàn, ngoài Đình Nghi gần như không quan tâm thì các đệ tử khác thỉnh thoảng lại liếc trộm Nhược Bạch.

Hiểu Huỳnh rất muốn hỏi Bách Thảo đi đâu.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm lạnh của Nhược Bạch, cô không có can đảm.

Khi buổi tập sáng kết thúc, Bách Thảo sắc mặt tái nhợt mới đẩy cửa bước vào, thẫn thờ giống như người mộng du, Nhược Bạch ngoái đầu thản nhiên liếc cô. Cô vừa đến chỗ đồng đội đang tập thì huấn luyện viên Thẩm Ninh tuyên bố buổi tập kết thúc.

"Không sao chứ?"

https://thuviensach.vn

Sau khi đội ngũ được tập hợp, Hiểu Huỳnh đứng vào vị trí trước đây vốn là của Nhược Bạch, lo lắng nhìn dáng vẻ ngơ ngẩn của Bách Thảo.

"Thực ra, làm huấn luyện viên cũng không có gì là không tốt", cười khan mấy tiếng, Hiểu Huỳnh cố an ủi Bách Thảo, "Nhược Bạch sư huynh nhất định sẽ trở thành huấn luyện viên giỏi, sau này có thể làm rạng danh Tùng Bách võ quán!"

Mắt Bách Thảo đột nhiên như bị hút vào tấm nệm.

Trên tấm nệm có những giọt mồ hôi của đồng đội, dưới ánh mặt trời mùa thu hắt qua cửa kính, chúng long lanh như ngọc. Ngày trước, trong vô số giọt mồ hôi đó có những giọt thuộc về Nhược Bạch...

"Bách Thảo ra khỏi hàng!"

Giọng huấn luyện viên Thẩm Ninh khiến Bách Thảo sực tỉnh, giật mình, ngẩng đầu vô ý thức ngước nhìn Nhược Bạch, rồi ra khỏi hàng, cúi đầu trước huấn luyện viên Thẩm:

"Có"

"Buổi truyền hình trực tiếp tối qua, tôi đã xem", ánh mắt sắc, nhưng không có ý phê phán thái độ lơ đãng vừa rồi của cô, "Qua trận đấu với Katou, em đánh giá cô ta thế nào?"

Bách Thảongây ra.

Suy nghĩ nghiêm túc một hồi, bình tĩnh trả lời:

"Katou túc pháp linh hoạt, tấn công và phòng thủ đồng đều, thực lực các mặt đều rất ưu tú, không cókhuyết điểm rõ rệt, nhưng cũng không có ưu thế nổi trội, là một tuyển tủ rất cân bằng.”

Đứng sau lưng, cách Thẩm Ninh một bước.

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch lặng lẽ nhìn cô.

"So với Kim Mẫn Châu và Lý Ân Tú em gặp ở Hàn Quốc thì thế nào?", Thẩm Ninh lại hỏi.

"Thực lực của Lý Ân Tú mạnh hơn nhiều", Bách Thảo do dự một lát lại tiếp, "Giữa Katou và Kim Mẫn Châu... thì Kim Mẫn Châu kiêu căng nóng nảy, nhưng ra chân đặc biệt hung hãn, nếu Katou đấu với Kim Mẫn Châu, em cho ràng Kim Mẫn Châu có khả năng chiến thắng nhiều hơn".

Nhớtới mấy lần Kim Mẫn Châu thi đấu ở Xương Hải võ quán, Lâm Phong và Thân Ba lặng lẽ gật đầu. Kim Mẫn Châu tuổi còn nhỏ, một hai năm nữa có thể trở thành vô địch Taekwondo thế hệ mới.

"Kim Mẫn Châu mấy lần thua cô, cô vẫn đánh giá cô ta cao như vậy!", cười nhạt, Đình Nghi nói, "Người biết sẽ cho là cô không tin mắt, người không biết sẽ nghĩ cô đề cao Kim Mẫn Châu để tự đề cao bản thân".

Bách Thảo sững người.

"Cho dù Katou mạnh đến mấy, cũng đã thua Bách Thảo mà còn thua rất thảm", từ trong đội ngũ, Hiểu Huỳnh lẩm bẩm, âm lượng đủ để mọi người đều nghe thấy.

Mặt Đình Nghi rắn đanh.

Ai cũng biết cô đã thua Katou, chính sau khi đánh bại cô, Katou liên tục chiến thắng mới trở thành nhân vật nổi tiếng và thu hút mạnh mẽ sự quan tâm của dư luận trong thời gian này như thế. Còn Bách Thảo không chỉ kết thúc huyền thoại Katou mà còn thắng với tỉ số áp đảo.

Như bị một cái tát vào mặt.

https://thuviensach.vn

Bắt đầu từ tối qua, cái tên Thích Bách Thảo liên tục xuất hiện trên các phương tiện truyền thông. Buổi sáng khi cô đến trung tâm huân luyện, đã có một số phóng viên chờ phỏng vấn Bách Thảo, thậm chí mấy phóng viên thiếu nhạy cảm còn hỏi cảm tưởng của cô về trận đấu tối qua.

Đình Nghi lạnh lùng nhìn Bách Thảo.

Hiểu Huỳnh là bạn thân của Bách Thảo, cô ta nói vậy là cố tình khiêu khích cô.

"Giải vô địch Taekwondo thế giới lần này, Katou và Kim Mẫn Châu đều tham gia, một trận so tài đáng xem", như không để ý đếnkhông khí căng thẳng giữa Đình Nghi và Hiểu Huỳnh, Thẩm Ninh liếc nhìn Bách Thảo nói, "Còn nữa, ban tổ chức cuộc thi hậu Taekwondo thế giới vừa gọi điện đến mời em tiếp tục tham gia, ý em thế nào?"Bách Thảo ngẩn người.

Cuộc thi này vốn dĩ Nhược Bạch ghi tên thay cô, sau trận thắng tối qua, cô không hề nghĩ đến việc có nên tiếp tục tham gia hay không.

Bất giác ngước nhìn Nhược Bạch.

Nhược Bạch vẫn cúi đầu đứng yên, dường như đó là chuyện không liên quan đến anh. Tâm trạng vốn trầm lắng, vốn định mở miệng nói, không, em không muốn tham gia tiếp!

Nhược Bạch ngước mắt nhìn.

"...", lời như tắc nghẹn trong cổ họng, miệng lắp bắp:

"Em... vẫn chưa quyết định..."

"Ngày mai nói lại với tôi."

Sau đó huấn luyện viên tuyên bố kết thúc buổi tập.

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên phải tiếp tục!", huấn luyện viên Thẩm vừa đi khỏi Hiểu Huỳnh đã xông đến nói to, "Giải thưởng rất lớn, lại được báo chí truyền hình quan tâm, nhất định sẽ nổi tiếng". Nhược Bạch cũng theo sau huấn luyện viên Thẩm ra khỏi phòng tập.

Nhìn theo bóng anh.

Bách Thảo đứng sững tại chỗ

Hiểu Huỳnh vẫn liến thoắng bên tai nhưng cô không nghe thấy gì hết. Màđến khi Hiểu Huỳnh đẩy mạnh vào người, Bách Thảo mới sững sờ quayđầu, thấy Đình Nghi đứng trước mặt, hỏi cô:

"Chiều nay khoảng sáu giờ có rỗi không?"

"... Có"

"Đến hiệu bánh pizza Tất Thắng, tôi có chuyện muốn nói với cô", nói xong Đình Nghi đi thẳng, để lại Hiểu Huỳnh trợn mắt và Bách Thảo ngơ ngác.

***Ngoài chuyện Nhược Bạch sư huynh đột nhiên biến thành huấn luyện viên, khoảng thời gian còn lại của ngày hôm đó đối với Hiểu Huỳnh sao mà hoàn mỹ đến thế!

Sau khi kết thúc buổi tập, bên ngoài võ quán lại có mấy phóng viên đang chờ phỏng vấn Bách Thảo! Mặc dù trước ống kính và micro Bách Thảo có hơi bối rối, nhưng đó là vẻ đẹp giảndị và chất phác. Nhìn nụ cười thân thiện và hài lòng của phóng viên, Hiểu Huỳnh cười thầm, dường như cô đã nhìn thấy tương lai sáng rực củaBách Thảo.

Đến trường.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của các bạn hướng vào Bách Thảo như lần đầu nhìn thấy cô, đi đến đâu cô cũng nhận được những cái nhìn thản nhiên thán phục. Các bạn đuanhau xin chữ kí Bách Thảo, trong số đó có cả những bạn cùng lớp, khác lớp, thậm chí khác trường.

Hi hi hi!

Thì ra cảm giác của người nổi tiếng là như thế.

Hèn chi bao nhiêu người muốn trở nên nổi tiếng. bây giờ mới chỉ đứng cạnh Bách Thảo để hưởng chút thơm lây, cô đã lâng lâng hạnh phúc lắm rồi!

Buổi chiều tan học, Sơ Nguyên lái xe đến cổng trường, Hiểu Huỳnh thấy vậy liền viện cớ đi hẹn với bạn, nhất định không chịu lên xe, cười khúc khích rồi khoác ba lô chạy biến mất. Thấy Bách Thảo ngơ ngẩm như mất hồn, Sơ Nguyên vừa hỏi chuyện vừa lái xe mới biết tình hình của Nhược Bạch.

"Nhược Bạch muốn từ bỏ tư cách tuyển thủ?"

Giọng anh ngạc nhiên vẻ nuối tiếc, sau đó sơ Nguyên không nói gì thêm, hơi nhíu mày, lặng lẽ lái xe.

Rất nhiều câu của Nhược Bạch, Bách Thảo không nói với Sơ Nguyên.

Từ sáng sớm đến giờ, người cô như bịbó chặt, không thể suy nghĩ, không thể tiếp thu bài, không thể nhìn rõ cảnh vật, tất cả đều quay cuồng hỗn loạn, mọi giác quan chợt trở nên đờ đẫn.

"Có lẽ Nhược Bạch thực sự muốn làm huấn luyện viên."

Trên đường trở về Tùng Bách võ quán, Sơ Nguyên an ủi:

https://thuviensach.vn

"Tùng Bách võ quán trên thực tế luôn do anh ấy đảm trách, những đệ tử do Nhược Bạch đào tạo không ít người trở thành những hạt giống xuất sắc, trong đó có những người em quen như Tú Cầm, Tú Đạt thậm chí Diệc Phong."

Bách Thảo hoang mang nhìn ra ngoài cửa kính.

"Hơn nữa Nhược Bạch đã quá mệt..."

Khẽ thở dài, Sơ Nguyên nói tiếp:

"Nhược Bạch vừa phải tập luyện để thi đấu vừa phải hướng dẫn các đệ tử của võ quán, lại chuyên phụ trách huấn luyện lớp nghiệp dư của trung tâm, lại phải hoàn thành chương trình học ở trường, rồi còn đi làm thêm, cứ như thế sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, từ bỏ tư cách tuyển thủ, mặc dù rất tiếc nhưng rất cần thiết cho sức khỏe của anh ấy."

Mi mắt Bách Thảo rung rung.

Một ý nghĩ bất chợt lóe khiến người cô cứng đờ, môi táimét, kinh hãi nhìn Sơ Nguyên:"Lẽ nào là do sức khỏe? Có phải Nhược Bạch sư huynh bị ốm?". Khi ở Hàn Quốc, Nhược Bạch sốt dai dẳng như thế, ho lâu như vậy, gần đây người gầy đi trông thấy...

Môi không còn sắc máu!

Hai tay run run!

Đèn đỏ ở ngã tư chuyển sang xanh, chiếc xe sau liên tục bấm còi, Sơ Nguyên vòng xe qua ngã tư. Trên vỉa hè có mộttốp học sinh vừa tan trường cười nói ồn ào, anh chầm chậm xoay vô lăng.

Nhìn sắc mặt đột nhiên táimét của cô.

Sơ Nguyên nhíu mày, nhớ đến lời hứa với Nhược Bạch.

https://thuviensach.vn

"Dạo trước đúng là Nhược Bạch quá mệt mỏi", đắn đo một lát, Sơ Nguyên thận trọng, "Nếu cứ kéo dài như vậy, sợ là sức khỏe anh ấy không chịu nổi".

"Vậy bây giờ Nhược Bạch sư huynh..."

Tâm trạng thẩm lo lắng, cô đăm đăm nhìn Sơ Nguyên!

"Bây giờ đã tốt nhiều rồi!". Sơ Nguyên mỉm cười, chầm chậm xoay vô lăng, không xa phía trước là Tùng Bách võ quán, "Chỉ cần nghỉ ngơi hợp lí và bồi dưỡng tốt là không có vấn đề gì."

Thở phào.

Tâm trạng thấp thỏm lo lắng cũng dần trở lại bình thường.

Sau cơn sợ hãi, người toát mồ hôi rồi ngây ra một lát, cô đột nhiên cảm thấy bây giờ chẳng còn gì quan trọng nữa, chỉ cấn Nhược Bạch sư huynh thật sự khỏe mạnh, chỉ cần Nhược Bạch sư huynh thực sự muốn thế, thi đấu hay không cũng chẳng có gì quan trọng nữa!

Đến Tùng Bách võ quán, Sơ Nguyên vừa dừng xe, Bách Thảo đã nhanh tay mở cửa chui ra!

"Em đi tìm Nhược Bạch sư huynh!"

Cô chỉ nói có thế, cắm đầu chạy về phía phòng tập, không ngoái lại! Nhìn bóng cô chạy vút như con hươu nhỏ, Sơ Nguyên mỉm cười lắc đầu rồi chợt nhìn thấy chiếc ba lô cô để quên trên xe.

Vẫn còn sớm.

Phòng tập không có ai.

https://thuviensach.vn

Chạy nhanh, thở hổn hển, Bách Thảo phi thẳng đến phòng tập. Bước chân cộc cộc trên hành lang gỗ, cô thở gấp, trán toát mồ hôi, giơ tay kéo cánh cửa "soạt" một tiếng...

Nhược Bạch ngồi khoanh chân, nhắm mắt. Có làn gió thổi qua.

Chiếc chuông gió ngân vang dưới mái hiên yên tĩnh.

"Nhược Bạch sư huynh..."

Xông đến trước mặt anh, khuôn mặt trái xoan của cô ửng hồng, bàn tay nắm chặt, nhìn khuôn mặt bình thản của anh, cô nói:

"Em bằng lòng!"

Nhược Bạch chậm rãi mở mắt.

Anh nhìn cô, cơ hồ như không hiểu câu nói không đầu không cuối đó. Môi mấp máy mấy lần, tay càng nắm chặt, ngực phập phồng, cô nói:

"Huynh muốn em làm gì, em sẽ làm như thế!"

Nhược Bạch nhìn cô rất lâu.

Đôi mắt bình thản giống như núi tuyết xa xôi, anh trầm ngâm không nói, dường như muốn biết cô thực lòng tình nguyện. Một lúc lâu sau, anh nhàn nhạt hỏi:

"Cho dù sau này thi đấu chỉ là vì tôi?"

Bách Thảo cắn môi gật đầu.

"Cho dù tôi muốn em tham dự cúp thế giới, giành tư cách tham gia từ tay Đình Nghi?"

"Vâng!"

https://thuviensach.vn

"Tại sao?", Nhược Bạch hơi cao giọng, "Buổi sáng em còn chỉ trích tôi như vậy, tại sao giờ lại bằng lòng chấp nhận tất cả?"

"..."

Bách Thảo ngây người nhìn anh, không, cô vẫn không thể chấp nhận anh từ bỏ tư cách thi đấu.

Nhưng.

Mấy năm nay sớm chiều bên anh, Nhược Bạch đã giống như một người thân của cô, cô không thể làm anh buồn cũng như không thể chịu được cảm giác xa anh. Anh là Nhược Bạch sư huynh của cô, cô đã quen nghe lời anh, bất luận việc gì, cô đều tin anh làm đúng.

"Dạo này... huynh có khỏe không?"

Đắn đo một lát, không trả lời câu hỏi của anh mà lại hỏi một câu chẳng liên quan.

"Vẫn khỏe."

Nói gọn một câu, Nhược Bạch đứng lên, không hỏi gì thêm liền giục cô:"Đi ăn cơm thôi, sau bữa tối nửa giờ nữa đến đây tập bù buổi sáng".

"Vâng!"

Nghe thấy giọng Nhược Bạch nghiêm khắc yêu cầu như mọi ngày, lòng Bách Thảo rộn vui, mắt sáng lên trả lời lớn! Cúi gập người chào anh, cô đang định về ăn cơm, đột nhiên ngẩn người, sực nhớ mình đã quên một việc rất quan trọng...

Khi Bách Thảo vội vàng đến hiệu bánh pizza Tất Thắng thì đã sáu giờ bốn mươi phút, là lúc cửa hiệu đông nhất. Trên chiếc sofa góc trong cùng, Đình Nghi đã hơi sốt ruột.

https://thuviensach.vn

"Xin lỗi, tôi đến muộn!"

Lòng hơi bất an, Bách Thảo xin lỗi.

"Ngồi đi."

Cố kiềm chế tâm trạng, Đình Nghi ra hiệu cho cô ngồi, đưa thực đơn cho cô, nói:"Cô chọn món đi, bữa này tôi mời."

Bách Thảo vội lắc đầu:

"Không, không cần, tôi không đói."

Bách Thảo đã đến ăn ở đây một lần, biết hiệu này rất đắt.

Đình Nghi liếc cô, vẫy tay gọi phục vụ mang đến cốc nước lạnh. Sau khi Bách Thảo uống hai ngụm nước, Đình Nghi mới từ từ mở miệng:

"Cô đã vội như vậy, tôi cũng đi thẳng vào vấn đề."

Bách Thảo hơi sửng sốt.

Đang định nói mình không vội đi.

"Tôi có thể nhường cho cô tham dự giải vô địch Taewkondo thế giới", Đình Nghi nhìn cô nói thẳng.

Lần này Bách Thảo sửng sốt thật sự.

Cô ngẩn ra nhìn Đình Nghi.

Không tin Đình Nghi nói ra câu đó.

"Để giành tư cách tham dự giải đấu, cô đã hao tâm tổn sức quá nhiều", Đình Nghi nhếch mép, ánh mắt giễu cợt, "Ngay từ hồi còn ở Hàn Quốc, cô đã tung tin mình là người bách chiến bách thắng đợt tập huấn, hai lần đánh

https://thuviensach.vn

bại Kim Mẫn Châu. Việc giành được danh hiệu tuyển thủ ưu tú nhất, mục đích chẳng qua là muốn huấn luyện viên Thẩm để mắt đến cô. Sau khi về nước, cô biết tôi gần như chắc chắn tham gia giải vô địch thế giới, liền bắt đầu giở trò..."

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Bách Thảo sững người.

"Cô biết rõ tình cảm của tôi với anh sơ Nguyên, liền ra tay từ đó", ánh mắt u ám lành lạnh, Đình Nghi nhìn cô, thong thả nói, "Hôm liên hoan, cô cố tình giả say để quyến rũ Sơ Nguyện. Sơ Nguyên luôn coi cô là tiểu muội hiền lành nên đã trúng quỷ kế của cô. Cô dùng anh sơ Nguyên để chọc tức tôi, khiến tôi không nén được giận nói năng không cân nhắc, khiến đồng đội xa lánh, khiến Sơ Nguyên không thích tôi nữa".

"..."

Bách Thảo đờ đẫn nắm chặt cốc nước, trong lòng muốn nói không phải, không phải, nhưng cô biết, bất luận nói thế nào thì Đình Nghi cũng không tin.

"Tôi đã đánh giá thấp cô, cô quả thật rất thủ đoạn", cười cay đắng, Đình Nghi cúi mặt, hàng mi cong chuốt mascara, "Tôi không kìm được giận, anh Sơ Nguyên cho rằng tôi bắt nạt cô nên đã hủy hôn".

"..."

Bách Thảo sững người ngồi im.

Hủy hôn...

https://thuviensach.vn

Thì ra Sơ Nguyên sư huynh và Đình Nghi có hôn ước...

"Cho nên tôi thua Katou."

Tay cầm ống hút trong cốc trà chanh, Đình Nghi khinh khỉnh nhìn cô:

"Nếu tôi không bị phân tâm vì chuyện của Sơ Nguyên, cô tưởng là Katou có thể thắng tôi thật sao? Katou nên cảm ơn cô mới phải, nếu cô không khiến tôi bị tác động như thế thì sao cô ta có cơ hội chiến thắng sáu trận?! Cô không mê muội đến mức cho là đánh bại Katou từng thắng tôi là có thể chứng minh thực lực của cô hơn tôi chứ?"

"..."

Bách Thảoim lặng.

"Mặc dù giới truyền thông bị cô đánh lừa, dù những khán giả không biết gì về Taekwondo có thể cho là thực lực cô không tồi, nhưng huấn luyện viên Thẩm và những quan chức ở Cục thểdục thể thaoquốc gia đều biết, cô hoàn toàn không xứng đứng ngang với tôi!", Đình Nghi cười khẩy nhìn cô, "Bất luận cô dùng bao nhiêu thủ đoạn, cũng không thể tham gia giải vô địch Taekwondo thế giới lần này!"

"..."

Nhìn Đình Nghi, Bách Thảo vẫn imlặng.

Cô không muốn giải thích những điều mà Đình Nghi quy cho cô như vậy. Còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Đình Nghi đứng ngoài phòng tập của Tùng Bách võ quán, dịu dàng tao nhã, xinh đẹp, mang ánh sáng và vẻ thuần khiết của ánh trăng.

Còn Đình Nghi bây giờ.

Xa lạ đến mức cô không muốn giải thích bất cứ điều gì.

https://thuviensach.vn

"Chỉ cần tôi rút lui, cô mới có cơ hội tham gia giải đấu", dùng ống hút khuấy mấy viên đá nhỏ trong cốc trà chanh, Đình Nghi cười nhạt, "Bây giờ, Thích Bách Thảo, chỉ cần cô cầu xin, tôi sẽ nhường cô tham gia giải đấu đó".

Bách Thảo ngây người nhìn Đình Nghi.

"Sao lại ngây ra thế", Đình Nghi cau mày, "Vui quá không nói được ư?"

"... Tại sao?"

Đầu Bách Thảo như bị đóng băng, tại sao những việc xảy ra hôm nay, những câu nghe thấy ngày hôm nay tất cả đều khiến cô không thể lí giải nổi.

"Nhưng, tôi yêu cầu cô bắt đầu từ bây giờ không được bám lấy anh Sơ Nguyên..."

Lặng lẽ nhìn cô, Đình Nghi nói rõ từng chữ.

"... Không được gặp, không được nói chuyện, cho dù anh ấy đến tìm, cô cũng phải lập tức bỏ đi! Chỉ cần cô làm được như vậy, tôi sẽ nhường tư cách tham gia giải đấu cho cô!"

"Nhường..."

Bách Thảo sững người nhắc lại.

"Đúng, chỉ cần tôi có tình bị thương trong khi tập, không thể tham gia thi đấu, huấn luyện viên Thẩm sẽ tự khắc xem xét để cô đi thay tôi", Đình Nghi nôn nóng, "Thếnào, chẳng lẽ cô không tin tôi?"

Bách Thảo vô cùng hoang mang.

https://thuviensach.vn

Trong quãng thời gian này, để giành tư cách tham dự giải đấu đó, Nhược Bạch và cô đã nỗ lực vượt bậc để chứng minh thực lực của mình, thậm chí cô còn tham gia cả cuộc thi Hoa hậu Taewkondo thế giới. Nhưng Đình Nghi có tư cách đại diện cho nước nhà tham dự lại có thể dễ dàng nhường cô như vậy sao?

"Chị!"

Hiểu suy nghĩ của cô qua một chữ nhắc lại đó, Đình Nghi sầm mặt giận dữ nói:

"Cô muốn từ bỏ hay sao? Sau giải vô địch thế giới lần trước, tôi tập luyện lâu như vậy, lẽ nào không muốn đánh bạiLý Ân Tú, không muốn đánh bại Katou, không muốn đoạt cúp vàng? Cô tưởng tôi thích nhường cô sao?!"

"Vậy..."

"Nhưng anh Sơ Nguyên quan trọng hơn tất cả", mệt mỏi nhắm mắt, Đình Nghi cơ hồ không muốn nhìn đứa trẻ trước mặt, "Cô đã muốn tham gia như vậy, tôi sẽ dùng nó... để đổi lấy anh Sơ Nguyên".

***

Trong hiệu bánh pizza chật khách.

Ở Tùng Bạch võ quán đã qua bữa tối.

Bên ngoài cửa sổ ráng đỏ mây trời, đứng trước bàn, Nhược Bạch đang luyện thư pháp. Diệc Phong đẩy cửa bước vào, thấy Nhược Bạch chăm chú tập viết, sầm mặt hỏi:

"Cô ấy có biết không?"

"Ai?"

https://thuviensach.vn

Ngòi bút lông vẫn lướt nhanh trên giấy, Nhược Bạch lơ đãng hỏi.

"Bách Thảo", Diệc Phong nhíu mày, "Cô ấy biết để tăng cường luyện tập cho cô ấy, cậu đã từ bỏ luyện tập, đi làm cái chân trợ giảng ma quỷ nào đó không?!"

Ngòi bút dừng lại, Nhược Bạch vẫn cầm bút đứng trên bàn:

"Không liên quan đến cô ấy."

"Không liên quan?!", Diệc Phong đứng phắt dậy, sải bước đến bàn nhìn Nhược Bạch, "Cậu có dám thề? Nếu chuyện này quả thực có liên quan đến Bách Thảo thì sau này cô ta thi đấu sẽ thất bại!"

Mặt Nhược Bạch biến sắc.

"Quả nhiên là thế!" Diệc Phong thở dài, "Nếu biết cô ta khiến cậu từ bỏ Taekwondo sớm như vậy, lúc đầu không nên nhận cô ta vào Tùng Bách võ quán cho rồi!"

"Đó là quyết định của tôi."

Bút lại chấm mực, Nhược Bạch lại tiếp tục tập viết theo bản chữ mẫu trong cuốn Hoàng châu hoàn thực thi thiếp do Bách Thảo mua ở hiệu sách cũ tặng anh.

"Diệc Phong, có lẽ tôi là huấn luyện viên phù hợp hơn làm tuyển thủ."

Những con chữ hiện lên trên mặt báo cũ, nét bút tươi màu mực thành thạo rắn rỏi, Nhược Bạch khẽ cười nói: "Nhìn cô ấy từng bước trưởng thành, tôi còn hài lòng hơn nhiều so với bản thân mình thi đấu thắng lợi". Khi ở Hàn Quốc, anh đánh bại Mân Thắng Hạo, những vẫn không thấy vui bằng khi thấy Bách Thảođánh bại Kim Mẫn Châu.

"Vậy tại sao cậu không chịu thừanhận?"

https://thuviensach.vn

"Sao?"

Cậu nhất định dương mắt nhìn Sơ Nguyên cặp kè với cô ấy ư?", Diệc Phong nhăn nhó, "Tôi thật không hiểu, cậu đã thích Bách Thảo đến mức từ bỏ bản thânđể giúp cô ấy, tại sao không chịu nói cho cô ấy biết? Cậu bảo tôi đi giúp Hiểu Huỳnh, bây giờ Bách Thảo đã yên trí là tôi và Hiểu Huỳnh có quan hệ với nhau nên đã bắt đầu chấp nhận Sơ Nguyên! Nhược Bạch, cứ thế này rồi cậu sẽ hối hận cho xem!"

Nhược Bạch rửa bút lông trong bình nước.

Từng vòng từng vòng.

Mực đen loang dần.

"Cô ấy thích Sơ Nguyên, Sơ Nguyên cũng thích cô ấy", cắm bút lông đã rửa sạch vào ống, Nhược Bạch nói, "Tôi chỉ mong cô ấy có thể chuyên tâm khi tập luyện".

Diệc Phong đang định nói, bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa, anh ra mở cửa, không ngờ người đứng ngoài lại là Sơ Nguyên.

***

Trong hiệu bánh pizza.

"Chuyện về Sơ Nguyên sư huynh tôi xin lỗi...", bối rối cúi đầu, Bách Thảo đỏ mặt ấp úng, "Mặc dù tôi không phải như chị nghĩ, cố tình... Sơ Nguyên sư huynh... nhưng, bất luận thế nào tôi đã làm tổn thương chị, tôi xin lỗi..."

Đình Nghi lạnh lùng nhìn cô.

Cô biết, Thích Bách Thảo làm những việc đó là vì giải vô địch Taekwondo thế giới, nếu cô nhường cho cô ta tham gia, Thích Bách Thảo

https://thuviensach.vn

cũng sẽ buông thứ cô cần. Cô hi vọng lúc này sơ Nguyên có mặt ở đây, có thể tận mắt chứng kiến tâm địa của cô ta.

"Nếu chị... nếu chịthích Sơ Nguyên sư huynh...", giọng hơi lắp bắp, lòng cô se lại, tay bấtgiác nắm chặt chiếc cốc thủy tinh, "Cho dù gặp gỡ, nói chuyên hay là... tôi đều không quan tâm, cũng không quấy rầy hai người...". Sơ Nguyên sư huynh với Đình Nghi vốn là quan hệ thân thiết, nếu vì cô mà họ xa nhau, cô cũng áy náy không yên.

Chỉ có điều, tại sao khi nói ra những lời đó...

Lòng cô se thắt nghẹn ngào?

Đình Nghi cau mày.

Chỉ có thế, không đủ.

"Nhưng tôi không cần trao đổi như thế."

Hít một hơi, mặt vẫn khổ não, Bách Thảo bỏ chiếc cốc xuống bàn, nhìn Đình Nghi:

"Tôi hi vọng có thể cạnh tranhcông bằng với chị để giành tư cách tham gia giải đấu, cho dù cuối cùng không giành được tôi cũng cảm ơn chị đã cho tôi cơ hội."

"Cái gì?"

Đình Nghi tưởng mình nghe nhầm, Thích Bách Thảo từ chối cuộc trao đổi này ư? cô đã hai tay dâng cho cô ta, Thích Bách Thảo lại từ chối sao?!

"Hừ!", Đình Nghi mặt trắng bệch vì tức, người hơi run "Cô là kẻ không biết tự lượng sức! Lẽ nào cô tưởng dựa vào thực lực củabản thân cô có thể đánh bại tôi? Chỉ dựa vào mình cô là có thể cướp tư cách đó từ tay tôi?!

https://thuviensach.vn

Cho nên anh Sơ Nguyên cô cũng muốn, cúp vàng thế giới cô cũng muốn! Thích Bách Thảo! Rốt cuộc mặt cô dày đến đâu!"

Trong đời chưa bao giờ chịu nhục như vậy! Một kẻ vừa mới chập chững vào nghề, chưa tham gia giảiđấu lớn nào, lại dám cho là có thể đánh bại cô, cho nên không thèm cô nhượng bộ ư?!

"Tôi... tôi không..."

Thấy Đình Nghi tức giận như vậy, Bách Thảo hơi hoảng, thầm nghĩ không biết vừa rồi mình nói sai điều gì, khiến Đình Nghi hiểu lầm, vội giảithích.

"Tôi không cho là tôi có thể đánh bại chị, chỉ có điều Sơ Nguyên sư huynh là sư huynh của tôi, là người tôi tôn kính, bất cứ việc gì tôi cũng không thể dùng huynh ấy để đổi. Nếu... nếu Sơ Nguyên sư huynh thích chị, nếu Sơ Nguyên sư huynh không muốn gặp tôi, tôi đảm bảo có thể..."

"Đủ rồi!\ '

Đình Nghi hơi cao giọng, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ.

"Cô không cần giễu tôi như vậy!"

Giễu?

Bách Thảo ngây người, đầu ong ong, một lát sau mới dần dần ý thức được mình nói sai điều gì.

Trong hiệu bánh ồn ào.

Càng nổi rõ sự yên tĩnh ở góc này.

"Tôi hỏi cô lần cuối", Đình Nghi mặt lạnh tanh, xẵng giọng hỏi, "cô có chấp nhận đề nghị của tôi không?". Sợ lại nói sai điều gì, Bách Thảo chỉ lắc

https://thuviensach.vn

đầu, nói một chữ.

"Không."

"Được", mặt Đình Nghi đanh lại, "Hy vọng cô sẽ không hối hận! Cô nghe này, tôi sẽ không để cô đoạt được tư cách tham gia giải đấu đó, bất luận giải đấu hay anh Sơ Nguyên, cuối cùng tôi sẽ khiến cô tất cả đều..."

"Xin lỗi...", một cô phục vụ mặc váy xanh, nụ cười tươi rói chạy đến, hướng về phía Bách Thảo đang ngồi ngây như tượng hỏi,

"Xin hỏi, em chính là tuyển thủ Taekwondo đánh bại Katou trên ti vi tối qua phải không?"

Bách Thảo ngẩn người.

"... Vâng."

"A!", cô giá phấn khởi reo lên, "Chị đã nói chính là em mà! Chị nhận ra rồi! Trận đấu tối qua chị đến xem trực tiếp, em đánh quá đẹp, nhất là cú đã xoay người, đẹp ngây ngất!"

"... Cám ơn."

Bách Thảo ngượng nghịu mỉm cười, thấy sắc mặt Đình Nghi khó coi hơn cả lúc trước.

"Em là Bách Thảo? Thích Bách Thảo? Đúng không?", như nhìn thấy một minh tinh, cô phục vụ đang hào hứng không chú ý tới sắc mặt củavị khách đang ngồi cùng Bách Thảo, liến thoắng nói với cô, "Em cố gắng lên! Sau này nhất định sẽ rất siêu! Từ nay chị sẽ theo dõi các trận đấu của em, nhất định đến tận nhà thi đấu để cổ vũ, sẽ kéo cả bạn trai đi cùng!".

"... Cám ơn!"

https://thuviensach.vn

"Em cho xin chữ kí được không? Kí vào cuốn vở này, bút đây rồi. Ôi cám ơn, đúng đúng kí vào đây!" Cô gái hớn hở chìa ra cuốn vở bìa màu hồng, nhét cây bút vào tay Bách Thảo, phấn khởi nhìn cô cúi đầu kí tên...

"Toẹt!"

Một chất lỏng màu nâu bắn lên tóc Bách Thảo!

Lưng hơi lạnh, né đầu tránh một cách bản năng, Bách Thảo đã tránh được phần lớn chất lỏng màu nâu đó, chỉ có mái tóc xõa bị ướt một mảng! Chất đó có mùi chua chua ngọt ngọt của chanh, từ trên không rơi xuống, làm ướt cuốn sổ màu hồng, nhỏ giọt xuống đất...

"Ối..."

Hai tay bị ướt vì nước ngọt bắn vào, cô phục vụ giật minh khẽ kêu, thực khách xung quanh nhìn lại.

Bách Thảo lặng lẽ nhìn Đình Nghi.

Đặt chiếc cốc trống không lên bàn, Đình Nghi lạnh mặt nhìn cô phục vụ vẫn chưa hết hoảng hồn, đứng lên, đặt một tờ giấy bạc lên bàn, không nhìn Bách Thảo, bỏ đi trong ánh mắt ngơ ngẩn của thực khách.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ráng chiều đỏ ối.

Lát nữa là đến giờ tập rồi, các đệ tử của Tùng Bách võ quán tốp năm tốp ba xuyên qua vạt rừng nhỏ, đi về phía phòng tập. Nhìn thấy Sơ Nguyên và Nhược Bạch, họ đều cung kính cúi chào.

"Cậu có thể nghĩ thêm."

Ở một góc khuất, đứng trong vạt rừng, Sơ Nguyên chăm chú nhìn Nhược Bạch, giọng nghiêm túc nói:

"Nếu bây giờ vào bệnh viện điều trị, bệnh của cậu có thể khống chế được. Sau này nếu phục hồi tốt, hoặc là làm phẫu thuật, có lẽ vẫn có thể tiếp tục thi đấu."

Gió muộn thổi qua tán là xào xạc, giọng Nhược Bạch bình tĩnh, rành rọt:

"Vâng, tôi đã suy nghĩ. Tôi lựa chọn từ bỏ tư cách tuyển thủ để làm trợ giảng cho huấn luyện viên Thẩm."

Sơ Nguyên đăm đăm nhìn anh.

Nhược Bạch vào Tùng Bách võ quán đã gần mười năm, luôn lặng lẽ và kiên định như tảng đá. Khi anh rút khỏi Taekwondo cha của Sơ Nguyên

https://thuviensach.vn

cũng không còn hứng thú với võ quán nữa, chính một tay Nhược Bạch đã khiến Tùng Bách trụ lại được.

Nếu so sánh thì có vẻ Sơ Nguyên không gần gũi lắm với Nhược Bạch như đối với Đình Hạo.

Nhược Bạch luôn khiến người ta tin tưởng tuyệt đối nhưng lại khá lạnh lùng. Tuy nhiên, qua nhiều năm quen biết, anh cũng hiểu, một khi Nhược Bạch đã quyết định điều gì thì rất khó thay đổi.

"Dù quyết định làm trợ giảng nhưng cũng không nên quá lo lắng, những hoạt động thể lực quá mạnh nên tránh", Sơ Nguyên nhíu mày nói, "Tôi đã thu xếp phòng bệnh, vấn đề viện phí cậu cũng không cần bận tâm. Đến trung tâm xin nghỉ phép một tháng, ngày kia nhập viện."

Người Nhược Bạch chợt cứng đờ.

"Tôi không muốn phẫu thuật vào thời điểm này."

"Không phải là phẫu thuật, chỉ là điều trị và chăm sóc sức khỏe.” Rủi ro trong phẫu thuật tương đối lớn, chưa đến lúc bất đắc dĩ Sơ Nguyên cũng không muốn Nhược Bạch phẫu thuật.

"Tôi có thể mang thuốc về uống theo chỉ định."

"Cậu nhất định phải vào viện!"

"...", Nhược Bạch trầm ngâm giây lát rồi tiếp, " Tôi sẽ uống thuốc đúng thời gian, đến bệnh viện kiểm tra định kì, cố gắng tránh hoạt động mạnh, nhưng bây giờ tôi không thể vào viện."

"Bách Thảo nói, chiếc thẻ này có năm vạn năm ngàn đồng."

Không để sơ Nguyên nói thêm về chuyện đó, Nhược Bạch lấy ra tấm thẻ ngân hàng, đưa cho Sư Nguyên, nói:

https://thuviensach.vn

"Hãy nhận lại."Ánh sáng cuối ngày lọt qua tán lá, chiếu lên tấm thẻ ngân hàng màu xanh, Sơ Nguyên ngẩn người, đó chính là tấm thẻ anh đưa cho Bách Thảo.

"Đó là tiền bệnh viện trả lại", Sơ Nguyên giải thích

. Nhược Bạch lắc đầu, "Chuyện này chỉ có Bách Thảo ngốc nghếch mới tin. Tiền viện phí lần trước tự tôi sẽ trả cô ấy, xin anh nhận lại".

"Nhược Bạch!"

Không nhận lại tấm thẻ, Sơ Nguyên cau mày.

"Tôi trả cô ấy số tiền này không phải chỉ vì cậu."

"..."

Nhược Bạch nhìn anh.

"Tôi không muốn cô ấy phải lo lắng chuyện tiền nong", Sơ Nguyên bất lực nói, "Bách Thảo đang học cuối cấp, sắp thi đại học, tôi muốn cô ấy tập trung vào học, ôn thi hoặc luyện tập, không phải lo đi làm thêm kiếm tiền. Cho nên, xin cậu đừng nói với Bách Thảo, để cô ấy nhận số tiền này".

Tay Nhược Bạch cứng lại.

Chiếc thẻ trong tay bỏng như con dấu đóng vào da thịt.

"Vấn đề tiền bạc tôi sẽ giải quyết, không để cô ấy phân tâm", giọng hơi khàn, lưng cứng đờ, Nhược Bạch để tấm thẻ ngân hàng lên tảng đá bên cạnh Sơ Nguyên, lát sau nói, "Tôi phải đưa mọi người đi tập, xin phép đi trước."

Hoàng hôn rực lên ngàn vạn tia sáng trong vạt rừng thưa.

https://thuviensach.vn

Nhìn bóng lưng Nhược Bạch xa dần, Sơ Nguyên thở dài, lát sau bất lực cầm tấm thẻ trên tảng đá.

***

Theo quyết định của Nhược Bạch, Bách Thảo tiếp tục tham dự cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới! Sau trận đầu tiên chiến thắng Ginjiyuri Katou, trận thứ hai tiếp tục chiến thắng đối thủ Shikiko Shinkiyou cũng người Nhật Bản, trận thứ ba chiến thắng tuyển thủ Quyền Đông Na của Hàn Quốc.

Quyền Đông Na là quán quân toàn quốc thế hệ mới của Hàn Quốc. Người cao to, hạng cân hơn Bách Thảo một cấp. Nhưng trong trận so tài này, bách Thảo vẫn như mãnh hổ hạn sơn, khí thế áp đảo, cuối trận đấu bằng cú xoay người đặc trưng đá trúng đầu quyền Đông Na, toàn thắng trở về!

Thất bại của Quyền Đông Na làm chấn động cả giới Taekwondo Hàn Quốc.

Trận thứ tư và trận thứ năm, giới Taekwondo Hàn quốc liên tiếp cử tới hai tuyển thủ đã thành danh từ lâu ứng chiến với Bách Thảo, cuối cùng vãn bị Bách Thảo nhanh chóng hạ gục.

Chương trình truyền hình trực tiếp cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới có số lượng người xem tăn vọt, trở thành chương trình được khán giả chờ đợi nhất vào cuối tuần. Thứ hai, thứ ba điểm lại diễn biến và những pha đánh đẹp nhất của tuần trước, thứ tư, thứ năm phát sóng sự đưa tin tình hình huấn luyện của Bách Thảo và các tư liệu về đối thủ mới; thứ sau, thứ bảy là các phóng sự về không khí trước thềm cuộc đấu. Khi phóng viên phỏng vấn khán giả bất kì dự đoán người chiến thắng tuần này, cái tên được nhắc đến nhiều nhất là "Thích Bách Thảo"!

https://thuviensach.vn

Cùng với cái tên Thích Bách Thảo đã trở nên quen thuộc, hoàn cảnh xuất thân, quá trình trưởng thành vàmối quan hệ thầy trò đặc biệt của cô với lão tuyển thủ Khúc Hướng Nam cũng được các phóng viên triệt để khai thác, đưa tin dựng thành phóng sự! Bách Thảo cũng bắt đầu xuất hiện với tư cách khách mời trong một số chương trình của đài truyền hình.

Khuôn mặt thuần hậu đáng yêu, đôi mắt to long lanh như mắt hươu, dáng vẻ hơi bẽn lẽn nhưng mỗi câu trả lời đều giản dị, chân chất nên cô được rất nhiều khán giả yêu mến!

Toàn phong Bách Thảo!

Từ khi có một bài báo gọi cô như vậy, các cơ quan truyền thông khác nhất loạt gọi theo. Với cú tung người vọt lên xoáy gió đạp xuống tất yếu xuất hiện trong mỗi trận đấu gây chấn động, cô quả thật giống như một cơn lốc xoáy với cường độ cực mạnh lan khắp toàn quốc!

***

"Ấy, nhưng tại sao huấn luyện viên Thẩm hình như vẫn không động lòng vậy?"

Trong buổi tập chiều hôm sau, Hiểu Huỳnh băn khoăn, tay cầm một xấp báo mà mỗi trang quan trọng đều đăng bức ảnh lớn và bài viết đưa tin Bách Thảo đại thắng đương kim vô địch Hàn Quốc, Thôi Nhật Hạnh!

Toàn phong Bách Thảo tam đả liên hoàn!

Chân phải đá lệch nửa mặt thôi Nhật Hạnh! Mái tóc đen đẫm mồ hôi, mắt sáng như có ngọn lửa rực cháy bên trong, hút hồn người xem!

Các tờ báo đều nhiệt tình bình luận...

https://thuviensach.vn

Hôm nay Thích Bách Thảo một lần nữa tung hoành trên sân đấu, bách chiến bách thắng, đánh bại cả những tuyển thủ xuất sắc nhất của Hàn Quốc. Điều này phải chăng có nghĩa là, nếu Bách Thảo xuất hiện trong giải vô địch Taekwondo thế giới lần này thì có khả năng đánh bại huyền thoại Lý Ân Tú của Hàn Quốc, đoạt vương vị Lý Ân Tú vẫn độc chiếm bấy lâu?

Cô tin là huấn luyện viên Thẩm nhất định có đọc!

Bách Thảo hoàn toàn có thực lực để thi đấu tranh giải vô địch Taekwondo thế giới!

Hơn nữa, sau khi từ Hàn Quốc trở về, bách Thảo giống như thoát thai hoàn cốt, cao độ vọt lên không, sức mạnh và khả năng xoay người phản kích trong thi đấu, từ lâu Đình Nghi đã khó sánh được!

Nhưng, tại sao thái độ của huấn luyện viên Thẩm vẫn như không hay biết, lại tuyệt nhiên không nhắc đến tình hình chuẩn vị người tham dự giải vô địch Taekwondo thế giới?

Hiểu Huỳnh vẫn thấy mơ hồ, không sao hiểu nổi. Cho dù trước đây Thẩm Ninh cho rằng thực lực của Đình Nghi mạnh nhất, nhưng bay giờ Bách Thảo đã chứng minh được thực lực của mình, chẳng lẽ...

Một tia chớp đen lóe lên trong đầu.

Nhìn bách Thảo ngây ngây ngượng ngùng đứng giữa đồng đội, trả lời các câu hỏi của mọi người về trận đấu tối qua, Hiểu Huỳnh giật mình chợt nghĩ, chẳng lẽ thật sự có chuyện gì ám muội? Nhớ lại, khi huấn luyện viên Thẩm mới đến Ngạn dương, đã rất thân thiết với Đình Hạo và Đình Nghi. Có phải giữa họ có quan hệ riêng tư nào đó, cho nên huấn luyện viên Thẩm mới nhất quyết lựa chọn Đình Nghi, tuyệt nhiên không cho Bách Thảo một cơ hội?

"Reng...!"

https://thuviensach.vn

Chuông vào lớp vang lên.

"Nếu huấn luyện viên Thẩm vẫn không chịu để cậu tham gia giải vô địch quốc tế, Nhược Bạch sư huynh sẽ rất buồn, phải không?", gục trên bàn, Hiểu Huỳnh nhăn nhó hỏi nhỏ.

Nhược Bạch sư huynh đã khổ công thu xếp để Bách Thảo tham gia cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, để Bách Thảo xuất hiện trong chương trình phỏng vấn khách mời, dụng ý thế nào đương nhiên cô biết.

"..."

Bách Thảo ngồi viết, thoáng ngây người.

Nhược Bạch sư huynh yêu cầu cô đánh thật tốt từng trận mỗi tuần, yêu cầu cô mỗi trận đều phải đưa ra lối đánh nổi bật nhất, mạnh mẽ nhất, các chuyện khác đều không để cô bận tâm.

"Nhưng cũng rất lạ", Hiểu Huỳnh cau có, "Nhược Bạch sư huynh vốn là người lạnh lùng, có vẻ không mấy quan tâm đến tại sao trong cuộc tranh giải vô địch lần này lại tỏ ra nôn nóng như vậy? Cứ như không thể chờ thêm được nữa...\ '

"..."

Bách Thảo cũng có cảm giác tương tự.

Ngòi bút dừng trên vở, không nghe rõ thầy giáo đang nói gì, lòng rối bời, bỗng có một dự cảm rất xấu, nhưng cô không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ. Cô đã hỏi Sơ Nguyên sư huynh, Sơ Nguyên nói sức khỏe Nhược Bạch tốt lên nhiều, không có vấn đề gì.

"Thôi, không nói chuyện này nữa."

Gạt đi những chuyện đau đầu, Hiểu Huỳnh lại tươi cười hỏi:

https://thuviensach.vn

"Ngày mai là tết trung thu, cậu định thế nào?"

"... Ăn, ăn bánh trung thu."

"Ôi dào, đương nhiên là ăn bánh trung thu! Ý tớ là...", Hiểu Huỳnh chớp mắt, "cậu và Sơ Nguyên sư huynh định hẹn hò ở đâu?"

"...", Bách Thảo đỏ mặt.

"Hi hi, trăng tròn thì nhân duyên tròn, chính là thời điểm hẹn hò tuyệt nhất đấy", Hiểu Huỳnh đắc ý khoe, "tớ và Diệc Phong định đi dạo trong công viên, hay là, cùng đi luôn, tất nhiên đến lúc đó sẽ tách ra ngồi riêng!"

"..."

Bách Thảo đỏ mặt lắc đầu.

"Có gì phải xấu hổ!", Hiểu Huỳnh cười khúc khích, "Nói đi, Sơ Nguyên sư huynh đã cầm tay cậu chưa, đã...".

"Phạm Hiểu Huỳnh!"

Thầy giáo tiếng anh giọng sang sảng, nghiêm túc gõ tay xuống bàn nhìn về phía Hiểu Huỳnh.

"Mời em lên bảng làm bài dịch miệng."

May có Hiểu Huỳnh nhắc nhở, Bách Thảo mới nhớ ra hôm nay là tết Trung thu. Hết buổi tập sáng, cô liền chạy ra hiệu bánh trên phố, mua một hộp bánh trung thu nhân thập cẩm và ít hoa quả mang đến Toàn Thắng võ quán biếu sư phụ Khúc Hướng Nam.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Vừa hay gặp Trịnh sư bá của Toàn Thắng võ quán.

Trịnh sư bá tươi cười hồ hởi khen ngợi thành tích gần đây của cô, không phụ đại công ơn giáo dưỡng của Khúc sư đệ. Còn nói do cô xuất thân từ Toàn Thắng võ quán cho nên gần đây võ quán thu hút được rất nhiều đồ đệ đến học, còn dặn dò sau này trả lời phỏng vấn nhất định phải thường xuyên phải nhắc đến Toàn Thắng võ quán, không nên phụ công nuôi rèn dạy bao năm của Khúc sư đệ đối với cô.

Cuối cùng, Trịnh sư bá bảo đệ tử mang hai hộp lớn bánh trung thu và một làn hoa quả nhập khẩu đóng gói rất đẹp đưa cho cô. Bách Thảo từ chối, Trịnh sư bá sầm mặt trách cô không hiểu chuyện, nói là đây là quà của Toàn Thắng võ quán cảm tạ Dụ quán chủ của Tùng Bách võ quán mấy năm nay giúp đỡ chỉ bảo cho cô, bảo cô đêm biếu Dụ quán chủ.

Đến khi sư phụ Khúc Hướng Nam cũng bảo cô nhận.

Bách Thảo mới ngây người ôm hai hộp bánh cao cấp và xách lẵng hoa quả ra về, những đệ tử của Toàn Thắng võ quán nhìn thấy cô đều xúc động cung kính cúi chào:

"Bách Thảo sư tỷ!"

https://thuviensach.vn

Ngơ ngẩn nhìn mỗi thân cây và đám cỏ quen thuộc, nhìn cánh cổng lớn màu nâu đỏ, Bách Thảo nhớ lại cảnh năm xưa lúc bị đuổi khỏi Toàn Thắng võ quán. Cây hòe ngoài cổng đã cao hơn rất nhiều, cành lá tươi tốt, đêm đó, cô vừa sợ vừa đói ngồi dưới gốc cây này, không biết đi đâu.

Giống như bị ngăn cách với thế giới.

Các đệ tử của Toàn Thắng võ quán tiễn cô, Bách Thảo trang trọng cúi chào họ, tâm trạng ngổn ngang trở về Tùng Bách võ quán.

Dụ quán chủ mỉm cười khoan hòa nhậnmón quà của Trịnh sư bá gửi biếu. Sau khi biết chuyện đó, Hiểu Huỳnh chửi bới Toàn Thắng võ quán một trận ầm ĩ, chửi chán mới hỏi Bách Thảo lức này đáng cắm cúi lau dọn:

"Đi chơi không? Tớ đã hẹn rồi, cùng đi cho vui?"

"Lát nữa phải tập."

"Thôi đi! Hôm nay là tết Trung thu, là ngày nghỉ được pháp luật quy định! Không nghỉ là vi phạm phấp luật!"

"Ha ha."

Bách Thảo bật cười.

"Đồ đầu đất, mặc kệ cậu.", Hiểu Huỳnh khoát tay, sắp đến giờ hẹn, Hiểu Huỳnh cầm túi xắc chạy vụt đi, miệng lẩm bẩm "Tập với chả tành, suốt ngày cặp kè với Nhược Bạch, Sơ Nguyên sư huynh không ghen mới lạ."

Phòng tập đã được lau dọn sạch sẽ.

Thay võ phục, Bách Thảo lấy trong ba lô ra một thứ, cầm trong tay, hồ hởi chạy đến phòng tập. Vì là ngày nghỉ, lúc này võ quán rất vắng, các đệ tử hầu như đều ra ngoài chơi, từ hành lang dài cô có thể nhìn thấy căn

https://thuviensach.vn

phòng rộng ngập ánh nắng sau lần cửa giấy và bóng Nhược Bạch đang lặng lẽ ngồi xếp bằng, mắt nhắm tịt.

Nghe tiếng bước chân cô, anh ngẩng đầu nhìn.

Ánh nắng sớm trong trẻo chiếu lên khuôn mặt tĩnh lẵng của anh, hình như đang suy nghĩ điều gì, ánh mắt thâm trầm nhìn cô như thăm dò.

Bách Thảo ngây người.

Không dám động đậy, giấu món đồ sau lưng.

"Ngồi đi."

Ngoài cửa, bầu trời xanh thẳm, điểm thêm vài dải mây trắng vẩn vơ, Nhược Bạch bình thản nói:

"Có một chuyện cần bàn với em."

"Vâng."

Bách Thảo cúi chào, rồi ngồi khoanh chân ngay ngắn trước mặt anh.

Nhìn dáng điệu chăm chú của cô, Nhược Bạch trầm tư một lát, nhớ lại cuộc nói chuyện với huấn luyện viên Thẩm chiều qua.

...

...

...

"Tôi thừa nhận, mấy trận vừa rồi Bách Thảo đánh rất tốt, có thể thấy cô ấy tiến bộ tất nhanh", thấy anh một lần nữa nhắc đến tư cách tham gia giải vô địch Taekwondo thế giới, Thẩm Ninh nhướn mày, lật giở những tờ báo

https://thuviensach.vn

trên bàn, "Nhưng cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới này, nói trắng ra chỉ là tiết mục giải trí".

"... Một cuộc thi đấu quốc tếthực sự khác hẳn chương trình giải trí."

Mắt dừng lại trên bức ảnh Bách Thảo xoay người đá trúng đầu Thôi Nhật Hạnh, Thẩm Ninh cau mày nói:

"Ví dụ tối qua, tôi xem hết trận truyền hình trực tiếp. Bắt đầu từ hiệp ba, khi Thôi Nhật Hạnh đã hoàn toàn không còn ý chí chiến đấu, nhưng đòn cuối cùng Bách Thảo lại không cương quyết!"

"Tôi từng thấy Thôi Nhật Hạnh trong giải vô địch thế giới lần tước, đại diện cho Hàn Quốc xuất chiến tại cuộc thi lớn như vậy, cô ấy sẽ dốc hết sức, chiến đấu đến phút cuối cùng, khi trọng tài chưa tuyên bố kết thúc trận đấu cô ta tuyệt đối không từ bỏ", Thẩm Ninh cười nhạt, "Còn trận đấu tối qua, cậu có biết tại sao tinh thần của Thôi Nhật Hạnh chỉ ở mức bình thường không?"

Nhược Bạch yên lặng.

"Đó là vì cô ta không muốn vị thương trong tận đấu đó", Thẩm Ninh gập tập báo sang bên, "cô ta muốn dành phong độtốt nhất cho cuộc đấu tranh chức vô địch thế giới, tốn nhiều tâm lực cho một tiết mục giải trí, đối với cô ta là không đáng!"

Mặt Nhược Bạch biến sắc.

"Lại nói Bách Thảo” ngước nhìn anh, Thẩm ninh nói tiếp,

"Một đòn quan trọng như vậy, một đòn có thể KO đối thủ, có thể quyết định thắng thua, vậy mà cô ấy lại thu chân về! Nếu tối qua là trận tranh chức vô địch thế giới, Thôi Nhật Hạnh hoàn toàn có thể nắm bắt cơ hội

https://thuviensach.vn

trong lúc Bách Thảo thu chân về, trọng tâm chưa ổn định sẽ cho một đòn phản kích chí mạng, thậm chí hoàn toàn có khả năng KO Bách Thảo!"

"Cô ấy sợ đả thương đối phương."

Nhược Bạch trầm giọng giải thích.

"Đây là thi đấu! Trong lúc thi đấu không chuyên tâm tập trung tinh lực lại còn phân tâm những chuyện đó, một tuyển thủ như vậy, tôi có thể yên tâm tiến cử đại diện quốc gia tham dự giải vô địch thế giới sao?", Thẩm Ninh lạnh lùng nói, "Cậu không nên nói nhiều, tôi sẽ không vì cuộc đấu giải trí này mà từ bỏ Đình Nghi, để quay sang ủng hộ Bách Thảo đâu."

"Huấn luyện viên đã đồng ý với tôi sẽ cho Bách Thảo cơ hội."

Lưng hơi cứng, Nhược Bạch nhìn thẳng vào Thẩm Ninh, nói cứng cỏi.

"Trước chuyến đi Hàn Quốc, huấn luyện viên đã nói, chỉ cần Bách Thảo chứng minh thực lực của mình. Cô ấy đã thắng mọi trận đấu ở Hàn Quốc. Đoạt danh hiệu tuyển thủ Ưu tú nhất, hai lần đánh bại Kim Mẫn Châu, Vân Nhạc tông sư cũng thừa nhận tư chất và thực lực của cô ấy."

"Cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới này, cố nhiên là tiết mục giải trí nhưng Bách Thảo lần nào cũng thắng với số điểm rất cao. Cho dù đối thủ chưa vận hết toàn lực, nhưng tỉ số chênh lệch như vậy, cũng có thể chứng minh thực lực của cô ấy. Hơn nữa..."

"Nhược Bạch nghiêm túc nói:

"... Bách Thảo cũng bảo lưu thực lực. Nếu tham dự giải vô địch Taekwondo thế giới cô ấy sẽ xuất sắc hơn hiện nay."

Thẩm Ninh liếc nhìn anh nói:

https://thuviensach.vn

"Nhược Bạch, tôi biết cậu bỏ rất nhiều tâm huyết vào Bách Thảo, nhưng..."

"Để Đình Nghi tham gia, kết quả có thểdự đoán được, Đình Nghi không chỉ không thể đánh bại Lý Ân Tú, ngay tuyển thủ của Nhật Bản cũng chưa chắc có thể chiến thắng. Còn nếu Bách Thảo xuất chiến có lẽ còn có thể ngang hàng với Lý Ân Tú!", lưng thẳng, Nhược Bạch đăm đăm nhìn Thẩm Ninh, mắt long lanh như tuyết trên núi, nói tiếp:

"Đúng, tôi bỏ rất nhiều công sức với Bách Thảo. Bởi vì tôi chưa từng thấy một tuyển thủ nào mà kiên nhẫn, nghiêm túc, gan góc, có tư chất, có nghị lực và mẫn cảm kĩ thuật như cô ấy, mà không chỉ bởi cô ấy là sư muội của tôi."

"Tôi tin cô ấy sẽ trở thành một tuyển thủ Taekwondo ưu tú."

Nhược Bạch kiên định nói:

"Chỉ cần huấn luyện viên cho cô ấy cơ hội."

...

...

Trên chiếc chiếu cói màu vàng.

Nghe Nhược Bạch nói xong, Bách Thảo hơi giật mình, ngây người ra hỏi:

"Ra nước ngoài thi đấu?"

"Đúng."

Đó là giao ước của anh với huấn luyện viên Thẩm Ninh. Vào giây phút cuối cùng của buổi chiều hôm đó, Thẩm Ninh đã đồng ý, nếu Bách Thảo có

https://thuviensach.vn

thể chứng minh thực lực của mình trong những cuộc thi đấu quốc tế chính thức, cô sẽ tiến cử Bách Thảo thay Đình Nghi tham gia giải vô địch Taekwondo thế giới.

Thời gian tới đây.

Sẽ lần lượt đến Tokyo của Nhật Bản, Cambridge của Anh, Chicago của Mỹ tham gia ba trận đấu đẳng cấp quốc tế, coi như khởi động trước giải vô địch Taekwondo thế giới. Vốn định cử Đình Nghi, nhưng bây giờ huấn luyện viên đồng ý đẻ Bách Thảo xuất chiến.

Bách Thảo băn khoăn hỏi:

"Bao giờ đi?"

Nhược Bạch cau mày nói:

"Trận đấu ở Tokyo thứ sáu tuần sau phải lên đường."

"... Được."

May lúc đi Hàn Quốc đã làm hộ chiếu, nếu không chưa chắc đã kịp. Bách Thảo thầm nghĩ, vừa ngẩng đầu liền thấy Nhược Bạch cau mày, dường như có chuyện gì đó đang phân vân chưa quyết được.

"Sao thế? Nhược Bạch sư huynh?", cô căng thẳng hỏi.

Nhược Bạch trầm ngâm nhìn cô rất lâu, nói: "Tôi không biết có nên để em đi không?"

Bách Thảo ngây ra, không hiểu. Rất ít khi thấy Nhược Bạch do dự, trước nay mọi chuyện anh đều trực tiếp quyết định sau đó mới nói với cô.

"Sang năm em thi đại học", Nhược Bạch nhăn mày, "Liên tục đi nước ngoài thi đấu sẽ ảnh hưởng tới học tập."

https://thuviensach.vn

Bách Thảo nói ngay:

"Không sao, thực ra hầu hết nội dung chương trình đã học ở lớp 11 rồi, lớp 12 chỉ là ôn lại. Em có thể mang sách đi theo, lúc nào không thi đấu em sẽ tranh thủ học!"

Nhược Bạch lắc đầu.

Taekwondo đối với cô đương nhiên quan trọng thi đạihọc lẽ nào không quan trọng sao? Nếu thi đấu khiến cô không đỗ vào trường theo nguyện vọng, như vậy là lợi bất cập hại.

"Em có thể mà!"

Hai mắt kiên định nhìn anh, Bách Thảo nài nỉ.

Mặc dù không biết tại sao Nhược Bạch sư huynh đột nhiên yêu cầu cô ra nước ngoài thi đấu, nhưng cô có thể suy đoán, chuyện này có liên quan đến giải vô dịch Taekwondo thế giới. Trước đây những cuộc thi đấu như vậy đề do Đình Nghi đi, bây giờ Nhược Bạch sư huynh đã giúp cô có được cơ hội...

"Nếu không...", thấy Nhược Bạch vẫn im lặng, Bách Thảo mắt sáng lên, đột nhiên nghĩ ra một cách, "... Huynh có thể kiểm tra em!"

Kiểm tra.

Nhìn vẻ tự tin của cô, Nhược Bạch tràm ngâm gật đầu, đứng dậy khỏi chiếu để tiến hành kiểm tra cô ngay lúc đó. Bách Thảo thoáng ngẩn người rồi cũng vội đứng lên theo.

"Bịch, bịch."

Chạy đến phía góc chiếu màu vàng, cô lôi ra thứ gì đó giấu ở trong ba lô rồi nhanh như con hươu chạy đến bên anh.

https://thuviensach.vn

Đó là một quả lựu căng tròn, chín đỏ.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tỏa mùi thơm dịu mát.

Chỗ núm có vết nứt, thấp thoáng thấy những hạt lựu long lanh như mã não.

"Quả lựu...", hơi xấu hổ mặt đỏ ửng, Bách Thảo luống cuống chìa trước mặt Nhược Bạch, giọng ấp úng, "Quả lựu này... em... em tặng huynh". Hồi sáng Bách Thảo mua ba quả lựu để tặng sư phụ, thấy quả lựu này vừa đẹp vừa đáng yêu, cô nhịn không nổi giữ lại một quả cho Nhược Bạch.

"Tại sao?"

Bách Thảo nhìn quả lựu.

"Hôm nay là tết Trung thu", thấy anh có vẻ không thích, Bách Thảo hơi thất vọng, nhưng vẫn chìa tận tay anh, sốt ruột giục, "Huynh nhận đi".

"Được."

Đón quả lựu, nhìn cô thở phào mặt tươi rói, đáy mắt anh như có tia sáng dâng lên rồi anh quay người ra khỏi phòng tập.

Trong phòng kí túc, không thấy Diệc Phong.

https://thuviensach.vn

Để quả lựu lên bàn viết, Nhược Bạch mở ngăn kéo, lấy ra một tập giấy khá dày. Bách Thảo ngạc nhiên nhận thấy trong đó là các đề thi mô phỏng đề thi đại học các khối.

"Nhược Bạch sư huynh, đây là đề thi trước đây của huynh sao?"

Ghé lại gần, Bách Thảo trố mắt phát hiện từng trang trong tập đề thi đều là tài liệu mới nhất.

"Mới lấy hôm qua."

Nhược Bạch lật giở từng bài thi, vừa nhìn vừa nói, "Định mấy ngày nữa mới đưa cho em". Nôi dung thi đại học mỗi năm mỗi khác, những đề thi cũ đã không phù hợp, còn những đề mới nhất cũng có khác nhau về chất lượng, anh xem kĩ rồi lấy ra những đề tốt nhất đưa cho cô.

Mười mấy phút sau.

Chọn ra một đề Toán.

"Làm thử đề này trước."

Đặt đề thi trước mặt cô, đưa cho cô một cây bút.

"Soạt, soạt, soạt."

Bách Thảo ngồi vào bàn, cắm cúi làm bài, ngòi bút lướt trên giấy, thỉnh thoảng dừng lại suy nghĩ, sau đó tiếp tục lia bút. Đứng bên cạnh cô, Nhược Bạch lặng lẽ nhìn bài làm của cô rồi tiếp tục chọn đề.

Một đề ngữ văn.

Sau đó là đề Anh văn.

Thời gian từng phút trôi qua.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo chăm chú, không hề ngẩn đầu, Nhược Bạch để cốc nước bên cạnh cũng không biết. Mãi đến khi anh nhắc nghỉ uống nước, cô mới tu một hơi hết nửa cốc nước, rồi lại căm cúi làm tiếp.

Một tiếng sau làm xong đề Toán.

Một tiếng nữa làm xong đề Ngữ văn.

Một tiếng sau làm xong đề Anh văn.

Cổ cứng đờ như đốt sống bị gỉ, xoay đầu, khớp xương kêu lạo xạo, Bách Thảo thận trọng ngửa cổ, giật mình thấy Nhược Bạch đã chấm xong đề Toán và Ngữ văn!

Vô cùng hồi hộp.

Thấp thỏm nhìn ngòi bút của anh dò trên bài làm của cô, hai mươi câu đầu bị sai một câu. Tâm trạng thấp thỏm lo âu, quả thực sắp không thở được nữa rồi.

"Ra ngoài vận động đi."

Nhược Bạch không ngẩng đầu lên, nói:

"Tập lại ba lần các thế chân cơ bản."

Bách Thảo đành ra khỏi phòng, vừa đi vừa ngoái lại, sau đó luyện đúng ba lần các thế ra chân cơ bản trên khoảng đất trống bên ngoài. Mặc dù cô cảm thấy mình làm cũng tạm nhưng đề Anh văn lại bị sai một câu. Không biết Ngữ văn và Toán thế nào, vừa tung người đạp lên rồi đạp xuống vừa hồi hộp lo lắng.

Nhưng cô vẫn chăm chỉ luyện tập túc pháp tinh thần dần tập trung, hét lớn một tiếng, xoay người vọt lên ra cú tam đả song phi liên hoàn! Trong lòng vẫn bồn chồn không yên, cô đã dày công tu luyện túc pháp bấy lâu

https://thuviensach.vn

nay, trình độ cũng khá thành thục rồi, nhưng sau khi thi đấu với Thôi Nhật Hạnh, những bài báo viết về tam đả song phi trong chiên thuật của cô liên tục kéo đến.

Nếu đối thủ biết cô có thể đá ba cú liên tiếp.

Vậy thì, lối tấn công này liệu có đạt hiệu quả như trước, khiến đối thủ hoàn toàn bất ngờ hay không?

Sau khi tạp xong ba lần, người đẫm mồ hôi, lấy cùi tay lau mồ hôi trán. Nhìn vào phòng, thấy Nhược Bạch đang ngồi đợi mình, ba bài thi để ngay ngắn trên bàn.

Tim đập thình thịch.

Hồi hộp vào phòng, mắt dán vào bài thi để trên cùng, đó là bài Ngữ văn. Giọng căng thẳng, không kịp uống nước, bởi vì trên bài thi không thấy anh cho điểm.

"Thế... thế nào?"

Nhược Bạch đưa mắt ra hiệu bảo cô ngồi, sau đó cầm bài ngữ văn lê. Giở đến phần bài luận cuối cùng, anh cau mày: "Văn của em, mặc dù lập ý vào nội dung khá tốt, nhưng diễn đạt hơi cứng, khó đạt điểm cao."

Tâm trạng hồi hộp.

Ngữ văn luôn là môn yếu nhất của cô.

Hiểu Huỳnh đã bao lần cười cô, bảo thường ngày cô nói năng lắp bắp, nhưng giọng văn già dặn kiểu chính luận, thiếu mềm mại giống như văn của một lão học giả.

"Tối đa là 150 điểm, do bài luận văn hơi kém, Ngữ văn của em nhiều nhất chỉ đạt 120 điểm", Nhược Bạch lấy đề văn ra trước mặt cô, chỉ thỉnh

https://thuviensach.vn

thoảng bị trừ một hai điểm, cơ bản là trả lời đúng.

"Còn đề Toán và Anh văn..."

Anh đẩy hai bài thi đến trước mặt cô.

"Làm rất tốt."

Bách Thảo căng thẳng nhìn điểm số...

Phía góc bên phải chỗ tổng điểm là nét bút rồng bay phượng múa của anh, Anh 138 điểm, Toán 129 điểm.

"Em rất chăm chỉ", Nhược Bạch nhẹ nhàng, "Rất tốt."

Sau hai tiếng"Rất tốt" mắt Bách Thảo lập tức nhòe đi. Nắm chặt một góc trên võ phục, cô ngây người nhìn điểm số, vừa vui vui muốn cười lại hơi bất an nói.

Sau này em sẽ cố gắng viết nhiều... đọc nhiều..."

"Ọc..."

Tiếng bụng sôi.

Nhìn gương mặt ngượng nghịu ửng đỏ của cô, Nhược Bạch hơi nhếch mép, biết sáng nay cô làm liền ba đề thi, tiêu hao không ít sức lực. Bấy giờ là mười một giờ hai mươi phút, vẫn chưa đến giờ ăn trưa của võ quán, ánh mắt anh dừng lại trên quả lựu căng tròn trên bàn.

Cầm lên.

Bẻ làm đôi, bên trong chi chít những hạt lựu căng mọng đỏ tươi như mã não. Mắt nhìn, Bách Thảo không dám tỏ ra thèm thuồng, nhưng vẫn không

https://thuviensach.vn

nén nổi nuốt nước bọt "ực" một tiếng. Từ nhỏ, cô thấy lựu là loại quả rất đẹp, giống như mã não, đẹp đến nỗi không dám ăn.

Hơn nữa lựu lại rất đắt.

Cái đắt của lựu khác với dâu tây và anh đào.

Dâu tay và anh đào có thể ăn nhai ngập răng còn lựu chỉ có lớp nước chua chua ngọt ngọt, vỏ ngoài và hạt chiếm số lượng khá nhiều.

Cô không dám ăn.

Cô nghĩ có lẽ Nhược Bạch sư huynh cũng không dám ăn, cho nên cô bớt lại một quả trong số quà tặng sư phụ để để tặng anh.

Những ngón tay thon dài nhẹ nhàng tách hạt lựu, loáng một cái những hạt lựu như hạt ngọc đã ở đầy trong lòng bàn tay anh.

"Ăn đi."

Chìa bàn tay đựng đầy hạt lựu trước mặt cô, Nhược Bạch nói.

"Em... em không ăn! Em không thích lựu!"

"Em không thích!", nhìn cô, môi thoáng cười, môi anh hơi nhếch, "... Nên mới đem tặng tôi?"

"Không phải!", mặt đỏ ửng, lắc đầu lia lịa, "Vâng, em không thích, cho nên mới sư huynh ăn giúp".

"Lại biết nói dối nữa!"

Kéo tay cô, Nhược Bạch để nắm hạt lựu vào lòng bàn tay cô, ra lệnh:

"Ăn đi."

https://thuviensach.vn

Trước uy lực của lời nói đó, Bách Thảo do dự nhìn, thấy mặt anh vẫn nghiêm nghị tỏ vẻ nhất định bắt cô ăn. cô cắn môi, nhón một hạt, vị chua chua ngòn ngọt thấm vào đầu lưỡi, thận trọng nhâm nháp.

Nhược Bạch nhìn cô, hỏi:

"Ngon không?"

Cô không dám nói dối.

"Ngon."

"Tại sao trông lại không vui?" anh cau mày.

"... Hơi tiếc...", cô lúng túng cúi đầu. Nghĩ tới vừa đẹp vừa đắt như thế cuối cùng lại bị mình ăn mất, nên cứ nhấm nháp mãi hạt lựu trong miệng.

"Nếu tôi ăn thì không tiếc chứ?", Nhược Bạch thoáng cười.

Chầm chậm lắc đầu, giọng hơi khàn, cô khẽ nói:

"... Sẽ rất vui."

"Ồ!"

Im lăng vài giây, Nhược Bạch đưa tay nhón một hạt trong bàn tay cô, Bách Thảo sung sướng ngẩng đầu thấy quả nhiên anh đang ăn. Chầm chậm nhấm nháp, thấy cô nín thở, hai mắt long lanh, anh mỉm cười tán thưởng:

"Rất ngọt."

"Đúng, đúng! Rất ngọt!", cô gật đầu lia lịa, cảm giác lựu ngon hơn rất nhiều.

Sau đó Bách Thảo phát hiện...

https://thuviensach.vn

Cô ăn một hạt.

Nhược Bạch cũng ăn một hạt.

Vị thanh ngọt lan trong miệng, từng hạt tưng hạt lựu trong veo, hồng mọng long lanh như mã não, cô vừa ăn vừa nhìn Nhược Bạch. Mỗi lần thấy anh ăn một hạt, lòng cô loại vui thêm một chút, dần dần vị ngọt mát càng lan tỏa, lan tỏa thấm tận đáy lòng.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Đêm trung thu.

Diệc Phong và Hiểu Huỳnh không đi dạo ven hồ trong công viên.

Bởi ven hồ chỗ nào cũng đông người, không có không gian riêng tư, Hiểu Huỳnh cũng chửng hiểu tại sao cô lạimuốn kiếm chỗ riêng tư, nên suốt dọc đường đi cứ lẩm bẩm rồi lại cùng Diệc Phong lang thang trên phố. Trên đường phố cũng đông người, các quầy hàng bán đầy hai bên đường, Hiểu Huỳnh hồ hởi chọn mua một chiếc trâm có gắn nụ hoa tường vi, chọn bông hồngđể cài ngực áo, một dây đeo chìa khóa gắn con báo gấm xinh xắn ở một quầy bán đồ trang sức.

"Sau này, ngày nghỉ và ngày tết nhất định không ra ngoài nữa."

Trong đêm, nhìn dòng người rồng rắn trên đường, Hiểu Huỳnh vừa cúi đầu chọn đồ vừa phàn nàn: "Người đông thế này, các quán ăn tha hồ hét giá, muốn ăn bữa ngon cũng không được, tết Trung thu mà lại chỉ được ăn mỗi bát vằn thắn bên đường".

Tay cầm đống đồ, lại còn ôm con gấu Bắc Cực to bằng nửa người, Diệc Phong ngáp một cái, uể oải đứng đợi cô. Hôm nay Hiểu Huỳnh hùng hổ kéo anh ra phố, lại vòi vĩnh bắt anh mua tặng con gấu, bây giờ lại phàn nàn không nên ra ngoài.

https://thuviensach.vn

"Nhìn này, thích không?"

Nhặt lên hai sợi dây chuyền bằng dây da vải màu đen, Hiểu Huỳnh vui vẻ ngoái đầu hỏi anh, đó là cặp dây chuyền tình nhân, hai nửa ghép lại thành một hình trái tim.

"Tùy."

Diệc Phong lại ngáp.

"Tùy cái gì! Mua cho anh đấy!", Hiểu Huỳnh lườm anh nói, "Anh đã tặng quà trung thu cho em, em cũng nên có quà tặng anhchứ, cái này hay đấy". Hi hi, hơn nữa lại rẻ, hai chiếc mới có hai mươi lăm đồng.

"Tôi không thích!"

Diệc Phong từ chối thẳng thừng.

Mặc cả với chủ hàng, cuối cùng ngã giá mười tám đồng. Hiểu Huỳnh đắc ý đeo cho mình trước, sau đó ra hiệu bảo Diệc Phong cúi đầu để cô đeo giúp.

"Đừng có mơ!"

Dứt khoát nói rõ lập trường, Diệc Phong cảnh giác lùi lại một bước.

"Mau đeo vào!", nhìn bộ dạng như gặp kẻ thù của anh, cô trề môi, "Tưởng em đang bày tỏ tình yêu với anh sao, chẳng qua là vì Bách Thảo ngốc nghếch mà thôi! Anh không biết, trông cô bạn có vẻ ngốc nghếch như vậy nhưng thật ra rất thông minh nhạy cảm, ngộ nhỡ phát hiện em và anh chỉ đang diễn kịch, chắc chắn sẽ đoạn tuyệt với Sơ Nguyên sư huynh! Dây chuyền này em và anh mỗi người đao một cái, khiến Bách Thảotưởng mọi chuyện đã đâu vào đấy. Hi hi, như vậy, cho dù sau này chúng ta\ 'chia tay\ ', Bách Thảocũng không nghi ngờ gì!"

https://thuviensach.vn

Diệc Phong chợt ngây ra.

Câu "Bách Thảo thông minh nhạy cảm" mà Hiểu Huỳnh vừa nói khiến anh bực mình, bất luận thế nào anh đều không thấy Bách Thảo thông minh nhạy cảm ở điểm nào.

Trái lại, anh chưa thấy cô gái nào vụng về, chậm hiểu hơn Bách Thảo.

Mặc cho Hiểu Huỳnh nhất định đòi đeo sợi dây chuyền vào cổ, Diệc Phong lạnh mặt quay người, rảo bước về phía Tùng Bách võ quán. Màn đêm mênh mông sắc đen thẫm khiến lòng anh nặng trĩu.

"Này!"

Đuổi theo anh, Hiểu Huỳnh gọi:

"Này...!"

Không để ý ánh mắt người qua đường, tay ôm con gấu trắng, Diệc Phong càng bực mình bước nhanh hơn.

"Anh còn đi nữa, em sẽ mách Bách Thảo là anh bắt nạt em!\ ', đuổi một lát, quả thật chạy không nổi, Hiểu Huỳnh thở hổn hển khom người, tay chống eo, hét lên dọa Diệc Phong, "Em sẽ nói với Bách Thảo, anh thích cô gái khác nên muốn chia tay với em! Em sẽ khóc lóc cầu xin Bách Thảo, nói là em không thể thiếu anh, Bách Thảo sẽ cuống lên chạy đến khuyên anh hồi tâm chuyển ý! Hi hi, Bách Thảo quan tâm đến em như vậy, nhất định sẽ lo lắng cho em, không còn tâm trạng tập luyện, sẽ suốt ngày tìm anh, cho dù bị Nhược Bạch sư huynh giận, Bách Thảo cũng sẽ..."

Diệc Phong sầm mắt đứng lại dưới ngọn đèn đường.

"Hi hi hi!", cười đắc ý, Hiểu Huỳnh khệnh khạng đi đến, nhìn anh, "Không đi nữa à, sợ rồi hả?! Nếu anh muốn đập nát tâm huyết của Nhược

https://thuviensach.vn

Bạch sư huynh thì cứ đi đi, đừng đeo dây chuyền này!"

"Im mồm!"

Mặt xám lại, Diệc Phong trợn mắt lườm cô một cái, cuối cùng cúi đầu, giận dữ nói:

"Đeo vào!"

"Hư hư, từ từ rồi mới đeo!"

Đắc ý đến mức muốn nhảy cẫng lên, Hiểu Huỳnh mắt sáng ranh mãnh, cố ý dềnh dàng vòng tay ra sau gáy Diệc Phong, thong thả cài móc sợi dây chuyền.

Cô đã phát hiện.

Nhược Bạch chính là điểm yếu của Diệc Phong!

Chỉ cần cô nói sẽ làm điều gì đó ảnh hưởng đến việc huấn luyện của Nhược Bạch khiến tâm huyết của Nhược Bạch uổng công, Diệc Phong sẽ lập tức nhượng bộ, cơ hồ yêu cầu gì cũng đáp ứng. Có lúc trong cô chợt xuất hiện ý nghĩ quái gở, liệu Diệc Phong đối với Nhược Bạch có phải có gì đó giống như... giống như... ối giời...

Có điều, hi hi, cũng không giống, lần trước hôn nhau ở hiệu bánh pizza, cô đã nghe thấy tiếng tim Diệc Phong đập thình thịch loạn xạ. Có lúc cô cố tình kéo tay hoặc sát lại gần, Diệc Phong đều đỏ mặt một cách đáng ngờ. Cho dù anh chàng thường giả bộ uể oải ngáp, hoặc là lừ mắt tức giận, cô vẫn có thể...

Hơi hơi đa tình một hút nhưng vẫn cảm thấy...

Hi hi anh chàng này quả thực rất thích cô.

https://thuviensach.vn

"Đẹp ngây ngất!"

Dưới ánh đèn đường, Hiểu Huỳnh hài lòng ngắm nghía sợi dây chuyền hình trái tim được tết bằng sợi đây da màu đen trước ngực Diệc Phong, lại sở vào sợi dây trên cổ mình, đắc ý nói:

"Nếu anh biết nghe lời như vậy, em có thể xem xét\ 'quan hệ\ ' với anh một thời gian, chưa vội chia tay." Hi hi! Thực ra Diệc Phong sư huynh rất cừ, đi với anh chàng khiến cô rất vui.

"Tự cầm lấy!"

Quắc mắt nhìn cô, Diệc Phong dứt khoát ấn mọi thứ trong tay mình vào tay Hiểu Huỳnh, mặt hầm hầm bỏ đi.

Con gấu trắng to đùng chắn hết cả tầm mắt, Hiểu Huỳnh khó nhọc mới đi được mấy chục mét đã bắt đầu nhăn nhở cười nịnh.

Nhưng Diệc Phong vẫn phớt lờ.

Mãi đến khi bị con gấu bông chắn tầm nhìn, Hiểu Huỳnh suýt sa vào hố ga không đậy nắp trên đường, Diệc Phong mới miễn cưỡng cầm lại những thứ đó.

Trên bầu trời đêm có một vầng trăng tròn vàng óng.

Rẽ qua chỗ ngoặt.

Trước nụ cười nịnh của Hiểu Huỳnh, cuối cùng Diệc Phong đã chịu để cô khoác tay tung tẩy đi trên đường. Con đường này gần một cái hố nhân tạo, ven hồ có rất nhiều hiệu ăn cao cấp, do là Tết trung thu, nhìn qua cửa kính hiệu nào cũng đông khách.

"Lần sau, chúng ta phải đặt chỗ trước ở nhà hàng."

https://thuviensach.vn

Lẩm bẩm vẻ tiếc rẻ, Hiểu Huỳnh nhìn vào một hiệu ăn kiểu Ý bên đường. Trên mỗi chiếc bàn bên trong đều có một giá nến sáng lóng lánh, ánh nến chập chờn, vô cùng lãngmạn.

Diệc Phong cũng nhìn theo ánh mắt cô.

Đột nhiên dừng bước.

"A, có phải anh thấy nhà hàng này rất tuyệt đúng không? Lần sau chúng mình đến đây nhé?", Hiểu huỳnh vui vẻ nói, nhưng vừa nghĩ lại hơi lo lắng, "Nhưng hình như có vẻ rất đắt, không biết một bữa tốn bao nhiêu tiền?"

Diệc Phong cau mày nhìn vào trong cửa hiệu.

"Đi thôi, mình đi tìm chỗ khác vừa ngon vừa rẻ", Hiểu Huỳnh khoác tay Diệc Phong kéo đi, nhưng anh vẫn đứng ngây. Ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt anh, mắt cô hướng nhìn vào bên trong hiệu ăn kiểu Ý đó, kinh ngạc khẽ kêu. "Ôi, kia chẳng phải là..."

Chẳng phải là huấn luyện viên Thẩm Ninh sao?

Sườn xám bó sát màu ngân bạc, dịu dàng mà lộng lẫy như ánh trăng. Trong ánh nến lung linh, huấn luyện viên Thẩm Ninh như một mĩ nhân bước ra từ trong tranh, tay cầm ly rượu, mắt cười sóng sánh nhìn người đàn ông đối diện.

Đứng bên cạnh Diệc Phong, Hiểu Huỳnh ngây ra nhìn.

Nhìn thấy huấn luyện viên Thẩm trong nhà hàng không có gì lạ, hẹn hò với đàn ông cũng chẳng có gì lạ bởi huấn luyện viên Thẩm vẫn còn đang đơn thân.

Chỉ có điều...

Người đàn ông đó lại là cha của Đình Nghi!

https://thuviensach.vn

Trung tâm huấn luyện Taekwondo được xây dựng bởi tiền tài trợ của Phương Thạch Cơ, là cha của Đình Nghi, lúc khai trương ông ta có đến cắt băng khánh thành. Hơn nữa, mặc dù Hiểu Huỳnh rất hiếm khi nhìn thấy Phương Thạch Cơ nhưng ông ta thường xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, đương nhiên cô không thể nhận nhầm!

"Sao có thể..."

Kinh ngạc, miệng há to, Hiểu Huỳnh nhắm mắt lạirồi lạimở ra, nhìn lần nữa vẫn thấy đúng là Thẩm Ninh với nụ cười hạnh phúc dâng đầy trong mắt cùng ăn với cha Đình Nghi.

"Lẽ nào..."

Một dự đoán đáng sợ lóe lên trong đầu, đầu tiên là hốt hoảng, sau đó là không tin và cuối cùng là phẫn nộ. Hiểu Huỳnh tức tối giậm chân, định xông vào cửa hiệu.

"Làm gì vậy?"

Diệc Phong kéo giật tay cô.

"Thì ra là thế!", vùng khỏi tay Diệc Phong, Hiểu Huỳnh tức run, "Em hiểu rồi! Thảo nào bất luận Bách Thảo xuất sắc đến đâu, thực lực mạnh bao nhiêu, cô ấy cũng không để Bách Thảo tham gia Cup Taekwondo thế giới! Thảo nào dù cả thế giới đều biết, Bách Thảo mạnh hơn Đình Nghi nhưng cô ấy vẫn nhất định để Đình Nghi tham gia, ngay một cơ hội cạnh tranh công bằng với Đình Nghi cũng không chịu cho Bách Thảo!"

Nộ khí ngùn ngụt, Hiểu Huỳnh vừa xông về phía nhà hàng vừa hét:

"Em phải đi hỏi cô ấy, cô là huấn luyện viên như vậy sao?! Nếu vì mối quan hệ đó, luôn chèn ép Bách Thảo, không cho Bách Thảo cơ hội, vậy thì

https://thuviensach.vn

em sẽ ra khỏi đội! Bách Thảo cũng ra, anh cũng ra! Nhược Bạch sư huynh cũng ra! Em sẽ kêu gọi các đồng đội ở trung tâm phản đối cô ấy!"

"Bình tĩnh đi!"

Lấy tay bịt miệng Hiểu Huỳnh, kéo quặt hai cánh tay cô ra sau lưng, mặc cô phẫn nộ vùng vẫy, Diệc Phong lạnh mặt kéo cô vào góc khuất phía xa, tức giận hỏi:

"Cô muốn gây sự phải không?"

"Phải!"

Cắn mạnh vào tay anh, Hiểu Huỳnh tức nghẹn họng, hét lên:

"Tại sao anh ngăn tôi, anh đứng về phía cô ta sao? Xấu hổ cho anh là sư huynh của chúng tôi, lúc quan trọng anh lại rụt cổ như con rùa!"

Trên tay còn in dấu răng của Hiểu Huỳnh, Diệc Phong đau điếng xuýt xoa, nghiến răng nói:

"Được, tôi không ngăn cô nữa, nếu cô muốn làm căng thẳng thêm mối quan hệ giữa Nhược Bạch và huấn luyện viên Thẩm thì xin mời cứ việc!"

Nói xong, anh buông tay, thở hắt ra, mệt mỏi dựa người vào bức tường trong ngõ, không thèm nhìn cô.

Thấy anh như vậy, Hiểu Huỳnh lại do dự, lắp bắp hỏi:

"Hậu quả rất nghiêm trọng sao?"

"Cô nói xem?", Diệc Phong tức giận trợn mắt nhìn cô, "Nếu cô là huấn luyện viên Thẩm, trước mặt mọi người bị chỉ trích là đối xử không công bằng với các tuyển thủ, cuộc sống riêng tư cũng bị bóc mẽ trước đám đông,

https://thuviensach.vn

cô cảm thấy thế nào? Sẽ lập tức tỉnh ngộ để Bách Thảo tham dự Cup Taekwondo thế giới hả?"

Hiểu Huỳnh vừa giận vừa buồn.

"Vậy là thế nào? Nhưng rõ ràng cô ấy không công bằng! Một người là con gái của người tình, một người là Bách Thảo chậm mồm chậm miệng, cô ấy đương nhiên phải nghĩ cách, tìm mọi lý do để ủng hộ Đình Nghi! Nhưng như thế không công bằng!"

"Trên đời chưa bao giờ có công bằng tuyệt đối", Diệc Phong thở dài, "Cứ bình tĩnh, chúng ta sẽ nghĩ cách sau...".

Bách Thảo đáng thương.

Trên trời, một đám mây đen che khuất vầng trăng tròn vàng óng trên đầu Hiểu Huỳnh. Nên nói với Bách Thảo thế nào về chuyện của huấn luyện viên Thẩm. Cô nhăn nhó, khổ sở vô cùng.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Dịch về phía trước mười mấy mét.

Trong một nhà hàng kiểu Pháp, Sơ Nguyên và Bách Thảo ngồi ở bàn sát cửa sổ.

"Ra nước ngoài thi đấu?"

Nghe tin đó, Sơ Nguyên ngây người, rồi tiếp tục dùng dao quệt patê gan ngỗng lên lát bánh mì đã nướng đưa cho Bách Thảo.

"Nhược Bạch sư huynh nói, có khả năng tuần sau phải lên đường."

Tối nay vốn luyện tập bình thường, nhưng khi Sơ Nguyên xuất hiện, Nhược Bạch đột nhiên tuyên bố nghỉ tập.

Ngoài cửa sổ, đám mây đen đã tản đi, vầng trăng tròn lại hiện ra lộng lẫy, Bách Thảo thận trọng cắn miếng bánh mì đã quệt patê, mùi vị rất lạ, trước đây cô cũng nghe nói về patê gan ngỗng, nhưng chưa ăn bao giờ.

"Có kịp làm hộ chiếu không?"

"Nhược Bạch sư huynh nói có lẽ kịp", lại cắn miếng nữa, cảm thấy mùi vị tuy lạ nhưng rất ngon, ăn hết khoanh bánh, thấy Sơ Nguyên không nói, cũng không ăn, nên băn khoăn hỏi, "Sơ Nguyên sư huynh, huynh khó chịu trong người phải không?

https://thuviensach.vn

"Không."

Sơ Nguyên lắc đầu.

"Ừ."

Bách Thảo vui vẻ trở lạ, người phục vụ bê khay đến, để đồ uống trước mặt cô và Sơ Nguyên, là một cốc nước quả màu vàng nhạt, thoảng mùihoa hồng thanh nhã, bên cạnh là cốc sứ nhỏ màu trắng, đựng mấy viên đá nhỏ trong suốt, giữa có cánh hồng đóng băng.

Cô ngây ra nhìn.

Đột nhiên nghĩ tới những hạt lựu buổi sáng, cũng long lanh xinh đẹp như những hạt thủy tinh.

Im lặng một lát, Sơ Nguyên hỏi:

"Vậy việc học của em thế nào?"

"Sáng nay Nhược Bạch sư huynh đã kiểm tra em rồi, em làm ba đềthi thử vào đại học", nói đến chuyện này mắt Bách Thảo sáng lên sung sướng, "Ngoài ngữ văn chỉ được 120 điểm, toán và Anh văn lần lượt được 129 và 138 điểm. Nhược Bạch sư huynh khen em, nói là..."

Má nóng bừng.

"Nói là em làm\ 'rất tốt\ '."

Nhìn đôi mắt hân hoan lóng lánh như ánh sao của cô, Sơ Nguyên gật đầu cười:

"Thế thì tốt."

https://thuviensach.vn

Sau đó phục vụ lại mang thịt bò bít tết đến. Bít tết bà vẫn đang xèo xèo bốc hơi, thấy Bách Thảo có vẻ lúng túng, Sơ Nguyên cầm chiếc đĩa của cô lên, cẩn thận cắt thành miếng nhỏ, để trước mặt cô.

Bách Thảo ngồi ăn, tinh thần có chút bất an.

Đi Nhật tham gia thi đấu quốc tế sẽ gặp rất nhiều tuyển thủ ưu tú của các nước, Taekwondo xưa nay vốn là thế mạnh của Hàn Quốc, các nước châu Á như Nhật Bản, Iran cũng rất có sức cạnh tranh, các nướcchâu Âu như Anh, Mỹ gần đây cũng rất khởi sắc...

"Em muốn về sớm đúng không?"

Đột nhiên nghe thấy giọng Sơ Nguyên, lại bị bắt gặp đang phân tâm, Bách Thảo xấu hổ đỏ mặt. Cô bối rối bỏ chiếc dĩa xuống bàn, lắp bắp:

"Em... ăn xong sẽ về, Nhược Bạch sư huynh nói..."

"Không sao", cúi đầu, Sơ Nguyên bình tĩnh nói, "Em cứ về trước, sắp phải thi đấu, nên tranh thủ thời gian luyện tập".

"..."

Bách Thảo ngây người.

"Về đi!", nhấp ngụm nước, Sơ Nguyên cúi mặt nói:

"Anh muốn ngồi lại một lát, không về cùng em được".

Bầu không khí có vẻ bất thường.

Há miệng, Bách Thảo thấp thỏm muốn nói, nhưng Sơ Nguyên sư huynh bình thản ngồi yên, không nói gì thêm. Ngây ra một lát, để khăn ăn trên bàn, cô đứng lên nói:

https://thuviensach.vn

"Vậy... em về trước."

"Được."

Khi vạt áo của cô lướt qua anh, Sơ Nguyên lặng lẽnhìn mặt bàn chỗ cô vừa ngồi, viên đá trong suốt với một cánh hoa hồng đóng băng bên trong vẫn long lanh tỏa hơi lạnh.

Tâm trạng bồn chồn đi ra khỏi nhà hàng. Vầng trăng trong treo lên cao, Bách Thảo ngơ ngẩn dừng lại, gió đêm vờn qua mặt, trong lòng có gì day dứt khiến cô cảm thấy không thể bỏ đi như vậy.

Đứng ở đó.

Qua lần cửa kính sát đất.

Cô có thể nhìn thấy Sơ Nguyên. Anh ngồi một mình, hình như đang nhìn vào chỗ trống cô vừa rời đi, rất lâu, rất lâu, bóng dáng đó vẫn ngồi yên.

Để có được buổi tối Trung thu bên cô, hai tuần nay anh đã phải đổi ca trực cho đồng nghiệp, Sơ Nguyên lặng lẽ uống nước. Anh không biết vừa rồi anh bị làm sao, khi nghe mỗi câu nói của cô đều nhắc đến "Nhược Bạch sư huynh", nhìn vẻ bồn chồn của cô lúc ăn, anh không thể giữ được bình tĩnh.

Bây giờ cô đi rồi.

Ngón tay chạm vào chiếc cốc thủy tinh lành lạnh, Sơ Nguyên mỉm cười đau khổ.

"Em... em..."

Khi giọng cô câu thúc đột nhiên vang lên bên cạnh, Sơ Nguyên tưởng là ảo giác, ngây ra một lát, ngẩng đầu lên chợt phát hiện...

https://thuviensach.vn

Cô đã quay trở lại.

Má ửng hồng, hai tay nắm vạt áo, ánh mắt hoang mang căng thẳng, luống cuống nói: "Em... em không cần vội về tập, Nhược Bạch sư huynh nói tối nay Trung thu, không cần tập...". Không thấy anh trả lời.

Cô càng cuống, ngước mắt, thấp thỏm nhìn anh:

"Sơ Nguyên sư huynh..."

"Đi, chúng ta đi ăn cái khác", giơ tay nắm tay cô, Sơ Nguyên cũng đứng lên. Chính là tại anh, anh không nên đưa cô đến đây, có lẽ khung cảnh này làm cô căng thẳng.

"Đi đâu?"

Được bàn tay nóng ấm của anh nắm chặt, như có một luồng nhiệt xông thẳng lên đầu chợt khiến cô choáng váng. Bị anh kéo ra cửa, cô chợt nhớ tới chuyện thanh toán, thấy các cô phục vụ cung kính tiễn chào, lòng vẫn bất an.

"Ha ha!" Ngồi trước quầy hàng ở chợ đêm ăn thịt dê nướng, Sơ Nguyên nghe cô kể về sự bất an vừa rồi, anh bật cười nói: "Đã thanh toán rồi, yên tâm, không ăn không của người ta đâu".

Xiên thịt dê nướng bóng mỡ thơm phức.

Mặc dù mắt cay sè vì khói nhưng cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Ngồi trên ghế nhỏ, Bách Thảoăn một mạch hết năm xiên thịt nướng, bụng đã no căng, vui vẻ nhìn Sơ Nguyên ăn một cách từ tốn, đột nhiên sực nhớ tối nay hình như quên ăn một thứ rất quan trọng...

Bánh Trung thu!

Cô ngẩn người.

https://thuviensach.vn

Nhìn mặt cô, sơ Nguyên hỏi:

"Sao thế?"

"... Còn chưa ăn bánh Trung thu." Tết Trung thu quan trọng nhất là ăn bánh trung thu. Trước đây, cho dù cuộc sống khó khăn thê nào sư phụ cũng cho cô ăn bánh Trung thu. Đến Tùng Bách võ quán, Trung thu hàng năm đều được chia bánh Trung thu đủ loại.

"Hình như quên thật", ăn nốt xiên thịt nướng, Sơ Nguyên cười, "Em đợi ở đây, anh đi mua".

"Ở đằng kia có!"

Mắt sáng lên, Bách Thảo chỉ vào góc phía đông chợ đêm, ở đó vẫn chất đầy những hòm bánh, các chủ rao bán ầm ĩ. Đêm nay là đêm trung thu, nếu bánh không bán hết, đến mai coi như quá vụ, cô mừng thầm nghe thấy người rao bán...

"Bánh Trung thu nhân trứng muối! Hai đồng ba chiếc!"

Kéo tay Sơ Nguyên, chen vào quầy ngoài cùng, nhìn những hòm bánh, Bách Thảo nén hồi hộp, nôn nóng hỏi: "Ông chủ, rẻ hơn được không:"

"Thế này là chúng tôi lỗ vốn rồi! Riêng trứng muối đã một đồng một quả." Ông chủ quầy vừa đếm tiền trong tay vừa liếc nhìn Bách Thảo bộ dạng hơi bẽn lẽn, đột nhiên há miệng, chỉ vào cô nói:

"Cô là... người đánh bại mấy tuyển thủ Hàn Quốc trên ti vi..."

Người mua xung quanh đều nhìn lại, ngạc nhiên reo lên:

"Ôi dà, đúng cô ấy rồi!"

"Cô gái chơi Taekwondo rất giỏi!"

https://thuviensach.vn

"Thi đấu tuần sau nhất định phải thắng!"

Bị mọi người vây quanh, dưới ánh mắt tươi cười chăm chú của Sơ Nguyên, mặt Bách Thảo đỏ lựng, nóng ran như sắp nứt. Cô lúng túng cúi đầu, từ từ rẽ đám đông đi ra, ông chủ gọi to:

"Cô gái, đừng đi!"

Chất một hộp giấy to vào tay cô, ông chủ lau mồ hôi, nói với khách mua hàng xung quanh: "Mọi người chớ nghĩ là tôi thiên vị! Năm xưa tôi cũng tập Taekwondo, nhưng chẳng làm nên cơm cháo gì! Hộp bánh này tất cả có ba mươi chiếc tôi chỉ lấy mười đồng, coi như ủng hộ Taekwondo!"

Khách trầm trồ khen ông chủ hào phóng.

Khó từ chối sự nhiệt tình của ông chủ sạp bánh, Bách Thảo luống cuống bê hộp bánh đi bên cạnh Sơ Nguyên dưới ánh đèn chợ đêm.

"Để anh!"

Đón hộp bánh, thấy cô vẫn xấu hổ đỏ mặt, Sơ Nguyên cười lật mấy chiếc bánh, nói: "Hình như tất cả đều là nhân trứng muối, có nhân trứng muối sen hồng và sen trắng, em thích loại nào?".

Vầng trăng tròn vẫn treo trên trời.

Hai người đã bước tới đường ven hồ.

"... Sen trắng."

Bách Thảo nuốt nước bọt.

Dừng chân, Sơ Nguyên để hộp bánh trên một tảng đá, bóc một cái bánh đưa cho cô:

https://thuviensach.vn

"Nếm thử xem có ngon không."

"... Còn huynh?"

"Hả?"

"Huynh thích loại gì?", Bách Thảo đỏ mặt nói, "Để em bóc cho".

"Cũng sen trắng."

Đón chiếc bánh vừa bóc cô đưa cho, Sơ Nguyên ăn một miếng, nhân bánh có vị sen trắng ngọt dịu, hương thơm ngát, lòng trứng muối cũng rất hoàn hảo, chín kĩ, thơm phức, vàng óng.

"Rất ngon."

Nghe anh nói vậy, mắt Bách Thảo sáng lên, gật đầu lia lịa.

"Sang năm vẫn sẽ quay lại đây mua bánh Trung thu", Sơ Nguyên cười, "Nếu em mang Cup vàng về, ông chủ hiệu bánh có lẽ sẽ tặng em cả thùng".

"Không được!", Bách Thảo trang nghiêm nói, "Ông ấy sẽ lỗ vốn".

"Vậy đứng cạnh ông ta, làm quảng cáo cho sạp hàng, bảo với khách bánh ngon thế nào", sơ Nguyên nói đùa.

"Vâng!"

Nhưng Bách thảo lại nghiêm túc gật đầu.

"Ngốc ạ!" Dưới gốc liễu ven hồ, vầng trăng tròn in xuống mặt nước, Sơ Nguyên vuốt tóc cô, nói: "Thực sự anh không muốn em đi nước ngoài thi đấu, em dễ tin người như vậy, chỉ cần người khác tốt với em một chút là em đã muốn dốc lòng cho người ta, nếu bị lừa bắt đi thì sao?".

Bách Thảo ngớ ra:

https://thuviensach.vn

"Nhược Bạch sư huynh sẽ đi với em."

"Nhược Bạch...", thở dài, Sơ Nguyên vuốt tóc rồi cúi nhìn cô, "Em phải nhớ, anh đang chờ em trở về. Phải nhớ, anh thích em, anh vẫn luôn ở đấy".

"Vâng."

Bách Thảo ngây người nhìn anh.

" Ngốc quá."

Anh vừa buồn cười vừa lấy tay lau vụ bánh dính bên miệng cô, hôn lên tóc cô, mùi hương tươi mát tràn ngập hơi thở, mặt êm dịu như mặt hồ nhuốm ánh trăng.

"Bách Thảo..."

Hơi thở khó khăn, Sơ Nguyên nhắm mắt.

"..."

Được anh ôm trong lòng, cảm giác ấm nóng từ nụ hôn anh đặt lên mái tóc khiến mácô đỏ dậy, tim đạp loạn nhịp không thể kiềm chế.

"... Em có cảm thấy miễn cưỡng không?", cảm giác bất an bồn chồn lo lắng không yên. Sơ Nguyên hít một hơi, cảm nhận cơ hồ mình đang tính toán chuyện thiệt hơn, được mất, "Liệu có ngày, em sẽ nhận ra có một người khác thích em hơn?"

Bách Thảo không hiểu, ngây ngây ngẩng đầu:

"Người khác thích hơn:"

"Ví dụ, một người mà em luôn sùng bái tin tưởng, nhưng em không biết anh ấy thích em", lòng như có vật nhọn se sẽ rạch một đường, Sơ Nguyên

https://thuviensach.vn

cúi đầu nhìn cô, nụ cười trên môi không thể gắng gượng được nữa, "... lúc đó, em có do dự, có băn khoăn không?"

"Sơ Nguyên sư huynh..."

Chợt sững người, Bách Thảo không biết nên trả lời anh thế nào. Cô không biết tại sao Sơ Nguyên sư huynh lại hỏi như thế, nhưng làm gì có ai "thích" cô. Băn khoăn nhìn anh, dù thiếu nhạy cảm nhưng cô cũng nhận ra vẻ căng thẳng lo lắng trong mắt anh, gió đêm nhè nhẹ thổi, cô đột nhiên hiểu ra.

Giống như lúc Sơ Nguyên sư huynh từ Mỹ trở về, tưởng anh thích Đình Nghi, chẳng phải cô cũng thấp thỏm lo lắng như thế sao?

"Không có chuyện đó đâu."

Ngước nhìn anh, cô trịnh trọng nói.

"Em đã cùng Sơ Nguyên sư huynh rồi", mặc dù xấu hổ đỏ mặt nhưng cô vẫn lấy hết can đảm nói, "Em... em sẽ không như vậy...". Cho dù Đình Nghi định dùng tư cách tham gia Cup Taekwondo thế giới để đổi Sơ Nguyên sư huynh, cô cũng không đồng ý.

"Bách Thảo, em thật ngốc."

Trăng trên trời trong như chiếc đĩa vàng, Sơ Nguyên thở dài hôn lên trán cô. ***

Bữa sáng là bánh Trung thu Bách Thảo tặng, rất ngon nên Hiểu Huỳnh ăn liền ba cái, lúc đến trung tâm huấn luyện cảm giác bụng vẫn đầy đầy. Tập suốt buổi, số bánh trung thu trong bụng cũng tiêu hóa gần hết, đột nhiên nghe thấy một tin càng khó tiêu hơn...

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Bách Thảo sắp ra nước ngoài thi đấu!

Kinh ngạc há mồm, tròn mắt nhìn huấn luyện viên Thẩm công bố tin đó, Hiểu Huỳnh nghi ngờ mình bị ảo giác. Từ tối qua, sau khi nhìn thấy Thẩm Ninh hẹn hò với cha Đình Nghi, suốt đêm cô ngủ không yên, trằn trọc trăn trở, không biết có nên nói với Bách Thảo.

Sao có thể...

Có sự chuyển quặt kinh thiên động địa như vậy?!

"Cậu đã biết rồi?"\ ' Thấy Bách Thảo không tỏ ra ngạc nhiên, Hiểu Huỳnh sung sướng hỏi nhỏ.

"Ừ."

Bách Thảo gật đầu.

"Oa!"

Máu trong người sôi lên, Hiểu Huỳnh sung sướng khẽ reo, bất giác liếc nhìn Diệc Phong vẫn bộ dạng uể oải. May tối qua anh kịp thời ngăn cô, nếu không chắc chắn cô đã gây họa lớn. có điều, huấn luyện viên Thẩm vẫn rất tốt, không vì qua hệ riêng tư với Đình Nghi, mà lại trao cơ hội tốt như thế cho bách Thảo!

https://thuviensach.vn

Nếu Bách Thảo có thể thể hiện xuất sức trên đấu trường quốc tế!

Vậy thì...

Có thể tham gia Cup thế giới.

Chao ôi!

"Được rồi, cứ như thế, giải tán!"

Nói xong, huấn luyện viên Thẩm rời đi, để các đệ tử vẫn đứng ngây. Hiểu Huỳnh và Quang Nhã phấn khởi nhảy dựng lên, vây lấy Bách Thảo. Mai Linh lại dè dặt liếc Đình Nghi, mặt Đình Nghi tỏa hàn khí cơ hồ như sắp đóng băng.

"Đình Nghi..."

Mai Linh rụt rè gọi. Trước đây những cuộc thi đấu hư vậy đều là đình Nghi xuất chiến, đột nhiên lịa đổi thành Bách Thảo, cô sợ Đình Nghi không vui. Nhưng Đình Nghi mặt rắn lạnh nhìn cô, ánh mắt như băng, khiến cô khựng lại như chôn chân tại chỗ.

Theo sau huấn luyện viên Thẩm Ninh.

Đình Nghi lạnh lùng đi ra.

"Phù! hết giờ giới nghiêm!\ ' Khi bóng đình Nghi vừa khuất sau cửa kính, hiểu Huỳnh thở phào, mắt nheo nheo đặt tay lên vai Mai Linh, nói với Mai Linh đang đứng sững như trời trồng: "Còn không biết sao, từ khi cậu trang điểm cho Bách Thảo tham gia cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới, Đình Nghi đã coi câu là người của phe chúng tớ rồi, lại còn để ý đến cậu nữa chắc?"

"Phe này phe kia cái gì, mọi người đều là đồng đội", Lâm Phong lườm Hiểu Huỳnh, "Đình Nghi đã rất buồn, em đừng châm chọc gì nữa."

https://thuviensach.vn

"Vâng, vâng, biết rồi", Hiểu Huỳnh dẩu môi.

"Bách Thảo", quay đầu, Lâm Phong nói với Bách Thảo, "Cơ hội hiếm hoi, em phải nắm lấy."

"Vâng."

Bách Thảo trang nghiêm trả lời.

Sau đó Thân Ba, Khấu Chấn cũng đến chúc mừng, nói với cô một số điều cần chú ý khi thi đấu quốc tế, Bách Thảo lắng nghe. hiểu Huỳnh lại cảm thấy thần sắc Quang Nhã có gì là lạ, nghĩ đến huấn luyện viên Thẩm là dì ruột của Quang Nhã, lại nghĩ tới những lời bóng gió của Quang Nhã khuyên Bách Thảo không nên ôm hy vọng nhiều vào khả năng tham dự Cúp Taekwondo thế giới...

"Ấy! Cậu đã biết trước đúng không?!"

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Hiểu Huỳnh ngạc nhiên hỏi.

"Biết gì?"

Đầu óc Quang Nhã như bị khối sương mù bủa vây.

Nhìn ngó xung quanh, hiểu Huỳnh nói khẽ: "Huấn luyện viên Thẩm và cha Đình Nghi có quan hệ... ô ôi ôi...", chưa nói hết, miệng đã bị bàn tay Quang Nhã bịt chặt!

"Nói bừa gì thế?"

Quang Nhã hốt hoảng lừ mắt, giữ chặt Hiểu Huỳnh, khi Hiểu Huỳnh không giãy nữa mới buông ra.

"Hì hì", hiểu Huỳnh cười gian xảo, "Tối qua tớ nhìn thấy rồi, thì ra huấn luyện viên Thẩm Ninh và cha của Đình Nghi đang hẹn hò". vùng khỏi tay

https://thuviensach.vn

Quang Nhã, nét mặt Hiểu Huỳnh trở nên nghiêm túc, nói tiếp: "Mặc dù vậy huấn luyện viên Thẩm vẫn cho Bách Thảo cơ hội ra nước ngoài thi đấu, tớ đã hiểu lầm huấn luyện viên, trước đây tớ đã trách nhầm cô ấy."

Quang Nhã ngây ngời.

Thực ra cô cũng rất ngạc nhiên.

Bởi vì lần trước đến thăm dì, lúc ngủ trưa nghe thấy Đình Nghi đến nói chuyện với dì ở phòng khách. Đình Nghi yêu cầu dì không cho Bách Thảo cơ hội, nếu không, Đình Nghi nói lấp lửng là không thích trong nhà có thêm một nữa chủ nhân.

Chuyện của dì và cha Đình Nghi cô cũng biết ít nhiều. Dì đến Thẩm Dương thành lập trung tâm huấn luyện Taekwondo có lẽ nguyên nhân phần nhiều là vì cha Đình Nghi.

Sau khi Đình Nghi đi khỏi, cô nói với dì đừng nghe lời Đình Nghi, Bách Thảo đã chứng minh được thực lực của mình, vì vậy nên cho Bách Thảo nhiều cơ hôi. Nhưng dì vẫn chăm chú gọt hoa quả không trả lời.

Cô biết tình cảm của dì đối với cha Đình Nghi.

Vậy nên cô cảm thấy chuyện Bách Thảo tham gia Cup Taekwondo thế giới là vô vọng, lòng áy náy không yên, mới khuyên Bách Thảo không nên quá hi vọng.

Không ngờ...

"Ra nước ngoài thi đấu phải là em!\ '

Cửa phòng làm việc đóng, Đình Nghi mặt trắng bệch nhìn huấn luyện viên Thẩm.

"Tại sao đến phút cuối lại là cô ta?"

https://thuviensach.vn

"Gần đây tâm trạng của em không ổn định, nên tĩnh tâm luyện tập cho tốt", Thẩm Ninh đến lấy cốc nước lọc, "Bách Thảo ở trong đội, tâm tư của em đặt cả vào cô ấy, Bách Thảo không có đây, em mới tập trung tinh thần luyện tập được."

Đình Nghi tức giận:

"Em không tập trung tinh thần luyện tập bao giờ? Một mình Thích Bách Thảo không đáng để em bận tâm."

"Vậy tai sao lại thua Katou?"

Thong thả uống một ngụm, Thẩm Nình nhìn cô nói:

"Đình Nghi, với thực lực của em, nếu tinh thần không rối loạn vì chuyện của Sơ Nguyên và Bách Thảo, sao có thể thua Katou?"

"Cho nên cô cũng biết em thua Katou không có nghĩa là thực lực em kém cô ta, Bách Thảo thắng Katou cũng không có nghĩ thực lực cô ta hơn em!", Đình Nghi mím môi, "Tất cả đều là quỷ kế của Bách Thảo, cô ta cố tình khiến em bị sốc trước trận đấu với Katou!"

"Bất luận là vì chuyện gì thì rốt cuộc tâm trạng em hiện tại vẫn đang bất ổn."

Nắm chặt cốc trong tay, Thẩm Ninh cười:

"Đình Nghi, em biết tại sao em có thể vượt lên những tuyển thủ cùng thế hệ không?"

"Không?"

Đình Nghi cau mày nhìn huấn luyện viên Thẩm Ninh.

https://thuviensach.vn

"Có người thể lực hơn em, có người tốc độ hơn e, có người dẻo dai hơn em, xét về tố chất cơ thể, em không phải là ưu tú nhất", Thẩm Nhinh chậm rãi, "Nhưng em có tố chất tâm lý, em có cái đầu điềm tĩnh và khả năng phản ứng nhanh. Trên sàn đấu, cho dù căng thẳng đến mức nào, em đầu nhanh chóng phán đoán đâu là ưu thế và hạn chế của đối thủ để tránh chỗ mạnh của đối thủ, toàn lực tấn công vào điểm yếu của họ".

Nửa người tựa vào bàn làm việc, thẩm Ninh bình thản nhìn Đình Nghi.

"Còn bây giờ, em dốc toàn bộ tinh thần đó lên người Bách Thảo, chứ không phải dốc vào luyện tập và thi đấu. Đình Nghi, tôi mong em có thể bình tĩnh, suy nghĩ kĩ xem, hai năm nay rốt cuộc em đã bỏ ra bao nhiêu thời gian và tâm sức cho Taekwondo."Mặt Đình Nghi lúc đỏ lúc trăng, lúc sau giọng khàn đặc nói:

"Vâng, em sẽ giảm bớt tham gia các chương trình và quay quảng cáo, tăng cường thời gian tập luyện, chuẩn bị toàn lực cho giải Taekwondo thế giới sắp tới. Nhưng mấy trận thi đấu ở nhưng mấy trận thi đấu nước ngoài, cho dù e không đi, cũng không thể để Bách Thảo đi. Nếu không hãy để Lâm Phong đi!"

"Ha ha!"

Cúi đầu khẽ cười một tiếng, Thẩm ninh nhìn những ngón tay xinh đẹp vừa sơn móng của mình:

"Đình Nghi, em đừng quên, tôi mới là huấn luyện viên."

"Thực lực của Lâm Phong rất tốt, lại có nhiều kinh nghiệm", không để ý lời Thẩm Ninh, Đình Nghi cau mày tiếp tục, "Lâm Phong nói gì đi nữa cũng mạnh hơn BáchThảo."

Thẩm Ninh cau mày, nửa cười nửa không.

https://thuviensach.vn

"Đây là nhận định hiện nay của em?"

Đình Nghi ngây ra.

"Thôi, em về đi", Thẩm Ninh đến ngồi xuống trước bàn làm việc, lát sau thấy Đình Nghi vẫn ngồi yên, "còn chuyện gì nữa sao?"

Đắn đo một lúc, Đình Nghi hít một hơi, nói:

"Không thể là Thích Bách Thảo."

Nhìn cô, vẻ mặt Thẩm Ninh có phần băn khoăn.

"Cô ta không xứng cạnh tranh với em", đón cái nhìn của Thẩm Ninh, Đình Nghi nói khẽ, "Cô ta tâm địa đen tối, chỉ biết giở thủ đoạn, người như vậy, là đối thủ của em, khiến em thấy nhục.""Cô ấy là đối thủ của em rồi", Thẩm Ninh nói, "Hơn nữa, đã đánh bại em trong thi đấu nội bộ".

"Đó là do may mắn."

"Vậy em sắp xếp một trận đấu lại lần nữa, xem lần này cô ấy có thể đánh bại em không?", Thẩm Ninh nhướn mày.

"..."

Đình Nghi nghẹn họng.

"Em khiến tôi quá thất vọng", Thẩm Ninh trầm giọng, "Em nhìn lại mình xem, cũng khôngtự tin, chỉ để tâm vào những chuyện ngoài rìa. Trước đây, toàn bộ tinh thần và sức lực của em đều tập trung vào Taekwondo, chỉ coi trọng trận đấu Taekwondo, không bận tâm đối thủ là ai. Cho dù là Lý Ân Tú cũng chỉ khiến em càng thêm phấn khích trước khi vào trận!"

"Em không sợ Thích Bách Thảo!"

https://thuviensach.vn

"Đúng, em không sợ Bách Thảo, em chỉ sợ thua Bách Thảo! Em sợ bị cô ấy đánh bại, sẽ khiến cô ấy được mọi người chú ý, sẽ khiến Sơ Nguyên càng thích cô ấy, đúng không?", Thẩm Ninh sầm mặt nói, "Thi đấu là thi đấu, em đặt lên nó nhiều gánh nặng vô ích như vậy, sao có thể đánh thắng Bách Thảo?"

Không khí căn phòng im lặng như tờ.

Một lát sau, Đình Nghi sắc mặt trắng như tuyết, bối rối nhìn Thẩm Ninh nói: "Em hiểu rồi, cô chỉ muốn cảnhtỉnh em, dùng cô ta để khiêu khích em, buộc em phải chú tâm tập luyện, thi đấu thật tốt đúng không?"

Không đáp lời.

Thẩm Ninh lạnh lùng uống nước.

"Bất luận thành tích thi đấu lần này ở nước ngoài của cô ta thế nào, cô cũng không để cô ta tham gia Cup thế giới lần này, phải không?", Đình Nghi mím môi.

"Cuộc thi Taekwondo quốc tế sắp tới ở Tokyo theo lời mời của Nhật bản", Thẩm Ninh đăm chiêu nói, "Nhật Bản chắc chắn cử ra những tuyển thủ xuất sắc nhất để xuất chiến, Bách Thảo muốn đoạt được thứ hạng trong cuộc tranh tài này cũng không dễ".

"Cho nên, cô chỉ muốn để cô ta ra nước ngoài, rút khỏi cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, cách xa trung tâm chú ý của giới truyền thông?", nghĩ vậy mặt Đình Nghi ửng hồng, vui vẻ trở lại.

"Tôi chưa đến nỗi như vậy".

Liếc Đình Nghi một cái, Thẩm Ninh giễu cợt nói.

https://thuviensach.vn

Hơi bối rối, Đình Nghi ho nhẹ một tiếng, giọng lễ phép, "Vâng, em sẽ tập trung luyện tập, chuẩn bị tốt cho giải vô địch, nhất định không làm cô thất vọng."

"Được."

Thẩm Ninh bắt tay vào công việc ngẩng đầu:

"Không còn việc gì nữa, em có thể đi."

"Tuần sau là sinh nhật cha em", mỉm cười, Đình Nghi nhẹ nhàng nói, "Em đã nói với cha, hy vọng có thể mời cô tham dự bữa tiệc gia đình".

Thẩm Ninh dừng tay.

Không đợi cô phản ứng, Đình Nghi đã mỉm cười rời khỏi văn phòng, nhẹ nhàng khép cửa.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Vầng trăng khuyết treo bên ngoài cửa sổ.

"Vậy là cậu không thể tiếp tục tham gia cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới nữa, tiếc thật..."

Trong phòng Hiểu Huỳnh ngồi trên giường, hai chân thả xuống đất đung đưa, vừa ăn gà rán vừa nhìn Bách Thảo thu xếp hành lý chuẩn bị đi Nhật. Mặc dù cô rất vui vì Bách Thảo cuối cùng đã có thể ra nước ngoài thi đấu, nhưng vẫn cảm thấy tiêng tiếc.

"Bây giờ cậu đang là nhân vật hot, báo đài, ti vi chỗ nào cũng đưa tin về cậu, đi đột ngột thế này liệu mọi người có quên không?"

"..."

Bách Thảo cho quần áo vào va li.

Mấy hôm trước cô liên tục nhận được điện thoại từ ban tổ chức cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, khuyên cô không nên rút lui, hứa sẽ tăng thêm thù lao mỗi trận đấu, hứa đáp ứng mọi yêu cầu của cô. Mãi đến hôm trước ban tổ chức mới đồng ý để cô rút lui, chấp nhận người thay thế cô.

"Nhưng giải nhất cuộc thi hoa hậu Taekwondo thế giới cũng rất đáng tiếc", vừa ăn gà rán hiểu Huỳnh vừa ngoẹo cổ, hỏi, "À, từ đầu đến giờ họ

https://thuviensach.vn

đã trả cho cậu bao nhiêu tiền?"

Bách Thảo lắc đầu nói:

"Đều ở chỗ Nhược Bạch sư huynh, tớ không rõ."

"Ấy, để tớ tính xem", mắt chớp chớp, hiểu Huỳnh lẩm nhẩm, phấn khởi reo lên, "có lẽ khoảng hơn sáu vạn đấy!"

"..."

Nghe nói có thể được nhiều tiền như thế, Bách Thảo ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Hiểu Huỳnh: "Được nhiều vậy sao?"

"Đúng thế!", Hiểu Huỳnh hớn hở nói, "Có thể vị trừ thuế thu nhập, đại khái cũng chừng sáu vạn đồng".

Bách Thảo mừng quýnh.

Kéo khóa va li hành lí, tốt quá, vậy thì kinh phí cho chuyến đi nước ngoài này không phải lo rồi, thảo nào không thấy Nhược Bạch sư huynh nhắc gì tới chuyện này.

"Nhớ mang theo mỹ phẩm đấy."

Để miếng gà rán xuống, hiểu Huỳnh xông đến, cầm chiếc túi nhựa trong suốt trên bàn, đưa cho Bách Thảo:

"Đã nói với cậu rồi, nhất định phải mang theo mỹ phẩm! Bây giờ cậu là người đẹp! Lại còn đánh bại Katou và Shinkiyou, giới truyền thông Nhật chắc chắn quan tâm đến cậu, nếu họ đến phỏng vấn ghi hình, nhất định cậu phải trang điểm thật đẹp!"

Nhìn túi đựng đầy các loại kem, son, phấn, bút kẻ, Bách Thảo bối rối: "Nhưng hóa trang sẽ rất khó chịu".

https://thuviensach.vn

"Sao có thể!", hiểu Huỳnh không vui, "Đây đều là mỹ phẩm tốt nhất của tớ với Mai Linh, phấn rất tốt, không bị loang, cũng rất thoáng khí, mi giả cũng đẹp, cậu chẳng dùng thử mấy lần rồi còn gì?"

"Tớ... tớ không biết trang điểm...\ '\ '

"Nào, để tớ dạy, cậu ngồi xuống ghế!"

"Thực ra", bối rối cúi đầu, bách Thảo nhìn ngón chân mình, "Là Nhược Bạch sư huynh không cho tớ mang theo những thứ đó." Hơn nữa, cô cũng không quen bôi những thứ đó lên mặt.

"..."

Há miệng, Hiểu Huỳnh mặt ỉu xìu, không chú ý đến vẻ bối rối của Bách Thảo, phàn nàn: "Tại sao những việc như thế Nhược Bạch sư huynh cũng can dự vào, can thiệp quá rộng..." Nhưng để cô đi nói lý với Nhược Bạch sư huynh, cô vẫn không có can đảm.

"Được, vậy thì thôi."

Tiu nghỉu cầm lại túi đựng đồ mỹ phẩm, Hiểu Huỳnh buồn rầu nhìn Bách Thảo. Ba năm nay, hai người như hình với bóng, ban ngày cùng đi học, đi tập, tối lại cùng học bài, cùng ngủ, chưa bao giờ xa nhau.

"Bách Thảo, lần này cậu đi bao lâu?"

"Nhược Bạch sư huynh nói, rất may thời gian ba trận đấu lại liền nhau, nên giữa chừng không cần về nước. Đầu tiên thi đấu ở Nhật, sau đó sang Anh, cuối cùng đi Mỹ tham gia giải Taekwondo quốc tế, tổng cộng thời gian là hai tháng."

"Lâu như vậy..."

Sống mũi cay cay, Hiểu Huỳnh sắp khóc, ôm Bách Thảo, nói:

https://thuviensach.vn

"Hôm cậu đi không phải cuối tuần, tớ không thể đi tiễn, cậu đừng trách tớ".

Bách Thảo lắc đầu.

"Không đâu."

"Tớ rất nhớ cậu", dụi đầu vào vai Bách Thảo, Hiểu Huỳnh nói giọng tủi thân, "Làm thế nào bây giờ, tớ đã bắt đầu nhớ cậu rồi, hai tháng tới không gặp, tớ sống thế nào đây, tớ phát ốm vì nhớ thôi".

"... Không đâu."

Bách Thảo cũng bắt đầu mủi lòng, nhẹ nhàngvỗlưng Hiểu Huỳnh, khẽ nói:

"Tớ cũng sẽ nhớ cậu."

"Hu hu..." nghe thấy câu trả lời thật thà của Bách Thảo, Hiểu Huỳnh không kìm được nữa, nước mắt trào ra, ôm chặt Bách Thảo khóc: "Làm thế nào bây giờ, hình như tớ đã yêu cậu rồi, Bách Thảo, tớ không muốn xa cậu, cậu đưa tớ di cùng, tớ sẽ làm cổ động viên cho cậu được không?"

"... Được.", Bách Thảo trịnh trọng gật đầu, "Để tớ đi nói với Nhược Bạch sư huynh", nói xong cô liền chạy ra cửa.

"Ấy này!\ '\ '

Hiểu Huỳnh dở khóc dở cười kéo cô lại.

"Nói đùa đấy, cậu tưởng thật sao? Cậu dễbị lừa quá! Tớ bảo nhé, ra nước ngoài, chỉ nghe lời Nhược Bạch sư huynh thôi, người khác nói gì cậu phải thận trọng, đừng để dễbị lừa như vậy! Ôi, trông bộ dạng cậu thế này, tớ thật không thể yên tâm, không có tớ, không biết cậu xoay xở thế nào..."

https://thuviensach.vn

Buổi tối.

Chính lúc Hiểu Huỳnh và Bách Thảo đang than thở với nhau.

Nhược Bạch không ở Tùng Bách võ quán mà ở văn phòng của Đình Hạo tại tập đoàn Phương thị.

"Tài trợ Bách Thảo ra nước ngoài thi đấu?"

NgheNhược Bạch trình bày, Đình Hạo khẽ kêu lên, không phải anh không đồng ý, mà là bởi hôm qua Đình Nghi đã đến tìm anh.

...

...

"Anh à, anh nhất định phải hứa với em."

Sắc mặt hơi tiều tụy, Đình Nghi nắm tay anh, đôi mắt đen láy, đăm đăm nhìn anh nói:

"Anh cho em là người thiếu công tâm cũng được, nói em tâm lý bệnh hoạncũng không sao, lần này em quyết không cho Bách Thảo cơ hội nào hết! Cuộc tho hoa hậu Taekwondo thế giới cô ta đã rút lui, ban tổ chức đã chấp nhận người thay thế, cô ta muốn quay lại cũng không được! Nếu chuyện đi nước ngoài cũng không thành, cô ta sẽ trắng tay."

\ '\ 'À, nếu Bách Thảo hoặc Nhược Bạch...", cắn môi, Đình Nghi nói, "... thậm chí anh Sơ Nguyên đến tìm, yêu cầu anh tài trợ chuyến đi, anh nhất định không được đồng ý!\ '

"Không có tiền, sao có thể ra nước ngoài, sao có thể ăn ở khách sạn, sao có thể thi đấu!", mắt lóe tia lạnh, Đình Nghi trầm giọng nói, "Anh, em biết anh thích Bách Thảo, nhưng nếu lúc này anh mềm lòng, cô ta sẽ thực sự đứng hẳn về phía Sơ Nguyên".

https://thuviensach.vn

...

...

"Đúng!", dáng thẳng như thân tùng trên núi tuyết, Nhược Bạc lặng lẽ nói, "Tôi hy vọng tập đoàn Phương thị có thể tài trợ cho Bách Thảo ra nước ngoài thi đấu như đã tài trợ các thành viên khác của trung tâm". Tập đoàn Phương thị là nhà tài trợ duy nhất của trung tâm huấn luyện Taekwondo Thẩm Dương, thời gian này, anh đi xin tài trợ theo trình tự thông thường, nhưng lại bị tập đoàn viện đủ lý do trì hoãn và từ chối.

Mãi đến tối nay.

Anh mới gặp được Đình Hạo vừa từ nước ngoài trở về.

"Chẳng phải Bách Thảo có món tiền thưởng lớn ở Hàn Quốc sao?", gõ tay xuống bàn, Đình Hạo ngồi trên ghế, hơi ngửa người ra sau, mỉm cười nói, "Hơn nữa co ấy tham gia cuộc thi Hoa hậu nào đó cũng kiếm được không ít tiền thưởng". Mặc dù ở Mỹ hai tháng nhưng thông tin trong nước anh vẫn biết.

"Tiền đó dùng để chi phí cho học đại học sau này của cô ấy", Nhược Bạch nhẹ nhàng, "Không thể động đến".

"Tôi là trợ giảng của trung tâm, chuyện này do tôi liên hệ với tập đoàn. Lần này xuất ngoại thi đấu, chúng tôi tuân thủ thỏa thuận tài trợ với tập đoàn, nếu Bách Thảo đoạt giải trong thi đấu, khi trả lời phỏng vấn sẽ có hiển thị tên của nhà tài trợ trên màn hình..."

"Nhược Bạch", ngắt lời anh, Đình Hạo thở dài, "anh nhất định phải dùng những lời khách khí như vậy với tôi sao?"

Nhược Bạch im lặng.

https://thuviensach.vn

"Chuyến đi này rất quan trọng với Bách Thảo."

"Phải, tôi biết", đứng lên, Đình Hạo bước đến bên cửa sổ, nhìn dòng xe cộ loang loáng như dòng nước bên dưới, "Chỉ có điều, Đình Nghi là em gái tôi..."

"Tôi không hiểu."

Nhược Bạch cau mày.

"Đình Nghi là em gái tôi", sắc đêm ánh lên mặt Đình Hạo, khóe miệng khẽ nhếch như cười như không, "Bách Thảo càng xuất sắc trong thi đấu sẽ càng uy hiếp Đình Nghi. Mặc dù tôi rất thích Bách Thảo, nhưng Đình Nghi vẫn là em gái tôi. Hơn nữa, Đình Nghi vừa chia tay Sơ Nguyên, khó mà chịu đựng được những kích động khác nữa."

"Anh nghĩ thật vậy sao?"

Sắc mặt không thay đổi, Nhược Bạch chăm chú nhìn anh.

"Phải!", Đình Hạo mỉm cười cúi đầu, "Làm anh thất vọng rồi."

"Không!"

Nhìn hồi lâu, Nhược Bạch lặng lẽ lắc đầu:

"Anh đang nói dối, cho dù Bách Thảo không quen biết anh, anh cũng không tước di cơ hội thử sức của cô ấy. Cho dù tài trợ Bách Thảo thi đấu, cơ hồ sẽ tạo ra một đối thủ mạnh với Đình Nghi, anh cũng không lựa chọn bóp chết cô ấy."

"Sao?", Đình Hạo nhướn mày, "Anh tin tôi vậy ư?"

"Tôi vẫn luôn muốn đánh bại anh, cho nên tôi hiểu anh", Nhược Bạch bình tĩnh nói, "Nếu Taekwondo trong lòng anh có thể bị những chuyện đó

https://thuviensach.vn

quấy nhiễu, thì anh đã không phải là Phương Đình Hạo mà tôi muốn đánh bại. Đối với Taekwondo, anh có tông nhiệm của mình, anh cũng không muốn thấy Đình Nghi mất đi tôn nghiêm của cô ấy".

Đình Hạo ngớ ra giây lát rồi bật cười.

"Được rồi, tôi thua. Kinh phí tài trợ thi đấu, chiều nay tôi đã chuyển cho huấn luyện viên Thẩm, chắc cô ấy chưa kịp thông báo với anh, có điều số tiền đó không phải lấy danh nghĩa tập đoàn Phương thị, mong anh có thể giữ bí mật chuyện này". Cạnh tranh trong Taekwondo nên là cạnh tranh công bằng, đối thủ càng mạnh mới khiến bản thân càng mạnh, anh hy vọng Đình Nghi có thể trưởng thành qua cuộc cạnh tranh này.

Cúi chào Đình Hạo, Nhược Bạch vẫn dáng vẻ lạnh lùng, Đình Hạo thấy buồn cười nhìn anh, đột nhiên hỏi: "Tại sao lúc nào anh cũng chỉ có một bộ mặt như vậy?"

Nhược Bạch ngước nhìn.

"Vừa rồi anh không lo tôi sẽ vì Đình Nghi mà từ chối tài trợ Bách Thảo ư?", Đình Hạonói vui.

"Không."

"Tại sao?", Đình Hạo hiếu kỳ.

"Anh sẽ không làm thế."

"Ha ha!", nhìn sắc mặt Nhược Bạch vẫn bất động, Đình Hạo không kìm được bật ra một câu, "có lúc tôi cảm thấy anh với Bách Thảo mới thực sự xứng đôi, cũng bướng bỉnh và gan lì như vậy".

Người Nhược Bạch bỗng cứng đờ.

https://thuviensach.vn

"Vậy, anh có định cho cô ấy biết?", Đình Hạo thăm dò, "Tình cảm của anh đối với Bách Thảo, anh định không cho cô ấy biết sao?"

"Cô ấy chẳng cần biết gì hết", ánh mắt Nhược Bạch vẫn tĩnh lặng, "Tôi là sư huynh của cô ấy, cũng là trợ giảng của cô ấy, Bách Thảo chỉ cần biết như vậy là đủ."

"Quả nhiên anh không chịu nói", Đình Họa mỉm cười, "tiếc là tôi không giống anh, mặc dù vấn đề tài trợ chuyến đi cần bảo mật, nhưng rót cuộc tôi vẫn là nhà tài trợ, hy vọng được giao lưu vớiđối tượng được tài trợ".

"..."

Sắc mặt Nhược Bạch vẫn không đổi.

"Tối nào anh cũng tập thêm cho Bách Thảo phải không?", lại bước đến bên cửa sổ, Đình Họa cườisảng khoái, "Tối mai, lúc hai ngườitập, hy vọng cho tôi cơ hội thăm quan".

"Cô ấy không thích anh."

Cau mày, Nhược Bạch thản nhiên nói.

Như bị đấm một phát vào ngực, Đình Hạomiễn cưỡng duy trì nụ cười, tỏ vẻ không bận tâm:

"Ai nói thế? Bách Thảo mỗi lần nhìn thấy tôi đều rất vui".

"Anh hiểu ý tôi", Nhược Bạch nói.

"Ha ha!", Đình Hạoxoa mũi cười, "Đằng nào anh cũng không định cho cô ấy biết tình cảm của anh, hà tất ngăn cản tôi? Cho dù là Sơ Nguyên, cùng lắm ta cạnh tranh công bằng".

"Hy vọng anh không làm phiền cô ấy."

https://thuviensach.vn

Sắc đêm hắt vào phòng làm việc rộng thênh thang, Nhược Bạch người hơi gầy, dáng thẳng tắp vẫn chăm chú nhìn Đình Hạo: "Như anh nói, Bách Thảo là người bướng bỉnh, đã để tâm vào Sơ Nguyên rồi, sẽ không có bất cứ dao động nào nữa, bây giờ cô ấy sắp đi thi đấu, lại sắp thi đại học, sức lực có hạn".

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Sau khi Nhược Bạch ra về.

Đình Hạo đứng mãi bên cử sổ, mỉm cười lắc đầu, thầm khâm phục những lời nói có sức sát thương của Nhược Bạch, nó quả khiến anh không biết làm gì.

***

Ba ngày sau.

Tại sân bay.

Do phải lên lớp, đồng đội không có ai ra tiễn. Bách Thảo đứng khỏi ghế, khoác ba lô, nhận vé máy bay từ tay Nhược Bạch rồi hai người chuẩn bị đi kiểm tra an toàn. Vừa ngẩng đầu liền thấy Sơ Nguyên từ cổng số năm của sân bay đi vào.

"Sơ Nguyên sư huynh..."

Mặc dù nụ cười của Sơ Nguyên vẫn ôn hòa nhưng do đi vội, trán anh lấm tấm mồ hôi. Bách Thảo ngây người, co biết chiều nay anh phải trực ở bệnh viện, bởi tối qua anh đã nói với cô như vậy.

"Còn mấy thứ quên đưa cho em."

https://thuviensach.vn

Sơ Nguyên mỉm cười, đưa cho cô một chiếc hộp to, xoa đầu cô nói:

"Đây là một số loại thuốc thông dụng, bệnh trạng và cách dùng đều ghi rõ trong đó. Lần này thời gian ra nước ngoài khá lâu, thi đấu căng thẳng phải chú ý giữ gìn sức khỏe, nhưng anh mong số thuốc này không cần dùng đến."

"Vâng."

Bách Thảo đỏ mặt đón cái hộp rồi cho vào ba lô.

Ánh mặt trời chiếu qua mái vòm trong suốt của đại sảnh sân bay sáng choang. Nhìn khuông mặt ửng hồng bối rối như con hươu nhỏ của cô, Sơ Nguyên thoảng thốt, trong đầu tựa hồ có thứ gì bùng nỏ, thoáng thất thần. Mặc dù tối qua đã gặp gỡ và dặn dò rất nhiều, nhưng hôm nay lúc ở bệnh viện lại muốn gặp cô, cho dù chỉ nhìn một lần.

"Hừm!"

Cau mày, Nhược Bạch khẽ ho.

Bách Thảo như sực tỉnh, má vẫn ửng hồng, ngơ ngẩn nhìn Sơ Nguyên đứng trước mặt cũng bối rối như cô, khẽ nói:

"Cảm ơn Sơ Nguyên sư huynh."

Có gì chất chứa trong lòng vỡ trào ra, Sơ Nguyên nhìn cô cười, lạinói với Nhược Bạch: "Nhược Bạch, tôi giao cô ấy cho cậu".

Nhược Bạch yên lặng nửa giây, đáp:

"Vâng."

Sơ Nguyên lại tiếp:

https://thuviensach.vn

"Nhớ chăm sóc Bách Thảo."

"Vâng."

Nhược Bạch trả lời, sắc mặt bất động.

Nghe hai người đối đáp, mặt Bách Thảo càng đỏ, không dám ngẩng đầu. Mặc dù Nhược Bạch sư huynh biết quan hệ giữa cô và Sơ Nguyên sư huynh, nhưng kiểu đối đáp như vậy khiến cô chỉ muốn có một kẽ hở để chui xuống đất.

"Cũng nhớ chăm sóc bản thân, Nhược Bạch."

Ánh mắt dừng lại trên chiếc kẹp tóc hình trái dâu tây lóng lánh của Bách Thảo, Sơ Nguyên nén thở dài.

Cảm thấy ẩn ý của Sơ Nguyên qua những câu dặn dò đó, Bách Thảo hoảng hốt, vội ngẩng đầu hỏi:

"Nhược Bạch sư huynh bị..."

"Sơ Nguyên, hôm nay anh nói nhiều quá", Nhược Bạch thản nhiên nói rồi đón hành lý trong tay Bách Thảo, "Đi thôi, bắt đầu kiểm tra an toàn rồi".

Đại sảnh mái vòm rộng thênh thang.

Đứng giữa những hành khách qua lại, mắt nhìn theo bóng Bách Thảo và Nhược Bạch mỗi lúc một xa, dần dần khuất hẳn phía sau cửa kiểm tra an toàn. Nỗi bất an mơ hồ lại xâm chiếm lòng anh, Sơ Nguyên không thể nói rõ vì sao. Anh đứng yên rất lâu, mãi đến khi bắt gặp vài ánh mắt liếc nhìn của hành khách xung quanh.

"Nặng thế, đựng những thứ gì vậy?"

https://thuviensach.vn

Qua cửa kiểm tra an toàn, hai người đi về phía cửa số bốn, Nhược Bạch thấy túi xách của Bách Thảo nặng trĩu.

"Nặng lắm hả?"

Bách Thảo vội vàng định lấy cái túi, nhưng Nược Bạch ngăn lại, cô ngần ngại gãi đầu, nói:"Em mang rất nhiều sách."

"Sách?"

"Vâng", Bách Thảo gật đầu, Em mang hầu hết sách giáo khoa, lúc không thi đấu sẽ tranh thủ ôn tập".

Nhược Bạch ngây người, nắm chắc quai túi.

"Không... không nên sao?"

Không thấy trả lời, Bách thảo ngẩng đầu nhìn anh, hơi lo lắng. Nhược Bạch lặng lẽ đi bên cô, lát sau lên tiến:

"Cảm ơn em, Bách Thảo."

"Gì ạ?"

Bách Thảo luống cuống, tại sao Nhược Bạch sư huynh lạicảm ơn cô?

"Mỗi câu tôi nói em đều ghi nhớ, đúng không?", Nhược Bạch thong thả nói, nỗi xao động trong lòng không thể hiện lên mặt. Anh sợ cô bỏ lỡ bài học, cô đã mang hết sách đi để tự học, mỗi câu của anh, cô đều tâm niệm lắng nghe, tâm niệm làm theo.

"Vâng."

Bách Thảo gật đầu.

"Vậy thì, những trận đấu sắp tới nhất định phải đánh thật tốt."

https://thuviensach.vn

Sánh vai cô đi về phía cửa vào, qua cửa kính trongsuốt Nhược Bạch nhìn đường băng bên ngoài. Dưới mặt trời từng chiếc máy bay sáng choang đậu trên đó đang chờ cất cánh.

"Vâng!"

Cũng nhìn về phía đường băng, Bách Thảo trả lời lớn!

Máy bay từ từ dừng bánh ở sân bay Tokyo.

Khách sạn Nhược Bạch đăng kí không lớn, nhưng rất sạch sẽ và yên tĩnh, cách địa điểm thi đấu chỉ có hai trạm xe buýt. Sắp xếp xong hành lí, Nhược Bạch bảo cô nghỉ ngơi, mình anh đến gặp ban tổ chức để làm các thủ tục liên quan.

Bách Thảo sắp xếp hành lý xong xuôi.

Lại theo thói quen lau thật sạch căn phòng của hai người một lượt, xong xuôi, thở một hơi, ngồi khoanh chân trên chiếu ngắm nghía căn phòng.

Hình như là một gian hai phòng.

Phòng của cô và Nhược Bạch chỉ ngăn cách bởi tấm cửa kéo bằng giấy, kéo cửa lại là thành không gian riêng biệt, kéo ra là lại có thể nói chuyện với nhau. Nghĩ đến buổi tối lúc đi ngủ, Nhược Bạch sư huynh sẽ ngủ ở phía bên kia cánh cửa, tim Bách Thảo đột nhiên nhảy loạn.

Ra sức lắc đầu.

Xua đi những ý nghĩ linh tinh, cô dứt khoát đứng dậy, đi chân trần trên chiếc chiếu trúc, luyện vài bài tập cơ bản, đến khi người vã mồ hôi mới quên hết mấy ý nghĩ đó.

"Ngày mai là lễ khai mạc và trận đấu đầu tiên, ngày kia mới đến lượt em thi đấu."

https://thuviensach.vn

Trong một quán ăn Nhật Bản, Nhược Bạch gọi hai bát mì Udon, vừa nhìn cô cúi đầu ăn mì vừa chìa ra tờ lịch thi đấu và tư liệu về các tuyển thủ, nói:

"Đây là danh sách đối thủ của em, có người em từng giao đấu."

"A."

Nuốt vội miếng mì, Bách Thảo cầm tư liệu anh đưa, vừa nhìn thấy cái tên Ginjiyuri Katou đã ngây người, bởi vì theo danh sách phân nhóm này, cô sẽ gặp Katou trong vòng đấu đầu tiên.

Có điều cô không sợ Katou.

Thầm nhớ lại trận giao đấu với Katou cách đây chưa lâu...

"Không được chủ quan."

Nhìn vẻ mặt Bách Thảo, Nhược Bạch cau mày.

"Giao đấu trong tiết mục giải trí khác với thi đấu thực sự. Hơn nữa, lần này Katou thi đấu trên sân nhà, khán giả Nhật Bản đều mong cô ta chiến thắng."

"... Vâng."

Thoáng ngây người, Bách Thảo xấu hổ cúi đầu, ánh mắt lại dừng trên bảng danh sách phân nhóm, lại nhìn thấy cái tên vô cùng quen thuộc, kinh ngạc há miệng:

"Kim Mẫn Châu?"

Ba chữ Kim Mẫn Châu rành rành trên bảng danh sách, cô vẫn nghi ngờ mình nhìn nhầm, thầm nghĩ, Kim Mẫn hâu hình như vẫn chưa đủ tuổi tham gia thi đấu chính thức.

https://thuviensach.vn

"Đúng, có Kim Mẫn Châu."

Bát mì Udon trước mặt vẫn chưa động đũa, Nhược Bạch lặng lẽ gắp những miếng thịt bên trên bỏ sang bát Bách Thảo, nói:

"Theo tư liệu do ban tổ chức cung cấp, Kim Mẫn Châu vừa qua sinh nhật nên đủ điều kiện tham gia, đây là tuyển thủ nhỏ tuổi nhất cuộc thi này."

"Huynh ăn nhiều một chút!"

Nhìn thấy mấy miếng thịt Nhược Bạch sư huynh gắp cho, Bách Thảo hơi cuống, đột nhiên quên hẳn Kim Mẫn Châu, lại gắp trả vào bát anh, nói:

"Huynh chẳng chịu ăn gì cả."

"Tôi không đói, không muốn ăn.", Nhược Bạch lại gắp vào bát cô, "Mấy ngày tới em phải thi đấu, nên ăn nhiều thịt".

"Tại sao huynh không muốn ăn?"

Bách thảo lo lắng hỏi, suất ăn trên máy bay anh đã ăn rất ít, thỉnh thoảng lại ho khan.

"Mấy hôm trước ăn hơi nhiều", Nhược Bạch nói.

"Chưa bao giờ thấy huynh ăn nhiều."

Bách Thảo càng lo, những ngày qua, ngoài lúc đi học ở trường, cô hầu như đầu ăn cùng anh, thấy anh càng ngày ăn càng ít.

"Nhược Bạch sư huynh, có phải huynh bị ốm không?

Bỗng dưng thấy lo, Bách Thảo không kìm được, giơ tay sờ trán Nhược Bạch. Nhược Bạch vô thức muốn tránh, nhìn thấy ánh mắt lo âu của Bách

https://thuviensach.vn

Thảo, cuối cùng để cho cô sờ trán mình.

Trán anh nóng hơn bình thường một chút.

Nhưng chưa đến mức sốt.

Bách Thảo thở phào, rồi lại ngây người nhìn anh, nói:

"Vậy, hay là huynh không thích mì Udon nên không muốn ăn? Huynh muốn ăn gì, để em đi mua!"

Nói xong, mắt cô sáng lên.

"Chuyến đi này Sơ Nguyên sư huynh cho em vay ít dola mang theo! Nhược Bạch sư huynh, huynh muốn ăn gì cứ nói, huynh nhìn này..."

Vui vẻ rút ra một tờ hai mươi đô la, mắt Bách Thảo nhìnanh vẻ chờ đợi.

"Mì Udon rất ngon."

Cúi đầu, Nhược Bạch dùng đũa gắp mấy sợi mì đưa lên miệng, thong thả nhai, vừa nhìn vào đôi mắt cô chợt bình yên trở lại như vừa trút gánh nặng:

"Có điều không thích ăn thịt và hải sản trong đó, em có thể ăn giúp tôi không?"

"Huynh không thích ăn thật chứ?"

Nửa tin nửa ngờ, Bách Thảo rụt rè hỏi. Bao lần, Nhược Bạch sư huynh mượn cớ không thích đồ ngọt, không thích đồ uống, đem tất cả những thứ ngon đưa cho cô.

"Đúng."

https://thuviensach.vn

Nhìn cô cuối cùng cũng ngập ngừng ăn hết chỗ thịt đó, mắt Nhược Bạch vui vui, dường như đã thấy yên tâm hơn.

***

Trong nước.

Tra trên mạng danh sách tuyển thủ tham dự cuộc thi Taekwondo quốc tế ở Tokyo, trong quán cafe internet, Hiểu Huỳnh sung sướng vô cùng, la Diệc Phong đang ngủ gật bên cạnh, ép anh xem bảng danh sách, ngón tay run run chỉ:

"Nhìn này! Nhìn này! Ha ha ha! Em còn tưởng cuộc thi quốc tế lớn sẽ đáng sợ thế nào, kết quả, vẫn là đối thủ cũ, Ginjiyuri Katou và Kim Mẫn Châu!"

"Ha ha ha!"

Hiểu Huỳnh sung sướng không thể kiềm chế, dường như đã nhìn thấy chiếc cup vàng lóng lánh trong tay Bách Thảo!

"Katou đã thất bại dưới tay Bách Thảo! Kim Mẫn Châu thì khỏi nói, đánh trận nào thua trận ấy! Ha ha ha, hai người bọn họtham gia có phải là giúp Bách Thảo đoạt giải quán quân không! Ha ha ha ha..."

Trong quán cafe, ánh mắt mọi người đều liếc lại, Diệc Phong giơ tay cốc vào đầu cô, lừ mắt nói:

"Im đi!"

Hiểu Huỳnh đau nhăn mặt, ôm đầu kêu:

"Hừ, tại anh ghen chứ gì, ghen vì Bách Thảo sắp đoạt quán quân thế giới đến nơi, còn anh chưa bao giờ được thò chân vào đấu trường quốc tế, đúng không?"

https://thuviensach.vn

"Cô đã thò được chân rồi hả?"

Thấy lại sắp bị đánh, Hiểu Huỳnh lập tức cười nịnh. Đến khi thấy Diệc Phong bắt đầu ngáp, mới phấn khởi nói tiếp:

"Này, có phải thâm tâm anh cũng cảm thấy Bách Thảo nhất định đoạt giải quán quân?"

"Mong là thế."

Diệc Phong nằm bò trên mặt bàn bắt đầu ngủ. Vừa ăn xong cơm trưa, đang định chợp mắt thì bị Hiểu Huỳnh kéo ra đấy.

"Sao anh không vui?", Hiểu Huỳnh dẩu môi, "Hay là anh cho rằng Bách Thảo chưa chắc thắng?"

"Ừ."

Diệc Phong uể oải nhắm mắt.

"Tại sao? Tại sao chứ?", Hiểu Huỳnh cuống lên.

"Thi đấu ở Nhật."

"Ở Nhật thì sao? Chẳng lẽ Bách Thảo ngồi mấy giờ máy bay thì thể lực sụt giảm, hay là lo lắng quá khiến tinh thần giảm đi? Xì, em không tin!"

"Khi Bách Thảo thi đấu với Katou, lúc cô ta tấn công khán giả sẽ ầm ầm cổ vũ, còn lúc Bách Thảo tấn công, chỉ có im lặng, thậm chí là tiếng la ó. Bầu không khí như vậy, ai biết Bách Thảo co chịu đựng được không."

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 14

"Ôi!"

Hiểu Huỳnh ngây ra, lát sau mắt ươn ướt, than thở:

"Vì thế, lẽ ra em nên đi cùng Bách Thảo mới phải, em có thể cổ vũ Bách Thảo, cho dù đấu trường người đông thế nào, tiếng cổ vũ của em nhất định Bách Thảo nghe thấy."

Diệc Phong nhìn cô một cái, chuyển chủ đề:

"Lại nữa, nhìn danh sách bảng đấu này, vòng đầu tiên Katou gặp Bách Thảo. Mặc dù Bách thảo từng thắng cô ta một lần nhưng rốt cuộc đó là thi đấu thương mại, Katou vận dụng thực lực bao nhiêu vẫn chưa thể biết".

"Hừ, mới thấy thế đã nản, vậy khác nào tự mình dọa mình!", Hiểu Huỳnh bất bình nói, "Trận đấu đó, Bách Thảo và Katou đánh chớp nhoáng, Bách Thảo thắng áp đảo, bất luận Katou còn giấu bao nhiêu thực lực, đều không phải là đối thủ của Bách Thảo".

"Nếu Bách Thảo cũng như cô, khinh địch như vậy thì thất bại là chắc."

"Phù phù phù! Phủi phui cái mồm anh!"

Hiểu Huỳnh lao đến căn vặn Diệc Phong, bắt anh nói lại câu đó, giằng co hồi lâu, hiểu Huỳnh mới lệnh cho anh tiếp tục phân tích tình hình.

https://thuviensach.vn

"Còn Kim Mẫn Châu..."

Nghe thấy ba chữ "Kim Mẫn Châu" mắt Hiểu Huỳnh lập tức lóe sáng, ngắt lời Diệc Phong:

"Ha ha, đúng, Kim Mẫn Châu! Em chưa bao giờ thích Kim Mẫn Châu đến thế, cô ta tham dự là để giúp Bách Thảo! Bách Thảo thi đâu với ai chưa hẳn có thể thắng trăm phần trăm, nhưng đấu với Kim Mẫn Châu thì cầm chắc phần thắng! Đấu với Kim Mẫn Châu nhiều lần như thế, Bách Thảo quá hiểu cô ta. Ánh mắt Kim Mẫn Châu vừa động, Bách Thảo đã biết cô ta đang nghĩ gì!"

"Kim Mẫn châu cũng thế", Diệc Phong ngáp, "Kim Mẫn Châu cũng quá hiểu Bách Thảo, nét mặt Bách Thảo vừa động, cô ta cũng đoán trúng chín phần."

"Hừ, sao có thể, Kim Mẫn Châu rất ngốc", Hiểu Huỳnh bật cười.

"..."

Lừ mắt với Hiểu Huỳnh, Diệc Phong lắc đầu, không thèm tranh luận nữa.

"Ấy."

Lát sau, nụ cười trên mặt Hiểu Huỳnh dần tắt lịm, cô chau mày nói:

"Anh nói cũng có lí, con bé Kim Mẫn Châu đó, mỗi lần đấu với Bách Thảo đều tiến bộ nhanh kinh khủng, lại hiểu Bách Thảo như vậy..."

"Lại còn Katou..."

Hiểu Huỳnh nhăn nhó.

https://thuviensach.vn

"Katou có đủ ưu thế, thiên thời địa lợi nhân hòa, Bách Thảo lần đầu thi đấu ở nước ngoài, chẳng có chút kinh nghiệm nào, ngộ nhỡ thua Katou, bị loại ngay từ vòng đầu. Nếu Bách Thảo quả thực bị loại, không biết Đình Nghi vui thế nào! Ái chà, trong danh sách thi đấu còn rất nhiều tên tuổi chưa từng chạm tránh nhau, vả lại đều là những gương mặt lão luyện trên đấu trường..."

"Diệc Phong, anh nói đi, Bách Thảo có thể đoạt giải quán quân không?", nói mãi, Hiểu Huỳnh bắt đầu bi quan.

"Đành hi vọng thôi."

Diệc Phong thở dài, anh mong Bách Thảo đoạt chức quán quân, hy vọng tâm huyết của Nhược Bạch không uổng phí.

"Ừ! chúng ta cùng cầu nguyện cho Bách Thảo! Hiểu Huỳnh nghiêm trang chắp tay, thành tâm lẩm nhẩm cầu nguyện, "Thần phật, xin người phù hộ cho Bách Thỏa, nhất định phải phù hộ cho Bách Thảo giành được chức quán quân! Tốt nhất là có thể xuất sắc giành được chức quán quân, khiến thiên hạ giật mình, khiến mọi người đều biết Bách Thảo mạnh nhất, uy phong nhất..."

***

Tại Nhật Bản.

Vô số đèn trên vòm cung thể thao chiếu xuống.

Võ đài sáng chói.

Trận đấu chính thức đầu tiên sẽ diễn ra ngay sau lễ khai mạc, Gunjiyuri Katou đại diện cho các tuyển thủ lên phát biểu. Đứng trên bục cao, giữa một biển hoa, Ginjiyuri Katou trong bộ võ phục trắng muốt, thanh thoát xinh đẹp, âm sắc thanh nhẹ nhưng kiên định rõ ràng.

https://thuviensach.vn

Ánh đèn flash chiếu vào cô sáng chói như biển sao.

Đứng giữa các tuyển thủ trên sân, Bách Thỏ lặng lẽ nhìn Katou trên bục. Hôm qua cô mới biết, thì ra Katou ở Nhật Bản cũng giống như Đình Nghi ở Trung Quốc, đều như minh tinh. Katou xuất thân từ gia đình có tiếng trong chính giới Nhật Bản, nhưng lại lựa chọn con đường trở thành tuyển thủ Taekwondo, từ ngày gia nhập giới Taekwondo, thành tích vô cùng xuất sắc, lại từng đóng phim và là thần tượng của người dân Nhật Bản.

Mặc dù trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới cuối cùng G. Katou cũng thất bại. Nhưng sau khi về nước, cô đã lấy lại tinh thần, đoạt thêm mấy chức quán quân trong nước, được ngườiNhật khâm phục và ca ngợi là tuyển thủ có đấu trí kiên định nhất.

Tối qua, sau khi kết thúc luyện tập, cô và Nhược Bạch đi dạo bên ngoài khách sạn. Ở những quầy báo trên đừng, cơ hồ mỗi tờ báo đầu có một trang viết về cuộc đấu Taekwondo quốc tế sắp bắt đầu, trong đó ảnh của G. Katou luôn ở vị trí nổi bật nhất.

Có thể thấy, trong thi đấu sự xuất hiện của Katou thu hút nhiều nhất sự quan tâm củadư luận. Do là đối thủ của G. Katou, Bách Thảo kinh ngạc nhận ra, tên mình cũng xuất hiện trong những bài viết đó.

Có một bài trả lời phỏng vấn của G. Katou, khi nhắc lại trận thua trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới. Katou nói, trận đó trạng thái thi đấu của cô không tốt, cũng có ý coi thường đối thủ, lần này nghe nói vị tuyển thủ Trung Quốc chiến tháng cô cũng đến tham gia, cô đã chuẩn bị tốt để sẵn sàng ứng chiến, không phụ sự kỳ vọng của mọi người.

Liệu cô có thể đoạt giải quán quân? Trong bài phỏng vấn, phóng viên cũng đặt câu hỏi cho G. Katou như vậy, trong ảnh Katou dịu dàng mỉm cười, trả lời, tôi sẽ dốc hết sức.

https://thuviensach.vn

Trên bục, G. Katou đã phát biểu xong.

Lại qua mấy thủ tục nữa.

Lễ khai mạc kết thúc, trận đấu đầu tiên chính thức bắt đầu.

Ánh đèn từ trên vòm cung thể thao tỏa xuống sáng trắng. Từ vị trí quan sát mà ban tổ chức dành riêng cho tuyển thủ, ngồi bên cạnh Nhược Bạch, Bách Thảo tập trung tinh thần quan sát trận đấu vòng loại đang diễn ra. cô phát hiện, khác với thi đấu dành cho lứa tuổi thanh thiếu niên, tinh thần các tuyển thủ tham gia đều hết sức ổn định, kinh nghiệm cũng vô cùng phong phú, cơ bản đều áp dụng chiến thuật phòng thủ phản kích.

Đột nhiên, một phía cung thể thao ào lên, khán giả cũng nhốn nháo.

Bách Thảo nhìn ra.

Thì ra G. Katou xuất hiện ở đó, mấy phóng viên vây quanh cô, phỏng vấn và chụp ảnh, khán giả trên khán đài cũng tới tấp dùng di động chụp ảnh. do khoản cách khá xa, cô không nghe thấy phóng viên nói gì, chỉ có thể qua khe hở giữa những cái đầu lố nhố nhìn thấy nụ cười tươi trẻ của G. Katou dưới ánh đèn flash loang loáng.

Sau đó, ở một phía khác của cung thể thao.

Lại một trận ào lên.

Bách Thảo cũng nhìn ra, thấy Kim Mẫn Châu.

Trong lễ khai mạc vừa rồi, mãi không thấy Kim Mẫn Châu, bây giờ mới xuất hiện. Đi giữa ba phóng viên Hàn Quốc, phía sau là chàng trai da đen Mân Thắng Hạo, Kim Mẫn Châu vẫn dáng ngang tàng kiêungạo.

Nhìn thấy bóng người quen thuộc, Bách Thảo không nén nổi bật cười, lòng cũng thấy vui vì lại được giao đấu với Kim Mẫn Châu một lần nữa.

https://thuviensach.vn

"Khụ! Khụ!"

Hai tiếng ho nhẹ, sắc mặt Nhược Bạch hơi tái. Bách Thảo giật mình, lập tức ngẩng đầu nhìn anh, Nhược Bạch cau mày, lạnh lùng nói:

"Tập trung quan sát trận đấu."

"... Vâng."

Nhận ra sự phân tâm của mình vừa rồi. Bách Thảo xấu hổ, mắt lại chăm chú nhìn lên sàn thi đấu.

Trận đấu vòng loại tiếp theo có tuyển thủ Nhật Bản sân, tuyển thủ vừa xuất hiện, khán giả đã vỗ tay rầm rầm, tiếng hoan hô như sóng dậy lên từng đợt, bầu không khí đó khiến Bách Thỏa hơi sững người.

"Không khí thi đấu thế này có thể quen không?"

Nhìn tuyển thủ người Nhật bước ra sàn đấu, Nhược Bạch thản nhiên hỏi.

"... Vâng."

Bị áp đảo bởi tiếng hoan hô và cổ vũ, tuyển thủ Thái Lan hình như hơi mất tinh thần nên dần bị tuyển thủ Nhật khống chế tiết tấu. Tuyển thủ Nhật Bản hét một tiếng, một chân đá thẳng trúng ngực tuyển thủ Thái Lan. Trong tiếng hoan hô như sóng dậy trong cung thể thao, Bách Thỏa cắn môi trả lời:

"Em sẽ quen."

"Ngày mai em thi đấu với Katou, tinh thần của khán giả Nhật sẽ càng kích động", sắc mặt không đổi, Nhược Bạch nói với cô, "Em nhất định phải chuẩn bị tâm lý".

"Vâng."

https://thuviensach.vn

Bách Thảo lặng lẽ trả lời.

"Thích, Bách, Thảo!"

Bên cạnh lối đi ở vị trí dành cho tuyên thủ, một giọng đầy khiêu khích quen thuộc vang lên, bóng người đó dừng lại bên ghế của Bách Thảo, không cần nhìn cô cũng biết chắc chắn là...

Kim Mẫn Châu.

"Cộc..."

Cây thước trong tay gõ vào gáy Kim Mẫn Châu, Mân Thắng Hạo nghiêm mặt dùng tiếngHàn ra lệnh choKim Mẫn Châu:

"Nói lại!"

Kim Mẫn Châu tủi thân nhìn anh ta, lại lừ mắt nhìn Bách Thảo, khuôn mặt cố kìm nén, vừa đỏ tía vừa sa sầm. Lát sau, trước mặt các tuyển thủ đang ngồi xem xung quanh, Kim mới miễn cưỡng cúi người, miễn cưỡng nói:

"... Chào Bách Thảo tiền bối!"

"Chào!"

Bách Thảo cũng lập tức đứng dậy cúi chào đáp lễ. Mới mấy tháng không gặp, Kim Mẫn Châu đã cao lên trông thấy, da thịt rắn chắc, thảo nào có thể tham gia thi đấu cùng hạng cân với cô.

"Hừ!", mặt lại hơi vênh, không nhìn Bách Thảo, Kim Mẫn Châu nhìn vòm nhà thi đấu, giọng kiêu căng nói, "Bách Thảo tiềnbối, vì cô... nên tôi mới... tham gia... cuộc thi này! Cô không được thua... nhất định phải vào... chung kết, sao đó... trong... trận chung kết, tôi... sẽ đánh bại cô!"

https://thuviensach.vn

Bách Thảo ngớ ra.

Yên lặng một giây, Bách thảo hỏi lại:

"Nếu cô không vào được chung kết thì sao?"

"Cái gì?! Cô nói cái gì?!" cơn giận bùng lên, Kim Mẫn Châu như con báo bị kích nộ xông về phía cô, "Cô dám... bảo tôi... không.. vào được.. chung kết... cô...".

"Cộc!"

Cây thước của Mân Thắng Hạo lại gõ vào đầu Kim, sau đó anh bẻ tay cô ra phía sau giống như trói gà, tóm gáy áo lôi Kim Mẫn Châu lại, lừ mắt ra lệnh cho Kim Mẫn Châu, sau đó bối rối nói với Bách Thảo:

"Thất lễ, tôi sẽ dạy bảo cô ấy."

Nhìn bóng Mân Thắng Hạo và Kim Mẫn Châu đang cố vùng khỏi tay anh ta, Bách Thảo cảm thấy buồn cười, không biết từ lúc nào cô bắt đầu thấy muốn trêu chọc cô ta.

"Cứ giữ trạng thái thoải mái như vậy."

Môi hơi nhếch, nét mặt vui vui, Nhược Bạch lơ đãng nói:

"Tin là trận đấu ngày mai nhất định có thể đánh tốt!

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đêm.

Tại một khách sạn cao cấp ở Nhật Bản. Võ phục ướt đẫm, Kim Mẫn Châu hét một tiếng, đá vào tấm bia trong tay Mân Thắng Hạo. Côđã tập đúng ba giờ đồng hồ, gấp đôi lượng thời gian tập bình thường. Ngườiđã mệt phát run, nhưng sâu trong mắt Kim dường như vẫn có núi lửa đang phun trào, tiếp tục đá, đá hậu, đá chéo, phẫn nộ hét to đuổi theo đạp thẳng vào tấm bia vẽ hình bàn chân trong tay Mân Thắng Hạo!

"Hây...!"

Thân vọt lên với sức mạnh muốn đạp nát tấm bia!

"Tinh tang."

Tiếng chuông cửa bị ai đó ấn không đúng lúc.

Mân Thắng Hạo ra mở.

Trong một tiếng đồng hồ, nhân viên phục vụ khách sạn đã ba lần xuất hiện. Cô ta bước vào đưa mắt nhìn bộ sofa và bàn trà bị dẹp sang một bên, thấy Kim Mẫn Châu đứng trên khoảng trống giữa phòng khách đang bực bội nhìn mình, phục vụ e ngại nói:

https://thuviensach.vn

"Rất xin lỗi, chúng tôi lại nhận được điện thoại phàn nàn của khách, bây giờ đã là mười một giờ đêm, khách đã đi ngủ, cần yên tĩnh. Cô xem, liệu có thể..."

"Mới mười một giờ đã ngủ, quá nực cười!", Kim Mẫn Châu giận dữ hét, "Bảo bọn họ bịt tai lại!"

"Vâng, tôi biết rồi, chúng tôi sẽ yên lặng."

Mân Thắng Họa điềm tĩnh trả lời, tiễn cô phục vụ đi ra rồi đóng cửa lại.

"Mặc kệ bọn họ! Chúng ta tiếp tục!"

Xua tay, thở hai hơi, Kim Mẫn Châu chuẩn bị tập tiếp. Cô không tin, lần này cô lại thua Thích Bách Thảo!

"Mẫn Châu!"

Mân Thắng Hạo nhìn Kim Mẫn Châu mướt mồ hôi, hạ giọng nói:

"Cô quá căng thẳng."

"Căng thẳng! Ha, tôi mà căng thẳng?", như bị hạ nhục, hai mắt Kim trợn tròn, "Lần này nhất định tôi sẽ đánh bạiThích Bách Thảo! Tôi biết, lần này tôi nhất định có thể đánh bại cô ta!"

Mân Thắng Hạo giơ tay, nắm vai trái Kim Mẫn Châu, bóp mạnh.

"A..."

Kim Mẫn Châu đau kêu ré lên!

"Các cơ của cô đã căng đến mức rắn như thép, đòn ra chân cũng trở nên cứng nhắc", Mân Thắng Hạo nghiêm giọng, "Chẳng lẽ cô không nhận ra!"

Bĩu môi, Kim Mẫn Châu hơi ủ rũ.

https://thuviensach.vn

"Cô lo gì chứ?", Mân Thắng Hạohỏi thẳng, "Không chỉ bởi Thích Bách Thảo đúng không? Khi quyết định tham gia cuộc thi này, còn chưa biết Thích Bách Thảo cũng tham gia, cô đã bắt đầu căng thẳng, tại sao?"

Gió đêm nhè nhẹ lay rèm cửa sổ.

Mồ hôi khô dần, người cũng mát hơn, Kim Mẫn Châu sững người, chán nản ngồi phịch xuống nền, nói: "Tôi hơi sợ."

"Sợ gì?"

"..." Mím môi, sắc mặt nhợt nhạt, Kim Mẫn Châu uể oải lắc đầu: "Chỉ là sợ thôi, Mân Thắng Hạosư huynh, lần đầu tiên huynh ra nước ngoài thi đấu, có thấy sợ không?"

"Không."

Đáp gọn một tiếng, Mân Thắng Hạo nghĩ đến trận thi đấu quốc tế đầu tiên của mình năm năm trước. Lúc đó đối thủ là Phương Đình Hạo đang làm mưa làm gió trên võ đài, nhẹ nhàng ẵm giải quán quân lần đó, còn mình bị thua ở trận bán kết, không có cơ hội giao đấu với Phương Đình Hạo.

"Tại sao không sợ?"

Kim Mẫn Châu ngạc nhiên.

"Tôi mới gia nhập làng Taekwondo, không ai biết tôi là ai", Mân Thắng Hạo thản nhiên nói, "Dù bị loại ngay từ vòng đầu, tôi cũng chẳng có gì đáng xấu hổ."

"Sao lại không xấu hổ?"

Kim Mẫn Châu xúc động, nắm chặt hai tay, giọng cay cú:

https://thuviensach.vn

"Nếu không đoạtđược giải quán quân, nếu thất bại, thì quá nhục nhã! Là nỗi nhục vĩnh viễn không thể rửa được! Hoặc là không thi đấu, hoặc là nhất định phải đoạt giải quán quân!"

"Nếu vậy, mọi trận đấu nên chỉ có một người tham gia, bởi vì vĩnh viễn chỉ có một giải quán quân", Mân Thắng Hạo trả lời.

Kim Mẫn Châu cau có lườm anh ta!

Ngực phập phồng thở gấp, nghiến răng, lát sau Kim Mẫn Châu vẫn giọng cay cú:

"Người khác có thể thua, nhưng tôi không thể! Mặc dù không ai nói ra, nhưng tôi biết, giới Taekwondo Hàn Quốc đều vẫn nhớ trận đấu của cha tôi! Năm xưa cha tôi là niềm hi vọng của toàn dân Hàn Quốc lại thất bại ở trận đầu tiên của vòng loại... trận ngày mai, cũng là trận đấu chính thức đầu tiên của tôi! Nếu tôi không giành được giải quán quân, nếu trong trận đầu tiên của vòng loại, tôi cũng..."

Nghiến răng kèn kẹt.

Kim Mẫn Châu đầu cúi gắm, không để Mân Thắng Họa nhìn thấy mắt mình đỏ hoe! cô không muốn thất bại, cô muốn tỏa sáng ngay trận đầu, đứng trên bục cao nhất lĩnh giải quán quân. Cô phải để thiên hạ nhìn thấy, cô là con gái của Kim Nhất Sơn, là kẻ mạnh nhất, là một nhà vô địch bẩm sinh!

***

Gió đêm lay động rèm cửa sổ.

Mắt mở to, Bách Thảo vơ vẩn nhìn lên trần nhà. Ngày mai phải thi đấu rồi, buổi sáng là vòng loại, nếu có thể lọt vào Top mười sáu người đứng đầu là có thể vào vòng tiếp theo, thậm chí chung kết buổi chiều. Đây là lần đầu

https://thuviensach.vn

tiên cô tham gia giải quốc tế lớn như thế này, những trận trước đây đa số là thi đấu các cấp dành cho thanh thiếu niên, cấp thành phố, nhiều nhất là cấp tỉnh. Cuộc thi Hoa hậu Taekwondo là cuộc thi được quan tâm nhất cô từng tham gia.

Tâm trạng hơi lo lắng.

Nhưng cũng không quá căng thẳng.

Nhược Bạch sư huynh nói, phải chuẩn bị tốt tâm lý. Hãy coi trận đấu ngày mai là cuộc thách đấu giữa các võ quán ở Ngạn Dương. Dẫu tất cả khán giả đều hò reo cổ vũ cho "Đình Nghi" cũng phải tập trung toàn bộ tâm sức thi đấu thật tốt.

Vậy thì...

Chỉ cần coi nó là trận đấu bình thường là được.

Nhắm mắt, hít một hơi.

Bách Thảo khẽ trở mình, cố gắng để ngủ thật nhanh, nhanh chóng đưa cơ thể vào trạng thái tốt nhất, trận đấu ngày mai phải gặp Katou rồi.

"Khụ! Khụ!"

Đêm khuya, bên kia cánh cửa vọng đến tiếng ho khe khẽ của Nhược Bạch.

Từ từ ngồi dậy, trong bóng tối, Bách Thảo nhìn về phía cánh cửa giấy, lòng chợt se thắt. Bắt đầu từ sáng nay, khi xem trận đấu tiên vòng loại, Nhược Bạch đã bắt đầu ho. Buổi chiều luyện tập thông thường ở bãi đất trống ngoài phòng, Nhược Bạch càng ho dữ, hai tay cầm tấm bia cho cô có lúc thoáng run.

Cô thật sự rất lo.

https://thuviensach.vn

Lo Nhược Bạch sư huynh bị ốm.

Mặc dù thân nhiệt anh không cao, nhưng có phải một số bệnh không biểu hiện bằng sốt? Nắm chặt một góc tấm chăn mỏng trên người, trong bóng tối, Bách Thảo bồn chồn nghe tiếng ho cố kìm từ bên kia cánh cửa, nhưng từng tiếng ho vẫn không kìm được, liên tiếp vọng sang.

"Nhược Bạch sư huynh..."

Quỳ trên chiếu trúc, Bách Thảo lo lắng giơ tay định kéo cánh cửa giấy.

"Tôi không sao."

Ở phía bên kia, giọng Nhược Bạch hổn hển vì cơn ho, sau đó không đợi cô kéo cửa, một tiếng "soạt" khẽ vang, từ bên kia anh đã khép chặt cánh cửa giấy.

"Nhược Bạch sư huynh!"

Âm thanh chùng xuống, Bách Thảo càng bất an, vội vàng đập tay vào cánh cửa giấy, gọi:

"Nhược Bạch sư huynh, em muốn sang xem huynh thế nào. Để em sang, được không?"

"Ngủ đi."

Dường như cố hết sức nén cơn ho, giọng Nhược Bạch hơi nghẹn. Phía bên kia phát ra âm thanh lạo xao như tiếng người trở dậy trên chiếc chiếu trúc.

"Trong phòng hơi bí, tôi ra ngoài cho thoáng. Em ngủ đi, đừng đợi tôi."

"Em..."

https://thuviensach.vn

Bách Thảo cuống quýt, vội đứng lên.

"Không được đi theo!"

Trong bóng tối, giọng Nhược Bạch khàn đặc, lạnh bưng, khiến Bách Thảo đứng sững tạ chỗ. Đêm tối chỉ nghe tiếng cửa phòng mở ra rồi đóng lại, tiếng bước chân xa dần rồi mất hẳn trên hành lang.

Kéo rèm cửa sổ.

Ánh trăng chiếu vào, Bách Thảo cắn chặt môi, ngơ ngác nhìn bóng người quen thuộc từ cửa chính bên dưới đi ra. Trên lối đi tĩnh mịch trong khách sạn, bóng Nhược Bạch thanh lạnh như thân cây tùng, gầy gò vô cùng. Từ cửa chính bên dưới, anh đi xa dần, bóng nghiêng nghiêng đổ dài dưới trăng.

Cô biết.

Nhược Bạch sư huynh sợ cô lo lắng.

Sợ tiếng ho của anh làm cô mất ngủ.

Nhược Bạch sư huynh muốn cô ngày mai thi đấu thật tốt.

Cô biết.

Cô biết hết. Nhưng...

Đêm khuya ở xứ lại thế này, nhưng lại không dám trái lời anh, Bách Thảo nôn nao thấp thỏm, đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe! Vội chạy đến lục trong ba lô lấy ra chiếc điện thoại màu trắng, vội vàng ấn mã số khu vực quốc tế rồi nhấn số điện thoại của anh.

Kết nối rồi!

https://thuviensach.vn

Trong màn đếm ngoài cửa sổ.

Thấp thoáng.

Tiếng nhạc chuông từ phía xa trên lối đi dưới lầu vọng đến...

"... Nguyện vì em

anh nguyện vì em

quên cả tên mình

vì một giây ở lại bên em..."

Nhạc chuông từng tiếng vang lên, nhưng không có người nhận, Bách Thảo cầm điện thoại vội trở lại bên cửa sổ để nhìn ra. Trên lối đi nhỏ yên tĩnh ngập sắc đêm, vẫn thấy bóng Nhược Bạch, anh đứng lại, cúi đầu nhìn điện thoại đang vang lên tiếng hát trong tay.

"... Nguyện vì em

anh nguyện vì em

lang thang tận cuối trời..."

Cuối cùng Nhược Bạch lặng lẽ nhấn nút.

Bách Thảo mừng quýnh.

Áp điện thoại vào tai, cô đứng bên cửa sổ vui vẻ khẽ gọi:

"Nhược Bạch sư huynh!"

"Tút... tút... tút"

https://thuviensach.vn

Trong máy vang lên những tiếng tút tút tắt máy, lòng cô bỗng chùng xuống. Khi côhoang mang nhìn về lối đi ngoài cửa sổ, bóng Nhược Bạch cơ hồ đã biến mất trong màn sương mù mờ ảo, chỉ còn lại mảnh trăng cong cong vàng nhạt trên nền trời đen thẫm.

Gió đêm lành lạnh lướt qua.

Bách Thảo thấp thỏm đứng rất lâu bên cửa sổ, thầm mong một giây sau sẽ thấy bóng Nhược Bạch quay về.

Đêm mỗi lúc càng khuya.

Gục đầu trên bệ cửa sổ, chốc chốc lại nhìn về cuối lối đi phía xa. Mí mắt nặng dần, đầu lúc lại đập vào khung cửa.

Màn đêm dần trắng.

So vai gục trên bệ cửa sổ, người hơi lạnh, cô ngủ chập chờn, thỉnh thoảng lại lắp bắp nói mơ.

Sáng sớm, cánh cửa giấy bị kéo nhè nhẹ.

Người thấm đẫm hơi sương, Nhược Bạch cau mày nhìn Bách Thảo co ro ngủ gật bên cửa sổ, nhẹ nhàng bế cô đặt lên tấm nệm trải trên chiếu trúc. Cẩn thận đắp chăn cho cô, anh ngồi bên cạnh, rất lâu không nỡ đánh thức, muốn để cô ngủ thêm lát nữa.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ.

Trên gối, Bách Thảo cau mày, hàng mi rung rung.

Nhược Bạch đứng dậy, nhón chân bước đến cửa sổ, thận trọng định kéo rèm che bớt ánh nắng nhưng chợt nghe thấy phía sau có tiếng động, Bách Thảo ngồi bật dậy như lò xo!

https://thuviensach.vn

"Nhược Bạch sư huynh!"

Giọng tràn trề vui mừng và mong đợi. Nhược Bạch quay người bắt gặp đôi mắt trong vắt rạng bừng niềm vui như ánh mặt trời ngoài cửa sổ!

"Nhược Bạch sư huynh, huynh... huynh về lúc nào thế?"

Giọng nói thoáng chút bất an, Bách Thảo lo lắng nhìn anh.

"Về rất sớm, từ tối qua."

Nhược Bạch nói.

"A, về rất sớm ư?", Bách Thảo ngẩn ra, "Tại sao em không biết nhỉ?"

"Em ngủ say quá", lấy cho cô chậu nước rửa mặt, Nhược Bạch nói, "Tôi bế em từ cửa sổ lên nệm, em cũng không biết."

Bạch Thảo đỏ mặt.

Ngượng nghịu gãi đầu, miệng lúng búng:

"Vậy... vậy sao?"

Thở phào. Phù! cô rất sợ Nhược Bạch sư huynh suốt đêm không ngủ, như thế người rất mệt mỏi, nghĩ vậy, cô lại sốt ruột hỏi:

"Thế bây giờ huynh đã thấy dễ chịu hơn chưa?"

"Tối qua ngủ say, rất dễ chịu", Nhược Bạch giọng thản nhiên như không, "... cũng không ho nữa."

Đúng thật!

Nãy giờ không thấy Nhược Bạch sư huynh ho tiếng nào, lòng rộn vui, Bách Thảo ngây ra nhìn anh không nói được gì, rồi bỗng nở nụ cười thật

https://thuviensach.vn

tươi.

"Mau dậy thôi."

Mắt ánh lên vẻ ấm áp, Nhược Bạch để khăn mặt bên cạnh chậu nước, bàn chải đã quệt sẵn kem đánh răng. Nhìn cô ngoan ngoãn chạy đến, nhanh nhảu cúi đầu đánh răng, nhìn mái tóc hơi rối vừa ngủ dậy cửa cô, lòng anh ấm áp như có ngàn tia nắng, anh nói:

"Không vội lắm, vẫn còn sớm."

***

Từ khách sạn, trước khi đi bộ đến nhà thi đấu, hai người đã ăn sáng ở một quán bên đường. Khi Nhược Bạch và Bách Thảo đến nơi, tuyển thủ các nước hầu như đã đến đông đủ.

Ánh đền sáng rực nhà thi đấu.

"Katou...!"

"Katou...!"

Mặc dù Bách Thảo đã chuẩn bị tâm lý khá tốt, nhưng nhìn khấn giả Nhật Bản khí thế bừng bừng ngồi chật khán đài, tay vẫy những lá cờ nhỏ, băng rôn cổ vũ vàng rực chăng khắp nơi vẫn khiến cô hơi sững người.

Trận khai mạc hôm qua, trên khán đài chỉ có khoảng tám phần khác giả. còn hôm nay mới chỉ là trận đấu vòng loại mà người xem đã đông như thế.

"Katou...!"

"Katou...!"

https://thuviensach.vn

Các tuyển thủ còn chưa xuất hiện, tiếng cổ vũ đã ầm vang đinh tainhức óc!

"Đi thôi."

Nhược Bạch nhẹ nhàng nói, như không nhìn thấy bầu không khí trước mặt. Bách Thảobất giác cũng thấy lòng nhẹ phần nào, theo Nhược Bạch tới phòng đợi dành cho tuyển thủ, thay võ phục, bắt đầu làm một số động tác khởi động ở một góc rộng trong phòng.

Khi G. Katou cùng huấn luyện viên đi vào, lập tức bị các fan hâm mộ và đám phóng viên người Nhật vây quanh. Các phóng viên chen nhau giơ micro, đặt hàng loạt câu hỏi về trận đấu. G. Katou chỉ cười không trả lời, huấn luyện viên của cô nghiêm mặt, cảnh báo phóng viên không được hỏi nhiều, gây áp lực cho cô.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Đột nhiên.

Bước chân G. Katou dừng lại.

Đám phóng viên không hiểu gì cũng đứng lại theo, sau đó bất giác nhìn theo ánh mắt cô. Ở đó có một cô gái tóc ngắn, đôi mắt đen láy, vận bộ võ phục hơi cũ, trên tay áo bộ võ phục trắng thêu một lá cờ màu đỏ có năm ngôi sao nhỏ.

Cô gái đó đang khởi động.

Cặp chân dài như hươu ép thẳng tắp, cô gái từ từ cúi người, cả cơ thể tựa như dán vào cái chân duỗi thẳng trên nền.

"Xin chào, đã lâu không gặp."

Khẽ nói với huấn luyện viên, G. Katou đi đến trước Bách Thảo cúi chào:

"Xin chào."

Bách Thảo vội đứng lên đáp lễ.

Thấy thái độ tôn kính của G. Katou đối với cô, mấy phóng viên người Nhật phía sau thầm hỏi nhau lai lịch cô gái Trung Quốc kia. Cuối cùng có

https://thuviensach.vn

người nhận ra, đó là Thích Bách Thảo người Trung quốc đã chiến thắng G. Katou trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, cũng chính là đối thủ của G. Katou trong trận đấu hôm nay!

Các phóng viên ào lên.

Sau khi G. Katou vào phòng thay võ phục, một số phóng viên tản ra xung quanh tiếp tục chờ đợi, một số khác lại vây quanh Bách Thảo, bất chấp sư ngạc nhiên của cô, bảy tám cái micro chĩa vào cô, hỏi như bắn súng liên thanh.

"Có phải ở Trung Quốc cô từng đánh bại Katou?"

"Sắp ra sàn đấu, cô có thấy căng thẳng không?"

"Lần trước cô đánh thắng Katou, lần này trận đấu diễn ra trên đất Nhật, cô nghĩ mình có khả năng chiến thắng Katou không?

"Cô đánh giá Katou thế nào trong trận đấu ngày hôm nay...?"

Phóng viên Nhật Bản hỏi vừa nhanh vừa gấp, xung quanhlạirất ồn ào, nhưng Bách Thảođứng giữa vòng vây, vẫn cố lắng nghe. Trước đây cô cũng được Nhược Bạch dạy một số câu tiếng Nhật giao tiếp đơn giản, mặc dù không hiểu hết lời của họ, nhưng cái tên Katou" không ngừng xuất hiện, cô cũng đoán là họ muốn hỏi về trận đấu sắp tới.

"Rất xin lỗi, cô ấy..."

Đứng chắn trước Bách Thảo, Nhược Bạch đang định từ chối phỏng vấn của phóng viên, đột nhiên phát hiện có mấy phóng viên trong nước cũng bước vào phòng đợi. Nhược Bạch quen họ, mấy người đó đưa mắt nhìn quanh, lập tức vui vẻ tiến về phía hai người!

"Bách Thảo..."

https://thuviensach.vn

"Bách Thảo..."

Nhược Bạch và Bách Thảo nhìn nhau đều tỏ vẻ ngạc nhiên. Trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới thời gian trước, cả hai đã gặp họ. Biết họ là phóng viên của mấy tờ báo thể thao có tiếng, cả báo mạng và báo viết, không ngờ lạigặp họ ở đây.

"Bách Thảo, chúng tôi đến đây là vì cô!"

Mấy phóng viên Trung Quốc vui vẻ nói với Bách Thảo.

Vốn dĩ giải đấu Taekwondo quốc tế do Nhật Bản tổ chức không phải là sự kiện thi đấu quốc tế lớn nên cũng không quá thu hút sự chú ý ở trong nước. Nhưng thời gian vừa qua, Bách Thảo đã bất ngờ tỏa sáng, được rất nhiều người hâm mộ Taekwondo trong nước quan tâm. Khi biết lần này là cuộc thi đấu quốc tế đầu tiên của Bách Thảo, đối thủ trận đầu tiên của cô lại chính là G. Katou - thần tượng Taekwondo của toàn dân Nhật Bản từng bị cô đánh bại tại Trung Quốc, vậy là mấy tờ báo thể thao sau khi thương lượng đã quyết định cử phóng viên đến Nhật đưa tin về trận đấu.

"Sẽ được truyền trực tiếp trên mạng!"

Nghe các phóng viên Trưng Quốc nói vậy, Bách Thảo ngây người.

"Đúng! Do đến đây quá vội, không kịp phát sóng trực tiếp trên ti vi, cho nên chúng tôi quyết định truyền trực tiếp qua mạng, để khán giả trên mạng có thể trực tiếp theo dõi trận đấu của cô!"

"..."

Đột nhiên căng thẳng, Bách Thảo ngẩng nhìn Nhược Bạch.

"Cảm ơn mọi người đã đến cổ vũ cho Bách Thảo", Nhược Bạch khách khí nói với mấy phóng viên, "Bách Thảo nhất định cố gắng hết sức, bây giờ

https://thuviensach.vn

xin để cô ấy chút thời gian chuẩn bị."

"Vâng, vâng, nhất định sẽ cổ vũ!"

"Bách Thảo, chúng tôi tin cô nhất định chiến thắng!"

Mấy phóng viên Trung Quốc động viên cô, rồi tản đi cùng với phóng viên người nhật. Vừa đến góc phòng đợi, một phóng viên Nhật hiếu kì hỏi đồng nghiệp Trung Quốc:

Có phải cô ấy là tuyển thủ rất lợi hại của quý quốc?"

"Đương nhiên! Cô ấy là tuyển thủ vô cùng xuất sắc, chưa từng thất bại trong bất cứ trận nào!", đồng nghiệp Trung Quốc tự hào.

Nghe vậy, mấy phóng viên Nhật nhíu mày, vừa ngạc nhiên vừa lo lắng.

Thời gian thi đấu đang đến gần.

"Hây...!"

Lưng toát mồ hôi, Bách Thỏa đá vào tấm bia chân trong tay Nhược Bạch! Truyền trực tiếp qua mạng? quá trình thi đấu của cô đều được truyền hình trực tiếp đi sao? tim đập loạn xạ, cơ thể từ trên không rơi xuống, Bách Thảokhông nén nổi lại nhìn về phía mấy phóng viên trong nước đang ngồi ở góc phòng.

Thở dồn mấy hơi.

Nỗ lực kìm chế xáo động trong lòng, Bách Thảo ngẩng đầu, thấy Nhược Bạch chăm chú nhìn cô. Dù anh không nói gì, nhưng ánh mắt đó khiến cô bỗng thấy xấu hổ vô cùng.

"Em..."

https://thuviensach.vn

Những ý nghĩ vẩn vơ trong đầu khiến cô xấu hổ không dám nhìn anh.

"Dù không truyền trực tiếp, em cũng phải đánh bại Katou. có truyền trực tiếp, em càng phải đánh bại Katou", nhìn cô, Nhược Bạch hạ giọng nói, "Em hiểu không?"

"Vâng!"

Người hơi run, Bách Thảo trả lời như phản xạ.

Các tuyển thủ tham gia thi đấu ngày hôm nay cũng lần lượt đến đầy đủ, ngẩng đầu nhìn thấy Kim Mẫn Châu vẫn dáng cao ngạo đã thay xong võ phục và bắt đầu khởi động. Không khí nóng dần, có tuyển thủ trả lời phỏng vấn củaphóng viên, có tuyển thủ tập khởi động. Thấy chỉ còn mười phút nữa là trận đấu bắt đầu, Nhược bạch bảo Bách Thảo ngồi nghỉ.

Đưa cho cô cốc nước, anh ngồi bên cạnh khẽ nói:

"Thư giãn đi."

Đồng hồ điện tử trong phòng đợi báo còn" chín phút ba mươi giây" nữa trận đấu bắt đầu.

Uống ực hainguṃ nước, từng lọn tóc dính vào mặt, Bách Thảo dung khăn lau khô, lấy tay chải lại mái tóc. Mặc dù không trang điểm, không xinh đẹp như G. Katou, nhưng cô vẫn muốn lúc truyền trực tiếp trông dễ coi một chút.

Ngón tay luồn trong tóc đột nhiên dừng lại...

Cô sững người.

Những ngón tay hơi cuống sờ lần nữa, lại lần nữa...

Mặt tái nhợt.

https://thuviensach.vn

Cô đứng phắt dậy, xông về phía chiếc gương lớn duy nhất trong phòng nghỉ dành cho tuyển thủ!

Trong gương là cô gái hai má đỏ hồng, mắt kinh hãi mở to, tay run run giơ ra, ngón tay lịa tiếp tục lùng sục trên đầu, không có! Cô đứng trước gương, nghiêng người, xoay đầu tìm kiếm, không có! Sau gáy không có! Trên áo cũng không!

Không có thật rồi!

"Sao thế?!"

Chưa bao giờ thấy cô hốt hoảng như vậy, Nhược Bạch cau mày, chạy đến hỏi.

Sợ hãi tròn mắt nhìn anh, mặt Bách Thảo trắng bệch, không nói nên lới. Người hơi run, cô đột nhiên quay ngoắt vào phòng thay đồ, suýt va vàoKim Mẫn Châu vừa khởi động xong! Kim Mẫn Châu bựcmình lẩm bẩm gì đó rồi cùng Mân Thắng Hạo đi ra khu vựctập kết.

Lúc ngang qua Nhược Bạch, Mân Thắng Hạo cung kính cúi chào.

Thời gian hiển thị trên bảng tại khu vực nghỉ giải lao của các tuyển thủ lúc này là "Bảy phút bốn mươi giây".

Nhược Bạch sốt ruột đứng ở cửa phòng thay đồ.

Đến khi Bách Thảo đi ra, thời gian chỉ còn "sáu phút hai mươi giây", đa số tuyển thủ đầu rời phòng nghỉ tiến vào khu vực chờ thi đấu. Nhược Bạch nghiêm mặt, đang định trách cô, lại thấy Bách Thảo mặt tái mét từ trong phòng lao ra, ngơ ngẩn như mất hồn, nhìn thấy anh, như chết đuối vớ được cọc, túm cánh tay anh, hoảng loạn kêu lên:

"Không thấy!"

https://thuviensach.vn

"Không thấy cái gì?"

Cố kìm nỗi bực tức, Nhược Bạch bình tĩnh hỏi.

"Chiếc kẹp tóc dâu tây! Chiếc kẹp tóc dâu tây của em!", túm chặt cánh tay anh, Bách Thảoluống cuống, "... lúc rời khách sạn rõ ràng em đã cặp trên đầu, bây giờ lại không thấy! Nhất định là rơi ở đâu! Em vừa đến phòng thay đồ tìm không thấy! Ở phòng nghỉ cúng không thấy, có khi bị rơi lúc tập khởi động, hay là rơi ở chỗ nào!"

Nói rồi vội vàng cúi tìm!

Nhược Bạch xám mặt, nghiêm khắc nói:

"Mất thì mất! Mau đứng lên, phải ra sân rồi!"

Cả phòng nghỉ lúc này ngoài họ ra thì chỉ còn hai tuyển thủ.

Khi hai người đó đi ra, lúc ngang qua Bách Thảo thấy cô cuống quýt cúi tìm trên sàn nhà, họ đều liếc nhìn với ánh mắt ngạc nhiên.

Đồng hồ báo chỉ còn "bốn phút mười giây".

"Đủ rồi!"

Cau mày, Nhược Bạch kéo Bách Thỏa đứng dậy, xẵng giọng:

"Không tìm nữa! Bây giờ ra sân!"

"Nhưng... nhưng...", trên nền phòng nghỉ sạch sẽ trống không, nhìn khắp lượt biết là không có bất kì vật gì, Bách Thỏa rã rời tuyệt vọng, ngay tiếng nói của Nhược Bạch cũng biến thành những âm thanh ù ù như ở rất xa, "chiếc cặp dâu tây của em... em không tìm thấy chiếc cặp dâu tây của em... nhất định rơi ở đấu, lúc ra khỏi khách sạn rõ ràng em đã cặp trên đầu..."

https://thuviensach.vn

"Chỉ là một cái cặp tóc!", Nhược Bạch nổi cáu, "Mất thì mau cái khác!"

"Tất cả các trận đấu trước đây, em đều cài chiếc cặp đó!"

Lòng như lửa đốt, môi run run, rơm rớm nước mắt, Bách Thảo lẩm bẩm:

"Chiếc cặp tóc dâu tây là vật may mắn của em, chỉ khi đeo nó em mới có thể giành chiến thắng, bây giờ mất rồi... em... em..."

"Nói vớ vẩn gì thế!"

Trong phòng nghỉ rộng thênh thang dành cho tuyển thủ chỉ còn lại hai người, thời gian bắt đầu thi đấu chỉ còn "hai phút mười lăm giây". Nhìn Bách Thảothẫn thờ như biến thành người khác, Nhược Bạch vừa bựcvừa sốt ruột nói:

"Em quy mọi thắng lợi cho chiếc kẹp tóc đó! Có ai nhảm nhí ngu ngốc hơn không?! Thích Bách Thảo, tôi lệnh cho em! Bây giờ ra sân, quên hẳn chiếc cặp đó đi!"

Túm tay.

Nhược Bạch kéo cô ra phía cửa.

Cách lần cửa.

Từ khu vực sàn đấu, tiếng nhạc rộn rã, tiếng thuyết minh gấp gáp, tiếng cổ vũ dồn dập, không khí náo nhiệt dậy lên như sóng!

"Ra đi!"

Xẵng giọng, Nhược Bạch mở cửa, gần như đẩy Bách Thảo thẫn thờ như khúc gỗ ra khu chờ cạnh sàn đấu!

Đèn trên sàn đấu sáng đến nhức mắt.

https://thuviensach.vn

Tầm nhìn hơi mờ, chỉ thấy khán đài đen đặc người, cơ thể vẫn hơi run, Bách Thảo hít một hơi dài, cố gắng ép nước mắt vào trong.

Đúng, cô biết Nhược Bạch sư huynh nói đúng, không nên mê tín, mọi thắng lợi đạt được trước đây là do gian khổ luyện tập. chiếc cặp dâu tây vị mất thì có sao, không tìm thấy cũng không sao.

Nhưng...

Cắn chặt môi cúi đầu, không có chiếc cặp đó, cô cảm thấy tóc trống trải, lòng cũng trống trơn..."Thích Bách Thảo liệu có thắng Katou?"Trong khu vực dành cho giới truyền thông, phóng viên Lưu của tờ thể thao Hoa Nam vừa nhìn các tuyển thủ ra sàn vừa hỏi đồng nghiệp Đới bên cạnh."Có lẽ."Phóng viên Đới là người của chuyên mục thể thao trên trang Wangdu, một trang báo mạng lớn nhất Trung Quốc, đang cúi đầu gõ bàn phím thoăn thoắt, tường thuật trực tiếp trận đấu này.

"Trận đấu giữa Bách Thảo và Katou lần trước tôi cũng có mặt ở sân", phóng viên Lưu hứng thú nhớ lại, "Cô bé Bách Thảocó lối đánh rất quyết liệt, nhìn thật sướng mắt! Chẳng trách trong thời gian ngắn như vậy, ảnh hưởng đã vượt qua Đình Nghi. Anh biết không, từ khi BáchThảotham dự cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, báo chúng tôi nhận được vô số điện thoại và tin nhắn ủng hộ Bách Thảo, hy vọng Bách Thảo có thể đại diện quốc gia tham dự giải vô địch Taekwodo thế giới".

"Đúng, trang mạng của chúng tôi cũng vậy", tay vẫn không ngừng gõ bàn phím, mắt nhìn màn hình nói, "Khí chất của Bách Thảo rất vượng, chonên sếp tổng mới đặc biệt phê chuẩn truyền trực tiếp qua mạng trận đấu hôm nay. Nhìn này, hiện giờ khán giả trong nước đang chờ xem trận đấu trực tiếp đã lên tới hàng triệu người!"

"Nhưng sao tôi cảm giác tinh thần Bách Thảo có gì đó không ổn!"

https://thuviensach.vn

Phóng viên Dương phụ trách chuyên mục thể thaobáo Tiên Phong xen vào câu chuyện của hai đồng nghiệp:

"Hình như hơi căng thẳng, mọi người nhìn xem, mặt tái nhợt, ngơ ngác. Đây là trận đấu ở nước ngoài đầu tiên của cô ấy, tôi thấy hai vị không nên quá lạc quan."

Tiếng vỗ tay và tiếng cổ vũ chốc chốc lại ào lên.

Mặc dù chỉ là trận đấu vòng loại, nhưng không khí cổ vũ náo nhiệt giống như trận chung kết. Mười mấy chiếc camera chĩa vào sàn đấu ở những góc khác nhau, nệm đấu màu xanh, đường biên màu vàng, màn hình tinh thể lỏng hiển thị điểm số và thời gian, các trọng tài bắt đầu bước ra, không khí nóng dần từng phút!

Mặc dù đã cố kiềm chế.

Sau khi cùng các tuyển thủ đi một vòng quanh sàn đấu, cúi chào khán giả, trong khí thế sô sục của nhà thi đấu, Bách Thảo mặc áo bảo vệ màu đỏ đứng bên sàn đấu. Trong đầu một lần nữa thầm soát lại nhưng chi tiết sau khi ra khỏi khách sạn, cô khẳng định trước lúc xuất phát, mình đã cài chiếc cặp đó trên đầu, lại còn đứng trước gương chỉnh sửa lại cẩn thận nữa.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Sau đó đi ra.

Suốt dọc đường đi bộ cùng Nhược Bạch.

Chiếc cặp không thể tự rơi xuống.

A...

Lẽ nào...

Lúc ăn sáng trong hiệu ăn bên đường, khi ăn xong cô bê bát của mình và Nhược Bạch sư huynh vào quầy giao cho bà chủ, vừa quay người thì một thanh niên có vẻ rát vội va vào cô! Hình như có vật gì ở tay áo thanh niên đó mắc vào tóc cô, nhưng lúc đó túi da của cậu ta rơi xuống đất, cô vội nhặt giúp nên không để ý...

Nhất định là ở hiệu ăn đó!

Hoặc là sau khi bị mắc vào ống tay áo cậu thanh niên, chiếc cặp bị lỏng rồi rơi trên đường...

Nếu bay giờ đi tìm, có khi vẫn tìm được! Vừa nghĩ vậy, Bách Thảo vội ngẩng đầu, dưới ánh đèn của nhà thi đấu, vừa ngẩng đầu cô đã bắt gặp ánh mắt tức giận như tỏa hơi lạnh của Nhược Bạch sư huynh!

https://thuviensach.vn

"Vẫn đang nghĩ về chiếc cặp?"

Giọng tức giận cố nén, Nhược Bạch khẽ nói.

"... Có lẽ bị rơi ở hiệu ăn!", hai tay căng thẳng đan vào nhau, tâm trạng rối bời, chỉ là một cái kẹp tóc cô biết mình không nên, nhưng, "... Em em muốn đi... muốn đi...". Trận đấu vòng lại đầu tiên của nam và nữ sẽ tiến hành đan xen, sau trận đấu của các tuyển thủ nam là đến lượt cô ra sân.

"Cô muốn đi tìm cái cặp?!"

"Em sẽ chạy rất nhanh! Từ hiệu ăn đó đến nhà thi đấu chỉ mất mười lăm phút vừa đi vừa về, sẽ không bị lỡ...", nhìn ánh mắt Nhược Bạch sư huynh càng nghiêm khắc, lạnh như chích vào xương, giọng Bách Thảo nhỏ dần, không dám nói tiếp.

Chính lúc cô lo sợ nghĩ là Nhược Bạch sư huynh sẽ nổi trận lôi đình...

Nhược Bạch nhẫn nhịn nhắm mắt.

Các nam tuyển thủ đã lên sàn đấu, lại qua mấy giây, Nhược Bạch mở mắt, mặt lạnh tanh, "Rốt cuộc là vì sao? Tôi không tin chỉ vì nó là vật may mắn, mà dù nó là vật may mắn của cô, không có nó thì cô sẽ không thể thi đấu hả? Nói, rốt cuộc là vì sao?"

"..."

Bách Thảo đứng ngây.

"Nói!"

Sự lạnh lùng trong giọng nói của Nhược Bạch giống như giọt nước tràn ly, phá tan tuyến phòng thủ cuối cùng của cô. Luống cuống cúi đầu, nước mắt trào ra, rơi xuống mũi giày.

https://thuviensach.vn

"Đó là... đó là của Sơ Nguyên sư huynh tặng em..."

Hôm sinh nhật cô, khi mở ngăn tủ của mình trong phòng chứa đồ, dưới bộ võ phục trắng muốt, cô nhìn thấy chiếc kẹp tóc có gắn hình trái dâu tây, chính là chiếc cặp cô rất thích nhưng lại tiếc tiền không dám mua. Chiếc cặp có hình trái dâu đỏ ối lóng lánh như nước. Tấm bưu thiếp bêncạnh vẽ mấy trái dâu tây có nét chữ rất đẹp của Sơ Nguyên sư huynh chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Từ trước đến nay chưa có ai...

Ân cần quan tâm đến cô như vậy.

Chỉ là trong chợ đêm thoáng thấy cô thích chiếc cặp tóc đó, anh liền mua tặng cô. Mặc dù chiếc cặp giá trị chỉ có tám đồng, nhưng cô thích nó, còn thích hơn bộ võ phục có vẻ dắt tiền kia. Từ nhỏ đến giờ, cô tồn tại như một cây cỏ dại, đó là lần đầu tiên cô được người khác trân trọng, ân cần quan tâm.

Từ hôm đó.

Chiếc cặp chưa bao giờ rời tóc cô.

Nước mắt lặng lẽ rơi.

Lại mọt giọt thấm vào mũi giầy thể thao trắng muốt, Bách Thảo đầu cúi gằm không dám khóc, cô biết mình không đúng, cô biết Nhược Bạch sư huynh đang giận nhưng...

"... Đó là của Sơ Nguyên sư huynh tặng em."

Trong nhà thi đấu sáng lóa ánh đèn, giữa tiếng hò reo đinh tai của khán giả, giọng Bách Thảo rất nhẹ, yếu ớt và tội nghiệp.

Đó là chiếc cặp cô trân trọng nhất.

https://thuviensach.vn

Chiếc kẹp tóc hình quả dâu tây.

\ 'Cô biết, thi đấu rất quan trọng, nhưng đó là chiếc kẹp tóc cô trân trọng nhất...

"Sơ Nguyên tặng cô?"

Trong nhà thi đấu sáng chói, tiếng cổ vũ ầm ầm như sóng, nghe thấy câu trả lời của cô, cơ thể Nhược Bạch dần dần hóa đá. Anh lạnh lùng nhìn khuôn mặt cúi gằm tội nghiệp của cô, giọng rắn đanh nhắc lại:

"Cô nói là của... "Sơ Nguyên" tặng cô?"

Trên khán đài, tiếng hò reo đinh tai nhức óc, nhìn khuôn mặt cúi gằm đẫm nước mắt của cô, quang cảnh náo nhiệt xung quanh như đột nhiên tĩnh lại, trong đầu vụt hiện một cảnh tượng, anh tưởng mình đã quên.

...

...

Chiều mùa xuân.

Trước quầy bán đồ trang sức, cô soi chiếc gương nhỏ mà cô chủ quán đưa cho, cười ngơ ngẩn. Dưới ánh mặt trời vàng nhạt của buổi chiều xuân đó, dù cách mọt khoảng xa, anh cũng nhìn thấy niềm saysưa đến ngẩn ngơ của cô khi nhìn chiếc cặp cài trên mái bờm mình, dường như đó là món đồ đẹp nhất.

...

Đêm.

Trên đường phó.

https://thuviensach.vn

Dưới quầng sáng của những ngọn đèn đường, một lần nữa cô lại cầm lên chiếc kẹp dâu tây đó. Mái tóc cắt ngắn nham nhở, cô lại ngây người nhìn chiếc kẹp tóc mua lúc chiều, vẻ mặt rầu rĩ tội nghiệp, anh gọi mấy tiếng, cô vẫn ngây người không nghe thấy.

...

Không muốn cô bận tâm bởi những chuyện ngoài tập luyện.

Chỉ có điều hôm đó là sinh nhật của cô, mở ngăn tủ không khóa của cô, trong đó chỉ có ba lô và đôi giày, anh nhẹ nhàng để chiếc cặp dâu tây bên cạnh ba lô.

...

...

Trong nhà thi đấu, ánh đèn vẫn sáng chói, nước mắt cô rơi xuống mũi giày thể thao, lặng lẽ thấm vào lớp vải, tất cả đều lặng lẽ như thế, Nhược Bạch đột nhiên nghĩ tới...

...

...

Xương Hải võ quán tại Hàn quốc.

Trên bãi cỏ xanh um, ánh nắng chan hòa.

"Cài rồi sao?"

Nhìn thấy chiếc kẹp dâu tây đỏ óng lánh trên mái tóc, trong nắng sớm càng nổi bật đôi mắt đen long lanh của cô, anh lại hỏi một câu chẳng kiên quan đến luyện tập.

https://thuviensach.vn

"Dạ?"

Sờ tay lên chiếc kẹp tóc trên đầu, mặt cô vụt đỏ lựng, khẽ nói:"... Vâng."

Mặt cô đỏ dậy khiến tim anh thoáng lỡ nhịp.

"... Thích không?"

"... Thích."

Cúi đầu, má cô lại đỏ ửng như mây hồng buổi sớm...

Thì ra cô ấy tưởng là của Sơ Nguyên tặng.

Ánh đèn trong nhà thi đấu sáng đến chóng mặt, Nhược Bạch khóchịu cau mày, sau đó đột nhiên bật cười.

Bên cạnh là sự yên lặng bất thường.

Không cáu giận, không chỉ trích, không có bất kì âm thanh nào khác, bên tai chỉ có sự tĩnh lặng bất thường. Tiếng cổ vũ vẫn ào lên từ bốn phía khán đài, Nhược Bạch sư huynh lặng yên đến mức tưởng chừng không còn đứng đó.

"Nhược Bạch sư huynh..."

Sự yên lặng đó khiến Bách Thảo mỗi lúc một bồn chồn. Sụt sịt rồi đưa tay lau đi những giọt nước mắt, cô vội ngẩng đầu, tròng mắt hơi đỏ lắp bắp:\ "'Em xin lỗi, em biết sai rồi... đợi đến khi hết trận đấu buổi sáng em sẽ đi tìm... Nhược Bạch sư huynh, xin lỗi, em sẽ không nghĩ tới chiếc cặp nữa, huynh đừng giận..."

Thấy mặt Nhược Bạch vẫn lạnh tanh.

https://thuviensach.vn

Anh đứng yên, không nhìn cô, cũng chẳng nói gì.

Một nỗi sự hãi dấy lên khiến tim cô thắt lại!

Lần trước ở Hàn Quốc, cô giao ước với Kim Mẫn Châu, nếu thua cô sẽ rút khỏi Taekwondo, cũng không thấy sắc mặt anh nghiêm trọng như vậy. Nhược Bạch sư huynh giận thật rồi! Bực mình thật rồi! Sợ hãi tột cùng túm lấy cánh tay anh, cô nói lại không đầu không cuối:

"Em biết em sai rồi..."

"Nhược Bạch sư huynh, Nhược Bạch sư huynh, em biết sai thật rồi...\ '

"Chỉ là do... chiếc cặp đó là của Sơ Nguyên sư huynh tặng em... em mới không muốn để mất... nên mới... nên mới...", nước mắt lại trào ra không kìm được. Lần này là vì chiếc cặp chứ không phải là vì sợ hãi, cô vừa khóc vừa lúng búng: "... Em không cần cái cặp ấy nữa, Nhược Bạch sư huynh, hết trận đấu, em cũng không đi tìm nữa... được không... Nhược Bạch sư huynh, huynh tha lỗi cho em được không..."

Tiếng cổ vũ lại dội lên.

Không ai chú ý đến sự cố ở góc bên này, trận đầu tiên của vòng loại dành cho các tuyển thủ nam đã vào hiệp hai.

Cánh tay bị cô bíu chặt, Nhược Bạch lặng lẽ nhìn đôi mắt hốt hoảng như mắt hươu non gặp nạn của cô, tim anh lặng lẽ chùng xuống, giọng lạnh lùng anh khẽ nói:

"Chiếc cặp tóc đó không phải Sơ Nguyên tặng cô."

"..."

Mắt đột nhiên mở to!

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch nói tiếp:

"Cho nên, hãy quên nó đi, đó là của tôi mua cho cô."

Sững người như không hiểu gì, cô ngơ ngác nhìn anh, hình như thời gian rất dài, giọng khô đắng, tắc nghẹn:

"Chiếc cặp dâu tây là huynh... là huynh..."

"Đúng, chiếc cặp đó tôi mua từ quầy tạp hóa của cô chủ tóc vàng", Nhược Bạch lãnh đạm nói. " Nó rất rẻ, cho nên mất không đáng tiếc, cũng không phải của Sơ Nguyên tặng cô. Cho nên, bắt đầu từ bây giờ cô có thể quên hẳn nó đi, tập trung sức lực vào thi đấu được không?"

"... Tại sao?"

Mặt trắng bệch, cô lắp bắp.

"Tại sao cái gì?", Nhược Bạch cau mày.

"... Tại sao lại mua cho em cái cặp đó?", cô cắn chặt môi, nước mắt lại ứa ra, "... Em vẫn tưởng là của Sơ Nguyên sư huynh, huynh cũng không... cũng không bảo em..."

Không nhìn cô, môi Nhược Bạch hơi tái.

"Tôi mua nó cho cô là bởi vì nó rất rẻ, cô tưởng nhầm là của Sơ Nguyên, bởi vì cô mong đó là của Sơ Nguyên tặng.”

"Em không..."

Nước mắt ứ đầy, sự tủi thân chưa từng có khiến nước mắt Bách Thảochỉ trực trào ra! Cô rất ghét khóc, nhưng cô không thể bị Nhược Bạch sư huynh nghĩ oan như vậy! Không phải vì đó là của Sơ Nguyên sư huynh tặng mà chỉ vì cô cảm động bởi có người quan tâm, để ý đến cô, có người biết cô

https://thuviensach.vn

thích gì... Chiếc kẹp tóc dù rẻ, nhưng đó là vật cô thích nhất, dù chỉ một đồng, cũng là thứ cô thích nhất!

Tấm tức khóc, Bách Thảo buông tay anh!

"Em đi tìm nó."

Lấy tay lau nước mắt vẫn còn trên khuôn mặt nhợt nhạt, cô quay ngoắt người, chạy đi! Cô phải tìm chiếc cặp đó về! Cô phải lập tức tìm về, cô đã đánh mất nó, cô đã nhầm người tặng, cô đã làm tổn thương Nhược Bạch sư huynh, đó là vật quý nhất!

"Làm gì vậy...?"

Chạy được mấy bước, giữ cô từ phía sau, cơn giận khiến Nhược Bạch đau tức ở ngực. Quay người, nước mắt nhòe đi, Bách Thảo nhướn cổ nói:

"Em đi tìm nó về!"

"Chiếc kẹp tóc đó ư?", Nhược Bạch gằn giọng, bất lực.

"Vâng!"

"Cô có biết sắp ra sân thi đấu?"

"Em biết!"

"Vậy cô...", Nhược Bạch tía mặt.

"Thi đấu còn nhiều trận", nước mắt lại tuôn, cô khóc, giọng nghẹn ngào, "Lần này thua vẫn còn lần sau! Nhưng chiếc cặp chỉ có một, giờ lại mất rồi! Em phải tìm nó, em nhất định tìm nó!".

"Cô..."

Mặt tái xanh, Nhược Bạch vung tay!

https://thuviensach.vn

Kinh hãi nhắm mắt, Bách Thảo nắm chặt hai tay, chờ đợi cái tát thịnh nộ của Nhược Bạch sư huynh. Nhưng không ai ngăn được cô!

Cô phải đi tìm!

Bây giờ cô phải đi tìm chiếc cặp tóc đó.

Trước mặt tối đen, cái tát chờ đợi mãi không rơi xuống, khi cô từ từ mở mắt nhìn thấy cánh tay Nhược Bạc chầm chậm buông xuống và vẻ mặt bất lựcsa sầm của anh.

"Được."

Giọng anh khàn khàn, nhỏ nhẹ từ trên đầu cô vọng xuống.

"Cô ở lại thi đấu", dường như vừa quyết định, Nhược Bạch nhẫn nhịn, giọng khô khan nói, "Tôi sẽ đi tìm cho cô."\ '"..."

Bách Thảo há miệng định nói!

"Nếu như thế cũng không được", ánh mắt tối sầm lạnh như thép, Nhược Bạch xẵng giọng, "... vậy thì... từ nay trở đi cô đừng nhận tôi là sư huynh nữa!"

Từ phía xa, Kim Mẫn Châu thấy cảnh bên này.

"Ha ha!"

Cười đắc ý, Kim Mẫn Châu nói với Mân Thắng Hạođứng bên:

"Nhìn thấy chưa, Thích Bách Thảo sợthi đấu muốn trốn, sư huynh cô ta mắng cho một trận. Ha ha, côta lại bị sư huynh mắng, khóc rồi! Đúng là đồ vô dụng, chưa ra sàn mà chân đã nhũn ra rồi! Nhìn kìa, sư huynh tức giận bỏ đi, không thèm đếm xỉa đến cô ta nữa, ha ha!"

https://thuviensach.vn

Nghĩ một lát, Kim Mẫn Châu nhăn mặt, lẩm bẩm:

"Hừ, bị kẻ nhát gan đó đánh bại, thật khó chịu!"

Nhìn bóng Nhược Bạch khuất sau lối ra sàn đấu, để lại Bách Thảo ngẩn ngơ một mình, Mân Thắng Họa băn khoăn. Lẽ nào một trận đấu quan trọng nhưthế, đối thủ là G. Kaotu - thần tượng Taekwondo của toàn dân Nhật Bản, Nhược Bạch lại quyết định để Bách Thảo một mình đối phó?

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Tiếng cổ vũ ầm ầm khiến nhà thi đấu như sôi lên!

Trận đầu tiên của vòng loại dành cho tuyển thủ nam kết thúc, tuyển thủ Iran thắng tuyển thủ Jordan với tỉ số 3: 2. Trận đấu kết thúc nhưng làn sóng cổ vũ không những không giảm, trái lại càng sôi động hơn, bởi ngay sau đó là trận đầu tiên của vòng loại nữ, tuyển thủ ra sân sẽ là...

G. Katou!

Thần tượng Taekwondo của toàn dân quốc đảo mặt trời mọc!

"Kaotu...!"

"Katou...!"

Ở Nhật Bản, G. Katou là minh tinh mà mọi người đều biết đến.

Xuất thân từ một gia đình nổi tiếng trong chính giới. Sáu tuổi đã bắt đầu tập Taekwondo, trở thành đối tượng săn lùng của giới truyền thông. Lúc đầu, sự chú ý của công chúng đối với cô không phải bởi khả năng Taekwondo, mà bởi cô là con gái ứng cử viên tiềm năng của chức thủ tướng nghiệm kì tới.

Cô từng ra đĩa hát.

https://thuviensach.vn

Đóng quảng cáo.

Đóng phim thần tượng.

Cho nên một thời gian dài, trong ấn tượng của công chúng Nhật, tư cáchtuyển thủ Taekwondo của G. Katou chẳng qua là một khả năng đặc biệt hơn so với những minh tinh khác. Mãi đến năm vừa rồi, G. Katou bắt đầu tham gia thi đấu chính thức, liên tiếp đoạt chức quán quân các hạng cân khiến công chúng kinh ngạc, từ dó người ta mới thực sự khâm phục tài năng Taekwondo của cô.

Là một tuyển thủ trẻ mới nổi, G. Katou lĩnh trọn mọi chức quán quân trong nước. Tuy vậy, trận thi đấu quốc tế đầu tiên của cô chính là cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới tổ chức ở Trung Quốc, liên tục chiến thắng, thậm chí đánh bại minh tinh Taekwondo Phương Đình Nghi nổi tiếng, với thành tích sáu trận thắng liên tiếp, cô đã thực sự khiến giới Taekwondo Châu Á chú ý!

Nhưng đáng tiếc là sau đó cô lại để thua một tuyển thủ Trung Quốc chưa thành danh, khiến công chúng Nhật Bản thở than tiếc nuối không nguôi.

Cuộc thi đấu Taekwodo ở Nhật Bản này là trận thi đấu quốc tế lớn mà G. Katou được tham gia. Công chúng Tokyo hâm mộ cô, đều đến sân xem trực tiếp để cổ vũ cô. Nghe nói đối thủ trận vòng loại của G. Katou chính là tuyển thủ Trung Quốc từng đánh bại cô, cuộc đấu vòng loại công chúng vốn không mấy quan tâm, lại giống như trận chung kết, khán đài không còn một chỗ trống!

"Katou..."

"Katou...!"

https://thuviensach.vn

Tiêng hô phấn khích từ bốn phía khán đàidồn dập như sóng ào đến, băng rôn đỏ ghi dòng chữ "Katou tất thắng" chăng khắp nơi. Trên màn hình ti vi cực lớn trong nhà thi đấu bỗng xuất hiện cận cảnh một cặp vợ chồng trung niên Nhật Bản ngồi trên khán đài, chồng vận âu phục cao cấp, phong thái nho nhã, vợ mặc Kimono xinh đẹp, dịu dàng. Xung quanh họ là những nhân viên an nhinh nhất loạt âu phục màu đen.

Công chúng trên khán đài xúc động phấn khích hẳn lên!

Đó chính là chính trị gia nổi tiếng, ứng cử viên tiềm năng nhất của chức Thủ tường nghiệm kì tới là Shunji Katou và phu nhân, họ cũng chính là cha mẹ của G. Katou! Vợ chồng Katou cũng thân chinh đến cổ vũ cho con gái!

\ '\ 'Katou...!"

"Katou...!"

Trước làn sóng cổ vũ dội lên từng đợt khắp khán đài, ở khu vực dành cho phóng viên, mấy phóng viên Trung Quốc bất giác cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu cảm thấy căng thẳng.

"Khí thế của Katou rất lớn!"

Vừa giở tập tư liệu về G. Katou, phóng viên Đới ngón tay như múa lướt trên bàn phím, viết thuyết minh trực tiếp qua mạng, với dòng tin mới nhất, "Cha của G. Katou đích thân đến sân cổ vũ, tinh thần dân chúng Nhật Bản càng lúc càng dâng cao."

"Dù là thi đấu trên sân khách", phóng viên Lưu của tờ thể thao Hoa Nam rất có thiện cảm với Bách Thảo, "Hy vọng Bách thảo có thể giữ được bình tĩnh, không bị áp đảo bởi khí thế trên sàn!"

"Hình như đã bị áp đảo rồi!"

https://thuviensach.vn

Phóng viên Dương của tờ chuyên mục thể thao báo Tiên phong ngó đầu ra, thấy Bách Thảo vẫn đứng ngây, thậm chí không nhìn thấy cả trọng tài đang ra hiệu cho tuyển thủ ra sân.

"Dù sao Bách Thảo vẫn còn nhỏ", nhìn thấy Bách Thảo cuối cùng cũng bước lên sàn đấu, phóng viên Lưu thở phào, "Lần đầu tham gia thi đấu quốc tế, ai mà không căng thẳng chứ".

Giữa sàn đấu.

Ánh đèn sáng chói.

Trên nệm đấu màu xanh thẫm, Katou mặc áo bảo vệ màu xanh, Bách Thảo áo bảo vệ màu đỏ, được trọng tài hướng dẫn, hai người ra giữa sàn cúi chào khán giả.

"Katou...!\ '

"Katou...!"

Trong từng đợt hô vang dội lên như sóng biển, trận đấu bắt đầu!

Ở Trung Quốc.

Trong quán internet.

"Nhanh! Nhanh! Nhanh!"

Người đẫm mồ hôi chen đến trước màn hình vi tính, Hiểu Huỳnh và Mai Linh trốn học rủ thêm Diệc Phong nhanh chóng tìm ra trang mạng truyền trực tiếp cuộc thi Taekwondo tại Nhật Bản!

Hừ..

Kênh từ từ mở rộng...

https://thuviensach.vn

20%!

40%!

70%!

90%!

Cuối cùng cũng hiện ra toàn cảnh nhà thi đấu, Hiểu Huỳnh và Mai Linh xúc đọng nhảy lên vỗ tay, "Kìa, Bách Thảo, Bách Thảo...!"

Trong quán internet yên tĩnh đột nhiên vang lên mấy âm thanh lạc lõng như vậy khiến mọi người ngồi ở các bàn xung quanh đưa ánh mắt khó chịu về phía họ. Nhưng đến khi phát hiện trong màn hình là cảnh thi đấu Taekwondo tại Nhật Bản được truyền trực tiếp, hơn nữa người tham gia thi đấu chính là tuyển thủ Thích Bách Thảo của Ngạn Dương, rất nhiều người lặng lẽ vào trang mạng đó để xem.

"Bách Thảo mang áo bảo vệ màu đỏ!"

Hai mắt sáng lên, Hiểu Huỳnh căng thẳng bíu chặt cánh tay Mai Linh, nói:

"Bách Thảo mặc màu đỏ nhất định thắng! Khi mặc màu đỏ xưa nay Bách Thảo chưa từng thua!" Mấy năm trước, lần thua Đình Nghi trong cuộc thách đấu giữa các võ quán, Bách Thảo mang áo bảo vệ màu xanh, còn lần này bốc thăm lại là màu đỏ, điều đó cho thấy gì, cho thấy giải quán quân lần này nhất định thuộc về Bách Thảo!

"Ừ ừ, màu đỏ rất tốt, rất may mắn."

Mắt dán vào màn hình, Mai Linh kéo ghế ngồi.

"..."

https://thuviensach.vn

Diệc Phong cau mày.

Khi ống kính máy quay di chuyển đến rìa sàn đấu, sao không nhìn thấy bóng dáng Nhược Bạch?

"Tỷ số bây giờ là bao nhiêu?"

Bồn chồn không thể ngồi yên, Hiểu Huỳnh ghé sát màn hình, sốt ruột hỏi.

"... Chưa nhìn thấy", Mai Linh cũng sốt ruột, đột nhiên ống kính lướt qua bảng điểm,"A! 2: 0".

"Ha ha!", Hiểu Huỳnh cười hết cỡ, "Vừa vào sân một lát, Bách Thảo của chúng ta đã ghi được hai điểm! Tuyệt quá! Ha ha ha! Đấy chính là thực lực! Đấy chính là thực lực ha ha ha!"

"... Hình như là G. Katou: 2, Bách Thảo: 0", Mai Linh do dự, chưa tin hẳn, "Để tớ xem lại, có khi nhìn nhầm".

"Sao có chuyện! Chắc chắn cậu nhìn nhầm!", Hiểu Huỳnh luống cuống, chồm nửa người lên bàn, "Lần trước Katou thảm bại, bị Bách Thảo đánh tơi tả, sao có thể ghi điểm trước?"

"Đúng là Katou dẫn trước hai điểm."

Trong quán internet, một thanh niên ngồi bàn bên nói, cậu ta cũng đang xem trận đấu, một dòng chữ vừa hiện lên phía dưới màn hình...

"Thích Bách Thảo tạm thời bị Katou dẫn trước hai điểm."

"..."

Sững người há mồm, nhìn thấy dòng chữ đó, Hiểu Huỳnh hoàn toàn không tin, trực giác mách bảo nhất định là nhầm, Bách Thảo sao có thể để

https://thuviensach.vn

Katou ghi điểm trước?! Còn nhớ trận lần trước, vừa vào sân đấu mười mấy giây, Bách Thảo đã nhanh như chớp bằng một cú xoay người song phi, đá trúng Katou được một điểm!

Sao có thể là Bách Thảo bị dẫn trước!

Không cười được nữa, Hiểu Huỳnh ủ rũ ngồi trên ghế. Ống kính một lần nữa quét qua bảng điểm, 30 giây trước khi kết thúc hiệp một, tỷ số quả thực là...

2: 0, G. Katou dẫn trước.

"Chuyện gì thế nhỉ?"

Lòng nặng trĩu, Mai Linh bắt đầu lo lắng.

Không khí trận đấu có vẻ trầm, Katou ghi trước hai điểm nên tỏ ra rất điềm tĩnh, cơ hồ không vội tấn công, tích cực điều chỉnh tiết tấu bước chân, giữ khoảng cách vừa phải, không xa không gần với Bách Thảo. Bách Thảo vừa tiếp cận cô lại lùi phía sau, khi Bách Thảo vừa lùi cô liền tiến tới.

"Tấn công đi! Mau tấn công đi!"

Hình như nghe thấy tiếng hô của cô, trên màn hình Bách Thảo hét một tiếng rõ to "Hây...!" xoáy không khí vọt lên, nhằm ngực Katou đá tới...

"Tốt...!"

Hiểu Huỳnh nhảy lên, nắm chặt hai tay.

Lùi một bước nhỏ, Katou hình như đã có sự chuẩn bị, xoáy người vọt lên không. Trong khoảnh khắc Bách Thảo sắp tiếp đất, "Phù...!" chân trái phản kích đá về phía cô...

"Ôi..."

https://thuviensach.vn

Mai Linh nín thở.

May Bách Thảo phản ứng nanh, né người tránh được, luồng hơi nén trong miệng Mai Linh sắp bật ra, lại kinh ngạc thất sắc nhìn thấy...

"Phù..."

Chân phải Katou thuận đà đá tiếp!

"Hự!"

Bàn chân đó nặng nề đá trúng đầu Bách Thảo.

Trên màn hình truyền hình trực tiếp cảng quay chậm, người Bách Thảo loạng choạng ngửa về phía sau, định tránh, nhưng cú đá mang sức mạnh của búa tạ nhanh như chớp giật của Katou đã trúng đầu cô, cả người Bách Thảo như một cánh diều đứt dây bay về mép phải sàn đấu!

"Bịch...!"

Một âm thanh nặng nề phát ra từ tấm nệm.

Dù không ở trên sân xem trực tiếp, dù âm thanh chỉ thông qua tín hiệu truyền đến, mọi người trong quán internet vẫn hoảng sợ khi nghe thấy tiếng động cực lớn đó...

Trong nhà thi đấu ánh đèn sáng trắng.

Đầu tiên, toàn sân im phăng phắc.

Tất thảy khán giả trố mắt sững sờ.

Một giây.

Hai giây.

https://thuviensach.vn

"Ào...!"

"Ào...!"

Tiếng hoan hô động trời, khán giả xúc động đứng bật dậy, vỗ tay, hô vang:

"Katou...!"

"Katou...!"

Trong những lần thi đấu trước, Katou dùng lối đánh kĩ thuật nhẹ nhàng đẹp mắt, đá trúng đối phương giành thắng lợi. Nhưng hôm nay cô đã thể hiện sức mạnh của mình! Dù dung mạo xinh đẹp, dáng vóc mảnh mai cũng có thể bạo phát sát khí, một đòn hạ gục đối thủ!

Rửa nỗi nhục cũ!

Trả đũa đích đáng đối thủ từng đánh bại cô, cú đá này đủ chứng minh, Katou mới là bá chủ Taekwondo thế hệ mới ở hạng cân này!

4: 0

Khác với làn sóng âm thanh dậy trời rong nhà thi đấu...

Trong quán internet.

Không khí lặng im như chết.

Nước mắt vòng quanh, Hiểu Huỳnh hai tay bịt chặt miệng.

Cô rất hận, tại sao camera chỉ quay cảnh Katou vẫy tay cảm ơn khán giả. Cô hận tại sao ống kính camera lại thu được hình ảnh phấn khởi xúc động của ba mẹ G. Katou, nhưng lại không chịu để cô nhìn thấy Bách Thảo bị ngã thế nào!

https://thuviensach.vn

Bách Thảo...

Bách Thảo...

Bách Thảo có ổn không...

Ở khu dành cho phóng viên.

Khi thấy trọng tài đếm đến sáu, Bách Thảo ngã trên nệm đấu cuối cùng cũng khó nhọc, lảo đảo đứng dậy, phong viên Lưu của tờ thể thao Hoa Nam thở phào.

"Có những tuyển thủ như vậy", phóng viên Dương lắc đầu, "Trong nước đánh khác, ngoài nước đánh khác. Bình thường ở trong nước thi đấu rất tốt, nhưng cứ ra nước ngoài là không thể nào phát huy được".

"Cuối cùng vẫn là Đình Nghi giàu bản lĩnh, bất luận thi đấu trong nước hay quốc tế đều giữ được bình tĩnh đến cùng", phóng viên Đới giọng xuýt xoa, "Ôi dào, vầy mà tôi đã nghĩ cô bé Bách Thảo này sẽ là một trụ cột lớn".

Đèn trên đỉnh vòm nhà thi đấu tỏa sáng nhức mắt.

Đầu choáng váng, ngực tức như muốn ói, Bách Thảo khó nhọc đứng yên, cố giữ thăng bằng, tairéo ù ù, chỉ loáng thoáng nghe tiếng trọng tài tuyên bố trận đấu tiếp tục, mắt lờ mờ, thậm chí còn chẳng thể nhìn rõ vị trí của Katou.

Trong quán internet.

Những người ngồi trước màn hình ai nấy đều ủ rũ.

Sau Đình Nghi, Bách Thảo là nữ tuyển thủ triển vọng nhất của Ngạn Dương. Trong cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới dạo trước, Bách Thảo bất ngờ vượt lên nổi bật, khiến moi người tràn đầy hi vọng, thậm chí còn

https://thuviensach.vn

cảm thấy có thể Bách Thảo có khả năng đua tài với nữ tông sư Lý Ân Tú của Hàn Quốc trong cuộc tranh giải vô địch Taekwondo thế giới sắp tới.

Nhưng, bây giờ lại thế này.

Vừa xuất chiến trận đấu quốc tế lớn, ngay một đối thủ từng bị cô nhẹ nhàng hạ gục cũng có thể dễ dàng hạ gục cô như thế.

Lặng lẽ, mọi người chuyển sang trang web khác.

Nhìn Bách Thảo trên màn hình, lòng Hiểu Huỳnh dần chìm xuống vực thẳm không đáy. Cô chỉ muốn khóc, chưa bao giờ cô thấy một Bách Thỏa như thế, có chuyện buồn ư, hay là người khó chịu, tại sao Bách Thảo luôn né tránh Katou?

Giống như...

Sợ Katou vậy!

Người hơi lắc, Bách Thảo tiếp tục tránh Katou. Katou hét lên, vừa ra chân, Bách Thảo đã lùi hai bước, Hiểu Huỳnh vô cùng khó chịu, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng la ó của khán giả tên sân đấu qua tín hiệu âm thanh truyền trực tiếp.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 19

"... Bách Thảo sao thế?"

Gần như không dám nhìn, Mai Linh buồn bã lẩm bẩm.

Diệc Phong cũng cau mày.

Một Bách Thảo khác thường như thế, anh cũng chưa từng nhìn thấy. Nhưng Nhược Bạch đâu, tại sao Nhược Bạch không có bất cứ chỉ dẫn nào cho Bách Thảo, tại sao ống kính máy quay khi hướng vào khu vực của huấn luyện viên lại không hề thấy bóng dáng Nhược Bạch? Bên cạnh im như tờ, không nghe thấy tiếng ồn ào của Hiểu Huỳnh như trước.

Diệc Phong bất giác ngoái đầu.

Ngẩn người...

Hiểu Huỳnh đang lặng lẽ khóc, mặt đầy nước mắt, mặt mũi đỏ ửng, nhưng cố nén không bật ra thành tiếng.

"Khóc cái gì?"

Diệc Phong thở dài, gõ vào trán cô.

"Nếu sớm biết... nếu sớm biết thế này", Hiểu Huỳnh sụt sùi, nước mắt lại trào ra, "... thì không để Bách Thảo ra nước ngoài thi đấu... Bách Thảo

https://thuviensach.vn

không tự tin, trận đấu này sẽ hủy hoại Bách Thảo...\ '\ '

Trong nhà thi đấu.

"Tuýt...!"

Hiệp một kết thúc.

4: 0

Trong tiêng hoan hô rầm rập của khán giả, G. Katou trở về chỗ nghỉ bên cạnh sàn đấu như một nữ anh hùng. Huấn luyện viên và trợ lý vây quanh, thảo luận chiến thuật tác chiến hiệp sau, đưa nước, khăn mặt rồi xoa bóp cho cô.

Ở một góc khác.

Bách Thảo ngồi lặng lẽ một mình.

Mồ hôi ướt đẫm võ phục, ngực hổn hển, cô nhắm mắt, cố bình tĩnh lại. Cô không biết vừa rồi mình bị làm sao, trong hiệp vừa rồi, dù tấn công hay phản kích cơ hồ đều không được, không những không được điểm lại khiến Katou thuận tay hơn, thể lực dường như tiêu hao mấy phần, nếu hiệp một còn tiếp diễn, có lẽ cô còn bị mất điểm nữa.

Hơn nữa...

Đáng sợ là cô khôngthể tập trung tinh thần.

Một sân đấu rộng như vậy, không khí tưng bừng, khán giả hò reo huyên náo, cô đã chuẩn bị tâm lý rất tốt. Dẫu bao nhiêu người cổ vũ cho đối thủ, chỉ cần có Nhược Bạch bên cạnh cô sẽ chẳng sợ gì!

Nhưng, không thấy anh đâu.

https://thuviensach.vn

Trong nhà thi đấu thênh thang chỉ có một mình cô. Khi đứng trên sàn đấu, bên ngoài không có ai quan sát cô, không có ai bình tĩnh nói cho cô biết, cô sai ở đấu, phải sửa thế nào. Đột nhiên như bị mất mục tiêu, không biết nhìn đi đâu, không biết nên nghe cái gì. Lúc này cô mới hiểu, thì ra bấy lâu nay cô đều dựa vào bóng người lạnh lùng đó, dẫu anh yên lặng không nói.

"Này...!\ '

Một giọng bực tức từ mé sàn đấu vang lên, một mình nhắm mắt ngồi im, Bách Thảo không ngoái đầu, mãi đến khi gọng đó lại tức giận nói to hơn:

"Này, Thích, Bách, Thảo! Tôi ra lệnh cho cô, cô không được thua!\ '

Từ từ mở mắt, mới dần nhìn rõ Kim Mẫn Châu như con báo gấm nhảy chồm chồm cách đó hai mét.

"Cô! Định hạ nhục tôi, phải không?"

Mặc Mân Thắng Hạo phía sau gõ thước vào đầu, Kim vẫn nói to:

"Cô, có thể, đánh bại tôi! Là có thể đánh bịa Katou! Cô là người duy nhất, ngoài Lý Ân Tú, có thể đánh bại tôi! Không cho phép sợ! Không cho phép làm mất mặt tôi! Cô nhát gan, làm sư huynh tức giận bỏ đi! Còn nhát gan nữa tôi sẽ, coi thường cô!\ '

Làm sư huynh tức giận bỏ đi...

Giống như đột nhiên bị kim chích vào người, Bách Thảo giật mình, lòng thắt lại. Ngây người nhìn Katou được huấn luyện viên và trợ lý chăm sóc. Đúng, cô đã khiến Nhược Bạch sư huynh tức giận bỏ đi. Bởi vì chiếc kẹp tóc đó, Nhược Bạch sư huynh trong lúc tức giận đã bỏ cô một mình trên sàn đấu...

https://thuviensach.vn

"Nếu, cô thua! Sư huynh cô, không bao giờ thèm nhìn mặt cô nữa! Tôi cũng mãi coi thường cô!", dẩu môi, kim Mẫn Châu bất bình nói to.

Mím môi.

Bách Thảo lặng lẽ cúi nhìn ngón chân mình.

"Nước! Cho chai nước!"

Cùng với tiếng gọi của Kim Mẫn châu, một chai nước tung vè phía cô, những người xung quanh nhìn thấy giật mình, lúc chai nước sắp rơi xuống, Bách Thảo nghiêng đầu, giơ tay đón được, nắm chặt lấy. Đứng ở mé sàn, nhìn Bách Thảolặng lẽ mở nắp chai nước, uống mấy ngụm, bỗng Kim Mẫn Châu cảm thấy Thích Bách Thảo thậtđáng thương, bất bình nói với Mân Thắng Họa.

"Sư huynh cô ta cũng ác thật, dù bỏ đi, ít nhất cũng để lại cho cô ta chai nướcvà khăn mặt! Dù cô ta vôdụng đến mấy, sư huynh cũng không nên bỏ mặc cô ta lúc lâm trận! Mân Thắng Hạo sư huynh, nếu huynh cũng đối xử với tôi như thế, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho huynh!"

"Cộc!!"

Mân Thắng Hạo gõ vào đầu cô, nghiêm mặt nói:

"Đừng bàn chuyện người ta, sắp đến lượtcô ra sàn rồi đấy!"

Nếu cô thua.

Sư huynh sẽ không thèm nhìn mặt cô...

Trong nhà thi đấu sáng như ban ngày, trọng tài ra hiệu hiệp haibắt đầu. Không gian như tĩnh lặng, không nghe thấy tiếng khán giả cổ vũ từ tứ phía, Bách Thảo đi ra giữa sàn đấu, đầu quay cuồng chỉ suy nghĩ câu nói đó của Kim Mẫn Châu.

https://thuviensach.vn

Trên bảng điểm.

4: 0

Trên sàn đấu sáng chói ánh đèn, Bách Thảo nhìn Katou.

G. Katou rời khỏi huấn luyện viên và trợ lí, đi về phía sàn đấu.

Từ sau khi Nhược Bạch bỏ đi, đám sương mù rối ren bám riết đầu cô bắt đầu tan đi, tầm nhìn mỗi lúc một rõ, Bách Thảo nhìn Kaotu đang đi đến.

Ngây người.

Trong ánh đèn sáng choang, Bách Thảo đột nhiên phát hiện Katou trước mặt không phải là Katou mình đã gặp trong trận đấu Hoa hậu Taekwondo thế giới: Mặt trang điểm rất kĩ, mắt đeo đôi kính\ '\ 'làm duyên" như Hiểu Huỳnh nói, mi giả vừa đen vừa dày, môi tô rất đậm, móng tay cũng sơn bóng và gắn đá lóng lánh.

Còn G. Katou lúc này.

Mặt sạch sẽ, không hề trang điểm, khi cô nhìn Katou, cô ta cũng đang nhìn cô, mặc cho khán giả hò reo, hai mắt Katou vẫn trầm tĩnh chăm chú, không một dấu hiệu buông lỏng do thành tích dẫn trước bốn điểm ở hiệp một.

Lòng Bách Thảo chìm xuống.

Dường như cô chợt hiểu, tại sao hiệp đầu mình thua. Katou đã dốc mười hai phần lực vào trận đấu, tập trung tinh thần, nghiêm túc và chăm chú.

Còn cô...

Trọng tài tuyên bố hiệp hai bắt đầu!

https://thuviensach.vn

"Hây...!\ '

Trong nhà thi đấu, khán giả ngồi chật ních khán đài. Trên nệm đấu màu xanh thẫm, Bách Thảo mang áo bảo vệ màu đỏ, nắm chặt hai tay, hét to! Đúng, Kim Mẫn Châu nói đúng, nếu cô thua trận này, Nhược Bạch sư huynh sẽ không thèm nhìn mặt cô!

Cô đã thua bốn điểm!

Không thể nghĩ đến chiếc cặp tóc dâu tây đó nữa!

Không thể nghĩ vẩn vơ, tại sao mình nhầm tưởng là của Sơ Nguyên sư huynh tặng, lại còn nói những lời làm tổn thương Nhược Bạch sư huynh, cho dù sự cảm kích bấy lâu vì chiếc kẹp đó, bỗng nhiên phát hiện là cảm kích nhầm người. Cho dù trong cô, có một cảm xúc lạ lẫm không thể khống chế đang sụp đổ, đang tái tạo...

Nhưng bây giờ..

Là lúc thi đấu!

Cô đã bị thua bốn điểm, không thể suy nghĩ vẩn vơ được nữa, cô nhất định đánh thắng trận này! Nếu không Nhược Bạch sư huynh sẽ không thèm nhìn cô nữa...

Trong nước.

Tại quán internet.

"Mau nhìn xem!"

Mắt mở to, Mai Linh khấp khởi nhìn màn hình nói:

"Bách Thảo hình như và sống lại!"

https://thuviensach.vn

Hít mũi, Hiểu Huỳnh rút khăn giấy lau nước mắt, thấy Bách Thảo bắt đầu chủ động tấn công, nói trong tiếng nấc: "Phải thế chứ, đó mới là Bách Thảo của chúng ta, hiệp vừa rồi Bách Thảo bị trúng tà. Nhưng đã bị dẫn đến bốn điểm, không biết có gỡ lại được không".

"Ừ!", Mai Linh băn khoăn, "cũng không dễ. Nếu Katou phòng thủ chặt, chỉ còn hai hiệp nữa, ngộ nhỡ Bách Thảo nôn nóng muốn gỡ điểm..."

"Đúng!"

Hiểu Huỳnh cuống lên:

"Nhược Bạch sư huynh rốt cuộc đi đâu? Lúc nghỉ giải lao hiệp một cũng không thấy! Tại sao đúng lúc quan trọng thế này, Nhược Bạch sư huynh lại chạy đi? Tại sao không ở bên Bách Thảo?! Bình thường như hình với bóng, sao lúc quan trọng như thế, lại không thấy đâu, Nhược Bạch sư huynh thật là..."

"Im đi!"

Diệc Phong lườm Hiểu Huỳnh

Nhưng cảm giác bất an trong lòng anh mỗi lúc một tăng.

Đêm trước hôm đi Nhật, Nhược Bạch đột nhiên sốt cao.

Để không ảnh hưởng đến hành trình hôm sau, Nhược Bạch bất chấp phản đối của anh, uống rất nhiều thuốc hạ sốt. Nằm trên giường, người đẫm mồ hôi như vừa từ dưới nước lên, khi trời sáng, mặc dù đã hạ sốt nhưng người rất mệt.

Một trận đấu quan trọng như vậy Nhược Bạch lại không có mặt.

Lẽ nào...

https://thuviensach.vn

Không dám nghĩ tiếp, lòng nảy sinh một dự cảm không lành.

"Hây...!"

Trong nhà thi đấu, sau mấy giây thăm dò, Bách Thảo sốc lại tinh thần, hơi lùi lại hét to, xoáy người vọt lên không!

Bóng thân như lốc xoáy!

Sàn đấu như biển ánh sáng, bóng người mang sức mạnh như cơn lốc hung hãn vọt lên cao, hình ảnh như ngưng lại thành bức họa! Đã bị dẫn bốn điểm, tích tụ sức mạnh toàn thân, từ trên không xoay người rơi xuống, chân trái Bách Thảo nhằm vào Katou đá mạnh...

"Toàn phong tam liên đả...!"

Ở khu vực dành cho giới truyền thông, phóng viên Lưu xúc động reo lên!

Cuối cùng đã được chứng kiến! Trong khoảnh khắc Bách Thảo hét lùi vè sau, trực giác mách bảo, cuối cùng anh đã có thể nhìn thấy cú xoáy gió vọt lên, xoay người trên không thực hiện ba cú đá liên hoàn lừng danh của Bách Thảo...

Trên nệm đấu màu xanh.

Trong nháy mắt Bách Thảo vọt người lên không, Katou hơi ngẩn mặt, thần sắc thoáng sững sờ. Trên không trung, bóng chân mang sức mạnh ngàn cân xoáy gió lao đến, hướng thẳng đến ngực của Katou.

"Ôi...!\ '

Trước màn hình, Hiểu Huỳnh hét lên, tiếc là không thể truyền tất cả sức mạnh của mình cho Bách Thảo! Toàn phong đả! Toàn phong đả vô địch!

https://thuviensach.vn

Bách Thảo cuối cùng đã lấy lại tinh thần, cuối cùng đã vận dụng toàn phong đả trứ danh của mình.

Trong tích tắc...

Katou né ra ngoài!

"Bịch!"

Chân trái đá vào không khí, trên không trung, Bách Thảo đang chờ đá cú song phi phản kích thứ hai, chợt ngây người.

"Ôi...!"

Trước màn hình, Diệc Phong trố mắt.

Anh đã nhiều lần chứng kiến Bách Thảo sử dụng toàn phong tam liên đả. Khi Nhược Bạch giúp Bách Thảo tập luyện, anh cũng thường đứng xem. Toàn phong tam liên đả không đơn giản như bề ngoài, không chỉ là đá liền ba cú.

Khi chân trái Bách Thảo đá ra cú thứ nhất, do góc độ và lực quán tính buộc dối phương giơ chân phải về phía cô, vậy là lọt đúng vào phạm vi để chân phải Bách Thảo đá cú thứ hai!

Còn Katou...

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Lại có thể không bị khống chế bởi sức mạnh cú ra chân thứ nhất của BáchThảo, có thể né ra ngoài! Vậy cú đá thứ hai của Bách Thảo sẽ thế nào?

"Ấy!"

Bên ngoài sàn đấu, Kim Mẫn Châu cũng tròn mắt, trong lúc bàng hoàng, đột nhiên như tỉnh ngộ, cười phá lên:

"Oa! Ha ha ha ha! Thông minh! Đúng! Toàn phong tam liên đả của Bách thảo, đó mới là phản kích chính xác! Ha ha ha! Thì ra cái gọi là toàn phong đả hóa giải đơn giản như vậy! Oa! Ha ha ha!", cười đắc ý như điên, trong lòng bất giác bớt vài phần coi thường đối với Katou.

Ánh sáng chập chờn trước mắt.

Nhìn Kaotu tránh khỏi phạm vi tấn công của mình. Đầu Bách Thảo đột nhiên trống rỗng, chân phải dừng trên không, lại không thể đá ra, trong khi khóe mắt trái liếc thấy Katou đã di chuyển đến cạnh mình!

"Ôi...!"

Hiểu Huỳnh và Mai Linh đồng thanh hét lên!

Nhìn thấy cú đá hụt của Bách Thảo, Katou tức thì phản kích, tung chân nhằm ngực trái Bách Thảo đá tới...

https://thuviensach.vn

"Bịch...!"

Âm thanh nặng nề vang lên trong nhà thi đấu!

"Bách Thảo..."

Kinh hãi bịt mắt, Hiểu Huỳnh suýt khóc, đến khi Mai Linh đẩy vai cô, nói: "Không sao, không sao! Katou không đá trúng Bách Thảo, không được điểm!"

"Hả!"

Không thể, rõ ràng vừa rồi Bách Thảo không có cơhội phản kích, chỉ có thể mặc cho G. Katou đánh lén! Hiểu Huỳnh thấp thỏm, nghi ngờ nhìn màn hình chỉ sợ Mai Linh đánh lừa.

4: 0

Tỷ số không đổi.

Bên cạnh sàn đấu, Kim Mẫn Châu thầm ôn lạicảnh vừa rồi...

Chính lúc Katou không chỉ tránh được cú xoáy gió vọt lên đá cú thứ nhất của Bách Thảo, mà còn vòng về bên cạnh Bách Thảo, nhằm đá vào ngực trái cô. Cơ thể Bách Thảo ở trên không vốn đã mất đà, lại có thể dựa vào thế xoáy của chân phải, ngang nhiên xoay người trên không, chân phải tung đúng lúc, đón cú tấn công của Katou!

Đó là sức mạnh thế nào...

Trong tình huống như thế, mà có thể xoay người trên không, đón đòn tấn công của đối phương.

Kim Mẫn Châu rùng mình.

https://thuviensach.vn

Nhìn hai đối thủ đều loạng choạng lùi về sau cú giao đòn trực tiếp, sắc mặt Kim mỗi lúc một sa sầm.

Trên khán đài, tiếng hoan hô lại ào lên, chấn động nhà thi đấu!

Mặc dù pha phối hợp vừa rồi rất đáng tiếc. Và Katou không phản kích thành công, nên tỷ số vẫn là 4: 0, Katou vẫn dẫn trước khá xa!

Trên nệm đấu màu xanh.

Ngực phập phồng, cơn đau kịch phát từ chân phải lan ra, Bách Thảo nghiến răng nhẫn nhịn. Cô biết, trong cú va đập chính diện vừa rồi, tấn công của Katou đã có sự chuẩn bị, còn cô phòng thủ vội vàng, chân phải chịu lực rất nặng.

Nhìn Katou.

Hai mắt vẫn trầm tĩnh, không kiêu, không nôn nóng, giống như không có bất kỳ khiếm khuyết nào. Mà pha giao chiến vừa rồi, có thể nhận ra Katou đã thấu hiểu cô, chuẩn bị rất kỹ đối phó với cô. Toàn phong tam liên đả của cô thường sử dụng trong thi đấu trước đây, chưa bao giờ thất bại.

Bây giờ...

Rốt cuộc cô phải làm gì?

Hoang mạng đứng trên nệm đấu, bên tai là làn sóng âm thanh cổ vũ cho Katou dội lên dồn dập, còn cô, dù tìm kiếm cũng không thấy bóng dáng lạnh lùng đó ở đâu.

Nhược Bạch sư huynh...

Nhược Bạch sư huynh, huynh ở đâu...?

***

https://thuviensach.vn

Sáng mùa thu, nắng vẫn hơi gắt.

Trên tay là chiếc kẹp tóc hình trái dâu tây mới tìm thấy, đang đi trên đường phố xa lạ của nước Nhật, Nhược Bạch khom người, ho thúc từng cơn. Nắng oi nóng khiến toàn thân đẫm mồ hôi, trong người lại ớn lạnh như vừa ngã xuống hố băng.

"Người khó chịu sao?"

Một người qua đường lo lắng hỏi anh.

Cố đứng thẳng người, trong ánh mắt người qua đường, Nhược Bạch từ từ hé bàn tay ướt đẫm mồ hôi, chiếc kẹp tóc hình trái dâu tây đỏ ối long lanh dưới ánh nắng thu, đẹp như một giấc mơ. Anh trầm tư ngắm nhìn, đến khi cơn ho trong ngực lại dội lên.

Ngẩng đầu, nhìn nhà thi đấu phía xa mà cuối cùng anh đã trở về được.

Không biết...

Bây giờ Bách Thảo thế nào...

Anh hy vọng cho dù không có anh ở bên, Bách Thảo cũng có thể trụ qua trận đấu này. Mỗi trận đấu, cuối cùng vẫn do chính tuyển thủ quyết định, anh hy vọng, dù trên sân có vạn người, dù chỉ một mình đơn phương độc mã, cô cũng có thể đánh thắng đối thủ và giành thắng lợi!

Cơn ho kịch phát khiến ngực anh nhói đau.

Nhà thi đấu phía xa hiện ra chập chờn trong ánh sáng, mồ hôi thấm lưng, anh nặng nề đứng thẳng người, bước từng bước về phía trước.

Anh còn có thể ở bên cô bao lâu nữa?

Nếu có ngày...

https://thuviensach.vn

Anh không thể cùng cô luyện tập, không thể đưa cô đi thi đấu...

Anh mong cho dù ngày đó cuối cùng sẽ đến, cô cũng có thể dựa vào sức mạnh của mình để giành chiến thắng.

Không khí oi bức khó chịu.

Cơn ho trong ngực cơ hồ không thể kiềm chế, trán vã mồ hôi, Nhược Bạch lại oằn người ho. Lát sau, anh vào một hiệu thuốc bên đường, mua lọ bổ phế giảm ho. Ra khỏi hiệu thuốc, lại làm như sáng sớm trước lúc trở về khách sạn, anh ngửa cổ uống hết lọ thuốc!

**

Trong nhà thi đấu.

"Bây giờ ngay cả toàn phong tam liên đả cũng vô hiệu..."

Phóng viên Lưu cửa tờ thể thao Hoa Nam bắt đầu thất vọng. Anh vẫn hy vọng nước nhà có thể xuất hiện một nữ tuyển thủ Taekwondo ưu tú, so tài với huyền thoại nữ tông sư Lý Ân Tú của Hàn Quốc.

"Hiệp hai sắp hết, vẫn bị dẫn bốn điểm."

Phóng viên Đới thở dài.

Chưa ghi được điểm nào, đây là cuộc thi đấu quốc tế chính thức, lẽ nào Bách Thảo bị loại bởi thành tích thảm hại không ghi được điểm nào hay sao?

"Xem ra Katou đã bỏ không ít công sức tìm hiểu Bách Thảo", trong quán internet, tâm tư Diệc Phong cành lúc cành nặng nề, "Rõ ràng Katou đã dày công luyện tập để đối phó với toàn phong tam liên đả của Bách Thảo, nếu không, sao có thể ứng phó nhanh như vậy, hơn nữa đều bắt rất chuẩn thời cơ và góc độ phản kích".

https://thuviensach.vn

"Vậy làm thế nào..."

Hiểu Huỳnh như ngồi trên chảo nóng, vốn tưởng thắng lợi trong tầm tay, vậy mà trận này sao lại khó khăn như thế!

"Hiệp hai sắp kết thúc", Mai Linh than thở, "Bách Thảo vẫn bị dẫn bốn điểm, Katou xem ra vẫn kiên trì đến cùng, lẽ nào... lẽ nào..."

Trong phòng nghỉ của bệnh viện.

Sơ Nguyên vừa đi kiểm tra các phòng bệnh trở về, cũng nhìn thấy pha giao đấu vừa rồi của Bách Thảo và Katou truyền trực tiếp qua mạng. Nhìn thấy Bách Thảo thất thần đứng bên nệm đấu màu xanh, lòng anh se lại.

Một tuyển thủ Taekwondo ưu tú, nếu có tuyệt chiêu hạ gục đối thủ giành chiến thắng đương nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu quá ỷ lại vào tuyệt chiêu đó, một khi bị đối thủ phá giải sẽ lập tức trở nên bị động hoang mang.

Dưới ánh đèn của nhà thi đấu.

Đầu Bách Thảo cơ hồ trở nên trống rỗng, cô điều chỉnh nhịp chân và khoảng cách thích hợp với Katou. Cô không dám chủ động tấn công, mà thực ra cũng không biết nên tấn công thế nào, còn Katou cũng không ra đòn, hình như đang thi gan với cô.

Thời gian từng giây trôi qua.

4: 0

Nếu tiếp tục cục diện trì trệ này, thất bại tất yếu đang chờ cô phía trước, đột nhiên cảm thấy dây là trận đấu khó khăn nhất từ trước đến giờ. Trước đây, dù thảm bại trước Đình Nghi, cô cũng thục mạng xông tới, dốc toàn bộ sức lực, đánh tới tấp, tấn công liên hồi. còn bây giờ, dường như tứ chi bị trói chặt, cả người bị bó kín, không biết làm thế nào!

https://thuviensach.vn

Nếu Nhược Bạch sư huynh ở đây...

"Hây...!"

Nghĩ đến Nhược Bạch, sức mạnh bỗng như quay về! Cho dù thất bại cũng không thể thất bại một cách ngô nghê như thế! Cô phải tấn công! Phá giọng hét lên, Bách Thảo nắm chặt nắm đấm, cuộn người vọt lên, nhằm đầu Katou đạp thẳng...

Tiếng hét như sấm động!

Chấn động khán giả toàn sân, mẹ Katou ngồi trên ghế dành cho quan khách hoảng hốt nắm chặt tay cha Katou!

Trong phòng nghỉ bệnh viện.

Chăm chú nhìn màn hình, Sơ Nguyên cau mày. Tấn công như thế quá khinh xuất, Katou rõ ràng đã có chuẩn bị, Bách Thảokhông nên vì nôn nóng muốn gỡ điểm mà bỏ qua quy tắc.

Cơ thể dừng trên không...

Ánh sáng trước mặt lóe qua, Bách Thảo nhìn thấy Katou đầu hơi ngửa ra sau. Trong tích tắc nhanh như ánh chớp, Katou đã sẵn sàng tư thế quay người đá hậu! Còn cô ra chân đá theo lối cũ, cơ thể rơi xuống không thể khống chế, dường như sắp rơi vào phạm vi tấn công của Katou...

Lòng trống rống hoang mang.

Nhìn khắp khán giả ngồi kín xung quanh khán đài, dường như cô có thể nhìn thấy bóng đen của sự thất bại ở phía trước, cơ thể rơi xuống, cơ hồ thực nhanh nhưng cũng chầm chậm như thước phim quay chậm, chỉ trừ bóng người quen thuộc lạnh lùng bên rìa sàn đấu...

Đột nhiên chấn động!

https://thuviensach.vn

Ngón chân vừa chạm đất, trong tiếng gió rít ào tới từ cú xoay người đá hậu của Katou, Bách Thảo bàng hoàng đưa mắt tìm kiếm bóng dáng vừa rồi cơ hồ cô nhìn thấy...

Bên dưới mép sàn thi đấu...

Bóng dáng quen thuộc của Nhược Bạch...

Cuối cùng đã trở về...

"Đỡ đòn...!"

Trong tiếng hoan hô như sấm dậy của khán giả toàn sân, mệnh lệnh lạnh lùng nghiêm khắc vang lên khiến Bách Thảo tỉnh hẳn! Não vẫn chưa kịp phản ứng, nhưng âm thanh đó dường như có thể điều khiển cô. Khi luồng gió theo chân của Katou như xé tầngkhông thốc tới, cánh tay trái cô nhấc lên một cách vô thức...

Gượng gạo...

Đỡ.

"Phịch...!"

Tiếng động mạnh như muốn đạp tung cánh tay bùn nổ trong nhà thi đấu!

Nhìn thấy Katou một lần nữa không thểghi điểm, khán giả ào lên xuýt xoa.

Cánh tay trái tê dại.

Nhưng lòng Bách Thảo rộn vui, cô không nghe thấy trọng tài nói gì, cũng không bận tâm cú tấn công vừa rồi thất bại. Cô ngoái đầu, ánh mắt không rời Nhược Bạch! Nhược Bạch sư huynh đã trở về! Nhược Bạch sư huynh đã trở về! Huynh ấy đã trở về!

https://thuviensach.vn

Không giận đến nỗi không nhìn mặt cô.

Nhược Bạch sư huynh đã trở về!

Trên đồng hồ điện tử chỉ còn sáu giây là hết hiệp hai, Nhược Bạch đứng bên rìa sàn đấu, mặt như phủ sương lạnh, nhắc nhở Bách Thảo đang phân tâm!

"Tuýt...!"

Cuối cùng cũng duy trì đến hết hiệp, Bách Thảo tập tễnh đi thật nhanh về chỗ nghỉ bên cạnh sàn đấu. Thấy Nhược Bạch đứng ở đó, nỗi xúc động trong ngực khiến cổ họng nóng ran, cô reo lên:

" Nhược Bạch sư huynh! Huynh..."

"Chân làm sao?"

Ngắt lời cô, Nhược Bạch nghiêm mặt hỏi. Khi nghe Bách Thảo ngượng nghịu kể lại lúc sắp hết hiệp hai cô sử dụng toàn phong tam liên đả, mặt anh càng sa sầm.

"... Em sẽ không thua!", sợ Nhược Bạch sư huynh sẽ thất vọng về mình, Bách Thảo căng thẳng nói, " Em... em sẽ cố gắng! Hiệp ba nhất định sẽ cố! Em đã nghĩ xong rồi, hiệp ba...".

"Ngồi xuống!"

Nhược Bạch lạnh lùng ra lệnh cho cô.

Chưa nói hết những lời bị vít trong cổ họng, Bách Thảo ngây người ngồi trên ghế. Đưa cho cô chai nước khoáng và khăn mặt, sau đó Nhược Bạch nhanh chóng nhấc hộp cứu thương, lấy ra lọ thuốc xịt, vén ống quần phải của cô, "Xì...! Xì...! Xì...!" phun lên vết bầm trên đó, lại vén ống tay áo cô phun lên mấy chỗ.

https://thuviensach.vn

Chỗ bị thương đột nhiên mát lạnh.

Không thấy đau nữa.

Bách Thảo ngây người nhìn Nhược Bạch cúi người trước mặt, thấy anh mồ hôi đầm đìa, không nén nổi mà dùng khăn lau cho anh.

Cúi đầu, tay anh hơi dừng.

Bỏ ống xịt vào hộp, khi ngẩng lên, ánh mắt Nhược Bạch vẫn tĩnh lặng, giọng lạnh lùng hỏi:

"Thua bốn điểm, hiệp ba định đánh thế nào?"

"...", sững người giây lát, Bách Thảo lập tức lấy lại dũng khí, "Em sẽ nỗ lực, tìm mọi cơ hội tấn công! Em không tin Kaotu không có nhược điểm!".

"Katou rất hiểu em", giọng thanh lạnh anh nói, "Đặc điểm kĩ thuật của toàn phong tam liên đả, cô ta đã sớm đề phòng, mọi phương thức tấn công em quen dùng, cô ta đều đã chuẩn bị đối phó".

"..."

Bách Thảo sững người. Đúng vậy, trước mặt Katou cô giống như không có bất kì bí mật gì, tất cả đều bị nhìn thấu, biết mình biết người, Katou đã làm được điều đó, còn hiểu biết của cô với Katou chỉ là kinh nghiệm của một lần giao đấu.

Vặn nút chai nước khoáng, Nhược Bạch đợi cô uống xong mấy ngụm, mới từ từ nói:

"Tôi đã có lỗi khi để em quá ỷ lại vào toàn phong tam liên đả, khi nó trở thành ưu thế của em, cũng đồng thời là hạn chế cách đánh của em, bây giờ hãy quên hẳn tam liên đả đi, trở về trạng thái ban đầu!"

https://thuviensach.vn

"Trạng thái ban đầu?", cô thoáng ngây người.

"Quan sát đối phương!\ '\ '

"...", cô ngẩn ra nhìn Nhược Bạch.

"Quan sát khởi thể của đối phương, quan sát ý đồ của đối phương, chứ không phải tam liên đả của minh!\ '\ ', Nhược Bạch nhìn cô nghiêm túc nói, "Không chỉ quan sát bằng mắt, mà phải bằng cả trực giác, không chỉ quan sát động tác sắp triển khai, còn phải phán đoán phản ứng tiếp theo của cô ta, sau đó, đánh bại cô ta!"

"Nhưng..."

Bách Thảo hơi lo. Từ lúc luyện tam liên đả và cách đá xoay người, từ lâu cô đã không rèn kỹ năng quan sát khởi thế của đối thủ.

"Em có thể", cúi nhìn cô, Nhược Bạch chậm rãi nói. \ 'Em đã luyện ba năm, cơ thể đã hình thành phản xạ trực giác, cho nên hãy tin tưởng vào nó!"

Chỉ còn mười mấy giây là vào hiệp ba.

"Vâng, em biết rồi!"

Mặc dù chưa hoàn toàn hiểu hất những lời của Nhược Bạch, nhưng Bách Thảo trịnh trọng gật đầu. Khi cô quay người chuẩn bị trở lại sàn đấu, Nhược Bạch gọi:

"Đợi đã!"

Tháo mũ bảo vệ màu đỏ trên đầu, Nhược Bạch dùng tay chải mái tóc ngắn dính mồ hôi của cô. Sau đó rút trong túi áo một vật màu đỏ lóng lánh, cài lên mái tóc đen ánh của cô.

https://thuviensach.vn

"Vật may mắn của em", anh nói.

Ngón tay chạm vào chiếc kẹp dâu tây quen thuộc trên tóc, lòng Bách Thảo bỗng như có dòng nhiệt nóng bỏng trào dâng, run run hít một hơi dài, cô ngẩng đầu cười với anh:

"Đúng! Vật may mắn của em!"

Đội lại mũ bảo hiểm cho cô, Nhược Bạch nhẹ nhàng nói: "Đi đi. Bất luận thắng thua, hiệp này phải đánh thật tốt".

"Nhược Bạch sư huynh trở về rồi!"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 21

"Nhược Bạch sư huynh trở về rồi."

Trên mà hình trực tuyến, Hiểu Huỳnh reo lên khi nhìn thấy Nhược Bạch bên rìa sàn đấu, như được truyền một liều thuốc hưng phấn, cô xúc động nhảy dựng lên nói:

"Có Nhược Bạch sư huynh, chắc chắn tình thế sẽ được xoay chuyển!"

Mặc dù đã là hiệp ba, tỷ số lại chênh lệch tới bốn điểm, trận đấu sẽ vô cùng khó khăn, nhưng nhìn thấy Nhược Bạch, lòng Mai Linh cũng nhen lên một tia hy vọng, phụ họa theo Hiểu Huỳnh:

"Đúng, sẽ có chuyển biến!"

Cuối cùng, nhìn thấy Nhược Bạch, lại đứng rất thẳng bên cạnh sàn đấu, Diệc Phong thở phào.

Trong phòng nghỉ của bệnh viện.

Khi ống kính hướng vào Nhược Bạch, Sơ Nguyên lại nhíu mày lo lắng. Mặc dù Nhược bạch chăm chú nhìn lên sàn đấu, dáng vẫn thẳng tắp như thân tùng, nhưng sắc mặt gần như tái xanh.

Từng dãy đèn trên vòm nhà thi đấu!

https://thuviensach.vn

Một lần nữa đứng trước mặt G. Katou, Bách Thảo nghĩ lại những lời chỉ dẫn của Nhược bạch. Từ lúc luyện tam liên đả, rất lâu rồi cô không quan sát khởi thế của đối thủ.

Dưới ánh đèn sáng chói, thấy đôi mắt trầm lặng như nước hồ thu của Katou.

Khởi thế chính là căn cứ vào sự biến đổi tinh vi của ánh mắt, thần thái, vai, hông, trước khi đối phương ra đòn để phán đoán ý đồ và hướng tấn công. Mặc dù đặc điểm của mỗi tuyển thủ khác nhau, nhưng từ khi phòng thủ chuyển sang tấn công chắc chắn có biến đổi...

"Hây...!"

Một chân đá thẳng, Bách Thảo đá vào vùng bụng Katou!

Ánh mắt Katou vừa lóe vội lùi sau tránh, không phản kích, Bách Thảo thu chân điều chỉnh bước nhún. Đúng, Katou đã nhận ra cô chỉ tấn công giả cho nên hủ động né tránh để phòng thủ.

"Hây...!"

Chân trái vừa nhún, chân phải nhằm ngực Katou đá ra, khi Katou lùi về sau, Bách Thảo vận toàn lực xoay người, phi chân tung một cú đá hậu về phía đầu Katou.

Katou phản ứng cực nhanh.

Chính trong tích tắc Bách Thảo xoay người, cô ta đã né sang bên trái, chân lăng ra nhằm vai trái Bách Thảo phản kích...

"Phập...!"

Nhìn thấy cú phản kích của Katou sẽ trúng vào vùng lưng Bách Thảo sau khi cô nhanh chóng xoay người, khán giả lại ào lên xuýt xoa, đó không

https://thuviensach.vn

phải là vị trí được điểm.

"Cô ta đang làm gì vậy?"

Bên ngoài sàn đấu, Kim Mẫn Châu trố mắt nhìn. Nếu nói Thích Bách Thảo đang tấn công thì sức mạnh và khí thế hoàn toàn không giống. Nếu bảo Thích Bách Thảo đang nản chí muốn từ bỏ thì lúc này nhìn vẻ điềm tĩnh và tập trung cao độ của cô hoàn toàn không giống.

"Hình như là đang... thử nghiệm."

Nét mặt Mân Thắng Hạo bất chợt nghiêm lại, anh thà nhìn thấy Bách Thảo bùng cháy như ngọn lửa còn hơn thấy cô đột nhiên trở nên trầm lặng như nước thế này. Đối với kim Mẫn Châu, một Thích Bách Thảo như vậy càng đáng sợ.

"Thử nghiệm?", Kim Mẫn Châu băn khoăn khẽ kêu, "Thua những bốn điểm, bây giờ đã là hiệp ba, còn thử với chả nghiệm gì nữa?"

"Bách Thảo hình như hơi khác."

Hiểu Huỳnh dụi mắt nhìn màn hình, cũng như Kim Mẫn Châu nhận thấy sự thay đổi của Bách Thảo. Rất khó diễn tả, Bách Thảohình như đột nhiên trở nên trầm hẳn, giống như... giống như bác sĩ đang dùng dao làm phẫu thuật ngoại khoa...

Ái chà, so sánh như vậy thật kì quặc!

Nhưng, trầm tĩnh điều chỉnh bước chân, lặng lẽ quan sát Katou, giống như xung quanh có một biển nước phẳng lặng trong suốt, khiến tiếng cổ vũ trong sân bất giác nhỏ đi!

Trên nệm đấu màu xanh.

https://thuviensach.vn

Thời gian trên đồng hồ điện tử từng giây trôi qua, chỉ còn 2 phút 15 giây.

Đăm đăm nhìn Katou, Bách Thảo lặng lẽ điều chỉnh bước nhún, trong đầu điểm nhanh cảnh đấu trong hai hiệp trước. Katou vừa là tuyển thủ ổn định, đầu óc luôn tỉnh táo, phản ứng nhanh, chuẩn bị đầy đủ, lại vừa không có ưu thế cơ thể nổi bật cũng không có khiếm khuyết rõ rệt.

Nhưng...

Không còn thời gian nữa.

Một ý nghĩ nảy sinh nhưng chưa hoàn toàn định hình, Bách Thảo cắn răng, dựa vào trực giác của cơ thể ư? Tích! Tắc! Thời gian hai giây lại trôi qua, dưới mũ bảo hiểm, có thể cảm nhận được chiếc cặp dâu tây lóng lánh, vật may mắn của cô đã quay về, vậy thì thử đánh cuộc một phen!

"Hây...!"

Hét một tiếng chấn động nhà thi đấu, trên tấm nệm màu xanh, Bách Thảo một lần nữa chủ động tấn công Katou! Lần này, tiếng hét của cô cành to, càng dữ dội, dường như báo trước sẽ ra một đòn tấn công khốc liệt.

Katou sầm mặt!

Nắm chặt hai tay, cũng hét to, chuẩn bị sẵn sàng đón đợt tấn công đó!

Nhưng cú ra chân của Bách Thảo...

Lại không mang sức mạnh tương xứng như tiếng hét, mà nhẹ nhàng như giăng bẫy chờ Katou phản kích. Lập tức cảnh giác, Katou hơi do dự, đòn phản kích chậm nửa nhịp...

Chính trong nửa nhịp đó!

https://thuviensach.vn

Chân phải nhẹ nhàng đá ra rồi thoáng dừng lại trên không, sau đó cơ thể Bách Thảo lại vọt lên một cách bất ngờ, thể lực sung mãn như trái núi ép xuống, nhằm đầu Katou đạp thẳng!

Ôi...

Giống như một cảnh kinh hoàng trong phim, khán giả khắp khán đài kinh ngạc nhìn cú đạp tựa cảnh quay chậm nhằm vào đầu Katou!

Bên rìa sàn đấu, ánh mắt Nhược Bạch chăm chú.

Đúng vậy, Katou là tuyển thủ khá bình ổn, sẽ do dự khi lựa chọn tấn công hay phòng thủ. Mà trong tích tắc dư dự đó, có thể lập tức nắm cơ hội, chính là phản ứng trực giác của cơ thể Bách Thảo!

Phản ứng của cô là chính xác!

Khi luồng gió theo bóng chân như tia sét ập tới, Katou hơi căng thẳng, nhưng rốt cuộc trước đó đã rèn luyện nhiều lần, cô biết vọt lên cao đạp thẳng xuống là một trong những tuyệt kĩ của Bách Thảo. Vậy nên cô đã luyện tập, chỉ cần kịp thời lùi sau, xoay người đá ngang, không chỉ tránh được mà còn phản kích thành công!

"Hây...!"

Hét vang một tiếng, Katou xoay người né khỏi bóng chân đạp tới...

Nhưng!

Cô không thể!

Sức mạnh của cú đạp đáng sợ như cơn lốc xoáy, hút cơ thể vào, cô không thể tránh, thậm chí không thể xoay vai!

"Phập...!\ '

https://thuviensach.vn

Tiếng chân đạp trúng cơ thể bùng nổ như tiếng sấm, khán giả kinh sợ hét lên, có người đã thoáng thấy, không phải, cú đạp đó không trúng đầu Katou! Trong tích tắc bội phần nguy hiểm ấy, G. Katou đã vận hết sức lực né tránh, cuối cùng cú đá của đối thủ chỉ trúng phần vai cô, không được điểm!

"Không mất điểm! Không mất điểm!"

Chính trong lức khán giả bắt đầu hoan hô, chân trái Bách Thảo trên không lại thuận đà truy kích...

"Hự..!"

Lại một cú đá trúng ngực Katou lúc này đang hơi ngửa ra sau!

"Soạch! Soạch!"

Loạng choạng hai bước, ngực đau như búa đạp, Katou tái mặt ngã ngửa trên nệm!

"A...!\ '

Trước màn hình, tim Hiểu Huỳnh và Mai Linh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, xúc động hét lên! Mặc dù cú đạp không trúng đích nhưng Bách Thảo bắt đầu được điểm!

4: 1

Trên bảng điểm, phần điểm số của Bách Thảo bắt đầu thay đổi, Hiểu Huỳnh và Mai Linh sung sướng ôm nhau! Được điểm! Mặc dù chỉ còn 1 phút 40 giây, nhưng ai nói Bách Thảo không thể chuyển bại thành thắng!

Mặc dù đến giờ Bách Thảo mới được một điểm!

Nhưng một điểm này.

https://thuviensach.vn

Khiến không khí trong nhà thi đấu đột nhiên lắng lại.

Tiếng hò reo cổ vũ của khán giả nhỏ dần.

Trên ghế dành cho quan khách trên khán đài, ánh mắt lo âu của cha mẹ Katou hướng về con gái đang đứng lên khỏi tấm nệm. Cha cô nhẹ nhàng vỗ vai mẹ cô an ủi.

Trên khu vực dành cho phóng viên.

"Phong độ của Bách Thảo cuối cùng đã trở lại!", phóng viên Lưu phấn chấn nói.

"Coi như cũng được một điểm", tay gõ trên bàn phím, phóng viên Đới thở phào, "Dù thất bại cũng không đến nỗi quá thảm".

"Biết đâu có thể thắng? Nhìn xem, khí thế Bách Thảo mạnh như thế!", phóng viên Lưu nói.

"Chỉ còn hơn một phút nữa", phóng viên Đới lắc đầu, "Chỉ cần Katou phòng thủ ổn định, Bách Thảo rất khó có cơ hội ghi thêm điểm, trừ phi...".

"Trừ phi KO Katou!"

Từ một phía bên ngoài sàn đấu, hai mắt Kim Mẫn Châu sáng lên nói! Nhưng vừa nói xong đã cảm thấy không thể. Vừa rồi Katou nhất thời không đề phòng, Bách Thảo vì vậy được thế tấn công, nhưng dù Bách Thảo tấn công quyết liệt đến mấy, Katou cùng lắm cũng chỉ để Bách Thảo được thêm một điểm.

Mặc dù rất không cam lòng, nhưng thâm tâm Kim Mẫn Châu không thể không thừa nhận, thực lực Katou quả không tồi.

Mất một điểm, chắc chắn Katou càng thận trọng, sẽ tăng cường phòng thủ. Đừng nói KO, Bách Thảo muốn ghi thêm điểm cũng rất khó.

https://thuviensach.vn

Trên nệm đấu màu xanh, môi càng trắng nhợt, Katou đứng lên.

Trọng tài ra hiệu tiếp tục trận đấu!

Nhìn Katou, Bách Thảo bình tĩnh điều chỉnh bước nhún. Pha tấn công vừa rồi, chứng minh suy nghĩ của cô là đúng. Katou tấn công hay phòng thủ luôn cân bằng, không có ưu điểm và nhược điểm nổi bật.

Nhưng cô thì có!

Sức mạnh và tốc đọ chính là ưu điểm nổi bật của cô!

"Bách Thảo rất thông minh."

Thân Ba cũng vừa đi đến, nghe Hiểu Huỳnh và Mai Linh thuật lại tình hình trận đấu, anh đẩy gọng kính trên sống mũi rồi nghiêm túc nói:

"Katou sở dĩ chuẩn bị đầy đủ, đối phó với mọi kỹ xảo và phương pháp củaBách Thảo là bởi cô ta sợ, sợ tốc độvà sức mạnh của Bách Thảo. Nếu Bách Thảo không biết lợi dụng ưu thế nổi bật nhất của mình, lại né tránh đối thủ, sử dụng lối đánh mình không quen thuộc, vậy là trúng bẫy của Katou rồi."

"Hơn nữa thời gian không còn nhiều."

Lâm Phong cùng đến với Thân Ba xen vào.

"Chỉ còn hiệp cuối, Bách thảo muốn tìm ra phương pháp tấn công mới là điều không thể. Bách Thảo quả thật rất thông minh, pha ra đòn vừa rồi, Bách Thảo không những không tránh lối tân ông quen thuộc của mình mà trái lại càng triệt để sử dụng nó!"

Giống như cơn lốc quét, cho dù đối thủ phòng bị đầy đủ, nhưng cơn lốc với sức sát thương khủng khiếp ập đến khiến đối phương vẫn bị cuốn phăng.

https://thuviensach.vn

Trong phòng nghỉ của bệnh viện. Sơ Nguyên lặng lẽ quan sát pha tấn công vừa rồi của Bách Thảo. Khi Bách Thảo từ trên không đạp xuống, Katou đã chuẩn bị phản kích, nhưng sức mạnh cực lớn của Bách Thảo đã khống chế được cơ thể Katou!

"Oa! Có nghĩa là Bách Thảo đã tìm đúng phương pháp!", Hiểu Huỳnh xúc động nhìn màn hình, giơ cao hai nắm tay hét, "Mau mau mau! Tấn công! Bách Thảo tấn công!".

"Cũng không dễ đâu", nhìn Katou trên mà hình, Lâm Phong lắc đầu, "Tiếc là Bách Thảo để dẫn tới ba điểm, cho nên Katou chỉ cần phòng thủ chặt..."

"Đúng, đối với Katou bây giờ, sách lược tốt nhất là phòng thủ thật chặt", Thân Ba trầm ngâm nhìn hai người trên màn hình, "Mọi người xem, Katou đã giãn rộng cự ly với Bách Thảo".

Trong nhà thi đấu, đèn vẫn sáng như ban ngày.

Ở khu vực dành cho huấn luyện viên cạnh sàn đấu, sắc mặt Nhược Bạch vẫn trầm lặng. Có thể nghe thấy tiếng huấn luyện viên cảu Katou dùng tiếng Nhật hét lên ở bên kia:

"Phong thủ! Phòng thủ! Giãn rộng cự li! Không được để cô ta có cơ hội ra đòn!"

Trên nệm đấu màu xanh.

Môi G. Katou vẫn hơi tái, nắm chặt nắm đấm, cô căng thẳng điều chỉnh bước nhún, Bách Thảo hơi tiếp cận là lập tức lùi sau, ra khỏi phạm vi tấn công hữu hiệu của Bách Thảo!

"Hây...!"

https://thuviensach.vn

Bách Thảo hét lên, tiến lên phía trước một bước, nhấc chân!

Nhanh chóng lùi hai bước, Katou một lần này né tránh từ xa, liếc nhìn đồng hồ điện tử, chỉ còn "1 phút 02 giây" nữa là trận đấu sẽ kết thúc.

"Thế là thế nào!"

Nhìn màn hình, Hiểu Huỳnh vừa sốt ruột vừa bực:

"Như thế chẳng phải là đang cố tình kéo dài thời gian sao?! Còn tinh thần thi đấu hay không?! Bách Thảo vừa nâng chân, cô ta đã tránh! Chỉ bị gỡ một điểm đã nhát gan, sợ đến thế sao? Tránh tránh tránh! Tránh gì chứ! Có bản lĩnh giao thủ với Bách Thảo đi!"

"Thi đấu là vậy!", Mai Linh bất lực nói, "Kéo dài một phút nữa coi như thắng, cô ta cần gì để ý đên việc mất mặt hay không!"

"..."

Lâm Phong thở dài, mắt nhìn Bách Thảo liên tục ép Katou đên gần đường biên. Katou vẫn né tránh khỏi phạm vi tấn công của Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Trên mà hình.

Trọng tài đột nhiên cho ngừng thi đấu, dùng tay ra hiệu cảnh cáo Katou!

Phòng thủ tiêu cực, cảnh cáo lần thứ nhất!

"Ào...!"

Từ màn hình truyền ra tiếng khán giả ồ lên.

" Ha ha, nhìn kìa! Mất mặt không! Giữ chặt cảnhà mình, vì sợ tấn công nên bị trọng tài cảnh cáo! Còn tiếp tục phòng thủ tiêu cực sẽ bị phạt điểm!", trợn mắt nhìn Katou trên màn hình dù đã bị cảnh cáo vẫn kiên trì phòng thủ, Hiểu Huỳnh tức giận hét lên, "Tức chết đi được, sao lại có loại người như thế! Cảnh cáo lần nữa là sẽ phạt một điểm, thế mà không dám nghênh chiến ư?!"

"Chỉ còn 51 giây!\ '\ ', Mai Linh nhăn nhó, "Cho dù bị phạt một điểm, Katou vẫn dẫn trước hai điểm, cô ta tính toán không tồi."

"Nhưng quá mất mặt!"

Thấy Katou một mực né tránh, càng kéo dài thời gian, Hiểu Huỳnh tức điên, thiếu nước nhảy vào trong máy tính mắng một trận.

https://thuviensach.vn

"Đây là thi đấu", Thân Ba cau mày, "Cuối cùng vẫn căn cứ vào kết quả để phân thắng bại, không phải căn cứ quá trình thi đấu. Hơn nữa, tỷ số 4: 0 trước đó là do Bách Thảo gây ra."

"Này, rốt cuộc anh đứng về phía ai?", Hiểu Huỳnh phát cáu.

"Làm thế nào bây giờ?", nhìn cục diện trì trệ trên màn hình, Mai Linh than thở, "Lẽ nào Bách Thảo thua như vậy sao? Đây là trận đấu dầu tiên của Bách Thảo ở nước ngoài, nếu thất bại ngay từ trận đầu, sau này huấn luyện viên Thẩm càng không để Bách Thảo thi đấu..."

Ống kính máy quay quét tới Nhược Bạch ở vị trí dành cho huấn luyện viên.

Diệc Phong cũng rất lo lắng, Bách Thảo thua trận này ư?

Ánh đèn sáng rực từ vòm nhà thi đấu chiếu xuống, trên tấm nệm màu xanh sẫm, hiệp ba giữa Bách Thảo và Kaotu vẫn trong tình trạng trì trệ, thời gian trên bảng từng giây trôi qua, 48 giây, 47 giây. Hai mắt Katou vô cùng trầm tĩnh, cô chỉ phòng thủ không tấn công, phòngthủ bên ngoài phạm vi tấn công hữu hiệu của Bách Thảo.

Không khí trong nhà thi đấu cũng đần dần yên ắng.

Tiếng cổ vũ nhỏ dần, mặc dù khán giả đều hiểu chiến thuật của Katou nhưng lối đánh tránh né như vậy có vẻ không hay.

"Hây...!"

Một lần nữa ra đòn tấn công, thấy Katou lại vội lắc người lùi về sau, Bách Thảo hơi cuống.

Thời gian sắp hết! Cô đã thử nhiều cách, nhưng bất luận tấn công trực tiếp hay cố ý ra đòn giả để dẫn dụ đối thủ tấn công, Katou vẫn một mực cố

https://thuviensach.vn

thủ nghiêm ngặt.

Nhìn đôi mắt tĩnh lặng của Katou.

44 giây, 43 giây, lòng Bách Thảo ngao ngán, điều chỉnh bước nhún, tìm kiếm từng cơ hội có thể. Cục diện trì trệ, khi góc độ di chuyển hướng về vị trí của huấn luyện viên, ánh mắt Bách Thảo lại bất giác nóng lòng tìm kiếm bóng dáng Nhược Bạch.

"Bình tĩnh! Kích nộ cô ta!"

Bên tai thoáng thấy tiếng nói của Nhược Bạch, Bách Thảo hơi ngây người. Bình tĩnh thì cô hiểu, anh nhắc cô không nên hoảng loạn, nhưng câu...

"Kích nộ cô ta!"

Là bảo cô kích nộ Katou sao?

Lòng phân vân, Bách Thảo vô thức nhìn vào đôi mắt phòng thủ âm thầm, tĩnh lặng của Katou. Một đối thủ trâm lặng như vậy, làm thế nào để kích nộ cô ta?

"Kim Mẫn Châu!\ '

Cảm nhận được sự hoang mang, bất lực của Bách Thảo, Nhược Bạch lại hô một tiếng!

Nghe thấy tên mình, Kim Mẫn Châu ở bên ngoài đang chăm chú theo dõi trận đấu ngạc nhiên ngoái đầu...

Thì ra là sư huynh của Thích Bách Thảo.

Sư huynh của Thích Bách Thảo cũng thật kỳ quặc, hai hiệp trước biến mất bỏ mặc cô ta, bây giờ gợi ý chỉ đạo đấu pháp cho Thích Bách Thảo,

https://thuviensach.vn

không hiểu sao lại gọi tên cô.

Miệt thị nghĩ thầm, Kim Mẫn Châu quay đầu, mắt vừa nhìn Thích Bách Thảo giữa sàn đấu, bỗng kinh ngạc tột cùng!

Đó là...

Là Thích Bách Thảo sao?!

"Hây...!"

Trên sàn đấu, Bách Thảo một lần nữa hét to nhưng với một ngữ khí và âm sắc khác hẳn, tiếng hét đầy ngạo mạn! Trước một Katou liên tục giật lùi né tránh, Bách Thảo trợn tròn hai mắt, chân trái tung ra cú đá, nhưng không lập tức thu về, mà dừng lại trên không...

Ngang nhiên để lơ lửng trước mặt Katou.

Ngạo nghễ dừng lại chẫn một giây!

"Ào..."

Giống như một nồi áp suất, khán giả bốn phía khán đài phẫn nộ ào lên! Đó không phải là tân công, ró ràng là khiêu khích! Là sự nhạo báng Katou, thậm chí nhạo báng tất cả khán giả Nhật Bản ngồi đây!

"Katou..."

"Katou..."

Tiếng hô như sóng một lần nữa dậy lên, ngoài cha mẹ Katou trên ghế dành cho khách mang vẻ mặt phức tạp. Mọi khán giả trên sân đều cao giọng hô vang, họ muốn một thắng lợi đẹp mắt! Họ muốn nhìn thấy Katou đánh bịa đối thủ một cách oai hùng!

https://thuviensach.vn

"Hây...!\ '

Trước một Katou vẫn kiềm chế, tiếp tục giật lùi, tiếng hét của Bách Thảo càng ngạo mạn, cánh mũi phồng lên, ánh mắt khinh thị nhìn Katou, sau đó động tác xoay người tấn công cũng cố tình làm thật chậm như người mới tập Taekwondo!

Vẻ chậm chạp kiêu ngạo đó!

Dường như hạ nhục sự nhát gan của Katou!

"Ô, Bách Thảo sao thế?!"

Ngồi trước màn hình vi tính, Mai Linh trố mắt, đó là Bách Thảo ư? Sao lại như bị ma nhập vậy, Bách Thảo đột nhiên trở nên kiêu ngạo thế kia!

"Ha ha ha! Đó chẳng phải là bộ dáng cảu Kim Mẫn Chau sao?", Hiểu Huỳnh cười ngất, chảy cả nước mắt, "Trời ơi sao Bách Thảo làm được chiêu đó! Bắt chiếc Kim Mẫn Châu giống quá! Trời ạ, ai ngờ Bách Thảo lại biết đóng kịch! Hay là bỏ Taekwondo, đi đóng kịch thửxem!"

Nghĩ đến trận giáp chiến đầu tiên với Bách Thảo trong cuộc thách đấu giữa các võ quán năm xưa, Lâm Phong cười thầm. Hồi ấy Bách Thảo cũng dùng đòn tâm lý như vậy.

"Bách Thảo muốn chọc tức Katou", Thân Ba chống tay vào má nói,

" Katou quá điềm tĩnh, muốn phản kích thành công, trước tiên nhất định phải kích nộ để phá vỡ cục diện đó".

"Nhưng, hình như không được hay lắm", Mai Linh gãi đầu, "Bách Thảo là người khiêm nhường, bây giờ lại kiêu ngạo như Kim Mẫn Châu, liệu khán giả có hiểu lầm, liệu có ảnh hưởng đến hình ảnh của mình..."

https://thuviensach.vn

"Thi đấu là thi đấu! Chỉ cần đánh thắng là được, bất chấp dùngcách nào!", Hiểu Huỳnh hoàn toàn quên những chỉ trích lúc trước của mình đối với Katou, vừa hy vọng vừa lo lắng lẩm bẩm, "Mong là đòn tâm lý có tác dụng! Katou, cô nổi đóa lên đi! Tấn công ngay đi, đừng rụt cổ như con rùa nữa!\ '.

"Hừ! Sao lại bắt chước tôi?"

Trong nhà thi đấu, nhìn Bách Thảo trên sân dùn thái độ khinh khỉnh khiêu khích Katou, Kim Mẫn châu không vui, đầu nghển cao, hừ một tiếng:

"Tôi mà xấu như vậy à? Mũi tôi vểnh lên như thế ư? Trông tôi xấu thế chắc? Cô ta tính bôi xấu tôi, đúng không?"

"Cộc...!\ '

Gõ cây thước vào đầu Kim, Mân Thắng Hạo nghiêm mặt:

"Nhìn rõ chưa, bộ dạng bình thường của cô còn đáng ghét hơn thế kia kìa!"

Đèn từng dãy trên vòm nhà thi đấu.

Cách nửa thước trước mặt là mũi chân của Bách Thảo, cao ngạo vô cùng, khiêu khích vô chừng. Bên tai là tiếng hô bất bình củakhán giả sân nhà, G. Katou nghiến răng, kiềm chế phẫn nộ trong lòng, vẫn lùi sau phòng thủ.

Mọi cuộc thi đấu của Thích Bách Thảo, phàm được ghi hình, huấn luyện viên đều tìm đưa cô xem, nghiên cứu. Bách Thảo không phải là tuyển thủ kiêu căng, lúc này cố ý làm như vậy rõ ràng là định chọc tức, dụ cô phản kích!

Thời gian thi đấu chỉ còn 30 giây.

https://thuviensach.vn

Cô cũng không muốn những giây cuối cùng mình đánh một cách yếu hèn như vậy.

Trước trận đấu huấn luyện viên đã xác định Thích Bách Thảo là đối thủ số một của cô, nên chiến thuật cần cân nhắc kỹ càng, nghiên cứu tập luyện sao cho thuần thục... bất ngờ phản kích! Nếu đối phương bị đánh tơi bời, không thẻ phục hồi, nhân đà thắng lợi truy kích đến cùng, triệt để hạ gục. Nếu đối phương có thể tìm ra phương thức mới đối phó hữu hiệu thì phòng thủ vững chắc, đợi thời cơ tấn công!

Nhưng là điều không thể ngờ là...

Hiệp ba vừa bắt đầu, Thích Bách Thảo vốn bị dẫn trước bốn điểm lại không hề nôn nóng mà vô cùng trầm tĩnh. Chỉ ba pha phối hợp ngắn đã lợi dụng sự do dự giữa phòng thủ và tấn công của cô, ra đòn thành công! Không chỉ có vậy, điều khiến cô e ngại nhất là sức mạnh cảu cú xoáy người bay lên, xé gió đạp xuống như cơn lốc có thể nhổ bật gốc cây, cuốn phăng tất cả, khiến cơ thể cô như bị hút vào, bị bó chặt!

Mặc dù gắng gượng tránh được, chỉ để Thích Bách Thảo ghi được một điểm.

Nhưng...

Cô không dám mạo hiểm ra đòn trực tiếp tấn công. Trận đấu chỉ còn 28 giây nữa, cho dù chịu nhục, dù bị chê cười cũng cố nhịn, kiên trì tiếp tục, thắng lợi đã ở ngay phía trước, cô có thể nhìn thấy!

"Hây...!"

Cảm giác đáy mắt lạnh băng của Katou bắt đầu xao động, nhìn hai nắm tay của Kaou mỗi lúc một chặt, Bách Thảo vừa cảnh giác vừa hét to một tiếng, từng bước đuổi gấp, phi chân tấn công! Chỉ còn 27 giây nữa, cô nhất định phải ngạo mạn, nhất định phải ngông cuồng, phải khiến Katou mất đi

https://thuviensach.vn

lý trí! Kim Mẫn Châu, Kim Mẫn Châu, trong đầu lướt qua cảnh tượng Kim Mẫn Châu đã làm!

"Hây...!\ '

Tung người hét một tiếng thật dài, một ấn tượng rất sâu chợt lóe lên, cơ thể lập tức có phản ứng, Bách Thảo hướng thẳng về phía Katou đang giật lùi né tránh, chân trái đá ra, chân phải rượt theo, hoàn tất cú song phi thứ nhất!

Katou vội vàng lùi sau!

"Hây...!"

Mũi chân vừa tiếp đất, sau đó lại vọt lên, chân trái Bách Thảo một lần nữa đá ra! Katou vội vàng giật lùi, chân phải Bách Thảo đuổi theo! Cú song phi thứ hai!

"Hây...!\ '\ '

Cú song phi thứ ba!

Trong nhà thi đấu, khán giả khắp khán đài lặng im như hóa đá, Katou mặt tái nhợt, đã lùi đến chỗ không thể lùi nữa, sắp vượt qua đường biên!

"Hây...!"

Cơ hồ cố ý giảm tốc độ, nhưng lại cố tình cho Kaotu cơ hội thay đổi hướng tránh ở đường biên, Bách Thảo hét to, đá cú song phi thứ tư! Trong trận giao đấu với Nguyễn Tú Mai người Lào ở Xương Hải võ quán, Kim Mẫn Châu đã dùng mười tám cú song phi liên hoàn, đó là lối đánh kiêu ngạo nhất cô từng chứng kiến! Sự miệt thị và kiêu ngạo đó khiến bất kỳ tuyển thủ Taekwondo nào cũng khó chịu đựng!

"Katou...!"

https://thuviensach.vn

"Phản kích...!"

Nhìn tuyển thủ Trung Quốc khí thế áp đảo, liên hoàn song phi đả truy kích, còn Katou chỉ nhẫn nhịn lùi rồi lại lùi, trên khán đài im phăng phắc cuối cùng đã có tiếng hô thúc giục!

"Hây...!"

Bật ra một tiếng hét dài, dưới ánh sáng chói mắt, mũi chân Bách Thảo vừa tiếp đất, tiếp tục hướng về khuôn mặt càng lúc càng khó coi của Katou mà tung ra cú song phi thứ năm!

Lần này!

Tốc độ càng chậm hơn!

Cơ hồ dùng ngôn ngữ cơ thể để nói với Katou. Mặc dù chậm như vậy nhưng cô vẫn không dám phản kích, cô đã sợ thật, đã mất hết đấu trí rồi! Bất luận tỷ số hai hiệp trước cô dẫn bao nhiêu, nhưng hiệp ba này cô hoàn toàn là kẻ bại trận!

"Katou...! Phản kích...!"

"Katou...! Phản kích...!"

Khán giả dường như không thể chịu đựng hơn nữa, họ hy vọng thấy Katou chiến thắng, nhưng phải chiến thắng thật oanh liệt và đẹp mắt! Chứ không phải nhẫn nhịn giật lùi né tránh, không phản công! Tiếng hô như hòa làm một, dậy lên như sóng:

"Katou...! Phản kích...!"

"Katou...! Phản kích...!"

"Bắt chước..."

https://thuviensach.vn

Bên ngoài sàn đấu, Kim Mẫn Châu xám mặt, nhăn nhó, trợn mắt nhìn Thích Bách Thảo trên võ đài, tức giận kêu lên: "Đó là tuyệt chiêu của tôi. lại dám bắt chước! Ái chà, đáng ghét! Có điều, hừ hừ, mười tám cú liên hoàn của tôi hồi đó, cú nào cũng trúng người Nguyễn Tú Mai! Liên hoàn sang phi của cô ta chẳng cú nào chạm vào người Kaotu! Mà, tốc độlạichậm như thế, thể lực chân cũng chẳng hề có! Đáng ghét! Muốn bắt chước cũng phải giống một chút chứ!"

"Cô ta cố tình", căng thẳng theo dõi diễn biến trên sàn đấu, Mân Thắng Hạo trầm ngâm nói, "Cố tình giảm tốc độ, ra đòn không dùng lực, cô ấy muốn..."

"Muốn dụ Katou tấn công!"

Trước mà hình, Hiểu Huỳnh cũng nhận ra, hồi hộp nói:

"Tốc độ chậm như vậy, tấn công không có sức mạnh như thế, nếu G. Katou vẫn không dám phản công thì đích thực là con rùa rụt cổ, quá vô dụng!"

"Nhưng tốc đọ chậm vậy, sức mạnh cũng không lớn", Mai Linh lại lo lắng, "Ngộ nhỡ Katou phản kích thật, cũng dễ thành công".

Đầy gọng kính trên sống mũi, Thân Ba chăm chú nhìn màn hình nói:

"Tôi cảm thấy..."

Trong ánh sáng chói mắt của nhà thi đấu.

"Hây...!"

Giữa tiếng hô cổ vũ như dậy sóng của khán giả, Bách Thảo tung người vọt lên, hét lớn, nhằm thẳng đầu Katou đá ra cúsong phi liên hoàn thứ sáu!

https://thuviensach.vn

Tiếng hò hét bốn phía đinh tai nhức óc, trong khoảnh khắc chân trái đá về phía đối thủ, cô phát hiện ánh mắt Katou bắt đầu có vết rạn!

"Phòng thủ...!"

Bên cạnh sàn đấu, huấn luyện viên của Katou hét lên, nhắc nhở cô học trò bắt đầu dao động!

"Hây...!\ '

Bách Thảo không cho Katou bất cứ cơ hội tỉnh táo nào, vọt người hét lớn, chân phải hướng vào cằm Katou đá tới, ép cô ngẩng đầu không thể nghe lệnh chỉ đạo của huấn luyện viên! Chỉ cần tiếp tục, tiếp tục khiêu khích!

Chân phải lắc lư dưới cằm Katou!

Lùi sau một bước, Katou phẫn nộ nheo mắt!

Tiếp đó là cú song phi thứ bảy! Tốc độ bay lên của chân chậm như vậy, dù thuần túy chỉ là khiêu khích, nhưng giữa tiếng hò hét kích động, sôi sục khắp trên khán đài, như có dòng nham thạch trong người phun ra, cô biết khán giả muốn xem gì, biết cha mẹ trên khán đài muốn thấy gì!

Tốc độ ra chân chậm như vậy!

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Đúng, cô biết sức mạnh như lốc xoáy của thích Bách Thảo, chỉ còn chưa đầy mười mấy giây nữa, chỉ cần nhẫn nhịn là thắng lợi thuộc về cô! Nhưng cái chân đó sắp lắc qua mặt cô!

"Hây...!"

Dưới ánh dèn sáng chói, khán giả Nhật Bản âm thầm kích động, cuối cùng cũng chờ được tiếng hét lanh lảnh bật ra của Katou! Lần này, cô không lùi sau nữa! Khán giả toàn khán đài nhất loạt đứng dậy, vẫy cờ, hô vang:

"Katou...!"

"Katou...!"

Ánh đèn sáng nhức mắt.

Chỉ còn mười mấy giây nữa, dẫn trước ba điểm nên không thể mạo hiểm tấn công, nhưng cú ra chân chậm như vậy, không có sức mạnh như thế đăng ở ngay trước mặt cô! Trong tiếng hô ầm vang của khán giả, Katou hét lên, giơ hai tay nắm lấy cái chân trước mặt! Không thể mạo hiểm phản kích, nhưng nắm cái chân không có sức mạnh đó, chỉ cần thuận thế đẩy một cái, là có thể khiến Thích Bách Thảo lật người ngã nhào!

https://thuviensach.vn

Đây là sự phản kích an toàn!

Sẽ không gây ra bất kỳ nguy hiểm nào, lại có thể hóa giải những cú song phi liên hoàn dồn dập khiến cô không kịp thở, đó là chiêu phản kích an toàn nhất!

Ống quần võ phục hơi cũ.

Chính trong tích tắc chân trái Bách Thảo bị Katou nắm lấy!

Thời gian như ngưng đọng...

Trong phòng nghỉ bệnh viện, Sơ Nguyên nín thở!

Trên ghế huấn luyện viên ngoài sàn đấu. Hai tay Nhược Bạch bỗng nắm chặt, mắt lóe sáng! Huấn luyện viên cảu Katou kinh hoàng thất sắc, bật ra tiếng kêu tuyệt vọng như phá vòm nhà thi đấu!

Trong tích tắc thời gian như ngưng đọng lại đó...

"Hây...!"

Tiếng hét như sấm sét trong khoảnh khắc nhấn chìm làm sóng âm thanh ầm vang của nhà thi đấu! Như tiếng sét chói tai bùng nổ, sung lực bạo phát khiến người ta phát run! Như một cảnh quay chậm, dường như đã chờ đợi quá lâu, mọi tinh lực tích tụ đều chờ đợi khoảnh khắc này!

Sai rồi!

Cô đã sai rồi!

Chính trong tích tắc hai tay nắm chân trái Bách Thảo, đầu Katou như nổ tung, một dải trống rỗng, một dự cảm hãi hùng chợt lóe lên! Trong tay cô, chân trái cơ hồ không có sức mạnh đó, lại đột nhiên phát lực! Katou kinh

https://thuviensach.vn

hoàng, nhưng không kịp buông ra, chân trái đó đã mượn lực nắm củahai tay cô...

"Hây...!"

Xoáy người vọt lên!

Tựa hồ được thiết kế tinh vi, chính trong khoảnh khắc Katou nắm chân trái cô, như có điểm tựa tốt nhất, Bách Thảo hét to, thuận thế xoay người sang phải...

Giống như một nét vạch cứng cáp!

Khuấy đảo luồng không khí cuồn cuộn!

Dùng toàn bộ sức mạnh thể lực, đó là đòn..

Quyết thắng của cô!

"Ôi...!"

Trong nhà thi đấu, khán giả đứng chật khán đài sững sờ, kinh hoàng chứng kiến. Trên nệm đấu màu xanh sẫm, khi hai tay Katou vẫn nắm chặt chân trái đối thủ không thể né tránh, cô gái Trung Quốc đó đã xoay người tung chân, nhằm đầu Katou đá...

"Hự...!"

Một tiếng vang nặng nề!

Trên sàn đấu sáng chói tĩnh lặng, chầm chậm, đầu mang mũ bảo hiểm màu xanh củaKatou từ từ lệch sang trái...

Sức mạnh kinh khủng đó...

https://thuviensach.vn

Giống như âm thanh cựcđại vang vọng trong khe núi, tầng tầng, lớp lớp. Khi ngã xuống lại không cảm thấy đau, thoáng trong tích tắc cơ thể mất trọng tâm rơi xuống tấm nệm màu xanh, mơ hồ thấy huấn luyện viên bên mé sàn đấu kêu một tiếng thất thanh, thấy khán giả toàn sân sững người như hóa đá, thấy cha mẹ trên hàng ghế đầu hoảng loạnxông ra...

"Bịch...!"

Như con rối vải không chút sinh khí, cơ thể Katou từ trên không rơi xuống, mềm nhũn ngã nhoài trên nệm!

"Ôi...!"

Trước màn hình, Hiểu Huynh, Mai Linh, Lâm Phong, Diệc Phong, Thân Ba, tất cả đều sững người. Thây cú xoay người đá nga kinh khủng đó, thấy Katou vị đá trúng đầu rồi ngã trên sàn đấu, tất cả nhất thời quên cả hoan hô!

Đây là...

KO sao?

Lúc chỉ còn chưa đầy 10 giây nữa trận đấu kết thúc, Bách Thảo lại làm nên kỳ tích, KO Katou sao?

"A...!"

Hai giây sau, Hiểu Huỳnh và Mai Linh mới như tỉnh mông hét lên, ôm chầm nhau, nhảy cẫn hô vang:

"KO rồi! KO rồi!"

"Ít nhất cũng ba điểm!", xúc động không thể kiềm chế, Lâm Phong cũng nhảy lên, "Xoay người đá trúng đầu, Bách Thảo có thể được ba điểm! Cho dù không KO, tỷ số đã san bằng, sẽ có hiệp phụ!"

https://thuviensach.vn

Trong nhà thi đấu sáng trắng ánh đèn.

Nhìn Katou ngã ngửa trên nệm như con rối vải, mặt trắng như sáp, mãi không nhúc nhích. Bách Thảo nắm chặt hai tay, đột nhiên hốt hoảng, vô thức ngoái nhìn Nhược Bạch trên ghế huấn luyện viên.

"Bình tĩnh tiếp tục thi đấu!"

Nhìn ánh mắt hoảng loạn của cô, Nhược Bạch khẽ nhắc!

Thời gian tạm dừng trên bảng điểm.

Còn sáu giây nữa là kết thúc hiệp ba.

"... 3, 4, 5!"

Dùng ngón tay ra hiệu, trọng tài cúi xuống Katou, thong thả đếm

Cha mẹ Katou đã chạy xuống mé sàn đấu nhưng bị bảo vệ ngăn lại. Sau phút yên lặng trì trệ khán giả hô vang có tiết tấu:

"Katou...!"

"Katou...!"

"Katou...!"

"Katou...!"

"Katou...!"

"... 6, 7..."

Khi trọng tài đếm đến 7, trên nệm đấu, khuôn mặt trắng bệch của Katou khẽ lắc, lảo đảo ngồi dậy, thử đứng lên, giọng khản đặc:

https://thuviensach.vn

"... Có thể tiếp tục thi đấu..."

"Katou...!"

"Katou...!"

"Katou...!"

Làn sóng âm thanh lại vang dội.

"... 8, 9, 10."

Khi đếm đến 10, nhìn bóng Kaotu yếu ớt, loạng choạng đứng lên, khán giả lại hưng phấn hô vang, rung chuyển cả nhà thi đấu!

Trong lòng trào lên sự khâm phục.

Bách Thảo lùi lại, nhường chỗ cho Katou, người vẫn lắc lư, mặt trắng bệch.

"Katou còn thi đấu được nữa không?"

Chăm chú nhìn màn hình, Hiểu Huỳnh lo lắng hỏi.

Cơ hồ cũng tâm trạng như vậy, trọng tài đi lên phía trước, đỡ lấy đầu Katou, vén mi mắt cô, kiểm tra tình trạng sức khỏe, lại gọi mấy trọng tài biên cùng hội ý.

Không khí ngưng đọng.

Cuối cùng trọng tài trở về giữa sàn đấu, giơ tay ra hiệu...

Sức khỏe của phía áo xanh không thích hợp tiếp tục thi đấu.

Phía áo đỏ KO thắng!

https://thuviensach.vn

"A...!"

Tiếng hoan hô bùng lên, trong quán internet, dù người quen hay người lạ đều đồng thanh hoan hô, xúc động nhảy múa!

"Thắng rồi...! Bách Thảo thắng rồi...!"

"Bách Thảo thắng rồi...!"

Mặt giàn giụa nước mắt, Hiểu Huỳnh, Mai Linh, Lâm Phong xúc đông ôm nhau! Không ngờ một trận đấu khó khăn như vậy, khôngngờ đến phút cuối cùng mà Bách Thảo vẫn thắng!

"Quả nhiên là thế!"

Cũng tâm trạng xúc động không kém, Thân Ba nói với Diệc Phong:

"Bách Thảo phán đoán được phản ứng của Katou, biết chuỗi song phi liên hoàn dồn dập công thêm tính thận trọng của Katou, chỉ né tránh mà khôn phản công. Cho nên, Bách Thảo không tập trung lực vào những cú song phi đó, mà chỉ đánh như biểu diễn, một là khiêu khích Katou, hai là để dồn tất cả sức lực vào đòn quyết định này, triệt để đánh bịa đối thủ!"

"Nhưng sao cô ta biết Katou rốt cuộc có thể nhẫn nhịn đến lúc nào?"

Thấy Bách Thảo chiến thắng, tâm trạng của Kim Mẫn Châu rất phức tạp, nghe Mân Thắng Hạo phân tích, chưa hiểu lắm, vẫn không phục:

"Theo tôi, đấy chỉ là may mắn! Thích Bách Thảo đá nhiều cú như vậy, nhưng cú nào cũng vừa chậm vừa không có sức mạnh, Katou phản kích đúng lúc Bách Thảo chuẩn bị tấn công tốt nhất, quá xui cho cô ta!"

"Mỗi pha tấn công, Thích Bách Thảo đều chuẩn bị rất tốt", hình dung lại toàn cảnh hiệp ba, Mân Thắng Hạo nói.

https://thuviensach.vn

"Hừ, sao có thể!", Kim Mẫn Châu tức trợn mắt, "Phải dồn lực vào cái chân trái vốn nhẹ tênh khiêu khích trước mặt Katou, lại còn xoay ngươi đá ngang, tất cả những thứ đó, chắc chắn đã chuẩn bị sẵn trước khi Kaotu ra tay! Nếu không thời cơ qua đi, cho dù Thích Bách Thảo phản ứng nhanh bao nhiêu, cũng không thểthực hiện cả chuỗi động tác như vậy!"

Đúng.

Mân Thắng Hạo cau mày, kinh ngạc.

Lẽ nào...

Đó là phản ứng trực giác của cơ thể Bách Thảo.

Nhìn Bách Thảo chạy như bay từ sàn đấu về phía mình, người đẫm mồ hôi, mắt sáng như mắt hươu, hai má đỏ ửng xúc động, Nhược Bạch từ từ đứng dậy.

Trong tích tắc Katou sắp ra tay.

Cơ thể Bách Thảo đã có phản ứng trực giác. Cho nên lúc Katou vừa chạm vào chân trái cô lập tức phát lực trong nháy mắt, sau đó xoay người tấn công! Nếu trải qua tư duy từ não bộ truyền đến cơ thể, sẽ bị lỡ mất một nhịp, tạo cơ hội cho Katou né tránh, chỉ có trực giác của cơ thể mới nhanh và hữu hiệu nhất như thế!

Anh biết, cơ thể Bách Thảo có khả năng đó.

Trong phòng nghỉ của bệnh viện.

Ống kính vừa lia đến thân người thẳng tắp như thân tùng trên ghê huấn luyện viên, Sơ Nguyên đột nhiên cảm thấy, có lẽ con mắt nhìn nhận của huân luyện viên Thẩm Ninh là chính xác. Chỉ đạo Bách Thảo bình tĩnh, sử

https://thuviensach.vn

dụng đòn tâm lý, nghe trực giác của cơ thể, từ đó xoay chuyển tình thế ở hiệp ba, Nhược Bạch có tố chất của một huấn luyện viên ưu tú.

Trên trang mạng trực tuyến.

Bóng người như cong hươu nhỏ lao về phía trước, xúc động ôm chầm Nhược Bạch, sung sướng hét lên gì đó!

Sơ Nguyên sững người.

Cảnh qua rất nhanh, nhưng anh vẫn lặng lẽ đứng mãi, sau đó tắt vi tính. Thời gian nghỉ sắp kết thúc, anh tin, những trận đấu tiếp theo của Bách Thảo hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nhiều tiếng khóc bật lên trong nhà thi đấu.

Bách Thảo còn đang chìm trong niềm hân hoan thì ngạc nhiên ngoái đầu, phát hiện hầu hết khán giả Nhật Bản thẫn thờ, rơi nước mắt, những tâm băng rôn " Katou tất thắng đã hạ xuống. Bên sàn đấu, cha mẹ Katou run run ôm mặt khóc, cánh tay ông Katou ôm vai vợ, ngơ ngẩn nhìn con gái đứng trên sàn đấu.

Trên tấm nệm màu xanh.

Sắc mặt vẫn trắng như tờ giấy, người run run, lắc lư như sắp ngã, một nhóm bác sĩ chạy đến, định dìu cô xuống, nhưng Katou vung tay đẩy họ ra, tuyệt vọng ngẩng đầu, chầm chậm nhìn khắp lượt khán giả đông chật khán đài.

Cởi mũ bảo vệ trên đầu.

Nước mắt tuôn như suối xuống hai gò má

Từng dãy đèn trên vòm nhà thi đấu chiếu xuống sàn sáng trưng như giấc mơ không thểnào tỉnh lại. Chầm chậm quỳ xuống, Katou nước mắt ròng

https://thuviensach.vn

ròng, quỳ trên tấm nệm đầy mồ hôi, khấu đầu tạ tội với huấn luyện viên đang xót xa nhìn về phía cô.

Đứng lên lại quỳ xuống.

Katou hướng về bốn phía khán giả, cúi đầu nhận lỗi.

Cuối cùng, hướng về phía cha mẹ, khấu đầu tạ tội.

"Thi đấu là thi đấu."

Nhìn vẻ mặt buồn buồn bất an của Bách Thảo, Nhược Bạch nhẹ nhàng nói.

"Có người thắng ắt có kẻ thua, phải dốc hết sức thi đấu mới là sự tôn trọng lớn nhất đối với đối thủ."

"Vâng."

Cắn môi, Bách Thảo trả lời.

"Đây chỉ là trận đầu tiên của ngày hôm ngay, sau đây em còn gặp rất nhiều đối thủ khác nữa", hình như trong người có chỗ nào đó bị đau, Nhược Bạch cau mày, "Nếu mềm lòng, không dám ra tay, bây giờ em có thể từ bỏ".

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Trong nhà thi đấu.

Mấy trận tiếp theo của vòng loại, Bách Thảo đã hoàn toàn lấy lại tinh thần, cô đánh rất linh hoạt và sáng tạo, hầu như trận nào cũng thắng với tỷ số cao. Sau đó, tâm điểm chú ý của khán giả toàn sân bị Kim Mẫn Châu của Hàn Quốc chia ser vài phần.

“Cô gái Hàn Quốc này rất nổi bật.”

Ở khhu vực giành cho phóng viên, phóng viên thể thao của tờ Tiên Phong thán phục nhìn hướng Hàn Quốc Kim Mẫn Châu trên võ đài, đang sử dụng mười tám cú đá liên hoàn dồn dập quyết liệt giống hệt Thích Bách Thảo ở trận vừa rồi, khiến tuyển thủ Thái Lan không còn sức phản kích.

“Nhưng cách đánh này…”, phóng viên Lưu của tờ Thể thao Hoa Nam lắc đầu, “… hình như bắt chước cách đánh của Thích Bách Thảo đối với Katou”.

“Cũng phải”, nghĩ một lát, phóng viên Dương xen vào, “Trận so tài của Bách Thảo và Katou quả là một trận đầy kịch tính, cuối cùng, chr còn không đầy mười giây, Bách Thảo lại có thể KO Katou, chuyển bại thành thắng một cách thần kỳ!”.

https://thuviensach.vn

“Đúng, cô bé Bách Thảo đúng là rất tiềm năng”, tay vẫn gõ bàn phím mô atr những pha gay cấn của trận đấu Bách Thảo chiến thắng người Mỹ vừa kết thúc, phóng viên Đới cảm thán, “Mặc dù lúc đầu có hơi căng thẳng, nhưng càng đánh càng linh hoạt, chỉ cần thắng trận nữa là có thể vào bán kết và chung kết buổi chiều”.

“Cánh phóng viên nước chủ nhà có vẻ buồn”, liếc trộm các phóng viên Nhật Bản xung quanh, phóng viên Dương hào hứng nói, “Nhiều phóng viên và khán giả đến cổ vũ trực tiếp như vậy, kết quả Katou lại thua ngay trận đầu”.

“Kết quả thi đấu đâu phải có thể dự đoán được”, phóng viên Đới nói, “Có lẽ bây giờ giới truênf thông và khán giả Nhật Bản hhi vọng Bách Thảo có thể vào trận chung kết thì Katou có cơ hội tham gia tranh huy chương đồng”.

“Hây…!”

Trên võ đài, cùng với tiếng hét đầy sát khí của Kim Mẫn Châu, tuyển thủ Thái Lan bị cú cuối cùng của mười tám cú liên hoàn đá bay ra ngoài đường biên như một con điều đứt dây bay theo gió.

Sát khí kiêu ngạo đó.

Bá khí ngút trời đó.

“Ha…! Ha…!”

Sau khi trọng tài tuyên bố phía áo đỏ chiến thắng, Kim Mẫn Châu mang áo bảo vệ giơ cao hai cánh tay, mắt sáng rực nhìn khán giả xung quanh, hô to, toàn thân hừng hực khí thế.

“Xì, chẳng qua là bại tướng mà thôi.”

https://thuviensach.vn

Trước màn hình trực tuyến, Hiểu Huỳnh bĩu môi, “Rõ ràng Bách Thảo đánh bại Katou, phải là tuyển thủ được chú ý nhất sân. Thế mà bây giờ Kim Mẫn Châu vừa lên sàn đã ngạo mạn cười, hét như điên, ra chân vừa hung bạo vừa táo tợn, mới được một lát đã đả thương hai tuyển thủ phải xuống trị thương, hoàn toàn là muốn gây ấn tượng đay mà!”

“Ừ, cô ta đã thua Bách Thảo, giờ lại còn kiêu ngạo như thế, chiều nay bị Bách Thảo đánh bại sẽ dàng mất mặt”, miệng nhấm nháp ô mai, Mai Linh ung dung nói.

“Không được khinh địch.”

Thân Ba nghiêm túc nhắc nhở.

“Đói rồi”, Diệc Phong ngáp dài, gục trên bàn, “Phải đi ăn đã, mọi người đi cùng hay ở lại xem nốt trận cuối buổi sáng?”.

“Em đi!”

Mai Linh nhảy đến. Đối thủ của Bách Thảo ở trận cuối rất xoàng, thắng lợi khỏi phải bàn. Lâm Phong, Thân Ba cũng đồng ý bữa trưa nên ăn sớm để kịp xem trận bán kết và chung kết buổi chiều.

Hiểu Huỳnh hơi do dự.

“Đi thôi!”, Mai Linh kéo tay cô, “Lẽ nào Bách Thảo thua tuyển thủ Paraguay? Cậu quá coi thường Bách Thảo!”.

Trong nhà thi đấu.

Trận đấu cuối cùng của buổi sáng sắp bắt đầu, Bách Thảo vừa đi về phía sàn đấu vừa lo lắng ngoái nhìn Nhược Bạch trên ghế huấn luyện viên. Anh lặng lẽ ngồi đó, cùng với từng trận đấu kết thúc, sắc mặt Nhược Bạch sư

https://thuviensach.vn

huynh càng nhợt nhạt, thậm chí dần dần xanh xám. Trước khi lên sàn đấu, cô không nén nổi nên đã chạm vào tay anh.

Lòng bàn tay của anh toát mồ hôi lạnh.

Nhất định là cơ thể có chỗ nào đó không ổn, nghĩ đến những trận ho không dứt tối hôn trước, đứng trên nệm đấu, lòng quặn thắt, cô ngẩng đầu nhìn anh lần nữa.

Như cây tùng sừng sững, nhìn bóng Nhược Bạch ngồi đó, lòng cô bỗng dấy lên nỗi sợ hãi tột cùng, đột nhiên cô sợ anh sẽ tan đi như dải mây trên đỉnh núi.

“Hây…!”

Khi tuyển thủ Paraguay tung chân đá trước, Bách Thảo cố xua đi những bất an trong lòng, xốc lại tinh thần, tập trung toàn bộ tinh lực vào trận đấu. Trận đấu này không khó, hiệp hai kết thúc, ưu thế thuộc về cô, dẫn trước sáu điểm.

Lúc nghỉ giải lao giữa hai hiệp.

Vội vàng trở về chỗ nghỉ, Nhược Bạch đang đợi ở đó.

“Huynh ngồi đi!”.

Chưa đợi Nhược Bạch lên tiếng, cô đã nói, tay ấn anh xuống ghế. Khi ngón tay chạm vào vai anh, cảm giác lạnh ngắt như chích vào xương khiến cô rùng mình, nỗi sợ hãi càng xoáy sâu trong lòng. Hơn nữa khi ấn anh ngồi xuống, cô còn kinh hãi phát hiện, cơ thể anh như lả đi không còn sức lực.

Trên ghế, nnb mệt mỏi nhắm mắt.

https://thuviensach.vn

Gắng gượng hít một hơi, hình như anh muốn nói, còn chưa mở miệng, vai bỗng rũ xuống, từng cơn đau như bủa vây toàn thân, thân nhiệt hạ thấp, người ớn lạnh phát run.

“Nhược Bạch sư huynh!”

Khinh ngạc kêu thất thanh, Bách Thảo quỳ xuống, sợ hãi đỡ anh.

“… Tôi không sao.”

Giọng khản đặc cơ hồ nghe không rõ, Nhược Bạch chậm chạp mở mắt, ánh mắt vẫn tính lặng như thường, nói rất chậm.

“… Đi, thi đấu nốt đi.”

Trong hiệp ba, Bách Thảo hoàn toanf không biết mình đánh thế nào, mỗi lần di chuyển hướng cô đều không nén nổi liếc nhìn Nhược Bạch đang ở vị trí của huấn luyện viên. Thậm chí không biết tỉ số cuối cùng là bao nhiêu, khi trọng tài tuyên bố cô thắng, Bách Thảo vội cúi chào đối thủ, không kịp nghĩ gì, lao về phía Nhược Bạch, anh lúc này gần như đã không ngồi vững nữa.

“Sư huynh…!”

Cảm giác lạnh giá khi chạm vào tay anh, không kịp cởi áo bảo vệ, cô hốt hoảng dùng cơ thể mình đỡ lấy ađang mồ hôi ướt đầm, bất lực kêu lên.

“Sư huynh, huynh làm sao thế? Sư huynh…!”

“…”, tiếng ho khàn khàn, môi Nhược Bạch se tái nứt nẻ mấp máy, “… Hơi mệt, muốn về nằm nghỉ”.

“Vâng, chúng ta về ngay.”

https://thuviensach.vn

Cuống cuồng lo lắng, nnc mắt như muốn rơi, Bách Thảo không kịp nghĩ gì, vội dìu Nhược Bạch về phía cửa nhà thi đấu. Có tiếng người của ban tổ chức gọi phía sau, cùng ánh mắt ngạc nhiên của khán giả và tuyển thủ, cô không nghe thây, không nhìn thấy gì hết.

Trên hành lang dài hun hút của nhà thi đấu, có tiếng ồn ào, đầu Bách Thảo ù ù rối bời, vừa căng thẳng dùng vai đỡ, vòng tay ôm lấy anh cố bước, nhưng điều đáng sợ là, cô cảm thấy…

Cơ thể Nhược Bạch mỗi lúc một lạnh.

Càng lúc càng nặng.

Giống như trái núi băng từ từ đổ sụp, Bách Thảo cắm răng gắng sức chống đỡ, nhưng cuối cùng cô cũng kinh sợ ngẩng đầu, phát hiện Nhược Bạch đã ngất đi.

Sợi dây thần kinh cuối cùng trong đầu như đã đứt.

Ánh sáng nhức mắt của nhà thi đấu loang loáng. Trong luồng sáng trắng loang dần đó, sự yên lặng như cơn ác mộng, đôi môi trắng như tờ giấy, đôi mắt nhắm nghiền, cái bóng lành lạnh luôn lặng lẽ thẳng tắp như thân cây tùng chống đỡ cho cô…

Cổ họng co rút.

Cô run rẩy ôm lấy cơ thể lạnh toát đó vào lòng…

“…”

Nỗi sợ hãi chưa từng có khiến cho cổ họng cô như bị thít chặt không thể phát ra bất cứ âm thanh nào khác. Tai réo ù ù không nghe thấy gì như cách ngàn trùng sông núi với thế giới xung quanh, nước mắt trào ra, cô hoảng hốt ôm lấy thân hình mảnh khảnh của anh…

https://thuviensach.vn

“Có ai không…”

“Có ai không…”

Ôm Nhược Bạch đã ngất xỉu, Bách Thảo tuyệt vọng, giọng khàn đặc, cuống cuồng nhìn quanh hét to, “Có ai không…! Có ai không…! Cứu với…!”.

***

“U… u… u…!”

Còi rú vang, xe cứu thương lao nhanh về hướng bênh viện.

Trong xe, nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của Nhược Bạch, nhìn khuôn mặt trắng bợt dưới mặt nạ dưỡng khí, Bách Thảo lặng lẽ khóc.

Cô hận bản thân.

Ngay lúc đến sân bay Tokyo, cô đã phát hiện cơ thể Nhược Bạch sư huynh rất bất thường. Tối qua, trước trận đấu, Nhược Bạch sư huynh đã ho mãi, để khỏi ảnh hưởng đến cô, nửa đêm anh đã ra ngoài “đi dạo”. Nhược Bạch sư huynh khó chịu trong người, có nhiều dấu hiệu như thế, vậy mà cô lại như người mù, không quan tâm, chăm sóc anh.

Cô chỉ chăm chăm lo thi đấu.

Chỉ chăm chăm đi tìm chiếc kẹp tóc đó.

Trong không khí thi đấu căng thẳng như vậy, cô lại làm Nhược Bạch sư huynh giận, khiến anh phải đi tìm chiếc kẹp tóc cho cô. Nếu không phải vì chạy đi tìm chiếc kẹp, nếu cứ ngồi ngoài sân nghỉ ngơi thì Nhược Bạch sư huynh đâu đến nỗi ngất đi như vậy.

Xe cứu thương dừng lại trước cổng bệnh viện.

https://thuviensach.vn

Khi y tá và bác sĩ của bệnh viện chạy ra, nhanh chóng đẩy băng ca đưa Nhược Bạch vào phòng cấp cứu. Cố chạy theo bên chiếc băng ca, Bách Thảo cũng chen vào phòng cấp cứu, qua một loạt thao tác cấp cứu khẩn trương, cô càng thêm lo lắng, lại thấy bác sĩ hỏi nhân viên của ban tổ chức lúc đó cũng theo đến.

“Tôi là đồng đôi của bệnh nhân”, hít thật sâu, Bách Thảo vội đi đến, dùng tiếng Nhật bập bẹ nói, “Bác sĩ, có gì cần hỏi bác sĩ có thể hỏi tôi”.

“Hồ sơ bệnh án của bệnh nhân có mang theo không?”, vị bác sĩ nghiêm túc hỏi.

“Hồ sơ bệnh án?”

Cô ngây người. Tại sao bác sĩ lại hỏi hồ sơ bệnh án?

“Bệnh trạng của anh ấy không thích hợp tham gia bất cứ hoạt động mạnh nào, nhất là hoạt động tiêu hao thể lực quá mạnh như thi đấu Teakwondo, lẽ nào cô không biết?”, nhìn võ phục trên người cô, bác sĩ hỏi.

“…”

Đầu choáng váng như bị búa bổ, Bách Thảo khó khăn nói.

“Bệnh trạng gì ạ? Sư huynh của tôi bị bệnh gì?”

Nghe thấy bác sĩ nói đến danh từ đó, Bách Thảo không hiểu bởi vì trình độ tiếng Nhật của cô chỉ có thể ứng phó những câu đối thoại đơn giản. Cô nhờ nhân viên của ban tổ chức phiên dịch giúp, nhưng anh ta lúng túng nói, khả năng tiếng Hán của anh ta cũng chỉ có thể giao tiếp đơn giản, không biết từ đó dịch ra tiếng Hán là gì.

“Đợi bệnh nhân tỉnh lại, sẽ theo dõi tiếp một đến hai ngày.”

https://thuviensach.vn

Trong phòng cấp cứu, y tá vừa truyền nước cho Nhược Bạch vẫn đang mê man vừa dặn dò Bách Thảo, “Phải nhớ, không được đẻ bệnh nhân tham gia bất cứ hoạt động mạnh nào. Cơ thể anh ấy nhất định cần tĩnh dưỡng một thời gian dài, nếu không sau này có thể phải phẫu thuật”.

“… Vâng.”

Cắn môi, Bách Thảo gật đầu thật mạnh.

Chai nước truyền nhỏ từng giọt từng giọt.

Trong phòng cấp cứu, ngoài Nhược Bạch nằm trên giường còn có Bách Thảo và nhân viên của ban tổ chức. Tìm được mọt tờ giấy, Bách Thảo nhờ anh ta viết lại danh từ vừa rồi cô nghe không hiểu, chăm chú nhìn rồi thoáng ngây ra mấy phút mới cất tờ giấy cẩn thận.

Lặng lẽ đứng trực bên giường Nhược Bạch.

Bách Thảo nín thở.

Đồng hồ trên tường từng giây từng phút trôi qua.

Trên người vẫn mang áo bả vệ ướt đẫm mồ hôi, Bách Thảo đứng mãi bên giường anh. Trong cơn mê man, Nhược Bạch hình như vẫn vô cùng bất an, vầng trán nhăn nhăn, cơ hồ đang vùng vẫy trong cơn ác mộng những muốn tỉnh lại.

"Cô cứ về nghỉ ngơi"

Nhìn đồng hồ trên tường, nhân viên ban tổ chức nói với Bách Thảo:

"Thi đấu buổi chiều hai giờ là bắt đầu, trong bệnh viện đã có y tá, cô nên về chuẩn bị."

Im lặng, Bách Thảo lắc đầu.

https://thuviensach.vn

"Vừa rồi tôi đã hỏi bác sĩ, trong dịch truyền có thuốc an thần, người bênh sẽ ngủ, trước hai tiếng đồng hồ nữa chưa thể tỉnh lại", người đó nói, "Cô không cần ở đây".

"... Cám ơn!", Bách Thảo khàn giọng, "Tôi phải ở bên huynh ấy".

"Nhưng, như thế cô sẽ lỡ mất thi đấu!"

"Không sao!", nắm bàn tay lạnh giá của Nhược Bạch, sợ làm anh tỉnh, Bạch Thảo hạ giọng như nói thầm, "Tôi phải ở bên huynh ấy".

Nhân viên ban tổ chức xuýt xoa tiếc cho cô.

Trong phòng cấp cứu, đồng hồ trê tường nhích từng giây từng phút.

Nhược Bạch tron hôn mê càng bất an, đầu anh khó nhọc xoay chuyển trên gối, môi trắng bợt mấp máy như muốn nói, giống như trong giấc ngủ sâu, anh cũng có chuyện không yên tâm!

"Anh ấy đau hay sao?"

Lòng xót xa, mặt Bách Thảo cũng tái nhợt, vội đứng lên, đang định bấm chuông gọi bạc sĩ thì bên tai nghe được tiêng ho từ giường bệnh vọng lại!

"Sao anh ấy đã tỉnh rồi!"

Nhân viên của ban tổ chức ngạc nhiên, rõ ràng bác sĩ nói với anh ta tác dụng của thuốc an thần ít nhất cũng phải đến bốn năm giờ chiều.

Ho dữ dội.

Trên giường bệnh, Nhược Bạch nhắm mắt, mặt tái nhợt, ho từng cơn, người run run không thể khống chế. Sợ làm lệch mũi kim, Bách Thảo lo lắng giữ tay anh, ngạc nhiên mừng rỡ gọi:

https://thuviensach.vn

"Nhược Bạch sư huynh! Nhược Bạch sư huynh!"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Nghe thấy giọng cô, vai Nhược Bạch cơ hồ cứng lại, mặt trắng bệch, anh nặng nề từ từ mở mắt. Nhìn thấy cô bên giường, ánh mắt anh thảng thốt, lặng lẽ nhìn cô, sau đó, trong tích tắc hình như nhớ đến điều gì, mắt chợt mở to, nhìn cô:

"Sao em lại ở đây!"

"... Em...", hơi hốt hoảng vì biểu hiện của anh, Bách Thảo ngây người, miệng lắp bắp, "Nhược... Nhược Bạch sư huynh, huynh bị ốm, em đưa huynh đến bệnh viện..."

"Bây giờ là mấy giờ?"

Hoàn toàn không nghe cô nói, anh gắng gượng ngồi dậy, tái mặt hỏi cô. Khi nhìn thấy đồng hồ trên tường đã chỉ 1 giờ 2 phút, anh tức giận, xẵng giọng nói:

"Còn không mau đi đi, sắp thi đấu đến nơi rồi."

"Người bệnh trong lòng quá lo nghĩ thì thuốc an thần cũng vô hiệu", bác sĩ người Nhật đi vào phòng cấp cứu, không hài lòng, yêu cầu Nhược Bạch nằm xuống, "Bệnh tình của mình, anh còn không rõ sao? Nhất định phải nằm tĩnh dưỡng, tinh thần cũng không được xáo động mạnh. còn nữa, tại sao uống nhiều thuốc giảm ho như thế? Cho dù ho nặng cũng không được

https://thuviensach.vn

dùng thuốc giảm ho quá liều, sẽ có hại cho cơ thể, sau này không được tùy tiện như vậy!"

Dùng thuốc giảm ho quá liều?

Nghe mấy câu đó, Bách Thảo sững người, bỗng hiểu ra! Tại sao Nhược Bạch sư huynh đang ho dữ dội như vậy đột nhiên không thấy ho nữa. Đó không phải do bệnh anh có chuyển biến, mà là để cô yên tâm, anh đã uống quá liều thuốc giảm ho sao?!

Chỉ trích Nhược Bạch một hồi, nhắc nhở anh chú ý tĩnh dưỡng, cuối cùng bác sĩ cũng dời khỏi phòng cấp cứu. Khó khăn khống chế cơn ho, Nhược Bạch trợn mắt nhìn Bách Thảo đang đứng ngây, mặc dù rất bực nhưng do quá mệt nên anh chỉ có thể nói ngắt quãng:

"... Mau... mau về thi đấu!"

Lùi một bước, Bách Thảo lắc đầu nói:

"Em không đi!"

Như không nghe thấy lời cô, tay Nhược Bạch run run lấy trong người một tờ tiền Nhật đưa cho cô: "Gọi taxi mà về... mua hai cái bánh mì... một hộp sữa, mau về đi... bây giờ vẫn kịp...".

Cô bần thần lắc đầu, vẫn nói:

"Em không đi."

Im lặng nhìn cô, thần sắc anh càng lạnh, ánh mắt như cầu xin, anh nói: \ '\ 'Nếu còn coi tôi là sư huynh. Hãy nghe tôi... bây giờ lập tức quay về... đánh tốt trận chung kết chiều nay..."

"... Huynh là sư huynh của em, em nghe lời huynh...", lắc đầu, nước mắt tràn ra, Bách Thảo khóc, "Nhưng em không thể đi, em ở lại đây với huynh.

https://thuviensach.vn

huynh bị ốm em không thể bỏ mặc huynh ở đây một mình...\ '\ '

"Đây là bệnh viện!", Nhược Bạch tức giận, ngực phập phồng, trán lấm tấm mồ hôi, "... Cô không phải là bác sĩ, không phải là y tá! Ở lại đây cũng chẳng làm được gì..!"

"Em có thể!", Bách thảo luống cuống, "Bây giờ huynh đang khó chịu, em có thể đi gọi bác sĩ! Khi truyền dịch nhất định phải có người ở bên, em đã thấy..."

"Tôi không dễ chết như vậy!"

Ngực lại tức, cơn ho dồn lên, Nhược Bạch hất tay cô định đưa ra đỡ anh, khó nhọc nói: "Bách Thảo, cô bình tĩnh lại đi. Chúng ta đến Nhật là để thi đấu, cô phải biết phân biệt nặng nhẹ..."

"Phân biệt nặng nhẹ?", nước mắt lại ứa ra, Bách Thảo buông bã nói, "Lẽ nào một trận đấu Taekwondo quan trọng hơn sức khỏe của huynh? Vì trận đấu này, huynh sợ em lo lắng nên dù đang ốm vẫn nửa đêm đi ra ngoài! Vì trận đấu này, trong người khó chịu huynh cũng không chịu nó với em! Vâng, em biết, thi đấu rất quan trọng, nhưng thi đấu chẳng qua cũng chỉ là trận đấu, lẽ nào nó quan trọng như vậy sao?"

"Cô...!"

"Em không về đâu!", sụt sịt, mắt đỏ hoe, Bách Thảo bướng bỉnh nói, "Em phải ở đây với huynh! Dù huynh mắng, dù huynh giận! Em cũng nhất định ở lại, trông huynh truyền xong, đợi huynh đỡ!"

Cơn ho trong ngực mỗi lúc càng kịch liệt, môi Nhược Bạch đẽ trăng như tuyết. Nhìn đôi mắt đỏ hoe và cái cổ ương bướng gân lên có vẻ kiên quyết đến cùng của cô, anh trầm tư mấy giây, rồi rút kim truyền trên tay, lảo đảo đứng lên, xuống giường, giọng khản đặc nói:

https://thuviensach.vn

"Được, tôi đưa em về."

"Sư huynh!"

Bách Thảo kinh hãi xông ra.

"Thi đấu buổi chiều, thực ra tôi cũng không yên tâm..." hất tay cô định đỡ anh, Nhược Bạch khó nhọc đi về phía cửa phòng, mặt càng trắng bệch, người lảo đảo, trán toát mồ hôi hột, "... Tôi cùng về với cô, như vậy cô không phải xa tôi, mà tôi có thể gợi ý chỉ đạo cô thi đấu...".

"... Ý em không phải thế!"

Nước mắt lại lăn dài trên má, cô giữ chặt lấy anh!

Y tá nghe tin thì kinh hoảng thấy sắc chạy vội đến, hốt hoảng giúp Bách Thảo dìu anh trở lại giường. Qua một trận giằng co, cơ thể Nhược Bạch đã mệt sắp ngất, cả người lả đi. Nhưng mặc dù thế, nhìn vẻ trầm tĩnh đáng sợ của anh, cô hiểu, cho dù bị ấn trân giường, một lát sau anh sẽ lại đứng lên ra đi.

"Được, em đi..."

Bị ép không còn đường lui, hít một hơi, Bách Thảo lấy cùi tay lau nước mắt, giọng run run:

"Huynh đừng động đậy, em nghe lời huynh. Huynh nằm nghỉ cho tốt, bây giờ em sẽ đi! Nhược Bạch sư huynh, huynh chờ em, em sẽ rất nhanh, rất nhanh quay về!"

Đăm đăm nhìn cô, Nhược Bạch khó nhọc nó:

"Mang giải quân quân về."

"Được, em nhất định đoạt giải quán quân!", cô cắn môi nói dứt khoát.

https://thuviensach.vn

"... Cẩn thận với Kim Mẫn Châu."

"Vâng."

Lưu luyến nhìn anh mấy lần nữa, trước khi quay người đi, hai mắt đỏ hoe, giọng run run cô nói:

"Em đi đây. Nhược Bạch sư huynh, huynh chờ em, em sẽ về rất nhanh."

Bàn tay lạnh ngắt kéo cô lại.

"Hãy gọi taxi... nhớ mua gì ăn..."

Trên giường bệnh, Nhược Bạch ho khẽ, nhét tờ giấy bạc vào tay cô. Nhìn chiếc áo bảo vệ màu đỏ ướt mồ hôi còn chưa kịp cởi trên người cô, nhìn khuôn mặt tội nghiệp đẫm nước mắt như con mèo hoa của cô, anh gắng gượng cầm chiếc khăn mặt ở đầu giường, lau mặt và tóc cho cô.

Đến khi nhìn thấy cô chỉnh tề gọn gàng.

Mắt dừng trên chiếc kẹp tóc dâu tây đỏ ối lóng lánh trên đầu cô, giọng Nhược Bạch nhẹ như hơi thở:

"... Xin lỗi, thi đấu đành để mình em nỗ lực."

***

Trong nhà thi đấu sáng rực đèn.

Mặc dù buổi chiều là trận bán kết và chung kết, nhưng do thần tượng Taekwondo của toàn dân bị đánh bại buổi sáng nên số lượng khán giả trên khán đài giảm đi không ít. Cũng bởi không có tuyển thủ Nhật Bản tham gia tranh giải quán quân nên tâm trạng khán giả Nhật Bản cũng trở nên nhẹ nhàng và thoải mái hơn nhiều.

https://thuviensach.vn

Tiêu điểm chú ý của cuốc đấu dành cho nữ được tập trung vào hai người, một là tuyển thủ người Trung Quốc - Thích Bạch Thảo đã đánh bại Katou ở trận đấu buổi sáng, hai là tiểu tướng người Hàn Quốc - Kim Mẫn Châu có phong cách thi đấu đặc biệt cao ngạo quyết liệt khiến người xem chứng kiến một lần là không thể quên.

Tại quán internet trong nước.

"Khán giả Nhật có lẽ mong cho Bách Thảo...", ngồi trước màn hình vi tính, thấy các tuyển thủ đã lần lượt vào sân, Mai Linh hào hứng nói, "Nếu Bách Thảo có thể vào được chung kết, Katou bại trong tay Bách Thảo cũng có cơ hội tham gia trận đấu tranh huy chương đồng. Như thế khán giả Nhật cũng sẽ cổ vũ cho Bách Thảo, như vậy chẳng phải là Bách Thảo thi đấu trên sân nhà hay sao?"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 26

"Chưa chắc."

Hiểu Huỳnh trề môi lẩm bẩm:

"Ngộ nhỡ khán giả hẹp hòi, để bung hận Bách Thảo đánh bại Katou, không những không cổ vũ mà còn la ó phản đối, thì làm thế nào?"

"Không đến nỗi thế", Lâm Phong lườm cô.

"Hừ, cũng khó nói."

"Bất luận khán giả cổ vũ cho ai, Bách Thảo chậm hiểu như vậy, sẽ không nhận ra đâu", gục trên bàn, tranh thủ chợp mắt buổi trưa, Diệc Phong ngáp liên hồi.

"Hi hi, cũng phải, khả năng phớt lờ cả Bách Thảo rất tốt! Buổi sáng, tiếng cổ vũ cho Katou dậy đất dậy trời mà Bách Thảo vẫn có thể KO cô ta đấy thôi?", nói xong Hiểu Huỳnh lại bắt đầu tràn đầy tin tưởng, "... không có Katou, thi đấu buổi chiều có Kim Mẫn Châu cũng đáng xem. Nhưng Kim Mẫn Châu cũng là bại tướng trong tay Bách Thảo. Ố la la, chưa biết chừng lại KO Kim Mẫn Châu, ô ha ha! Xem cô ta còn dám kiêu ngạo nữa không, còn dám cướp ngôi đầu bảng của Bách Thảo không?!"

"Không được khinh địch."

https://thuviensach.vn

Đẩy gọng kính trên mũi, Thân Ba thận trọng nhắc nhỏ:

"Thi đấu buổi sáng, trận nào củaKim Mẫn Châu cũng dẫn trước đối thủ ít nhất 5 điểm, lại còn KO hai đối thủ."

"Bách Thảo trận nào cũng thắng với tỷ số lớn, cũng KO Katou!", Hiểu Huỳnh không chịu.

"Hơn nữa mọi người có nhận ra không?", nhìn thấy Kim Mẫn Châu đã vào sàn đấu, Thân Ba mặt đăm chiêu, "Kim Mẫn Châu đã cao lên nhiều, cơ thể cũng cường tráng hơn."

"Ha ha ha! Huynh nói Kim Mẫn Châu béo lên rồi đúng không?", Hiểu Huỳnh cười to, "Kim Mẫn Châu vốn đã không xinh, bây giờ lại béo lên, xem ra đúng là vừa thô vừa hung hãn!"

"Yên lặng đi", Lâm Phong lườm cô, "Ý của Thân Ba là lực của Kim Mẫn Châu đã tăng lên rất nhiều. Bách Thảo và Kim Mẫn Châu đều cùng lối đánh sức mạnh, ưu thế sứcmạnh của Bách Thảo rất nổi bật so với các tuyển thủ phòng thủ khác nhưng đối với Kim Mẫn Châu chưa hẳn hữu hiệu như vậy."

"Ha...!"

Cùng với tiếng hét đầy sát khí, Kim Mẫn Châu mang áo bảo vệ màu đỏ xoay người đá hậu, thế mạnh như núi lửa phun trào, đó ngã đối thủ trên nệm!

5: 2

Khi trọng tài tuyên bố bên áo đỏ chiến thắng, Kim Mẫn Châu lại rú một tiếng giống như tiếng gầm, nhún vai với khán giả, trông như một đấu sĩ khát máu, đắc ý vì là người đầu tiên lọt vào bán kết!

https://thuviensach.vn

"Xì, kiêu nỗi gì chứ..."

Mặc dù chỉ dám lẩm bẩm, nhưng thâm tâm Hiểu Huỳnh lại vẫn hoàn toàn không phục Kim Mẫn Châu. Bất luận Thân Ba nói thế nào, cô tuyệt đối không tin Kim Mẫn Châu có thể chiến thắng Bách Thảo!

"Có lẽ tiểu tướng Hàn Quốc này sẽ tranh giải quán quân với Bách Thảo."

Hiếm hoi mới được chứng kiến một trận chung kết Taekwondo giữa hai tuyển thủ đều có lối đánh tấn công, phóng viên Lưu của Thể thao Hoa Nam hi vọng rất nhiều vào trận đấu mãn nhãn sắp được chứng kiến.

"Ấy, mọi người xem!", phóng viên Dương đột nhiên phát hiện bóng người quen trên ghế dành cho khách quý phía xa, "Kia chẳng phải là Mông thanh Trì, giám đốc Tổng cục thể thao quốc gia sao?"

"Chính ông ta."

Theo ánh mắt của đồng nghiệp, phong viên Lưu cũng nhìn thấy, ngạc nhiên nói:

"Tại sao Mông tiên sinh cũng có mặt ở đây, chẳng lẽ hiệp hội Taekwondo Nhật bản mời ông ta đến dự, hay là đến đẻ trao giả thưởng?"

Mông Thanh Trì là thế hệ Taekwondo đầu tiên trong nước, từng được đào tạo tại Hàn Quốc, sau một thời gian dài truyền bá phong trào Taekwondo trong nước và xây dựng hiệp hội Taekwondo thì đã được bầu làm hội trưởng Hiệp hội Taekwondo quốc gia. Đội tuyển Taekwondo quốc gia đầu tiên do chính ông đào tạo và ông cũng đã bồi dưỡng nên rất nhiều huấn luyện viên xuất sắc trong đó có huấn luyện viên vàng Thẩm Ninh.

Do những cống hiến xuất sắc cho phong trào Taekwondo, về sau Mông Thanh Trì được đề bạt làm Giám đốc Tổng cục Thể thao Trung Quốc,

https://thuviensach.vn

chuyên phụ trách Taekwondo, Karatedo, Judo... những môn thể thao kỹ thuật kiểu đấu giáp la cà.

"Liệu có phải Mông tiên sinh đến xem Bách Thảo thi đấu không?"

Lời vừa nói ra phóng viên Đới đã tự phủ định.

Gần đây, trong phong trào Taekwondo, sự hâm mộ của Mông tiên sinh đối với Đình Nghi thì ai cũng biết, cơ hồ mỗi dịp phỏng vấn quan đến Taekwondo ông đều coi Đình Nghi là nữ tuyển thủ số một.

"Thực ra, theo những quy định mới nhất của Taekwondo thì lối đánh của Bách Thảo là ưu thế nhất", phóng viên Lưu thán phục, "... xoay người tấn công được cộng điểm rất nhiều, động tác bình thường đá trúng vị trí ghi điểm sẽ được một điểm, xoay người đá trúng hai điểm, động tác bình thường đá trúng đầu ba điểm, xoay người đá trúng đầu được bốn điểm".

"Đúng!", đồng nghiệp Đới nói, "Hy vọng hôm nay Bách Thảo có thể đoạt quán quân, sau đó tích thêm một số điểm nữa, vậy là có khả năng cạnh tranh với Đình Nghi".

Các trận đấu buổi chiều bốc thăm quyết định lại.

Sau trận đấu của Kim Mẫn Châu, còn hai trận nữa, sau đó đến lượt Bách Thảo giành tư cách vào tứ kết.

"A! Bách Thảo! Bách Thảo! Cuối cùng Bách Thảo đã ra sân rồi...!"

Trong màn thình thấy Bách Thảo mang áo bảo vệ màu đỏ bước ra sàn đấu, Hiểu Huỳnh sung sướng nhảy lên!

"Cuối cùng sắp bắt đầu rồi!"

Mai Linh cũng phấn khởi không chơi game trên điện thoại di động nữa, ngay cả Diệc Phong đang ngái ngủ cũng tỉnh hẳn.

https://thuviensach.vn

"Lần này Bách Thảo gặp một tuyển thủ Iran."

Nói xong Thân Ba cau mày.

"Tên là Boehner", Lâm Phong nhận ra tuyển thủ Iran đó, "Tôi từng xem cô ta thi đấu, cơ thể cô ta cứng rắn dẻo dai, rất bền bỉ. Trong trận đấu tôi từng xem, mặc dù đối thủ không đá trúng bộ phận được điểm, nhưng ra chân cực mạnh và tung đòn liên tục, nhưng cô ta vẫn bình thường như không có chuyện gì xảy ra".

"Về sau thế nào? cô ta thắng hay thua?" Hiểu Huỳnh sốt ruột.

"Thắng. Cô ta cực kỳ kiên nhẫn, làm tiêu hao gần hết thể lực đối thủ, cuối cùng cũng phản kích thành công."

"..."

Hiểu Huỳnh im lặng.

"Hình như các tuyển thủ Iran đều có đặc điểm đó, cơ thể họ giống như làm bằng cao su vậy, đánh thế nào cũng không việc gì", Mai Linh lo lắng nói, "Không biết tố chất cơ thể họ đặc biệt hay là có phương pháp rèn luyện đặc biệt. Hy vọng thể lực Bách Thảo khôngbị cô ta...".

"Hự...!"

Mai Linh còn chưa nói hết, trong màn hình vi tính, trên sàn đấu sáng chói ánh đèn, Bách Thảo vận áo bảo vệ màu đỏ, dáng tư lự, hét một tiếng vọt lên, một cú xoay người đạp thẳng xuống. Khi đạp trúng đầu Boehner, âm thanh như những quầng sóng tầng tần lan tỏa trong nhà thi đấu!

Lúc đó...

Trên đồng hồ điện tử, hiệp một mới bắt đầu 40 giây.

https://thuviensach.vn

"..."

Tất cả khán giả trên sân ngây người.

Trên nệm đấu màu xanh thẫm, Bách thảo lặng lẽ lùi về sau, thấy trọng tài cúi xuống Boehner đếm. Cuối cùng khi trọng tài tuyên bố, bên áo đỏ KO thắng, Bách Thảo lặng lẽ hướng vào trọng tài, vào đối thủ, vào khán giả cúi chào, rồi vội vàng quay người lùi khỏi sàn đấu.

Vừa mới 40 giây.

Trận đấu đã kết thúc sao?

"Ào..." một tiếng, khán giả trên sân đấu như tỉnh mộng, bắt đầu kinh ngạc bàn tán!

"Có phải... có phải Bách Thảo thắng không?"

Kinh ngạc nhìn trận đấu khí thế nhanh mạnh như sét đánh, Hiểu Huỳnh ngơ ngẩn. Mong mãi mới thấy Bách thảo ra sân, vẫn còn chưa nhìn rõ là chuyện gì thì trận đấu đã kết thúc rồi.

"Không sai, Bách Thảo KO thắng."

Mai Linh băn khoăn nói, tại sao cô cứ thấy Bách Thảo có gì đó rất lạ? Thắng mà không vui chút nào, nếu không xác nhận chắc chắn, cô còn tưởng Bách Thảo thua.

"Sao không thấy Nhược Bạch?"

Khi ống kính hướng vào khu vực của huân luyện viên thì không thấy bóng Nhược bạch, Bách Thảo sau thắng lợi cũng lầm lũi rút lui, lòng Diệc Phong chợt thắt lại, dự cảm không lành lúc sáng chợt ùa về.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 27

"Oa! Ê ê ê! cô ta cố ý! Cô ta cố ý!"

Bên ngoài sàn đấu, Kim Mẫn Châu tức giận vô cùng, trố mắt nhìn Bách thảo trên sàn, phẫn nộ hét lên:

"Cô ta khoe khoang! Cô ta đố kị sáng nay tôi nổi bật hơn cho nên cố tình KO đối thủ nhanh như vậy! Hừ! Có gì ghê gớm! Đợi đấy, xem ai KO đối thủ nhanh hơn?! Tôi quyết không chịu thua cô!"

"Cộc...!"

Cây thước trong tay Mân Thắng Hạo lại gõ vào sau gáy Kim Mẫn Châu, Mân Thắng Họa lừ mắt:

"So sánh cái đó làm gì! Đánh tốt phần của mình đi!"

Nhưng Kim Mẫn Châu vẫn không chịu.

Đến vòng bán kết, Kim Mẫn Châu tích đủ lực, như con sư tử lồng lên, liên tục cướp sân tấn công, ai ngờ đối phương phòng thủ rất chắc chắn. Cô dốc hết bản lĩnh, vào đến hiệp 3 mới KO đối thủ.

"..."

https://thuviensach.vn

Thở dốc, mặt hầm hầm cay cú ra khỏi sàn đấu, Kim Mẫn Châu không thèm để ý lời của Mân Thắng Hạo nhắc nhở, ngồi sụp bên sàn tức tối ủ rũ!

Rất nhanh, Thích Bách Thảo sắp ra sàn đấu.

1 phút 12 giây.

Vừa vào hiệp đầu 1 phút 12 giây, bằng cú xoay người đá hậu mau lẹ, cô đã đá trúng đầu tuyển thủ người Anh tầm vóc cao to, KO thắng!

"Ối...!"

Kim Mẫn Châu nhìn lên sàn đấu, hai nắm tay càng nắm chặt, nghiến răng, trợn trong mắt!

Chưa bao giờ cô căm Thích Bách Thảo đến thế! Mặc dù luôn ghét Thích Bách Thảo, càng ngày càng ghét, nhưng bây giờ là đỉnh điểm chưa từng có.

Nhất định là cố tình!

Thấy người ta nổi bật cũng tranh giành, thấy người ta kiêu ngạo cũng bắt chước, lại còn ra vẻ anh hùng cô đơn, lạnh lùng tác chiến khiến khán giả phát cuồng, đua nhau chụp ảnh!

Trên đời còn ai giả bộ giỏi hơn Thích Bách Thảo! Ôi ôi ôi!

"Bách Thảo sao thế? Sao lại không vui như vậy?"

Ngồi trước màn hình, Hiểu Huỳnh lại lo lắng, túm lấy Mai Linh hỏi:

"Mau nói đi, Bách Thảo rốt cuộc bị làm sao? Chưa bao giờ thấy tinh thần cậu ấy hoảng loạn như vậy. Nhưng, cũng không phải tinh thần hoảng loạn, mà là... giống như mất hồn, ái chà, chậc chậc! Thi đấu tốt như thế, quá sức tưởng tượng, tại sao trông lại buồn vậy? Hai trận KO thắng cũng không cười lấy một lần."

https://thuviensach.vn

"Liệu có phải là..."

Định nói gì, Mai Linh liếc Hiểu Huỳnh không dám nói.

"Mau nói đi!"

Hiểu Huỳnh cuống quýt.

"Mai Linh ngập ngừng, "Liệu có phải... Nhược Bạch sư huynh... xảy ra chuyện gì... cho nên Bách Thảo mới vừa như có thần trợ giúp... lại vừa như mất hồn vậy..."

"Nói nhảm gì thế?!"

Diệc Phong giật mình, ngắt lời Mai Linh.

"Nói vớ vẩn!", Hiểu Huỳnh lo cuống, lòng rối bời, "Nhược Bạch sư huynh sao có thể xảy ra chuyện gì? Nếu Nhược Bạch sư huynh xảy ra chuyện gì thì Bách Thảo làm sao còn tâm trạng thi đấu! chậc chậc, cậu đừng có đoán già đoán non, mau thu lại lời vừa nói đi!"

"Được được, tớ thu lại!"

Lè lưỡi rụt cổ, Mai Linh không dám nói nữa, Thân Ba và Lâm Phong cũng nhìn nhau không nói.

Bầu không khí bỗng dưng trở nên bất thường.

Hiểu Huỳnh bồn chồn đứng ngồi khôn yên, tâm trạng náo nức do Bách Thảo được vào chung kết cũng tiêu tan. Đầu tiên sẽ là tận tranh huy chương đồng sắp diễn ra, cuối cùng sẽ là trận chung kết của Bách Thảo và Kim Mẫn Châu.

Diệc Phong cũng trở nên khác thường, không ngủ gật nữa.

https://thuviensach.vn

Mắt tối sầm lo lắng, anh đứng lên đi ra ngoài, rú di động bấm mã số của Nhật Bản rồi ấn một loạt con số.

Trong phòng cấp cứu ở bệnh viện Nhật Bản.

Chiều mùa thu, có một con chim lông xam mướt tíu tít bên ngoài cửa sổ, Nhược Bạch lặng lẽ nằm trê giường bệnh, nhìn đồng hồ trên tường.

4 giờ 10 phút.

Lúc này có lẽ Bách Thảo đang thi đấu bán kết.

Nhà thi đấu sáng rực.

Trên sàn là trận đấu tranh huy chương đồng của Katou, khán giả khắp sân lại bắt đầu hò reo cuồng nhiệt, khí thế sôi sục gấp mấy lần trận bán kết vừa rồi.

Ở một góc.

Võ phục đẫm mồ hôi, chiếc kẹp tóc dâu tay trên tóc cài hơi lệch, Bách Thảo lấy ra chiếc di động màu trắng, ấn một dãy số dài, áp vào tai.

"Tít, tí, tít, tít."

Tín hiệu máy bận truyền đến.

Thẫn thờ bỏ máy xuống.

Nếu nhận được điện thoại của cô, Nhược Bạch sư huynh sẽ giận, Nhược Bạch sư huynh nhất định sẽ giận cô không tập trung thi đấu, nhưng cô không phân tâm, thi đấu hai trận trước, cô cũng không một giây phân tâm.

Chưa bao giờ cô hoàn toàn tập trung như thế.

https://thuviensach.vn

Thì ra khi hoàn toàn tập trung, cả người sẽ nhẹ nhành như nước, có thể cảm nhận rất nhiều thức trước đây đã bỏ qua. Sự co giãn của đồng tử trong mắt đối phương, sự buông lỏng thoáng qua của các ngón tay, eo thắt đai đen hơi lắc, ngón chân trong giày khẽ bấm xuống.

Lại còn gió...

Vừa nhấc cánh tay, vừa nhấc chân, phương hướng của luồng khí lập tức có những thay đổi hết sức tinh vi. Bách Thảo ngây người ngồi một góc.

Cô chỉ mong trận tranh huy chương đồng có thể tiến hành nhanh một chút, nhanh hơn nữa! Bất luận ai giành được huy chương cũng được, chỉ cần nhanh chõng vào chung kết, đánh nhanh một chút, để đến bệnh viện sớm hơn giây lát...

Không biết bao lâu.

Thời gian từng giây từng phút chậm đến nao lòng.

"A...!"

Cuối cùng nhà thi đấu cũng bùng nổ tiếng vỗ tay như sóng dậy chưa từng thấy, mãi không dứt, Bách Thảo tư lự ngẩng đầu nhìn ra thì thấy Katou đang đứng giữa sàn đấu xúc động bật khóc vẫy tay, cúi chào bốn phía khán giả đang vỗ tay rầm rầm.

Trận tranh huy chương đồng kết thúc.

Trận chung kết sắp bắt đầu, mở nắp chai nước khoáng, Bách Thảo lặng lẽ ống mấy ngụm rồi cài lại chiếc kẹp tóc dâu tây và bắt đầu khởi động đơn giản.

Trước màn hình vi tính.

"Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!"

https://thuviensach.vn

Vừa nhìn thấy Bách Thảo và Kim Mẫn Châu bước lên tấm nệm, Mai Linh phấn khởi reo lên. hiểu Huỳnh đang xem truyện tranh vội ngẩng đầu, Diệc Phong ra ngoài gọi điện cũng nhanh chóng trở vào.

"Nhược Bạch sư huynh không sao chứ?"

Như cảm ứng điện từ, Hiểu Huỳnh đoán ra cú điện thoại đấy là gọi cho ai.

"Không sao!"

Mặt nhẹ nhõm đi nhiều, Diệc Phong lại ngáp, trở về trạng thái uể oải ban đầu.

"Vậy thì tốt!"

Hiểu Huỳnh thở phào, nỗi lo sợ phấp phỏng do câu nói của Mai Linh cuối cùng đã được trút bỏ.

"Ôi chà, không hay rồi."

Mai Linh đột nhiên lo lắng kêu lên, Thân Ba, Lâm Phong ngơ ngác nhìn màn hình, tim Hiểu Huỳnh như nhảy lên, hốt hoảng:

"Sao thế?"

"Mọi người xem! Trận chung kết mà Kim Mẫn Châu lại mang áo bảo vệ màu đỏ, Bách Thảo màu xanh, liệu có...", Mai Linh ngập ngừng nói. Cũng như Mai Linh, Hiểu Huỳnh cũng phát hiện ra trong các trận đấu trước đây của Bách Thảo với Kim Mẫn Châu, Bách thảo mặc áo màu đỏ, đều liên tiếp đại thắng, bây giờ đến trận chung kết, Bách Thảo lại bị chỉ định mặc màu xanh.

"..."

https://thuviensach.vn

Hiểu Huỳnh ngẩn ra.

"Mê tín!"

Lâm Phong lườm Mai Linh.

"Thật là!", ho khan một tiếng, Hiểu Huỳnh ưỡn ngực giọng đanh thép, "chỉ dựa vào Kim Mẫn Châu đừng nói mặc một thân màu đỏ, cho dù mặc mười thân màu đỏ cũng không phải là đối thủ của Bách Thảo!"

Trong nhà thi đấu, ánh đèn sáng chói.

Có lẽ do được khích lệ bởi tấm huy chương đồng của Katou nên khán giả Nhật càng hưng phấn, tiếng cổ vũ cho trận chung kết cũng sôi nổi nhiệt tình chưa từng có!

Trên nệm đấu màu xanh.

Bách Thảo mang áo bảo vệ màu xanh, Kim Mẫn Châu màu đỏ, đều đang bước lên sàn đấu. Mấy trọng tài còn đang thảo luận. trên ghế huấn luyện viên của Kim Mẫn Châu bên kia có một huấn luyện viên người Hàn và Mân Thắng Hạo, Trên ghế huấn luyện viên của Bách thảo phía bên này hoàn toàn trống không.

"Nghe nói, sư, huynh, cô, bị ốm!"

Trước khi chính thức vào trận, Kim Mẫn Châu trợn mắt nhìn Bách Thảo, dùng tiếng Hán bập bẹ nói. Buổi sáng, cô và nhiều tuyển thủ đều nhìn thấy sư huynh của Bách Thảo ngất đi trong nhà thi đấu.

Bách Thảo trầm tư nhìn cô.

Không nói gì.

https://thuviensach.vn

"Cô, không nên, lo lắng", mắt trợn như chiếc chuông đồng, Kim Mẫn Châu bộc lộ vẻ bối rối, rồi lại hùng hổ nói tiếp, "Sư huynh cô, sẽ không sao!"

Ngây người.

Bách Thảo giọng hơi nghẹn nói:

"Cám ơn!"

"Nhưng! cho dù, cô không có, huấn luyện viên, tôi cũng sẽ không nương tay với cô!", ánh mắt vừa lóe, Kim Mẫn Châu ngẩng cao đầu, giọng thách thức, "Hôm nay, tôi sẽ, đánh bại cô! Chức vô địch, là của tôi!"

Lặng lẽ nhìn Kim Mẫn Châu, Bách Thảo nói:

"... Xin lỗi!"

"Cái gì?", không ngờ Bách Thảo trả lời như vậy, Kim Mẫn Châu cau mày, "Chu dù... cô xin lỗi tôi, vì những chuyện trước đây! Tôi cũng sẽ không buông tha cô!"

"Xin lỗi, tôi muốn KO đánh bại cô, nhanh chóng kết thúc trận đấu", Bách thảo cúi mặt, nhìn tấm đệm màu xanh bên dưới, "Tôi muốn nhanh chóng trở về bệnh viện".

Trợn mắt nhìn cô, Kim Mẫn Châu nhất thời không hiểu.

Sau mấy giây, mặt Kim đột nhiên đỏ rực, nắm chặt nắm đấm, hai mắt bốc hỏa, hét lên:

"A...!"

"Thích Bách Thảo, cô, hạ nhục tôi! Tôi sẽ không bị cô KO! Muốn về sớm, chỉ có bị tôi KO! A a a! Tức chết đi được!", Kim Mẫn Châu tức nổ

https://thuviensach.vn

mắt, gầm lên, nỗi nhục này làm sao có thể nuốt trôi, còn chưa vào trận mà đối thủ đã tuyên bố sẽ KO cô!

Người bị KO phải là Thích Bách Thảo!

Để đối phó với thích Bách Thảo, cô đã ngày đêm khổ luyện vũ khí bí mật, chưa từng sử dụng ở bất kì cuộc đấu nào, chỉ dành Thích Bách Thảo, sẽ khiến cô ta choáng váng bất ngờ, nắm gọn cô trong tay!

Trên sàn đấu đột nhiên vang lên tiếng hét như vậy, khán giả toàn sân giật mình trố mắt.

"Kim Mẫn Châu điên rồi."

Nhìn Kim Mẫn Châu mặt đỏ tía tai, người như sắp nỏ tung, Hiểu Huỳnh lẩm bẩm.

"Có phải lại là tâm lý chiến đấu?", Mai Linh hứng thú nói,"Trận đấu chưa bắt dầu, Bách Thảo đã khiến KMC tức điên, mất hết lý trí, từ đó làm chủ trận đấu phải không?".

"Không giống."

Lâm Phong lắc đầu.

"KMC là dạng tuyển thủ phẫn nộ", đẩy gọng kính đen trên sống mũi như một thói quen, Thân Ba nghiêm túc nói, "Cho dù dối thủ không châm chọc, cô ta cũng tự kích động bản thân, khiến mình phẫn nộ, càng phẫn nộ cô ta càng bộc phát sức mạnh lớn nhất của cơ thể".

"KMC giống như núi lửa", Diệc Phong uể oải ngáp, "Chỉ có phẫn nộ mới khiến sức mạnh như nham thạch trong người cô ta phun ra hết."

Trọng tài đi ra giữa sàn đấu.

https://thuviensach.vn

Bách Thảo mang áo màu xanh trầm lặng, KMC mang áo màu đỏ hừng hực bốc lửa. Một đứng bên phải, một đứng bên trái, dưới sự hướng dẫn của trọng tài, hai bên cúi chào nhau, rồi cúi chào khán giả.

Trận đấu chính thức bắt đầu!

"Hây...!"

Một giây sau khi trọng tài vừa phát lệnh thi đấu, KMc thét một tiếng như xé giọng, lập tức tấn công! Nắm chặt nắm đấm hít đủ hơi, ngón chân phải vừa điểm đất, chân trái tung ra, hướng vào Bách Thảo đá mạnh!

Chiếc chân đó mang sức mạnh ngàn cân!

Hung hãn tột cùng!

Nhằm trán BT đá tới!

"Ôi...!"

Trên vị trí dành cho giới truyền thông, phóng viên Lưu và phóng viên Dương kinh ngạc.

Từng xem BT thi đấu nhiều lần nhưng đây là lần đầu nhìn thấy một tuyển thủ sức mạnh đủ đối địch cùng BT. Không, sức mạnh của cú ra chân đó mang sát khí hung bạo, thậm chí còn kinh khủng hơn sức mạn củ BT!

Đèn từng dãy trên vòm nhà thi đấu tỏa sáng.

Cùng với tiếng hét địa nộ của KMc, chiếc chan trái đá thẳng đó giống như trùng trùng bóng đen chùm lên, thốc thẳng vào trước trán Bách thảo! Vô thức ngẩng đầu né tránh, Bt không ngạc nhiên, giao đấu với KMc nhiều lần, cô vốn rất quen phương thức tấn công của Kim.

Trong tích tắc ngửa đâu né tránh.

https://thuviensach.vn

Sức mạnh chân trái của KMc đã dùng hết, dừng lại trên không, cách trán Bt cũng năm phân!

"Hây...!"

vọt người hét lên, chính trong tích tắc chân trái KMc đá vào không khí, BT hét to xoay người phản kích! Cô sẽ không bỏ qua cơ hội này, khoảng trống khi đối thủ kết thúc tấn công lực vừa cạn, chính là cơ hội phản kích tốt nhất! Cô phải nhanh chóng kết thúc trận đấu! Phải nhanh chóng quay về bệnh viện! Không biết bây giờ Nhược Bạch sư huynh đã truyền nước xong chưa, trong phòng có y tá trực không, lại còn tờ giấy ghi tên bệnh đó...

Tuy nhiên, tỏng tích tắc cô chuẩn bị xoay người phản kích...

Mắt KMC long lên sung sướng!

BT lập tức cảnh giác, còn chưa kịp hiểu tại sao KMC biểu hiện như thế, bất chợt phát hiện chân trái vốn dừng lại trên không cách trán cô 5 phân, sức mạnh đã cạn...

Lại...

Không thể tưởng tượng...

"Phịch...!"

rong đầu như có chùm ánh sáng trắng bùng nổ, đầu BT mang mũ bảo hiểm bị chân trái KMC đá trúng! Ánh đèn trên vòm nhà thi đấu lắc lư choáng váng đến nhức mắt, bị cái chân tích đủ sức mạnh đó đá trúng, màng nhĩ réo ầm ầm, đầu BT bị đá ngửa về sau!

"Ôi..!"

Trên khu vực dành cho báo giới, phóng viên Lưu kêu thất thanh, đồng nghiệp Đới bên cạnh cũng chấn động quên gõ chữ.

https://thuviensach.vn

"Đây là..."

"Đây là..."

Trước màn hình trực tuyến, Hiểu Huỳnh, Mai Linh, Lâm Phong

bàng hoàng chấn động!

"Bịch...!"

Trên nệm đấu màu xanh thẫm, chân trái Kmc vốn đã dùn hết lực trong pha tấn công lần thứ nhất, lại có thể phát lực lần hai một cách không thể tưởng tượng! Đầu Bt bị đá trực tiếp, mặc dù gắng gượng giữ thăng bằng không bị ngã nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch lảo đảo lùi mấy bước!

2: 0

Chỉ ba giây sau khi vào trận, Kmc đã cùng một chân hai lần phát lực tấn công một cách không thể tin nổi, ghi điểm trước!

"Ha ha ha... ~"

Trên nệm đấu ánh sáng huy hoàng, KMc đắc ý cười rung vai, mình được điểm rồi! Mình được điểm rồi! Sự hả hê, ngạo khí tột cùng trong tiếng cười đó, giống như nộ khí tích tụ mấy năm cuối cùng được giải phóng ào lúc này, hướng về khán giả bốn phía khán đài, Kmc hai tay chống eo, cười ha hả:

"Ha ha ha ha ha..."!

"KMc lịa có thể phát lực lần hai!", trước màn hình, Lâm Phong cơ hồ hoài nghi vào mắt mình, "Sao có thể! Lần thứ nhất tấn cộng bị đá hụt, sức mạnh đã hết, không có điểm tựa, sao có thể cùng một chân phát lực lần nữa, mà lại có sức mạnh như vậy?!\ '

https://thuviensach.vn

"Chưa dùng hết lực."

Thân Ba trầm giọng nhớ lại:

"Có lẽ KMc đã giữ lại một phần sức mạnh khi đá cú thứ nhất, cho nên mới có thể nắm vững thời cơ tiếp tục đá cú thứ hai."

"Cuối cùng đã dùng đến rồi!\ '

Trên ghế huấn luyện viên cạnh sàn đấu, nhìn vẻ sung sướng hể hả của KMc, Mân Thắng Hạo lắc đầu.

Từ sau đợt huấn luyện hè hai lần bị thua Bách Thảo, Kim Mẫn Châu vô cùng cay cú, ôm hận, ngày đêm nghiên cứu khổ luyện đấu pháp mới. Vè sau, cuối cùng cô đã luyện đực chiến thuật hai lần phát lực này.

Nhưng sau khi luyện thành công, dù thi đấu ác liệt khó khăn thế nào Kim cũng không chịu vận dụng chiêu thức mới, anh đã tưởng Kim không tin lắm vào nó. Đến giờ mới hiểu, thì ra cô coi đó là vũ khí bí mật, nhất dụng phải sử dụng đối với Thích Bách Thảo.

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 28

"Bách Thảo không sao chứ..."

Nhìn trên màn hình, người lảo đảo, mặt trắng nhợt, Bách thảo đang được trọng tài kiểm tra xem còn có thể tiếp tục thi đấu, Hiểu Huỳnh lo lắng đến thất sắc.

"Không sao!"

Thấy trọng tài gật đầu với Bách thảo, ra hiệu tiếp tục trận đấu, Mai Linh ôm ngực thở hắt ra, lại không nén nổi quay đầu hỏi Thân Ba:

"Vậy Bách thảo nên làm thế nào? Cú phát lực lần thứ hai củ KMC sức mạnh vẫn lớn như thế, ra chân nhanh như thế, nếu không phản kích, dù Bách Thảo tránh được[j cú đá thứ nhất cũng khó tránh được cú thứ hai!"

Mắt Lâm Phong sáng lên:

"Nếu Bách Thảo kịp thời phản kích trước khi Kim Mẫn Châu phát lực lần thứ hai?"

"Bách Thảo sở trường xoay người tấn công, còn KMC đá trực tiếp", Thân Ba vẻ đăm chiêu phân tích, "Xét từ tốc độ, tán công trực tiếp của KMC chắc chắn nhanh hơn nhiều xoay người phản kích của BT, Bt chưa kịp xoay người đã bị Kim đá trúng".

https://thuviensach.vn

"..."

Mọi người ngây ra.

"Nếu Nhược Bạch sư huynh ở đó có phải tốt không..."

Hiểu Huỳnh rầu rĩ. Kim Mẫn Châu xảo quyệt đã giấu con bài đó, nếu sớm vạn dụng thì Bt đã có thể đề phòng. Bây giờ, Bách Thảo nên làm thế nào?

Trong nhà thi đấu sáng như ban ngày.

Chứng kiến cú phát lực thứ hai kinh thiên động địa vừa rồi, thấy Thích bách Thảo ra đòn dũng mãnh như vậy ở hai trận trước, bây giờ vừa vào trận đã bị dẫn trước hai điểm, khán giả bắt đầu quay sang cổ vũ cho KMC.

"Ha...!"

Thét một tiếng kiêu hùng, KMC hai mắt trợn trắng, cú đá vừa rồi chưa KO được Thích Bách Thảo khiến cô không thể chịu nổi! Nhấc chân thét lớn, KMc vẫn dùng đòn cũ, một lần nữa tung chân trái nhằm đầu Bt đá thẳng!

"Lịa cú thứ hai ư?!"

Hiểu Huỳnh hét lên!

Trên tấm nệm màu sanh thẫm, người Bt vẫn né về sau! Đầu vẫn choáng váng từng cơn giống như bị vít chặt, cô biết pha vừa rồi, mình hơi nóng vội, nếu không vội phản kích như vậy có lẽ sẽ tránh được.

"Ha ha ha!"m thấy cô lại tránh, KMc cười sằng sặc, tiếp tục dồn ép, "Nào! Không phải, cô định KO tôi sao! Nào! Có bản lĩnh, đừng tránh!", nói xong, hét to, vẫn dồn lực tung chân trái đá tiếp!

https://thuviensach.vn

Trên sàn đấu sáng choang.

Cục diện nghiêng hẳn về một phía, KMc kiêu ngạo tấn công dồn dập, còn BT chỉ né tránh không phản kích. Khán giả càng lúc càng cổ vũ cho cô gái /Hàn Quốc. Trước màn hình, xem truyền hình trực tiếp qua mạng, Hiểu Huỳnh và đồng đội không ai nói gì, những ánh mắt lo âu dán vào từng hành động của người trên sàn đấu, Katou thi đấu xong cũng chăm chú ngồi xem.

Trên vị trí dành cho khách mời.

"Cô ấy là KMc, là tuyển thủ ưu tú nhất trong nữ tuyển thủ thế hệ mới của Xương Hải võ quán chúng tôi, tố chất cơ thể vô cùng ưu việt, đấu pháp dũng mãnh, lại trí tuệ, lối tấn công hai lần phát lực đó, do chính cô ấy nghiên cứu ra", nhìn KMC tấn công như núi lửa phun trào, Phó hội trưởng hiệp hội Taekwondo Hàn Quốc, ông Phác Nhân Hậu nói.

Các thành viên của hiệp hội cũng gật đầu tán đồng.

"Tuyển thủ của quý quốc cũng rất có thực lực, ông quen cố ấy chứ?\ '\ ', ong Phác Nhân Hậu khách khí hỏi Hội trưởng Hiệp hội Taekwondo Trung Quốc Mông Thanh Trì.

"cô ấy là thích Bách Thảo".

Mông Thanh Trì chăm chú nhìn bóng người mang áo bảo vệ màu xanh trên sàn đấu.

"Đây là lần đầu tôi xem cô ấy thi đấu."

...

...

"Trung Quốc có một tuyển thủ trẻ, tên Thích Bách Thảo." Nửa tháng trước, trong một quán trà yên tĩnh, Vân Nhạc, một bằng hữu đã lâu không

https://thuviensach.vn

gặp ngồi khoanh chân trên chiếu trầm ngâm: "Nghị lực, lĩnh ngộ và phản ứng trực giác của cô bé có thể coi là xuất sắc nhất mà tôi từng gặp. Có lẽ cô bé là người có thể chiến thắng Lý Ân Tú".

...

...

Trước màn hình, khi trọng tài ra hiệu cảnh cáo Bách Thảo tiếp tục phòng thủ, Hiểu Huỳnh mặc dù trăm ngàn lần không muốn thừa nhận, nhưng cục diện trước mắt gióng hệt hiệp ba trận đấu vòng loại.

Chỉ có khác, Bách Thảo giống như Katou lúc đó.

Do cú phát lực lần thứ hai phát lực khá lợi hại của Kim Mẫn Châu, lại không tìm ra biện pháp giải quyết, nên Bách Thảo đành khổ sở né tránh, phòng thủ đối phó. Nhưng, thực ra không bằng Katou, lúc đó Katou ít nhất đã dẫn trước ba điểm, còn Bách Thảo bây giờ bị dẫn 2 điểm.

Rầu rĩ cúi đầu, Hiểu Huỳnh không dám nhìn.

"..."

Mai Linh và Lâm Phong cũng im lặng.

"Sao lại ủ rũ thế này?!", chỉ có Diệc Phong vẫn ưể oải không mấy bận tâm, "Bách Thảo không lo, các vị lo gì. Mọi người xem, nhìn sắc mặt, có lẽ cô ấy đã nghĩ ra biện pháp".

Giống như làn nước tĩnh lặng mà trong suốt.

Bên tai là tiêng hét như sấm động bị ấn nút tiêu âm, động tác như chậm hơn, Kim Mẫn Châu một lần nữa tung người, cơ thể Bách Thảo lập tức xoay chuyển. Cú đá phát lực lần thứ hai, thực ra hơi giống nguyên lý song phi tam liên đả, đều để tiết tấu nhanh hơn, làm đối thủ khó né tránh.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa, thể lực của Kim Mẫn Châu hơn cô.

Cho nên...

"Hây...!"

Nhìn thấy lần này Bách Thảo lại không né tránh, mà xoay người bắt đầu phản kích, máu trong huyết quản Kim Mẫn Châu lập tức sôi lên, cô chờ đợi chính là giây phút này! Cô đánh trực diện, Thích Bách Thảo xoay người, trước khi Thích Bách Thảo hoàn thành động tác, cô đã có thể đá trúng đầu cô ta!

Hừ!

Thích Bách Thảo ngu xuẩn!

Phản kích tốt nhất nên là phản kích trực tiếp, chứ không phải xoay người, bởi như thế tất sẽ bị lỡ mất một nhịp! Thích Bách Thảo ngu xuẩn chỉ biết xoay người tấn công, bỏ các lối ra đòn khác! Lần này cô quyết không cho Thích Bách Thảo cơ hộ! Lần này cô sẽ triệt để đá nát Thích Bách Thảo! Tron giới Taekwondo, không một tuyển thủ nào có sức mạnh đôi chân bằng cô!

Như núi lửa gầm thét phun trào!

"Hây...!"

Lực toàn thân sung mãn căng tràn, Kim Mẫn Châu nắm chặt nắm đấm, vận hết sức bình sinh thét lên một tiếng, chân trái đá về phía đầu Thích Bách Thảo!

"Tại sao phải xoay người!"

Hiểu Huỳnh cuống quýt sợ hãi, kêu thất thanh, ngay cô cũng có thể nhìn ra, động tác xoay người sẽ làm chậm tốc độ, tại sao Bách Thảo không nghĩ

https://thuviensach.vn

ra?!

Sức mạnh hy hữu...

Như có thể hủy diệt cả thế giới...

Tiếng rú kinh ngạc từ khán giả dội lên!

Bách thảo mang áo bảo vệ màu xanh vừa xoay người như con thuyền nhỏ trong bão biển sắp bị cơn sóng thần đó nuốt chửng, nghiền nát!

Lại...

Trong tích tắc ngàn cân treo sợi tóc đó, cơn sóng thần bùng phát xô tới, con thuyền ấy lại như được truyền thêm trăm ngàn lần sức mạnh!

Xoay ngang!

Với tốc độ không thể tưởng tượng...

"Hây...!"

Xoay người tung chân trái!

Hướng vào đầu Kim Mẫn Châu quét ngang!

"Phịch...!

Dưới dãy đèn tỏa sáng nhức mắt trên vòm nhà thi đấu!

Bị đá trúng đầu!

Không phải là Bách thảo!

Mà là...

https://thuviensach.vn

Kim Mẫn Châu!

Như vừa sự tỉnh khỏi cơn ác mộng, nhưng đã quá muộn, điên cuồng gào thét không ra tiếng!

Cùng với tiếng rơi nặng nề của cơ thể Kim Mẫn Châu, trong nhà thi đấu, đầu tiên là không khí lăng ngắt giống như đấu trường huyên náo bị ngắt âm thanh, sau đó là tiếng vỗ tay, reo hò bùng phát ầm ầm như sóng dậy!

Trước mà hình vi tính.

Hiểu Huỳnh và Mai linh sững sờ, họ đã chuẩn bị tâm lý. Cho dù Bách Thảo thua trận này, ít nhất cũng đạt huy chương bạc, đối với Bách Thảo lần đầu xuất ngoại thi đấu, thành tích đứng thứ hai cũng hoàn toàn dễ hiểu.

Nhưng...

Tại sao người bị đá trúng lại là Kim Mẫn Châu...

"Pha này, so với pha Bách Thảo bị đá trúng lúc trước chẳng phải gần giống nhau sao?!, Lâm Phong cũng sửng sốt, không tài nào lý giải, "Tại sao lầm trước Bách Thảo bị đá trúng, lần này lại thành ra Kim Mẫn Châu?"

"Lần này có vẻ như Bách Thảo nhanh hơn một chút", Diệc Phong nhận xét.

"Chính xác!", mặt Thân Ba cũng đầy phấn khích, "... mặc dù Bách Thảo chỉ nhanh một chút, nhưng lại không những làm rối tiết tấu của Kim Mẫn Châu mà cú ra chân vận toàn lực của Kim cũng bị Bách Thảo lợi dụng!"

"Lợi dụng?!"

Hiểu Huỳnh, Mai Linh đồng thanh hô.

https://thuviensach.vn

"Đúng! Bách thảo lợi dụng sức mạnh của Kim Mẫn Châu. Chọn khoảnh khắc thích hợp nhất để xoay người, Bách thảo lợi dụng sung lực mạnh mẽ từ cú ra chân của Kim Mẫn Châu, cộng thêm sức mạnh của mình, giáng cho Kim một đòn chí mạng!", Cơ hồ không kìm được xúc động, Thân Ba hào hứng phân tích, "Mọi người xem, Kim Mẫn Châu đến giờ vẫn chưa thể ngồi dậy được!"

Vào khoảnh khắc thích hợp nhất.

Bên mép sân, thần sắc Katou mỗi lúc một trầm lặng. Trong thi đấu buổi sáng, Thích Bách Thảo đã nắm lấy thời khắc thích hợp nhất. Còn vừa rồi, trước một Kim Mẫn Châu ra đòn hung hãn như vậy, Thích Bách Thảo vẫn nắm được khoảnh khắc thích hợp nhất.

Nếu chậm một nhịp.

Chân trái của Kim Mẫn Châu sẽ đá vào rán Bách Thảo.

Nếu nhanh một nhịp thì không thể lợi dung sung lực của Kim Mẫn Châu.

Trên tấm nệm đấu màu xanh thấm.

"... 4... 5... 6!"

Trọng tài cúi xuống Kim Mẫn Châu đếm. Sắc mặt trắng bợt, mắt nổ đom đóm, hai tay Kim Mẫn Châu khó nhọc bám vào mép đệm, gắng gượng nói:

"... Tôi, có thể..."

"7... 8!\ '

Thận trọng quan sát cô, trọng tài tiếp tục đếm. Trong tiếng thét thúc giục của huấn luyện viên bên cạnh sàn đấu, Kim Mẫn Châu người lắc lư cố

https://thuviensach.vn

gượng dậy, miệng yếu ớt lắp bắp:

"Thích, Bách, Thảo... cô... cô đợi đấy..."

"9!"

"Phịch!"

Ngực lại đau tức choáng váng, mặt trăng như tờ giấy, cơ thể Kim Mẫn Châu một lần nữa ngã xuống tấm nệm màu xanh!

"10!"

Trọng tài đếm xong.

Thời gian trận đấu dừng ở 2 phút 15 giây của hiệp một.

"Àо...!\ '

"Àо...!"

Trước màn hình vi tính, Hiểu Huỳnh, Mai Linh nhảy múa như điên. Lâm Phong cũng kìm không được ôm chầm lấy hia người! Thân Ba và Diệc Phong vui vẻ đấm tay nhau. Đột nhiên Hiểu Huỳnh xông đến, phấn khích ôm Diệc Phong hô vang:

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 29

"Thắng rồi! Thắng rồi! Quán quân! Bách thảo giành quán quân!"

Bị ôm chặt trước mặt mọi người, mặt Diệc Phong bất chợt đỏ bừng, lắt sau đẩy cô ra, mặt hơi vênh nói:

"Chẳng ra sao! Đừng đến gần người ta!"

Theo dõi trận đấu qua máy tính xách tay, khi Kim Mẫn Châu đã gắng gượng đứng dậy, trọng tài tuyên bố, phía áo xanh, tuyển thủ Trung Quốc Thích Bách Thảo chiến thắng.

Mặt Đình Nghi không biểu cảm.

"Tạch" một tiếng, gập máy tính!

Trên ghế dành cho khách mời trong nhà thi đấu.

Bốn phía là tiếng hoan hô như sấm của khán giả Nhật Bản bởi một trân đấu chớp nhoáng và kịch tính như vậy. Mông Thanh Trì mỉm cười khiêm tốn nhận lời chúc mừng của Hội viên Hiệp hội Taekwondo các nước. Nhìn cô gái đứng giữa sàn đấu sáng rực ánh đèn, trong tiêng hoan hô đinh tai nhức óc, vẫn trầm lặng cô đơn, Mông thanh Trì bắt đầu công nhận nhân xét của ông bạn gì Vân Nhạc, đây là tuyển thủ có ngộ tính cao, có phản ứng trực giác xuất sắc.

https://thuviensach.vn

Về sức mạnh thuần túy, cô ta không bằng Kim Mẫn Châu.

Nhưng, cô biết vận dụng lực xoay người để tăng cường thế năng của cơ thể, biết trước tiên cần thả lỏng cơ đùi, chỉ phát lực vào giây phút sẽ đá trúng đối thủ. Lại còn biết cách mượn lực đả lực, lợi dụng sung lực của đối phương, chớp nhoáng nắm bắt thời cơ khi phát lực của cơ thể và sung lực của đối phương công hưởng sung mãn nhất, tức thì ra chân.

Cho nên, cú ra chân đó của Kim Mẫn Châu chỉ được 2 điểm.

Còn cô lịa có thể KO Kim Mẫn Châu.

Nhìn Bách Thảo lặng lẽ rời sàn đấu, Mông Thanh Trì thầm thán phục.

Chỉ có điều...

Cô có thể đánh kiên nhẫn hơn.

Đối với lối tân công phát lực lần tứ hai của Kim Mẫn Châu, cô chưa thử dùng biện pháp phòng thủ phản kích khác, lại đem thắng lợi hoàn toàn dồn lên cú ra chân KO tốc chiến tốc thắng đó. Cố nhiên, cô đã thành công, nhưng nếu nắm bắt thời cơ không chuẩn, người bị KO vừa rồi rất có thể chính là cô.

"Ha ha ha ha...!"

Trước lễ trao giải, Hiểu Huỳnh, Mai Linh nhảy nhót chen đến trước màn hình máy tính, vui sướng phát hiện có mấy trăm vạn người truy cập trang mạng xem trận chung kết của Bách Thảo, hơn nữa những lời bình luận tới tấp xuất hiện, nhanh đến chóng mặt! Khán giả đều trao cho Bách Thảo một danh hiệu mới...

"Nữ hoàng KO!"

https://thuviensach.vn

"Chính xác, chính xác, nữ hoàng KO!", Hiểu Huỳnh cười không ngậm được miệng, "một danh hiệu tuyệt vời, oai phong hơn nhiều so với Toàn phong Bách Thảo... Cơn lốc Bách Thảo, mình quá thích!"

"Nữ hoàng KO..."

Trong mắt của Diệc Phong, cái tên này hợp với Kim Mẫn Châu kiêu ngạo hơn.

"Nhanh thật, lúc này các trang mạng đều đã đưa tin Bách Thảo giành giải quán quân", ở vi tính bên cạnh, Lâm Phong đang hào hứng lướt web, "Ha ha! Đúng như mọi người nói, rất nhiều cái tít đều dùng\ 'Thích Bách Thảo... Nữ hoàng KO\ '!"

Tôi lại thấy\ 'Toàn phong Bách Thảo... Cơn lốc Bách Thảo\ ' hợp hơn!", Thân Ba chống tay vào má nói, "Toàn phong nghĩa là xoáy gió, là kĩ thuật xoay người vọt lên không, đạp xuống của Bách Thảo. \ 'Nữ hoàng KO\ ' chỉ là kết quả thi đấu. Trong thi đấu Taekwondo, nên chú trọng bản thân thi đấu, chứ không nên..."

"Ái chà chà!"

Nhìn thời gian, Hiểu Huỳnh vội vàng quay về trang mạng truyền hình trực tiếp, hét lên: "Lễ trao giải sắp bắt đầu!"

Đèn từng dãy trên đỉnh vòm.

Chiếu sáng rực nhà thi đấu.

Tất cả khán giả đều đứng lên, nhìn lá cờ đỏ năm sao từ từ kéo lên ở trung tâm nhà thi đấu.

Hai bên là Kim Mẫn Châu và Ginjiyuri Katou, đứng trên bục cao nhất dành cho người đoạt giả quán quân là Bách Thảo đang ngây người nhìn lá

https://thuviensach.vn

cớ đỏ năm sao.

Cảnh tượng đó, cô đã bao lần nhìn thấy trên ti vi.

Còn lần này...

Quốc kì kéo lên là vì cô.

Khi quốc ca vang lên trong nhà thi đấu, vẳng bên tai cô, nước mắt bỗng túa ra, cảm xúc dồn nén trong lòng bắt đầu từ buổi trưa, giờ đây ứ trào không thể kiềm chế. Bắt đâu từ khi bảy tuổi, ngày đêm khổ luyện, sự kì vọng của sư phụ, nhất định cô phải trở thành tuyển thủ Taekwondo xuất sắc, đứng trên đỉnh vinh quang nhất.

Nước mắt chảy tràn trên má.

Nhìn lá cờ đỏ năm sao tung bay trên đỉnh cột cờ, lòng cô cháy bỏng hy vọng, những mong sư phụ có thể ở đây, mong Nhược Bạch sư huynh có thể ở đây. Nỗi xúc động và niềm vui lúc này cô chỉ muốn có người cùng chia sẻ.

***

Ngoài phòng bệnh.

Ánh nắng cuối ngày rực lên phía chân trời.

Chạy một mạch như bay, ngực thở hổn hển, trán toát mồ hôi, Bách Thảo đẩy cửa phòng bệnh! Tên giường có tia nắng nhạt, Nhược Bạch ngoái đầu, chăm chú nhìn cô, dường như đang chờ đợi cô xuất hiện.

"Giải quán quân! Em giành được rồi!"

Vừa muốn cười lại muốn khóc, Bách Thảo lấy cùi tay lau mũi, mắt đỏ hoe lao đến trước giường bệnh, đưa tấm huy chương vàng chói cho anh,

https://thuviensach.vn

nói:

"Huynh xem..."

Ngón tay chạm nhẹ vào tấm huy chương, Nhược Bạch lại nhìn cô, ánh mắt chăm chú từ đầu xuống chân, hỏi:

"Có bị thương không?"

"Không!", lắc đầu thật mạnh, cô vội hỏi: "Còn huynh? Có đỡ chút nào không? Bác sĩ nói sao?"

"Chỗ này sao thế?", Nhược Bạch cau mày, giơ tay sờ vết tím trên góc trán phải của cô, "Ai đá trúng? Kim Mẫn Châu phải không?"

"Vâng"

Bách Thảo gật đầu.

Ngón tay anh thong thả lần trên vết bầm, rất lâu mới buông, cầm chiếc khăn mặt ở đầu giường lên, lặng lẽ lau mồ hôi trên mặt cô. Buổi trưa, trước lúc đi, mặt cô đã sạch, bây giờ lại đầy mồ hôi.

"Em quay về rất nhanh."

Tính thời gian, muốn giành giải quán quân, ít nhất phải một tiếng nữa cô mới trở về. Vừa rồi cô đột nhiên xuất hiện ở cửa phòng, nếu không nhìn thấy tấm huy chương vàng đeo trước ngực, anh đã tưởng cô thất bại ở trận bán kết.

"... Em...", Bách Thảo bối rối cúi đầu, "... em muốn về sớm, cho nên... cho nên KO đối thủ..."

Trong phòng bệnh yên tĩnh.

https://thuviensach.vn

Đợi mãi không thấy Nhược Bạch phê bình sự nôn nóng của cô, Bách Thảo càng lúc càng bất an, chính lúc cô bồn chồ nghĩ, mình có nên chủ động nhận sai, thì nghe tiếng anh nhẹ nhàng:

"Bác sĩ bảo, ngày mai tôi có thể xuất viện."

"Thật không?"

Bách Thảo vui mừng, ánh mắt như lóe sáng.

"Ừ!"

"Tốt quá!"

Hạnh phúc vô ngần, nếu ngày mai anh có thẻ xuất viện, nghĩa là bệnh không nghiêm trọng lắm! Nhìn Nhược Bạch, cô cười ngốc nghếch, đột nhiên cảm thấy không yên tâm, cô quay người chạy ra phía cửa phòng:

"Em đi hỏi bác sĩ, tối nay phải chú ý những gì..."

Buổi tối.

Ở trên giường bệnh Bách Thảo tất bật chăm sóc anh, đi mua cơm, rót nước. Không bật ti vi, cô lặng lẽ ở bên, nhìn anh, cảm thấy tron lòng như có làn nước ấm dâng lên, tâm trạng dễ chịu vô cùng.

Lúc muộn hơn một chút.

Có người gõ cửa phòng, là Kim Mẫn Châu và Mân Thắng Hạo. Trong tay Mân Thắng Hạo là lẵng quả và bó hoa tươi, sau khi hỏi thăm sức khoe Nhược Bạch, dùng tiếng Hàn nói với anh:

"Khi nào anh khỏe lại, hy vọng có cơ hội giao đấu với anh lần nữa."

https://thuviensach.vn

Mặc dù xem ra tức khí vẫn đầy mặt nhưng Kim Mẫn Châu vẫn tỏ ra lễ phép với Nhược Bạch, đến khi Bách Thảo tiễn hai người ra hành lang bệnh viện, Kim Mẫn Châu mới trợn mắt nói:

"Tôi, không, chịu thua!"

"Tôi cũng vậy."

Chăm chú nhìn cô, Bách Thảo nói:

"Kĩ thuật phát lực lần thứ hai của cô rất xuất sắc, nếu có thể vận dụng vào các thế tấn cồn khác, lần sau giao đấu với cô tôi sẽ càng kho khăn."

"Hừ!"

Mặc dù mắt hơi lóe sáng, nhưng Kim Mẫn Châu vẫn tỏ vẻ bất cần, ngửa đầu nói: "Tôi đã, sớm nghĩ đến! Cô đợi đấy! Lần sau, nhất định đánh bại cô!"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Từ khi Bách Thảo giành chức quán quân trong giải đấu Taekwondo quốc tế tại Nhật Bản, Hiểu Huỳnh ở trong nước có thể coi là như cá gặp nước, như rồng gặp mây, vô cùng đắc ý! Tìm mua đủ các loại báo, tạp chí có đăng tin và thành tích thi đấu của Bách Thảo ở Nhật Bản. Các chương trình thể thao, thậm chí không phải thể thao cũng đua nhau đăng tải kết quả thi đấu đáng kinh ngạc của Bách Thảo trong cuộc đua tài Taekwondo quốc tế đó... Sau vòng loại, trận nào cũng KO!

Ha ha ha, vinh quang này sao mà chói lọi, khí thế này sao mà oai phong! Hiểu Huỳnh vung tay mua bao nhiêu báo, truyền cho mọi người xem! Đương nhiên, không quên lén để vài tờ lên bàn làm việc của huấn luyện viên Thẩm Ninh.

Toàn phong Bách Thảo!

Nữ hoàng KO!

Một danh hiệu mới kêu làm sao!

Tiếp sau cuộc thi Hoa hậu Taekwondo thế giới, tiếng tăm và tầm ảnh hưởng của Bách Thảo một lần nữa được nâng lên một bậc! Dư luận về Bách Thảo ngày càng vượt qua Đình Nghi! Các chương trình thể thao đưa tin, phóng viên thường trú tại nước ngoài cho biết, để cổ vũ cho trận đấu Taekwondo quốc tế tổ chức tại Anh mà Bách Thảo sắp tham gia, Hoa kiều

https://thuviensach.vn

ở Anh quốc và các nước lân cận đã tổ chức thành đoàn để đến sàn đấu trực tiếp động viên Bách Thảo!

Sân bay Tokyo Nhật Bản.

Cánh cửa kính tự động mở ra, Bách Thảo đẩy hai túi hành lý, một lớn một nhỏ, đi bên cạnh Nhược Bạch. Nhược Bạch cau mày, giơ tay định đón hành lý trong tay cô, Bách Thảo lại từ chối, kiên quyết nói:

"Nhược Bạch sư huynh, huynh đã hứa với em. Lần này sang Anh thi đấu, huynh sẽ giao những việc này cho em."

Đưa Nhược Bạch ra ngồi ở phòng chờ.

Bách Thảo đến bàn đăng ký, làm xong thủ tục giấy tờ và gửi hành lý rồi trở về ngồi cạnh anh. Lúc kiểm tra an toàn, chỉ còn một túi nhỏ mang theo người, cô cũng không chịu để anh cầm. Lúc lên máy bay, cô thận trọng che chắn, không để hành khách khác chạm vào anh.

"Nước lọc"

Để Nhược Bạch ngồi cạnh cửa sổ, Bách thảo đi lấy nước, nhìn anh uống xong lượng thuốc buổi sáng mới yên tâm thở phào.

"Huynh có muốn ngủ một chút không?"

Nhìn mặt anh vẫn hơi tái, Bách Thảo nhờ cô tiếp viên lấy cho chiếc gối, và tấm chân mỏng, cẩn thận đắp chăn và gối đầu cho anh. Nhìn vẻ thận trọng, khẽ khàng như trước đại sự của cô, Nhược Bạch yên lặng hồi lâu, nhẹ nhàng nói:

"Em cứ làm quá!"

"Bác sĩ bảo, huynh nhất định phải ngủ đủ", thầm tính nhẩm, Bách Thảo lại tiếp, "Đêm qua 11 giờ huynh mới ngủ, sáng nay 6 giờ đã dậy, mới được

https://thuviensach.vn

7 tiếng, ít nhất phải ngủ thêm 5 tiếng nữa mới được".

"..."

Nhược Bạch không nói.

"Ha ha", thấy anh im lặng, Bách Thảo cười gượng,"... Nhược Bạch sư huynh, huynh vẫn đang là bệnh nhân, lẽ ra huynh phải nằm viện hoặc ở nhà tĩnh dưỡng, không nên đi sang Anh với em. Thực ra, một mình em đi cũng được! Huynh có thể về nước trước, một mình em sang đó được mà, huynh không cần phải đi cùng...".

"Biết rồi", nhẹ giọng ngắt lời cô, Nhược Bạch nhắm mắt, "Đủ năm tiếng thì đánh thức tôi".

"... Vâng."

Nhìn anh đang dần ngủ thiếp, Bách Thảo khẽ khàng kéo chăn đắp cho anh. Lại ngây người nhìn anh một lát, đến khi thấy môi anh thoáng hồng lên, không tái nhợt như mấy hôm trước, cô mới yên tâm cười thầm, từ từ quay người lấy tập tư liệu về cuộc thi sắp tới ra xem.

***

Hai ngày sau, tin tức đã được truyền về nước.

Bách Thảo một lần nữa giành giải quán quân giải đấu quốc tế tại Anh!

Giới truyền thông trong nước lại sôi lên!

Lần này, càng nhiều tờ báo cử phóng viên sang Anh đua tin. Trong sân nhà thi đấu còn có đông đảo Hoa kiều đến cổ vũ cho Bách Thảo. Bức ảnh Bách Thảo với tuyệt chiêu toàn phong tam liên đả KO đánh bại lão tướng Vincent của Ang trong trận chung kết hầu như xuất hiện trên khắp trang nhất các báo.

https://thuviensach.vn

Ngồi trước TV, cùng các đệ tử của Tùng Bách võ quán xem truyền hình trực tiếp trận đấu, Hiểu Huỳnh nhìn thấy Bách Thảo sau khi chiến thắng nhảy xuống võ đài ôm chặt Nhược Bạch! Thấy Bách Thảo đứng trên bục cao nhất dành cho người dành giải quán quân, ngửa mặt nhìn lá cờ đỏ năm sao!

Nữ hoàng Ko!

Xứng danh bá chủ Taekwondo thế hệ mới!

Cắt hết những bài bình luận, tin đưa trên báo, Hiểu Huỳnh định khi Bách Thảo trở về sẽ cho cô xem!

Tâm trạng vốn đang lâng lâng sung sướng, đắm chìm trong niềm hạnh phúc khôn tả. Cho nên khi một chuyện tốt kinh thiên động địa khác xảy ra, quả thực cô sững sờ đến quên hết thảy, toàn thân chấn động suýt ngất!

Sau buổi tập hôm đó, huấn luyện viên Thẩm Ninh tuyên bố cô sẽ đồng thờ tiến cử Bách Thảo và Đình Nghi tham gia giải vô địch Taekwondo thế giới.

Mặt Đình Nghi biến sắc. Ngay hôm sau liền có tin Đình Nghi phẫn nộ quyết định rời bỏ trung tâm huấn luyện Ngạn Dương đầu quân cho đội tuyển quốc gia. Lúc đầu Hiểu Huỳnh không tin, nhưng mấy ngày liền không thấy Đình Nghi, rồi thời gian sau đó thấy Đình Nghi đứng cạnh Hoàng Kính, huấn luyện viên đội tuyển quốc gia trên TV nói về tình hình chuẩn bị cho giải vô địch sắp tới của mình, Hiểu Huỳnh mới kinh ngạc hiểu ra. Đình Nghi đúng là vì chuyện đó mà quay lưng rời bỏ huấn luyện viên Thẩm Ninh!

Trời đất.

Sao Đình Nghi có thể làm chuyện đó?

https://thuviensach.vn

Trước tình hình đó, Hiểu Huỳnh vừa tức giận lại vừa lo lắng, bởi trên danh nghĩa thì đội tuyển Taekwondo quốc gia và đội Taekwondo của trung tâm huấn luyện Ngạn Dương bình đẳng, nhưng rốt cuộc họ vẫn là đội tuyển quốc gia, liệu họ có vì Đình Nghi mà tước đi cơ hội tham dự giải vô địch Taekwondo thế giới của Bách Thảo không?

Tổng cục Thể dục thể thao quốc gia chính thức ra công văn thông báo.

Để tạo cơ hội cho các tuyển thủ Taekwondo trên toàn quốc có tư cách cạnh tranh bình đẳng tham gia giải vô địch thế giới, hai tháng nữa sẽ tổ chức giải vô địch Taekwondo toàn quốc. Người đoạt giải vô địch lần này sẽ đại diện cho quốc gia tham gia giải vô địch thế giới.

Oa ha ha ha!

Oa ha ha ha!

Hiểu Huỳnh ngửa mặt cười, bất chấp điện thoại quốc tế đắt đỏ, lập tức gọi điện thông báo cho Bách Thảo lúc này vừa đáp máy bay xuống thành phố Chicago của Mỹ! Chỉ cần có cơ hội cạnh tranh bình đẳng thì thắng lợi nhất định thuộc về Bách Thảo! Hiểu Huỳnh cơ hồ đã nhìn thấy cảnh tượng huy hoàng Bách Thảo đứng trên bục cao nhất nhận cúp vàng thế giới, mang vinh quang về cho đất nước!

***

Thành phố Chicago, Mỹ.

Ở trong khách sạn của một hoa kiều, buổi chiều Bách Thảo mượn dụng cụ nấu ăn của đầu bếp da đen tốt bụng, vặn nhỏ lửa hầm một nồi canh. Trong canh có gà, bí đao và một số vị thuốc bổ, nồi lục bục lục bục sôi, mùi thơm dìu dịu hấp dẫn lan tỏa trong không khí.

https://thuviensach.vn

Canh gà này là hầm cho Nhược Bạch.

Lâu lắm không được ăn đồ ăn trong nước, không biết dạ dày Nhược Bạch sư huynh liệu có khó chịu, vậy là buổi sáng sau khi tập xong, cô chạy ra siêu thị của người Hoa mua nguyên liệu đem về.

Canh gà đã hầm được nửa giờ.

Bách Thảo cẩn thận dùng muôi múc chút nước nếm thử, lại nếm thịt gà, quyết định nửa giờ nữa sẽ bê đến cho Nhược Bạch.

Để lửa nhỏ nhất.

Ngồi trên ghế trước bàn bếp, cô cúi đầu xem giáo trình tiếng Anh, lẩm nhẩm học từ mới.

Hôm qua, khi nhận được điện thoại của Hiểu Huỳnh, biết tư cách tham gia Cup Taekwondo thế giới sẽ được quyết định qua giải vô địch toàn quốc. Cuối cùng đã có cơ hội chính thức cạnh tranh với Đình Nghi, lòng xúc động xôn xao, cả đêm trằn trọc khó ngủ.

Nhưng như vậy.

Nếu thực sự có thể tham gia Cup thế giới, thời gian cuộc thi sẽ diễn ra vào trước kì thi đại học. Ngay từ bây giờ cô phải tranh thủ thời gian ôn thi, cô đã hứa với Nhược Bạch sư huynh, tuyệt đối không để thi đấu ảnh hưởng đến học tập.

Trước cửa nhà bếp.

Thấy Bách Thảo cặm cụi học bài, Nhược Bạch dừng bước. Mùi canh gà thoang thoảng, trên tóc cô vẫn là chiếc cặp dâu tây lóng lánh, cúi đầu lẩm nhẩm đọc, vô cùng chăm chú, hoàn toàn không nhận ra sự xuất hiện của anh.

https://thuviensach.vn

Nhược Bạch lặng lẽ nhìn cô.

Từ lúc còn ở Nhật Bản, cô đã đảm nghiệm hầu hết công việc: đặt khách sạn, báo cơm, liên lạc với ban tổ chức, một mình tập luyện, hằng ngày dọn dẹp lau chùi phòng của hai người, lại còn chăm sóc anh rất chu đáo...

"Sư huynh"

Gấp quyển giáo trình, ngẩng đầu, Bách Thảo đã thấy anh ngoài cửa. Đứng dậy, vui vẻ reo một tiếng, rồi lại lo lắng hỏi:

"Huynh không ngủ à? Sao đã dậy rồi?"

"Hôm nay đã ngủ đủ 12 tiếng", Nhược Bạch trả lời, rồi nhanh chóng chuyển chủ đề, "Danh sách bảng đấu ngày mai đã xem chưa?"

"Xem rồi ạ."

"Thử nói suy nghĩ của em xem."

"Trong thi đấu ngày mai, các tuyển thủ Âu Mỹ chiếm một nửa", thấy anh đi vào, Bách Thảo vội nhường ghế cho anh, "Các tuyển thủ Âu Mỹ thể lực đều rất mạnh nhưng kỹ thuật lại hơi thô, trong thi đấu em định lấy phòng thủ phản kích là chính...".

Mùi canh gà bay khắp phòng.

Bách Thảo múc cho Nhược Bạch một bát to, vừa vui vẻ nhìn anh ăn vừa nói suy nghĩ của mình về các trận đấu hôm sau. Trận đấu ngày mai cô sẽ giành giải quán quân, chỉ cần có Nhược Bạch sư huynh ở bên, cô nhất định sẽ vì anh mà giành giải quán quân!

***

Ngày hôm sau.

https://thuviensach.vn

Buổi sáng.

Sân vận động State của Chicago, Mỹ.

Trên khán đài, những đoàn người Hoa kiều ở Mỹ đến cổ vũ rất đông, chiếm một phần tư số ghế, họ giương cao băng rôn đỏ "Bách Thảo tất thắng" đồng thanh hô to:

"Bách Thảo...! Cố lên...!"

"Bách Thảo...! Cố lên...!"

Sân vận động giống như sân nhà!

Thuận lợi đánh vào chung kết, đối thủ của Bách Thảo là một tuyển thủ hạng tư trong cuộc thi Cup Taekwondo thế giới lần trước, lão tướng người Mỹ, Keana. Keana to cao, phạm vi tấn công rất rộng, cũng là tuyển thủ tấn công. Nhưng hiệp ba vòng chung kết, Bách Thảo đã tìm ra khe hở của đối thủ.

"Hây...!"

Sau một chuỗi cú đá thẳng tấn công của Keana, lợi dụng lúc thể lực đối phương tiêu hao chưa kịp hồi phục, Bách Thảo hét một tiếng, xoáy người vọt lên cao..

"Hự...!"

Trên không trung, hi cú đá song phi chân thứ nhất được tung ra!

Khán giả Hoa kiều trên khán đài cơ hồ biết diễn biến tiệp theo liền nhất tề xúc động hô to:

"Một!"

https://thuviensach.vn

Chiếc chân đó đá trúng ngực Keana!

"Hây...!

Lại một tiếng hét nữa, chân trái Bách Thảo thuận thế đá ra!

"Hai!"

Khi khán giả xúc động đứng dậy đồng thanh hô, cha cô đã đá trúng ngực phải Keana!

"Ba!"

Cùng với tiêng hô cổ vũ vang dội của những người Hoa kiều, Bách Thảo dồn lực vào chân phải, bộc phát sức mạnh toàn thân...

"Hây..!"

Cú thứ ba song phi tam liên đả!

Đá mạnh vào đầu Keana!

Khi đá rú đó, Bách Thảo cảm thấy trong cơ thể mình có một sức mạnh dồi dào sung mãn, hoặc là do Nhược Bạch dặn cô tăng cường phát lực ở phần thắt lưng, hoặc là do nồi canh gà đó, dưới sự kiên trì của Nhược Bạch sư huynh cuối cùng vẫn là cô ăn hết một nửa.

Sân vận động như một biển ánh sáng.

Khi Keana bị KO ngã trên nệm, ngoài tiếng hoan hô ầm ầm như vỡ nhà của người Hoa, không ít khán giả Mỹ phục tài cũng nhiệt liệt cổ vũ cho Bách Thảo!

Lưng võ phục đẫm mồ hôi.

https://thuviensach.vn

Đứng trên nệm đấu màu sanh sẫm, Bách Thảo hân hoan đưa mắt tìm Nhược Bạch bên sân, chính lúc cô ngoái đầu, trong tai hốt nhiên có một âm thanh quen thuộc nhưng tuyệt đối không thể xuất hiện ở đây...

"Bách Thảo...!"

"Bách Thảo...!"

Dãy ghế trên cùng ở phía khán đài, một cô gái xúc động nhảy lên, cuồng nhiệt vẫy tay với cô, giọng át tất cả mọi âm thanh hưng phấn khác, hét vang:

"Bách Thảo...! Tớ đã đến...!"

***

"Hi hi hi, không ngờ tớ lịa có thể đến thật, cho nên mới không nói với cậu! Nhưng, cho dù biết, tớ cũng nhất quyết không nói trước đâu! Như thế mới đủ bất ngờ!"

Đã ngồi trong nhà hàng, sự hưng phấn cảu Hiểu Huỳnh vẫn chưa lắng xuống, túm vai Bách Thảo lắc liên hồi:

"Ôi chao, thì ra xem trực tiếp trên sân khí thế hơn nhiều! Cứ tưởng không kịp, may Sơ Nguyên sư huynh đã gọi taxi trước, cả đoàn vừa xuống sân bay là lao đến đây ngay. Không những nhìn thấy cú KO quyết thắng của cậu, mà còn chứng kiến lễ trao giải nữa! Ôi ôi ôi, Bách Thảo, cậu biết không, tớ nhìn mà phát khóc, khi quốc ca nước mình vang lên, nước mắt tớ cứ trào ra!"

Nói xong, Hiểu Huỳnh lại cười hể hả, nói giọng dứt khoát:

"Khi cậu tham dự Cup thế giới, nhất định tớ sẽ đi xem trực tiếp! Bắt đầu từ bây giờ, tớ sẽ tích tiền, nhất định phải để dành đủ tiền vé! À, Bách Thảo,

https://thuviensach.vn

có nhớ tớ không, lâu như vậy không gặp, tớ nhớ cậu muốn chết! Đêm nào cũng mơ, mơ thấy cậu..."

"Được rồi!"

Nghe đinh tai nhức óc, Diệc Phong giơ tay gõ vào đầu Hiểu Huỳnh một cái rõ kêu, trợn mắt nói:

"Không mệt à, nói lắm thế!"

"Không mệt", vui quá không thèm chập Diệc Phong, Hiểu Huỳnh giọng vẫn xúc động, "Bách Thảo, tiết lộ tin này nhé, cậu biết không, hi huấn luyện viên Thẩm Ninh tuyên bố đồng thời tiến cử cậu và Đình Nghi cùng cạnh tranh tư cách tham dự Cup thế giới, sắc mặt của Đình Nghi cực kì thú vị! Cô ta còn đến phòng làm việc của huấn luyện Viên Thẩm cãi vã một trận! Hi hi, lúc đó tớ đứng ngoài cửa nghe thấy hết, Đình Nghi nói...".

"Cộc!"

Lại một cái gõ vào trán Hiểu Huỳnh, Diệc Phong lừ mắt:

"Im ngay!"

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tủi thân dẩu môi, cuối cùng Hiểu Huỳnh không nói nữa.

Nhìn thấy vết đỏ trên trán Hiểu Huỳnh, Bách Thảo không đành lòng, rất muốn xoa cho cô. Lâu như vậy không gặp, cô cũng rất nhớ Hiểu Huỳnh, nghe Hiểu Huỳnh nói liến thoắng không thôi, cô cũng thấy rất vui.

"Không sao", thấy Bách thảo o lắng, Hiểu Huỳnh lấy tay xoa trán lườm Diệc Phong, "Anh ấy ghen đấy, thấy tớ yêu cậu như vậy, ghen đấy, hừ!"

"Được rồi, được rồi, tôi im!" nhìn Diệc Phong sầm mặt, Hiểu Huỳnh biết điều giơ hai tay đầu hàng, "Bách Thảo, thôi mặc tớ, cậu nói chuyện với Sơ Nguyên sư huynh đi. Hì hì, lần này đến đây được là nhờ Sơ Nguyên sư huynh đấy!".

***

Trong một căn phòng của nhà hàng Quảng Đông tại Mỹ. Trang trí còn đậm màu sắc dân tộc hơn các nhà hàng trong nước, khắp phòng toát lên một phong cách cổ điển lãng mạn, đèn lồng đỏ, bàn tròn giả gỗ trắc phủ khăn gấm hoa văn hình rồng, ghế bành mô phỏng kiểu đồ cổ thời Minh, nệm tựa lưng hình tròn bằng lụa đỏ.

Bên trái Bách Thảo là Hiểu Huỳnh.

https://thuviensach.vn

Bên phải là Nhược Bạch.

Cách Nhược Bạch, thấy ánh mắt Bách Thảo hơi bất an nhìn lại, Sơ Nguyên dịu dàng mỉm cười với cô. Từ lúc gặp nhau sau lễ trao giải, Hiểu Huỳnh luôn túm lấy Bách Thảo nói chuyện, hai người chưa lúc nào có khôn gian riêng với nhau. Chỉ lúc Hiểu Huỳnh kêu lên đòi ăn, Sơ Nguyên mới hỏi ý kiến Bách Thảo, cuối cùng quyết định lựa chọn nhà hàng Quảng Đông với các món mang hương vị thanh nhạt.

"Bách Thảo, Sơ Nguyên sư huynh vì cậu mà bay đến Chicago đấy", thấy không khí giữa Bách Thảo và Sơ Nguyên dường như có vẻ khiên cưỡng, Hiểu Huỳnh chủ động lái câu chuyện.

"..."

Bách Thảo ngây người, nhìn về phía Sơ Nguyên.

"Cũng còn một số việc khác", yên lặng một lát, Sơ Nguyên dịu giọng giải thích, "... nhân tiện đến thôi".

"Làm gì có! Nếu là nhân tiện, sao còn mang cả em và Diệc Phong đi cùng? Sơ Nguyên sư huynh, huynh đến đây hoàn toàn là vì Bách Thảo!"

Hiểu Huỳnh sốt ruột.

Rõ ràng là một chuyện rất lãng mạn, Sơ Nguyên sư huynh muốn tạo cho Bách Thảo sự bất ngờ, bay vạn dặm đến Mỹ xem Bách Thảo thi đấu. Bách Thảo lại ngây người không hiểu, cũng không ngồi cùng Sơ Nguyên sư huynh, nhất định ngồi cùng Nhược Bạch sư huynh, bảo là phải chăm sóc gì đó cho Nhược Bạch phải chăm sóc gì đó cho Nhược Bạch sư huynh!

Kết quả, Bách Thảo chỉ chăm chăm la cho Nhược Bạch sư huynh thật!

https://thuviensach.vn

Rót nước đưa tận tay Nhược Bạch, lấy thuốc cho Nhược Bạch, nếu không nhìn thấy Nhược Bạch sư huynh chẳng có gì khác thường, cô đã tưởng Nhược Bạch sư huynh bị ốm nặng nên Bách Thảo mới lo lắng như vậy.

Hình như có gì không đúng!

"... Sơ Nguyên sư huynh, cám ơn huynh."

Nhân vật nam chính bây giờ nên là Sơ Nguyên sư huynh mới phải!

"Sơ Nguyên sư huynh, cám ơn huynh."

Nghe thấy Hiểu Huỳnh nói vậy, Bách Thảo đỏ mặt, hơi bối rồi khẽ nói, không dám nhìn anh. Hiểu Huỳnh càng cuống, cám ơn gì cám ơn như thế quá khách sáo, đang định xen lời, cánh tay lại đau điếng, ngoái đầu nhìn Diệc Phong véo cô một cái.

"Thi đấu rất tốt", dịu dàng nhìn cô, Sơ Nguyên mỉm cười, "Trận đấu với Katou anh cũng xem, em bắt chước Kim Mẫn Châu rất thú vị, điệu bộ rất giống cô ta. Nhưng mắt em vẫn điềm tĩnh, nên vẫn kịp thời nắm cơ hội".

Ngượng chín mặt, Bách Thảo ngượng ngùng nói:

"Đó là chiến thuật do Nhược Bạch sư huynh đề ra, nếu không Katou luôn phòng thủ chặt như vậy, rất có thể trận đó em đã thua rồi."

Hiểu Huỳnh lườm cô.

Thật là chủ đề hay ho, câu chuyện lại bị Bách Thảo đưa về Nhược Bạch sư huynh. Ngẫm nghĩ, Hiểu Huỳnh không nén nổi liếc trộm Nhược Bạch, liệu có phải thời gian Bách Thảo và Nhược Bạch luôn ở riêng với nhau nên đã nảy sinh tình cảm đặc biệt gì đó không?

Nhưng...

https://thuviensach.vn

Lại không giống.

Ngồi cạnh Bách Thảo, thần sắc Nhược Bạch sư huynh vẫn thản nhiên như thường, thậm chí cố ý lùi về phía sau để không gian nhiều hơn cho Bách Thảo và Sơ Nguyên sư huynh nói chuyện.

"Đúng", Sơ Nguyên mỉm cười nhìn Nhược Bạch, "Lúc đó hình như nghe thấy Nhược Bạch ở bên ngoài hô một tiếng\ 'Kim Mẫn Châu\ '".

"Vâng!", Bách Thảo vui sướng nói, "Nếu không, đúng là em không nghĩ ra cách gì phá vỡ sự điềm tĩnh của Katou".

"Trong cuộc thách đấu giữa các võ quán, trân đấu với Lâm Phong, cô cũng dùng chiến thuật tâm lí", Diệc Phong lơ đãng chen vào, "Trận đó hình như cũng là đối sách do Nhược Bạch nghĩ ra"

"Vâng!"

Mắt sáng lên, Bách Thảo nhìn Nhược Bạch trước sau vẫn lặng lẽ:

"Trận chung kết hôm nay cũng thế, chân của Keana quá dài, phạm vi tấn công rộng hơn em nhiều, Nhược Bạch sư huynh bảo..."

Thấy câu chuyện mãi vẫn xoay quanh Nhược Bạch, Hiểu Huỳnh bất lực thở dài. Lúc này cô phục vụ mang thức ăn lên, trong tay bê một âu lớn hình như là canh, đi đến giữa Nhược Bạch và Sơ Nguyên, Hiểu Huỳnh quyết tâm dùng món canh để kéo sự chú ý của mọi người ra khỏi Nhược Bạch, bất ngờ cao giọng hô:

"A...! Đây là...".

Giọng lanh lảnh của Hiểu Huỳnh quen hét trong nhà thi đấu, không ngờ khiến cô phục vụ tay đang bê âu canh giật mình run tay, nước canh nóng giãy khỏi âu bắn ra ngoài!

https://thuviensach.vn

"Ôi...", Bách Thảo kinh hãi đứng bật dậy, dùng thân người che cho Nhược Bạch!

Ở bên kia.

Trong lúc âu canh nghiêng...

Sơ Nguyên nhanh như chớp ra tay, giữ lấy miệng âu! Nước canh nóng giãy trong âu nghiêng về phía anh, cuối cùng không bắn về phía Nhược Bạch, chỉ có phần lớn hắt lên cánh tay anh và một ít bắn lên lưng Bách Thảo.

"Ôi...!"

Hiểu Huỳnh tái mặt.

"Em thế nào?"

Không để ý vết bỏng trên tay mình, Sơ Nguyên vội nhìn Bách Thảo. Còn Bách Thảo vẫn đứng chắn Nhược Bạch, lưng xoay ra ngoài che chắn, hai cánh tay vòng quanh Nhược Bạch giống như gà mẹ bảo vệ gà con.

"Bỏ ra!"

Nói khẽ một tiếng, sắc mặt Nhược Bạch sa sầm.

Vừa rồi cô lao đến với sức mạnh như lúc tấn công trong thi đấu. Bị cô bất ngờ ôm chặt, anh nhất thời không thể vùng ra, nếu Sơ Nguyên không kịp ra tay, âu canh nóng giãy đó sẽ trút hết lên người cô...

Cúi đầu nhìn âu canh đã được đặt lên bàn.

Bách Thảo ngây người buông tay, lúc này mới cảm thấy nóng ran ở lưng. Đang định nói mình không sao, đột nhiên hoảng hốt nhìn thấy cánh tay phải sưng đỏ của Sơ Nguyên.

https://thuviensach.vn

"Tay, tay huynh!"

Kéo cánh tay đang giấu đi của Sơ Nguyên, Bách Thảo hoảng sợ.

"Anh không sao", rút khỏi tay cô, Sơ Nguyên khẽ nhíu mày nói," Bách Thảo, em và Hiểu huỳnh ra nhà vệ sinh xem vết bỏng trên lưng em thế nào".

"Em..."

Bách Thảo đang định nói mình không sao, giọng Nhược Bạch lạnh lùng như ra lệnh vang lên:

"Hiểu Huỳnh, đi đi!"

Hiểu Huỳnh sợ hãi vội đứng lên, lập tức kéo Bách Thảo đi như đang phục tùng mệnh lệnh.

Do cách lần ao, nên vết bỏng ở lưng Bách Thảo không nghiêm trọng lắm, Hiểu Huỳnh thở phào, trở về bàn ăn. Cô phục vụ và chủ nhà hàng không ngừng xin lỗi, chỗ tay bỏng của Sơ Nguyên cũng nhanh chóng được xử lý.

Thời gian sau đó, không khí trên bàn ăn trở nên khác thường.

Sau khi biết vết bỏng trên lưng Bách Thảo không có vấn đề lớn, Nhược Bạch trở nên trầm ngâm, không nói nửa lời. Tay Sơ Nguyên cũng đã dược bôi thuốc, anh vẫn dịu dàng, nhưng rõ ràng ít nói hẳn.

Hiểu Huỳnh thầm thở than.

Nhìn Bách Thảo tinh thần bất an, ánh mắt bồn còn dừng trên bàn tay bị bỏng của Sơ Nguyên, lại hình như không biết nói gì, Hiểu Huỳnh bất lực lắc đầu, hít một hơi, cố làm bộ vui vẻ:

https://thuviensach.vn

"Bách Thảo, cậu đã không sao vậy thì đưa tớ đi siêu thị một lát!"

Nhược Bạch và Sơ Nguyên đều không đồng ý, nói là tình hình trị an ở Chicago rất kém, ban đêm không an toàn. Còn Diệc Phong bảo, nếu muốn đi thì ngày mai tất cả cùng đi.

"Lúc đến em đã nhìn thấy rồi, siêu thị ngay gần đây, chỉ mấy bước chân, vả lại siêu thị chỗ nào cũng đầy người, chẳng có nguy hiểm gì đâu", Hiểu Huỳnh kéo Bách Thảo, phụng phịu nói, "Đằng nào em và Bách Thảo cũng ăn no rồi, coi như đi dạo sau bữa ăn, nhiều nhất cũng chỉ 40 phút sẽ quay về. Trước lúc đi, A Nhân, Bình Bình đã lên một danh sách các thứ cần mua, em và Bách Thảo cần nhanh chóng giải quyết để ngày mai có thể thoải mái đi chơi được!"

Qua cửa sổ nhà hàng.

Có thể nhìn thấy siêu thị lớn sáng rực ánh đèn ở ngã tư không xa, bất lực trước sự ương bướng và mè nheo của Hiểu Huỳnh, mọi người cuối cùng đành nhượng bộ.

***

"Bách Thảo, cậu sao thế?!"

Vừa ra khỏi nhà hàng, Hiểu Huỳnh nghiêm túc hỏi.

"Vừa rồi cậu đã làm tổn thương Sơ Nguyên sư huynh đấy, biết không?! Giông snhư hai người cùng rơi xuống nước, rốt cuộc cậu sẽ cứu ai trước, khi nước canh nóng bắn ra, sao cậu có thể lựa chọn Nhược Bạch sư huynh mà không phải là Sơ Nguyên sư huynh?!"

"..."

https://thuviensach.vn

THIẾU NỮ TOÀN PHONG 4: TÌNH YÊU ĐÍCH THỰC

Minh Hiểu Khê
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Lòng Bách Thảo rối bời.

"Ấy, tớ không bảo là cậu không được bảo vệ Nhược Bạch sư huynh", băn khoăn lắc đầu, Hiểu Huỳnh nói, "Nhưng, lúc đó người đầu tên cậu nghĩ đến phải là Sơ Nguyên sư huynh mới đúng! Cậu xem, Nhược Bạch sư huynh chẳng sao, còn cả bàn tay Sơ Nguyên sư huynh đều bị bỏng, cậu thế này, Sơ Nguyên sư huynh sẽ buồn thê nào?"

Trên đường phố xa lạ tại nước Mỹ.

"Tớ..."

Đầu hoang mang, Bách Thảo thẫn thờ.

Cô cũng không biết lúc đó mình bị làm sao, đầu còn chưa kịp phản ứng, người đã lao đến che cho Nhược Bạch sư huynh. Khi nhìn thấy bàn tay Sơ Nguyên bị bỏng, cô... cô thực sự hoảng lạo không biết làm sao, muốn mở miệng, muốn giải thích, nhưng cứ ngồi ngây, không nói gì được.

"Cậu...", do dự một lát, Hiểu Huỳnh vẫn quyết định hỏi thẳng, "... dạo này ở cùng Nhược Bạch sư huynh đã xảy ra chyện gì?"

"..."

Bách Thảo thoáng ngẩn người.

https://thuviensach.vn

"Có nghĩa là, thời gian này sớm chiều ở bên Nhược Bạch sư huynh, hai người... ôi da, không nảy sinh tình cảm đặc biệt chứ?"

"... Không!"

Má nóng bừng, Bách Thảo lắc đầu thật mạnh, vội vã nói:

"Không, chúng mình không có gì!"

"Ha ha!", cười khan hai tiếng, Hiểu Huỳnh như trút được gánh nặng, "Tớ đoán đúng mà. Sơ Nguyên sư huynh tốt với cậu thế, bệnh viện đâu dễ nghỉ phép mấy ngày, thế mà đã lập tức chạy sang Mỹ với cậu. Lát nữa quay về, cậu nên nói năng tử tế với huynh ấy. Nếu không nhìn thấy cậu luôn chăm sóc Nhược Bạch sư huynh, vừa rồi lại bảo vệ huynh ấy như vậy, Sơ Nguyên sư huynh sẽ rất buồn."

Bách Thảo cúi đầu cắn môi.

"Ừ!"

Cùng Hiểu Huỳnh đi qua ngã tư, đường phố ngập ánh đèn màu nhấp nháy, chầm chậm bước, lòng Bách Thảo vẫn thấp thỏm không yên. Mẩu giấy viết tên bệnh đó cô vẫn chưa kịo tra là bệnh gì nhưng đã bị Nhược Bạch sư huynh thu mất.

Nhược Bạch sư huynh nói, anh chỉ bị cảm, lại thêm thiếu máu.

Nhưng, thời gian này, dù cô đã cố gắng chăm sóc, cố gắng để anh có thời gian nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, sức khỏe anh vì thế cũng tốt hơn chút ít. Nhưng anh vẫn rấ gầy, môi có lúc trắng nhợt, người yếu ớt mỏng manh, khiến trong giấc ngủ cô cũng không thể yên tâm.

Đêm qua mơ thấy ác mộng.

https://thuviensach.vn

Mồ hôi lạnh túa ra đầy người, cơn ác mộng khiến cô kinh hãi đến mức không thể ngủ tiếp. Nhịn không nổi, cô lén mở cửa phòng nhìn Nhược Bạch, muốn nhìn anh. Nhưng lại thấy, trong đêm khuya, dưới ánh đèn, Nhược Bạch sư huynh sắc mặt xanh xao, tay cầm kim chỉ, cúi đầu khâu từng mũi đôi giày thi đấu của cô.

Đó là đôi giày thể thao chuyên dụng.

Do thi đấu thường xuyên, lại thêm phát lực và tấn công mạnh nên tang giày có một số chỗ bị nứt. Nhưng cô đã đi quen, vừa mềm vừa khít chân, lại không bị tuột.

Đêm khuya, cô ngây người chăm chú nhìn anh khâu từng mũi. Không biết Nhược Bạch sư huynh đã khâu lại đôi giày đó bao nhiêu lần. Bởi vì mỗi lần, để giữ lại độ khít như cũ, anh lại cẩn thận tháo đường khâu cũ, khâu lại.

"Ôi chao, hình như lại đường!"

Gió thổi qua, khi Hiểu Huỳnh hốt hoảng bíu chặt tay cô, Bách Thảo mới bất thần tỉnh lại. Nhìn quanh, phát hiện cô và Hiểu Huỳnh không hiểu sao lại đi vào một con phố vắng vẻ tối tăm, không thấy ánh đèn màu nhấp nháy ở những cửa hàng lớn san sát bên phố.

Không có ánh trăng.

Sao rất thưa.

Con đường dài sâu hun hút mang một vẻ u ám, trong không khí thoảng mùi tanh tanh.

"Chẳng phải chúng mình đi siêu thị sao?"

https://thuviensach.vn

Bách Thảo ngơ ngác quay đầu, cô vẫn nhớ siêu thị mà Hiểu Huỳnh định đi, ở ngay bên kia con phố có nhà hàng Quảng Đông, đi vài bước là đến, cho nên mới không nhìn đường, mặc chi Hiểu Huỳnh kéo đi. Bây giờ quay đầu, lại hoàn toàn không thấy bóng dáng siêu thị đó!

"... Tớ vốn định đi dạo, ngắm nghía xung quanh", không dám nói thật, Hiểu Huỳnh lắp bắp,"... bây giờ hình như lạc đường..."

Trước khi đến Chicago, cô đã lên mạng tra các tua du lịch, nghe nói gần nhà hàng Quảng Đông có một khu đèn đỏ. Trước đây trong vài bộ phim của Mỹ cô đã thấy cảnh những phụ nữ hở hang chặn đón khách qua đường, cô luôn muốn tận mắt chứng kiến một phen, nhất định sẽ rất thú vị! Nhưng biết là, mấy người đàn ông nhất định không đồng ý nên mới kéo Bách Thảo cùng đi. Nhân lúc Bách Thảo tâm trạng bất ổn, không nhìn đường, cô lén kéo Bách Thảo đi thám hiểm một chuyến, nhưng không tìm thấy khu đó, trái lại...

Càng đi càng thấy lạ.

Càng âm u.

Trong đầu bỗng nghĩ đến những cảnh kinh dị trong bộ phim Mỹ Đấu trí tội phạm trong gió đêm thoảng có mùi tanh, bên tai như đột nhiên xuất hiên ảo giác, nghe tiếng bước chân đáng sợ từ bốn phía truyền đến, Hiểu Huỳnh rùng mình, bíu chặt Bách Thảo, lắp bắp:

"Chúng... chúng mình mau về thôi."

Mặt lạnh, Bách Thảo đẩy Hiểu Huỳnh về sau, liền nhìn thấy trong ngõ tối ló ra mấy người đàn ông cao to như cột điện!

"*&&*@%%!"

"&&*#!"

https://thuviensach.vn

"@*^%%*@!"

Mấy người Mỹ cả da trắng lẫn da đen cánh tay để trần, lộ ra những hình xăm của bang hội nào đó, người bốc mùi rượu nồng nặc, hình như vừa đánh nhau trở về, mắt đỏ ngầu điên loạn, cười sằng sặc, chòng chọc nhìn cô và Hiểu Huỳnh, mồm lè nhè những câu tục tĩu rồi từ từ vây quanh hai người.

"Cách... cách... cách..."

Sợ hãi răng va lập cập, Hiểu Huỳnh run lảyẩy nấp ssau Bách Thảo. Chuyện này, chuyện này sao có thể, nhất định là ảo giác, hoặc những người đó chỉ là người qua đường, khong, không sợ, đây chỉ là ảo giác, chỉ là ảo giác, chỉ cần nhắm mắt, mở ra là ảo giác tan biến! Bách Thảo cũng hơi căng thẳng.

Lo lắng bảo vệ Hiểu Huỳnh, cô cụp mắt, hi vọng không có sự tiếp xúc ánh mắt khiến những người đó cảm thấy vô vị, từ đó có thể khiến tình thế trở nên không còn nguy hiểm nữa. Nhưng, tiếng cười sằng sặc của những kẻ đó càng lúc càng dâm loạn, những lời tục tĩu càng lúc càng khó nghe, tim Bách Thảo đập loạn, nhìn những bước chân ép lại càng gần hơn. Dưới ánh sáng ảm đạm, thậm chí có thẻ nhìn thấy những cây gậy sắt dính đầy máu tươi.

"Chạy mau!"

Một tay đẩy Hiểu Huỳnh về sau, Bách Thảo nghiến răng, lao về phía mắt xích thưa nhất của vòng vây đó! Chậy ra, chỉ cần thoát khỏi con ngốn này! Cô vẫn còn nhớ cách đây không xa là đường cái đông người qua lại!

"Ôi...!"

Bị Bách Thảo kéo chạy, Hiểu Huỳnh kinh sợ kêu thất thanh. Một tray bị Bách Thảo kéo, khi sắp thoát khỏi vòng vây lai bị bàn tay như móng vuốt

https://thuviensach.vn

túm lấy, có người từ đằng sau túm tóc cô, giật lại!

"Ôi...!"

Kêu gào thảm thiết, Hiểu Huỳnh bị một gã da đen dữ tợn tóm eo từ phía sau! Cô đá túi bụi, mùi mồ hôi khét lẹt lẫn mùi rượu xộc vào mũi cô, bàn tay kinh tởm mò lên người cô, Hiểu Huỳnh bật khóc cầu xin:

"Bỏ tôi ra...! Xin các người, bỏ tôi ta...!"

Tay vừa tuột, quay đâu nhìn thấy Hiểu Huỳnh lọt vào tay bọn người đó, Bách Thảo vống đã thoát được, kinh sợ lập tức quay trở lại!

"Hây...!"

Không do dự nhiều Bách Thảo tung người vọt lên, đập vào gã đang ôm eo Hiểu Huỳnh! Gã không kịp đề phòng, bị ngã ngửa về sau, Bách Thảo vội đẩy Hiểu Huỳnh đang khóc rũ rượi ra ngoài, mấy gã còn lại lập tức hét lên, xông vào cô!

"Hiểu Huỳnh, chạy mau!"

Vọt lên không đá xuống, Bách Tha vừa chống lại mấy người đó, vừa hét lên với Hiểu Huỳnh đang khóc ngoái lại:

"Chạy mau... gọi người đến...!"

Khiếp sợ rã rời, toàn thân ớn lạnh, nước măt skhiến cô không nhìn rõ, Hiểu Huỳnh vừa khóc vừa chạy ra phía đầu ngõ. Cô hận, hận mình nhát gan, nhìn Bách Thr bị bọn côn đồ tấn công, cô đã sợ nhũn người, không dám xông vào như Bách Thảo vừa rồi lao tới cứu cô!

Cô biết, mình nên chạy đi gị người đến cứu!

https://thuviensach.vn

Nhưng nhìn Bách Thảo một mình đứng giữa bọn chúng, mà những kẻ đó lại bắt đầu dùng gậy sắt đánh Bách Thảo! Bách Thả... Bách Thảo... cô luống cuống không biết mình nên làm gì, cũng không thể bỏ mặc Bách Thảo mà chạy một mình!

"Chạy mau...!"

Vai trúng một gậy sắt, cảm giác đau rátgf nôt toàn thân, Bách nghiến răng nhẫn nhịn, tung người đuổi theo, đa vào gã da đen cao to tóm Hiểu Huỳnh lúc trước, hét xé giọng:

"Mau đi gọi người... định chết tất ở đây hả...?!"

Chính lúc cô đã vào gã cao to, gậy sắt và dây xích trong tay những gã khác nhất loạt quăng về phía cô, mặc dù đã cố tránh...

"Huỵch...!"

"Huỵch...!"

Nhưng lưng vẫn bị mấy vái gậy sắt đạp vào, đau tê dại như nứt toàn thân, loạng choạng lùi mấy bước, Bách Thảo cố nhịn, "ọe" một tiếng, máu từ miệng phun ra!

Trong ngụm máu đó...

Khóc nhũn người, Hiểu Huỳnh như tỉnh mộng, vừa khóc vừa chạy về phá đầu ngõ! Miệng gào thét kêu cứu, cô không biêt smình đã hét thế nào, cả đời chưa bao giờ cô sợ đến thế, chưa bao giờ ân hận đến thế!

Hiểu Huỳnh vừa khóc vừa chạy cuống cuồng!

Không biết hướng nào, chỉ biết chạy thục mạng, vừa chạy vừa hô, đến khi ánh dèn cảnh sát sáng lóa chiếu vào mắt cô! Vừa khóc vừa run, Hiểu

https://thuviensach.vn

Huỳnh dẫn cnảh sát én được con ngõ nhỏ như các mộng đó thì kinh hoàng nhìn thấy...

Chiếc gậy sát lóe ánh thép trong đêm!

Từ trên không giáng thẳng vào đầu gối Bách Thảo...

===Hết Phần 4===

https://thuviensach.vn